Giới thiệu

Giữa cõi Hồng Hoang hân hoan và thịnh vượng sau đại kiếp Long Phượng, một sự kiện trọng đại sắp diễn ra: Đạo tổ Hồng Quân, vị thánh nhân đầu tiên của đất trời, sẽ mở Tử Tiêu Cung trên cửu trọng thiên để giảng đạo.

Vô số sinh linh từ khắp bát hoang đổ về, mong mỏi được nghe thánh âm, dù chỉ là đứng từ xa chiêm ngưỡng đạo vận.

Giữa không khí trang nghiêm đó, một sự kiện kinh thiên động địa bất ngờ xảy ra.

Một điểm đen dị thường xuất hiện giữa không trung, và từ trong đó bước ra một bóng người.

Ngay lập tức, đạo thiên lôi đầu tiên của Hồng Hoang giáng xuống, không hủy diệt mà dung hợp làm một với kẻ lạ mặt.

Kèm theo một tiếng chửi thề vang vọng từ thế giới hiện đại, bóng người cháy đen, mang theo uy thế của lôi đình, đâm sầm vào cánh cửa Tử Tiêu Cung.

Nhân vật chính của chúng ta là Diệp Tiêu, một nhân viên văn phòng 996 điển hình từ Trái Đất, người có sở thích kỳ lạ là xem các màn khẩu chiến kịch tính trên mạng.

Trong một lần như vậy, anh bị một hố đen từ màn hình máy tính hút vào và xuyên không đến đúng thời khắc lịch sử này.

Cú va chạm trời giáng của anh đã cắt ngang buổi giảng đạo của Hồng Quân trước sự ngỡ ngàng của ba ngàn đại năng Hồng Hoang, bao gồm cả Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa... những cái tên lừng lẫy trong thần thoại.

Trong lúc Diệp Tiêu còn đang choáng váng, một "ngón tay vàng" đã được kích hoạt: hệ thống "Khuyến Giá Biến Cường".

Đúng như tên gọi, Diệp Tiêu chỉ cần đứng ra hòa giải các cuộc tranh chấp là có thể nhận được phần thưởng và trở nên mạnh mẽ hơn – một sự trớ trêu đối với kẻ vốn chỉ thích ngồi xem người khác cãi nhau.

Bằng sự khôn ngoan của một người đã đọc qua vô số tiểu thuyết Hồng Hoang, Diệp Tiêu nhanh chóng lợi dụng khí tức của đạo thiên lôi vừa hấp thụ để ngụy trang thành một sinh linh Tiên thiên Lôi đình vừa hóa hình, che giấu hoàn hảo nguồn gốc hậu thiên của mình.

Màn kịch này đã đánh lừa được tất cả, kể cả Đạo tổ Hồng Quân.

Tưởng rằng Diệp Tiêu là sinh linh được Thiên Đạo ưu ái, Hồng Quân không những không trách phạt mà còn ban cho anh chiếc bồ đoàn thứ bảy – một cơ duyên thành thánh mà vô số người mơ ước.

Nhưng Diệp Tiêu biết rõ, đây thực chất là một cái bẫy sẽ trói buộc người tu hành vào Thiên Đạo, giới hạn tiềm năng tương lai.

Anh bèn giả vờ bị lôi điện làm cho tê liệt, không thể di chuyển, thành công tránh được "cơ duyên" chết người này.

Câu chuyện thực sự bắt đầu khi buổi giảng đạo kết thúc.

Nắm bắt được mâu thuẫn giữa Yêu sư Côn Bằng và Hồng Vân Lão Tổ, Diệp Tiêu lần đầu tiên ra tay "hòa giải".

Anh khéo léo đổ hết tội lỗi lên đầu hai vị thánh tương lai của Tây phương là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, vừa thành công hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, vừa tạo dựng hình ảnh một người yêu chuộng hòa bình.

Phần thưởng đầu tiên vô cùng hậu hĩnh: Tiên thiên đạo khu, công pháp tu luyện nhục thân tối thượng Cửu Chuyển Huyền Công, và thần thông bỏ trốn đệ nhất Càn Khôn Độn Thuật.

Từ đây, Diệp Tiêu bắt đầu con đường "ngụy quân tử" của mình: bề ngoài là một nhà ngoại giao, một sứ giả hòa bình, nhưng thực chất lại là kẻ châm ngòi cho những mâu thuẫn lớn nhất để trục lợi.

Nắm giữ kịch bản Hồng Hoang trong tay, Diệp Tiêu tiếp tục đến Bất Chu Sơn, nơi sắp có bảy quả hồ lô Tiên thiên chín muồi.

Anh một lần nữa đóng vai người khiêm tốn, từ chối những quả hồ lô đã chín và chỉ chọn lấy quả thứ bảy chưa trưởng thành, vốn là Hỗn Độn Hồ Lô quý giá nhất.

Hành động này không chỉ giúp anh có được bảo vật tốt nhất mà còn khơi mào cho cuộc tranh đoạt kịch tính giữa các đại năng như Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử...

Diệp Tiêu lại ung dung đứng ra hòa giải, nhận về phần thưởng là một giọt tâm huyết của Bàn Cổ.

Chưa dừng lại ở đó, anh tìm đến Vu tộc, dùng tâm huyết Bàn Cổ để kết giao với Thập Nhị Tổ Vu, rồi "vô tình" tiết lộ bí mật động trời: Đông Hoàng Chung của Thái Nhất chính là Hỗn Độn Chung, một trong ba bảo vật khai thiên.

Mầm mống của đại chiến Vu – Yêu chính thức được gieo xuống từ đây.

Trong những buổi giảng đạo tiếp theo của Hồng Quân, Diệp Tiêu liên tục dùng các bảo vật thu được để tạo ra những màn đột phá tu vi đúng lúc, thành công né tránh việc phải nghe đạo và bị trói buộc bởi Thiên Đạo.

Anh thậm chí còn dùng thiên phú "Thôn Thiên Phệ Địa" để cắn nuốt và tinh lọc Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân muốn ép cho mình, lấy đi phần tinh túy và loại bỏ xiềng xích, khiến cả Đạo tổ cũng phải kinh ngạc.

Khi Hồng Quân hợp đạo, Diệp Tiêu đã nhanh tay cuỗm sạch toàn bộ bảo vật trên Phân Bảo Nham, trở thành người giàu có nhất Hồng Hoang.

Câu chuyện mở ra một bàn cờ rộng lớn, nơi Diệp Tiêu, với vỏ bọc của một người yêu hòa bình và thực lực thâm sâu khó lường, bắt đầu hành trình khuấy đảo phong vân, thao túng các thế lực lớn, từng bước trở thành kẻ đứng sau giật dây cho toàn bộ cục diện Hồng Hoang.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 1

Kể từ khi Long Phượng Đại Kiếp kết thúc, thế giới Hồng Hoang từ trời xuống đất đều một mảnh hân hoan, tràn đầy sức sống.

Có đại năng Hồng Quân thành Thánh, mở đạo trường tại Tử Tiêu Cung ngoài Cửu Trọng Thiên để giảng pháp, truyền đạo khắp tám cõi, dẫn dắt các tu sĩ.

Bên trong Cửu Trọng Thiên, vô số sinh linh tụ tập.

Họ đều là những kẻ không đủ tư cách vượt qua Hỗn Độn Hải ngoài Cửu Trọng Thiên để đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, chỉ có thể loanh quanh gần đó, từ xa chiêm ngưỡng đạo vận của Tử Tiêu Cung trên thượng tầng trời.

Bỗng nhiên, đất trời rung chuyển, bên cạnh Tử Tiêu Cung bỗng dưng xuất hiện một chấm đen nhỏ.

Chúng sinh linh kinh ngạc, nhìn kỹ lại thì thấy một bóng người từ trong chấm đen bước ra.

Đoàng!

Một tiếng nổ vang, một tia sáng lóe lên.

Đó chính là đạo thiên lôi đầu tiên giữa trời đất, chính xác dung hợp làm một với bóng người vừa bước ra từ chấm đen.

"Vãi chưởng!" Kèm theo một tiếng chửi thề, bóng người bốc khói đen, mang theo uy lực của lôi thần thai nghén từ thời Tiên Thiên, cắm đầu lao thẳng về phía Tử Tiêu Cung. ...

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đang chậm rãi ngâm giảng, ba ngàn sinh linh Tiên

Thiên nghe đạo đều chăm chú lắng nghe, cảm ngộ đạo vận, tâm thần hoàn toàn chìm đắm trong đó.

Bỗng nhiên, mi mắt Hồng Quân khẽ động, ánh mắt nhìn về phía cổng cung của Tử Tiêu Cung.

Cùng lúc đó, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung cũng lần lượt bừng tỉnh khỏi trạng thái ngộ đạo, đồng loạt hướng mắt về phía cổng.

Chỉ thấy giữa một trận âm vang kinh thiên động địa, một bóng người bốc khói đen, như thể mông bị lửa đốt, mang theo một quả cầu điện hồ lóe sáng, từ ngoài cửa lao vun vút vào.

Trong khoảnh khắc, Đạo Tổ Hồng Quân cũng ngừng giảng đạo, ba ngàn khách nghe đạo cũng chẳng còn tâm trí ngộ đạo, chỉ có bóng đen tóe lửa xẹt điện kia, dưới vạn ánh mắt đổ dồn, nghiễm nhiên trở thành tâm điểm sáng nhất trong Tử Tiêu Cung!

Đạo Tổ Hồng Quân thần sắc không vui không buồn, chẳng hề có chút khác thường nào.

Còn rất nhiều sinh linh Tiên Thiên trong Tử Tiêu Cung thì mắt to trừng mắt nhỏ nhìn Diệp Tiêu đang bốc khói, vẻ mặt đều có chút ngơ ngác!

Đạo Tổ đang giảng đạo lại bị một vị khách không mời mà đến làm phiền.

Vị khách này còn tóe lửa xẹt điện, tiếng nổ vang trời, cách thức xuất hiện vô cùng đặc biệt, khiến cho cả những sinh linh Tiên Thiên mạnh mẽ cũng phải cạn lời trong giây lát.

Cái gã này, gan cũng to quá rồi đấy!

Ngay cả những người mạnh như Tam Thanh, Thái Nhất, Đế Tuấn, trước mặt Hồng Quân cũng không dám hó hé nửa lời, huống chi là cắt ngang buổi giảng đạo?

“Phù ~” Dưới vạn ánh mắt đổ dồn, Diệp Tiêu đang bốc khói thở ra một hơi dài, kèm theo cả tia sét lấp loé.

Y đảo mắt một vòng, ghi nhớ hình ảnh từng vị đại lão Hồng Hoang, trong đầu lại có một luồng thông tin khổng lồ ùa vào, Diệp Tiêu lập tức hiểu ra tình cảnh của mình.

“Xem ra, mình đã xuyên không đến Tử Tiêu Cung trong buổi giảng đạo của Hồng Quân rồi!” Nói ra có thể không tin, Diệp Tiêu vốn là một con chó cày cuốc hưởng phúc báo 996 ở hậu thế, ngoài việc đọc tiểu thuyết lúc rảnh rỗi, y thích nhất là hóng chuyện hít drama, đặc biệt là xem người ta chửi nhau xé nhau.

Cảm giác đó, sảng khoái giảm stress cực kỳ!

Vừa rồi, Diệp Tiêu vẫn như mọi khi, đang xem hai streamer đấu khẩu trên một nền tảng trực tiếp thì màn hình máy tính trước mặt đột nhiên đen ngòm, biến thành một lỗ đen hút y vào.

Tỉnh lại lần nữa, y đã ở Hồng Hoang, bị đạo thiên lôi đầu tiên của thế giới Hồng Hoang bổ cho một phát!

Bị sét đánh cho tóc tai dựng đứng, Diệp Tiêu hoảng loạn không chọn đường, liền cắm đầu lao vào Tử Tiêu Cung.

Sau đó bị Đạo Tổ Hồng Quân và ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung vây xem.

Chuyện, thật là cẩu huyết...

“Ting!

Hệ thống Khuyến giá biến cường đã trói định, mời ký chủ kiểm tra!” Ngay lúc Diệp Tiêu không biết phải xử lý tình cảnh trước mắt thế nào, trong đầu y bỗng vang lên một giọng nói.

Trang bị tiêu chuẩn của người xuyên không, hệ thống, cuối cùng

cũng xuất hiện.

Đối với sự xuất hiện của hệ thống, Diệp Tiêu không hề bất ngờ, dù sao y cũng là một người yêu thích tiểu thuyết mạng.

Nhưng điều khiến Diệp Tiêu có chút cạn lời là, hệ thống này khá kỳ quặc, tên lại là "Khuyến giá biến cường!" Nghe tên là hiểu, cũng giống như các loại hệ thống "Chống đối biến cường", "Cà khịa biến cường", "Không nể mặt biến cường" trong tiểu thuyết, hệ thống của Diệp Tiêu chỉ cần khuyên can là có thể trở nên mạnh mẽ!

Sau khi kiểm tra hệ thống trong đầu, Diệp Tiêu cũng đại khái hiểu ra tại sao mình lại xuyên không, nhất định là do cái hệ thống kỳ quặc này giở trò!

Có lẽ vì trước đây Diệp Tiêu quá thích xem người ta xé nhau chửi nhau, nên mới gặp 'báo ứng', bị cái cẩu hệ thống này để mắt tới, không chỉ đưa y đến Hồng Hoang mà còn trói định với hệ thống "Khuyến giá biến cường".

Có lẽ trong mắt hệ thống, bắt một kẻ thích xem người ta cãi nhau đi khuyên can, chính là sự trừng phạt lớn nhất rồi!

"Kệ xác nó, yêu ai thì yêu!" Diệp Tiêu thầm đảo mắt, khuyên can biến cường ư?

Khuyên hay không, là do lão tử quyết định!

Tạm thời gạt hệ thống sang một bên, Diệp Tiêu hít một hơi thật sâu, trong bụng lại vang lên tiếng sấm.

Chương 2

Tiếng sấm...

Diệp Tiêu cảm thấy có chút buồn nôn, đạo thần lôi đầu tiên giữa trời đất, chưa kịp hóa hình, đã bị y nuốt chửng!

Không còn nghi ngờ gì nữa, bị thiên lôi bổ cho một phát không những không chết mà còn nuốt luôn cả bản nguyên của lôi thần thai nghén từ thời Tiên Thiên, nhất định cũng là bút tích của hệ thống.

Thu hoạch không nhỏ, nhưng... có hơi khó tiêu, đến giờ thân thể vẫn không cử động được.

Nhưng mà, tê thì tê, cứng thì cứng, lợi ích lại không hề tầm thường.

Một quả thần lôi nuốt vào bụng, số phận ta... khụ khụ, chẳng những được Thiên Đạo cho phép, mà còn che giấu được căn nguyên!

Nhìn biểu cảm của đám sinh linh Tiên Thiên kia là biết, ít nhất một nửa trong số họ đều tưởng y là lôi thần Tiên Thiên hóa hình!

Con dấu này là do Thiên Đạo đóng.

Tục gọi là giấy thông hành Hồng Hoang!

Có giấy thông hành trong tay, Diệp Tiêu chẳng hề hoảng sợ.

Dù cho xông vào Tử Tiêu Cung, cắt ngang buổi giảng đạo của Hồng Quân thì đã sao?

Hồng Quân lúc này đang bận rộn hợp đạo, nịnh nọt Thiên Đạo còn không kịp, sao có thể đi ngược lại ý trời?

Còn về ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, chính chủ Đạo Tổ Hồng Quân còn chưa lên tiếng, những người khác cũng chỉ có thể

ngoan ngoãn im lặng!

Trong mắt những đại năng Hồng Hoang này, Diệp Tiêu lúc này nghiễm nhiên là hóa thân của lôi thần Tiên Thiên.

Mặc dù cách thức xuất hiện cực kỳ đặc biệt, nhưng cũng là một trong những sinh linh Tiên Thiên được Hồng Quân công nhận, chỉ vì ra đời muộn, nên đến cũng muộn mà thôi.

Quả nhiên, đúng như Diệp Tiêu dự đoán, khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt của Hồng Quân đã rời khỏi người y, nhắm hai mắt lại.

"Đạo giả, vạn vật chi áo, nhân chi sở đạo..." Trong Tử Tiêu Cung, đạo âm của Đạo Tổ lại vang lên, không hề hỏi tội Diệp Tiêu, coi như đã ngầm cho phép y ở lại đây nghe giảng.

Ba ngàn sinh linh Tiên Thiên dù tò mò, nhưng cũng không dám dò hỏi, lại một lần nữa tập trung lắng nghe âm thanh của đại đạo.

Thế nhưng... một chiếc bồ đoàn lặng lẽ hiện ra, lại khiến cho tất cả sinh linh có mặt tại đây tim đập thót một cái, ánh mắt cũng nóng rực vô cùng.

Ngay cả Tam Thanh, những người từ đầu đến cuối đều ra vẻ không quan tâm, cũng không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

Bồ đoàn xuất hiện lúc này, là cho ai, không cần nói cũng biết.

Trong phút chốc, cảnh tượng này khiến cho Thái Nhất, Đế Tuấn và Côn Bằng cùng một đám sinh linh khác, thần sắc khác nhau, lại một lần nữa bắt đầu đánh giá Diệp Tiêu.

Những kẻ có thể đến được nơi này đều không phải hạng ngu dốt, ai cũng biết sự xuất hiện của chiếc bồ đoàn này đại biểu cho điều gì!

Trước đó, vô số sinh linh vì mấy chiếc bồ đoàn ít ỏi mà đấu trí đấu dũng.

Vì chuyện này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của phương Tây có thể nói là đã dùng hết mọi thủ đoạn.

Lừa Hồng Vân, ép Côn Bằng!

Mới miễn cưỡng chiếm được hai chiếc bồ đoàn.

Các đại năng đến muộn như Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng chỉ biết nhìn những chiếc bồ đoàn đã có chủ mà đỏ mắt, không thể làm gì.

Thế mà bây giờ, Đạo Tổ lại vì Diệp Tiêu đột ngột xuất hiện mà đặc biệt lấy ra chiếc bồ đoàn thứ bảy!

Sao không khiến cho các sinh linh như Thái Nhất, Đế Tuấn, Côn Bằng vừa kinh ngạc, vừa đỏ mắt ghen tị!

Đừng nói là Đế Tuấn, Thái Nhất, ngay cả sáu người đã có bồ đoàn là Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, lúc này cũng có chút động dung!

Phải biết rằng, mặc dù họ đã có được bồ đoàn, nhưng cũng đều phải trải qua đấu trí đấu dũng cộng thêm cơ duyên của bản thân.

Tam Thanh thì không cần nói, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, căn nguyên phi phàm, thực lực cường đại, lại là ba người một thể, thường thì không ai dám trêu chọc.

Bồ đoàn của Nữ Oa, là do huynh trưởng Phục Hy của nàng, sau khi từ bỏ một chiếc bồ đoàn, đã toàn lực bảo vệ Nữ Oa mới chiếm được.

Hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì càng không cần phải nói, dựa vào thủ đoạn vừa khóc vừa làm loạn cộng thêm bắt cóc đạo đức vô liêm sỉ, từ trong tay Hồng Vân và Côn Bằng, hoặc lừa hoặc ép mà có được.

Nhưng tuyệt đối không có bổ đoàn của bất kỳ ai là do Đạo Tổ ban cho không cả!

Chương 3

Bây giờ, đối với Diệp Tiêu đột ngột xông vào Tử Tiêu Cung, cắt ngang buổi giảng đạo của Đạo Tổ, Đạo Tổ Hồng Quân không những không trách tội, ngược lại còn ban cho một chiếc bồ đoàn khiến chúng sinh đỏ mắt!

Điều này khiến không ít sinh linh không chỉ kinh ngạc, mà còn ghen tị đến phát hờn!

Tuy nhiên, chuyện khiến người ta cạn lời hơn, còn ở phía sau!

Chỉ thấy Diệp Tiêu đen như than, đôi mắt khẽ động, nhìn chiếc bồ đoàn, rồi lại nhìn Đạo Tổ Hồng Quân, nhưng vẫn đứng sững ở đó như một cây cột, không hề nhúc nhích!

Dường như đối với chiếc bồ đoàn đại diện cho cơ duyên thành Thánh kia, y chẳng thèm để vào mắt!

Phụt!

Thấy cảnh này, không ít sinh linh Tiên Thiên trước đó không giành được bồ đoàn, không khỏi suýt phun ra một ngụm máu tươi.

Trong mắt họ, đây quả thực là phung phí của trời!

Trước đó bao nhiêu sinh linh vì một chiếc bồ đoàn mà đấu trí đấu dũng, dùng hết mọi thủ đoạn, đều không thể có được một chỗ ngồi.

Bây giờ Đạo Tổ cho không một chiếc, Diệp Tiêu lại vứt bỏ như rác, chạm cũng không thèm chạm!

Cái gã này, chẳng lẽ tự cho mình là Bàn Cổ đại thần chắc?

Lúc này, đôi mắt âm hiểm của Côn Bằng khẽ lóe lên, nhìn chiếc bồ đoàn thứ bảy, lòng không khỏi rung động, chỉ muốn ngồi lên đó.

Nhưng lão cũng biết, chiếc bồ đoàn đó là Đạo Tổ ban cho Diệp Tiêu, cho dù Diệp Tiêu không ngồi, người khác cũng không thể ngồi lên!

Nghĩ đến đây, trong lòng Côn Bằng càng thêm ghen tị với Diệp Tiêu, cùng là sinh linh nghe giảng trong Tử Tiêu Cung, sao chênh lệch lại lớn đến thế!

Đương nhiên, đó chỉ là cảnh tượng trong mắt những sinh linh Tiên Thiên này.

Trong cảm ứng của Đạo Tổ Hồng Quân, lại là một chuyện khác.

Theo Hồng Quân thấy, Diệp Tiêu không phải là khinh thường chiếc bồ đoàn thứ bảy đó, mà là vì dư uy của lôi thần Tiên Thiên trên người chưa tan, nên toàn thân tê dại, vẫn không thể cử động, chỉ có thể nhìn chiếc bồ đoàn mà thở dài tiếc nuối.

Thậm chí, Hồng Quân còn nhìn thấy trong đôi mắt của Diệp Tiêu, có chút tiếc nuối đến rưng rưng nước mắt.

Lại còn có vài phần ý tứ cầu cứu Hồng Quân!

Hồng Quân: "..." Sắp hợp đạo, đối với Thiên Đạo tự có sự lý giải siêu việt.

Theo Hồng Quân, căn nguyên lôi thần Tiên Thiên trên người Diệp Tiêu chưa hoàn toàn thu liễm, vì vậy không thể ngồi lên bồ đoàn, tất cả đều là do vận số Thiên Đạo sắp đặt.

Lão tự nhiên sẽ không tự ý can dự!

Hồng Quân làm lơ Diệp Tiêu, coi như không thấy ánh mắt cầu cứu của đối phương.

Nào ngờ... hành động này lại trúng ngay ý của Diệp Tiêu!

Diệp Tiêu rưng rưng nước mắt, hoàn toàn là cố ý giả vờ!

Trong lòng y lúc này, một mặt có chút đắc ý, một mặt nhìn Tam Thanh và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở phía trước, đáy mắt mang theo một nụ cười đầy ẩn ý!

Những sinh linh Tiên Thiên trong Tử Tiêu Cung này, đều coi sáu chiếc bồ đoàn như bảo bối.

Nào biết, đó căn bản là một cái hố cực lớn!

Tam Thanh nhận được bồ đoàn thánh vị, sau đó sẽ được Hồng Quân ban cho Hồng Mông Tử Khí, nhờ đó mà thành Thánh.

Nhưng đồng thời, những người nhờ vào Hồng Mông Tử Khí mà thành Thánh, cũng từ đó bị Thiên Đạo giam cầm, mãi mãi không thể tiến thêm một bước!

Thái Thanh Thánh Nhân sau này, khi hiểu ra điều này, hối hận cũng đã muộn!

Vì vậy, cho dù Diệp Tiêu có thể cử động, cũng phải giả vờ không thể cử động, để tránh cái hố Hồng Mông Tử Khí này!

Hành động của Diệp Tiêu, là cược rằng Hồng Quân đang vội vàng lấy lòng Thiên Đạo, sẽ không tùy tiện thăm dò lai lịch của y.

Nếu không, bằng bản lĩnh của Hồng Quân, giả vờ trước mặt lão là chuyện khó!

Sự thật chứng minh, cách làm của Diệp Tiêu không sai một chút nào, Hồng Quân phối hợp ngoài sức tưởng tượng.

"Dùng sức mạnh để thành Thánh, trở thành chân Thánh như Bàn Cổ đại thần, không thơm sao?" Còn về bồ đoàn do Đạo Tổ ban, và sắp bị ép nhận Hồng Mông Tử Khí ư?

Diệp Tiêu tỏ vẻ, ha ha! ~ Làm phiền rồi, cáo từ!

Chương 4

Đạo vận của Hồng Quân bao trùm Tử Tiêu Cung.

Đạo nguyên thần mà lão giảng thuật, cho dù Diệp Tiêu một câu cũng nghe không hiểu, trong lòng cũng tự sinh ra những cảm ngộ kỳ diệu.

"Mời ký chủ mau chóng hoàn thành một lần khuyên can, lần đầu khuyên can thành công, sẽ nhận được phần thưởng vô cùng hậu hĩnh!" Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu, đánh thức Diệp Tiêu khỏi trạng thái cảm ngộ.

Khoảnh khắc tỉnh lại, Diệp Tiêu không để lại dấu vết liếc nhìn Hồng Quân một cái, trong đầu lóe lên một câu chửi thề quê nhà...

Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra, chắc chắn là Hồng Quân đang âm thầm "mở lớp phụ đạo" cho y!

Nếu không, một thân xác phàm trần mới đến, dù có nuốt bản nguyên lôi thần Tiên Thiên cũng không biết cách dùng, sao có thể đối với đạo mà Hồng Quân giảng lại sinh lòng cảm ngộ?

"Lão già thối tha này xấu bụng thật, muốn ta tu nguyên thần đạo ư?

Ngài tỉnh lại đi!" Tu nguyên thần, đối với đại đa số sinh linh, chưa chắc là chuyện xấu.

Dù sao, thế giới Hồng Hoang sau này, nguyên thần đạo mới là chủ lưu, được Thiên Đạo che chở!

Vu tộc chỉ tu nhục thân, không thể tu luyện nguyên thần đạo sẽ có kết cục thảm đạm, không phải là không có nguyên nhân.

Tuy nhiên, vẫn luôn có một bộ phận nhỏ sinh linh khá đặc biệt.

Ví dụ như Thái Thanh Lão Tử... nếu không tu luyện nguyên thần đạo, không nhảy vào cái hố lớn mà Hồng Quân đào, sẽ có cơ hội siêu thoát khỏi thế giới Hồng Hoang, trở thành Thánh nhân thật sự!

Chứ không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân sau này.

Đương nhiên, tiền đề là Thiên Đạo và Hồng Quân phải cho phép.

Theo suy đoán của Diệp Tiêu, một khi Thái Thanh Lão Tử không đi theo con đường nguyên thần đạo, không tiếp nhận Hồng Mông Tử Khí, rất có thể sẽ bị Thiên Đạo xóa sổ.

Hồng Quân tuyệt đối sẽ không giữ lại! ...Diệp Tiêu, với tư cách là một thanh niên có chí hướng chuẩn bị dùng sức mạnh để thành Thánh, siêu thoát khỏi thế giới Hồng Hoang, tự nhiên không muốn tu luyện nguyên thần đạo.

Chỉ là... có những chuyện, muốn từ chối cũng không thể từ chối thẳng thừng, dù sao cánh tay cũng không thể bẻ được đùi.

Huống chi y còn chẳng phải là cánh tay, lấy dũng khí đâu ra mà đấu với đùi?

Cẩn thận một chút, trước tiên giả ngu một phen! 'Không phải tôi không học nguyên thần đạo, mà là do quá ngu dốt, căn bản không có cách nào lĩnh ngộ a! ~' Đã quyết định, Diệp Tiêu bắt đầu dùng hết khả năng để chuyển sự chú ý, thoát khỏi ảnh hưởng của cảm ngộ.

Không còn ảnh hưởng của cảm ngộ, Diệp Tiêu cuối cùng cũng có thời gian, sắp xếp lại suy nghĩ.

Có hệ thống cũng không thể quá kiêu ngạo!

Đặc biệt là lúc này.

Đạo Tổ Hồng Quân chưa hợp đạo, đang ở giai đoạn giảng đạo.

Sinh linh trong trời đất Hồng Hoang lúc này, ngoại trừ Vu, Yêu hai

tộc luôn có xích mích, đa số sinh linh đều khá kiềm chế.

Vào lúc sinh linh tranh đấu, kịp thời xuất hiện để khuyên can, khó khăn không hề tầm thường!

Diệp Tiêu trầm ngâm hồi lâu, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm trong Tử Tiêu Cung.

Lần khuyên can đầu tiên ở Hồng Hoang, phải bắt đầu từ những đại năng đỉnh cao trước mắt này mới được.

Kết quả là ánh mắt vừa chuyển, vừa vặn đối diện với ánh mắt dò xét của Hồng Quân...

Hồng Quân, đã nhìn chằm chằm Diệp Tiêu một lúc rồi.

Vào một khoảnh khắc trước đó, lão cảm thấy như bị mạo phạm!

Chỉ là, tiểu tử có căn nguyên kỳ quái ngồi bên dưới, tựa như có đại khí vận, được Thiên Đạo coi trọng.

Dù bằng bản lĩnh thông thiên, lão cũng không thể dò ra được quá nhiều, chỉ có những cảm ứng mơ hồ.

Suy nghĩ một chút, đầu ngón tay Hồng Quân lóe lên một tia sáng, bao trùm toàn bộ Diệp Tiêu.

Tiểu tử này mộng mị vô tri, sao có thể ngang nhiên đánh giá người có tu vi cao như vậy?

Chương 5

Diệp Tiêu hơi sững sờ, nhưng nhanh chóng phản ứng, nở một nụ cười ngây thơ với Hồng Quân.

Trong lòng thì thầm một câu: "Không hổ là lão cáo già, thật là chu đáo!" Ánh mắt chuyển động, khi lướt qua Hồng Vân và Côn Bằng, Diệp Tiêu trong lòng khẽ động, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Chính là Côn Bằng! ...Chọn xong mục tiêu khuyên can, Diệp Tiêu thử giao tiếp với hệ thống.

Lần giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân, ít nhất cũng phải mất ngàn năm.

Điều đó cũng có nghĩa là, để hoàn thành lần khuyên can đầu tiên, y phải chờ đợi cả ngàn năm.

Một người bình thường, làm sao có tuổi thọ dài như vậy?

Mặc dù trong cơ thể có bản nguyên lôi thần Tiên Thiên, nhưng Diệp Tiêu mới đến Hồng Hoang, lại không biết cách tiêu hóa.

Giống như một người đứng trước một nhà kho đầy thức ăn, nhưng lại không có chìa khóa cửa kho.

Chuyện này, tám phần phải trông cậy vào hệ thống.

Diệp Tiêu đang chuẩn bị hỏi hệ thống, có phần thưởng nào tăng tuổi thọ không, thì đột nhiên phát hiện một chuyện kỳ lạ.

Thần lôi Thiên Đạo đánh trúng y lúc xuyên không, đang lặng lẽ tăng cường thân thể của y!

Trong lòng hiện lên một tia minh ngộ, Diệp Tiêu thuận theo cảm giác, bắt đầu cẩn thận thể ngộ đạo vận ẩn chứa trong thần lôi Thiên

Đạo...

Không biết đã qua bao lâu, khi Diệp Tiêu cảm ngộ xong thần vận của lôi thần Tiên Thiên, mở mắt ra lần nữa, phát hiện buổi giảng đạo đã kết thúc.

Hồng Quân trên đài cao đã biến mất, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, cũng bắt đầu lần lượt đứng dậy rời đi.

Rời đi sớm nhất, là Tam Thanh có địa vị siêu nhiên.

Dù sao ở Hồng Hoang, thực lực vẫn là trên hết, kẻ mạnh đi trước!

Ngay sau Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người có tâm sự, cũng mặt mày hớn hở, hóa thành hai luồng sáng, quay về phương Tây.

Ở cổng Tử Tiêu Cung, Côn Bằng nhìn hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vội vã rời đi, đôi mắt âm trầm, hừ lạnh một tiếng.

Bàn về thực lực, Côn Bằng cũng là một trong những người đứng đầu Hồng Hoang, chỉ sau Hồng Quân.

Nhưng lúc phân chia chỗ ngồi trước đó, Côn Bằng lại bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ép buộc, nhường bồ đoàn ra.

Nhìn vẻ mặt đắc ý, thu hoạch đầy đủ của hai người phương Tây, trong lòng Côn Bằng sao không tức giận?

Đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện Hồng Quân ban cho Diệp Tiêu chiếc bồ đoàn thứ bảy, sự tiếc nuối vì mất bồ đoàn trong lòng Côn Bằng càng thêm mãnh liệt.

Trước cổng Tử Tiêu Cung, rất nhiều người đều nghe thấy tiếng hừ lạnh của Côn Bằng.

Bao gồm các đại năng đang chuẩn bị rời đi như Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa, Hồng Vân.

Chỉ là, không ai để tâm đến tiếng hừ lạnh của Côn Bằng, dù sao

cũng mất một chiếc bồ đoàn, Côn Bằng có tư cách phàn nàn một chút.

Đương nhiên, cũng chỉ là phàn nàn mà thôi.

Bồ đoàn đã nhường đi, Đạo Tổ cũng đã nói sau này cứ theo vị trí đã định mà ngồi, mọi chuyện đã thành số phận, Côn Bằng còn làm được gì nữa?

Nhưng người khác không để ý, Diệp Tiêu vừa tỉnh lại đúng lúc này, lại lập tức sáng mắt lên.

Chính là lúc này!

"Côn Bằng đạo hữu xin hãy bớt giận!" Trong lòng lóe lên một ý nghĩ, Diệp Tiêu điều khiển hồ quang điện, một bước đi đến trước mặt Côn Bằng, đồng thời hét lớn một tiếng, thu hút ánh mắt của Côn Bằng, cũng thu hút sự chú ý của tất cả những người khác: "Côn Bằng đạo hữu, chớ nên giận cá chém thớt với Hồng Vân đạo hữu.

Hồng Vân cũng là người lương thiện, bị hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lừa gạt, mới nhường bồ đoàn ra.

Còn về hai người kia, uy hiếp đạo hữu nhường ghế, hoàn toàn là do hai người đó quá vô liêm sỉ, bắt cóc đạo đức đạo hữu!

Côn Bằng đạo hữu và Hồng Vân đạo hữu, đều là người bị hại.

Kẻ đầu sỏ đều là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn của phương Tây, chúng ta cùng là đạo hữu phương Đông, đừng làm tổn thương hòa khí gia đình." Diệp Tiêu vừa mở miệng, lập tức khiến Côn Bằng sững sờ.

Giận cá chém thớt với Hồng Vân?

Giận cá chém thớt... cũng không thể nào biểu hiện ra vào lúc này, ở nơi này được!

Tiếng hừ lạnh của Côn Bằng, cũng chủ yếu là nhắm vào Chuẩn Đề.

Chương 6

Dù sao Hồng Vân tuy là người tốt bụng, nhưng bản lĩnh của người ta lại không hề yếu, trong trời đất Hồng Hoang, đó cũng là đại năng đỉnh cao.

Muốn tìm Hồng Vân gây sự, chắc chắn sẽ không biểu hiện ra, mà phải nhân lúc đối phương không đề phòng, âm thầm ra tay đánh lén mới được!

Bây giờ bị Diệp Tiêu nói toạc ra như vậy... sắc mặt Côn Bằng lập tức có chút âm trầm.

Trong lòng tuy phiền muộn, nhưng Côn Bằng lại không hề phủ nhận.

Dù sao Côn Bằng cũng là người sĩ diện, nếu nói mình căn bản không giận cá chém thớt Hồng Vân, thì chẳng khác nào Côn Bằng sợ Hồng Vân!

Vì vậy, Côn Bằng sắc mặt u ám gật đầu.

Lúc này, trên người Diệp Tiêu có lôi thần Tiên Thiên che đậy, khiến người ta không nhìn ra sâu cạn, lại thêm là nhân vật được Đạo Tổ coi trọng, và đặc biệt ban cho bồ đoàn, Côn Bằng đối với Diệp Tiêu tự nhiên cũng khách khí: "Đạo hữu nói phải, chúng ta là đồng đạo, tự nên lấy hòa làm quý.

Hồng Vân đạo hữu, cũng là bị hai người phương Tây kia lừa gạt." Nói xong, Côn Bằng nở một nụ cười thiện ý với Hồng Vân.

Dường như sau một câu khuyên của Diệp Tiêu, lão thật sự đã buông bỏ được khúc mắc trong lòng.

Thực ra, là để Hồng Vân không sinh lòng cảnh giác!

“Chúc mừng ký chủ, lần đầu khuyên can... thành công!

Nhận được phần thưởng: Tiên Thiên Đạo Khu +1, Cửu Chuyển Huyền Công +1, Càn Khôn Độn Thuật +1” “Chúc mừng ký chủ trở thành Tiên Thiên Đạo Khu, thiên phú Nhân tộc thức tỉnh!” Giọng nói của hệ thống, đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Tiêu, lập tức khiến Diệp Tiêu mừng rỡ ra mặt, đến mức có người khác ở đó cũng không thèm để ý.

Quả nhiên như mình dự đoán trước đó, cho dù là cố tình gây sự, tạo ra một cuộc cãi vã để khuyên can, chỉ cần là khuyên can, là có thể nhận được phần thưởng của hệ thống!

“Hồng Vân hôm nay, đa tạ đạo hữu rồi.” Bên kia, Hồng Vân cũng mỉm cười bước tới, cảm tạ Diệp Tiêu.

Không biết sự thật, thật sự cho rằng Diệp Tiêu đã giúp mình giải vây, vô cùng cảm kích Diệp Tiêu.

Nụ cười trên mặt Diệp Tiêu, lập tức càng thêm rạng rỡ.

Một lần cưỡng ép khuyên can, không chỉ nhận được phần thưởng hậu hĩnh của hệ thống, mà còn tiện tay có được một ân tình của Hồng Vân, có thể nói là một công đôi việc.

“Như vậy cũng được, cái hệ thống quái quỷ này cũng không tệ, vậy mình cứ gây sự thêm vài lần nữa, khoảng cách đến vị trí người mạnh nhất Hồng Hoang, chẳng phải là không còn xa sao?” Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu đối với cái hệ thống này, tràn đầy hứng thú và mong đợi...

Trong tâm trạng vui vẻ, Diệp Tiêu kiểm kê phần thưởng của hệ thống, gần như muốn cười đến không khép được miệng.

Tiên Thiên Đạo Khu, Cửu Chuyển Huyền Công, Càn Khôn Độn Thuật... phần thưởng tuy chỉ có ba món, nhưng không có món nào là

hoa hòe hoa sói, mỗi món đều là lợi ích to lớn thực sự, giải quyết hoàn hảo nhu cầu cơ bản để Diệp Tiêu tồn tại ở Hồng Hoang!

Tiên Thiên Đạo Khu, nghe tên là hiểu, chính là đạo khu của sinh linh Tiên Thiên, theo tiêu chuẩn này, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, gần như đều là sinh linh Tiên Thiên.

Nhưng Diệp Tiêu với tư cách là một người Hậu Thiên xuyên không, cho dù đã nuốt bản nguyên lôi thần Tiên Thiên, bị nhầm là sinh linh Tiên Thiên, nhưng bản thể vẫn là thân thể Hậu Thiên.

Bởi vì ý nghĩa của Tiên Thiên, chính là lứa sinh linh đầu tiên được trời đất tự nhiên sinh ra vào lúc trời đất mới mở.

Trừ phi Diệp Tiêu chuyển thế đầu thai, sống lại vào lúc trời đất mới mở, nếu không, căn bản không thể có được Tiên Thiên Đạo Khu.

Nhưng lúc này, có phần thưởng này của hệ thống, Diệp Tiêu có thể trực tiếp nghịch chuyển càn khôn, hóa Hậu Thiên thành Tiên Thiên.

Mặc dù chỉ thay đổi một chữ, nhưng lại có nghĩa là, thành tựu tương lai của Diệp Tiêu, không có giới hạn!

Ít nhất là sinh linh Hậu Thiên trong quá trình tu luyện, sẽ có từng tầng kiếp nạn, vượt qua kiếp nạn, mới đột phá được cảnh giới.

Sinh linh Tiên Thiên, thì chỉ cần tu luyện đến nơi đến chốn, là có thể thuận theo tự nhiên mà đột phá, không hề có ngoại lực trở ngại!

Lại thêm Tiên Thiên Đạo Khu của Diệp Tiêu, dung hợp bản nguyên lôi thần Tiên Thiên, khiến cho căn nguyên của Diệp Tiêu, cho dù trong số các sinh linh Tiên Thiên, cũng là một trong những kẻ đứng đầu!

Giống như đám mây đầu tiên giữa trời đất là Hồng Vân vậy, mặc dù Hồng Vân là một người tốt bụng đến mức nhu nhược, nhưng căn

nguyên và thực lực, lại là hạng nhất, trong Hồng Hoang, cũng là tồn tại xưng tôn làm tổ.

Danh hiệu Hồng Vân Lão Tổ, đã nói lên tất cả!

Phần thưởng thứ hai là Cửu Chuyển Huyền Công, lại càng có lai lịch to lớn, bởi vì đó là truyền thừa của Bàn Cổ, công pháp bản nguyên của Thập Nhị Tổ Vu!

Con đường mà Thập Nhị Tổ Vu đi, chính là lấy Cửu Chuyển Huyền Công làm chủ tu nhục thân, mô phỏng theo Bàn Cổ đại thần dùng sức mạnh chứng đạo!

Cùng với con đường mà Diệp Tiêu muốn đi, không hẹn mà gặp!

Còn Càn Khôn Độn Thuật, lại là tuyệt kỹ bảo mệnh hàng đầu.

Nắm nhật nguyệt, thu ngàn núi, bốn biển tám cõi, càn khôn trong tay!

Chương 7

Chính là sự bá đạo của Càn Khôn Độn Thuật!

Cũng có nghĩa là, chỉ cần nắm vững Càn Khôn Độn Thuật, là có thể bốn biển tám cõi, trời đất bao la, mặc ta ngao du!

Về tốc độ, cho dù là độn thuật của Côn Bằng cũng không thể so sánh với Càn Khôn Độn Thuật!

Như vậy, Diệp Tiêu đã có thể đứng vững ở Hồng Hoang.

Lấy Tiên Thiên Đạo Khu làm nền móng, Cửu Chuyển Huyền Công làm trụ cột, Càn Khôn Độn Thuật làm đôi cánh, cho dù Hồng Hoang có lớn, Diệp Tiêu cũng hiên ngang không sợ hãi!

"Sự kỳ diệu của ba loại phần thưởng, mình đều biết rồi.

Thiên phú Nhân tộc thức tỉnh, là cái quỷ gì?" Sau khi kiểm tra xong ba loại phần thưởng, tâm thần Diệp Tiêu khẽ động, chú ý đến mục thiên phú Nhân tộc.

Ban đầu Diệp Tiêu cho rằng, thiên phú Nhân tộc đã là thức tỉnh sau khi có được Tiên Thiên Đạo Khu, thì cùng lắm cũng chỉ là một món quà tặng kèm.

Nhưng khi Diệp Tiêu đọc thông tin trong mục thiên phú Nhân tộc, lại không khỏi hít một hơi khí lạnh: "Hít...

Thôn thiên phệ địa!" Diệp Tiêu vạn lần không ngờ, thiên phú Nhân tộc mà mình thức tỉnh, lại vượt xa dự đoán của y.

Thậm chí có thể nói, ở một mức độ nào đó còn kinh người hơn cả Tiên Thiên Đạo Khu và Cửu Chuyển Huyền Công!

"Không được, pháp thuật này quá đáng sợ, nhất định phải giấu kỹ,

không phải vạn bất đắc dĩ, không thể dễ dàng thi triển!" Đây chính là nhận thức từ sâu trong nội tâm của Diệp Tiêu, đối với loại thiên phú chủng tộc này!

Pháp thuật này một khi xuất hiện, vừa có đại khủng bố, cũng có đại nhân quả!

"Đạo hữu!

Đạo hữu!" Đúng lúc này, Diệp Tiêu cảm nhận được tiếng gọi, tâm thần rời khỏi hệ thống, liền thấy Hồng Vân mặt mày hiền lành, đang gọi mình.

"Đạo hữu đã thay bần đạo giải vây, bần đạo còn chưa biết tôn danh của đạo hữu." Nghe lời của Hồng Vân, Diệp Tiêu khẽ cười: "Bần đạo Diệp Tiêu." "Nguyên là Diệp Tiêu đạo hữu, bần đạo Trấn Nguyên Tử, thất lễ rồi." Bên cạnh Hồng Vân, một người trung niên đạo cốt tiên phong tay cầm phất trần, mỉm cười nói.

"Bần đạo Phục Hy, ra mắt đạo hữu." "Nữ Oa, ra mắt Diệp Tiêu đạo hữu..." Sau Trấn Nguyên Tử, Phục Hy, Nữ Oa và nhiều đại năng khác, cũng lần lượt tiến lên chào hỏi Diệp Tiêu.

Dù sao cũng là một tồn tại có thể được Đạo Tổ đích thân ban cho bồ đoàn sau khi cắt ngang buổi giảng đạo, tất nhiên không phải tầm thường, kết giao với Diệp Tiêu một phen, cũng tốt.

Đương nhiên, với thân phận và căn nguyên của họ, vốn không cần tính toán như vậy, phần lớn là xuất phát từ bản tâm muốn kết giao với Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu hiểu rõ điều này, cũng bày ra vẻ mặt vô hại, lần lượt chào hỏi Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa, Phục Hy.

Dù sao mới đến Hồng Hoang, xử lý tốt quan hệ giữa các cá nhân là rất quan trọng.

Huống chi, chỉ có để mọi người đều có ấn tượng đầu tiên rằng mình là người vô hại, yêu chuộng hòa bình, không đề phòng mình, mới có thể thực thi kế hoạch gây sự của Diệp Tiêu tốt hơn.

"Hừ, ra vẻ huyền bí!

Chẳng qua chỉ là một tên quỷ xui xẻo đến nghe giảng cũng muộn, nghe giảng ngàn năm cũng chẳng có tiến bộ, không biết Đạo Tổ nhìn trúng điểm nào mà đặc biệt ban cho bồ đoàn!" Bên kia, cũng có người đứng nhìn lạnh lùng, thần sắc u ám.

Chính là Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc.

Với tư cách là chủ nhân của Yêu tộc đang trên đà phát triển, Đế Tuấn và Thái Nhất tự cho rằng căn nguyên bất phàm, thực lực cường đại, nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư, lại thống lĩnh hàng tỷ Yêu tộc, nghiễm nhiên là nhân vật chính của trời đất.

Vì vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất khá kiêu ngạo.

Trước đó nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, chỉ vì đến muộn một bước, lỡ mất bồ đoàn hàng đầu, trong lòng vốn đã có chút tiếc nuối.

Dù vậy, Đạo Tổ cũng không vì thế mà ban thêm bồ đoàn.

Nhưng Diệp Tiêu đến còn muộn hơn họ, lại lỗ mãng xông vào Tử Tiêu Cung, cắt ngang buổi giảng đạo của Đạo Tổ, lại được Đạo Tổ đặc biệt ban cho bồ đoàn.

Tự cho mình bất phàm, Đế Tuấn và Thái Nhất, trong lòng tự nhiên có chút bất bình!

Lại thêm, trong một ngàn năm giảng đạo, ba ngàn khách Tử Tiêu Cung đều có thu hoạch, không ít người ngay lúc nghe giảng đã có lĩnh ngộ, và đột phá cảnh giới.

Đế Tuấn và Thái Nhất lại càng tiến bộ vượt bậc.

Còn Diệp Tiêu được Đạo Tổ đặc biệt ban cho bồ đoàn, nghe giảng lâu như vậy, lại không có chút động tĩnh nào về việc thăng cấp!

Cho dù là một khúc gỗ mục, nghe Đạo Tổ giảng đạo ngàn năm, e rằng cũng có thể hóa hình, Diệp Tiêu lại như thể chẳng học được cái gì.

Tư chất kém cỏi như vậy, càng khiến Đế Tuấn và Thái Nhất cảm thấy, Đạo Tổ ban bồ đoàn cho Diệp Tiêu, thật là lãng phí!

Thay vì cho Diệp Tiêu, không bằng ban cho họ!

Đương nhiên, dù sao lúc này cũng đang ở trước Tử Tiêu Cung, Đế Tuấn tuy khó chịu, nhưng cũng không thể hiện ra, chỉ lạnh lùng đứng nhìn sự náo nhiệt bên phía Diệp Tiêu mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, nơi Diệp Tiêu đang đứng, dị biến đột ngột xảy ra!

Chương 8

Tiên thiên linh khí cuồn cuộn, như thủy triều, hội tụ về phía Diệp Tiêu, chui vào cơ thể y.

Diệp Tiêu như một vực sâu khổng lồ, đang nuốt chửng lượng linh khí khổng lồ đó, tựa như thủy triều của trời đất, hình thành một cơn lốc linh khí với Diệp Tiêu làm trung tâm.

Thủy triều linh khí khổng lồ đến mức, khiến hư không cũng có chút rung động!

Càng có tử khí cuồn cuộn, từ phía đông tràn tới!

Thần sắc của Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, cũng đột nhiên cứng lại!

Đây, là điềm báo của việc đột phá cảnh giới!

Chân trước vừa khinh thường Diệp Tiêu, cho rằng Diệp Tiêu nghe giảng ngàn năm không có tiến bộ.

Kết quả chân sau Diệp Tiêu đã đột phá, động tĩnh khi đột phá, có thể nói là thanh thế cực lớn!

Không chỉ Đế Tuấn và Thái Nhất thần sắc sững sờ, vào khoảnh khắc này ở trước Tử Tiêu Cung, rất nhiều sinh linh Tiên Thiên chưa rời đi, cũng đều đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Tiêu đang đột phá.

Và trong mắt mỗi người, đều mang theo ít nhiều kinh ngạc.

Bao gồm các đại năng như Hồng Vân, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, cũng như vậy.

Họ cũng vạn lần không ngờ, chân trước Diệp Tiêu còn đang cười nói giao lưu với họ, lại khoảnh khắc sau đã đột ngột đột phá ngay

trước mắt!

Chỉ là khác với thần sắc cứng đờ của Đế Tuấn và Thái Nhất, Hồng Vân, Nữ Oa, lại càng thêm ngưỡng mộ và khâm phục Diệp Tiêu.

Bởi vì trong quá trình nghe giảng ngàn năm ở Tử Tiêu Cung, mặc dù những sinh linh Tiên Thiên này đều có thu hoạch và đột phá, nhưng không có ai như Diệp Tiêu, có động tĩnh lớn như vậy.

Theo Hồng Vân, Nữ Oa thấy, động tĩnh đột phá khổng lồ như vậy, không nghi ngờ gì đã cho thấy Diệp Tiêu đã có được cảm ngộ cực lớn trong Tử Tiêu Cung, dưới sự tích lũy lâu dài, cảnh giới đã được nâng cao rất nhiều!

Không biết đã qua bao lâu, thủy triều linh khí bao quanh Diệp Tiêu bắt đầu từ từ thu lại, báo hiệu việc đột phá của Diệp Tiêu, đã đến hồi kết.

Lúc này, toàn thân Diệp Tiêu tỏa ra một luồng khí tức cường đại, ánh mắt sáng rực, tóc tai lấp lánh, lớp tro than đen trên người ban đầu đã hoàn toàn bong ra, để lộ một khuôn mặt tuấn tú như ngọc.

Một bộ trường sam màu xanh do lôi quang hóa thành bó sát người, càng làm nổi bật vẻ vô hại, phong thái như ngọc của Diệp Tiêu.

Đặc biệt là khí tức tỏa ra từ toàn thân, xen lẫn tiên linh khí nồng đậm, không nghi ngờ gì đã cho thấy thân phận của Diệp Tiêu, một sinh linh Tiên Thiên thực sự!

“Chúc mừng Diệp Tiêu đạo hữu, cảnh giới được nâng cao, thật đáng mừng đáng mừng!” “Diệp Tiêu đạo hữu phúc duyên sâu dày, mặc dù nghe giảng đến muộn, nhưng thu hoạch lại có thể nói là lớn nhất trong số đông đảo đạo hữu, thật khiến người ta ngưỡng mộ a!” “Đạo hữu nghe giảng ngàn năm không đột phá, nguyên là vì tích lũy

lâu dài, chúc mừng đạo hữu tiến thêm một tầng lầu!" Hồng Vân, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, cũng là người đầu tiên tiến lên chúc mừng, đồng thời đối với việc cảnh giới của Diệp Tiêu được nâng cao, vô cùng ngưỡng mộ.

Phải biết rằng, cho dù là những sinh linh Tiên Thiên cường đại này, muốn đột phá một tầng cảnh giới, cũng cần tích lũy hàng vạn năm thậm chí hàng chục vạn năm.

Thậm chí rất nhiều người đều gặp phải bình cảnh, không biết bao nhiêu vạn năm chưa nâng cao được một cảnh giới.

Diệp Tiêu lại chỉ trong vòng chưa đầy ngàn năm, đã có một lần đại đột phá, sao không khiến người ta ngưỡng mộ?

Diệp Tiêu mỉm cười, đối với lời nói của Trấn Nguyên Tử không tỏ ý kiến.

Trong mắt người khác, Diệp Tiêu là do nghe giảng ở Tử Tiêu Cung mà có cảm ngộ, nên cảnh giới mới được nâng cao.

Nhưng thực tế, vừa rồi chỉ là động tĩnh do Diệp Tiêu dung hợp Tiên Thiên Đạo Khu, và hoàn toàn tiêu hóa bản nguyên lôi thần Tiên Thiên mà thôi.

Từ một người Hậu Thiên, nhảy vọt trở thành một sinh linh Tiên Thiên có căn nguyên bất phàm, từ điểm này, Diệp Tiêu cũng quả thực là có một lần đại đột phá về cảnh giới.

Chỉ là từ một phàm nhân Hậu Thiên, đột phá thành sinh linh Tiên Thiên cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Bước nhảy vọt khổng lồ như vậy, tự nhiên gây ra động tĩnh cực lớn!

Đúng lúc này, Diệp Tiêu đột nhiên như có cảm ứng, nhìn về phía cổng lớn của Tử Tiêu Cung, sau đó với vẻ mặt "chân thành" nói với

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử: "Các vị đạo hữu quá khen rồi, đâu có tích lũy gì đâu, bần đạo chỉ là tư chất ngu dốt, phản ứng chậm hơn một nhịp mà thôi." Ánh mắt chân thành đó, cộng thêm vẻ mặt vô hại, và khuôn mặt tuấn tú như ngọc, khiến người ta đối với lời nói của Diệp Tiêu, không hề có chút nghi ngờ nào!

Nói xong, Diệp Tiêu trong lòng, thầm khâm phục sự cơ trí của mình.

Vào khoảnh khắc trước đó, Diệp Tiêu có một cảm ứng mơ hồ, bị một tồn tại vô thượng nào đó để mắt tới.

Không cần nghĩ cũng biết, tám phần là lão cáo già Hồng Quân kia.

Cũng phải, đột phá ngay trước cổng đạo trường của Hồng Quân, làm sao có thể tránh được cảm ứng của Hồng Quân?

Để ổn định Hồng Quân, Diệp Tiêu mới nói với Nữ Oa như vậy.

Thoạt nhìn là đối thoại với Nữ Oa, thực ra là đang nói với Hồng Quân, không phải tôi không nghe giảng, chỉ là cá nhân tôi phản ứng hơi chậm, ra khỏi cổng Tử Tiêu Cung, mới lĩnh ngộ được những đạo lý ngài giảng, mới có được đột phá về cảnh giới.

Quả nhiên, sau một phen thao tác như vậy, Diệp Tiêu rõ ràng cảm thấy cảm giác bị quan sát trong bóng tối đã biến mất, xem ra Hồng Quân đã chấp nhận lời giải thích của Diệp Tiêu.

Phù ~ Diệp Tiêu trong lòng từ từ thở phào nhẹ nhõm, giả vờ diễn kịch trước mặt Hồng Quân, thật có chút kích thích.

Đồng thời, đối với lão cáo già Hồng Quân này, lại thêm vài phần cẩn thận.

Chương 9

"Xem ra mình phải gây sự khuyên can thêm vài lần nữa, mau chóng nâng cao thực lực rồi." Diệp Tiêu thầm nghĩ.

Dù sao ở Hồng Hoang, thực lực mới là căn bản của mọi thứ!

Chỉ có thực lực đủ mạnh, mới có thể ở Hồng Hoang tiến có thể gây sự, lùi có thể tự vệ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Tiêu đảo qua, quét nhìn đám sinh linh Tiên Thiên chưa rời đi trước Tử Tiêu Cung.

Côn Bằng đã bị Diệp Tiêu lợi dụng một lần, trong thời gian ngắn không có mâu thuẫn nào khác để khơi mào.

Các sinh linh Tiên Thiên khác, vào thời điểm Hồng Hoang một mảnh hài hòa này, xem ra cũng không có mâu thuẫn gì để khiêu khích.

Bỗng nhiên, Diệp Tiêu phúc chí tâm linh, nghĩ đến một nơi.

Theo quỹ đạo Hồng Hoang, sau lần giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân, tiên thiên linh căn hồ lô đằng trên núi Bất Chu, cũng sắp chín rồi!

Phân chia hồ lô ở núi Bất Chu, sẽ có một đám đại năng tụ tập, có không gian để gây sự!

"Chư vị đạo hữu, bần đạo đột nhiên có việc, xin đi trước một bước!" Giọng nói còn văng vẳng bên tai Hồng Vân, Nữ Oa và những người khác, Diệp Tiêu đã thi triển Càn Khôn Độn Thuật, kèm theo lôi quang tím điện, phá không mà đi...

"Đây chính là núi Bất Chu do cột sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành sao, quả nhiên hùng vĩ bao la, khủng bố như vậy!" Thi triển Càn Khôn Độn Thuật vượt qua không biết bao nhiêu ức vạn dặm, Diệp

Tiêu nhìn núi Bất Chu trước mắt đang tỏa ra uy áp bao la, phát ra lời cảm thán từ tận đáy lòng.

Chính xác mà nói, thứ Diệp Tiêu nhìn thấy, chỉ là một góc của núi Bất Chu mà thôi!

Bởi vì núi Bất Chu thực sự quá khổng lồ, không chỉ cao không thấy đỉnh, mà còn rộng không thấy biên giới.

Muốn trên một ngọn núi Bất Chu cao lớn rộng lớn như vậy, tìm một cây hồ lô đằng, vốn không phải chuyện dễ.

Nhưng đối với Diệp Tiêu mà nói lại không khó.

Theo những tiểu thuyết Hồng Hoang mà Diệp Tiêu đã đọc trước đây, tiên thiên linh căn hồ lô đằng mọc ở một thung lũng lưng chừng núi.

Diệp Tiêu vừa đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, đối với cảm ứng linh khí trời đất, cũng là nhạy cảm nhất, vì vậy nhanh chóng xác định được một thung lũng có tiên thiên linh khí nồng đậm nhất ở vị trí lưng chừng núi.

Mặc dù núi Bất Chu thai nghén vô số thiên tài địa bảo, nhưng vào thời điểm này, khi tiên thiên linh căn hồ lô đằng sắp chín.

Nơi có tiên thiên linh khí nồng đậm nhất, chính là nơi của tiên thiên linh căn hồ lô đằng!

Thân hình lóe lên, Diệp Tiêu đã xuất hiện trong thung lũng nơi linh khí nồng đậm đến mức không tan ra được, một cây hồ lô đằng cao đến ngàn trượng, đang lặng lẽ sinh trưởng trong thung lũng.

Bảy quả hồ lô Tiên Thiên màu sắc khác nhau, mặc dù ẩn hiện giữa lá dây, nhưng lại có bảo khí tỏa ra!

Diệp Tiêu liếc nhìn hồ lô đằng, rồi lại liếc nhìn bảy quả hồ lô Tiên

Thiên, trong mắt lại không có nhiều vẻ tha thiết.

Bất kể là tiên thiên linh căn hồ lô đằng, hay là hồ lô Tiên Thiên, đối với Diệp Tiêu mà nói đều không có tác dụng lớn.

Thậm chí ngoại trừ tiên thiên linh căn hồ lô đằng có thể được Nữ Oa dùng để tạo người, những quả hồ lô Tiên Thiên khác, đối với các đại năng đỉnh cao Hồng Hoang như Tam Thanh, cũng chỉ là tồn tại như gân gà.

Thời kỳ này, tiên thiên linh bảo và tiên thiên chí bảo tương đối nhiều, lại thêm không có thủ đoạn luyện chế siêu cường để luyện chế hồ lô Tiên Thiên, vì vậy so sánh ra, tác dụng của hồ lô Tiên Thiên không lớn.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, Thái Thanh Lão Tử nhận được tử kim hồ lô, lại chẳng thèm để mắt, sau này đưa cho hóa thân Thái Thượng Lão Quân để đựng đan dược.

Mấy vị đại năng khác, mặc dù cũng tự luyện hóa hồ lô, nhưng cũng không đưa hồ lô vào những dịp quan trọng.

Có thể nói, nhận được một quả hồ lô Tiên Thiên, còn không bằng nhận được một món tiên thiên linh bảo.

Nhưng thứ Diệp Tiêu coi trọng, lại không phải là bản thân mấy quả hồ lô Tiên Thiên này, mà là những thứ liên quan đằng sau hồ lô Tiên Thiên.

Diệp Tiêu biết mấy quả hồ lô Tiên Thiên không có tác dụng lớn, nhưng các đại năng Hồng Hoang như Tam Thanh, hiện tại lại không biết.

Không bao lâu nữa, khi hồ lô Tiên Thiên hoàn toàn chín, Tam Thanh và Nữ Oa, sẽ nhận được cảm ứng trong bóng tối, hội tụ trước hồ lô đằng.

Hậu thế có câu nói, nơi nào có người, nơi đó có giang hồ, tương tự, nơi nào có người, nơi đó có tranh đấu!

Khi các đại năng tụ tập, chính là lúc gây sự!

Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu khẽ cười, sau đó khoanh chân ngồi xuống dưới tiên thiên linh căn hồ lô đằng, bắt đầu tu luyện.

Dù sao khoảng cách đến khi hồ lô Tiên Thiên hoàn toàn chín, ít nhất cũng cần một ít thời gian.

Tâm niệm khẽ động, Cửu Chuyển Huyền Công lặng lẽ vận chuyển, tiên thiên linh khí nồng đậm trong thung lũng, có một phần lớn bị Cửu Chuyển Huyền Công dẫn dắt, hội tụ vào cơ thể Diệp Tiêu, tăng cường tu vi của y.

Trong một lúc, cho dù là tốc độ hấp thụ linh khí của tiên thiên linh căn hồ lô đằng, cũng không bằng Diệp Tiêu.

Đây chính là sự bá đạo của Cửu Chuyển Huyền Công!

Cùng lúc đó, tại núi Côn Luân, trong tiểu viện của Tam Hữu.

Chương 10

Tam Thanh sau khi từ Tử Tiêu Cung trở về, liền tự bế quan, lại không hẹn mà cùng mở mắt.

"Huynh trưởng, ta cảm ứng được, trên núi Bất Chu dường như có một đoạn cơ duyên." Thông Thiên trông như một thanh niên, lên tiếng trước.

Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, cũng gật đầu, hai người họ, cũng đều cảm ứng được.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tam Thanh liền ngưng bế quan, theo cảm ứng của mình, hướng về phía núi Bất Chu.

Thái Dương Tinh, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Hoàng Đế Tuấn, cũng có cảm ứng tương tự, bay ra khỏi Thái Dương Tinh, thẳng đến núi Bất Chu trên đại địa Hồng Hoang.

Bắc Hải, Côn Bằng dang cánh mấy vạn dặm, bay vút lên trời, cực tốc lao đến núi Bất Chu.

Và trên đường đi, cùng với Minh Hà Lão Tổ từ U Minh Huyết Hải đồng hành.

Bên kia, Hồng Vân ở Hỏa Vân Cung, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán, cũng như Nữ Oa, Phục Hy cư trú ở một nơi khác lưng chừng núi Bất Chu, cũng lần lượt nhận được cảm ứng, hướng về nơi có hồ lô đằng...

Khi một đám đại năng Hồng Hoang, đến thung lũng trong núi Bất Chu, mới phát hiện Diệp Tiêu đã ở đó từ lâu.

Nhìn Diệp Tiêu đang khoanh chân ngồi dưới hồ lô đằng, một bộ dạng đã chìm đắm trong trạng thái tu luyện từ lâu, tất cả mọi người

không khỏi hơi sững sờ.

Khi họ cảm nhận được cơ duyên, đều là ngay lập tức từ động phủ của mình chạy đến, ban đầu đều cho rằng mình sẽ là người đầu tiên đến, nhưng vạn lần không ngờ, người đến sớm nhất lại là Diệp Tiêu.

Đặc biệt là Nữ Oa, Phục Hy hai huynh muội, lại càng kinh ngạc vô cùng.

Phải biết rằng, họ sinh ra ở núi Bất Chu, động phủ cũng ở núi Bất Chu, theo lý mà nói, đáng lẽ họ phải là người đầu tiên đến.

Nhưng lại đến muộn hơn Diệp Tiêu rất nhiều.

"Xem ra Diệp Tiêu đạo hữu, sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, liền nhận được cảm ứng của tiên thiên linh căn hồ lô đằng!

Cơ duyên của Diệp Tiêu đạo hữu, thật sâu dày a!" Nữ Oa như có điều suy nghĩ mà than thở.

Nữ Oa vốn không muốn đến, vì tính cách của nàng, vốn không thích dính líu, tránh xa nhân quả.

Chỉ là cảm ứng mà nàng nhận được khá đặc biệt, là Hồng Quân đích thân truyền âm trong Tử Tiêu Cung, nói với nàng trong hồ lô đằng có cơ duyên của nàng, bảo nàng đến lấy.

Theo lý mà nói, Nữ Oa nhận được gợi ý của Hồng Quân, cảm ứng còn sớm hơn cả Tam Thanh và những người khác, cho dù động phủ của Nữ Oa không ở núi Bất Chu, cũng nên là người đầu tiên đến.

Nhưng không ngờ, Diệp Tiêu lại đến sớm hơn nàng rất nhiều.

Điều này càng khiến Nữ Oa trong lòng có chút kinh ngạc, đồng thời càng thêm không có tâm tư tranh giành, cho rằng cơ duyên này đáng lẽ là của Diệp Tiêu.

Những đại năng Hồng Hoang khác, thì liếc nhìn nhau, không hẹn

mà cùng chọn khoanh chân ngồi xuống.

Ở Hồng Hoang, phân chia bảo vật đại khái có hai cách, một là đến trước được trước, người có duyên thì được, cách khác là dùng vũ lực tranh đoạt, kẻ mạnh làm vua.

Nhưng rõ ràng, ở đây có nhiều đại năng như vậy, lại cùng nghe Đạo Tổ giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, đánh nhau là không thể.

Vậy chỉ có thể dùng cách đến trước được trước, người có duyên thì được.

Hiện tại xem ra, Diệp Tiêu không nghi ngờ gì là người đầu tiên đến, phù hợp với nguyên tắc đến trước được trước.

Mặc dù các đại năng này đều cảm ứng được ở đây có cơ duyên của mình, thuộc về người có duyên, nhưng ở đây có bảy quả hồ lô, về tình về lý, Diệp Tiêu đều nên là người đầu tiên lấy.

Nhưng Diệp Tiêu lại không hái, mà ngồi tu luyện dưới hồ lô đằng.

Những đại năng Hồng Hoang này, nếu vượt qua Diệp Tiêu trực tiếp hái hồ lô, thì có vẻ ăn tương khó coi một chút.

Huống chi, bây giờ hồ lô Tiên Thiên chưa hoàn toàn chín, không phải lúc ra tay.

Với suy nghĩ như vậy, tất cả mọi người lúc này đều bình tĩnh, cho dù là Côn Bằng và Minh Hà tâm tư âm hiểm, cũng biểu hiện rất ngoan ngoãn.

Trong không khí như vậy, không biết đã qua bao lâu, Diệp Tiêu trong trạng thái ngồi thiền, đột nhiên mở mắt, từ từ cười.

Hồ lô, chín rồi!

Khoảnh khắc hồ lô Tiên Thiên chín, không chỉ Diệp Tiêu mở mắt, mà Tam Thanh, Thái Nhất, Côn Bằng và nhiều đại năng khác, cũng

đều mở mắt.

Mấy chục ánh mắt, bắn về phía hồ lô Tiên Thiên đã chín.

"Trên núi Bất Chu, bảo quang ngút trời, dường như có bảo vật xuất thế rồi!" "Mau đi xem, xem có thể nhặt được cơ duyên không!" Khoảnh khắc này, trong trời đất Hồng Hoang bốn phương của núi Bất Chu, cũng có vô số sinh linh các tộc, nhận ra dị tượng bảo quang do hồ lô Tiên Thiên chín gây ra, lần lượt cưỡi mây đạp gió, hướng về phía núi Bất Chu.

Cùng lúc đó, Tam Thanh, Thái Nhất và các đại năng Hồng Hoang khác, cũng phát hiện có chút không ổn.

Chỉ có sáu quả hồ lô chín, còn quả hồ lô cuối cùng, dường như vì sinh trưởng muộn hơn, nên chưa chín.

Điều này khiến ánh mắt mọi người lóe lên, tất cả đều hiểu, thiếu một quả hồ lô chín, sự cạnh tranh cho những quả hồ lô còn lại cũng lớn hơn.

Chương 11

Đặc biệt là Côn Bằng tính tình âm hiểm, Minh Hà và Thái Nhất bá đạo cao ngạo, gần như cùng lúc nảy sinh ý định ra tay giành trước.

Chỉ là ngại có nhiều đại năng ở đây, lại có Diệp Tiêu ngồi dưới hồ lô đằng, lại có sự tồn tại có địa vị siêu nhiên như Tam Thanh trấn giữ, mới miễn cưỡng đè nén ý định đó xuống.

Lúc này, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang ở gần hoặc đi đường nhanh, cũng bị bảo quang hấp dẫn, lên núi Bất Chu, nhìn thấy tiên thiên linh căn hồ lô đằng đang tỏa ra bảo quang.

Chỉ là, khi nhìn thấy nơi hồ lô đằng tọa lạc, có các đại năng như Tam Thanh, Thái Nhất chiếm cứ một phương, thì ý định nhặt cơ duyên đó, liền lập tức tắt ngấm.

Có những đại năng đỉnh cao Hồng Hoang này ở đây, đâu đến lượt họ?

Thậm chí đến gần cũng không dám, sợ bị các đại năng đó hiểu lầm.

Nhưng chúng sinh cũng không rời đi, cách một khoảng, hóng chuyện.

Họ cũng đều nhìn ra, hồ lô Tiên Thiên tuy có bảy quả, nhưng số lượng lại ít hơn nhiều so với các đại năng đó, về vấn đề phân phối, lại có chuyện hay để xem rồi.

Như vậy, các đại năng có mặt tại đây, lại càng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao nếu chỉ có các đại năng này ở đây, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không truyền ra ngoài được.

Nhưng bây giờ có nhiều sinh linh hóng chuyện như vậy, thì mỗi lời nói hành động, đều cần phải chú ý.

Ở Hồng Hoang, danh tiếng và thể diện đối với đại năng mà nói, rất quan trọng!

Ngay cả kẻ ác như Côn Bằng, cũng rất sĩ diện, là có thể thấy được!

Cũng có rất nhiều ánh mắt của sinh linh, đổ dồn về phía Diệp Tiêu dưới hồ lô đằng, đều nhận ra đó chính là vị được Đạo Tổ đặc biệt ban cho bồ đoàn ở Tử Tiêu Cung, đối với Diệp Tiêu lại thêm vài phần dò xét và tò mò.

"Đại mộng ai tỉnh trước, đời ta ta tự biết.

Trong cốc xuân ngủ đủ, ngoài núi ngày chậm trôi..." Diệp Tiêu thu hết phản ứng của các đại năng vào mắt, trong lòng thầm cười, lại cố ý làm ra vẻ mắt còn ngái ngủ, như vừa tỉnh mộng, một bên ngâm thơ, một bên vươn vai.

Như vậy, sự chú ý của tất cả các đại năng, đều từ hồ lô Tiên Thiên, chuyển sang người Diệp Tiêu.

Dù sao chuyện phân chia hồ lô, bất kể phân chia thế nào, Diệp Tiêu đều là người đầu tiên không thể bỏ qua.

Huống chi, cho dù không nhắc đến việc Diệp Tiêu là người đầu tiên đến, chỉ riêng đãi ngộ được Đạo Tổ ưu ái, đặc biệt ban cho bồ đoàn, cũng đáng để các đại năng có mặt tại đây cân nhắc một phen.

"Ai da, các vị đạo hữu đều đến rồi, xem ra đều là người có duyên a." Sau khi thu hút ánh mắt của mọi người, Diệp Tiêu với vẻ mặt vô hại, cười nói.

Dường như căn bản không để ý, rất nhiều đại năng đối với hồ lô Tiên Thiên đều đang rục rịch.

Đặc biệt là Đông Hoàng Thái Nhất tính tình ngang ngược bá đạo, cái vẻ thế tại tất đắc đó, gần như đã viết lên mặt.

Bởi vì trong số các sinh linh hóng chuyện xung quanh, có không ít đại tướng và thần dân Yêu tộc, nên Đông Hoàng Thái Nhất quyết tâm phải có được hồ lô Tiên Thiên, để tranh giành thể diện cho Yêu tộc, thiết lập uy nghiêm.

Vì vậy đâu có tâm tư nghe Diệp Tiêu nói nhảm, trầm giọng nói: "Mặc dù mọi người đều là người có duyên, nhưng hồ lô Tiên Thiên đã chín, lại chỉ có sáu quả.

Xem ra nhất định sẽ có người, cơ duyên cạn hơn một chút rồi!" Ý của Thái Nhất, là sáu quả hồ lô không đủ cho nhiều đại năng có mặt tại đây phân chia, chắc chắn sẽ có người được chia, có người không được.

Lúc này, phải xem cách phân chia!

Theo ý của Thái Nhất, chính là kẻ mạnh làm vua, ai thực lực đủ mạnh, người đó được trước, Thái Nhất và Đế Tuấn có Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư, xem ra cũng là một trong những kẻ mạnh nhất!

Mặc dù lời của Thái Nhất thẳng thắn, nhưng lời thô ý không thô, sáu quả hồ lô đó, dù thế nào cũng không đủ chia.

Trong một lúc, mấy đại năng có mặt tại đây, cũng đều ánh mắt lóe lên, rơi vào trầm tư.

Diệp Tiêu thu hết cảnh này vào mắt, nụ cười trong lòng lại càng thêm đậm.

Lời của Thái Nhất, chính hợp ý của Diệp Tiêu, giúp Diệp Tiêu châm một ngọn lửa trong lòng mọi người, không cần Diệp Tiêu phải đi đắc tội người khác.

Rõ ràng, hai người như Côn Bằng, Minh Hà, đã nảy sinh ý định tranh đoạt.

Chỉ là, Thái Nhất quá đơn giản một chút, không giống huynh trưởng Đế Tuấn tâm cơ sâu xa.

Mặc dù Diệp Tiêu cũng hy vọng các đại năng này, vì tranh đoạt hồ lô Tiên Thiên mà đánh nhau, như vậy Diệp Tiêu có thể nhân cơ hội khuyên can để cày nhiệm vụ rồi.

Nhưng rõ ràng, có Tam Thanh ở đây, nhất định không đánh nhau được.

Bởi vì Tam Thanh, là đại danh từ cho địa vị siêu nhiên, thực lực cường đại!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Tam Thanh, đối với cái vẻ ăn tương bá đạo không che giấu được của Thái Nhất, rõ ràng có chút bất mãn.

Có ta Tam Thanh ở đây, đâu đến lượt một con súc sinh lông lá như ngươi lên tiếng?

Đương nhiên, ngoài Tam Thanh ở đây, khi xung quanh có rất nhiều sinh linh hóng chuyện, Côn Bằng, Minh Hà sĩ diện, cũng rõ ràng có thêm vài phần áp lực.

Chương 12

Có lẽ đây là hiệu ứng hào quang thần tượng và người nổi tiếng ở Hồng Hoang, nổi tiếng đồng thời, cũng phải cẩn trọng lời nói hành động, chấp nhận sự giám sát của đại chúng.

Vì vậy không khí dưới hồ lô đằng, trong một lúc có chút vi diệu.

Rõ ràng các đại năng này đều muốn hồ lô Tiên Thiên, nhưng lại vì các loại nguyên nhân, không một ai chủ động lên tiếng.

"Nếu cơ duyên có hạn, vậy thì bần đạo xin tự nguyện rút lui, cũng để cho cơ duyên của chư vị đạo hữu, có thể cao hơn một chút." Bên kia, Diệp Tiêu thấy tình thế rơi vào bế tắc, khẽ cười, đứng dậy, với vẻ mặt ung dung thản nhiên nói.

Lập tức, khiến cho một đám đại năng và sinh linh vây xem có mặt tại đây, lần lượt kinh ngạc.

Hồ lô Tiên Thiên do tiên thiên linh căn kết thành, xem ra cũng đều là bảo bối không tầm thường, Diệp Tiêu lại muốn rút lui?

Ngu rồi, ngu rồi sao?

Phải biết rằng, Diệp Tiêu là người đầu tiên đến, lại là người được Đạo Tổ ưu ái, bất kể là bằng cơ duyên hay thân phận, đều có quyền lựa chọn ưu tiên.

Cho dù là Tam Thanh, cũng sẽ không vượt qua Diệp Tiêu mà cướp đoạt.

Đặc biệt là trong tình huống có nhiều sinh linh vây xem, cho dù là Tam Thanh, cũng phải giữ thể diện.

Huống chi, đối với các đại năng này, ngoài việc cân nhắc ăn tương, còn phải cân nhắc nhân quả.

Theo họ thấy, vượt qua Diệp Tiêu cướp cơ duyên, là dính nhân quả.

Vì vậy, cho dù Diệp Tiêu nói như vậy, Tam Thanh và Nữ Oa, Phục Hy, cũng không hề động.

Đông Hoàng Thái Nhất tính tình nóng nảy, ngược lại có ý định động, lại bị huynh trưởng Đế Tuấn âm thầm kéo lại.

Đế Tuấn tâm tư sâu xa, luôn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, không tin Diệp Tiêu sẽ dễ dàng nhường ra một quả tiên thiên linh căn như vậy.

Huống chi, cho dù Diệp Tiêu thật tâm nhường, hai huynh đệ họ cũng không thể ra tay trước, dù sao ngoài nhân quả ra, đạo lý chim đầu đàn bị bắn, Đế Tuấn hiểu.

Vì vậy, sau một hồi nhìn nhau, không ai ra tay, Thái Thanh Lão Tử lên tiếng: "Diệp Tiêu sư đệ, bảo vật trời đất, đến trước được trước.

Nếu sư đệ là người đến sớm nhất, thì hãy chọn trước đi.

Chúng ta sau khi sư đệ chọn xong, sẽ tự phân phối." Thái Thanh đã lên tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên tự nhiên không có lý do không đồng ý, Nữ Oa, Phục Hy và Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử mấy người, cũng gật đầu khen phải.

Đặc biệt là sau khi Thái Thanh Lão Tử gọi Diệp Tiêu là sư đệ, Thái Nhất và Đế Tuấn, Côn Bằng, ánh mắt lóe lên, cũng gật đầu ngầm thừa nhận.

Rõ ràng, Tam Thanh đã coi Diệp Tiêu được Đạo Tổ đích thân ban cho bồ đoàn, là đệ tử thứ bảy thân truyền của Đạo Tổ, là đồng môn sư đệ của họ.

Trong tình huống này, không ai sẽ làm chim đầu đàn.

Diệp Tiêu mặc dù trong lòng không thừa nhận là đệ tử của Hồng Quân, nhưng đối với lời của Thái Thanh, lại không phản đối.

Dù sao tình thế có phát triển, Diệp Tiêu mới dễ gây sự.

"Nếu đã như vậy, vậy thì bần đạo xin chọn quả hồ lô thứ bảy chưa chín kia đi.

Dù sao hồ lô Tiên Thiên, nhất định chỉ có bảy quả, có thể được một quả, chính là biểu tượng của vinh quang rồi, bần đạo phúc duyên nông cạn, không dám mong cầu nhiều hơn." Diệp Tiêu một bộ dạng không thể từ chối Thái Thanh, than thở nói.

Khi nghe Diệp Tiêu chọn quả hồ lô thứ bảy chưa chín, các đại năng có mặt tại đây có người sững sờ, có người thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Còn những sinh linh vây xem đó, thì hoàn toàn ngơ ngác!

Cái tên Diệp Tiêu này, rốt cuộc là ngốc thật hay giả ngốc?

Rõ ràng, tất cả mọi người đều không ngờ, khi Diệp Tiêu có đủ tự do lựa chọn, lại chọn một quả hồ lô chưa chín!

Phải biết rằng, tiên thiên linh căn hồ lô đẳng sinh trưởng đã gần đến hồi kết, quả hồ lô thứ bảy không có đủ dưỡng chất, nhất định không có cơ hội chín.

Thậm chí có thể nói, có thể sẽ trở thành một quả hồ lô phế.

Diệp Tiêu lại cố tình chọn một quả hồ lô Tiên Thiên bất túc như vậy, sao không khiến người ta kinh ngạc?

Đừng nói là Đế Tuấn tâm tư sâu xa và Côn Bằng âm hiểm, ngay cả người tốt bụng Hồng Vân và Nữ Oa không thích tranh giành, cũng suýt nữa không phản ứng kịp.

Mãi đến khoảnh khắc sau, Hồng Vân mới gật đầu khen: "Phẩm

hạnh khiêm nhường của Diệp Tiêu đạo hữu, thật khiến người ta khâm phục a!" Nghe lời này, Nữ Oa và Tam Thanh, cũng thầm gật đầu.

Hồng Vân và Nữ Oa, Tam Thanh cho rằng Diệp Tiêu phẩm hạnh khiêm nhường, nào biết Diệp Tiêu trong lòng lại đang cười.

Họ đâu biết, quả hồ lô thứ bảy chưa chín đó, là Hỗn Độn Hồ Lô, so với sáu quả hồ lô đã chín kia, nội tình còn sâu dày hơn nhiều!

Cho dù chưa chín, cũng là một trong bảy quả hồ lô, có tác dụng phi phàm.

Và chưa chín vốn có nghĩa là, có vô hạn khả năng!

Chương 13

Diệp Tiêu chọn Hỗn Độn Hồ Lô chưa chín, thực ra là lời to!

Một mặt khiến cho nhiều đại năng đều cho rằng mình phẩm hạnh cao khiết, khiêm nhường, mặt khác lại có được Hỗn Độn Hồ Lô tiềm năng cực lớn!

Huống chi, nắm giữ hệ thống, Diệp Tiêu có tự tin có thể khiến Hỗn Độn Hồ Lô, đạt đến trạng thái chín muồi viên mãn thực sự!

Diệp Tiêu sau khi chọn xong hồ lô, nhanh chóng lùi sang một bên, một bộ dạng vân đạm phong khinh.

Nhưng dư quang, lại nhìn chằm chằm Tam Thanh.

Bởi vì đoạn đối thoại vừa rồi, tuy thoạt nhìn khiêm tốn, thực ra đã đào một cái hố.

Diệp Tiêu vừa nói, hồ lô Tiên Thiên nhất định chỉ có bảy quả, phàm là người có được hồ lô, chính là biểu tượng của vinh quang.

Vinh quang hay không vinh quang Diệp Tiêu không cảm thấy, nhưng y biết, những tồn tại siêu phàm như Tam Thanh, rất coi trọng thể diện.

Nhất định sẽ coi hồ lô như biểu tượng của thể diện.

Những thứ có số lượng hạn chế trong trời đất, ai có được, người đó có mặt mũi!

Rõ ràng, Tam Thanh quả thực đã nghĩ như vậy!

Diệp Tiêu thầm cười, thâm tàng công dữ danh.

Bàn về gây sự, tôi, Diệp Tiêu, là dân chuyên nghiệp!

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Diệp Tiêu, sau khi chọn xong

hồ lô, không cần phải lo lắng về nhân quả với Tam Thanh nữa, mọi gánh nặng đều được trút bỏ.

Thái Thanh Lão Tử từ đầu đến cuối vẫn giữ dáng vẻ đạo cốt tiên phong, siêu nhiên thoát tục, nên việc bày tỏ thái độ liền rơi vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Vật này hữu duyên với ba huynh đệ chúng ta." Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bước ra một bước, đứng thẳng dưới giàn hồ lô, ánh mắt lạnh nhạt quét qua toàn trường.

Ý tứ đã quá rõ ràng, thái độ của Tam Thanh ta đã bày tỏ, các vị có mặt ở đây, ai tán thành?

Ai phản đối?

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt lời, đông đảo đại năng và sinh linh xung quanh giàn hồ lô đều im bặt.

Tam Thanh có căn nguyên phi phàm, thực lực hùng mạnh, quan trọng nhất là ba người một thể, cùng tiến cùng lui, trong cả Hồng Hoang không ai muốn trêu chọc.

Bây giờ Diệp Tiêu đã chọn xong hồ lô, những người còn lại bất luận về cơ duyên hay thân phận, đều không thể một mình đối đầu với Tam Thanh.

Giống như việc phân chia chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung trước đây, hàng bồ đoàn đầu tiên chỉ có sáu cái, nhưng Tam Thanh đã chiếm thẳng một nửa, không ai có thể tranh giành.

Những đại năng như Hồng Vân và Nữ Oa vốn không thích tranh đấu, tự nhiên sẽ không phản đối.

Thái Nhất tuy bá đạo, Côn Bằng tuy âm hiểm, cũng chẳng muốn gây thù với Tam Thanh.

Vì vậy, khi Nguyên Thủy Thiên Tôn nói ra câu đó, tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận quyền ưu tiên lựa chọn của Tam Thanh.

Cảnh tượng này cũng nằm trong dự tính của Diệp Tiêu.

Không sao, chỉ cần Tam Thanh còn ở đây trấn giữ, cuộc tranh đấu sẽ khó mà nổ ra, những đại năng này không đánh nhau được.

Đợi Tam Thanh chọn xong hồ lô, thỏa mãn rời đi, khi đó trò vui thật sự mới bắt đầu!

"Đại huynh mời trước!" Sau khi không còn ai phản đối, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Thái Thanh Lão Tử nói.

Lúc này Tam Thanh chưa phân nhà, đương nhiên huynh hữu đệ cung.

Thái Thanh Lão Tử mỉm cười, gật đầu: "Hồ lô Tử Kim hữu duyên với ta, vậy lấy nó đi." Dứt lời, Thái Thanh chỉ tay một cái, hồ lô Tử Kim đầu tiên liền tự động rời khỏi giàn, bay vào tay Thái Thanh.

"Vậy cơ duyên của ta là hồ lô Tử Hoàng này." Sau Thái Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vẫy tay, thu hồ lô Tử Hoàng vào tay.

Ngay sau đó, Thượng Thanh Thông Thiên cũng đã chọn xong hồ lô của mình.

Sau đó, ba huynh đệ đã có được cơ duyên liền không ở lại lâu, trong ánh mắt dõi theo của đông đảo đại năng và sinh linh, họ cùng nhau rời đi.

Tam Thanh vừa đi, dưới giàn hồ lô không những không trở nên lạnh lẽo, mà ngược lại còn trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Đặc biệt là những sinh linh đến từ bốn phương tám hướng, từng cặp mắt nhìn chằm chằm vào các đại năng còn lại như Thái Nhất, Côn Bằng, ngọn lửa hóng chuyện trong lòng bùng cháy dữ dội.

“Tiên thiên hồ lô tổng cộng có bảy quả, Diệp Tiêu kia chọn một quả chưa chín, Tam Thanh lại mỗi người hái một quả, bảy quả tiên thiên hồ lô giờ chỉ còn lại ba.

Đại năng có mặt thì nhiều như vậy, sắp có trò hay để xem rồi.” “Ha ha, đại năng nhiều mà hồ lô ít, cách phân chia hồ lô này thật đáng mong chờ.” Những sinh linh Hồng Hoang ở vòng ngoài, ai nấy đều mang vẻ mặt xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, xì xào bàn tán.

Chỉ thiếu mỗi người một quả dưa hấu nữa thôi.

Chương 14

Bất Chu Sơn là do cột sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, tự nhiên có uy áp cường đại, không có cảnh giới Đại La Kim Tiên thì căn bản không thể đến gần.

Vì vậy, những sinh linh vây xem này, tuy danh nghĩa là quần chúng ăn dưa, nhưng ai nấy cũng đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tuy rằng ở Hồng Hoang hiện nay, Đại La Kim Tiên đi đầy đất, nhưng những sinh linh ở tầng lớp này cũng không có ai là kẻ ngốc.

Người có mắt đều nhìn ra được, các đại năng Hồng Hoang như Thái Nhất, Côn Bằng chỉ có thể tranh giành ba quả hồ lô còn lại.

Khả năng mỗi người nhận được hồ lô lại càng thấp hơn!

Điều mà quần chúng ăn dưa có thể nhìn ra, các đại năng như Thái Nhất, Côn Bằng càng không thể không hiểu.

Vì vậy, không khí dưới giàn hồ lô càng thêm vi diệu.

Côn Bằng và Minh Hà nhìn chằm chằm như hổ đói, Thái Nhất và Đế Tuấn thì thế tất phải có được.

Hồng Vân tính tình tùy hòa và Nữ Oa không thích tranh đấu thấy cảnh này, đều có ý định từ bỏ.

Nhưng người bên cạnh họ lại không đồng ý.

"Lão hữu, đã cảm ứng được cơ duyên, lần này bất luận thế nào cũng không thể nhường.

Trước đó ở Tử Tiêu Cung đã bỏ lỡ một lần cơ duyên, lần này ta, Trấn Nguyên Tử, bất luận thế nào cũng phải bảo vệ cơ duyên cho ngươi!" Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử, do tiên thiên linh căn Nhân

Sâm Quả Thụ hóa hình mà thành, đối với quả của tiên thiên linh căn hồ lô đẳng tự nhiên cũng cực kỳ xem trọng, lần này đã hạ quyết tâm không thể để lão hữu Hồng Vân bỏ lỡ cơ duyên lần nữa.

"Muội muội, nếu đã có cơ duyên của mình ở đây, chúng ta không cần lùi bước, đáng tranh thì phải tranh!" Phục Hy thần sắc kiên nghị mở miệng nói.

Cách đó không xa, Diệp Tiêu thu hết cảnh tượng này vào mắt, ý cười nơi đáy mắt từ từ hiện lên.

Nhiệt độ vẫn còn thiếu một chút.

Nhưng Diệp Tiêu không hề vội vàng, y đưa mắt nhìn về phía Đế Tuấn.

Đúng lúc này, Đế Tuấn bên cạnh Thái Nhất ánh mắt lóe lên, nhìn Nữ Oa một cái rồi mở miệng nói: "Nữ Oa đạo hữu, Bất Chu Sơn là nơi hóa hình của đạo hữu, chúng ta là khách, đạo hữu mời trước đi." Đế Tuấn vừa dứt lời, Thái Nhất cũng lập tức gật đầu.

Ánh mắt của Côn Bằng và Minh Hà thì trong nháy mắt trầm xuống.

Phục Hy và Nữ Oa cũng là đại năng của Yêu tộc, nhưng lại hiếm khi tham gia vào chuyện của Yêu tộc.

Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai huynh đệ, vì muốn mở rộng ảnh hưởng của Yêu tộc, kiến lập bá quyền Yêu tộc, ý định lôi kéo Phục Hy, Nữ Oa gia nhập Yêu đình đã sớm là chuyện ai cũng biết!

Lúc này Đế Tuấn chủ động mở miệng để Nữ Oa chọn trước trong số ít hồ lô còn lại, chính là đang tỏ thiện ý với Nữ Oa và Phục Hy!

Vì vậy Côn Bằng và Minh Hà mới có thần sắc không vui.

Huynh đệ Đế Tuấn lôi kéo Nữ Oa, Phục Hy, lại đem quyền lựa chọn số hồ lô ít ỏi nhường cho Nữ Oa trước, ra vẻ hào phóng, có hỏi qua ý kiến những người khác chưa?

Nhưng không vui thì không vui, Côn Bằng và Minh Hà vẫn tạm thời nhẫn nhịn, dù sao lý do của Đế Tuấn cũng rất đường hoàng.

"Nếu vậy, xin nhận." Nữ Oa trong lòng thầm than, khẽ gật đầu.

Nếu không phải nhận được đạo vận nhắc nhở của Đạo Tổ, Nữ Oa vốn không muốn dính vào chuyện này, nhưng lúc này cũng không thể không tham gia.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nữ Oa vẫy tay, thu một quả hồ lô màu tím xanh vào tay.

Như vậy, trên giàn hồ lô chỉ còn lại hai quả.

Ý cười trong mắt Diệp Tiêu cũng trở nên đậm đặc đến cực điểm.

Qua chuyện Đế Tuấn tỏ thiện ý với Nữ Oa, Côn Bằng đã nảy sinh oán khí với Đế Tuấn và Thái Nhất, Côn Bằng cũng là Yêu tộc, vốn đã có thể liên hợp với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nhưng bây giờ Đế Tuấn lại không để ý đến suy nghĩ của Côn Bằng, nhường cho Nữ Oa, vậy đặt Côn Bằng vào đâu?

Đế Tuấn và Thái Nhất là chủ của Yêu tộc, nhưng bên cạnh Côn Bằng còn có Minh Hà, Minh Hà không phải Yêu tộc, sẽ không nể mặt Đế Tuấn và Thái Nhất!

Còn về phía Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, tuy Hồng Vân tính tình tốt, nhưng Trấn Nguyên Tử lại không phải người dễ bị bắt nạt.

Nói cách khác, mấy vị đại năng còn lại đã định trước là ba phe nước lửa không dung, mà hồ lô chỉ còn lại hai quả.

Kế sách của Diệp Tiêu, chính là "nhị đào sát tam sĩ"!

Bây giờ thế cục đã bày xong, Diệp Tiêu chỉ cần ngồi chờ kịch hay diễn ra, hai tay đút vào ống tay áo, trong mắt lóe lên một tia cười đầy thâm ý.

Trong tay áo của y, đã có thêm ba món đồ.

Lúc Tam Thanh rời đi đã không để lại dấu vết mà tặng cho Diệp Tiêu.

Dù sao tiên thiên hồ lô cũng do Diệp Tiêu phát hiện đầu tiên, họ lấy đi ba quả hồ lô đã chín, bất kể về tình lý hay nhân quả, đều nên bồi thường cho Diệp Tiêu một chút.

Chương 15

Cũng là để kết thúc nhân quả, bởi vì Tam Thanh theo bản năng cảm thấy Diệp Tiêu gã này không phải thứ tốt lành gì, nên cố gắng hết sức không dính dáng nhân quả với y.

Chỉ là Tam Thanh để ý mặt mũi, trước mặt đông đảo sinh linh không tiện ra mặt, nên mới lén lút tặng cho Diệp Tiêu.

Thái Thanh Lão Tử tặng một con thoi mang theo càn khôn vận vị, gọi là Càn Khôn Toa.

Vật này có thể phá vỡ hư không, đặc biệt khi kết hợp với Càn Khôn Độn Thuật của Diệp Tiêu, có thể giảm bớt tiêu hao pháp lực khi thi triển, tăng cường tốc độ phá vỡ càn khôn.

Vật này đối với Diệp Tiêu mà nói, có thể xem là như hổ thêm cánh.

Thông Thiên tặng một cây kim dài chừng một tấc, cây kim này không phải đồng, không phải sắt cũng không phải thần kim, mà là kim đuôi của một loại hung thú Hồng Hoang tên là Toái Tinh Điện Châm Phong.

Loại hung thú này cực kỳ hung ác, kim đuôi sắc bén độc địa, không thua kém tiên thiên linh bảo, cả đời chỉ có thể sử dụng một lần, một khi dùng ra là lúc cùng đối thủ đồng quy vu tận.

Thông Thiên trong một lần cơ duyên đã nhận được một cây kim đuôi hoàn chỉnh, được luyện thành một loại ám khí.

Chỉ là đối với Thông Thiên, thứ này không có tác dụng, nên vừa rồi nhân cơ hội đưa cho Diệp Tiêu, kết thúc nhân quả.

Nhưng thứ này đối với Thông Thiên vô dụng, đối với Diệp Tiêu

lại khác, Diệp Tiêu vừa mân mê cây kim, đã nghĩ ra cách dùng cho nó.

Còn về Nguyên Thủy Thiên Tôn thì có hơi keo kiệt!

Ông ta đưa cho Diệp Tiêu một cái hột quả, cũng không biết là hạt giống của thứ gì, tuy có chút đạo vận lưu chuyển bên trong, nhưng trong chốc lát, Diệp Tiêu cũng không nhìn ra cái hột quả này rốt cuộc là gì.

Diệp Tiêu không chú ý nhiều đến cái hột quả, bởi vì kịch hay đã bắt đầu rồi.

"Cơ duyên nơi này, có một phần của ta!" Sau khi chỉ còn lại hai quả hồ lô, Thái Nhất tính tình bá đạo cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Một câu dứt lời, Thái Nhất liền tung ra một đạo pháp lực, cuộn về phía hai quả hồ lô còn lại trên giàn, xem ra y định một tay bao trọn cả hai quả cuối cùng.

"Ồ!

Đông Hoàng muốn học theo Tam Thanh, hai huynh đệ mỗi người một quả hồ lô sao!" Cách đó không xa, có tiên thiên sinh linh xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, ở đó hô lên.

"Ngươi dám!" Bên kia, Trấn Nguyên Tử đâu chịu đồng ý, đạo bào phất một cái, phất trần trong tay ngân quang bạo phát, hóa thành một dải lụa dài ngàn trượng, cuộn về phía hồ lô trên giàn.

"Hừ!" Bên cạnh Thái Nhất, Yêu Hoàng Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, đánh ra một đạo pháp lực màu vàng kim mạnh mẽ, chặn hướng Trấn Nguyên Tử.

Hiện tại Tam Thanh không có ở đây, Phục Hy Nữ Oa cũng đã được an ủi, Đế Tuấn tự cho rằng trong số những người có mặt, không ai có thể chống lại hai huynh đệ mình.

“Coi Minh Hà ta không tồn tại sao!” Minh Hà từ đầu đến cuối đều bị xem nhẹ, dưới sự xúi giục ngầm của Côn Bằng, cũng đã nổi giận thật sự, vung tay một cái, biển máu ngập trời, đánh về phía Đế Tuấn.

“Hồng Vân lão hữu, nhân cơ hội này, mau lấy hồ lô!” Trấn Nguyên Tử thấy cảnh này, vội vàng truyền âm cho Hồng Vân, để Hồng Vân nhân cơ hội hái lấy cơ duyên.

Hồng Vân tuy không thích tranh đấu, nhưng tất cả những gì lão hữu Trấn Nguyên Tử làm đều là vì y, lập tức đáp một tiếng rồi ra tay, nhắm thẳng vào một trong hai quả hồ lô là hồ lô Tử Hồng.

Côn Bằng âm hiểm thì đã đi trước Hồng Vân một bước, muốn nhân lúc cục diện hỗn loạn, trực tiếp hái cả hai quả hồ lô!

Y và Minh Hà, mỗi người một quả!

“Côn Bằng, ngươi dám!” “Hồng Vân, dừng tay!” Trong chốc lát, Thái Nhất, Đế Tuấn, Trấn Nguyên Tử đang hỗn chiến, đều đồng loạt hét lên.

Thái Nhất, Đế Tuấn từ bỏ đối địch với Trấn Nguyên Tử, chuyển hướng chặn Hồng Vân, còn Trấn Nguyên Tử thì phất trần lướt nhẹ, chặn hướng Côn Bằng.

Như vậy, áp lực bên phía Minh Hà đột nhiên giảm mạnh, trong mắt thần quang lóe lên, lao thẳng đến chỗ tiên thiên hồ lô.

Lần này, Thái Nhất lại nổi giận, trực tiếp tung ra Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung, liền ném về phía Minh Hà.

Uy áp của Đông Hoàng Chung vừa xuất hiện, Minh Hà lập tức biến sắc.

Cảnh tượng cũng rơi vào hỗn loạn hoàn toàn.

“Thú vị thật, kể từ khi Long Phượng đại kiếp kết thúc, trên đại địa

Hồng Hoang không biết đã bao lâu rồi chưa xuất hiện cảnh hỗn chiến của nhiều đại năng như vậy!" "Ây, Thái Nhất không hổ danh Đông Hoàng, Đông Hoàng Chung vừa ra, e rằng Minh Hà sắp chịu thiệt rồi!" "Đoán xem, hai quả tiên thiên hồ lô cuối cùng sẽ về tay ai?" Xung quanh những Đại La Kim Tiên đang vây xem, thấy cảnh tượng đánh nhau náo nhiệt, bàn tán cũng ngày càng sôi nổi, có người trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bày ra một ít linh quả, vừa ăn vừa xem kịch.

Điều này khiến Diệp Tiêu đang quan sát toàn cục ở bên cạnh có một cảm giác quen thuộc mãnh liệt.

Đã từng có lúc, y cũng là một thành viên của quần chúng ăn dưa thích xem náo nhiệt.

Xem ra bất kể là thượng cổ Hồng Hoang hay hậu thế mạt pháp, phong trào ăn dưa của quần chúng vẫn luôn được kế thừa một mạch a!

Chỉ là, lúc này tất cả mọi người đều có thể làm quần chúng ăn dưa, duy chỉ có Diệp Tiêu là không thể.

Y đã tốn bao tâm tư bày ra một ván cờ, chẳng phải là để sau khi họ đánh nhau, y có thể nhân cơ hội khuyên giải để cày nhiệm vụ sao?

Thấy thời cơ đã chín muồi, Diệp Tiêu cuối cùng cũng đứng ra, vận khí đan điền hét lên một câu mà sau này đã vang danh khắp Hồng Hoang: "Các vị đạo hữu xin dừng tay, cho bần đạo một chút mặt mũi được không!" Tiếng hét của Diệp Tiêu mang theo một tia đạo vận và uy áp của tiên thiên thần thai lôi, như tiếng sấm cuồn cuộn, vang vọng khắp không gian thung lũng.

Khiến cho những sinh linh vây xem cảnh giới Đại La Kim Tiên chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, khí huyết sôi trào!

Chương 16

"Không hổ là nhân vật được Đạo Tổ coi trọng, uy lực một tiếng hét, lại đến mức này!" "Nghe đồn Diệp Tiêu là do tiên thiên thần thai lôi hóa hình, một tiếng hét như sấm giữa trời quang, thật khiến người ta kinh hãi a!" Đám quần chúng... sinh linh vốn đang xem náo nhiệt, đều sắc mặt nghiêm nghị, mang vẻ kinh ngạc mở miệng nói.

Trước đó thấy Diệp Tiêu hết lần này đến lần khác khiêm nhường, một bộ dáng nho nhã lễ độ, ôn hòa vô hại.

Lại suýt quên mất, y cũng là một đại năng có căn nguyên đỉnh cấp, được Đạo Tổ hết sức coi trọng!

Vô hại thì đúng, nhưng thực lực không tầm thường cũng là thật!

"Nghe nói Diệp Tiêu yêu chuộng hòa bình, từng ở trước Tử Tiêu Cung khuyên hòa Côn Bằng và Hồng Vân.

Lần này thấy Đế Tuấn, Thái Nhất vì tranh giành hồ lô mà tranh đấu, lại lần nữa lên tiếng khuyên can, thật là một người hòa thiện a!" "Haizz, đại năng có căn nguyên phi phàm như vậy mà lại hòa thiện đến thế, chúng ta lại vì xem chút náo nhiệt mà mong chờ tranh đấu, há chẳng phải là một loại lệ khí sao?

So với Diệp Tiêu, chúng ta thật hổ thẹn a!" Cũng có một số sinh linh Hồng Hoang dường như bị thái độ "vĩ đại, quang minh, chính trực" của Diệp Tiêu cảm hóa, như có điều suy tư mà cảm khái, một bộ dáng đối với phẩm chất cao thượng của Diệp Tiêu vô cùng ngưỡng mộ.

Đối với điều này Diệp Tiêu chỉ muốn nói, những sinh linh Hồng Hoang này tuy ai cũng không biết đã sống bao nhiêu vạn năm, nhưng vẫn còn quá ngây thơ.

Ca đây không phải thiện nam tín nữ, càng không phải người tốt vô tội vạ!

Chỉ là, Diệp Tiêu đương nhiên không thể tự vạch trần mình, ngược lại sự hiểu lầm của những sinh linh Hồng Hoang này lại hợp ý Diệp Tiêu.

Chỉ khi những chúng sinh Hồng Hoang này đều cảm thấy Diệp Tiêu tâm địa lương thiện, vô hại, không đề phòng y, Diệp Tiêu mới có nhiều cơ hội hơn để gây chuyện!

Tất cả mọi chuyện thực ra chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Trong lúc đông đảo sinh linh bàn tán không ngớt, dưới giàn hồ lô, các đại năng như Thái Nhất, Đế Tuấn, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà vốn đang hỗn chiến, đối với tiếng hét lớn mang theo lôi vận của Diệp Tiêu cũng có chút bất ngờ, không khỏi sắc mặt hơi biến đổi!

Đương nhiên, với tu vi cường đại của họ, tuyệt đối không đến mức khí huyết sôi trào như những sinh linh vòng ngoài, nhưng trong chốc lát, trận đấu cũng không tiếp tục nữa.

Bởi vì hai người Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đã dừng tay trước tiên.

Dù sao trong mắt hai người họ, không lâu trước đó tại cửa Tử Tiêu Cung, Hồng Vân đã nợ Diệp Tiêu một ân tình lớn.

Lần này ở Bất Chu Sơn, Diệp Tiêu là người đầu tiên phát hiện giàn hồ lô lại hết lần này đến lần khác lễ nhượng, cho mọi người cơ hội phân chia hồ lô, lại nợ thêm một ân tình nữa.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều là người trọng tình nghĩa, Diệp Tiêu đã mở lời, tự nhiên phải nể mặt.

Còn hai người Côn Bằng và Minh Hà, sau khi thấy Thái Nhất tung ra Đông Hoàng Chung, liền cảm thấy tình hình không ổn, Côn Bằng

tuy có oán khí với Thái Nhất, Đế Tuấn, nhưng tạm thời không tiện xé rách mặt mũi công khai giúp Minh Hà.

Minh Hà một mình e rằng cũng không phải đối thủ của Thái Nhất đang cầm Đông Hoàng Chung.

Vì vậy bốn người đều dừng tay, nhưng đồng thời, bốn người cũng âm thầm phong tỏa hai bên của Đế Tuấn và Thái Nhất, ngăn cản hai người họ cưỡng ép đoạt bảo.

Thái Nhất tự tin thực lực cường đại, lại có Đông Hoàng Chung làm chỗ dựa, vốn không muốn nể mặt Diệp Tiêu, định nhân cơ hội đoạt thẳng Tiên Thiên hồ lô, nhưng lại bị Đế Tuấn ngầm ngăn lại.

Với thực lực của hai huynh đệ họ, tuy không sợ Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Minh Hà, nhưng nếu thêm một Diệp Tiêu không rõ sâu cạn ở bên cạnh, sẽ có thêm nhiều biến số.

Như vậy, cuộc tranh đấu liền rơi vào một thế giằng co ngắn ngủi.

Ánh mắt của một đám đại năng đều đổ dồn về phía Diệp Tiêu.

"Bần đạo hổ thẹn, để đạo hữu chê cười rồi." Hồng Vân mặt mang vẻ áy náy, cảm thấy hành vi tham gia tranh đấu của mình và hảo hữu Trấn Nguyên Tử đã khiến Diệp Tiêu không vui, nên xin lỗi.

"Không biết Diệp Tiêu đạo hữu có cao kiến gì?" Minh Hà ánh mắt lấp lánh, vừa có chút may mắn, lại có chút cảnh giác nhìn Diệp Tiêu nói.

May mắn là vì tiếng hét của Diệp Tiêu đã thay đổi cục diện chiến trường, khiến Minh Hà không phải hứng chịu một đòn của Đông Hoàng Chung.

Cảnh giác là vì Diệp Tiêu mở miệng vào lúc này, rốt cuộc có ý đồ gì.

Dù sao Minh Hà xuất thân từ U Minh Huyết Hải không phải người tốt, nhìn người khác tự nhiên cũng không giống người tốt.

Đế Tuấn thì con ngươi hơi trầm xuống, tạm thời không mở miệng, không biết đang suy tính điều gì.

"Các vị đạo hữu, bần đạo trước đó hết lần này đến lần khác khiêm nhường tiên thiên hồ lô, là vì thấy chúng ta cùng chung một mạch, lý ra nên lấy hòa làm quý, không thể vì chút ngoại vật mà làm tổn thương hòa khí.

Thấy các vị đạo hữu vì hồ lô mà tranh đấu, bần đạo thực không nỡ nhìn a!" Diệp Tiêu hắng giọng, một bộ dáng không nỡ mà than thở, lọt vào mắt người khác, quả thật có vài phần bi thiên mẫn nhân.

Ngay cả Nữ Oa không dính nhân quả ở bên cạnh thấy vậy, cũng không khỏi than thở: "Tấm lòng bi mẫn của Diệp Tiêu đạo hữu, thật khiến người ta kính phục." Các sinh linh Hồng Hoang vây xem cũng không ngớt lời tán thưởng.

Nghe lời của Diệp Tiêu, giữa thần sắc của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử có phần hổ thẹn.

Côn Bằng và Minh Hà thần sắc lấp lánh, mặt trầm mặc.

Đông Hoàng Thái Nhất thì hừ một tiếng: "Đạo hữu nói sai rồi, hồ lô chỉ còn lại hai quả, chúng ta ai cũng muốn.

Không tranh đấu làm sao có thể quyết định được chủ nhân của hồ lô?" Đế Tuấn cũng trầm mặt mở miệng: "Không sai, chúng ta tranh đấu một phen, quyết định chủ nhân của hồ lô, mới có thể giải quyết được tranh chấp!" Không có Tam Thanh ở đây, hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất có phần không kiêng nể, tự cho rằng với thực lực của mình, nhất định có thể dựa vào tranh đấu mà hái được hồ lô.

Chương 17

Diệp Tiêu thì trong lòng đảo mắt một vòng, thầm nhổ một bãi nước bọt.

Để các ngươi đánh nhau quyết định chủ nhân hồ lô, vậy nhiệm vụ khuyến giá của lão tử làm sao hoàn thành?

Trong lòng nghĩ vậy, Diệp Tiêu dường như không hề nhận ra sự lạnh lùng của Đế Tuấn và Thái Nhất, vẫn giữ một bộ dáng vô hại nói: "Đánh đánh giết giết thật không hay a, lỡ làm tổn thương đến người thì sao.

Không làm tổn thương người, dù có làm tổn thương hoa hoa cỏ cỏ cũng không tốt a..." Diệp Tiêu còn chưa nói xong, đã bị Đông Hoàng Thái Nhất thiếu kiên nhẫn ngắt lời: "Vậy ngươi có cao kiến gì!" Nghe lời của Đông Hoàng Thái Nhất, Diệp Tiêu lập tức cười: "Theo ý bần đạo, muốn quyết định chủ nhân của hồ lô, không bằng... bốc thăm đi!" "Bốc thăm?" Lời của Diệp Tiêu vừa dứt, Đông Hoàng Thái Nhất cau mày, lập tức nghiêm mặt lại.

Tuy y tính tình bá đạo dễ xúc động, không trầm ổn như Đế Tuấn, nhưng cũng có thể nhận ra, nếu dùng bốc thăm để quyết định chủ nhân hồ lô, đối với hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất là rất bất lợi.

Bởi vì chuyện bốc thăm này, hoặc là xem vận khí, hoặc là có không gian để gian lận, bất kể thế nào, đều là giao quyền chủ động vào tay người khác.

Đối với Thái Nhất và Đế Tuấn, nếu dùng vũ lực quyết thắng bại, hai huynh đệ tự tin không sợ ai trong trường, chắc chắn có thể đoạt được tiên thiên hồ lô.

Nhưng nếu đổi thành bốc thăm, cơ hội nhận được hồ lô sẽ giảm

đi rất nhiều!

Vậy thì, Thái Nhất dựa vào đâu mà từ bỏ phương thức có lợi cho mình, để chọn phương thức bất lợi?

Vì vậy, không cần Đế Tuấn nhắc nhở, Thái Nhất ngay tại chỗ đã mặt trầm xuống, định mở miệng phủ định đề nghị của Diệp Tiêu.

Nào ngờ, Diệp Tiêu đã sớm nhìn thấy thần sắc của hai huynh đệ Thái Nhất và Đế Tuấn, trước khi Thái Nhất mở miệng phản đối, Diệp Tiêu đã ra vẻ "ta đây là đang suy nghĩ cho các ngươi", đi trước một bước mở miệng nói: "Các vị đạo hữu, bốc thăm đúng là cách giải quyết tốt nhất trong tình huống không làm tổn thương hòa khí.

Nếu mọi người hỗn chiến một trận, tuy cuối cùng sẽ có người thắng, nhưng đồng thời làm tổn thương hòa khí, cũng sẽ gây ra động tĩnh rất lớn.

Dưới chân Bất Chu Sơn, là nơi có Thần Điện Bàn Cổ của Vu tộc và các bộ lạc lớn của Vu tộc.

Chư vị nếu gây động tĩnh quá lớn, dẫn đến sự bất mãn của Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu cùng nhau xông lên, há chẳng phải lại có một trận chiến lớn hay sao?" Lời của Diệp Tiêu vừa dứt, thần sắc của Yêu Hoàng Đế Tuấn lập tức biến đổi một cách khó nhận ra!

Theo như lời Diệp Tiêu nói, nếu hồ lô còn chưa cướp được, ngược lại đã dẫn Thập Nhị Tổ Vu đến, vậy thì cục diện đối với huynh đệ Thái Nhất, Đế Tuấn là rất bất lợi.

Dù sao kể từ khi Long Phượng đại kiếp kết thúc, giữa thiên địa thế lực mạnh nhất chính là Vu, Yêu hai tộc.

Ma sát và mâu thuẫn giữa hai tộc cũng đã có từ lâu.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu đến, người đầu tiên bị nhắm vào, e rằng chính là huynh đệ Thái Nhất và Đế Tuấn.

Đến lúc đó, nếu Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Thập Nhị Tổ Vu và những người khác cùng nhau vây công Đế Tuấn và Thái Nhất, cho dù có tiên thiên chí bảo Đông Hoàng Chung trong tay, cũng e rằng không chiếm được chút lợi lộc nào!

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn lặng lẽ truyền âm cho Thái Nhất, ngăn cản Thái Nhất.

Thái Nhất tuy thần sắc hơi trầm xuống, nhưng cuối cùng cũng không phản đối đề nghị của Diệp Tiêu.

Tuy y và Đế Tuấn không sợ Thập Nhị Tổ Vu, nhưng Bất Chu Sơn lại là sân nhà của Vu tộc, nếu thật sự ở đây gây chuyện lớn, người chịu thiệt chỉ có thể là Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Được, hai huynh đệ chúng ta đồng ý." Thấy Đế Tuấn và Thái Nhất gật đầu, trong mắt Diệp Tiêu hiện lên một tia cười đắc kế nhàn nhạt.

Mấy câu nói vừa rồi, xem ra là nói với đông đảo đại năng có mặt, thực ra là cố ý nói cho Đế Tuấn và Thái Nhất nghe.

Bởi vì người mâu thuẫn nhất với Vu tộc, chính là hai người họ.

Hơn nữa, trên người Thái Nhất, còn có một bí mật tuyệt thế không muốn để Vu tộc biết.

Đông Hoàng Chung, chính là Hỗn Độn Chung!

Hỗn Độn Chung, lại là một trong Khai Thiên Tam Bảo mà Thập Nhị Tổ Vu đã tìm kiếm từ lâu!

Nếu để Thập Nhị Tổ Vu biết Đông Hoàng Chung chính là một trong Khai Thiên Tam Bảo do Bàn Cổ Phủ của Phụ Thần hóa thành, các Tổ Vu sẽ bất chấp tất cả để cướp lại!

Thái Nhất không đến trước mặt Vu tộc, cũng có tâm tư che giấu bí

mật của Đông Hoàng Chung ở trong đó.

Dù sao dưới chân Bất Chu Sơn là Thần Điện Bàn Cổ, trong đó có Huyết Trì Bàn Cổ, nếu Thái Nhất điều khiển Hỗn Độn Chung đại chiến với Minh Hà, dẫn phát sự cộng hưởng của Thần Điện Bàn Cổ, bí mật của Hỗn Độn Chung, há chẳng phải đã bị bại lộ sao?

Đây mới là nguyên nhân Diệp Tiêu nắm chắc Thái Nhất sẽ đồng ý!

Đối với Minh Hà và Côn Bằng, tạm không nói đến việc có thể dẫn Thập Nhị Tổ Vu đến, lựa chọn bốc thăm để quyết định chủ nhân hồ lô, có thể không cần dùng vũ lực tranh đoạt với huynh đệ Thái Nhất, cơ hội dường như ngược lại còn nhiều hơn một chút.

Vì vậy, Minh Hà và Côn Bằng sau khi nghe đề nghị này của Diệp Tiêu, suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử càng nể mặt Diệp Tiêu, là người đầu tiên gật đầu.

Sau khi mấy vị đại năng đều đồng ý, Diệp Tiêu lập tức cười.

Không ai có thể thoát khỏi kế sách của Diệp Tiêu, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không ngoại lệ!

Tiếp theo, liền bắt đầu bốc thăm.

Chương 18

Trong sự chú ý của mọi người, Diệp Tiêu hái sáu chiếc lá của giàn hồ lô có kích thước và vân lá tương đồng, sau đó ở hai trong số sáu chiếc lá, dùng dịch cây cỏ chấm một điểm đỏ và một điểm trắng.

Cuối cùng, Diệp Tiêu vo sáu chiếc lá thành sáu viên tròn, đặt trên mặt đất, thế là đã làm xong thăm.

Cùng lúc đó, Diệp Tiêu còn tung ra một luồng pháp lực, hóa thành dạng mây mù, che khuất sáu viên thăm, trong mây mù, lượn lờ những tia điện hồ nhàn nhạt.

"Các vị cũng đã thấy, bần đạo dùng lá giàn hồ lô làm thành sáu viên thăm, và ở hai trong số đó, dùng Chu Thảo chấm một nét.

Lát nữa khi bốc thăm, ai bốc được viên có điểm đỏ, sẽ nhận được hồ lô Tử Hồng, ai bốc được viên có điểm trắng, sẽ nhận được hồ lô Tử Bạch.

Bốc thăm như vậy, cũng là để xem cơ duyên của ai sâu dày hơn.

Để công bằng, bần đạo đặt thăm trên mặt đất, và dùng mây mù cùng lôi vận cách tuyệt thần niệm và tầm mắt che khuất, các vị đạo hữu có dị nghị gì không?" Sau một loạt thao tác của Diệp Tiêu, những tiên thiên sinh linh vây xem không khỏi hô lên cao minh!

"Phương pháp bốc thăm này quả thật công bằng, do Diệp Tiêu chủ trì cũng là thích hợp nhất." "A, Diệp Tiêu là do tiên thiên thần thai lôi hóa hình, lôi vận có thể cách tuyệt thần niệm thăm dò, như vậy, ai cũng không có cơ hội gian lận!" "Sáu viên thăm đặt trên mặt đất, lại che khuất tầm mắt và thần niệm thăm dò, hoàn toàn dựa vào trực giác của mỗi người để nắm lấy cơ duyên, quả thật là phương pháp tuyệt vời để quyết thắng bại mà không cần tranh đấu!" Đối với thao tác của

Diệp Tiêu, đông đảo sinh linh vây xem lúc này vô cùng bội phục.

Vốn dĩ khi Diệp Tiêu đề xuất bốc thăm phân hồ lô, những sinh linh này đều cảm thấy đề nghị này không đáng tin cậy, Đế Tuấn, Thái Nhất cũng sẽ không đồng ý.

Nhưng lại vạn lần không ngờ, sau một hồi lời lẽ của Diệp Tiêu, Đông Hoàng Thái Nhất luôn mạnh mẽ bá đạo, và Đế Tuấn mưu sâu kế hiểm đều đồng ý.

Những sinh linh vây xem càng không ngờ, sự chuẩn bị bốc thăm của Diệp Tiêu lại đầy đủ và công bằng đến vậy, không chỉ là nói suông, càng không phải trò đùa.

Không chỉ những sinh linh Hồng Hoang vây xem này nghĩ vậy, ngay cả Đế Tuấn tâm tư sâu kín và Côn Bằng, Minh Hà âm hiểm, cũng không có dị nghị gì, cảm thấy thao tác của Diệp Tiêu quả thật công bằng.

Dù sao sự kỳ diệu của lôi vận của Diệp Tiêu, họ đã được lĩnh giáo trong Tử Tiêu Cung.

Diệp Tiêu một đường lóe lửa mang tia chớp, lúc mới vào Tử Tiêu Cung, đã có vô số đại năng dùng thần niệm thăm dò Diệp Tiêu, kết quả chưa thăm dò ra gì, đã cảm ứng được cảnh cáo của thiên đạo thần lôi!

Vì vậy, phương pháp che khuất mà Diệp Tiêu thi triển, có thể đảm bảo không ai có thể dựa vào thần niệm và pháp lực để gian lận.

Trong tình huống như vậy, sáu vị đại năng cùng nhau đưa tay vào trong mây mù, mỗi người bốc một viên thăm, sau đó tự mình mở ra.

Kết quả Hồng Vân bốc được viên có điểm đỏ, nghĩa là sẽ nhận được hồ lô Tử Hồng.

Thái Nhất thì nhận được viên có điểm trắng, nghĩa là sẽ nhận

được hồ lô Tử Bạch.

Những người còn lại thì vô duyên với lần này.

Nhìn kết quả này, Diệp Tiêu không khỏi có chút cảm khái, trong tiến trình Hồng Hoang ban đầu, hồ lô Tử Hồng là do Hồng Vân nhận được, sau này được luyện thành Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Hồ lô Tử Bạch thì bị Thái Nhất nhận được, được luyện thành Trảm Tiên Hồ Lô.

Bây giờ dưới sự phân phối bốc thăm của Diệp Tiêu, kết quả này vẫn không thay đổi, có thể thấy cơ duyên và nhân quả của Hồng Hoang, trong cõi u minh đều đã được định sẵn.

Đương nhiên, Diệp Tiêu lại không nằm trong số phận đã định, bởi vì sự tồn tại của y, vốn là một biến số của Hồng Hoang!

"Ta Thái Nhất, quả nhiên là người có đại cơ duyên!" Nhận được hồ lô Tử Bạch, Thái Nhất trong lòng cuối cùng cũng thoải mái, dù sao, hai huynh đệ họ cũng đã nhận được một trong số ít hồ lô, cả mặt mũi lẫn thực chất đều có, trước mặt những sinh linh Hồng Hoang vây xem, cũng duy trì được thể diện.

Côn Bằng và Minh Hà hai kẻ xui xẻo, đều bốc trượt, chỉ có thể bất lực đứng nhìn.

Nào ngờ Diệp Tiêu ở bên cạnh, trong mắt lại lóe lên một tia thần quang đầy thâm ý.

Thái Nhất tưởng nhận được hồ lô là nhận được báu vật, nào ngờ trên hồ lô đó, đã sớm bị Diệp Tiêu ngầm động tay động chân!

Công cụ động tay động chân, chính là kim đuôi Toái Tinh Điện Châm Phong mà Thông Thiên tặng!

Diệp Tiêu dùng kim đuôi đó, trên hồ lô để lại một vết nứt không

bắt mắt, vết nứt này bình thường không thể phát hiện, cũng sẽ không hiện rõ ra.

Nhưng chỉ cần Diệp Tiêu muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng vết nứt đó, để làm nổ tung tiên thiên hồ lô của Thái Nhất.

Như vậy, quỹ tích Hồng Hoang cũng bị Diệp Tiêu thay đổi, cũng là nhân quả của chính Đông Hoàng Thái Nhất.

Không sao, Diệp Tiêu là người đầu tiên phát hiện giàn hồ lô, ngay cả Tam Thanh lấy đi hồ lô, cũng đều ngầm bồi thường cho Diệp Tiêu, để kết thúc đoạn nhân quả này.

Nữ Oa và Hồng Vân, thì rõ ràng là nhận ân tình của Diệp Tiêu, ngầm thừa nhận đã nợ Diệp Tiêu một ân tình lớn, với tính cách trọng tình nghĩa của họ, sau này sẽ tìm cơ hội báo đáp.

Đông Hoàng Thái Nhất thì khác, với tính cách của y, cho dù nhận được hồ lô, cũng sẽ không nhận ân tình của Diệp Tiêu, vì vậy, trong cõi u minh Thái Nhất đã nợ Diệp Tiêu một phen nhân quả.

Như vậy, cũng chính hợp ý Diệp Tiêu, sau này hãm hại Đông Hoàng Thái Nhất, đều không cần lo lắng sẽ phải gánh chịu nhân quả.

Là Đông Hoàng Thái Nhất nợ y!

Từ trong tay Diệp Tiêu lấy đồ không, đâu có dễ dàng như vậy?

Trong lúc Diệp Tiêu đang nghĩ như vậy, trong tâm thần của y, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên: “Chúc mừng túc chủ, khuyến giá dưới giàn hồ lô... thành công.

Chương 19

Nhận được phần thưởng: Bàn Cổ tâm huyết một giọt!" Đến rồi!

Phần thưởng cuối cùng cũng đến rồi!

Sau khi cảm nhận được phần thưởng lần này, niềm vui trong lòng Diệp Tiêu từ tận đáy lòng dâng trào.

Không uổng công y đã dùng nhiều tâm tư như vậy, dưới giàn hồ lô từng bước tính kế nhiều đại năng như vậy, phần thưởng nhận được lần này, có thể nói là cực kỳ phong phú!

Một giọt Bàn Cổ tâm huyết!

Ở Hồng Hoang, bất cứ thứ gì liên quan đến Bàn Cổ, đều vô cùng mạnh mẽ.

Ví như Tam Thanh, là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành.

Thập Nhị Tổ Vu, là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành.

Thậm chí cả Hồng Hoang thiên địa, vốn là do Bàn Cổ đại thần dùng thân thể hóa thành.

Sự mạnh mẽ của Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu, ở Hồng Hoang không ai không biết, không ai không hiểu.

Thập Nhị Tổ Vu, thân mang tinh huyết Bàn Cổ, ở giai đoạn sau của Vu Yêu đại kiếp, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, có thể nghịch chuyển bản nguyên, triệu hồi ra hư ảnh chân thân Bàn Cổ, đối đầu cứng rắn với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Đế Tuấn và Thái Nhất cùng ba trăm sáu mươi lăm vị đại la kim tiên Yêu tộc, ức vạn yêu tộc dẫn dắt tinh thần chi lực tạo thành!

Ngay cả thánh nhân, cũng phải vì thế mà chấn động!

Tuy nhiên, căn nguyên mạnh mẽ như vậy của Thập Nhị Tổ Vu, cũng chỉ là tinh huyết Bàn Cổ mà thôi.

Thứ Diệp Tiêu lúc này nhận được, lại là tâm huyết của Bàn Cổ, cũng là tâm đầu chi huyết, tinh huyết trong tinh huyết của Bàn Cổ!

Một giọt Bàn Cổ tâm huyết, có thể sánh với hàng trăm hàng ngàn giọt Bàn Cổ tinh huyết cũng không ngoa!

Nếu nuốt chửng giọt Bàn Cổ tâm huyết này, không chỉ thực lực và thân thể được tăng cường, mà chỉ riêng về căn cước, Diệp Tiêu một mình đã có thể nghiền ép toàn bộ Thập Nhị Tổ Vu!

Lợi ích to lớn như vậy, há có thể so sánh với mấy cái tiên thiên hồ lô không có tác dụng lớn kia?

Cho dù Diệp Tiêu không nhận được Hỗn Độn Hồ Lô và bồi thường của Tam Thanh, chỉ nhận được phần thưởng một giọt Bàn Cổ tâm huyết, cũng đã lãi to rồi!

Hiện tại, Diệp Tiêu vừa nhận được Bàn Cổ tâm huyết, lại nhận được Hỗn Độn Hồ Lô, bảo vật của Tam Thanh và ân tình của Nữ Oa, Hồng Vân, ngầm hãm hại Thái Nhất một phen.

Có thể nói chuyến đi Bất Chu Sơn lần này, thu hoạch bùng nổ!

Trong mắt các sinh linh Hồng Hoang, Diệp Tiêu dường như chỉ nhận được một quả hồ lô chưa chín, nhưng lại là người thắng lớn nhất!

Trong lúc Diệp Tiêu, người thắng lớn nhất, đang chìm đắm trong niềm vui nhận được Bàn Cổ tâm huyết.

Bên kia, Nữ Oa thấy bụi đã lắng, đột nhiên như có điều cảm ứng, nhìn về phía tiên thiên linh căn hồ lô đằng trơ trọi.

“Vật này hữu duyên với ta.” Nữ Oa vừa nói, vừa vươn tay ngọc,

hút về phía gốc hồ lô đằng.

Lúc này, sự chú ý của đông đảo đại năng và sinh linh đều đang tập trung vào việc được mất của tiên thiên hồ lô, không ai để ý đến tiên thiên linh căn hồ lô đằng đó.

Trong mắt mọi người, tác dụng của tiên thiên linh căn hồ lô đằng chính là sinh ra bảy quả tiên thiên hồ lô, sau khi sinh xong hồ lô, linh túy đã cạn kiệt, không còn giá trị lớn nữa.

Chẳng phải lá trên giàn hồ lô đều đã gần khô héo rồi sao?

Vì vậy, khi Nữ Oa đi thu tiên thiên linh căn hồ lô đằng, không một ai ngăn cản, thậm chí Đế Tuấn còn có chút thắc mắc, Nữ Oa muốn giàn hồ lô làm gì.

Nhưng cũng có ngoại lệ.

Ở xa, Diệp Tiêu đang chìm tâm thần vào hệ thống xem xét phần thưởng, đột nhiên cảm thấy dưới chân có gió, bị một lực hút vô danh kéo đi, từ vị trí ban đầu biến mất không dấu vết.

Khi xuất hiện lại, lại đang ở trên đỉnh của tiên thiên hồ lô đằng.

Cùng lúc đó, giàn hồ lô đằng cũng bị Nữ Oa hút lên, nhổ cả gốc, thân thể ngàn trượng nghênh phong thu nhỏ, rơi vào tay Nữ Oa.

Kéo theo cả Diệp Tiêu trên đỉnh giàn hồ lô đằng, cũng treo lơ lửng trên giàn, đến trước mặt Nữ Oa.

"Ơ..." Nhìn Diệp Tiêu treo trên giàn hồ lô đằng, vị Thánh Mẫu Nhân tộc tương lai, Nữ Oa, đôi mắt đẹp không khỏi hơi trừng lớn.

Vừa rồi nàng cảm thấy giàn hồ lô đằng hữu duyên với mình, nên mới ra tay thu lấy, nhưng vạn lần không ngờ, một lần hút lại hút cả Diệp Tiêu đến.

Phải biết, Diệp Tiêu vừa rồi vì muốn yên tâm xem xét phần

thưởng hệ thống, đã cố ý đứng xa một chút, tìm một góc thung lũng cách xa giàn hồ lô để đứng.

Nói cách khác, lúc Nữ Oa hút giàn hồ lô đằng, trên đó không có người, rất nhiều sinh linh có mặt cũng đã thấy.

Bây giờ, Diệp Tiêu lại đột ngột treo trên giàn hồ lô đằng như vậy, thậm chí quá trình bay vèo một cái cũng không có, bởi vì không ai thấy, càng không ai cảm nhận được Diệp Tiêu đã di chuyển.

Không chỉ Nữ Oa nhìn Diệp Tiêu có chút ngẩn ngơ, lúc này Diệp Tiêu cũng có chút mơ màng.

Chương 20

Y cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, vốn đang đứng yên ở xa, kết quả trong chớp mắt dường như bị tiên thiên linh căn hồ lô đằng hút lại.

Chỉ thấy Diệp Tiêu một đôi mắt vô hại, chớp chớp nhìn Nữ Oa.

Đôi mắt đẹp của Nữ Oa cũng chớp chớp nhìn Diệp Tiêu, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nhất thời đều không biết nên nói gì.

Mãi đến mấy khoảnh khắc sau, Diệp Tiêu mới gãi đầu mở miệng: "Cái đó... ta nói là giàn hồ lô đằng ra tay trước, ngươi tin không?" Diệp Tiêu nói thật, lúc này y cũng đã hiểu ra, quả thật là giàn hồ lô đằng ra tay trước.

Bởi vì giữa Diệp Tiêu, giàn hồ lô đằng và Nữ Oa, đều có một luồng nhân quả.

Trong tiến trình Hồng Hoang, Nữ Oa dùng tiên thiên hồ lô đằng, chấm Cửu Thiên Tức Nhưỡng tạo ra người, là Tiên Thiên Nhân Tộc.

Hậu duệ của Tiên Thiên Nhân Tộc sinh sôi nảy nở, chính là Hậu Thiên Nhân Tộc.

Tiền thân của Diệp Tiêu, chính là một trong những Hậu Thiên Nhân Tộc của hậu thế.

Tuy Diệp Tiêu đã dung hợp tiên thiên đạo khu và bản nguyên tiên thiên thần thai lôi, hóa thành tiên thiên sinh linh, nhưng trên phương diện nhân quả và nguồn gốc sinh ra, lại có một luồng liên hệ với Nữ Oa và giàn hồ lô đằng.

Vừa rồi Nữ Oa hút lấy giàn hồ lô đằng, tức là sắp bắt đầu công đức tạo người đã định sẵn, Diệp Tiêu chính vì luồng nhân quả liên

quan đó mà bị cõi u minh kéo đến.

Vì vậy, Diệp Tiêu mới nói là giàn hồ lô đằng ra tay trước.

Nữ Oa thì gật đầu, tin lời của Diệp Tiêu là thật, khoảnh khắc vừa rồi, trong lòng nàng cũng dường như có một loại cảm ứng mơ hồ.

"Xem ra giàn hồ lô đằng, càng hữu duyên với đạo hữu hơn." Nữ Oa ngộ nhận Diệp Tiêu và giàn hồ lô đằng có cơ duyên hơn, bèn định thu tay lại, tính cách của nàng chính là như vậy, không thích tranh đấu.

"Không, vật này càng hữu duyên với ngươi hơn!" Diệp Tiêu nói, vội vàng nhảy xuống khỏi tiên thiên hồ lô đằng.

Đùa sao?

Nữ Oa nếu không lấy giàn hồ lô đằng, lấy gì để triển khai đại nghiệp tạo người?

Không có Nhân tộc ra đời, vậy thân phận Hậu Thiên Nhân Tộc của tiền thân Diệp Tiêu, liệu có thể ra đời không?

Khoảnh khắc buông giàn hồ lô đằng ra, trong lòng Diệp Tiêu cũng có thêm một tia minh ngộ.

Tiền thân là Hậu Thiên Nhân Tộc, Diệp Tiêu trời sinh đã nợ Thánh Mẫu tạo người Oa Hoàng một tia nhân quả.

Bây giờ Diệp Tiêu với thân phận tiên thiên sinh linh, là người đầu tiên phát hiện tiên thiên linh căn hồ lô đằng, và nhường giàn hồ lô đằng cho Nữ Oa, từ trên căn nguyên, đã kết thúc nhân quả với Nữ Oa, không còn nợ Nữ Oa nữa.

Ngược lại, vì mấy chuyện trước đó, bây giờ chỉ có Nữ Oa nợ ân tình của Diệp Tiêu!

Đương nhiên, chỉ có Diệp Tiêu mới rõ ràng duyên cớ trong đó, Nữ Oa tuy mơ hồ có cảm ứng, nhưng lại không biết cụ thể.

Còn về các đại năng và sinh linh vây xem như Phục Hy, thì càng đầu óc mù mịt.

Đương nhiên, trong mắt những sinh linh này, cũng nhiều nhất chỉ là một đoạn chen vô lý mà thôi.

Cùng lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất thì thần sắc có chút kỳ quái, thậm chí có chút khó coi.

Bởi vì khoảnh khắc Diệp Tiêu xuất hiện một cách khó hiểu trên giàn hồ lô đằng, y cảm nhận được bạn sinh chí bảo Hỗn Độn Chung, xuất hiện một sát na cộng hưởng!

Chỉ là loại cộng hưởng này, lại không phải với Đông Hoàng Thái Nhất!

Hỗn Độn Chung là tiên thiên chí bảo, ra đời còn sớm hơn cả Đông Hoàng Thái Nhất, chỉ là vừa khéo rơi xuống Thái Dương Tinh, chứng kiến sự ra đời của Thái Nhất mà thôi.

Vì vậy, Hỗn Độn Chung chỉ tạm thời được Thái Nhất nắm giữ, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng thật sự thuộc về Đông Hoàng Thái Nhất.

Hỗn Độn Chung có tổng cộng bốn mươi chín trọng cấm chế, Đông Hoàng Thái Nhất qua vô tận năm tháng, mới luyện hóa được ba mươi sáu trọng!

Mười ba trọng còn lại, Hỗn Độn Chung không cho Thái Nhất luyện hóa.

Thậm chí qua vô tận năm tháng, Hỗn Độn Chung từ trước đến nay chưa từng có một tia cộng hưởng với Thái Nhất, nhưng vừa rồi đột ngột, lại có một lần cộng hưởng không phải với Thái Nhất!

Điều này làm sao không khiến Thái Nhất trong lòng hoảng hốt?

Y thậm chí còn đoán rằng, có lẽ Hỗn Độn Chung và Thần Điện Bàn Cổ dưới chân Bất Chu Sơn có cộng hưởng!

Thần Điện Bàn Cổ lại là địa bàn của Vu tộc.

Thế là, Thái Nhất trong lòng hoảng loạn, vội vàng truyền âm cho Đế Tuấn, hai huynh đệ Thái Nhất và Đế Tuấn liền hóa thành hai đạo kim quang, rời đi trước tiên.

Thấy Thái Nhất, Đế Tuấn rời đi, hai người Côn Bằng và Minh Hà tay trắng ra về, cũng mang theo oán khí tay không trở về, rất nhiều sinh linh vây xem thấy các đại năng đều đã tản đi, cũng lần lượt rời đi.

Duy chỉ có Diệp Tiêu, nhìn hướng Thái Nhất và Đế Tuấn rời đi, trong mắt mang theo một tia cười đầy thâm ý.

Chương 21

Trước khi Thái Nhất rời đi, đôi mắt của y đã nhìn thấy chiếc Hỗn Độn Chung đang lơ lửng trong cơ thể Thái Nhất!

Y cũng cảm nhận được sự cộng hưởng của Hỗn Độn Chung!

Bởi vì lúc Diệp Tiêu bị giàn hồ lô đằng kéo đi, không phải là di chuyển vị trí thông thường, mà là phá vỡ thời không đến.

Hỗn Độn Chung lại ẩn chứa pháp tắc thời gian và không gian, là chí bảo có thể trấn áp thời không!

Vì vậy, người cộng hưởng với Hỗn Độn Chung vừa rồi, không phải Thần Điện Bàn Cổ và Vu tộc, mà là Diệp Tiêu!

"Đông Hoàng Thái Nhất cái đồ chim người, chạy cũng nhanh thật." Nhìn hai đạo lưu quang lao thẳng về Thái Dương Tinh, Diệp Tiêu khẽ cười.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng ý thức được, Hỗn Độn Chung trong cơ thể đã cộng hưởng với người khác, sợ Hỗn Độn Chung bị phát hiện, thậm chí đổi chủ, nên mới vội vàng rời đi.

Chỉ là, trong mắt Diệp Tiêu, Đông Hoàng Thái Nhất chạy được nhất thời, chạy không được cả đời.

Hỗn Độn Chung đó từ đầu đến cuối, chưa bao giờ thật sự thuộc về Đông Hoàng Thái Nhất.

Cũng chính vì vậy, Thái Nhất mới hoảng hốt, vội vàng rời đi.

Diệp Tiêu thì không vội, Hỗn Độn Chung đó đã cộng hưởng với y một lần, sau này sẽ có mười lần, trăm lần.

Cho đến khi...

Hỗn Độn Chung hoàn toàn thuộc về Diệp Tiêu!

Không nhắc đến Hỗn Độn Chung thì thôi, vừa nhắc đến Hỗn Độn Chung, trong lòng Diệp Tiêu lại có một kế hoạch mới.

Lúc này, đông đảo đại năng và sinh linh cũng đã tản đi, hai người Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử hướng Diệp Tiêu chắp tay từ biệt, trở về động phủ của mình.

Huynh muội Phục Hy và Nữ Oa thì bước lên trước, hướng Diệp Tiêu đưa ra lời mời: "Diệp Tiêu đạo hữu, động phủ của hai huynh muội ta ở trên Bất Chu Sơn.

Đạo hữu nếu không có việc gì, không ngại đến ngồi một lát." Có thể thấy, Nữ Oa và Phục Hy đang nhận ân tình của Diệp Tiêu.

"Ý tốt của hai vị đạo hữu, bần đạo xin ghi nhận.

Chỉ là bần đạo có chút việc phải làm, xin không làm phiền trước." Diệp Tiêu ha ha cười, khéo léo từ chối lời mời của Nữ Oa và Phục Hy.

Tuy Hồng Hoang không tính năm tháng, nhưng đối với Diệp Tiêu, thời gian là quý giá.

Nếu đến động phủ của Nữ Oa, Phục Hy làm khách, một lần luận đạo không biết bao nhiêu năm trôi qua, kế hoạch mới của Diệp Tiêu làm sao thực thi?

"Nếu đã như vậy, hai huynh muội ta không ép buộc." Nữ Oa và Phục Hy mỉm cười, gật đầu nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Tiêu thi triển Càn Khôn Độn Thuật, hướng về phía dưới chân Bất Chu Sơn.

Không lâu sau, đã đến dưới chân Bất Chu Sơn, trước Thần Điện Bàn Cổ của Vu tộc.

“Người nào, dám tự tiện xông vào trọng địa của Vu tộc ta!” Sau khi Diệp Tiêu thả ra khí tức, hai Đại Vu canh gác Thần Điện Bàn Cổ là Hình Thiên và Khoa Phụ liền hét lớn, cảnh giác nhìn Diệp Tiêu.

Xung quanh Thần Điện Bàn Cổ, mười hai bộ lạc của Vu tộc, vô số tộc nhân bảo vệ, có thể dễ dàng xông đến trước Thần Điện Bàn Cổ như vậy, tuyệt không phải là kẻ đơn giản.

“Bần đạo Diệp Tiêu, đã nghe đại danh của Thập Nhị Tổ Vu từ lâu, hôm nay vừa khéo đi ngang qua Bất Chu Sơn, đặc biệt đến bái kiến.” Diệp Tiêu đứng chắp tay trước Thần Điện Bàn Cổ, phong thái như ngọc mà cười nói.

Nghe lời của Diệp Tiêu, cộng thêm không cảm nhận được địch ý từ trên người y, thần sắc của Hình Thiên và Khoa Phụ mới hơi hòa hoãn một chút: “Ngươi đến không đúng lúc rồi, các Tổ Vu của Vu tộc ta đã bế quan trong thần điện từ lâu.

Trong thời gian Tổ Vu bế quan, không ai được làm phiền!” Đối với điều này, Diệp Tiêu không hề bất ngờ.

Vu tộc chỉ kính phụ thần Bàn Cổ, trong Hồng Hoang, không phục ai, ngay cả Hồng Quân đã thành thánh, Vu tộc cũng không có bao nhiêu kính sợ.

Vì vậy, lúc Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, không một ai trong Thập Nhị Tổ Vu đến, họ đã chọn bế quan tu hành trong Điện Bàn Cổ.

Một là Vu tộc không có nguyên thần, cũng không tu nguyên thần, nghe không hiểu Hồng Quân giảng đạo, đi cũng như không.

Hai là các Tổ Vu thấy Hồng Quân thành thánh, cũng hăng hái bế quan đề thăng, muốn học theo phụ thần Bàn Cổ, lấy lực chứng đạo.

Chính vì vậy, nên trong khoảng thời gian này, trên dưới Vu tộc

mới tương đối yên tĩnh.

Thập Nhị Tổ Vu bế quan tu hành, các Đại Vu như Hình Thiên, Khoa Phụ và vạn ngàn Vu tộc thì hộ pháp cho các Tổ Vu, trước đó trên Bất Chu Sơn bảo khí ngút trời, những Đại Vu này cũng không rời đi.

"Bế quan sao?" Trước Điện Bàn Cổ, Diệp Tiêu khẽ cười, không hề nản lòng.

Trước khi đến đây, y đã lường trước khả năng này.

Nhưng điều này không làm khó được Diệp Tiêu, chỉ thấy tâm niệm vừa động, liên lạc với kho hàng hệ thống, thả ra một tia khí tức của giọt Bàn Cổ tâm huyết trong kho.

Lập tức, Điện Bàn Cổ chấn động!

Chương 22

Khoảnh khắc tiếp theo, lại có mười hai đạo thân ảnh, giống như lưu quang, vèo một cái lao ra khỏi Điện Bàn Cổ.

Vừa lao ra ngoài, vừa có giọng nói kích động vang lên: "Khí tức huyết mạch của Phụ Thần!

Ta cảm nhận được khí tức huyết mạch của Phụ Thần!" "Chẳng lẽ chúng ta có huynh đệ Tổ Vu mới bây giờ mới xuất thế sao!" "Không đúng, khí tức huyết mạch cổ xưa này, dường như còn tinh thuần hơn huyết mạch của ta!" Thập Nhị Tổ Vu kích động hét lên, giọng nói đều có chút run rẩy.

Rất nhanh, họ đã phát hiện Diệp Tiêu đứng ở cửa Điện Bàn Cổ, cũng nhận ra khí tức huyết mạch kia, là từ trên người Diệp Tiêu tỏa ra.

"Vị huynh đệ này, cũng là Tổ Vu sao?" Đế Giang, người đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, mặt đầy kích động và vui mừng nhìn Diệp Tiêu nói.

Cái giọng điệu thân thiết đó, chỉ thiếu điều xông lên ôm lấy Diệp Tiêu.

Phải biết, Thập Nhị Tổ Vu không phục ai, hiếm khi thấy họ đối với một người xa lạ thân thiết như vậy, thậm chí nội bộ Thập Nhị Tổ Vu, cũng đều không phục nhau, thường xuyên tranh đấu.

Nhưng lúc này, tất cả Thập Nhị Tổ Vu, đều đối với cùng một người vô cùng thân thiết nhiệt tình, có thể nói là lần đầu tiên kể từ khi khai thiên lập địa!

Ngay cả đối với Hồng Quân thánh nhân, họ cũng chỉ duy trì sự tôn kính bề mặt mà thôi.

Tất cả, đương nhiên đều là vì khí tức Bàn Cổ tâm huyết trên người Diệp Tiêu.

"Bần đạo không phải Tổ Vu, nhưng có chút duyên nợ với Vu tộc, điều đó thì không giả.

Hôm nay vân du đến đây, nên đến bái kiến." Nhìn Thập Nhị Tổ Vu mặt đầy nhiệt tình, Diệp Tiêu khẽ cười nói.

"Không, trên người ngươi có khí tức huyết mạch của Phụ Thần, còn tinh thuần nồng đậm hơn trên người chúng ta, sao có thể không phải Tổ Vu, phải là Vu Tổ mới đúng!" Thứ hạng giữa các Tổ Vu, vốn là dựa vào độ nồng đậm của tinh huyết Bàn Cổ trên người, Đế Giang và Chúc Cửu Âm ra đời trước, chính vì ra đời sớm, hấp thu được nhiều tinh huyết hơn, nên mới xếp ở vị trí hàng đầu.

Bây giờ khí tức huyết mạch Bàn Cổ trên người Diệp Tiêu còn nồng đậm tinh thuần hơn, các Tổ Vu liền trực tiếp xem Diệp Tiêu là Vu Tổ.

Điều này khiến Diệp Tiêu có phần dở khóc dở cười: "Ta cũng không phải Vu Tổ, chỉ có chút duyên nợ với Vu tộc mà thôi." Thấy Diệp Tiêu một mực phủ nhận, các Tổ Vu như Đế Giang và Chúc Dung có chút sốt ruột.

Kể từ khi Hồng Hoang khai tịch, Thập Nhị Tổ Vu chính là thủy tổ của Vu tộc, chiến lực đỉnh cấp, bây giờ khó khăn lắm mới xuất hiện một tộc nhân có huyết mạch tinh thuần hơn họ, làm sao có thể để người đó cô đơn lang thang bên ngoài tộc quần?

Trong số các Tổ Vu có hai nữ Tổ Vu là Hậu Thổ và Huyền Minh, tâm tư tương đối tinh tế.

Cảm thấy Diệp Tiêu không có ý định dung nhập vào Vu tộc, để tránh Đế Giang và Chúc Dung dọa người ta chạy mất, Hậu Thổ lập

tức mở miệng: "Tạm thời không nói những chuyện này, vị huynh đệ này đã có huyết mạch của Phụ Thần, xin mời vào điện Phụ Thần ngồi một lát." Một câu nói, lập tức cũng nhắc nhở Đế Giang, khiến y liên tục gật đầu: "Không sai, mau mời vào điện Phụ Thần một chuyến." Nói rồi, liền mời Diệp Tiêu, người mới gặp lần đầu, thẳng vào trong Điện Bàn Cổ...

"Ngồi, ngồi, ngồi!" Sau khi mời Diệp Tiêu vào Điện Bàn Cổ, Đế Giang, người đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, một bên mời Diệp Tiêu ngồi lên thượng tọa, một bên vung tay lớn, hướng ra ngoài gọi: "Nhị lang, chuẩn bị huyết nhục Yêu tộc ngon nhất, bản Tổ Vu muốn bày yến tiệc chiêu đãi Diệp Tiêu huynh đệ!" Nghe vậy, Diệp Tiêu lập tức cảm thấy có chút ê răng.

Vu tộc lấy Yêu tộc làm thức ăn, ở Hồng Hoang không phải là bí mật.

Nhưng Vu tộc ăn Yêu tộc, là ăn sống a!

Dã man một cách kinh khủng!

Diệp Tiêu tuy đã hóa thành tiên thiên sinh linh, nhưng dù sao cũng không thể chấp nhận ăn lông ở lỗ, ăn sống huyết thực.

Thế là Diệp Tiêu vội vàng ngăn cản Đế Giang đang nhiệt tình: "Đế Giang huynh đệ không cần đâu, bần đạo du lịch thiên địa, hiếm khi ăn uống.

Huống hồ huyết nhục của Yêu tộc dù có tươi ngon đến mấy, đối với chúng ta, cũng sợ làm ô uế huyết mạch." Nghe lời của Diệp Tiêu, Đế Giang lập tức vỗ trán: "Ai da đúng đúng đúng, ta quên mất chuyện này!" Các Tổ Vu còn lại cũng đều cảm thấy lời của Diệp Tiêu có lý.

Trên thực tế, Thập Nhị Tổ Vu cũng là tiên thiên sinh linh, chỉ cần chăm chỉ tu luyện là được, không cần ăn uống.

Chỉ có những Vu tộc sinh ra sau này, mới cần dựa vào săn giết Yêu tộc làm thức ăn, sau đó mới có sức lực tu luyện.

Đế Giang vừa rồi sở dĩ muốn lấy huyết thực Yêu tộc chiêu đãi Diệp Tiêu, cũng là vì quá xem trọng y, nên học theo các tu sĩ Hồng Hoang khác, lấy đặc sản của nhà mình chiêu đãi bạn bè.

Nếu Diệp Tiêu không muốn ăn huyết nhục Yêu tộc, Thập Nhị Tổ Vu cũng tự nhiên đồng ý.

Thậm chí những Tổ Vu thỉnh thoảng ăn chút huyết nhục Yêu tộc để nếm thử, sau khi nghe lời của Diệp Tiêu, cũng từ đó hạ quyết tâm không ăn Yêu tộc nữa, sợ ăn huyết Yêu tộc, làm ô uế huyết mạch của Phụ Thần trong cơ thể.

"Tuy không biết huynh đệ từ đâu đến, sinh ra khi nào, nhưng trên người có huyết mạch của Phụ Thần nồng đậm như vậy, đáng lẽ phải là tộc nhân của Vu tộc ta.

Huyết mạch của ngươi thậm chí còn tinh thuần và cao cấp hơn chúng ta, nếu huynh đệ bằng lòng ở lại Vu tộc ta, thì Thập Nhị Tổ Vu ta, nguyện tôn ngươi làm chủ của Vu tộc, tôn là đại ca!" Vu tộc trước giờ thẳng thắn, nên sau khi ngồi xuống, không hàn huyên, Đế Giang mặt đầy mong chờ mở miệng.

Các Tổ Vu còn lại cũng đồng loạt cười lớn phụ họa: "Đúng vậy đại ca, ở lại Vu tộc đi, chúng ta gọi ngươi là đại ca!" "Đại ca nếu gia nhập Vu tộc, vậy Vu tộc ta sẽ thật sự là bá chủ Hồng Hoang, độc chiếm Hồng Hoang!" Nhìn các Tổ Vu mặt đầy hưng phấn muốn tôn mình làm chủ, Diệp Tiêu lập tức bĩu môi.

Tuy đề nghị của các Tổ Vu quả thật khiến người ta động lòng.

Làm đại ca của Thập Nhị Tổ Vu, chấp chưởng ức vạn Vu tộc, cũng quả thật uy phong.

Nhưng Diệp Tiêu biết, đó chỉ là nhất thời.

Không thành thánh, chung quy là con kiến!

Dù Thập Nhị Tổ Vu mạnh mẽ, tổ thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngay cả thánh nhân cũng phải kinh hãi, nhưng vẫn dưới Vu Yêu đại kiếp, kết thúc ảm đạm.

Diệp Tiêu nếu gia nhập Vu tộc, tuy nhất thời uy phong, nhưng cũng trở thành chim đầu đàn, lão già gian manh Hồng Quân kia, người đầu tiên sẽ không đồng ý!

Chương 23

Hơn nữa, Diệp Tiêu nếu đồng ý làm chủ của Vu tộc, sẽ có nhân quả lớn với Vu tộc.

Kế hoạch mới kia, cũng không thể thực thi!

Đối với Diệp Tiêu, lựa chọn tốt nhất, là vừa giữ quan hệ tốt với Vu tộc, tạo dựng giao tình, lại không dính líu quá sâu với Vu tộc!

"Ý tốt của các huynh đệ Tổ Vu, bần đạo xin ghi nhận, chỉ là ta một mình tự do quen rồi, không thích câu thúc.

Hơn nữa, bần đạo mới xuất thế không lâu, chính là lúc cần tu hành khiêm tốn, bí mật huyết mạch trên người không nên để người ngoài biết rộng rãi, để phòng bị người khác nhòm ngó.

Nếu không phải lần này du lịch Bất Chu Sơn, có chút duyên nợ với các vị huynh đệ, bần đạo cũng sẽ không thả ra khí tức huyết mạch." Nghe lời của Diệp Tiêu, các Tổ Vu tính tình thẳng thắn, cũng như có điều suy tư mà gật đầu.

Họ cũng đại khái cảm ứng được, khí tức huyết mạch của Diệp Tiêu tuy tinh thuần hơn họ, nhưng tu vi cảnh giới, lại là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ở Hồng Hoang hiện tại, không được tính là cao.

Nếu bị kẻ có lòng nhòm ngó, khó tránh khỏi sẽ khiến Diệp Tiêu rơi vào nguy hiểm.

"Huynh đệ lo lắng là cần thiết, là chúng ta đã lỗ mãng!" "Nếu đã như vậy, huynh đệ cứ duy trì thân phận hiện tại, chúng ta cũng sẽ giữ bí mật cho huynh đệ, cho đến ngày huynh đệ vô địch Hồng Hoang!" Nghĩ đến đây, Thập Nhị Tổ Vu cũng lần lượt mở miệng.

"Nhưng huynh đệ cũng không cần vội vã rời đi, đã đến Vu tộc,

chúng ta hãy trò chuyện một phen.

Trong điện Phụ Thần có khí tức của Phụ Thần nồng đậm, đối với việc tu luyện của huynh đệ, cũng có lợi." Hậu Thổ, người có tính cách tương đối ôn hòa và thông tuệ trong số các Tổ Vu, từ từ mở miệng.

Các Tổ Vu còn lại cũng lập tức liên tục gật đầu: "Không sai, huynh đệ ở đây một thời gian, kể cho chúng ta nghe kinh nghiệm du lịch của ngươi đi." Nghe các Tổ Vu nói vậy, Diệp Tiêu trong lòng khẽ động, lập tức cười nói: "Được!

Vậy nói chuyện gần đây nhất đi, không lâu trước đó ta đi ngang qua sườn núi Bất Chu Sơn, vừa khéo gặp tiên thiên linh căn hồ lô đẳng chín, cùng một đám đại năng phân chia báu vật, phân được một cái tiên thiên hồ lô.

Tuy chưa chín, nhưng cũng là một kiện tiên thiên linh bảo không tồi." Nói rồi, Diệp Tiêu lấy ra quả Hỗn Độn Hồ Lô chưa chín đó, cho các Tổ Vu xem một cái.

"Ai da, nếu sớm biết huynh đệ đã đến Bất Chu Sơn, vậy chúng ta đã không bế quan, cùng nhau xông lên núi, cũng phải vì huynh đệ mà cướp toàn bộ tiên thiên hồ lô." Các Tổ Vu tuy không có nguyên thần, không thể điều khiển linh bảo, cũng không có hứng thú với linh bảo thông thường, nhưng sau khi nghe Diệp Tiêu chỉ nhận được một quả hồ lô chưa chín, đều vỗ ngực nói.

"Không sao không sao, những tiên thiên linh bảo này, đều có định số, có thể nhận được hay không, cũng xem cơ duyên của mỗi người." Diệp Tiêu bình thản xua tay, một bộ dáng trò chuyện phiếm, mở lời: "Ví như Địa Thư của Trấn Nguyên Tử, là bạn sinh linh bảo.

Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm, là bạn sinh linh bảo của Minh Hà." "A, trong số các sinh linh Hồng Hoang, có bạn sinh linh bảo không phải là ít, hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất kia, cũng đều có bạn

sinh linh bảo.

Nhưng dù hai huynh đệ họ có bạn sinh linh bảo thì sao, Yêu tộc chẳng phải là thức ăn của Vu tộc ta sao?" Đế Giang gật đầu, mặt đầy tự hào nói.

Diệp Tiêu nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia thần quang khó nhận ra, tiếp lời Đế Giang: "Đế Tuấn và Thái Nhất, hai huynh đệ đó cũng dựa vào bạn sinh linh bảo mới dám nghênh ngang.

Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn chỉ là chắp vá.

Nếu không có Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất, hai huynh đệ họ sớm đã không biết bị đánh bao nhiêu lần rồi..." Diệp Tiêu xem ra là vô ý nói, nhưng Thập Nhị Tổ Vu như Đế Giang và Hậu Thổ lại rõ ràng ngẩn người: "Hỗn Độn Chung?

Cái chuông của Đông Hoàng Thái Nhất không phải gọi là Đông Hoàng Chung sao?" Nhìn các Tổ Vu rõ ràng ngẩn ra, Diệp Tiêu cũng làm ra một bộ dáng kinh ngạc: "Đông Hoàng Chung?

Chẳng lẽ Hỗn Độn Chung đã đổi tên rồi?" Nghe Diệp Tiêu nói vậy, Thập Nhị Tổ Vu nhìn nhau một cái, trong mắt đều hiện lên một tia kinh ngạc và vui mừng!

Lần đầu tiên Diệp Tiêu đề cập đến Hỗn Độn Chung, họ còn cảm thấy có chút vô lý, nghi ngờ Diệp Tiêu nói nhầm, Khai Thiên Tam Bảo Hỗn Độn Chung, sao có thể ở trong tay cái đồ chim người Đông Hoàng Thái Nhất kia.

Nhưng khi Diệp Tiêu một mặt kinh ngạc nói "chẳng lẽ Hỗn Độn Chung đã đổi tên rồi", Thập Nhị Tổ Vu liền xác tin lời của Diệp Tiêu là thật!

Hay cho Đông Hoàng Thái Nhất, tư tàng Hỗn Độn Chung của Phụ Thần, che mắt người đời mà đổi tên!

Nghĩ đến đây, ngọn lửa chiến tranh trong mắt Thập Nhị Tổ Vu, đều bùng lên...

Trong lúc chiến ý dâng trào, trong lòng Thập Nhị Tổ Vu lại càng thêm vui mừng và kích động.

Thập Nhị Tổ Vu tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, đã tìm kiếm Khai Thiên Tam Bảo do Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành từ rất lâu rồi.

Dù Vu tộc không có nguyên thần, không thể điều khiển linh bảo, nhưng họ cũng không muốn Khai Thiên Tam Bảo của Phụ Thần rơi vào tay kẻ khác.

Trong số đó, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, hai đại Khai Thiên Chí Bảo, đã được biết là nằm trong tay Đạo Tổ Hồng Quân.

Với thực lực hiện tại của Thập Nhị Tổ Vu, tự nhiên không thể đoạt lại Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên từ tay Thánh nhân.

Vì vậy, trọng điểm tìm kiếm của các Tổ Vu được đặt vào món cuối cùng không rõ tung tích – Hỗn Độn Chung.

Lúc này, khi nghe từ miệng Diệp Tiêu biết được Đông Hoàng Chung của Đông Hoàng Thái Nhất chính là Hỗn Độn Chung, các Tổ Vu vô cùng phấn khích, chỉ hận không thể lập tức lên đường, đánh thẳng lên Thái Dương Tinh để đoạt lại Hỗn Độn Chung.

Đặc biệt là Chúc Dung, Tổ Vu có tính khí nóng nảy nhất, càng thêm gãi tai gãi má, suýt chút nữa đã xông thẳng lên Thái Dương Tinh ngay tại chỗ.

Chỉ là Vu tộc tuy tính tình thẳng thắn, nóng nảy, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có đầu óc.

Ít nhất, đối với Diệp Tiêu, người có huyết mạch còn tinh thuần hơn họ, Vu tộc vô cùng tôn kính và xem trọng, sợ rằng sẽ đối xử không tốt với y, nên tất cả đều tạm thời đè nén sự bốc đồng.

Diệp Tiêu thu hết phản ứng và tâm tư của các Tổ Vu vào mắt, bề ngoài vẫn giữ vẻ vô hại, nhưng trong lòng lại đang cười thầm.

Các Tổ Vu đã biết bí mật của Hỗn Độn Chung rồi, hai huynh đệ Thái Nhất và Đế Tuấn đừng hòng được yên ổn nữa.

Chương 24

Diệp Tiêu, với tư cách là kẻ khuấy đục nước, tự nhiên sẽ có nhiều cơ hội hơn để ra tay trục lợi.

Đúng lúc này, giữa đất trời bỗng vang lên một đạo vận xa xăm: "Ta là Hồng Quân, trăm năm sau sẽ giảng đạo lần thứ hai tại Tử Tiêu Cung, người có duyên đều có thể đến!" Đạo vận vừa vang lên, tử khí giữa trời đất dâng trào, mây lành cuồn cuộn, trời giáng kim liên, đất phun thanh tuyền, lan khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Khí tượng của Thánh nhân hiển lộ không sót chút nào.

"Đạo Tổ lại sắp giảng đạo, chúng ta mau đi thôi!" Giữa đất trời, vô số sinh linh Hồng Hoang đều bay lên không, vội vã tìm đường đến Tử Tiêu Cung.

Lần này, ngoài ba ngàn khách mời trong Tử Tiêu Cung lúc đầu, còn có thêm một số sinh linh khác.

Có kẻ vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên, cuối cùng cũng có thể vượt qua hỗn độn loạn lưu ngoài Cửu Trọng Thiên; cũng có người lần đầu không kịp đến Tử Tiêu Cung, lần này không muốn bỏ lỡ nữa.

Đương nhiên, cũng có những ngoại lệ.

Trong điện Bàn Cổ, Chúc Cửu Âm, một trong các Tổ Vu, nghe thấy đạo vận của Hồng Quân, ánh mắt lóe lên, bỗng nhiên mở miệng: "Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai, các Tổ Vu chúng ta cũng nên đi nghe thử." "Chúng ta lại không tu nguyên thần, đi nghe đạo làm cái gì?" Chúc Dung lập tức phản bác, trong đầu y bây giờ chỉ toàn nghĩ đến việc xông lên Thái Dương Tinh đoạt Hỗn Độn Chung.

Chúc Cửu Âm lạnh lùng liếc nhìn Chúc Dung một cái, trong lòng

thầm mắng một câu đồ ngu không não.

Hậu Thổ và Huyền Minh, hai nữ Tổ Vu có tâm tư tinh tế hơn, đã phản ứng lại: "Nhị ca nói đúng, chúng ta nên đi nghe thử.

Dù sao thì những nhân vật có máu mặt trong Hồng Hoang đều sẽ đi cả." "Ví dụ như Tam Thanh ở Côn Luân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây phương, Thái Nhất và Đế Tuấn của Yêu tộc…" Các Tổ Vu khác cũng lần lượt hiểu ra.

Trọng điểm là Thái Nhất và Đế Tuấn cũng sẽ đi!

"Đúng đúng đúng!

Những kẻ có máu mặt trong Hồng Hoang đều đi cả, Vu tộc chúng ta cũng nên đi lộ diện một chút!" Lão đại Đế Giang vỗ tay một cái, lập tức quyết định.

Ngay sau đó, Đế Giang cười ha hả, nhìn về phía Diệp Tiêu: "Diệp Tiêu huynh đệ, hay là đi cùng chúng ta đi, Đạo Tổ giảng đạo, có lẽ sẽ giúp ích cho ngươi." Diệp Tiêu nghe vậy, lập tức đảo mắt trong lòng.

Đi Tử Tiêu Cung nghe đạo ư?

Nộp mạng tận cửa để cho lão cáo già Hồng Quân kia 'mở lớp phụ đạo' cho à?

Lão tử đây đếch đi!

"Bần đạo không thích câu thúc, xin cáo từ." Diệp Tiêu nói xong, liền định đứng dậy cáo biệt.

Tổ Vu Đế Giang thấy vậy, vội vàng giữ y lại: "Nếu đã vậy, huynh đệ cứ ở lại điện Bàn Cổ thanh tu một phen, chúng ta đi trước." Trên người Diệp Tiêu có khí tức huyết mạch Bàn Cổ còn tinh thuần hơn cả các Tổ Vu, trong mắt họ, y vốn nên là chủ nhân của điện Bàn Cổ.

Vì vậy, dù Thập Nhị Tổ Vu đều rời đi, họ cũng yên tâm để Diệp

Tiêu ở lại.

Diệp Tiêu cũng vui vẻ như vậy, lúc này ở lại thần điện Bàn Cổ cũng là một nơi yên tĩnh, ít nhất không cần phải đến Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân "mở lớp phụ đạo".

Thập Nhị Tổ Vu rời đi, cùng với vô số đại năng và sinh linh Hồng Hoang khác, hướng về Tử Tiêu Cung.

Hồng Hoang rộng lớn vô biên, dù là đại năng như các Tổ Vu cũng phải mất ít nhất mấy chục đến trăm năm mới đến được Tử Tiêu Cung.

Trăm năm sau, Tử Tiêu Cung mở ra, người nghe đạo lũ lượt kéo vào.

Khoảnh khắc Hồng Quân xuất hiện trên đài giảng đạo, mí mắt lão khẽ động một cách khó nhận ra.

Lần này, số sinh linh đến nghe đạo nhiều hơn lần đầu rất nhiều, ngoài ba ngàn khách mời ngồi theo vị trí đã định, còn có thêm cả Thập Nhị Tổ Vu… nhưng vẫn thiếu một người, Diệp Tiêu!

Hồng Quân không để lộ cảm xúc trên mặt, thản nhiên bắt đầu giảng đạo: "Đạo lần này giảng là pháp môn tu luyện trên Đại La…" Cùng lúc đó, một ý niệm của lão khẽ động, ý niệm của Thánh nhân bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Trong điện Bàn Cổ, Diệp Tiêu đang tận hưởng sự yên tĩnh hiếm hoi bỗng nhíu mày.

Trong đầu y đột nhiên xuất hiện một đoạn đạo vận huyền diệu, truyền đến một chữ: "Đến." Diệp Tiêu lập tức thầm đảo mắt, vốn tưởng ở lại điện Bàn Cổ là có thể tránh được Hồng Quân giảng đạo.

Ai ngờ lão cáo già Hồng Quân lại lùng sục khắp Hồng Hoang, cố tình nhắc nhở Diệp Tiêu đến nghe đạo.

Lúc này, Diệp Tiêu trong lòng gầm lên một tiếng cút, đừng làm phiền lão tử.

Suy nghĩ một lát, y thi triển Càn Khôn Độn Thuật, hướng về Tử Tiêu Cung.

Dù sao Diệp Tiêu cũng đang có kế hoạch lớn trong lòng, tạm thời phải ổn định lão cáo già này đã… Ầm!

Càn khôn bị phá vỡ, không gian cuộn trào.

Diệp Tiêu thi triển Càn Khôn Độn Thuật, nhanh chóng xuyên qua giữa càn khôn và hư không.

Lại thêm sự trợ giúp của Càn Khôn Toa mà Thái Thanh Lão Tử tặng, uy năng của Càn Khôn Độn Thuật càng lên một tầm cao mới.

Quãng đường mà các đại năng Hồng Hoang phải bay mấy chục đến trăm năm, Diệp Tiêu chỉ mất một khoảng thời gian ngắn đã đến nơi.

Khi Diệp Tiêu đến ngoài cửa Tử Tiêu Cung, y mới cảm thấy một tia ý niệm Thánh nhân của lão cáo già Hồng Quân đang nhìn chằm chằm mình cuối cùng cũng biến mất.

Chương 25

Điều này khiến Diệp Tiêu không khỏi thầm mắng một tiếng, lão cáo già, đúng là lão cáo già!

Nếu không có tia ý niệm Thánh nhân đó theo dõi, Diệp Tiêu đã có thể bay thong thả mấy chục năm, từ từ câu giờ mới đến Tử Tiêu Cung, tránh được tối đa thời gian Hồng Quân giảng đạo.

Nhìn đại môn Tử Tiêu Cung ngay trước mắt, Diệp Tiêu khẽ thở ra một hơi, đã đến thì cứ yên phận.

Chẳng phải có câu đạo cao một thước, ma cao một trượng sao?

Diệp Tiêu tuy không phải ma, nhưng cũng không phải kẻ thật thà!

Sao có thể thực sự rơi vào bẫy của Hồng Quân được chứ?

Nghĩ đến đây, trong mắt Diệp Tiêu lóe lên một tia cười đầy ẩn ý, ngay sau đó y hét lớn ngoài cửa Tử Tiêu Cung: "Ấy da, ấy da, xin lỗi, ta đến muộn rồi!" Nói rồi, Diệp Tiêu bước nhanh, ra vẻ thở hồng hộc, chạy vào trong Tử Tiêu Cung.

Tiếng hét của y lập tức khiến những người đang nghe đạo trong Tử Tiêu Cung nhíu mày, đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa cung.

Tên ma men nào mà thất lễ vậy, không chỉ đến muộn lúc Đạo Tổ giảng đạo, mà còn dám lớn tiếng huyên náo trong Tử Tiêu Cung!

Nhưng khi họ nhìn thấy bóng người vội vã chạy vào chính là Diệp Tiêu, thì không khỏi trợn tròn mắt!

Lại là tên nhóc này?

Lần đầu Đạo Tổ giảng đạo, gã này một đường tia lửa điện xẹt ngang, đột ngột xông vào, làm gián đoạn Đạo Tổ giảng đạo.

Kết quả không những không bị Đạo Tổ trừng phạt, ngược lại còn được Đạo Tổ đặc biệt ban cho một cái bồ đoàn.

Chỉ là lúc đó tên nhóc này bị sấm sét làm cho choáng váng, toàn thân tê dại, không có phúc hưởng thụ.

Vừa rồi, trước khi buổi giảng đạo lần thứ hai bắt đầu, có tiên thiên sinh linh còn nhìn chằm chằm vào cái bồ đoàn thứ bảy trống không, tò mò tại sao tên nhóc đó không đến.

Mãi đến khi Hồng Quân xuất hiện, chuyện này mới lắng xuống, họ chuyên tâm nghe giảng.

Chỉ là không ai ngờ được, vừa mới chìm vào trạng thái nghe đạo, dần dần nhập tâm thì Diệp Tiêu lại giống hệt lần trước, hấp tấp xông vào!

"Diệp Tiêu huynh đệ, ngươi cũng đến rồi!" Thập Nhị Tổ Vu nhìn thấy Diệp Tiêu đến nơi thì tỏ ra mừng rỡ, nghênh ngang chào hỏi.

Tam Thanh và một số đại năng Hồng Hoang khác thì sắc mặt bình thản, ra vẻ không liên quan đến mình.

"Tên nhóc này chắc sắp xui xẻo rồi!" Cũng có một số sinh linh nghe đạo có ý đồ xấu, trong lòng thầm cười lạnh.

Dù sao một lần thì thôi, hai lần làm gián đoạn Đạo Tổ giảng đạo, thật sự coi uy nghiêm của Thánh nhân Đạo Tổ là trò đùa sao?

Chỉ là, những người này đã thất vọng.

Chỉ thấy Hồng Quân trên đài giảng đạo, đôi mắt sâu không lường được liếc nhìn Diệp Tiêu một cái, rồi thản nhiên nói: "Hóa hình chưa lâu, tu vi còn nông cạn, không kịp đến cũng là điều dễ hiểu, cứ vào chỗ ngồi trước đi." "Tiếp theo phải chăm chú nghe đạo, để sớm ngày có tiến cảnh!" Lời của Hồng Quân vừa dứt, những sinh linh vừa rồi còn lạnh lùng đứng xem lập tức ngơ ngác!

Gì cơ?

Hai lần làm gián đoạn Đạo Tổ giảng đạo, Đạo Tổ không những không trừng phạt, mà còn bao che như vậy!

Tên Diệp Tiêu này, vận may cũng quá tốt rồi đi!

Diệp Tiêu, người trong cuộc, lại không hề ngạc nhiên.

Đối với Thánh nhân mà nói, những thứ như uy nghiêm và thể diện, có thể thực cũng có thể hư.

Hồng Quân đang tính toán thu Diệp Tiêu làm đồ đệ để lấy lòng thiên đạo, sao lại vì mấy chuyện vặt vãnh mà trừng phạt y?

Nếu không, Hồng Quân cũng đã không phái một tia ý niệm Thánh nhân đi tìm Diệp Tiêu sau khi phát hiện y không đến nghe đạo!

Chửi thầm thì chửi thầm, nhưng bề ngoài, Diệp Tiêu không thể biểu lộ ra được.

"Đa tạ Đạo Tổ!" Diệp Tiêu cố ý làm ra vẻ xấu hổ bái tạ, sau đó mới bước đi, hướng về phía bồ đoàn thứ bảy dành riêng cho mình trong điện.

Tử Tiêu Cung rất lớn, nếu không cũng không thể chứa được hơn ba ngàn sinh linh.

Diệp Tiêu thì ra vẻ thành kính, từng bước tiến lên, để đến được bồ đoàn cũng cần một chút thời gian.

Cùng lúc đó, Hồng Quân trên cao đài, dường như cũng cảm thấy mọi chuyện đã ổn thỏa, không nên trì hoãn thêm, liền tiếp tục giảng đạo khi Diệp Tiêu sắp đến được bồ đoàn.

Chính là lúc này!

Ngay khoảnh khắc đạo âm của Hồng Quân vừa vang lên, Diệp Tiêu còn cách bồ đoàn mười mấy bước, trong lòng khẽ cười, ra lệnh

cho hệ thống: “Hệ thống, bây giờ dung hợp tâm huyết Bàn Cổ!” Ngay sau đó, giọt tâm huyết Bàn Cổ được cất giữ trong hệ thống bắt đầu dung hợp với cơ thể Diệp Tiêu.

Tâm huyết Bàn Cổ bá đạo đến mức nào?

Ầm!

Chương 26

Ngay khoảnh khắc đầu tiên bắt đầu dung hợp, trên người Diệp Tiêu đột nhiên bùng phát ra một luồng khí thế mạnh mẽ, khí tức của cả người bắt đầu tăng vọt.

Diệp Tiêu cũng thuận thế đứng lại tại chỗ cách bồ đoàn mười mấy bước, nhắm mắt chìm vào quá trình dung hợp sâu.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người trong Tử Tiêu Cung lại một lần nữa chấn động!

Cảm nhận được luồng khí thế trên người Diệp Tiêu đột nhiên trở nên mạnh mẽ, dường như ngày càng mạnh hơn, tất cả sinh linh nghe đạo đều cảm thấy có chút khô miệng lưỡi… … Đột phá rồi?

Vấn đề là gã này vừa mới vào Tử Tiêu Cung, còn chưa nghe trọn một câu giảng đạo của Đạo Tổ, đã đột nhiên đốn ngộ đột phá rồi sao?

Giờ phút này, người chấn động trong lòng không chỉ có những sinh linh nghe đạo này.

Chính Đạo Tổ trên cao đài cũng có chút ngơ ngác.

Suy nghĩ của lão lúc này cũng không khác gì ba ngàn khách mời bên dưới.

Còn chưa chính thức bắt đầu giảng, tên nhóc này đã đột phá rồi?

Nhìn Diệp Tiêu đang đột phá ngay tại chỗ trong điện, khoảnh khắc này, đôi mắt của Đạo Tổ Hồng Quân khẽ nheo lại.

Kể từ khi trở thành Thánh nhân, trong Hồng Hoang đã lâu không có người hay việc gì có thể vượt ra ngoài dự liệu của Hồng Quân, khiến lão không thể nắm bắt được.

Ngay cả vận mệnh của những nhân vật kiệt xuất trong Hồng Hoang như Tam Thanh cũng đều nằm trong lòng bàn tay của Hồng Quân.

Duy chỉ có Diệp Tiêu là ngoại lệ!

Từ lần đầu tiên Diệp Tiêu xuất hiện tại Tử Tiêu Cung, trong mắt Hồng Quân, y đã mang một lớp sương mù bí ẩn.

Lúc đó, Hồng Quân cảm thấy Diệp Tiêu được trời ưu ái, được thiên đạo chiếu cố, vì vậy để lấy lòng thiên đạo, lão đã đặc biệt ban cho bồ đoàn thứ bảy, định thu nhận Diệp Tiêu, một dị số, vào môn hạ.

Chỉ cần Diệp Tiêu ngồi lên cái bồ đoàn thứ bảy đó, y và Hồng Quân sẽ có nhân quả sư đồ, Hồng Quân cũng sẽ nắm được biến số dưới thiên đạo này.

Nhưng Hồng Quân không bao giờ ngờ rằng, lần đầu tiên Diệp Tiêu đã không ngồi lên bồ đoàn, lần thứ hai sắp ngồi lên thì lại đột ngột đứng yên đột phá như vậy!

Không có bất kỳ dấu hiệu nào!

Với tư cách là Đạo Tổ vốn nên biết hết mọi thứ, Hồng Quân không những không biết trước, mà ngay cả sau đó cũng không biết Diệp Tiêu đột phá như thế nào… … Ầm!

Ầm!

Ầm!

Dường như để làm sâu sắc thêm nhận thức của Hồng Quân, trong chớp mắt, khí tức của Diệp Tiêu lại tăng lên thêm mấy tầng nữa.

Cả trong và ngoài Tử Tiêu Cung, linh khí cuồn cuộn như sóng thần gào thét, rót vào cơ thể Diệp Tiêu.

Thậm chí phía trên Tử Tiêu Cung còn hình thành một con mắt bão

linh khí khổng lồ!

Cảnh tượng này cũng khiến cho đông đảo người nghe đạo trong Tử Tiêu Cung càng thêm kinh ngạc đến nỗi cứng lưỡi!

"Tên này rốt cuộc là quái thai gì vậy, vừa vào Tử Tiêu Cung đã đột phá, nhiều nhất cũng chỉ nghe được một câu giảng đạo của Đạo Tổ thôi mà!" "Đúng vậy, động tĩnh đột phá này còn lớn hơn bất kỳ ai.

Trước đây không phải không có sinh linh đốn ngộ đột phá trong lúc nghe đạo, nhưng đều không thể sánh bằng Diệp Tiêu!" "Mới nghe một câu giảng đạo đã như vậy, nếu nghe hết cả buổi giảng đạo, gã này chẳng phải sẽ đuổi kịp Thánh cảnh sao?

Căn cơ như vậy, thật sự khủng bố đến thế à!" Vô số tiên thiên sinh linh đều mang vẻ mặt kinh ngạc lên tiếng.

Trong ánh mắt vừa có sự chấn động, vừa có sự ngưỡng mộ, ghen tị và căm ghét.

Ngay cả Tam Thanh và các đại năng Hồng Hoang khác, lúc này nhìn Diệp Tiêu với thanh thế đột phá to lớn, trong ánh mắt cũng có một tia phức tạp.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây phương, vừa lộ vẻ chấn động, vừa thầm nghĩ: "Nếu hai người chúng ta có căn cơ như vậy, lo gì Tây phương không hưng thịnh chứ?" Đồng thời, ánh mắt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lóe lên, trong đầu lại có một ý tưởng mới: "Nhân vật có căn cơ như thế này, nếu có thể lừa về Tây phương, cũng có thể khiến Tây phương của chúng ta tỏa sáng rực rỡ!" Hai huynh đệ Thái Nhất và Đế Tuấn, ngoài sự ngưỡng mộ, ghen tị và căm ghét, còn cảm thấy mặt mình có chút nóng rát.

Phải biết rằng không lâu trước, khi buổi giảng đạo đầu tiên kết thúc, Thái Nhất từng thầm khinh bỉ Diệp Tiêu, cho rằng y nghe đạo

ngàn năm mà không thu hoạch được gì.

Kết quả vừa khinh bỉ xong, Diệp Tiêu đã đột phá ngay trước cửa Tử Tiêu Cung, tử khí kéo dài ba vạn dặm về phía đông, thanh thế to lớn.

Cách sự việc lần trước không lâu, Diệp Tiêu lại đột phá ngay tại chỗ trong Tử Tiêu Cung khi vừa mới bước vào.

Khoảng cách thời gian trước và sau ngắn đến mức gần như là điều không thể xảy ra ở Hồng Hoang!

Duy chỉ có Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, nhìn dáng vẻ trợn mắt há mồm của chúng sinh linh, không khỏi suýt bật cười.

Một đám người ít thấy chuyện lạ, trên người Diệp Tiêu huynh đệ có huyết mạch Phụ Thần còn tinh thuần hơn chúng ta, đột phá tại chỗ trong Tử Tiêu Cung thì có gì kỳ lạ chứ?

Chỉ là, để giữ bí mật cho Diệp Tiêu, họ chỉ thầm nghĩ trong lòng, không nói ra.

Sau một hồi chấn động ngắn ngủi, Hồng Quân trên cao đài khẽ giơ tay, phủ một lớp đạo vận bao quanh Diệp Tiêu, hình thành một pháp trận cách ly.

Chương 27

Việc đột phá và hấp thụ linh khí của Diệp Tiêu không bị ảnh hưởng, chỉ là động tĩnh đột phá sau khi bị pháp trận cách ly sẽ không còn làm gián đoạn việc ngộ đạo và nghe đạo của những người khác.

"Được rồi, Diệp Tiêu căn cơ trác tuyệt, nghe ta nói một lời liền chìm vào đốn ngộ.

Các ngươi căn cơ kém xa Diệp Tiêu, càng phải nỗ lực tu hành!" Đạo âm của Hồng Quân vang lên, nhắc nhở chúng sinh linh thu tâm, đồng thời cũng đặt dấu chấm hết cho sự chấn động mà Diệp Tiêu gây ra.

"Cẩn tuân pháp chỉ của Đạo Tổ!" Chúng sinh linh nghe vậy, đồng thanh đáp lời, sau đó bắt đầu tĩnh tâm, tiếp tục nghe Đạo Tổ giảng đạo.

Đại đa số sinh linh đều cho rằng Diệp Tiêu nghe một câu giảng đạo của Đạo Tổ liền đột phá tại chỗ, vì vậy nghe đạo càng thêm thành kính và chăm chú.

Nhưng trong lòng Hồng Quân đang giảng đạo lại có chút trầm tư.

Lời nói vừa rồi chỉ là để trấn an tình hình, dù sao ở đẳng cấp của Đạo Tổ, thể diện tuy có thể lớn có thể nhỏ, nhưng lúc cần vẫn phải giữ.

Thực tế, ngay cả chính Đạo Tổ cũng không chắc chắn Diệp Tiêu đột phá vì cơ duyên nào.

Nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn là, gã này tuyệt đối không phải vì nghe Hồng Quân giảng một câu đạo mà đốn ngộ.

Bởi vì trước khi Diệp Tiêu đến, những gì Hồng Quân giảng đều là

những thứ khá nông cạn.

Tinh hoa giảng đạo thực sự, vốn định giữ lại để "mở lớp phụ đạo" cho Diệp Tiêu!

Nhưng bây giờ, kế hoạch của Hồng Quân đã đổ bể.

Nhìn trận thế đột phá của Diệp Tiêu, trong thời gian ngắn sẽ không thể thoát khỏi trạng thái đốn ngộ được.

Một lần đột phá, ba ngàn năm!

Ba ngàn năm sau, trong Tử Tiêu Cung.

"Buổi giảng đạo lần này đã kết thúc, lần sau Tử Tiêu Cung mở ra, ta sẽ giảng đạo lần cuối cùng, nội dung là đạo thành Thánh!" Đạo âm của Hồng Quân vang vọng khắp Tử Tiêu Cung, tuyên bố kết thúc buổi giảng đạo lần này.

Vô số tiên thiên sinh linh lưu luyến tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

Hồng Quân trên cao đài liếc nhìn về phía Diệp Tiêu, thấy y vẫn chưa kết thúc đột phá, trên mặt không vui không buồn, nhưng trong lòng lại khẽ thở dài.

Việc xác định nhân quả sư đồ với tên nhóc này, xem ra chỉ có thể đợi đến lần giảng đạo thứ ba.

"Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu." Ngay sau đó, Hồng Quân đưa mắt nhìn về phía Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Bị Đạo Tổ gọi tên, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu lập tức thần sắc khẽ động, tiến lên phía trước: "Đạo Tổ có gì phân phó." "Hiện nay thiên đạo chưa hoàn thiện, trật tự Hồng Hoang cần có người quản lý.

Nay phong hai người lần lượt là Nam Nữ Tiên Chi Thủ, thay trời

hành phạt, chấp chưởng Hồng Hoang.

Lại ban cho Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Long Đầu Trượng, Lạc Phượng Thoa, để giúp hai người tuần tra Hồng Hoang." Nói rồi, Hồng Quân vung tay áo, ban xuống hai kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Lập tức, trong mắt Đông Vương Công lóe lên một tia vui mừng khôn xiết, nhưng trên mặt lại cố làm ra vẻ nghiêm túc từ chối: "Đạo Tổ không thể, Đông Vương Công ta vô đức vô năng, sao có thể thay Đạo Tổ chấp chưởng Hồng Hoang." Tây Vương Mẫu cũng liên tục từ chối: "Xin Đạo Tổ thu hồi thành mệnh, chọn người hiền tài khác." "Ý ta đã quyết, không cần nói nhiều.

Ba ngàn năm sau, Tử Tiêu Cung sẽ mở lại." Hồng Quân nói xong, thân hình liền từ trên đài giảng đạo dần dần ẩn đi.

"Chúng con cung tiễn Đạo Tổ!" Vô số sinh linh thấy vậy, đều đứng dậy cung tiễn.

Đúng lúc này, Diệp Tiêu, người đã chìm trong trạng thái đột phá ba ngàn năm, đột nhiên mở mắt ra, ra vẻ vừa tỉnh khỏi đốn ngộ nói: "A?

Giảng đạo kết thúc rồi sao?" Vừa nói, Diệp Tiêu vừa dùng giọng điệu đau đớn nói: "Ai, đáng tiếc quá, đáng tiếc quá, ta vừa vào Tử Tiêu Cung đã đốn ngộ, bỏ lỡ mất buổi giảng đạo sau đó của Đạo Tổ rồi!" Vẻ mặt đó, thiếu điều chỉ còn đấm ngực dậm chân.

Trên đài giảng đạo, thân hình ẩn đi của Hồng Quân rõ ràng khựng lại một chút.

Trong hư không không ai có thể nhìn thấy, trên mặt Hồng Quân hiện lên một tia "đau trứng".

Ta còn chưa bắt đầu giảng đạo, tên nhóc này đã đột phá ngoài bồ đoàn, ba ngàn năm vẫn chưa xong.

Kết quả ta bên này vừa giảng đạo xong, ngươi bên kia đột phá

cũng hoàn tất, cũng quá trùng hợp rồi đi?

Nhưng cuối cùng, Hồng Quân vẫn hoàn toàn biến mất.

Cũng may còn có lần giảng đạo thứ ba.

Trong Tử Tiêu Cung, vô số sinh linh Hồng Hoang nhìn Diệp Tiêu với vẻ mặt đau đớn, lại càng thêm một vẻ mặt "đau trứng".

Vừa nghe một câu giảng đạo của Đạo Tổ đã đốn ngộ đột phá, một lần đột phá kéo dài ba ngàn năm, còn tiếc nuối cái con khỉ gì nữa?

Bọn ta nghe đạo ba ngàn năm, tất cả thu hoạch cộng lại, e rằng còn không bằng một mình Diệp Tiêu!

Bởi vì thông thường, thời gian đột phá một cảnh giới kéo dài càng lâu, cũng có nghĩa là thực lực tăng lên càng nhiều!

Không lâu trước đây, khí tức Đại La Kim Tiên sơ kỳ của Diệp Tiêu, đặt trong Hồng Hoang hiện tại Đại La Kim Tiên nhiều như chó, cũng không có gì nổi bật.

Chương 28

Thậm chí nếu không có lần đầu Hồng Quân đặc biệt ban cho bồ đoàn, các sinh linh cũng sẽ không thèm liếc nhìn Diệp Tiêu.

Nhưng bây giờ, khí tức mà Diệp Tiêu tỏa ra, đã là Đại La Kim Tiên đại viên mãn!

Hơn nữa, từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ vượt qua trung kỳ, hậu kỳ để đạt đến đại viên mãn, Diệp Tiêu chỉ dùng ba ngàn năm!

Chỉ riêng điều này thôi đã đủ kinh thế hãi tục!

Phải biết rằng, ngay cả Thái Thanh Lão Tử sinh ra đã là Đại La Kim Tiên, trải qua vô số nguyên hội, vô số vạn năm, đến nay cũng mới chỉ đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn mà thôi!

Đương nhiên, cũng là vì trước đó trong Hồng Hoang không có ai chỉ dẫn pháp môn tu hành trên Đại La, tất cả tu hành đều dựa vào mò mẫm.

Sau lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân, những cường giả như Thái Thanh Lão Tử trong lòng đã sáng tỏ, sắp đột phá trên Đại La.

Nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến sự chấn động mà Diệp Tiêu gây ra cho chúng sinh linh Hồng Hoang!

Bởi vì chiếu theo tốc độ tu hành này của Diệp Tiêu, đột phá trên Đại La Kim Tiên e rằng cũng không mất bao lâu!

Vì vậy, khi nhìn thấy vẻ mặt tiếc nuối của Diệp Tiêu, chúng sinh linh Hồng Hoang mới phiền muộn như vậy.

Đúng là được hời còn khoe mẽ!

Diệp Tiêu thu hết vẻ mặt phiền muộn của chúng sinh linh vào mắt,

trong lòng không hề gợn sóng.

Lời nói và hành động vừa rồi, hoàn toàn là diễn kịch cho Hồng Quân xem.

Nguyên thần đạo của Hồng Quân, Diệp Tiêu xin kính tạ không nhận, vì vậy trước đó y mới không dung hợp ngay khi nhận được tâm huyết Bàn Cổ, mà đợi đến trước khi Hồng Quân "mở lớp phụ đạo" mới dung hợp tâm huyết Bàn Cổ, thuận thế đột phá, tránh bị nguyên thần đạo của Hồng Quân ô nhiễm.

Nhưng loại chuyện này không thể nói thẳng ra cho Hồng Quân biết.

Vì vậy mới có màn kịch đó, ý là muốn nói với Hồng Quân, không phải ta không nghe Đạo Tổ giảng đạo, mà thực sự là nghe một câu đã đốn ngộ, một lần đốn ngộ ba ngàn năm, ta cũng không có cách nào cả!

Còn về việc lời nói và hành động của Diệp Tiêu làm tổn thương trái tim thủy tinh của một số sinh linh, Diệp Tiêu tỏ vẻ: Liên quan gì đến ta?

Ngược lại, khi nhìn thấy Đông Vương Công đang cầm Long Đầu Trượng, bị một đám tiên thiên sinh linh đứng gần vây quanh nịnh hót, trong mắt Diệp Tiêu lóe lên một tia cười.

Lúc này, Đông Vương Công tuy trên mặt ra vẻ khiêm tốn, nhưng cả người lại có một sự đắc ý không thể che giấu.

Ba ngàn khách mời trong Tử Tiêu Cung, đại năng vô số, chỉ có Đông Vương Công được Đạo Tổ trọng dụng, nhận được chức Nam Tiên Chi Thủ, sao có thể không đắc ý?

Nhưng y đâu biết rằng cái gọi là Nam Tiên Chi Thủ, chỉ là một kẻ xui xẻo, một con dê thế tội mà thôi!

Đông Vương Công không nhìn thấu điểm này, nhưng Diệp Tiêu

lại biết.

Thậm chí không chỉ Diệp Tiêu, những tồn tại thông tuệ như Thái Thanh cũng tự nhiên nhìn thấu được điểm này.

"Nhị đệ, tam đệ, chúng ta đi." Thái Thanh Lão Tử thản nhiên nói một câu, dẫn theo Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên rời khỏi Tử Tiêu Cung.

"Chúng ta cũng đi." Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng nhìn Đông Vương Công một cách đầy ẩn ý, sắc mặt hơi trầm xuống rồi rời đi.

Huynh đệ Đế Tuấn lòng cao khí ngạo, tự cho mình là hoàng giả của Yêu tộc, sao có thể chịu được vẻ mặt đắc ý của kẻ tiểu nhân như Đông Vương Công.

"Thái Nhất điểu nhân, chạy đi đâu!" Đúng lúc này, Thập Nhị Tổ Vu đã chờ đợi từ lâu, thấy Thái Nhất và Đế Tuấn bước ra khỏi Tử Tiêu Cung, lập tức tinh thần phấn chấn, đồng thanh hét lên rồi đuổi theo.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Diệp Tiêu khẽ nhếch lên.

Có kịch hay rồi!

Ầm!

Ngoài Tử Tiêu Cung, một trận đại chiến đột ngột nổ ra.

Tổ Vu Đế Giang tung một quyền, mang theo sức mạnh không gian dao động, đập về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Tổ Vu Chúc Cửu Âm mắt mở mắt nhắm, thần sắc lạnh lùng ra tay, thiên phú thần thông của Thời Gian Tổ Vu dường như trấn áp cả một vùng không gian, giam cầm xung quanh Đông Hoàng Thái Nhất.

"Thái Nhất điểu nhân, chết đi!" Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, Thủy

Chi Tổ Vu Cộng Công và các Tổ Vu khác cũng theo sát phía sau, vừa hét lớn vừa thi triển thiên phú thần thông và sức mạnh nhục thân, lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Mặc dù mục tiêu của các Tổ Vu đều tập trung vào Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng Yêu Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất là huynh đệ như hình với bóng, khoảnh khắc các Tổ Vu ra tay cũng bao trùm cả Đế Tuấn vào trong.

"Không ổn!" Cảm nhận được những đòn tấn công kinh thiên động địa từ bốn phía, sắc mặt Thái Nhất và Đế Tuấn đột nhiên biến đổi, đồng thời vận chuyển pháp lực thần thông, tế ra Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung, ngăn cản đòn tấn công của các Tổ Vu.

Chết tiệt, đám Vu tộc này đột nhiên nổi điên cái gì vậy!

Vừa phản kích, trong lòng Thái Nhất vừa tức giận, vừa có chút phiền muộn uất ức.

Mặc dù những năm gần đây, giữa hai tộc Vu Yêu đã có không ít va chạm, thù địch lẫn nhau, giữa các Tổ Vu và hai vị hoàng giả Yêu tộc cũng vốn không ưa gì nhau, nhưng tương đối mà nói, tranh chấp giữa hai tộc Vu Yêu vẫn chưa đến mức gay gắt.

Chương 29

Tại sao đột nhiên, Thập Nhị Tổ Vu lại ra tay với mình?

Không chỉ mười hai Tổ Vu cùng ra trận, mà địa điểm ra tay lại là trước Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ!

Thậm chí ngoài Tam Thanh, đại đa số các đại năng Hồng Hoang và sinh linh nghe đạo còn chưa rời đi!

Đừng nói đến Thái Nhất tính tình dễ nổi nóng, ngay cả Đế Tuấn vốn trầm ổn, lúc này cũng có chút tức giận.

Từ trước đến nay, huynh đệ Đế Tuấn đều đang phát triển thế lực Yêu tộc, mở rộng ảnh hưởng của Yêu tộc, trước khi thế lực Yêu tộc đủ mạnh, họ luôn cố gắng tránh tranh đấu với đám điên của Vu tộc.

Nhưng hôm nay, các Tổ Vu lại ra tay với hai vị Yêu Hoàng trước mặt đông đảo sinh linh Hồng Hoang, đây rõ ràng là đang tát vào mặt huynh đệ Đế Tuấn.

Đế Tuấn tức giận, mắt khẽ nheo lại, liếc nhìn xung quanh có rất nhiều sinh linh đang vây xem, sau đó giận dữ quát Thập Nhị Tổ Vu: "Vu tộc khinh người quá đáng, hôm nay nếu không cho bản hoàng một lý do hợp lý, bản hoàng và toàn thể Yêu tộc của ta quyết không để yên!" Trong lời nói của Đế Tuấn có dùng một chút mưu mẹo, ý muốn nói cho tất cả sinh linh Hồng Hoang biết rằng, Vu tộc đã gây sự vô lý trước, khơi mào tranh chấp, qua đó khiến mọi người dè chừng và lên án Vu tộc, đồng thời nhân cơ hội này kích động sự đồng lòng căm thù của một số đại năng Yêu tộc có mặt tại đây.

Ví dụ như Phục Hy và Nữ Oa, hai huynh muội xuất thân Yêu tộc nhưng luôn đứng ngoài Yêu đình, chính là đối tượng mà huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất muốn tranh thủ.

Lời Đế Tuấn vừa dứt, Thái Nhất tính tình càng nóng nảy hơn lập tức hét lớn: "Đại ca, nói nhảm với đám Vu tộc làm gì.

Đã khơi mào tranh chấp, huynh đệ hai ta cũng không sợ!" Nói rồi, Thái Nhất liền thúc giục Đông Hoàng Chung công thủ nhất thể, định phản công về phía Thập Nhị Tổ Vu.

"Hừ!

Điểu nhân, giấu diếm Hỗn Độn Chung của Phụ Thần chúng ta, che mắt người đời đổi tên thành Đông Hoàng Chung, còn dám hỏi chúng ta lý do?" Đế Giang giận dữ hét lên, lại tung một quyền mang theo sức mạnh không gian, đánh thẳng về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

"Hỗn Độn Chung của Phụ Thần chúng ta!" "Hỗn Độn Chung!" Chúc Dung, Cộng Công, Nhục Thu, Cú Mang và các Tổ Vu khác cũng đồng loạt hét lớn, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào Đông Hoàng Chung trên đầu Thái Nhất, trong lòng càng thêm chắc chắn, đây chính là Hỗn Độn Chung.

Phải biết rằng, nhục thân của các Tổ Vu mạnh mẽ có thể sánh với Tiên thiên linh bảo.

Mười hai Tổ Vu cùng tấn công, dù Thái Nhất có một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, trong lúc vội vàng cũng sẽ bị thiệt.

Vừa rồi Thái Nhất tế ra Đông Hoàng Chung đã chặn được đợt tấn công đầu tiên của mười hai Tổ Vu, ngoài việc Đông Hoàng Chung là Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung ra, còn có thể giải thích thế nào nữa?

Nghe lời của các Tổ Vu, sắc mặt Thái Nhất lập tức biến đổi dữ dội!

Bí mật Đông Hoàng Chung là Hỗn Độn Chung, Thái Nhất chưa từng tiết lộ với ai.

Ngay cả huynh đệ của y là Đế Tuấn cũng không biết nhiều.

Các Tổ Vu làm sao biết được?

Nhưng, Thái Nhất căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều, bởi vì sau khi chứng kiến uy lực của Hỗn Độn Chung, ngọn lửa chiến đấu trong mắt các Tổ Vu càng thêm nồng đậm, dù Thái Nhất có chấp chưởng Hỗn Độn Chung, có Đế Tuấn cầm Hà Đồ Lạc Thư tương trợ, cũng phải toàn lực ứng phó.

Thái Nhất vẫn luôn che giấu bí mật của Hỗn Độn Chung, vốn là để đề phòng cảnh tượng như thế này xảy ra, bây giờ đã xảy ra rồi, Thái Nhất tự nhiên không thể giao Hỗn Độn Chung ra được.

Lúc này, đông đảo sinh linh Hồng Hoang trước Tử Tiêu Cung cuối cùng cũng hiểu ra từ trong cơn ngơ ngác ban đầu.

Hóa ra các Tổ Vu ra tay với hai hoàng giả Yêu tộc là vì Đông Hoàng Chung chính là một trong Khai Thiên Tam Bảo – Hỗn Độn Chung!

Lần này có kịch hay để xem rồi!

Một số tiên thiên sinh linh lập tức cười đầy ẩn ý.

Dù sao hai tộc Vu Yêu hiện nay là hai đại tộc lớn mạnh nhất Hồng Hoang, các sinh linh Hồng Hoang khác bình thường đều phải tránh xa.

Bây giờ hai nhân vật chính của Hồng Hoang tranh đấu với nhau, không ít sinh linh đều vui mừng thấy vậy.

Đặc biệt là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây phương, nhìn các Tổ Vu và Yêu Hoàng đang đánh nhau, ánh mắt lóe lên, nụ cười càng thêm nồng đậm.

Đánh đi!

Đánh đi!

Sinh linh phương Đông đánh càng náo nhiệt, Tây phương của ta càng có cơ hội hưng thịnh!

Một bên khác, Đông Vương Công, người được Hồng Quân bổ nhiệm làm Nam Tiên Chi Thủ, lúc này sắc mặt âm trầm, mày nhíu chặt.

Chân trước vừa được Đạo Tổ phong làm Nam Tiên Chi Thủ, chấp chưởng trật tự Hồng Hoang, kết quả chân sau trước Tử Tiêu Cung đã bùng nổ đại chiến giữa các Tổ Vu và Yêu Hoàng.

Với tư cách là Nam Tiên Chi Thủ, Đông Vương Công bất kể vì công hay vì tư, dường như đều nên ra mặt ngăn cản trận chiến này, trên là để đáp lại công việc Đạo Tổ giao phó, dưới là có thể thiết lập uy quyền của Nam Tiên Chi Thủ.

Nhưng Đông Vương Công lại do dự, được phong chức cố nhiên đắc ý, nhưng y cũng biết bất kể là Thập Nhị Tổ Vu hay hai vị hoàng giả Yêu tộc, đều không phải dạng dễ chọc.

Nếu hai bên nể mặt thì tốt, nếu không nể mặt, dù Đông Vương Công có Long Đầu Trượng làm uy hiếp, cũng không ngăn được cơn thịnh nộ của các Tổ Vu và hai vị Yêu Hoàng.

Đến lúc đó, chức Nam Tiên Chi Thủ này càng trở thành một trò cười.

Đúng lúc Đông Vương Công đang do dự không quyết, ngoài sân bỗng vang lên một giọng nói trong trẻo: "Các vị đạo hữu khoan đã, cho Diệp Tiêu ta một chút mặt mũi!" Lập tức, không khí trước Tử Tiêu Cung thay đổi… Soạt!

Chương 30

Hầu như ngay khoảnh khắc Diệp Tiêu mở miệng, những đại năng Hồng Hoang và tiên thiên sinh linh đang quan chiến trước Tử Tiêu Cung liền đồng loạt hướng ánh mắt về phía y.

Đến mức trận đại chiến kịch liệt giữa Thập Nhị Tổ Vu và hai vị hoàng giả Yêu tộc, nhất thời không còn ai xem nữa.

"Diệp Tiêu, lại là hắn!" "Lần thứ mấy rồi?" "Gã này sao lại thích đi khuyên can đánh nhau thế nhỉ…" Trong chốc lát, một số tiên thiên sinh linh đã từng chứng kiến Diệp Tiêu khuyên can hai lần trước, trong lòng thầm oán thán.

Theo họ thấy, Diệp Tiêu tuy xuất thế không lâu, nhưng lại là một kẻ dị loại trong Hồng Hoang.

Tiên thiên linh căn, tiên thiên hồ lô và các cơ duyên linh căn khác, Diệp Tiêu coi như phân tro, hoàn toàn không để ý.

Sở thích duy nhất của y, dường như là khuyên can giảng hòa… Lần đầu tiên trước Tử Tiêu Cung, khuyên hòa Côn Bằng và Hồng Vân; lần thứ hai trên núi Bất Chu, khuyên can Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và nhiều đại năng khác.

Tính cả lần này, là lần thứ ba rồi… Điều quan trọng nhất là, hai lần khuyên can trước của gã này đều thành công.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao những tiên thiên sinh linh đó lại thầm oán thán, họ đều là những kẻ thích xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, xem đại chiến giữa các Tổ Vu và Yêu Hoàng, lại liên quan đến bát quái về Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, vốn đã chuẩn bị sẵn để hóng hớt quan chiến.

Kết quả lúc này, Diệp Tiêu đột nhiên đứng ra xen vào một chân, lỡ như các Tổ Vu và Yêu Hoàng bị giảng hòa, thì đám quần chúng hóng hớt này đi đâu xem náo nhiệt?

Dù sao trận loạn chiến của các đại năng tầm cỡ như Thập Nhị Tổ Vu và hai vị Yêu Hoàng, kể từ sau Long Phượng Đại Kiếp, gần như chưa từng thấy!

Trong đám đông, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây phương, nghe những lời bàn tán xì xào của các sinh linh xung quanh, thảo luận về hai lần khuyên can trước của Diệp Tiêu, lập tức nheo mắt lại.

Hai người họ chỉ mong các Tổ Vu và Yêu Hoàng đánh cho trời đất tối tăm, tốt nhất là dẫn đến đại chiến hai tộc, đánh cho cả phương Đông long trời lở đất.

Như vậy, Tây phương nghèo nàn có thể tọa sơn quan hổ đấu, nhân cơ hội tiếp nhận và chiêu mộ những sinh linh Hồng Hoang tị nạn, làm lớn mạnh nhân khẩu và khí vận của Tây phương.

Diệp Tiêu xuất hiện vào lúc này, chính là trở ngại trên con đường đại hưng của Tây phương!

Nhưng ngay sau đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại nhìn nhau cười, thầm lắc đầu.

Nghĩ kỹ lại, họ không cho rằng Diệp Tiêu có thể khiến các Tổ Vu và Yêu Hoàng dừng tay.

Dù sao Thập Nhị Tổ Vu và toàn thể Vu tộc là những kẻ điên và hiếu chiến có tiếng trong Hồng Hoang, là những tồn tại trời không sợ đất không sợ!

Nếu các Tổ Vu nổi điên, e rằng ngay cả mặt mũi của Đạo Tổ cũng không nể!

Bây giờ, các Tổ Vu vì Hỗn Độn Chung do Phụ Thần để lại mà

chiến đấu, ai khuyên can cũng vô dụng!

Không thấy xung quanh có không ít đại năng Hồng Hoang, nhưng không một ai dám xuống sân can thiệp sao?

Đừng nói người khác, ngay cả Đông Vương Công vừa được Đạo Tổ sắc phong làm Nam Tiên Chi Thủ, trên danh nghĩa có trách nhiệm duy trì trật tự Hồng Hoang, quản lý chúng sinh Hồng Hoang, lúc này cũng đang trốn trong góc, hoàn toàn không dám xen vào!

Suy nghĩ như vậy không chỉ có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mà còn có một số sinh linh Hồng Hoang tự cho là thông minh và sắc sảo, bàn tán xôn xao: "Gã Diệp Tiêu này, lẽ nào cậy được Đạo Tổ trọng dụng, chuyện gì cũng dám xen vào sao?

Chuyện của các Tổ Vu, người bình thường có thể quản được sao?" "Đúng vậy, đừng nói các Tổ Vu, ngay cả Vu tộc bình thường cũng là một đám đầu sắt không sợ chết.

Đánh được thì đánh, đánh không lại thì tự bạo đồng quy vu tận.

Gặp phải một đám người đáng sợ như vậy, tránh còn không kịp, ai dám chủ động trêu chọc?" "Hắc!

Bất kể Đông Hoàng Chung đó có phải là Hỗn Độn Chung hay không, với tư cách là bạn sinh linh bảo của Đông Hoàng Thái Nhất, đó là mạng sống của Thái Nhất, ai cũng không thể cho được.

Hỗn Độn Chung trong lòng các Tổ Vu lại là thần vật do Bàn Cổ đại thần để lại, hai bên đều không thể dừng tay.

Gã Diệp Tiêu này dám xen vào chuyện sống chết như vậy, e rằng bất kể là các Tổ Vu hay Yêu Hoàng, đều sẽ không nể mặt!" Nghe chúng sinh linh nghị luận, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình, trong lòng cười thầm: "Đừng nói không nể mặt, e rằng chọc giận các Tổ Vu, gã Diệp Tiêu này sẽ bị đánh thành

bánh thịt ngay tại chỗ!" Nhưng ngay sau đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang cười thầm trong lòng, lập tức ngớ người!

Bởi vì ngay khi lời nói của Diệp Tiêu vừa dứt, Thập Nhị Tổ Vu vốn đang tấn công dữ dội huynh đệ Thái Nhất và Đế Tuấn, đồng loạt dừng tay!

Mặc dù vẫn bao vây Đế Tuấn và Thái Nhất ở giữa, nhưng thật sự không đánh nữa!

Mẹ nó!

Tình huống gì thế này?

Lẽ nào ta hoa mắt rồi sao?

Các Tổ Vu từ lúc nào lại trở nên dễ nói chuyện như vậy?

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và một đám sinh linh Hồng Hoang đang vây xem, lúc này trong lòng đều đồng loạt hiện lên ba dấu hỏi lớn.

Đông Vương Công đang trốn trong góc, nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi suýt phun ra một ngụm máu tươi!

Diệp Tiêu nói một câu "cho ta một chút mặt mũi", các Tổ Vu vốn trời không sợ đất không sợ, thật sự cho mặt mũi rồi sao?

Cũng quá đơn giản rồi đi!

Điều này khiến Đông Vương Công, người vừa rồi vì nhát gan mà không ra mặt, phiền muộn đến mức gần như muốn đấm ngực dậm chân tại chỗ.

Chương 31

Nếu cứ theo nhịp điệu này, vừa rồi Đông Vương Công mà đứng ra hô một tiếng "cho Đông Vương Công ta một chút mặt mũi", các Tổ Vu thuận thế dừng tay, Đông Vương Công chẳng phải đã trực tiếp tăng thêm mặt mũi trước mặt các sinh linh Hồng Hoang, lại có thể lập nên uy nghiêm của Nam Tiên Chi Thủ sao?

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công chỉ hận không thể tự đá mình hai cái, sao vừa rồi lại nhát gan thế nhỉ!

Nhưng y đâu biết rằng suy nghĩ của mình chỉ là đang ăn cứt!

Nếu vừa rồi người mở miệng nói "cho ta một chút mặt mũi" là y, thì xác suất lớn sẽ bị các Tổ Vu tát bay.

Trên thực tế, các Tổ Vu sở dĩ dừng tay, chỉ vì người mở miệng là Diệp Tiêu, người mang trong mình tinh huyết Bàn Cổ còn nồng đậm hơn cả họ!

Thứ nhất, Vu tộc cực kỳ coi trọng huyết mạch Bàn Cổ, Diệp Tiêu có huyết mạch cao hơn họ, chính là người họ kính trọng nhất sau Phụ Thần Bàn Cổ.

Thứ hai, tin tức Đông Hoàng Chung là Hỗn Độn Chung cũng là từ Diệp Tiêu mà ra, mặc dù Diệp Tiêu dường như vô tình nói ra, nhưng theo các Tổ Vu thấy, y vẫn có ơn với họ.

Vì vậy, dù lúc này hận không thể lập tức đoạt lại Hỗn Độn Chung, Diệp Tiêu vừa mở miệng, các Tổ Vu lập tức làm theo.

Dù sao Diệp Tiêu chỉ nói "khoan đã", chứ không phải bảo họ thả Đông Hoàng Thái Nhất đi… "Diệp Tiêu huynh đệ, có lời gì xin cứ nói." Lúc này, các Tổ Vu đã dừng tay nhìn Diệp Tiêu, ồm ồm nói.

Diệp Tiêu bước ra khỏi đám đông, nhìn Thập Nhị Tổ Vu rất nể mặt mình, khóe mắt lại liếc nhìn những sinh linh đang vây xem với vẻ mặt ngơ ngác, trong lòng lập tức cười thầm.

Mối quan hệ giữa Diệp Tiêu ta và các Tổ Vu, há lại là những kẻ hóng hớt này có thể biết được sao?

"Ai!" Ngay sau đó, Diệp Tiêu cố ý thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục nói: "Bần đạo tính tình thích yên tĩnh, yêu chuộng hòa bình, không nỡ nhìn thấy có người tranh đấu trước mắt mình, nên mới đứng ra.

Các huynh đệ Tổ Vu, cho ta một chút mặt mũi được không?" Nói rồi, Diệp Tiêu quay mặt về phía Thập Nhị Tổ Vu, lưng đối diện với chúng sinh Hồng Hoang, nhanh chóng nháy mắt mấy cái.

Trong số các Tổ Vu, Chúc Dung và Cộng Công có tư duy khá thẳng, nghe vậy lập tức có chút sốt ruột.

Họ cho rằng Diệp Tiêu xuất thế chưa lâu, chỉ biết Đông Hoàng Chung là Hỗn Độn Chung, chứ không biết Hỗn Độn Chung là một trong Khai Thiên Tam Bảo do Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành.

Chúc Dung mặt đỏ bừng, gần như muốn buột miệng nói ra, nói cho Diệp Tiêu biết nguyên do trong đó, và bảo Diệp Tiêu cùng hợp lực đoạt lại Hỗn Độn Chung.

Dù sao xét về huyết mạch, Diệp Tiêu còn chính tông Bàn Cổ hơn cả Thập Nhị Tổ Vu, đoạt lại Hỗn Độn Chung dường như cũng là sứ mệnh của Diệp Tiêu.

Nhưng Chúc Dung chưa kịp mở miệng, đã bị ba vị Tổ Vu Hậu Thổ, Huyền Minh và Chúc Cửu Âm hiểu ý ngăn lại.

Các Tổ Vu khác tư duy có phần thẳng thắn, nhất thời không hiểu ý của Diệp Tiêu, nhưng họ lại hiểu.

Diệp Tiêu chỉ là không nỡ nhìn thấy có người tranh đấu trước mắt

mình, vậy thì đổi chỗ khác vây đánh Thái Nhất, không tranh đấu trước mặt Diệp Tiêu chẳng phải là được rồi sao?

Hơn nữa, dù sao nơi này cũng là Tử Tiêu Cung.

Thập Nhị Tổ Vu chủ động tấn công Thái Nhất trước Tử Tiêu Cung, nếu Đạo Tổ thật sự truy cứu, dù Thập Nhị Tổ Vu trời không sợ đất không sợ, cũng khó tránh khỏi bị thiệt.

Từ góc độ này, Diệp Tiêu nháy mắt cũng là ý nhắc nhở đổi chỗ khác, là đang giúp họ.

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ và Chúc Cửu Âm không khỏi thầm nghĩ Diệp Tiêu huynh đệ suy nghĩ thật chu đáo, liền tại chỗ tỏ thái độ: "Được, nếu Diệp Tiêu huynh đệ đã mở lời, chúng ta cho Diệp Tiêu huynh đệ mặt mũi!" Cùng lúc đó, Hậu Thổ còn dùng phương thức liên lạc đặc biệt của Tổ Vu, ngầm truyền âm cho Đế Giang, Chúc Dung và các Tổ Vu khác, nói cho họ biết mấu chốt trong đó.

Lập tức, tất cả mọi người đều hiểu ý, cười ha hả, đồng loạt gật đầu.

Cảnh tượng này càng khiến những sinh linh Hồng Hoang kia trợn mắt há mồm, kinh ngạc vì các Tổ Vu chưa bao giờ dễ nói chuyện như vậy!

"Khoan đã!" Đúng lúc này, Thái Nhất mặt đầy tức giận lại mở miệng: "Các Tổ Vu, tấn công bản hoàng, nói đi là đi, lẽ nào coi bản hoàng dễ bắt nạt sao!" Thái Nhất đầu đội Hỗn Độn Chung, mặt lúc xanh lúc đỏ, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

Với tư cách là hoàng giả Yêu tộc, bị Thập Nhị Tổ Vu vây đánh một trận dưới con mắt của mọi người, tuy không gây ra thương tổn thực chất, nhưng thể diện của hoàng giả Yêu tộc lại bị tổn hại nặng nề.

Hơn nữa, các Tổ Vu đang đánh hăng, bị Diệp Tiêu khuyên một câu liền phủi tay không đánh, nghênh ngang bỏ đi, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, làm sao Thái Nhất có thể nuốt trôi cục tức này.

"Thái Nhất điểu nhân, ngươi muốn thế nào?" "Bọn ta nể mặt Diệp Tiêu huynh đệ mới tạm tha cho ngươi một lần, đừng có không biết điều!" "Nếu biết điều, thì sớm ngày giao trả Hỗn Độn Chung của Phụ Thần!" Các Tổ Vu quay đầu lại, khinh miệt liếc nhìn Thái Nhất một cái, ồm ồm nói.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, lập tức tức đến muốn nổ phổi.

Đúng lúc này, Diệp Tiêu lại khẽ hừ một tiếng, đầy ẩn ý nói: "Thái Nhất đạo hữu, trước Tử Tiêu Cung, nên dĩ hòa vi quý!" Thái Nhất nghe vậy, lập tức nhíu mày, nghe ra giọng điệu lần này của Diệp Tiêu khác với vẻ hòa nhã trước đó, mang theo một tia uy nghiêm và cảnh cáo nhàn nhạt.

Y cũng từ cách xưng hô của Diệp Tiêu và Thập Nhị Tổ Vu mà nhận ra quan hệ của họ không tầm thường, cảm thấy Diệp Tiêu đang thiên vị các Tổ Vu.

Nếu không, tại sao Diệp Tiêu không nói với các Tổ Vu là trước Tử Tiêu Cung nên dĩ hòa vi quý?

Phải biết rằng, trận chiến này là do các Tổ Vu khơi mào trước.

Vì vậy, Thái Nhất đang nổi nóng, định tại chỗ quát lên một tiếng "Dựa vào cái gì?".

Chỉ là, Thái Nhất chưa kịp hỏi lại, Đế Tuấn bên cạnh sau khi nghe lời Diệp Tiêu nói, lại nheo mắt, trong lòng trầm xuống.

Điều mà Thái Nhất có thể nhìn ra, Đế Tuấn tâm tư sâu hơn cũng có thể nhìn ra.

Nhưng Đế Tuấn lại nghĩ nhiều hơn.

Chương 32

Mặc dù huynh đệ mình có Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư hộ thể, nhưng nếu tiếp tục đánh với các Tổ Vu, e rằng sẽ bị thiệt, dù sao song quyền nan địch tứ thủ.

Hơn nữa Diệp Tiêu là tồn tại được Đạo Tổ rất trọng dụng, các Tổ Vu đã dừng tay trước, nếu lúc này huynh đệ Thái Nhất tiếp tục không buông tha, làm tranh chấp mở rộng, chính là không nể mặt Diệp Tiêu.

Với mức độ được Đạo Tổ trọng dụng và thực lực Đại La Kim Tiên đại viên mãn của Diệp Tiêu, nếu hợp lực với Thập Nhị Tổ Vu, huynh đệ mình e rằng càng lành ít dữ nhiều, thậm chí có khả năng chết ngay tại chỗ.

Bây giờ Diệp Tiêu đã đứng ra, miễn cưỡng cho huynh đệ mình một bậc thang để xuống, lúc này, kết quả tốt nhất là tạm nhẫn một lúc, cho Diệp Tiêu một chút mặt mũi, trước tiên quay về Thái Dương Tinh.

Yêu Hoàng báo thù, mười vạn năm không muộn, dù sao thứ không đáng giá nhất ở Hồng Hoang chính là thời gian!

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn liền ổn định huynh đệ Thái Nhất, đồng thời mở miệng nói với Diệp Tiêu: "Nếu Diệp Tiêu đạo hữu đã mở lời, huynh đệ hai ta cũng lùi một bước, cho Diệp Tiêu đạo hữu một chút mặt mũi." Nói xong, Đế Tuấn liền dẫn theo Thái Nhất, rời khỏi cửa Tử Tiêu Cung, quay về Thái Dương Tinh trong Cửu Trọng Thiên.

Lúc này, các Tổ Vu đã rời đi trước một bước.

Trước cửa Tử Tiêu Cung, chỉ còn lại Diệp Tiêu và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đông Vương Công cùng các sinh linh Hồng Hoang chưa rời đi.

Lúc này, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều mang vẻ mặt ngơ ngác, trong lòng đầy chấn động.

Một trận đại chiến giữa các Tổ Vu và Yêu Hoàng, lại bị Diệp Tiêu dùng vài ba câu nói khuyên giải mất rồi sao?

Phải biết rằng, hai bên tranh đấu đều là Thập Nhị Tổ Vu trời không sợ đất không sợ, không nể mặt ai, và huynh đệ Thái Nhất, Đế Tuấn vừa bá đạo kiêu ngạo vừa mưu lược sâu xa.

Bất kể bên nào cũng không dễ nói chuyện, càng không dễ chọc!

Khi Diệp Tiêu vừa đứng ra, ai cũng cho rằng lần này y đã đá phải tấm sắt, e rằng sắp gặp xui xẻo.

Nhưng sự thật lại là, bất kể là các Tổ Vu khó nói chuyện, hay huynh đệ Yêu Hoàng khó chọc, tất cả đều nể mặt, lập tức dừng tay giải tán!

Một số sinh linh đã sống vô số năm tháng, không khỏi dụi dụi mắt, thầm nghĩ: "Phong khí Hồng Hoang, lẽ nào đã thay đổi rồi sao?" Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của những sinh linh đó, Diệp Tiêu lại cười, một đám người ít thấy chuyện lạ.

"Chúc mừng túc chủ, thành công khuyên can Thập Nhị Tổ Vu và hai hoàng giả Yêu tộc, dập tắt một trận đại chiến, nhận được phần thưởng: Rương báu lớn thần bí một cái!" Đúng lúc này, phần thưởng của hệ thống cũng đã được phát thành công.

Điều khiến Diệp Tiêu sáng mắt lên là, phần thưởng lần này của hệ thống dường như có chút đặc biệt… Diệp Tiêu sở dĩ cảm thấy phần thưởng lần này có chút đặc biệt, là vì những phần thưởng trước đây của hệ thống đều là những phần thưởng cụ thể được phát trực tiếp, ví dụ như Tiên Thiên Đạo Khu, Càn Khôn Độn Thuật, Cửu Chuyển Huyền Công, tâm huyết Bàn Cổ.

Lần này, phần thưởng mà hệ thống phát ra lại là một cái rương báu lớn thần bí.

Cũng có nghĩa là, trước khi rương báu được mở ra, phần thưởng bên trong là không biết, có thể là bất cứ thứ gì.

Nói tóm lại, lần này hệ thống đã cho y một cơ hội mở rương.

Càng không biết, càng bí ẩn, thì càng đáng mong đợi.

Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu không thể chờ đợi được nữa, liền ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, mở rương báu." "Đinh!

Đang mở rương báu…" "Chúc mừng túc chủ, nhận được Hỗn Độn Thanh Liên Tử *1" "Chúc mừng túc chủ, nhận được mảnh vỡ Không Gian Đại Đạo *1" "Chúc mừng túc chủ, nhận được kỹ năng đặc thù: Dĩ Hòa Vi Quý *1" Cùng với việc rương báu được mở ra, trong đầu Diệp Tiêu vang lên một loạt âm thanh thông báo của hệ thống.

Khoảnh khắc này, một niềm vui sướng nồng nàn tràn ngập tâm trí Diệp Tiêu!

Lần này hời to rồi!

Hỗn Độn Thanh Liên Tử, như tên gọi, chính là hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên.

Hỗn Độn Thanh Liên, còn được gọi là Sáng Thế Thanh Liên, là bảo vật vô thượng có thể thai nghén ra Bàn Cổ đại thần, một Hỗn Độn Chí Bảo!

Bàn Cổ đại thần cũng chính là chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, tay cầm rìu lớn phá vỡ hỗn độn.

Sau này Hỗn Độn Thanh Liên bị vỡ, hóa thành các loại bảo vật, mấy hạt sen cũng rơi rớt khắp nơi trong Hồng Hoang.

Trong đó ba hạt sen chưa trưởng thành, một hạt rơi xuống đại địa Tây phương, hóa thành Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, sau này rơi vào tay Tiếp Dẫn.

Một hạt rơi xuống U Minh Huyết Hải, hóa thành Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, bị Minh Hà Lão Tổ ở gần hưởng lợi trước.

Một hạt rơi xuống vực sâu hắc ám, hóa thành Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bị Ma Tổ La Hầu chiếm được.

Kể từ khi cuộc chiến Đạo Ma giữa Hồng Quân và La Hầu kết thúc, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Tiên thiên chí bảo Lục Thần Thương đều không rõ tung tích.

Ba hạt sen chưa trưởng thành đã thai nghén ra ba cái đài sen mười hai phẩm, huống hồ hạt Hỗn Độn Thanh Liên Tử mà Diệp Tiêu nhận được lại là hạt đã hoàn toàn trưởng thành!

Cũng có nghĩa là, hạt Hỗn Độn Thanh Liên Tử trưởng thành này, giới hạn trưởng thành của nó vượt xa những hạt sen khác, phẩm chất khi trưởng thành cũng cao hơn rất nhiều so với Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Diệt Thế Hắc Liên, Công Đức Kim Liên!

Điều quan trọng nhất là, dù chỉ nuốt hạt Hỗn Độn Thanh Liên Tử này vào, cũng có thể tăng mạnh phẩm chất đạo khu, nâng cao căn nguyên và bản nguyên cá nhân!

Thậm chí có thể để Hỗn Độn Thanh Liên Tử bén rễ trong cơ thể, cùng mình trưởng thành, hấp thụ tất cả đạo tắc và pháp tắc trên thế gian!

Một hạt Hỗn Độn Thanh Liên Tử này, có thể nói không thua kém gì một giọt tâm huyết Bàn Cổ mà Diệp Tiêu nhận được trước đó!

Chỉ một hạt Hỗn Độn Thanh Liên Tử đã đủ khiến người ta vui mừng, huống hồ ngoài Hỗn Độn Thanh Liên Tử ra, còn có một mảnh

vỡ Không Gian Đại Đạo!

Chương 33

Bất kỳ một loại pháp tắc nào, chỉ cần dính liền với hai chữ "đại đạo", đều là những thứ ghê gớm!

Bởi vì sinh linh trong Hồng Hoang sinh ra ở Hồng Hoang, lớn lên ở Hồng Hoang, đều ở dưới thiên đạo, đạo tắc mà họ nắm giữ cũng phần lớn không vượt qua được thiên đạo.

Pháp tắc đại đạo lại là tồn tại trên cả pháp tắc thiên đạo, là pháp tắc mà Bàn Cổ và ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma lúc ban đầu mới có thể nắm giữ.

Vì vậy, dù chỉ là một mảnh vỡ pháp tắc đại đạo, cũng không thua kém gì một pháp tắc thiên đạo hoàn chỉnh trong Hồng Hoang, thậm chí có thể còn mạnh hơn.

Hơn nữa, đạo tắc ba ngàn, thời không đứng đầu.

Sinh linh nắm giữ đạo tắc thời không trong Hồng Hoang vốn không nhiều, trước Diệp Tiêu cũng chỉ có Đế Giang và Chúc Cửu Âm lác đác vài người.

Càng đừng nói đến pháp tắc đại đạo về thời không!

Lúc này, Diệp Tiêu nhận được một mảnh vỡ pháp tắc Không Gian Đại Đạo, liền có được cơ duyên tham ngộ đại đạo, cơ duyên như vậy, ngay cả Tam Thanh và các đại năng Hồng Hoang khác cũng là thứ có thể ngộ không thể cầu!

Nghĩ đến đây, niềm vui trong lòng Diệp Tiêu càng thêm nồng đậm.

Còn về phần thưởng thứ ba trong rương báu, lại khiến trên mặt Diệp Tiêu hiện lên một vẻ mặt khá kỳ quái.

Kỹ năng đặc thù Dĩ Hòa Vi Quý!

Về kỹ năng đặc thù này, hệ thống đã giải thích đại khái, nếu gặp phải một số kẻ không nghe khuyên bảo hoặc những trận đấu mà túc chủ không thích, chỉ cần nói ra câu "dĩ hòa vi quý", liền có một xác suất nhất định có thể kích hoạt kỹ năng đặc thù, khiến người nghe câu nói đó gặp xui xẻo.

Đại khái là đi đường bị vấp ngã, uống nước bị sặc, đánh nhau tất thua và các sự kiện ngẫu nhiên khác.

Nói tóm lại, khi Diệp Tiêu mở miệng dùng "dĩ hòa vi quý" để khuyên can một số sinh linh, thì khuyên ai người đó xui xẻo!

Nhìn đến đây, Diệp Tiêu lập tức vui vẻ.

Kiếp trước xem không ít tiểu thuyết, chẳng phải trong một bộ tiểu thuyết huyền huyễn nổi tiếng nào đó có một Hồn Thác xui xẻo nổi tiếng sao?

Hồn Thác đó luôn miệng nói dĩ hòa vi quý, kết quả lại khuyên ai người đó chết!

Bây giờ, Diệp Tiêu cũng nhận được kỹ năng đặc thù này, ngược lại khiến y có chút bất ngờ.

Chỉ là, khác với Hồn Thác xui xẻo, thể chất xui xẻo của Hồn Thác hoàn toàn không thể kiểm soát.

Kỹ năng mà Diệp Tiêu nhận được lại có thể thu phóng tự do.

Khi Diệp Tiêu không sử dụng kỹ năng này, thiên hạ thái bình.

Một khi Diệp Tiêu sử dụng kỹ năng này, e rằng trong Hồng Hoang sẽ không thiếu người vận xui liên miên, kêu khổ không ngớt!

Ừm, kỹ năng này, không tồi!

Khoảnh khắc này, Diệp Tiêu xoa xoa cằm, chậm rãi cười.

Đúng lúc này, trong Cửu Trọng Thiên, đột nhiên truyền đến một

trận dao động tranh đấu kịch liệt… Đông!

Theo một tiếng chuông vang vọng, phía dưới Tử Tiêu Cung, tại Cửu Trọng Thiên, càn khôn dậy sóng.

Luồng dao động pháp tắc và khí tức chiến đấu nồng đậm, dù cách không biết bao nhiêu vạn dặm, vẫn có thể bị các sinh linh chưa rời đi trước Tử Tiêu Cung cảm nhận được.

Xuyên qua lớp sương mù hỗn độn, có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng người đang gầm lên giận dữ.

"Tiếng chuông của Đông Hoàng Chung!" "Giọng gầm thét đó, hình như là Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung!" "Ta phảng phất nghe thấy tiếng Kim Ô kêu vang, ngửa mặt lên trời hú dài!" Trước Tử Tiêu Cung, một đám sinh linh tiên thiên chưa kịp rời đi đều biến sắc.

Trên mặt không ít người lập tức hiện lên vẻ vừa kỳ quái vừa hưng phấn!

Xem động tĩnh này, Thập Nhị Tổ Vu và hai vị hoàng giả Yêu tộc vừa rời đi không lâu, lại đánh nhau rồi!

"Đi, mau đi xem!" "Cùng đi, cùng đi!" Ngay sau đó, một số sinh linh tiên thiên bay lên, kẻ thi triển độn thuật, người cưỡi mây, lũ lượt rời khỏi cửa Tử Tiêu Cung, hướng về nơi có dao động đại chiến truyền đến.

Cả đám người, ai nấy đều là loại thích xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Tâm thần của Diệp Tiêu cũng thoát ra khỏi hệ thống, nhìn về phía Cửu Trọng Thiên bị sương mù hỗn độn che khuất, mỉm cười.

Một màn này, vốn nằm trong dự liệu của y.

Thậm chí còn được chính Diệp Tiêu ngầm cho phép.

Dù sao thì Diệp Tiêu vừa rồi đã ở trước mặt các Tổ Vu và tất cả mọi người, tỏ vẻ "không nỡ nhìn thấy có người tranh đấu trước mắt mình".

Thập Nhị Tổ Vu cũng tâm lĩnh thần hội mà dừng tay, không tranh đấu trước mặt Diệp Tiêu, mà chạy đến Cửu Trọng Thiên, chặn đường Thái Nhất và Đế Tuấn.

Hơn nữa, không ai rõ hơn Diệp Tiêu, Thập Nhị Tổ Vu coi trọng Hỗn Độn Chung đến mức nào, không đoạt lại Hỗn Độn Chung của Phụ thần, Thập Nhị Tổ Vu tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chương 34

Vừa rồi Thập Nhị Tổ Vu dừng tay là nể mặt Diệp Tiêu, nhờ đó Diệp Tiêu lại hoàn thành được một nhiệm vụ, và nhận được phần thưởng hậu hĩnh.

Lúc này Diệp Tiêu sao có thể lại ngăn cản Tổ Vu đi lấy Hỗn Độn Chung?

Với lại, lúc này Diệp Tiêu có ra mặt khuyên can, hệ thống cũng sẽ không cho thưởng nữa, bởi vì lần tranh đấu thứ hai, vì Hỗn Độn Chung, trong định nghĩa của hệ thống, vẫn thuộc cùng một sự kiện, sẽ không cho thêm phần thưởng dư thừa.

Cho nên, chuyện vừa đắc tội người lại chẳng có ích lợi gì, Diệp Tiêu sẽ làm sao?

Chẳng bằng ung dung tự tại, cảm ngộ mảnh vỡ Không Gian Đại Đạo vừa nhận được.

Dù sao với sức mạnh hợp lực của Thập Nhị Tổ Vu, dù Thái Nhất và Đế Tuấn có Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư trong tay, e rằng cũng không phải đối thủ, Diệp Tiêu càng không cần phải có gánh nặng tâm lý.

"Diệp Tiêu đạo hữu, Tổ Vu và Yêu Hoàng lại đánh nhau rồi, hay là… đi khuyên giải lần nữa?" Đúng lúc này, lão người tốt Hồng Vân đi đến trước mặt Diệp Tiêu, có chút ngượng ngùng than thở nói.

Diệp Tiêu ngẩng đầu nhìn lướt qua lão người tốt có số có má trong Hồng Hoang này, trong lòng hiện lên một chuỗi dấu chấm lửng.

Hồng Vân gã này đúng là người tốt, nhưng Diệp Tiêu thì không.

Khuyên can là để lấy chỗ tốt, chuyện không có lợi lộc thì không

làm.

Nhưng những lời này, Diệp Tiêu sao có thể nói thẳng ra được?

Thế là chỉ thấy y hít sâu một hơi, làm ra vẻ thở dài nói: "Hồng Vân đạo hữu, lời này sai rồi!

Bần đạo vừa rồi khuyên can, là vì không nỡ thấy người ta tranh đấu, giữ vững tấm lòng dĩ hòa vi quý và lương thiện.

Thập Nhị Tổ Vu và hai vị Yêu Hoàng cũng đã nể mặt bần đạo.

Nhưng tranh chấp giữa Vu Yêu lưỡng tộc, lại là nhân quả vì Hỗn Độn Chung.

Nhân quả chưa kết, chuyện này không ngừng, chẳng bằng để họ tranh đấu phân thắng bại, mới có thể thực sự dẹp yên chiến tranh.

Cho nên lúc này, không quấy rầy chính là sự bảo vệ tốt nhất đối với họ." Diệp Tiêu nói một tràng, hoàn toàn là bịa chuyện, nhưng Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa và những người khác ở bên cạnh lại nghe đến ngây người, sắc mặt từ không hiểu lúc đầu, biến thành một loại kính phục sâu sắc đối với Diệp Tiêu!

"Nguyên lai là vậy, không quấy rầy chính là sự bảo vệ tốt nhất đối với họ, Diệp Tiêu đạo hữu quả nhiên suy nghĩ chu toàn!" "Tấm lòng của Diệp Tiêu đạo hữu, xứng đáng là tấm gương cho chúng ta!" "Tấm gương đạo đức Hồng Hoang, không ai khác ngoài Diệp Tiêu đạo hữu!" Trong chốc lát, những đại năng và sinh linh còn ở lại, đều đồng thanh tán thưởng.

Khen đến mức Diệp Tiêu cũng có chút ngượng ngùng.

Nhưng nghĩ lại, lời của Diệp Tiêu tuy là bịa chuyện, nhưng cũng không phải không có lý.

Tranh chấp Vu Yêu lưỡng tộc vốn là nhân quả đã định, Diệp Tiêu

chẳng qua chỉ là thuận thế mà làm, từ đó kiếm chút lợi lộc mà thôi.

Trong chốc lát, không ít người chưa rời đi đã bị Diệp Tiêu ảnh hưởng, mỗi người mang theo sự bội phục đối với Diệp Tiêu mà tản đi, trở về động phủ đạo trường của mình.

Thậm chí như huynh muội Phục Hy và Nữ Oa, trên đường về vốn phải đi qua chiến trường đó, bây giờ cũng cố tình đi vòng qua, đi một vòng lớn mới về Bất Chu Sơn.

Bởi vì Diệp Tiêu đã nói, không quấy rầy chính là sự bảo vệ tốt nhất đối với Tổ Vu và Yêu Hoàng!

Bên kia, những sinh linh tiên thiên thích xem náo nhiệt đã sớm đến gần chiến trường của Tổ Vu và Yêu Hoàng trên Cửu Trọng Thiên.

Lúc này trên Cửu Trọng Thiên, mây gió cuộn trào, trong phạm vi mấy chục đến trăm vạn dặm, toàn là dao động pháp tắc và pháp lực kinh khủng.

Thập Nhị Tổ Vu gầm lên giận dữ, cùng nhau tấn công.

Hai vị Yêu Hoàng ngửa mặt lên trời gào thét, cố hết sức phản kích.

Sự kịch liệt của trận chiến, so với trước đó chỉ có hơn chứ không kém.

Ngay lúc đám đông quần chúng hóng chuyện đang xem náo nhiệt, Đông Vương Công dưới sự vây quanh của một đám sinh linh tiên thiên cũng đã đến nơi.

Nhìn trận chiến đang kịch liệt không xa giữa Tổ Vu và Yêu Hoàng, trong mắt Đông Vương Công loé lên một tia sáng hưng phấn.

Vừa mới được phong làm Nam Tiên Chi Thủ, chính là lúc cần làm vài việc để tạo dựng uy nghiêm và danh tiếng.

Vừa rồi trước Tử Tiêu Cung, Đông Vương Công cũng có chút ý

định, chỉ vì kiêng dè danh tiếng của Tổ Vu, do dự đắn đo, rụt rè sợ sệt.

Ngược lại bị Diệp Tiêu đứng ra, vài câu đã khuyên Tổ Vu và Yêu Hoàng mỗi bên dừng tay, danh tiếng và thể diện tăng lên đáng kể.

Khiến cho Đông Vương Công sau đó vô cùng hối hận, sớm biết Tổ Vu và Yêu Hoàng dễ khuyên như vậy, Đông Vương Công đã là người đầu tiên xông lên rồi.

Đúng lúc này, Tổ Vu và Yêu Hoàng vừa mới ngừng chiến lại đánh nhau, khiến Đông Vương Công biết tin liền kích động!

Cơ hội đến rồi, phải nhanh lên!

Vì vậy, ngay lúc đó Đông Vương Công hơi ổn định lại tâm thần, khí trầm đan điền, đồng thời hét lớn một tiếng rồi đứng ra: "Các vị đạo hữu xin dừng tay, nể mặt Đông Vương Công ta một lần!" Câu nói của Đông Vương Công vừa hét lên, trong phạm vi mấy vạn dặm xung quanh lập tức tĩnh lặng.

Trong khoảnh khắc, những sinh linh Hồng Hoang đang xem náo nhiệt đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía Đông Vương Công.

Chương 35

"Đông Vương Công?

Đứng ra rồi à?" "Ha ha, câu nói này của Đông Vương Công, sao quen tai thế nhỉ, chẳng phải là phong cách của Diệp Tiêu đại năng sao?" "Kệ đi, Đông Vương Công đã đứng ra rồi, trận chiến này chắc lại sắp kết thúc rồi…" Một vài sinh linh tiên thiên và tán tu Hồng Hoang đang hóng chuyện, nhìn Đông Vương Công vượt ra khỏi đám đông, thầm thì bàn tán.

Đương nhiên, những lời bàn tán của các sinh linh Hồng Hoang đó, Đông Vương Công không nghe thấy.

Những người này tuy thích xem náo nhiệt, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, tất cả đều nấp ở rất xa chiến trường, quan chiến ở khu vực an toàn.

Dù sao đại chiến giữa Tổ Vu và Yêu Hoàng, động một tí là ảnh hưởng đến mấy chục, trăm vạn dặm.

Nếu đứng gần quá, bị một luồng dư âm chiến đấu quét trúng, không chết cũng phải lột một lớp da!

Sinh linh tiên thiên bình thường, ngay cả đến gần chiến trường cũng không dám, huống chi là đứng ra khuyên can.

Nhìn khắp xung quanh, cũng chỉ có một mình Đông Vương Công đặc biệt khác người, vừa hét lớn truyền âm, vừa tiến gần về phía chiến trường.

Mặc dù đang tiến gần đến chiến trường nguy hiểm, nhưng trong mắt và trong lòng Đông Vương Công lại tràn đầy vẻ tự tin, mang theo chút đắc ý.

Bởi vì gã cũng cảm giác được, sau khi hét lên câu đó, tất cả các sinh linh Hồng Hoang đang quan chiến đều tập trung ánh mắt vào mình.

Cảm giác được vạn người chú mục này, khiến Đông Vương Công không khỏi cảm thấy đạo khu toàn thân cũng nhẹ đi vài phần!

Hơn nữa, trong lòng Đông Vương Công còn hiện ra cảnh tượng sau khi khuyên can thành công, những sinh linh Hồng Hoang kia, sẽ càng thêm bội phục kính ngưỡng mình.

Về phần khuyên can thất bại?

Đông Vương Công căn bản không nghĩ đến khả năng này!

Nếu như lúc trận chiến trước Tử Tiêu Cung, Đông Vương Công chỉ là một tên nhát gan không dám làm gì.

Thì bây giờ Đông Vương Công, có thể nói là tự tin bùng nổ!

Thập Nhị Tổ Vu hung danh bên ngoài thì đã sao?

Chẳng phải lúc Diệp Tiêu mở miệng, đã nể mặt Diệp Tiêu, còn xưng huynh gọi đệ với Diệp Tiêu đó sao!

Phải biết rằng, Diệp Tiêu xuất thế không lâu, trước đó căn bản chưa từng nghe nói có giao tình gì với Tổ Vu.

Cho nên Đông Vương Công cho rằng, Tổ Vu sở dĩ vừa nghe lời Diệp Tiêu liền dừng tay, là vì kiêng dè Diệp Tiêu là tồn tại được Đạo Tổ coi trọng.

Cũng chính vì như vậy, nên Đông Vương Công lần này mới tự tin như thế, dứt khoát như thế.

Dù sao Diệp Tiêu chỉ hơi được Đạo Tổ coi trọng, ba hai câu đã khuyên Vu Yêu ngừng chiến, kiếm được không ít danh tiếng và thể diện.

Đông Vương Công gã đây là được Đạo Tổ đặc biệt phong làm Nam Tiên Chi Thủ, đặc biệt ban cho cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Đầu Trượng, để gã tuần tra Hồng Hoang, quản lý trật tự Hồng Hoang.

Thân phận như vậy, há chẳng phải nên có thể diện lớn hơn Diệp Tiêu sao?

Huống chi, dù không nói đến thể diện, chỉ bằng việc Đông Vương Công có quyền hạn quản lý Hồng Hoang, Thập Nhị Tổ Vu và hai vị Yêu Hoàng, chẳng phải cũng phải ngoan ngoãn nghe lời sao?

Tuy nhiên, khi Đông Vương Công ngày càng tiến gần đến chiến trường, vẻ tự tin trên mặt gã đột nhiên trở nên có chút cứng đờ… Bởi vì gã phát hiện, mặc dù đạo âm đã hoàn toàn lan tỏa trên chiến trường, nhưng Tổ Vu và Yêu Hoàng vẫn không có ý định dừng tay, ngược lại còn đánh nhau kịch liệt hơn.

Thân thể Tổ Vu che trời lấp đất, lúc ra tay, uyển như một phương trời sụp đổ, mang theo đủ loại thuộc tính pháp tắc chi lực, oanh tạc về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đã nổi điên, điên cuồng thúc giục pháp lực và đạo tắc, dưới sự bảo vệ của Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư, phản kích Thập Nhị Tổ Vu.

Thậm chí khóe miệng Yêu Hoàng Đế Tuấn còn có máu Kim Ô màu vàng óng chảy ra, cho thấy trận chiến này kịch liệt đến mức nào!

Khiến cho khóe miệng Đông Vương Công cũng không khỏi co giật… Tình hình gì thế này?

Lời của Đông Vương Công ta đã hét xong rồi, sao mấy gã này không dừng tay, lại còn đánh càng lúc càng kịch liệt?

Trước đó lúc Diệp Tiêu mở miệng khuyên can, Thập Nhị Tổ Vu rõ

ràng đã dừng tay ngay tại chỗ!

Đông Vương Công lúc này, hoàn toàn không còn vẻ tự tin bùng nổ như lúc trước, ngược lại mồ hôi lạnh sắp chảy ra.

Phía sau gã, còn có bao nhiêu cặp mắt của sinh linh Hồng Hoang đang nhìn chằm chằm, đều đang xem Đông Vương Công làm thế nào để khuyên can.

Nhưng một tiếng hét ra, bất kể là Tổ Vu hay Yêu Hoàng, lại không có một ai nghe lời gã… Trận này nếu thật sự khuyên không được, thể diện của Đông Vương Công để đâu?

Vừa ra quân đã thất bại, sau này làm sao làm Nam Tiên Chi Thủ, thống quản Hồng Hoang?

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công lập tức hít sâu một hơi, để mình bình tĩnh lại một chút: "Chẳng lẽ vì đánh quá kịch liệt, động tĩnh ở trung tâm chiến trường quá lớn, nên không nghe thấy lời của ta?" Đông Vương Công tư duy nhanh chóng, dường như đã tìm được một lý do hợp lý, lập tức thầm nghĩ: "Đúng đúng đúng, nhất định là vì vậy, nên mới không nghe lời ta dừng tranh đấu.

Xem ra ta cần phải đến gần hơn một chút!" Nghĩ đến đây, Đông Vương Công lại hít sâu một hơi, một bên cầm Long Đầu Trượng bay về phía trung tâm chiến trường, một bên dồn hết sức lực, lại hét lớn một tiếng nữa: "Các vị đạo hữu xin dừng tay, nể mặt Đông Vương Công ta một lần!" Đông Vương Công lúc này, nếu có thể biết trước tương lai, nhất định sẽ chọn tự tát mình hai cái, sau đó quay đầu bỏ đi.

Bởi vì như vậy, dù khuyên can không thành công, tuy có tổn hại chút thể diện, nhưng cũng là dũng khí đáng khen.

Chương 36

Nhưng chuyện xảy ra ngay sau đó, lại khiến Đông Vương Công hối hận không kịp.

Bởi vì khi Đông Vương Công tiến gần đến trung tâm chiến trường, lại còn lải nhải hai lần bên tai Tổ Vu, lập tức khiến cho các Tổ Vu đang chuyên tâm đại chiến nổi giận.

Vừa rồi Đông Vương Công đứng xa không thèm để ý, giờ còn được nước lấn tới!

Chỉ thấy Chúc Dung, người có tính khí nóng nảy nhất trong các Tổ Vu, gầm lên giận dữ: "Đông Vương Công là cọng hành nào, cũng dám quản chuyện của Tổ Vu chúng ta!

Cút!" Nói rồi, Chúc Dung liền tung ra một quyền ẩn chứa vô cùng Hỏa chi pháp tắc, đấm về phía Đông Vương Công… Ù ù!

Nhìn nắm đấm khổng lồ của Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung bay ngang trời, cả người Đông Vương Công ngây dại, trong đầu gần như trống rỗng!

Không đúng, không giống như mình nghĩ!

Trước đó xem Diệp Tiêu khuyên can, rõ ràng rất dễ dàng, các Tổ Vu cũng đều nể mặt.

Đến lượt Đông Vương Công, Tổ Vu không những không nể mặt, ngược lại còn chửi bới, dùng bạo lực!

Gọi Đông Vương Công là cọng hành nào?

Bảo gã cút?

Không nể mặt Đông Vương Công ta, thì cũng nên xem xét đến

việc ta là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đặc phong mà đối xử khách khí một chút chứ?

Những suy nghĩ này chỉ tồn tại trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bởi vì cú đấm của Chúc Dung đã vượt qua vạn dặm, gần ngay trước mắt.

Cảm nhận được ngọn lửa giận dữ trong cú đấm đó, Đông Vương Công còn không kịp buồn bực và uất ức, mồ hôi lạnh và mồ hôi nóng toàn thân đều chảy ra.

Gã được hóa thành từ một luồng dương khí tiên thiên, tuy cũng là một trong những đại năng Hồng Hoang, nhưng đối mặt với các Tổ Vu không sợ trời không sợ đất, cũng có chút hoảng sợ.

Huống chi, người ra tay lúc này là Chúc Dung, người có tính khí nóng nảy nhất trong các Tổ Vu!

Vì vậy, Đông Vương Công giật mình một cái, lập tức thi triển độn thuật, quay người bỏ chạy.

Mặc dù thực lực của gã cũng không tệ, nhưng trong tình huống này, gã cũng không muốn cứng rắn chống lại cú đấm đầy lửa giận của Tổ Vu Chúc Dung.

Dù trong tay đang cầm cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Đầu Trượng do Đạo Tổ đặc biệt ban cho, gã cũng không sinh ra một tia ý định chống cự nào.

Dù sao nhục thân của Tổ Vu mạnh mẽ, có thể sánh ngang với Tiên Thiên Linh Bảo.

Thậm chí đối mặt với Đông Hoàng Thái Nhất đang nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, họ cũng dám dùng nhục thân cứng rắn đối đầu, huống chi là một món cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Cuối cùng, dưới sự liều mạng chạy trốn của Đông Vương Công, gã mới tránh được cú đấm của Chúc Dung.

Các Tổ Vu cũng căn bản không để Đông Vương Công vào mắt, sau khi Đông Vương Công liều mạng chạy xa, họ tiếp tục tập trung vào việc vây công Đông Hoàng Thái Nhất.

"Phù~" Mấy chục vạn dặm xa, Đông Vương Công khó khăn lắm mới tránh được cú đấm của Tổ Vu, thở phào một hơi, cả người trên dưới đều bị mồ hôi làm ướt sũng!

Nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi bị Tổ Vu mắng chửi truy đuổi, Đông Vương Công liền cảm thấy mặt nóng ran, trong lòng vô cùng uất ức!

Gã vừa mới nhậm chức Nam Tiên Chi Thủ, vốn định tân quan tiền nhiệm tam bả hỏa, nhân cơ hội khuyên can Vu Yêu đại chiến, thể hiện một phen, tạo dựng uy nghiêm của Nam Tiên Chi Thủ.

Bây giờ thì hay rồi, tự tin bùng nổ đi khuyên can, lại bị người ta vừa đánh vừa mắng, xám xịt chạy trốn khỏi chiến trường!

Không những không thể thành công tạo dựng uy nghiêm, ngược lại còn mất hết thể diện!

Nhất là khi những sinh linh Hồng Hoang xung quanh nhìn về phía gã, càng khiến cho Đông Vương Công mặt mày đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

"Xì, tưởng Đông Vương Công có bao nhiêu thể diện, bây giờ xem ra căn bản không được Tổ Vu để vào mắt." "Ai, Đông Vương Công cũng vậy thôi, không có bản lĩnh như Diệp Tiêu đại năng, sao dám lên khuyên can chứ." "Đúng vậy, Nam Tiên Chi Thủ thì đã sao, chẳng phải chỉ là cái thùng rỗng, có đức có tài gì mà quản lý trật tự Hồng Hoang?" Nhất là một số sinh linh Hồng Hoang và tán tu, tiếng bàn tán không chút che giấu, lại thêm ánh mắt giễu cợt, giống như từng cái tát, đánh vào mặt Đông Vương Công, khiến cho tim Đông Vương Công như rỉ máu… Hồng Hoang vốn là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, thực lực là trên hết, những sinh linh đang bàn tán, nhiều người thực

lực không yếu hơn Đông Vương Công, thậm chí có người còn mạnh hơn Đông Vương Công.

Cho nên, dù Đông Vương Công được Đạo Tổ phong làm Nam Tiên Chi Thủ, những người này cũng không coi trọng Đông Vương Công lắm.

Không có thực lực đủ để trấn áp Hồng Hoang, cái gọi là Nam Tiên Chi Thủ, chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

Huống chi, Đông Vương Công hôm nay bị Tổ Vu đuổi chạy, mất hết thể diện, càng khiến cho các sinh linh Hồng Hoang nhìn ra Đông Vương Công có bao nhiêu cân lượng, cũng càng thêm khinh thường.

Oái oăm là đối với những lời bàn tán của những người đó, Đông Vương Công lại không làm gì được.

Bởi vì trong số những sinh linh đang bàn tán, có cả những đại năng như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Minh Hà đang xem trò cười.

Đông Vương Công trong lòng dù có tức giận đến đâu, cũng chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn.

"Nỗi nhục lớn!

Nỗi nhục lớn a!" Không còn mặt mũi ở lại đây nữa, Đông Vương Công vừa siết chặt nắm đấm, vừa đen mặt bay đi.

"Ta cũng là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đặc phong, lại không nể mặt ta như vậy!

Chương 37

Thập Nhị Tổ Vu, hai vị Yêu Hoàng, còn có những sinh linh chế giễu ta, Đông Vương Công ta đều ghi nhớ, tất cả hãy đợi đấy cho ta!" Mãi cho đến khi bay đủ xa, Đông Vương Công mới quay đầu nhìn lại nơi khiến gã mất hết thể diện, thấp giọng gào thét.

Sau đó mới hoàn toàn đi xa.

Vụt~ Sau khi Đông Vương Công rời đi một lúc lâu, tại nơi gã vừa quay đầu lại, một bóng người lặng lẽ hiện ra, chính là Diệp Tiêu.

Vừa rồi, Diệp Tiêu sau khi dung hợp xong mảnh vỡ Không Gian Đại Đạo, trên đường trở về đại địa Hồng Hoang, đúng lúc đi ngang qua đây, từ xa đã nhìn thấy Đông Vương Công bay đi.

Vì vậy, Diệp Tiêu giơ tay thi triển một đạo không gian pháp tắc, ẩn vào hư không.

Đây chính là một trong những lợi hại của Không Gian Đại Đạo, Diệp Tiêu lúc này, một ý niệm có thể ẩn vào trong hư không càn khôn, khiến người ta không thể phát giác.

Dù là cường giả như Tam Thanh, cũng khó mà phát hiện.

Nếu Diệp Tiêu nắm giữ hoàn chỉnh Không Gian Đại Đạo, e rằng lúc đó Hồng Quân cũng khó mà phát giác!

Với thực lực của Đông Vương Công, càng không thể phát hiện ra Diệp Tiêu.

Những lời đó của Đông Vương Công, gã tự cho là không ai nghe thấy, thực ra đã bị Diệp Tiêu nghe không sót một chữ.

"Haiz, không có kim cương thì đừng ôm việc đồ sứ chứ." Nhìn hướng Đông Vương Công rời đi, Diệp Tiêu mỉm cười, chậm rãi lắc

đầu nói.

Tuy nói vậy, nhưng Diệp Tiêu lại vui khi thấy một Đông Vương Công như vậy.

Bởi vì trong lòng Đông Vương Công có oán hận, sau này tự sẽ gây chuyện thị phi ở Hồng Hoang, khuấy động phong vân.

Như vậy, liền có thể cho Diệp Tiêu thêm một vài cơ hội làm nhiệm vụ, không cần phải tự mình xuống sân dàn xếp.

Quả là vẹn cả đôi đường!

"Tam Thanh đã về Côn Luân bế quan rồi, không thành Chuẩn Thánh sẽ không xuất quan.

Phần lớn sinh linh Hồng Hoang đều đang quan chiến đại chiến giữa Tổ Vu và Yêu Hoàng, nhân cơ hội này, vừa hay có thể đi trước một bước!" Trong hư không không người, Diệp Tiêu nhàn nhạt cười, thi triển Càn Khôn Độn Thuật, hướng về phía Đông Hải.

Sau khi dung hợp mảnh vỡ Không Gian Đại Đạo, y mơ hồ cảm ứng được ở Đông Hải có dao động không gian, nghi là có một bí cảnh nào đó sắp xuất thế.

Bí cảnh xuất thế, thường có nghĩa là cơ duyên… Bên bờ Đông Hải.

Diệp Tiêu nhìn Đông Hải mênh mông cuồn cuộn, trong mắt hiện lên vẻ tán thán.

Đông Hải thời Hồng Hoang, xa xa hoang sơ hơn nhiều so với Đông Hải đời sau, cũng hùng vĩ mênh mông hơn nhiều.

Nơi đây vốn là địa bàn của Long tộc, đại hộ của Hồng Hoang.

Chỉ tiếc là, theo sự kết thúc của Long Hán đại kiếp, Long Vương thân vẫn giữa trời đất, Long tộc cũng thương vong vô số, bá chủ

Hồng Hoang ngày nào, đã không còn phong quang như xưa.

Số ít Long tộc còn lại, cũng vì nghiệt lực sâu nặng, vĩnh viễn trấn giữ hải nhãn, không dễ dàng lên bờ.

Tóm lại, hải vực và đảo của Tứ Hải Hồng Hoang, lúc này đều vô chủ vô tự.

Nhìn những hòn đảo trong biển còn rộng lớn hơn cả một lục địa đời sau, Diệp Tiêu lại chẳng mấy hứng thú.

Bởi vì mục đích của chuyến đi này, không phải ở đây.

Lặng lòng cảm ứng một lát, Diệp Tiêu bay lên, hướng về một phương nào đó sâu trong biển lớn.

Luồng dao động không gian mà y cảm ứng được trước đó, chính là từ đó truyền đến.

Sau khi đi sâu vào một khoảng cách, Diệp Tiêu dừng lại trước một vùng biển mây mù bao phủ.

Bởi vì đến đây, luồng dao động không gian vốn mơ hồ cảm ứng được, đã trở nên vô cùng rõ ràng.

Đương nhiên, cũng chỉ là đối với Diệp Tiêu đã nắm giữ một phần pháp tắc của Không Gian Đại Đạo mà nói.

Ít nhất là vào lúc này ở Hồng Hoang, ngoài Diệp Tiêu ra, tạm thời không có ai có thể cách một khoảng cách xa xôi vô tận mà cảm ứng được.

Thậm chí Đại La Kim Tiên bình thường, trừ phi chui vào trong đám mây mù đó, nếu không dù bay qua vùng biển này, cũng không cảm ứng được.

Bởi vì bí cảnh ở đây sắp xuất thế, nhưng cách lúc thực sự phá vỡ phong ấn xuất thế, cần một khoảng thời gian.

Hơn nữa, đám mây mù xung quanh kia, có thể cách tuyệt thần niệm!

Cũng có nghĩa là, trong hiện tại và một khoảng thời gian tương lai, Diệp Tiêu là tồn tại duy nhất phát hiện và đến được đây.

Vụt!

Ngay sau đó, không chút do dự, Diệp Tiêu liền xuyên vào trong đám mây mù có thể cách tuyệt thần niệm.

Chương 38

Diệp Tiêu dựa vào cảm ứng dao động không gian của Không Gian Đại Đạo, không phải dựa vào thần niệm cảm ứng, cho nên căn bản không bị sương mù ảnh hưởng.

Sau khi xuyên qua một vùng mây mù lớn, Diệp Tiêu cuối cùng cũng nhìn thấy nơi trung tâm phát ra dao động không gian.

Một hòn đảo bị tiên thiên đại trận bao phủ.

Hòn đảo này, thực ra cũng vô cùng rộng lớn, ngang dọc không biết bao nhiêu vạn dặm, giống như một vùng đại lục.

Trên đảo, linh khí nồng đậm đến mức không tan, thậm chí còn ngưng tụ thành giọt nước linh khí.

Trên đảo còn mọc đầy linh hoa dị thảo, cổ đằng cự mộc xanh tươi.

Có rất nhiều nơi bị linh khí và bảo khí nồng đậm che khuất, cách pháp trận căn bản không nhìn thấu.

Ngay phía trước Diệp Tiêu, cũng là một góc pháp trận của hòn đảo đó, có một tấm bia đá cao lớn như ngọn núi, trên đó khắc bốn chữ lớn "Bồng Lai Tiên Đảo".

Nhìn thấy bốn chữ này, Diệp Tiêu lập tức vui mừng: "Ha ha, Bồng Lai Tiên Đảo sắp xuất thế!" Bồng Lai Tiên Đảo, một trong ba tiên sơn hải ngoại nổi tiếng của Hồng Hoang.

Là một bí cảnh được sinh ra khá muộn trong Hồng Hoang.

Trước khi hoàn toàn xuất thế, cả hòn đảo đều được một tiên thiên đại trận do trời đất tự nhiên sinh ra bao bọc.

Theo tiến triển ban đầu của Hồng Hoang, khi trận pháp bắt đầu giải thể, Bồng Lai đảo mới chính thức xuất hiện trên thế gian.

Lúc này đại trận hộ đảo, cũng chỉ nứt ra một khe hở vô cùng nhỏ, cách lúc đại trận giải thể, còn một khoảng thời gian khá dài.

Cũng chính vì khe hở nhỏ đó, tạo thành dao động không gian nhỏ bé, bị Diệp Tiêu cảm ứng được, cho nên Diệp Tiêu đã đến.

Nhìn đại trận hộ đảo bao phủ Bồng Lai đảo, Diệp Tiêu nhàn nhạt cười.

Nếu là một đại năng Hồng Hoang khác, e rằng lúc này chỉ có thể đứng nhìn đảo mà than thở, khe hở nhỏ bé đó, vẫn mang theo sức mạnh của trận pháp, không thể xuyên qua.

Dù toàn lực công phá pháp trận, cũng khó mà mở được khe hở đó, để đi vào.

Nhưng đối với Diệp Tiêu mà nói, lại không phải chuyện khó.

Diệp Tiêu nắm giữ pháp tắc Không Gian Đại Đạo, tâm niệm vừa động, dùng không gian pháp tắc bao phủ toàn thân, liền như ngựa trắng lướt qua khe cửa, xuyên qua khe hở nhỏ bé đó, tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo.

Ầm!

Vừa tiến vào Bồng Lai đảo, linh khí nồng đậm ập vào mặt, suýt chút nữa khiến Diệp Tiêu ngã một cú.

Bởi vì linh khí ở đây, thật sự quá nồng đậm!

Dù Diệp Tiêu không vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công hấp thu linh khí, linh khí nồng đậm cũng tự động chui vào qua các lỗ chân lông trên toàn thân Diệp Tiêu.

Lập tức khiến Diệp Tiêu thở ra một hơi dài.

Thoải mái!

Quả thực quá thoải mái!

Dù sao bây giờ ở các nơi trong Hồng Hoang, về cơ bản không tìm được nơi nào có linh khí nồng đậm như vậy, dù là động phủ và đạo trường của các đại năng, cũng chưa chắc đã bằng được nơi này.

Dù không dùng những thiên tài địa bảo và linh căn linh quả kia, chỉ cần ngồi tu luyện ở đây, tốc độ tu luyện cũng có thể gấp mười gấp trăm lần so với bên ngoài!

Nhưng Diệp Tiêu lại không bị linh khí nồng đậm này làm choáng váng đầu óc.

Dù sao Bồng Lai Tiên Đảo đã trải qua không biết bao nhiêu vạn năm thai nghén, thứ tốt nhất tuyệt đối không phải là linh khí nồng đậm tràn ngập đảo này.

Mà là những Tiên Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Linh Căn và các loại cơ duyên khác!

Dù sao sự hình thành của những cơ duyên đó, ngoài việc trời đất tự nhiên thai nghén ra, còn hấp thu không biết bao nhiêu vạn năm linh khí nồng đậm!

Vì vậy, Diệp Tiêu ngay lập tức, liền bay về phía trong đảo.

Trước khi Bồng Lai Tiên Đảo chính thức xuất thế, phải đem những thứ thực sự tốt, tất cả đều lấy về tay trước đã.

Không lâu sau, Diệp Tiêu đến một nơi linh khí ngút trời, phát hiện ra một cây vô cùng đặc biệt.

Trên cây này, treo chín quả sắp chín, trên mỗi quả đều có hai chữ "Hoàng Trung"!

Chính là một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn, Hoàng Trung Lý!

Nhận ra Hoàng Trung Lý trong khoảnh khắc, Diệp Tiêu lập tức vui mừng.

Hoàng Trung Lý không chỉ là một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn, mà còn đứng đầu danh sách cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn!

Chương 39

Hoàng Trung Lý một nguyên hội một lần ra hoa, một nguyên hội một lần kết quả, một nguyên hội một lần thành thục.

Tổng cộng ba nguyên hội, mấy chục vạn năm, chỉ kết được chín quả.

So với Bàn Đào và Nhân Sâm Quả trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn, còn quý giá hơn nhiều!

Ngoài ra, Hoàng Trung Lý còn là cực phẩm tăng pháp lực và đạo hạnh, tiên nhân ngửi một hơi hương hoa, liền có thể tăng vạn năm đạo hạnh.

Sinh linh hậu thiên bình thường ăn một quả Hoàng Trung Lý, liền có thể tại chỗ trở thành Đại La Kim Tiên!

Dược lực kinh khủng như vậy, so với Nhân Sâm Quả và Bàn Đào, còn bá đạo hơn nhiều!

Diệp Tiêu cũng không ngờ, lại có thể gặp được Hoàng Trung Lý trên Bồng Lai Tiên Đảo!

Chỉ là, dù đối mặt với đệ nhất Tiên Thiên Linh Căn, Diệp Tiêu cũng không vội vàng tiến lên hái.

Bởi vì xung quanh Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý, có một đoàn hỗn độn nguyên khí bao phủ, là sự bảo vệ của trời đất đối với Hoàng Trung Lý, sinh linh Hồng Hoang bình thường, nếu vội vàng đến gần Hoàng Trung Lý, sẽ bị hỗn độn nguyên khí xé thành mảnh vụn, vạn kiếp bất phục!

Dù Diệp Tiêu sau khi dung hợp tâm huyết Bàn Cổ, tấn thăng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn, cũng không muốn lấy đạo

khu của mình ra cứng rắn đối đầu với hỗn độn nguyên khí.

Huống chi, trong mắt Diệp Tiêu, những hỗn độn nguyên khí này, cũng đều là bảo bối!

"Hỗn Độn Hồ Lô, đi!" Diệp Tiêu tâm niệm vừa động, lấy ra Hỗn Độn Hồ Lô, sau đó vung tay tế ra.

Tiếp theo, một cảnh tượng thần kỳ đã xảy ra.

Căn bản không cần Diệp Tiêu điều khiển, Hỗn Độn Hồ Lô được tế ra, liền bắt đầu giống như miếng bọt biển khô gặp được mưa rào, điên cuồng hấp thu hỗn độn nguyên khí xung quanh Hoàng Trung Lý!

Hỗn Độn Hồ Lô nhìn qua chỉ lớn bằng bàn tay, đối mặt với một vùng lớn hỗn độn nguyên khí, lại giống như một cái động không đáy, không ngừng nuốt chửng, tư thế uyển như cá kình hút nước.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Tiêu lập tức mỉm cười vui mừng.

Đúng như y dự đoán, Hỗn Độn Hồ Lô tuy chưa hoàn toàn thành thục, nhưng vẫn là thứ đặc biệt nhất trong bảy hồ lô tiên thiên, cũng là thứ có tiềm năng trưởng thành vô hạn.

Chính vì tiềm năng trưởng thành vô hạn, nên dù là Tiên Thiên Linh Căn Hồ Lô Đằng, cũng không cung cấp đủ những gì Hỗn Độn Hồ Lô thứ bảy cần, mới dẫn đến việc Hỗn Độn Hồ Lô không có cơ hội thành thục.

Nhưng một khi gặp được vật chất có thể khiến Hỗn Độn Hồ Lô tiến hóa trưởng thành, thì Hỗn Độn Hồ Lô chưa thành thục, vẫn có thể nuốt chửng vật chất hữu ích, trưởng thành lớn mạnh!

Đây chính là sự bá đạo của Hỗn Độn Hồ Lô!

Có thể nói, sáu hồ lô mà Tam Thanh và Thái Nhất có được cộng lại, cũng không quý giá bằng Hỗn Độn Hồ Lô này.

Bởi vì khi Hỗn Độn Hồ Lô thành thục, bên trong nó có thể tự thành một phương thế giới hỗn độn.

Không chỉ có thể thu nạp hỗn độn nguyên khí, còn có thể thu nạp vạn vật, thậm chí luyện hóa vạn vật!

Theo suy đoán của Diệp Tiêu, Hỗn Độn Hồ Lô hoàn toàn thành thục, có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung!

Đương nhiên, Hỗn Độn Hồ Lô hiện tại, cách lúc hoàn toàn thành thục còn một khoảng cách xa xôi.

Sau khi nuốt chửng hết hỗn độn nguyên khí xung quanh Hoàng Trung Lý, Hỗn Độn Hồ Lô dường như lớn hơn một vòng, màu sắc cũng sâu hơn một vòng, toàn thân lưu chuyển một loại hỗn độn đạo vận sắc bén hơn trước.

Tuy vẫn chưa thành thục, nhưng so với trước đó, đã mạnh hơn không chỉ một bậc?

"Làm tốt lắm!" Diệp Tiêu hài lòng gật đầu, sau đó cầm Hỗn Độn Hồ Lô, đến gần Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý.

Không còn sự quấy nhiễu của hỗn độn nguyên khí, Diệp Tiêu mới phát hiện ra Hoàng Trung Lý, lại cắm rễ trên một phương Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Cửu Thiên Tức Nhưỡng, là tiên thiên pháp khí, là tổ nguyên của đất, diệu dụng vô cùng!

Khi làm đất, Cửu Thiên Tức Nhưỡng vừa có thể cung cấp dinh dưỡng cho linh căn, nuôi dưỡng cây cỏ, lại có thể theo gió mà lớn, hóa thành núi non đê đập, để trấn hồng thủy!

Một nắm Cửu Thiên Tức Nhưỡng, liền có thể tự mình mọc ra một ngọn núi!

Hơn nữa Cửu Thiên Tức Nhưỡng không chỉ là đất, mà còn là một loại pháp bảo công phòng tuyệt vời.

Tức nhưỡng phồng lên, thành một đám mây vàng rộng mấy mẫu.

Tùy theo công kích của ngoại giới mà co giãn, biến hóa theo ngoại địch, lớn ta cũng lớn, nhỏ ta cũng nhỏ, theo sát không rời, bền dai kín kẽ, không thể phá giải.

Kẻ địch đánh vào trong mây vàng, như gặp phải túi bông, không thể tiến lên một phân nào, dù là Tru Tiên kiếm khí cũng không làm gì được!

Hơn nữa, trong tiến trình Hồng Hoang, khi Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc tiên thiên, chính là dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng làm phôi!

"Ha ha, cơ duyên của Bồng Lai Tiên Đảo, quả nhiên nhiều không đếm xuể.

Ở cùng một nơi, lại được ba món đồ tốt!" Diệp Tiêu lúc này, có chút mừng rỡ ngoài mong đợi.

Chương 40

Vốn tưởng gặp được Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý, đã là cơ duyên trời cho.

Có thể thuận tiện để Hỗn Độn Hồ Lô hấp thu hỗn độn nguyên khí xung quanh, phẩm chất được trưởng thành, là niềm vui bất ngờ.

Lại nào ngờ được, dưới Hoàng Trung Lý tiên thiên, lại là một phương Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Quả là tam hỷ lâm môn!

"Thu!" Ngay sau đó, Diệp Tiêu khẽ quát một tiếng, tay cầm Hỗn Độn Hồ Lô, đem Hoàng Trung Lý và Cửu Thiên Tức Nhưỡng bên dưới, toàn bộ thu vào trong Hỗn Độn Hồ Lô.

Quả Hoàng Trung Lý, vốn chưa hoàn toàn thành thục, Diệp Tiêu cũng không vội hái.

Dù sao đem Hoàng Trung Lý và Cửu Thiên Tức Nhưỡng thu vào túi, đừng nói là chín quả Hoàng Trung Lý, từ nay về sau, Diệp Tiêu sẽ có Hoàng Trung Lý dùng không hết!

Khi Diệp Tiêu thu đi cơ duyên như Hoàng Trung Lý và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đại trận hộ pháp của Bồng Lai Tiên Đảo đột nhiên chấn động… Diệp Tiêu nhìn theo hướng chấn động truyền đến, chỉ thấy một vết nứt có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đang lan ra trên tiên thiên đại trận.

Diệp Tiêu trong lòng hiểu rõ, vì y đã thu đi Hoàng Trung Lý và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nên đã dẫn đến sự biến hóa của tiên thiên đại trận.

Ý nghĩa tồn tại của tiên thiên đại trận, chính là để bảo vệ Bồng Lai

Tiên Đảo, cũng như những linh căn và linh bảo chưa thành thục trên đó.

Sự biến mất của Hoàng Trung Lý, đối với tiên thiên đại trận mà nói, có nghĩa là đã thiếu đi một thứ cần bảo vệ, đại trận cũng tự nhiên sụp đổ một ít.

Thậm chí khi Diệp Tiêu lấy đi càng nhiều bảo bối, tốc độ sụp đổ của đại trận cũng sẽ càng nhanh, càng nhiều, đây chính là cơ chế của đại trận hộ pháp Bồng Lai Tiên Đảo.

Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu lập tức tăng tốc, tiếp tục tìm kiếm trên đảo.

Phải nhanh chóng thu gom hết tất cả những thứ tốt, trước khi chúng sinh Hồng Hoang phát giác Bồng Lai Tiên Đảo xuất thế.

Cướp đi tất cả những thứ tốt, để chúng sinh Hồng Hoang đều không biết là Diệp Tiêu lấy, mới kích thích!

Cứ như vậy, Diệp Tiêu lang thang khắp nơi trên Bồng Lai đảo, thu hoạch những linh căn và linh bảo đó.

Phàm là bảo bối mắt có thể nhìn thấy, bất kể là tiên thiên cực phẩm, trung phẩm hay hạ phẩm, đều bị Diệp Tiêu không chút khách khí thu vào Hỗn Độn Hồ Lô.

Trong đó có rất nhiều linh căn và linh bảo đã thành thục, Diệp Tiêu thuận thế thu đi.

Có rất nhiều linh căn linh bảo chưa thành thục, Diệp Tiêu lại giống như đối xử với Hoàng Trung Lý và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đem cả vùng đất, núi, sông nuôi dưỡng linh căn, nhổ tận gốc, đưa vào Hỗn Độn Hồ Lô.

Bồng Lai Tiên Đảo vốn xanh tươi, nhiều nơi bỗng nhiên xuất hiện từng cái hố sâu, thậm chí nhiều nơi biến thành đất hoang, nhìn qua thê

thảm không tả xiết… Kẻ đầu sỏ Diệp Tiêu, lại không hề có chút giác ngộ nào, giống như hoàng trùng quá cảnh, nhanh chóng vơ vét hơn nửa Bồng Lai Tiên Đảo.

Bất kể có dùng được hay không, chỉ cần có chút giá trị, Diệp Tiêu đều không chút khách khí, đào đất ba thước cũng phải lấy đi.

Dù sao bên trong Hỗn Độn Hồ Lô, chứa đựng không gian rộng lớn.

Huống chi, dù Diệp Tiêu không thu đi những bảo bối này, đợi Bồng Lai Tiên Đảo hoàn toàn xuất thế, cũng sẽ bị các đại năng và sinh linh các tộc Hồng Hoang chia cắt.

Thậm chí nếu không phải Bồng Lai Tiên Đảo đẳng cấp quá cao, lại có thiên đạo nhân quả gia trì, Diệp Tiêu còn muốn thu cả Bồng Lai Tiên Đảo vào trong Hỗn Độn Hồ Lô!

Cùng lúc đó, đại trận hộ đảo của Bồng Lai Tiên Đảo cũng đã sụp đổ hơn nửa, hiện ra từ trong đám mây mù bên ngoài.

Luồng dao động không gian mạnh mẽ hơn vô số lần khi đại trận sụp đổ, cuối cùng cũng bị một số sinh linh trong Hồng Hoang cảm nhận được.

"Trong hải vực hướng đông bắc, có bí cảnh xuất thế!" Người cảm ứng được đầu tiên, là Đông Vương Công vừa mới mất hết mặt mũi trước các sinh linh Hồng Hoang không lâu.

Từ sau đó, Đông Vương Công liền mang theo một nỗi oán khí sâu sắc, trở về đạo trường của mình bế quan tu luyện, để sau khi thực lực tiến thêm một bước, tìm cơ hội rửa sạch mối nhục trước đó!

Đạo trường của Đông Vương Công, chính là nơi gã được sinh ra, một hòn đảo nhỏ trên một tổ mạch chí dương của Đông Hải.

Vì vậy, dao động không gian ở Bồng Lai đảo, truyền đến chỗ Đông Vương Công đầu tiên.

“Bí cảnh xuất thế, tất định có vô số cơ duyên bảo bối, đây là trời giúp bản vương!” Giây phút này, Đông Vương Công ngửa mặt lên trời cười lớn, trong mắt lóe lên vẻ kích động, sau đó cũng không bế quan nữa, bay lên liền hướng về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

“Trên biển lớn, sinh linh Hồng Hoang ít khi lui tới, tàn dư của Long tộc cũng vĩnh viễn trấn giữ đáy biển, khó mà xuất thế.

Cơ duyên trên bí cảnh này, đương nhiên toàn bộ là của Đông Vương Công ta!” Đông Vương Công vừa nhanh chóng đi tới, vừa nghiến răng nghiến lợi cười lạnh nói.

Đợi gã có được tất cả cơ duyên trong bí cảnh, thực lực tất định sẽ đột phá mạnh mẽ.

Đến lúc đó, phải để Thập Nhị Tổ Vu và tất cả sinh linh Hồng Hoang đã chế giễu gã, đều phải trả giá!

Lúc này, bên bờ Đông Hải.

Cặp đôi phương Tây Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cũng cảm nhận được dao động truyền đến từ trong biển, đột nhiên nhìn nhau cười: “Ha ha, cơ duyên đến rồi!” Hai gã này, sau khi xem Đông Vương Công bị sỉ nhục bỏ chạy, cũng đã rời khỏi chiến trường quan chiến, du lịch ở phương Đông Hồng Hoang, cố gắng tìm kiếm một chút cơ duyên.

Dù sao phương Tây so với phương Đông, có thể nói là nghèo đến đáng thương.

Bao nhiêu tổ mạch của phương Tây đều bị Ma Tổ La Hầu cho nổ tung rồi, còn đâu mà thai nghén cơ duyên?

Chương 41

Vì vậy, hai gã Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sớm đã nóng lòng đến mức mắt sắp xanh lè rồi.

Cho nên, ngay khoảnh khắc đầu tiên phát giác có thể có cơ duyên xuất thế, hai gã liền bay lên, hướng về phía Bồng Lai Tiên Đảo xuất thế, tốc độ đó còn nhanh hơn cả thỏ ngọc!

Lúc này, Diệp Tiêu cũng đã vơ vét xong tuyệt đại đa số các nơi trên Bồng Lai Tiên Đảo, đại trận hộ Bồng Lai, cũng gần như hoàn toàn sụp đổ, ầm ầm vang dội.

Cuối cùng cũng khiến cho chúng đa đại năng và sinh linh các tộc trên đại địa Hồng Hoang, phát giác được động tĩnh, lũ lượt tranh nhau lao về phía Đông Hải.

Đương nhiên, người đến đầu tiên, là Đông Vương Công gần nước ban công.

Nhưng, khi gã đến Bồng Lai đảo, lại phát hiện ra một chuyện khiến gã gần như suy sụp.

Hòn đảo vốn nên đầy cơ duyên, trong tầm mắt lại chẳng thấy cơ duyên đâu, chỉ có từng cái hố đen ngòm.

Những nơi không có hố lớn, cũng tuyệt đại đa số đều biến thành một mảng trơ trụi, gần như không một ngọn cỏ.

Tình hình gì thế này?

Nhìn Bồng Lai Tiên Đảo tan hoang bên dưới, Đông Vương Công suýt chút nữa đã uất ức đến phát khóc!

Rõ ràng trên tấm bia đá phía dưới, viết bốn chữ lớn Bồng Lai Tiên Đảo, mang theo một loại đạo vận huyền diệu tiên thiên, giống như

một bảo địa vô thượng.

Nhưng cảnh tượng trước mắt, có quan hệ nửa xu nào với chữ "tiên" không?

Thay vì gọi là tiên đảo, chi bằng gọi là đảo hoang!

Thậm chí hòn đảo hoang tàn nhất ở Đông Hải, cũng còn tràn đầy sức sống hơn hòn đảo bên dưới này, linh hoa dị thảo cũng không thiếu.

Hòn đảo trước mắt này, đừng nói linh hoa dị thảo, trong tầm mắt, ngay cả một cọng cỏ dại cũng khó thấy!

Ngay lúc Đông Vương Công đang mặt mày uất ức, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đã từ bờ Đông Hải độn không đến.

Giống như Đông Vương Công, khi nhìn thấy Bồng Lai Tiên Đảo rõ ràng tỏa ra đạo vận huyền diệu, nhưng lại gần như biến thành đất hoang, cũng đều ngơ ngác!

"Nơi này… hình như đã bị cướp sạch một lần rồi!" "Thứ trời đánh!

Rốt cuộc là ai làm, cũng quá thất đức rồi, một cọng lông cũng không chừa lại cho ta!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mặt mày đau đớn ai oán, suýt chút nữa đã đấm ngực dậm chân, lăn ra đất ăn vạ.

Hai gã vốn tưởng lần này gặp được một cơ duyên lớn, lòng đầy hân hoan vội vã chạy đến, chờ đợi thu hoạch một phen.

Lại vạn lần không ngờ, không chỉ có người nhanh chân đến trước, mà hòn đảo này, gần như bị cạo sạch không còn một cọng lông!

Vụt!

Lúc này, Đông Vương Công và hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vừa xuất hiện, cũng đã phát hiện ra nhau, đều hướng ánh mắt cảnh

giác về phía đối phương.

"Đông Vương Công đạo hữu, cơ duyên trời đất, vốn thuộc về chúng sinh Hồng Hoang, người có duyên thì được!

Ngươi lại đào đất ba thước, đem hết cơ duyên trên tiên đảo này thu đi, cũng quá vô đức rồi!" Chuẩn Đề đạo nhân nhìn Đông Vương Công, lập tức lạnh mặt nói.

"Đúng vậy, Đông Vương Công đạo hữu, cơ duyên trời đất sinh ra, tự có định số.

Ngươi lấy đi toàn bộ, không sợ rước lấy đại nhân quả sao!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng ngữ khí không thiện nói.

Đông Vương Công là sinh linh Hồng Hoang duy nhất họ thấy ở đây, đạo trường của Đông Vương Công lại ở Đông Hải.

Cho nên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngay lập tức cho rằng, nhất định là Đông Vương Công đã lấy đi tất cả những thứ tốt!

Đông Vương Công vốn đang đối mặt với một hòn đảo trơ trụi, đã đủ uất ức rồi, lúc này lại đột nhiên bị hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vu khống, lập tức nổi giận: "Hai vị đạo hữu phương Tây, đừng có ngậm máu phun người!

Khi bản vương đến đây, tiên đảo này đã là bộ dạng này rồi!" Nói đến đây, sắc mặt Đông Vương Công càng thêm âm trầm: "Ngược lại là hai vị, vốn là người phương Tây, lại chạy đến địa bàn Đông Hải của ta!

Có phải là đã lấy hết cơ duyên của bản vương rồi không!

Bây giờ lại còn vừa ăn cướp vừa la làng, vu khống bản vương!" Dù sao trong mắt Đông Vương Công, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, họ đều là người ngay lập tức chạy đến khi phát giác bí cảnh xuất thế, từ nơi không xa, vốn nên là người đến đầu tiên.

Nhưng lại gặp phải một Bồng Lai Tiên Đảo bị đào đất ba thước, và chỉ có nhau xuất hiện gần Bồng Lai đảo.

Theo tiềm thức, họ chỉ có thể nghi ngờ đối phương đã làm.

"Đông Vương Công, ngươi nói vậy là có ý gì!

Ngươi gần nước ban công, lấy đi tất cả cơ duyên, còn muốn vu khống chúng ta sao!

Nếu biết điều, thì mau đem cơ duyên ra đây, chúng ta người thấy có phần!" Chuẩn Đề lại mở miệng, có chút mặt đỏ tai hồng.

Mặc dù hai người vừa rồi trên đường, đã tính toán sẽ lấy đi được bao nhiêu cơ duyên thì lấy, tốt nhất là lấy hết, nhưng khi cảm thấy là Đông Vương Công đã làm việc đó, lập tức bất bình!

Chương 42

"Ta mới phải hỏi các ngươi có ý gì!

Hai người trước đó ở Tử Tiêu Cung ăn vạ giãy giụa, cướp chỗ ngồi của Hồng Vân thì thôi đi, bây giờ còn cướp cơ duyên của bản vương sao!" Đông Vương Công cũng nổi điên thật rồi, trước đó bị Tổ Vu đuổi đánh, mất hết thể diện đã khiến Đông Vương Công uất ức rất lâu.

Ở ngay trước cửa nhà mình bị người khác cướp hết cơ duyên càng uất ức hơn, bây giờ lại bị hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vu khống uy hiếp, khiến cho cảm xúc tích tụ bấy lâu của Đông Vương Công bùng nổ: "Đừng tưởng ngồi được lên bồ đoàn hàng đầu, là có thể không kiêng nể gì!

Khinh người quá đáng!

Ta là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đặc phong, thật sự nghĩ ta sẽ sợ hai người các ngươi sao!" Nói rồi, Đông Vương Công tâm niệm vừa động, tế ra Long Đầu Trượng giận dữ nói: "Đánh không lại Thập Nhị Tổ Vu thì thôi đi, nếu ngay cả hai quả dưa phương Tây này cũng không xử lý được, thì Đông Vương Công ta cũng không còn mặt mũi nào làm Nam Tiên Chi Thủ nữa!" Nhìn thấy bộ dạng nổi giận thật sự của Đông Vương Công, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng cảm thấy có chút không ổn.

Đông Vương Công dù sao cũng là đại năng Hồng Hoang, thực lực tự nhiên là có, Đông Hải lại là cửa nhà của Đông Vương Công, nếu thật sự đánh nhau, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chưa chắc đã chiếm được lợi thế.

Huống chi, vị trí Nam Tiên Chi Thủ của Đông Vương Công, tuy

trước mặt Thập Nhị Tổ Vu đã trở thành trò cười, nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không thể giống như Tổ Vu vô pháp vô thiên, không coi sự thật Đông Vương Công được Đạo Tổ sắc phong ra gì.

Nhưng để hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cứ thế tay trắng trở về, họ sao mà cam lòng?

Cục diện nhất thời rơi vào thế giằng co, tiến thoái lưỡng nan.

Ngay lúc Đông Vương Công và cặp đôi phương Tây đang đối đầu nhau, Diệp Tiêu lại thu được thêm mười mấy món Tiên Thiên Linh Bảo và rất nhiều linh căn dị quả.

Ầm!

Vùng cuối cùng được đại trận hộ đảo bao phủ, cũng bắt đầu sụp đổ… Bồng Lai Tiên Đảo, góc đông bắc.

Diệp Tiêu hài lòng thu một cây linh đằng toàn thân đỏ rực, quả cũng đỏ rực vào Hỗn Độn Hồ Lô.

Vốn tưởng là một cây linh đằng bình thường, thuận tay thu vào tay, nhưng sau khi cầm lấy, lại cảm giác được một luồng khí tức khác lạ.

Linh đằng và quả của nó, mang theo một loại khí tức sinh mệnh cực kỳ nóng bỏng và thịnh vượng!

Diệp Tiêu tĩnh tâm suy đoán một chút, lập tức vui mừng khôn xiết, lại là một cây thần đằng có liên quan đến Nguyên Phượng!

Lúc này trong Hỗn Độn Hồ Lô của Diệp Tiêu, gần như đã đầy ắp Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý và vô số linh căn linh bảo, cây thần đằng này rơi vào, càng làm phong phú thêm chiến lợi phẩm của Diệp Tiêu.

Đại trận hộ đảo cuối cùng bắt đầu sụp đổ, cũng chính là vì Diệp

Tiêu đã thu đi cây thần đằng có liên quan đến Nguyên Phượng này.

Diệp Tiêu ngẩng đầu nhìn đại trận sắp hoàn toàn biến mất, lại nhìn về hướng đông nam của Bồng Lai Tiên Đảo, khóe miệng mang theo một nụ cười đầy ý vị, sau đó bắt đầu cuộc thu hoạch cuối cùng ở góc đông bắc.

Y có thể cảm nhận được dao động khí tức của ba người Đông Vương Công, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Thậm chí, cả trên lục địa bên bờ Đông Hải, rất nhiều đại năng Hồng Hoang đang như sao băng đuổi trăng lao đến, Diệp Tiêu cũng có thể đại khái cảm ứng được dao động pháp lực.

Thế là ngay sau đó, tại khu vực góc đông bắc, Diệp Tiêu không còn đào đất ba thước nữa, mà có chọn lọc thu lấy một số cơ duyên phẩm cấp cao hơn.

Về phần những Hậu Thiên Linh Bảo, Hậu Thiên Linh Căn chỉ hữu dụng đối với Kim Tiên, Chân Tiên bình thường, thì bị Diệp Tiêu cố ý bỏ qua.

Thỉnh thoảng, Diệp Tiêu sẽ để lại một hai món linh bảo linh căn phẩm chất khá hơn một chút, nhưng lại vô dụng.

Cố ý để lại làm mồi nhử… Lúc này, ở phía đông nam Bồng Lai đảo, Đông Vương Công, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang đối đầu, cũng bị động tĩnh sụp đổ của đại trận ở góc đông bắc kinh động.

Nhìn sang, chỉ thấy hướng góc đông bắc, lại không còn cảnh không một ngọn cỏ, mà có rất nhiều màu xanh biếc, cũng có linh khí và bảo khí tỏa ra.

"Ở góc đông bắc, có một vùng lớn cơ duyên!" "Mau đi, chậm một bước nữa, e rằng chúng sinh linh Hồng Hoang đều sẽ đến!" Hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, ánh mắt sáng lên đầu tiên, mang theo chút vui

mừng nói.

Trong mắt Đông Vương Công, cũng hiện lên một tia vui mừng.

Trước đó đều bị những cái hố trước mắt ảnh hưởng, lại thêm Bồng Lai Tiên Đảo đủ lớn, nên khi chưa bay đủ cao, đã không phát hiện ra phía đông bắc thật sự có cơ duyên.

Lúc này động tĩnh của đại trận sụp đổ, mới phát hiện ra.

"Hừ!" Lúc này, Đông Vương Công, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đều không có thời gian đi truy cứu ai là thủ phạm đã cướp đi cơ duyên, lập tức hừ lạnh một tiếng, vội vàng thi triển độn thuật, mỗi người bay về phía đông bắc.

Sợ đối phương sẽ nhanh hơn mình một bước.

Bồng Lai Tiên Đảo rất lớn, một góc khu vực đông bắc, thực ra cũng có phạm vi mấy vạn dặm.

Trong phạm vi mấy vạn dặm, linh căn tỏa ra dao động linh khí không ít, nhưng đa số là linh căn cấp thấp, không có dao động khí tức đặc biệt mạnh mẽ.

Sau khi phát giác được điểm này, Tiếp Dẫn lập tức nói với Chuẩn Đề: "Sư đệ, chúng ta chia làm hai đường, tìm kiếm kỹ càng một chút cơ duyên!" "Sư huynh, ta cũng chính có ý này!" Chuẩn Đề cũng lập tức gật đầu, sau đó hai người hạ mây xuống, bắt đầu tìm kiếm cơ duyên bên dưới một cách cẩn thận hơn.

"Ai, một cây Hậu Thiên Linh Căn, tuy chỉ hữu dụng với cảnh giới Chân Tiên, nhưng dù sao cũng là một cây linh căn, phương Tây của ta nghèo khó, thu!

Thu!" "Món Hậu Thiên Linh Bảo này, chỉ tương ứng với cảnh giới Kim Tiên, thôi thôi, thu lại sau này cho đệ tử dùng." Cứ như vậy, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong tình huống không tìm thấy thứ

gì tốt, đành phải vớt vát, vừa chê bai, vừa không từ chối.

Bên kia, Đông Vương Công cũng không khác là bao.

Dù trước mắt không còn là đất hoang, gã cũng sắp khóc rồi.

Chương 43

Dù sao gã không phải đến từ nơi nghèo khó như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, linh căn linh bảo hậu thiên bình thường, đều không được gã để vào mắt.

Quan trọng là khu vực này cũng không nhỏ, Đông Vương Công tìm một lúc lâu, cũng không có một món nào hữu dụng đối với đại năng cảnh giới này!

Cơ duyên cái quái gì!

Mấy cái linh căn hậu thiên và linh bảo hậu thiên này, trên đảo của bản vương chẳng phải cũng có đầy, cũng không thiếu a!

Đông Vương Công lúc này, giống như một oán phụ đầy oán niệm, một bên xem thường hành vi nhặt rác của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, một bên lại vì không thấy được thứ gì tốt mà phẫn uất không thôi.

Lúc này, Diệp Tiêu đã thu gần hết những thứ tốt ở khu vực đông bắc.

Lúc này, y đang ở trong một khe núi, mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào một hồ nước tỏa ra ánh sáng ba màu!

Tam Quang Thần Thủy!

Tam Quang Thần Thủy lần lượt là Nhật Quang Thần Thủy màu vàng, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc, Tinh Quang Thần Thủy màu tím.

Nhật Quang Thần Thủy: có thể tiêu mòn huyết tinh cốt nhục.

Nguyệt Quang Thần Thủy: có thể ăn mòn nguyên thần hồn phách.

Tinh Quang Thần Thủy: có thể nuốt chửng chân linh thức niệm.

Nhưng!

Nhật Quang Thần Thủy màu vàng, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc, Tinh Quang Thần Thủy màu tím một khi hợp ba làm một, thì chính là đệ nhất thánh dược trị liệu!

Có thể giải trừ tất cả các loại độc, khắc chế tất cả những loại độc được gọi là "vô dược khả cứu".

Có thể chữa trị tất cả các vết thương và bệnh tật.

Thậm chí có thể làm người chết sống lại, xương trắng mọc lại thịt!

Từ điểm này, Tam Quang Thần Thủy còn quý giá hơn cả thập đại Tiên Thiên Linh Căn!

Hơn nữa, Tam Quang Thần Thủy được sinh ra trong một Tam Quang Trì do tổ mạch trời đất ngưng tụ thành, Tam Quang Trì cứ cách một khoảng thời gian, liền có thể tự động sinh ra một hồ Tam Quang Thần Thủy.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần nắm giữ Tam Quang Trì, sau này sẽ có Tam Quang Thần Thủy dùng không hết!

"Thu!" Diệp Tiêu mặt mày vui mừng, tâm niệm vừa động, liền cầm Hỗn Độn Hồ Lô, thu cả Tam Quang Trì và nước vào túi.

"Ha ha, Tam Quang Thần Thủy!

Cuối cùng cũng tìm thấy thứ tốt rồi!" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên không xa.

Chuẩn Đề, người đã chia đường với Tiếp Dẫn, tình cờ đến đây, vừa hay phát hiện ra Tam Quang Thần Thủy.

"Diệp Tiêu, là ngươi!" Khi Chuẩn Đề đến khe núi, phát hiện ra Diệp Tiêu sau khe núi, trên mặt lập tức đầy vẻ kinh ngạc.

Nhưng khi phát hiện ra Diệp Tiêu đang thu Tam Quang Thần Thủy, và cả Tam Quang Trì, vẻ kinh ngạc trên mặt lập tức biến thành lo lắng và tham lam: "Diệp Tiêu đạo hữu, vật này có duyên với ta, hợp lẽ nên để ta thu đi!" "Cút!" Đối với lời của Chuẩn Đề, Diệp Tiêu đầu cũng không ngẩng, một bên nhổ Tam Quang Trì lên, một bên quát lên.

Nghe lời của Diệp Tiêu, cả người Chuẩn Đề, đều ngơ ngác!

Cút?

Hai mắt trừng trừng nhìn vũng Tam Quang Thần Thủy mà tỏa sáng, Chuẩn Đề mặt đầy vẻ ngơ ngác, vạn lần không ngờ Diệp Tiêu lại bảo y cút thẳng thừng!

Gã trước mắt này, thật sự là Diệp Tiêu sao?

Sinh linh Hồng Hoang chẳng phải đều nói, Diệp Tiêu không chỉ yêu chuộng hòa bình, mà còn là người trượng nghĩa hay sao?

Phàm là gặp chuyện tranh đấu, Diệp Tiêu luôn lấy hòa khí làm trọng, tốt bụng đến khuyên can.

Trước đó trên Bất Chu Sơn, vì muốn các đại năng Hồng Hoang bớt tranh đấu, Diệp Tiêu đã mấy lần nhường Tiên Thiên Hồ Lô, thể hiện phong thái cao thượng, Chuẩn Đề cũng đều nghe những sinh linh Hồng Hoang đó kể lại.

Thậm chí rất nhiều sinh linh Tiên Thiên còn khen Diệp Tiêu thành tấm gương đạo đức của Hồng Hoang.

Điều này khiến Chuẩn Đề cũng từng nghĩ rằng, Diệp Tiêu thật sự là loại người tốt dễ lừa gạt như Hồng Vân.

Cho nên, khi phát hiện người thu lấy nước trong Tam Quang Trì là Diệp Tiêu, Chuẩn Đề mới mặt dày vô sỉ nói câu "vật này có duyên với ta", muốn Diệp Tiêu nhường Tam Quang Trì Thủy cho y.

Giống như trên Bất Chu Sơn, Diệp Tiêu đã mấy lần nhường Tiên Thiên Hồ Lô vậy.

Thế nhưng, lý tưởng thì đủ đầy, hiện thực lại phũ phàng.

Lần này, Diệp Tiêu chẳng những không phát huy phong thái cao thượng như trong lời đồn để nhường Tam Quang Trì Thủy, mà còn dứt khoát thô bạo bảo Chuẩn Đề cút!

Chương 44

Trong sơn cốc, Diệp Tiêu liếc nhìn Chuẩn Đề đang có vẻ ngơ ngác, bèn cười lạnh một tiếng. *Thật sự tưởng lão tử là con thỏ trắng vô hại, dễ lừa gạt như Hồng Vân sao?* *Môi hở răng lạnh nói một câu, bắt lão tử nhường bảo vật trong tay cho ngươi, Chuẩn Đề nhà ngươi là cái thá gì?* Trong lúc cười lạnh, Diệp Tiêu không chỉ nhổ Tam Quang Trì lên khỏi mặt đất, mà ngay cả linh mạch dưới lòng đất nối liền với Tam Quang Trì cũng bị bứng tận gốc, toàn bộ đều được ném vào trong Hỗn Độn Hồ Lô.

"...Là cái gã đào Bồng Lai Tiên Đảo sâu ba thước!" Lúc này, Chuẩn Đề cũng đã hoàn hồn khỏi trạng thái ngơ ngác, cuối cùng cũng nhận ra chân tướng sự việc!

Chỉ từ việc Diệp Tiêu độc chiếm Tam Quang Trì Thủy, lại còn bá khí quát Chuẩn Đề cút, đã khiến Chuẩn Đề hiểu ra cái gọi là tấm gương đạo đức Hồng Hoang đều là do Diệp Tiêu giả vờ!

Hơn nữa, ngoài Đông Vương Công ra, Diệp Tiêu là sinh linh Hồng Hoang duy nhất mà Chuẩn Đề gặp trên Bồng Lai Tiên Đảo, cũng có nghĩa là, việc Bồng Lai Tiên Đảo bị cướp sạch tan hoang, Diệp Tiêu có hiềm nghi lớn nhất.

Huống hồ, sau khi Chuẩn Đề nhìn thấy thủ pháp bứng cả Tam Quang Trì và tổ mạch dưới lòng đất của Diệp Tiêu, y càng tin chắc ngay tại chỗ, một trăm phần trăm là do Diệp Tiêu làm!

Bởi vì cái hố sâu để lại trên mặt đất sau khi Tam Quang Trì bị bứng lên, giống hệt những cái hố to hố sâu không còn một cọng lông ở khắp nơi trên tiên đảo!

"Chúc mừng, ngươi đoán đúng rồi." Đối với lời của Chuẩn Đề,

Diệp Tiêu cười đầy ẩn ý, chẳng hề phủ nhận.

Dù sao ngoài Chuẩn Đề ra, không có ai khác nhìn thấy, Diệp Tiêu cũng không cần phải giả làm thỏ trắng.

"Hay cho một Diệp Tiêu, trước mặt chúng sinh Hồng Hoang một kiểu, sau lưng lại một kiểu khác!" Cảm thấy bị vẻ bề ngoài của Diệp Tiêu lừa gạt, Chuẩn Đề nhất thời vô cùng uất ức.

Nhất là khi thấy Tam Quang Trì Thủy đã bị Hỗn Độn Hồ Lô thu vào một nửa, y càng sốt ruột đến mức mặt đỏ bừng: "Diệp Tiêu đạo hữu, cơ duyên trời đất, người thấy có phần, chia cho ta một nửa Tam Quang Thần Thủy!" Nói rồi, Chuẩn Đề phất tay áo, vươn tay định chộp lấy Tam Quang Trì.

"Hừ!" Thấy Chuẩn Đề định ra tay cướp đoạt, Diệp Tiêu nheo mắt, trong lúc hừ lạnh một tiếng, y giơ tay vận vô tận pháp lực, đánh về phía Chuẩn Đề.

Diệp Tiêu là cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn, lại dung hợp tâm huyết Bàn Cổ và bản nguyên Lôi của Tiên Thiên Thần Thai, căn nguyên và cảnh giới đều vô cùng thâm hậu, là đại năng không thể nghi ngờ ở Hồng Hoang hiện nay.

Chuẩn Đề bây giờ ngay cả Chuẩn Thánh còn chưa phải, làm sao là đối thủ của Diệp Tiêu?

"Phụt!" Chỉ thấy Chuẩn Đề loạng choạng một cái, bị một chưởng của Diệp Tiêu quét trúng, lập tức phun ra máu tươi, thần sắc chấn động mạnh!

Sau một đòn giao thủ, Chuẩn Đề cuối cùng cũng nhận ra, Diệp Tiêu tuy chưa từng ra tay ở Hồng Hoang, nhưng thực lực cảnh giới của y lại không hề tầm thường!

Nhìn Diệp Tiêu với khí tức cường thịnh, trong lòng Chuẩn Đề đầy

bi phẫn và bất lực.

Rõ ràng biết Tam Quang Trì Thủy và toàn bộ bảo bối trên Bồng Lai Tiên Đảo đều bị Diệp Tiêu có vẻ ngoài vô hại thu đi, nhưng lại không có cách nào.

Cướp cũng không cướp được, đánh cũng không đánh lại...

"Diệp Tiêu đạo hữu, độc chiếm cơ duyên bá đạo như vậy, không sợ rước lấy đại nhân quả, không sợ chúng sinh Hồng Hoang phẫn nộ sao?" Chuẩn Đề sau khi chịu thiệt dưới tay Diệp Tiêu, vừa giữ khoảng cách với Diệp Tiêu, vừa lên tiếng với vẻ mặt âm trầm.

Y không cam tâm, định dùng nhân quả và chúng sinh Hồng Hoang để uy hiếp Diệp Tiêu.

Hàm ý là, nếu Diệp Tiêu không chia lợi ích, y sẽ công khai mọi chuyện với chúng sinh Hồng Hoang.

Nghe vậy, Diệp Tiêu liền bật cười.

Diệp Tiêu mà lại sợ Chuẩn Đề uy hiếp sao?

Chuẩn Đề công khai thì đã sao, chỉ bằng lời nói một phía của Chuẩn Đề, chúng sinh Hồng Hoang có bao nhiêu người sẽ tin?

Cùng lúc đó, lại có một nhóm đại năng từ đại lục Hồng Hoang bay tới.

"Đây không phải là tiên đảo sao?

Sao lại rách nát thế này!" "Ai!

Xem ra có người nhanh chân đến trước rồi!

Đáng ghét!" "Hướng đông bắc, có dao động pháp lực, có linh khí bảo khí bùng lên, mau đến đó!" Những giọng nói mang theo vẻ bực bội uất ức vang vọng khắp khu vực phía đông Bồng Lai Tiên Đảo.

Trên mặt Chuẩn Đề lập tức hiện lên một tia vui mừng: "Diệp Tiêu, chúng sinh linh Hồng Hoang đều đến rồi, ngươi độc chiếm cơ duyên, chắc chắn sẽ chọc giận mọi người!

Còn không mau chia cho ta một nửa!" Nhìn Chuẩn Đề đột nhiên đắc chí như tiểu nhân, Diệp Tiêu cười không tỏ ý kiến, định thi triển pháp tắc Không Gian Đại Đạo để rời khỏi đây.

Chỉ cần không ai nhìn thấy, Diệp Tiêu sẽ có bằng chứng ngoại phạm.

Nhưng nhìn bộ dạng có người chống lưng của Chuẩn Đề, Diệp Tiêu chợt nảy ra một ý, trong mắt lóe lên một tia sáng. *Chuẩn Đề, đã mày tự dâng mình lên đĩa, vậy thì cái nồi đen này cứ để mày đeo đi!* Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu đột nhiên bật cười ha hả, tỏ ra vẻ hòa nhã nói: "Chuẩn Đề đạo hữu nói rất phải, bần đạo vừa rồi nhất thời kích động, đã đả thương đạo hữu.

Để bần đạo chia cho đạo hữu một ít cơ duyên, coi như bồi tội!" Nói xong, Diệp Tiêu liền búng ngón tay, từ trong một ao Tam Quang Thần Thủy, chia ra một giọt Tam Quang Thần Thủy, bắn về phía Chuẩn Đề.

Trong lúc Chuẩn Đề còn chưa kịp phản ứng, thân hình Diệp Tiêu đã biến mất tại chỗ. ...

"Tam Quang Thần Thủy!" Bên kia, khi Chuẩn Đề thấy Tam Quang Thần Thủy bay về phía mình, vẻ mặt vốn đang đắc chí như tiểu nhân lại càng thêm mấy phần đắc ý: "Ha ha, biết điều đấy!" Nói rồi, Chuẩn Đề liền bay lên, đón lấy Tam Quang Thần Thủy.

Chương 45

Nhưng một khắc sau, sắc mặt Chuẩn Đề đột nhiên cứng lại!

Bởi vì Tam Quang Thần Thủy trong lòng bàn tay y, tuy tỏa ra ánh sáng ba màu và khí tức mê người, nhưng lại chỉ có một giọt!

Trong tầm mắt của Chuẩn Đề, vừa rồi khi thấy Diệp Tiêu ra tay, rõ ràng là một khối Tam Quang Thần Thủy rất lớn!

Thực tế, Diệp Tiêu đúng là chỉ lấy ra một giọt Tam Quang Thần Thủy bắn về phía Chuẩn Đề.

Chỉ là lúc bắn ra, Diệp Tiêu cũng vận dụng một chút pháp tắc không gian, khiến không gian xung quanh Tam Quang Thần Thủy giãn nở, phản chiếu giọt Tam Quang Thần Thủy đó, trông như một khối lớn!

"Diệp Tiêu đạo hữu, đây là 'chia cho bần đạo một ít cơ duyên' của ngươi sao!" Chuẩn Đề nhìn giọt Tam Quang Thần Thủy trong lòng bàn tay, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, giận dữ nói.

Vừa rồi nghe Diệp Tiêu nói muốn chia một ít cơ duyên để bồi tội, y thật sự đã tin, cho rằng Diệp Tiêu vì thấy chúng sinh Hồng Hoang sắp đến, sợ chuyện độc chiếm cơ duyên bị bại lộ, nên mới chịu nhún nhường với y.

Nhưng Chuẩn Đề vạn lần không ngờ, cái gọi là "chia một ít" của Diệp Tiêu, chỉ là một giọt Tam Quang Thần Thủy cỏn con!

Một giọt thì có tác dụng quái gì!

Tuy nhiên, sau khi tiếng nói phẫn nộ của Chuẩn Đề vang lên, lại chẳng có tiếng Diệp Tiêu đáp lại.

Chuẩn Đề tức giận ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Diệp Tiêu vốn đang

ở không xa, chẳng biết từ lúc nào đã biến mất tăm.

Nơi y đứng, ngay cả một chút dao động pháp lực của độn thuật hay dao động không gian cũng không để lại!

Lúc này, Chuẩn Đề dù có ngốc đến đâu cũng biết, mình lại bị Diệp Tiêu lừa rồi!

Diệp Tiêu miệng thì nói muốn chia cho Chuẩn Đề một ít cơ duyên, thực tế chỉ lấy ra một giọt Tam Quang Thần Thủy, lại còn dùng thuật che mắt, thu hút sự chú ý của Chuẩn Đề.

Còn Diệp Tiêu thì trong lúc Chuẩn Đề không để ý, đã biến mất thẳng.

Y lặng lẽ đi, như khi y lặng lẽ đến.

Không mang đi một áng mây, nhưng lại mang đi gần như toàn bộ cơ duyên bảo bối trên Bồng Lai Tiên Đảo!

"Diệp Tiêu!

Đồ vô sỉ!" "Đồ bại hoại của Hồng Hoang!" "Tức chết ta rồi!" Bị Diệp Tiêu lừa hết lần này đến lần khác, Chuẩn Đề bi phẫn đến mức suýt phun ra một ngụm máu già, ngửa mặt lên trời dậm chân chửi rủa.

"Sư đệ, xảy ra chuyện gì vậy?" "Chuẩn Đề, ngươi la hét cái gì!" Phía sau, vang lên tiếng của Tiếp Dẫn và Đông Vương Công, là những sinh linh cùng lên đảo với Chuẩn Đề và chia nhau hành động, họ cũng là những người đầu tiên đến sau Chuẩn Đề.

Ngay sau Tiếp Dẫn và Đông Vương Công, những đại năng Hồng Hoang bị kinh động ở phía đông Bồng Lai Tiên Đảo cũng lần lượt đến nơi.

Khi thấy Chuẩn Đề đang mất kiểm soát cảm xúc, và vùng đất phía đông bắc cũng rõ ràng đã bị cướp sạch một lượt, họ cũng không khỏi

có chút uất ức và ngơ ngác!

Vừa rồi ở phía đông tiên đảo, rõ ràng cảm ứng được nơi này có bảo khí!

Bây giờ lại ngoài một số Hậu Thiên Linh Bảo và linh căn hạ phẩm miễn cưỡng có thể thấy, căn bản không thấy bảo vật nào đáng giá!

Chỉ có mấy cái hố sâu tương tự!

"Chuẩn Đề đạo hữu, sao trông ngài lại phẫn nộ như vậy?" "Tiếp Dẫn đạo hữu, Đông Vương Công đạo hữu, có phải các vị đã lấy đi cơ duyên ở đây không?" "Ba vị đạo hữu, cơ duyên cơ duyên, chỉ có thể tùy duyên, không thể cưỡng cầu!

Ba người các vị tham lam như vậy, lấy đi tất cả cơ duyên trên đảo, chỉ để lại từng cái hố to, có phải hơi quá đáng rồi không!" Những đại năng Hồng Hoang đến sau, nhìn Chuẩn Đề có vẻ không ổn, cùng với Tiếp Dẫn, Đông Vương Công, liền cất giọng đầy nghi ngờ và bất mãn.

Là nhóm đại năng đầu tiên đến từ đại lục Hồng Hoang, sau khi thấy Bồng Lai Tiên Đảo hoang tàn, chỉ còn lại sự nghèo nàn, họ liền có thành kiến, nghi ngờ ba người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đông Vương Công.

Giống như vừa rồi Đông Vương Công và Tiếp Dẫn nghi ngờ lẫn nhau vậy.

Nghe những lời của các đại năng Hồng Hoang, hai người Đông Vương Công và Tiếp Dẫn cũng ấm ức đến mức không nói nên lời, họ cũng giống như những sinh linh đến sau, cũng chỉ đến chậm một bước, về cơ bản là không vớt vát được gì, thế mà lại bị những sinh linh này vu oan, làm sao chịu nổi?

Nhưng họ cũng không dám phát tác, bởi vì những đại năng này

quả thực đều là đại năng thật sự, ví dụ như đại yêu của Yêu tộc là Côn Bằng và Bạch Trạch, Minh Hà Lão Tổ của Huyết Hải và một số sinh linh Tiên Thiên thế hệ đầu tiên giữa trời đất, đều không dễ chọc!

"Các vị đạo hữu đừng hiểu lầm, bản vương cũng vừa mới đến đây, vừa đến đã thấy Chuẩn Đề đạo hữu đang chửi ầm lên, cảm xúc kích động..." Đông Vương Công lập tức xua tay, vội vàng thanh minh, đồng thời đẩy hết mọi nghi ngờ cho Chuẩn Đề.

Tuy có thân phận Nam Tiên Chi Thủ, ngoài những kẻ điên cuồng chiến đấu như Thập Nhị Tổ Vu ra, hắn có thể không sợ bất kỳ đại năng nào.

Nhưng hắn cũng không muốn bị nhiều đại năng như vậy hiểu lầm và để ý.

Chuẩn Đề lúc này cũng đã tỉnh táo lại một chút sau cơn giận dữ, khi nhận ra Đông Vương Công đẩy hết mọi chuyện cho mình, y lại nổi giận: "Đông Vương Công, ngươi nói bậy!

Là Diệp Tiêu!

Tất cả đều là Diệp Tiêu làm!

Hu hu!

Ta bị Diệp Tiêu lừa rồi!" Giọng nói của Chuẩn Đề lúc này còn mang theo tiếng nức nở!

Chương 46

Nỗi ấm ức phẫn nộ trong lòng, quả thực sắp bay vút tận trời xanh!

Vừa rồi không chỉ bị Diệp Tiêu lừa hai lần, còn vô cớ ăn một chưởng của Diệp Tiêu, bị đánh đến hộc máu, kết quả Diệp Tiêu chỉ cho một giọt Tam Quang Thần Thủy, vốn đã đủ khiến y uất ức rồi.

Kết quả là Diệp Tiêu biến mất, những đại năng Hồng Hoang đến sau đều cho rằng chuyện cướp bóc Bồng Lai Tiên Đảo là do Chuẩn Đề làm, làm sao Chuẩn Đề chịu nổi?

Đây chẳng phải là bắt y đeo nồi đen thay cho tên Diệp Tiêu kia sao?

Cho nên, Chuẩn Đề không thèm đôi co với Đông Vương Công, trước mặt bao nhiêu đại năng Hồng Hoang, mang theo nỗi uất hận vô tận tố cáo Diệp Tiêu: "Bần đạo tận mắt nhìn thấy, Diệp Tiêu dùng thủ pháp đào sâu ba thước, cướp đoạt hết bảo bối cơ duyên trên đảo.

Bần đạo tốt bụng khuyên can, nói phàm việc gì cũng nên chừa một đường lui, để tránh rước lấy đại nhân quả.

Kết quả Diệp Tiêu lại bảo bần đạo cút, còn ngang ngược vô lý đả thương bần đạo!" Nghe lời tố cáo gần như đẫm nước mắt của Chuẩn Đề, các đại năng Hồng Hoang có mặt ở đó không khỏi nhíu mày.

Tất cả đều do Diệp Tiêu làm?

Sao mà không tin nổi!

Tuy Diệp Tiêu xuất thế chưa bao lâu, nhưng bây giờ cả Hồng Hoang, ai mà không biết Diệp Tiêu là tấm gương đạo đức lừng danh, nghĩa bạc vân thiên?

"Chuẩn Đề đạo hữu, không phải bần đạo không tin, dù ngài có đổi

tên một người khác, bần đạo có lẽ sẽ tin.

Nhưng nói những chuyện này đều do Diệp Tiêu đạo hữu làm, có phải quá qua loa rồi không?

Chẳng lẽ vì Diệp Tiêu đạo hữu không ở đây, nên ngài liền tiện miệng vu khống sao?" Trấn Nguyên Tử tiên phong đạo cốt, mí mắt hơi cụp xuống, lên tiếng đầu tiên.

Ngài và Hồng Vân đều là người trọng tình nghĩa, những việc làm nghĩa bạc vân thiên của Diệp Tiêu trên Bất Chu Sơn trước đây, họ đều thấy trong mắt, tự nhiên tin tưởng vào con người của Diệp Tiêu.

Huống hồ, trong mắt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, Diệp Tiêu đã khuyên Côn Bằng trước Tử Tiêu Cung, giải vây cho Hồng Vân, lại còn nhường một cái Tiên Thiên Hồ Lô cho Hồng Vân trên Bất Chu Sơn, là có ơn với Hồng Vân.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân tình như thủ túc, Diệp Tiêu có ơn với Hồng Vân, tức là có ơn với Trấn Nguyên Tử, sao Trấn Nguyên Tử có thể trơ mắt nhìn Chuẩn Đề phỉ báng Diệp Tiêu như vậy?

"Ha, phẩm hạnh cao khiết, tính tình hòa nhã của Diệp Tiêu đạo hữu đã nổi danh khắp Hồng Hoang.

Ban đầu khi phát hiện Hồ Lô Đằng là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn và bảy cái Tiên Thiên Hồ Lô, Diệp Tiêu đạo hữu là người đầu tiên phát hiện, cũng không hề độc chiếm, còn mấy lần khiêm nhường.

Sao có thể cướp đoạt hết cơ duyên trên đảo được chứ?" Hồng Vân nói với giọng điệu có chút kích động, tuy không châm biếm Chuẩn Đề như Trấn Nguyên Tử, nhưng trong ngoài lời nói cũng đều là bảo vệ Diệp Tiêu, không tin lời Chuẩn Đề.

Thậm chí Hồng Vân vì nghe Chuẩn Đề phỉ báng Diệp Tiêu mà quá

kích động, nên nhất thời gấp gáp nói không nên lời, không thể phản bác ngay lập tức, nếu không, có lẽ đã lên tiếng trước cả Trấn Nguyên Tử.

Có hai vị đại năng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lên tiếng, những người còn lại như Minh Hà, Côn Bằng và Bạch Trạch cũng lộ vẻ đồng tình sâu sắc, mặt lạnh nhìn về phía Chuẩn Đề: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu và Hồng Vân đạo hữu nói không sai!

Chuẩn Đề, ngươi là một người phương Tây, lại đến đây trước chúng ta là đạo hữu phương Đông, vốn đã đáng ngờ rồi.

Bây giờ lại phỉ báng danh tiếng của Diệp Tiêu đạo hữu, rốt cuộc có dụng ý gì?" "Hừ!

Nếu biết điều thì mau giao ra cơ duyên đã cướp đoạt, cơ duyên phương Đông của ta, không phải thứ ngươi nên lấy!" Trong lúc nói, Côn Bằng và Bạch Trạch còn tỏa ra một luồng uy áp lạnh lẽo, mang ý uy hiếp rõ ràng.

Bị đông đảo đại năng chất vấn thậm chí trách mắng, Chuẩn Đề mặt đầy vẻ muốn khóc mà không có nước mắt!

"Các vị đạo hữu, xin hãy tin bần đạo, thật sự là Diệp Tiêu làm mà!

Cái gọi là hành hiệp trượng nghĩa, tính cách hòa nhã của Diệp Tiêu, toàn bộ đều là giả vờ.

Bần đạo vừa rồi cũng bị lừa, bị lừa hai lần!

Trước đó, tên đó đã mang theo bảo bối chạy rồi!" Chuẩn Đề vội vàng xua tay, cái nồi đen lớn như vậy, y gánh không nổi.

Huống hồ chuyện này vốn không phải do y làm, oan ức quá...

"Chuẩn Đề, nếu ngươi thật sự đã lấy, bây giờ giao ra vẫn còn kịp.

Bản vương vừa rồi có thể thấy, ngươi và Tiếp Dẫn ngay cả

những Hậu Thiên Linh Bảo kia cũng không tha!" Đông Vương Công cũng mặt lạnh trừng mắt nhìn Chuẩn Đề, tức giận nói.

Tuy không tận mắt thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cướp bóc Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng họ là những sinh linh mà Đông Vương Công thấy sớm nhất ở đây, đáng ngờ nhất.

Huống hồ, Đông Vương Công tận mắt thấy Diệp Tiêu khuyên can hòa giải, trước đó còn bắt chước Diệp Tiêu, nên so với Chuẩn Đề, Đông Vương Công càng tin tưởng Diệp Tiêu hơn.

Đừng nói là Đông Vương Công, ngay cả sư huynh của Chuẩn Đề là Tiếp Dẫn, lúc này cũng có chút hoang mang.

Đối với sư đệ của mình, Tiếp Dẫn không nghi ngờ, không ai rõ hơn hai người họ rằng những cái hố trên Bồng Lai Tiên Đảo không phải do họ làm.

Nhưng Tiếp Dẫn cũng có chút không thể tin rằng những chuyện này đều do Diệp Tiêu làm, nhất là trong tình huống không tận mắt chứng kiến.

Cho nên Tiếp Dẫn đạo nhân có chút cảm thấy, sư đệ có lẽ đã nhìn nhầm, hoặc là bị kích động...

"Sư huynh, ngay cả huynh cũng không tin ta sao?" Nhìn ánh mắt muốn nói lại thôi của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắp suy sụp rồi.

Chương 47

Tuy y cũng là một kẻ âm mưu đầy bụng, sinh linh phương Đông đề phòng y cũng là điều nên làm, nhưng lần này, y thật sự bị Diệp Tiêu gài bẫy mà!

Huống hồ, ngay cả sư huynh của y cũng không mấy tin lời y...

"Chuẩn Đề, nếu chuyện này là do Diệp Tiêu đạo hữu làm, vậy bần đạo hỏi ngươi, Diệp Tiêu đạo hữu đi đâu rồi?" Trấn Nguyên Tử lại lên tiếng, hỏi ngược lại Chuẩn Đề.

"Diệp Tiêu vừa rồi còn ở đây, đả thương bần đạo, kết quả trong nháy mắt, đột nhiên biến mất, nhất định là sợ tội bỏ trốn!" Chuẩn Đề uất ức mặt đỏ bừng, liền nói.

Còn về giọt Tam Quang Thần Thủy kia, thì bị y vô thức giấu đi, tuy chỉ có một giọt, nhưng là thứ đã vào tay, sao Chuẩn Đề có thể lấy ra?

Ngay lúc này, một đạo âm trong trẻo vang lên sau lưng đông đảo đại năng: "Bần đạo Diệp Tiêu, hình như nghe thấy có người gọi tên ta, không biết là vị đạo hữu nào?" Vút!

Ngay khi giọng nói trong trẻo vừa dứt, tất cả các đại năng Hồng Hoang liền đồng loạt nhìn về phía phát ra âm thanh sau lưng.

Chỉ thấy một bóng người trẻ tuổi phong thái như ngọc, phiêu diêu từ phía tây đến.

Chính là Diệp Tiêu!

Bên cạnh Diệp Tiêu, còn có hai vị đại năng là Phục Hy và Nữ Oa, đồng hành cùng Diệp Tiêu.

"Diệp Tiêu đạo hữu, còn có Phục Hy Nữ Oa hai vị đạo hữu!"

Hồng Vân cười ha hả, là người đầu tiên lên tiếng.

Ngài cảm thấy Diệp Tiêu đến cùng hai huynh muội Phục Hy Nữ Oa, rõ ràng là đến muộn hơn những người khác, điều này không nghi ngờ gì đã chứng minh Chuẩn Đề đang vu khống Diệp Tiêu.

Những đại năng khác thì nhìn Diệp Tiêu phiêu diêu bay tới, nhất thời có cảm giác như Tào Tháo đến khi vừa nhắc Tào Tháo, trong mắt hoặc trong lòng, cũng ít nhiều có suy nghĩ giống như Hồng Vân.

Còn Chuẩn Đề, ngay khi nhìn thấy Diệp Tiêu, tròng mắt đã đỏ ngầu: "Hay cho một Diệp Tiêu, sau khi sợ tội bỏ trốn, còn dám nghênh ngang quay lại!" Vừa nói, Chuẩn Đề vừa chỉ vào Diệp Tiêu, giọng điệu kích động nói: "Các vị đạo hữu, cơ duyên bảo bối của Bồng Lai Tiên Đảo đều ở trên người tên này, mọi người cùng lên, bắt hắn giao ra!" Chỉ là, sau khi lời nói điên cuồng của Chuẩn Đề dứt, không một đại năng nào có mặt ở đó đáp lại.

Đừng đùa, Diệp Tiêu dù sao cũng là tồn tại được Đạo Tổ Hồng Quân coi trọng, thực lực bản thân cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn, trong số các đại năng, cũng xếp hàng đầu.

Huống hồ danh tiếng nghĩa bạc vân thiên của Diệp Tiêu lừng lẫy ở Hồng Hoang, Hồng Vân Trấn Nguyên Tử hết lòng kính trọng Diệp Tiêu, Phục Hy Nữ Oa có giao tình không tệ với Diệp Tiêu, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu trời không sợ đất không sợ cũng rất nể mặt Diệp Tiêu.

Ai sẽ nghe lời nói một phía của Chuẩn Đề, mà mạo phạm đắc tội Diệp Tiêu?

Diệp Tiêu thu hết thần thái của các đại năng vào mắt, sau đó nhìn Chuẩn Đề đang tức tối mà đơn độc, trong lòng cười khẩy không thôi. *Lời của Chuẩn Đề câu nào cũng là sự thật thì đã sao?* *Những sinh linh Hồng Hoang này, có mấy người tin?* *Tự làm tự chịu, không thể

sống được!* Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu lập tức giả vờ ngơ ngác nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, ngài nói gì vậy, bần đạo nghe không hiểu?

Sợ tội bỏ trốn, cơ duyên đều ở trên người bần đạo?

Bần đạo vừa mới đến đây thôi mà." Nhìn bộ dạng ngây thơ vô tội của Diệp Tiêu, Chuẩn Đề tức đến nổ phổi.

Vừa bị Diệp Tiêu lừa gạt hai lần, bị đánh một chưởng, bây giờ Diệp Tiêu lại ra vẻ vô tội, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Diễn kỹ này, cũng quá đặc biệt tốt rồi!

Dù là Chuẩn Đề, một kẻ mặt dày vô sỉ, lúc này cũng không khỏi tự đáy lòng thừa nhận, Diệp Tiêu là kẻ mặt dày vô sỉ nhất mà y từng gặp!

"Diệp Tiêu, ngươi đừng có ở đây giả vờ!

Các đạo hữu Hồng Hoang không thấy được bộ mặt thật của ngươi, nhưng bần đạo thì thấy rồi!

Ngươi vơ vét hết cơ duyên trên đảo, bần đạo tận mắt thấy ngươi bứng cả một ao Tam Quang Thần Thủy cùng với Tam Quang Trì và tổ mạch dưới lòng đất.

Bần đạo tốt bụng khuyên can, ngươi lại hung hăng độc ác đả thương bần đạo, rồi bỏ đi.

Bây giờ quay lại một vòng, định không nhận nợ sao!" Chuẩn Đề run rẩy toàn thân, mặt đỏ tai hồng chửi rủa.

Trên mặt Diệp Tiêu vẫn luôn là vẻ hòa nhã vô hại: "Chuẩn Đề đạo hữu, ngài nói bần đạo đã đả thương ngài, rồi bỏ đi.

Nhưng bần đạo thực sự vừa mới đến đây, điểm này, Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu có thể làm chứng cho ta." Trong lúc nói chuyện, Diệp Tiêu trong lòng lại cười lạnh.

Chuẩn Đề càng tức tối, càng không ai tin.

“Diệp Tiêu đạo hữu nói không sai, hai huynh muội chúng ta có thể làm chứng cho Diệp Tiêu đạo hữu.

Chúng ta ở bờ biển Đông Hải, gặp được Diệp Tiêu đạo hữu đến từ phía sau, sau đó cùng Diệp Tiêu đạo hữu kết bạn đồng hành, mới đến đây.” Phục Hy nghiêm túc lên tiếng, làm chứng cho Diệp Tiêu.

Nữ Oa vốn không thích dính vào chuyện thị phi, cũng lên tiếng với giọng điệu kiên định: “Đúng vậy!

Từ bờ biển Đông Hải đến Bồng Lai Tiên Đảo, chúng ta cũng đã đi một đoạn thời gian.

Nếu thật sự là Diệp Tiêu đạo hữu làm những chuyện này, vậy lúc chúng ta gặp Diệp Tiêu đạo hữu, y đáng lẽ phải trốn từ hướng đông Bồng Lai Tiên Đảo, sao lại xuất hiện sau lưng chúng ta?” Nghe lời của Phục Hy và Nữ Oa, các đại năng như Hồng Vân Trấn Nguyên Tử cũng lập tức gật đầu đồng tình: “Đúng vậy!

Đừng nói là Diệp Tiêu đạo hữu kết bạn cùng Phục Hy Nữ Oa đạo hữu, đến muộn hơn chúng ta.

Vừa rồi nếu thật sự là do Diệp Tiêu đạo hữu làm, vậy lúc nãy khi đông đảo đạo hữu chúng ta cùng đến, tại sao không thấy Diệp Tiêu đạo hữu trốn về đại lục Hồng Hoang?

Chương 48

Phải biết rằng, thần niệm của đông đảo đạo hữu chúng ta gần như bao phủ cả vùng biển này, dù chỉ một con muỗi bay qua mắt, cũng đừng hòng qua mặt được cảm tri của chúng ta.

Nếu Diệp Tiêu đạo hữu rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, đáng lẽ phải đụng mặt chúng ta mới đúng!" "Hơn nữa, nếu Diệp Tiêu đạo hữu thật sự cuỗm đi tất cả cơ duyên, lúc này nên trốn càng xa càng tốt, tiêu hóa những cơ duyên đó mới phải, sao lại có thể chạy về đây?" Lời bảo đảm của Phục Hy Nữ Oa, cùng với những câu hỏi ngược lại của Hồng Vân Trấn Nguyên Tử và những người khác, lập tức khiến Chuẩn Đề ngây người.

Bởi vì những điều này, y đều không trả lời được.

Thậm chí căn bản không có cách nào trả lời!

Y biết Diệp Tiêu làm thế nào để tránh được cảm tri của các đại năng, rồi lại vòng một vòng đi cùng Phục Hy và Nữ Oa.

Nhưng trong lòng y lại biết rõ, tất cả thật sự đều do Diệp Tiêu làm.

Nhưng bây giờ lại không có một ai tin Chuẩn Đề, thậm chí còn khiến Chuẩn Đề có chút hiềm nghi càng giải thích càng đen.

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề ấm ức đến mức sắp khóc.

Bây giờ y đã hiểu, nếu không thể chứng minh chuyện này là do Diệp Tiêu làm, vậy thì cuối cùng cái nồi đen và chậu phân này, đều sẽ đổ lên đầu Chuẩn Đề.

Ngay lúc này, Diệp Tiêu sau khi giả làm thỏ trắng vô tội một hồi, lại lên tiếng: "Chuẩn Đề đạo hữu, ngài vừa nói tận mắt thấy bần đạo

lấy đi toàn bộ Tam Quang Thần Thủy.

Vậy tại sao bần đạo lại cảm nhận được khí tức nghi là của Tam Quang Thần Thủy từ trên người ngài?" Giọng nói của Diệp Tiêu, không nhẹ không nặng vang lên.

Nhưng lại như một tảng đá lớn rơi xuống mặt nước, trong nháy mắt truyền vào tai và lòng của tất cả các đại năng có mặt.

"Vút!" Một khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người, đều đồng loạt dán chặt vào Chuẩn Đề, vô số đạo thần niệm cường đại, hướng về phía Chuẩn Đề bao phủ tới.

Ở Hồng Hoang, dùng thần niệm dò xét người khác, là một hành vi khiêu khích vô cùng vô lễ, dễ gây ra mâu thuẫn.

Nhất là Chuẩn Đề dù sao cũng là một trong những đại năng Hồng Hoang, là tồn tại ngồi trên bồ đoàn màu tím trong Tử Tiêu Cung, bình thường cũng không ai khiêu khích Chuẩn Đề.

Nhưng lúc này, các đại năng lại chẳng hề quan tâm.

Sắc mặt Chuẩn Đề, lập tức thay đổi.

Từ mặt đỏ tai hồng ban đầu, biến thành một trận lúc xanh lúc đỏ!

Trên người y, quả thực có khí tức của Tam Quang Thần Thủy, chính là giọt Tam Quang Thần Thủy mà Diệp Tiêu vừa cho.

Bởi vì ích kỷ, nên Chuẩn Đề đã giấu riêng giọt Tam Quang Thần Thủy đó, chỉ tố cáo Diệp Tiêu, chứ không hề nhắc đến chuyện này.

Nhưng bây giờ, chuyện này lại bị Diệp Tiêu nhắc đến!

Chuẩn Đề không ngốc, cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao Diệp Tiêu trước khi đi lại đột nhiên đại phát từ bi chia cho y một giọt Tam Quang Thần Thủy, hóa ra là để ứng vào đây!

Cảm nhận được thần niệm dò xét của đông đảo đại năng ập đến,

sắc mặt Chuẩn Đề cũng từ lúc xanh lúc đỏ biến thành có chút tái nhợt.

Lúc này, y hối hận biết bao!

Sớm biết như vậy, lúc đó không nên vì tham lam, mà giấu giọt Tam Quang Thần Thủy đó đi!

Chuẩn Đề càng biết, chuyện trên người có Tam Quang Thần Thủy, dưới sự dò xét cố ý của nhiều đại năng như vậy, khó mà giấu được!

Thế là một khắc sau, Chuẩn Đề nghiến răng, lấy ra giọt Tam Quang Thần Thủy tỏa ra thần quang ba màu, sắc mặt âm trầm nói: "Không sai, trên người ta quả thực có một giọt Tam Quang Thần Thủy, nhưng đó là do Diệp Tiêu vừa rồi chủ động đưa cho ta!

Hắn dùng giọt Tam Quang Thần Thủy này để giá họa cho bần đạo, các vị đạo hữu đừng để bị hắn lừa!

Tam Quang Trì và tuyệt đại đa số Tam Quang Thần Thủy, đều ở trong hồ lô của Diệp Tiêu, các vị đạo hữu xem xét là biết!" Lời biện giải của Chuẩn Đề vừa dứt, Diệp Tiêu liền bật cười.

Biện giải như vậy, lúc này không còn tác dụng nữa rồi.

Thực tế, chính là đoán được lòng ích kỷ của Chuẩn Đề, y mới nảy ra ý định tạm thời, để lại cho Chuẩn Đề một giọt Tam Quang Thần Thủy, cũng là để đưa Chuẩn Đề vào cái hố mà y đã đào.

Lúc này, cái hố đó bắt đầu phát huy tác dụng.

Không cần Diệp Tiêu mở miệng, những đại năng có mặt ở đó, đã có người thay Diệp Tiêu lên tiếng: "Chuẩn Đề!

Ngươi nói Diệp Tiêu đạo hữu chia cho ngươi một giọt Tam Quang Thần Thủy để giá họa, vậy tại sao lúc nãy khi chúng ta đến lại không nói?

Đợi đến khi Diệp Tiêu đạo hữu cảm nhận được trên người ngươi có khí tức Tam Quang Thần Thủy, mới nói là do Diệp Tiêu đạo hữu đưa cho?" Trấn Nguyên Tử vuốt ba chòm râu dài, mắt hơi nheo lại, lạnh lùng lên tiếng.

"Đúng vậy, nếu thật sự là Diệp Tiêu đạo hữu giá họa, ngươi đáng lẽ phải lấy ra Tam Quang Thần Thủy ngay từ đầu, tại sao lại giấu nó trên người?

Theo ta thấy, ngươi chính là kẻ giấu riêng Tam Quang Thần Thủy và đông đảo cơ duyên!" "Không sai!

Một kẻ giấu riêng Tam Quang Thần Thủy, trước sau nói dối như ngươi, lời của ngươi làm sao có thể tin được!" Ngay sau Trấn Nguyên Tử, Đông Vương Công và Bạch Trạch cũng lần lượt lên tiếng với giọng điệu không thiện cảm.

Côn Bằng và Minh Hà càng ánh mắt băng lãnh, đột nhiên tỏa ra một luồng sát khí, bao phủ lấy Chuẩn Đề: "Chuẩn Đề, mau giao ra cơ duyên của chúng ta!" Đặc biệt là Côn Bằng, trước đó bị ép nhường bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung, chính là do hai sư huynh đệ Chuẩn Đề Tiếp Dẫn ép buộc, lúc này tìm được cơ hội, càng hận không thể đòi lại cả vốn lẫn lời.

Chương 49

Đối mặt với những lời quát hỏi lạnh lùng của đông đảo đại năng, Chuẩn Đề thật sự đã khóc ngay tại chỗ: "Các vị đạo hữu, xin hãy tin bần đạo, thật sự không phải ta mà!" Nhưng lời của Chuẩn Đề, lúc này làm sao còn có ai tin?

Chỉ từ giọt Tam Quang Thần Thủy đó, đã chứng minh Chuẩn Đề là một kẻ có vết nhơ đạo đức, giấu riêng lợi ích.

Còn Diệp Tiêu thì lại là người được cả Hồng Hoang công nhận là nghĩa bạc vân thiên, hào phóng trượng nghĩa.

Đồng thời Diệp Tiêu cũng có các đại năng như Phục Hy Nữ Oa làm chứng, có bằng chứng ngoại phạm đầy đủ.

Thử hỏi trong tình huống như vậy, làm sao có ai tin Chuẩn Đề mà nghi ngờ Diệp Tiêu?

Thực tế, từ lúc Chuẩn Đề nhận lấy giọt Tam Quang Thần Thủy của Diệp Tiêu, và có lòng giấu riêng, y đã bước lên một con đường không thể quay đầu.

Dưới sự thúc đẩy nhẹ nhàng của Diệp Tiêu, Chuẩn Đề bây giờ có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch, là bùn vàng dính đũng quần, không phải phân cũng là phân rồi!

Còn Diệp Tiêu thì thuận lợi rửa sạch, đồng thời khiến nhiều đại năng Hồng Hoang cảm thấy Diệp Tiêu bị vu khống, bênh vực cho Diệp Tiêu, thậm chí còn giành được nhiều sự đồng tình.

Vừa được lượng lớn cơ duyên lợi ích, lại không gây chú ý cho chúng sinh Hồng Hoang, âm thầm phát tài lớn, còn ném cái nồi đen cho Chuẩn Đề, có thể nói là một mũi tên trúng ba đích!

Một phen này, không lỗ!

Chuẩn Đề tự mình đeo cái nồi đen, lúc này đã trở thành mục tiêu của mọi người, thu hút vô số ánh mắt thù địch.

"Hay cho một Chuẩn Đề, hóa ra tất cả đều do ngươi làm, còn dám oan uổng người tốt!

Bản vương với tư cách là Nam Tiên Chi Thủ, người đầu tiên không thể tha cho ngươi!

Còn có Tiếp Dẫn đạo nhân, cùng một phe với Chuẩn Đề, cũng không trong sạch!" Đông Vương Công mặt đen như mực, tức giận nói.

Hắn vẫn luôn cảm thấy, tất cả đều là do Chuẩn Đề Tiếp Dẫn làm!

Nói rồi, Đông Vương Công tế ra Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Đầu Trượng, liền đánh về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

"Hừ!

Mau trả lại cơ duyên của đạo hữu phương Đông chúng ta!" Côn Bằng càng nắm lấy cơ hội, hừ lạnh một tiếng, một chiêu Côn Bằng Triển Sí, bổ về phía Chuẩn Đề.

"Giết!" Minh Hà và đại yêu của Yêu tộc là Bạch Trạch cũng lần lượt gầm lên một tiếng, cùng nhau ra tay, bao phủ lấy hai sư huynh đệ Chuẩn Đề Tiếp Dẫn.

"Sư huynh, mau chạy!" Chuẩn Đề đáng thương, vốn định để mọi người lục soát kỹ lưỡng một phen, để chứng minh sự trong sạch của mình.

Nhưng lúc này lại không dám nói gì nữa, vội vàng gọi sư huynh Tiếp Dẫn còn đang ngơ ngác hơn mình, quay người bỏ chạy.

Nhìn thế trận tấn công của các đại năng, Chuẩn Đề biết rằng e là

không kịp nói hết câu, sẽ bị mọi người loạn quyền đánh chết, chỉ đành bi phẫn chạy trốn.

Một khi chạy trốn, cái nồi đen này từ đó liền vững vàng đeo trên lưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn!

"Sư đệ, ta thật sự bị ngươi hại chết rồi!" Tiếp Dẫn còn bi phẫn hơn cả Chuẩn Đề, rõ ràng không làm gì, ngay cả một giọt Tam Quang Thần Thủy cũng không có, chỉ vì cùng một phe với Chuẩn Đề, cũng trở thành mục tiêu của mọi người.

"Sư huynh, đừng nói nữa, sư đệ ta, thật sự bị Diệp Tiêu gài bẫy mà..." Chuẩn Đề vừa điên cuồng chạy trốn, vừa nức nở giải thích, lần này, có thể nói là bị Diệp Tiêu gài cho thê thảm.

Kẻ đầu sỏ Diệp Tiêu, nhìn cảnh Chuẩn Đề Tiếp Dẫn bị các đại năng truy sát, liều mạng chạy trốn, không khỏi lắc đầu: "Chậc chậc, thảm thật..." Diệp Tiêu tuy miệng than thở thảm thật, nhưng ý cười sâu trong đáy mắt lại gần như không thể che giấu.

Lần này Chuẩn Đề quả thực bị Diệp Tiêu gài cho thê thảm, nhưng đều là tự tìm lấy.

Nếu không phải Chuẩn Đề ích kỷ tham lam, giấu riêng Tam Quang Thần Thủy, cũng sẽ không rơi vào cái hố mà Diệp Tiêu đã đào.

Bây giờ thì tốt rồi, Chuẩn Đề đeo trên lưng một cái nồi đen lớn, sau này hoàn toàn không thể thoát ra.

Còn Diệp Tiêu thì có thể trong khi thu được lượng lớn lợi ích, lại đứng ngoài cuộc, bình tĩnh nhìn Chuẩn Đề Tiếp Dẫn bị truy sát, mà không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Dù sao hai sư huynh đệ Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, vốn không phải người tốt, giỏi diễn kịch và tính kế, từ việc lừa gạt Hồng Vân, ép buộc Côn Bằng trong Tử Tiêu Cung có thể thấy rõ.

Theo tiến trình của Hồng Hoang, hai tên này sau này sẽ thành Thánh, rồi khắp nơi gây chuyện, tính kế người khác.

Hồng Vân từng đồng tình với Chuẩn Đề Tiếp Dẫn trong Tử Tiêu Cung, chủ động nhường chỗ ngồi, hai tên này sau đó lại che giấu thiên cơ, lấy oán báo ân giúp Côn Bằng và Minh Hà đánh lén Hồng Vân, dẫn đến Hồng Vân vẫn lạc.

Càng khắp nơi châm ngòi ly gián, dụ dỗ sinh linh phương Đông, xứng đáng là cặp đôi vô sỉ!

Cho nên, Diệp Tiêu không chỉ gài bẫy Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, mà còn cảm thấy gài bẫy rất thoải mái, rất tuyệt vời.

Nếu có cơ hội, sau này không ngại gài bẫy Chuẩn Đề Tiếp Dẫn thêm mấy lần, cho đến khi gài chết thì thôi.

Đương nhiên, lần này hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, e là đã đủ thê thảm.

Diệp Tiêu nhìn từ xa, chỉ trong chốc lát, Chuẩn Đề đã bị Long Đầu Trượng của Đông Vương Công quét trúng hai lần, bị Côn Bằng đuổi kịp đánh hộc máu ba lần, suýt nữa bị đánh ra cả phân!

Tiếp Dẫn thì khá hơn một chút, nhưng cũng bị truy sát đến mức liều mạng bay trốn, kêu la thảm thiết.

Chương 50

"Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, hoàn toàn là gieo gió gặt bão.

Vu khống đạo hữu, đáng phải có báo ứng này!" Bên cạnh Diệp Tiêu, Trấn Nguyên Tử tay cầm phất trần, căm ghét cái ác như thù lên tiếng.

Diệp Tiêu thì mặt đầy cảm khái thở dài một hơi: "Ai, người tốt khó làm a.

Tuy Chuẩn Đề vô cớ vu khống bần đạo, nhưng bần đạo hy vọng, Chuẩn Đề đạo hữu đừng bị đánh chết..." Diệp Tiêu đương nhiên không hy vọng Chuẩn Đề bây giờ bị đánh chết, dù sao một "đối tác" đeo nồi đen cực phẩm như vậy không dễ tìm.

Dù sao bây giờ mới xuất thế Bồng Lai Tiên Đảo, còn có Phương Trượng, Doanh Châu hai tòa tiên đảo chưa xuất thế.

Nếu Chuẩn Đề thật sự chết rồi, sau này Diệp Tiêu tàn phá Phương Trượng, Doanh Châu, lại phải bày mưu tìm người khác đeo nồi đen.

Nhưng Diệp Tiêu cũng không có ý định khuyên can, chỉ có Chuẩn Đề không ngừng bị truy sát, mới là Chuẩn Đề đeo nồi đen tốt nhất.

Bởi vì như vậy, Chuẩn Đề mới vĩnh viễn không có cơ hội chứng minh sự trong sạch của mình.

"Diệp Tiêu đạo hữu tâm địa thiện lương, thật là tấm gương của Hồng Hoang." Nữ Oa nghe lời của Diệp Tiêu, không khỏi gật đầu cảm khái.

"Bị người ta vu khống như vậy, lại còn lo lắng Chuẩn Đề có bị đánh chết hay không, đạo hữu nghĩa bạc vân thiên, quả nhiên danh bất hư truyền." Phục Hy tính cách chính trực, cũng lên tiếng phụ họa.

Nếu Chuẩn Đề ở đây, e là lại phun ra một ngụm máu già.

Diệp Tiêu nghĩa bạc vân thiên, tâm địa thiện lương?

Lão tử sắp bị Diệp Tiêu gài cho chết rồi đấy nhé!

"Đạo hữu quá khen rồi, bần đạo cũng chỉ là trong lòng không nỡ thôi." Diệp Tiêu sau khi gài cho Chuẩn Đề thê thảm, lại không có chút giác ngộ nào của kẻ đầu sỏ, đối mặt với lời khen của Phục Hy Nữ Oa, lại bắt đầu diễn.

Dù sao muốn âm thầm phát tài lớn ở Hồng Hoang, hình tượng người tốt nghĩa bạc vân thiên, phải tiếp tục củng cố.

Ví dụ như Phục Hy Nữ Oa và Hồng Vân Trấn Nguyên Tử, đã tin tưởng sâu sắc Diệp Tiêu, và hôm nay đã giúp Diệp Tiêu không ít.

Chính vì có sự ủng hộ của họ, nên quá trình Diệp Tiêu gài bẫy Chuẩn Đề, còn thuận lợi hơn cả kế hoạch.

Đặc biệt là hai người Phục Hy và Nữ Oa, đã cung cấp cho Diệp Tiêu bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo.

Thực tế, sau khi Diệp Tiêu chia cho Chuẩn Đề một giọt Tam Quang Thần Thủy, liền thi triển Càn Khôn Độn Thuật, phối hợp với Càn Khôn Toa và pháp tắc Không Gian Đại Đạo, tránh được cảm tri của đông đảo đại năng, xuất hiện ở bờ biển Đông Hải xa xôi.

Vừa hay nhìn thấy huynh muội Phục Hy Nữ Oa, chậm rãi đến từ Bất Chu Sơn, Diệp Tiêu thuận thế giả vờ tình cờ gặp, rồi cùng họ đến đây.

Đây chính là bước quan trọng nhất để Diệp Tiêu đứng ngoài cuộc mà gài cho Chuẩn Đề thê thảm.

Nắm giữ Không Gian Đại Đạo, về tốc độ và ẩn nấp, không ai có thể bì!

Dù Chuẩn Đề có vắt óc suy nghĩ, cũng không thể giải thích rõ Diệp Tiêu làm thế nào trong thời gian ngắn như vậy, lại vòng ra sau lưng một đám đại năng Hồng Hoang được!

Cho nên, chỉ có thể đeo cái nồi đen này!

"Ai, Bồng Lai Tiên Đảo đều bị Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đào rỗng rồi, không còn cơ duyên nào để lấy, chi bằng quay về." Trấn Nguyên Tử cất giọng trong trẻo nói.

"Không sai, sự đã đến nước này, chúng ta vừa hay kết bạn quay về." Phục Hy cũng gật đầu.

Trấn Nguyên Tử Hồng Vân đều là người tính tình tùy hòa, dù đi một chuyến tay không, cũng không hề có chút thất vọng.

Càng không giống như Đông Vương Công, Côn Bằng, vì cơ duyên mà truy sát Chuẩn Đề Tiếp Dẫn.

Nữ Oa càng không thích dính vào chuyện thị phi, lần này cũng là bị huynh trưởng Phục Hy gọi đi cùng, thử vận may, đã không có cơ duyên, cũng sẽ không đi tranh giành.

Còn Diệp Tiêu?

Là kẻ thắng lớn thực sự, đầy ắp bát đĩa, có lý do gì phải tiếp tục ở lại cái Bồng Lai Tiên Đảo nghèo nàn này chứ?

Thế là Diệp Tiêu cũng gật đầu, cùng Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa, bước lên con đường trở về đại lục Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn vẫn đang bị truy sát, liều mạng chạy trốn.

Cuộc đại chiến giữa Thập Nhị Tổ Vu và hoàng giả Yêu tộc, vẫn đang tiếp diễn.

Trên Côn Luân Sơn, một luồng động tĩnh đột phá với thanh thế to

lớn, bắt đầu lan rộng khắp Hồng Hoang.

Thái Thanh Lão Tử, sau một thời gian bế quan, đã thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Trên Côn Luân Sơn, tử khí kéo dài ba vạn dặm về phía đông.

Vô tận linh khí trời đất, như từng con sông lớn, tụ tập từ bốn phương tám hướng, rót vào Côn Luân Sơn.

Trên trời mây tầng cuồn cuộn, mang theo ngàn vạn tia sáng lành, từ trên trời cao rải xuống mặt đất.

Chương 51

Cùng lúc đó, một luồng đạo vận cường đại huyền diệu, cũng từ trên Côn Luân Sơn dâng lên, lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Một khắc này, không biết bao nhiêu ức vạn sinh linh Hồng Hoang xung quanh Côn Luân Sơn, đều ngây người nhìn về hướng Côn Luân Sơn, trong lòng tràn đầy chấn động.

"Tử khí đến từ phương đông, đạo vận thiên thành, động tĩnh khủng bố như vậy, có người trên Côn Luân Sơn đột phá cảnh giới!" "Luồng đạo vận này huyền diệu cường đại, càng khiến người ta cảm nhận được một luồng khí tức siêu thoát trên Đại La Kim Tiên, chắc chắn có người đột phá Đại La Kim Tiên, tiến lên một tầng lầu mới!" Một số sinh linh Hồng Hoang ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, lần lượt lên tiếng với vẻ chấn động.

Trước khi Đạo Tổ giảng đạo lần thứ hai, bao gồm cả Tam Thanh và các đại năng Hồng Hoang khác, cảnh giới của mọi người đều dừng lại ở Đại La Kim Tiên.

Người mạnh nhất cũng chỉ là Đại La Kim Tiên đại viên mãn, vì không ai nắm được phương pháp tu luyện trên Đại La.

Giống như một con đường phía trước, bị một con sông lớn chặn lại, không ai có thể đi qua.

Sau khi Đạo Tổ giảng đạo lần thứ hai, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, đều đã hiểu ra con đường phía trước nên đi như thế nào.

Cũng giống như nắm được phương pháp xây cầu, chỉ cần tuần tự xây cầu, đợi cầu xây xong, là có thể từ trên cầu đi sang bờ bên kia, thành công nối lại con đường bị đứt đoạn!

Chỉ là hiện tại mà nói, tuyệt đại đa số sinh linh Hồng Hoang, đều chưa xây xong cây cầu đó, không thể vượt qua ngưỡng cửa đạo, đến bờ bên kia.

Nhưng trên Côn Luân Sơn lại có người đi đầu đến được!

"Sinh linh mạnh nhất trên Côn Luân Sơn, chính là Tam Thanh.

Trong Tam Thanh mạnh nhất, chính là Thái Thanh Lão Tử.

Khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, ngài đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn một thời gian dài, nay nghe Đạo Tổ giảng đạo, dưới sự tích lũy dày đặc, cuối cùng đã bước ra được bước đó!" Có sinh linh Tiên Thiên cường đại nhìn về hướng Côn Luân Sơn, trong mắt tinh quang lấp lánh nói.

Lập tức khiến một số sinh linh xung quanh gật đầu phụ họa: "Đúng vậy!

Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, Thái Thanh là đứng đầu Tam Thanh, căn nguyên và nội tình đều vượt trội hơn hai vị còn lại.

Nay chắc chắn là Thái Thanh Lão Tử đã đột phá!" "Ha ha, Thái Thanh đã bước ra bước đó, đã chứng minh cho chúng ta hiệu dụng của đạo pháp mà Đạo Tổ truyền thụ, chúng ta chỉ cần làm theo những gì Đạo Tổ dạy, sớm muộn cũng có thể giống như Thái Thanh, tiến lên một tầng lầu mới!" Nhiều sinh linh Tiên Thiên ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, lúc này đều mặt mày hớn hở báo cho nhau biết.

Bởi vì thành công của Thái Thanh, đã khiến họ nhìn thấy hy vọng của con đường phía trước, nghiệm chứng được tính khả thi của nó!

Lúc này, phía đông đại lục Hồng Hoang, Diệp Tiêu, Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa và những người khác vừa trở về đại lục không lâu, cũng cảm ứng được đạo vận truyền đến từ hướng Côn Luân Sơn, trong

lòng lập tức hiểu ra.

"Thái Thanh đã đột phá cảnh giới, bước ra bước siêu thoát Đại La.

Chúng ta cũng nên nỗ lực rồi." Phục Hy giỏi suy diễn, nghiêm túc lên tiếng đầu tiên.

Dù không cần suy diễn, mọi người cũng đều hiểu, trong Tam Thanh người đột phá đầu tiên, chỉ có thể là Thái Thanh.

"Đúng vậy, lúc chúng ta đến Đông Hải tìm cơ duyên, Thái Thanh lại ở Côn Luân Sơn bế quan không ra.

Nay chúng ta tay không trở về, Thái Thanh lại tiến lên một tầng lầu mới.

Thật khiến người ta thở dài." Trấn Nguyên Tử tay cầm phất trần, mặt đầy cảm khái nói.

"Mấy vị đạo hữu, Thái Thanh đột phá cảnh giới, có nghĩa là từ nay Hồng Hoang bước vào một giai đoạn mới.

Chúng ta cũng không thể lạc hậu, bần đạo liền trở về Ngũ Trang Quán bế quan, tranh thủ sớm ngày tiến lên một tầng lầu mới." Trong Hồng Hoang, luôn lấy thực lực làm đầu.

Thái Thanh siêu thoát Đại La Kim Tiên, khiến tất cả các đại năng, đều cảm thấy áp lực.

Dù không thể vượt qua Tam Thanh, cũng không thể lạc hậu hơn Tam Thanh quá nhiều.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu nói có lý, nếu đã như vậy, chúng ta liền từ biệt tại đây đi!" Diệp Tiêu nghe vậy, cũng lập tức cười nhạt phụ họa.

Bây giờ y cũng muốn tìm một nơi ở một mình, kiểm kê kỹ lưỡng những gì thu được ở Bồng Lai Tiên Đảo lần này.

Còn về bế quan đột phá?

Diệp Tiêu không vội, trên người có nhiều thiên tài địa bảo như vậy, chỉ riêng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã có không ít, muốn đột phá, quả thực dễ như trở bàn tay.

Chỉ là đối với Diệp Tiêu mà nói, bây giờ không phải là lúc tốt để đột phá.

Sau khi từ biệt nhau, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, kết bạn trở về đạo trường của mình.

Hai người Phục Hy và Nữ Oa, thì trở về Bất Chu Sơn.

Diệp Tiêu thì thi triển Càn Khôn Độn Thuật, vận chuyển Không Gian Đại Đạo, đến Bàn Cổ Thần Điện.

Nơi đó, hiện tại là nơi yên tĩnh nhất, ít bị quấy rầy nhất trong cả Hồng Hoang.

Huống hồ, Diệp Tiêu vốn cũng đã được Thập Nhị Tổ Vu mời, đến Bàn Cổ Thần Điện tĩnh tu.

Chỉ là giữa đường bị lão già gian manh Hồng Quân gọi đi dạy riêng thôi.

Chương 52

Không lâu sau, Diệp Tiêu đã đến Bàn Cổ Thần Điện, tâm niệm vừa động, tế ra Hỗn Độn Hồ Lô.

"Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý, chín quả Hoàng Trung Lý, một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng, một ao Tam Quang Thần Thủy, một gốc Hỏa Phượng Đằng..." Diệp Tiêu lần lượt kiểm kê những gì thu được ở Bồng Lai Tiên Đảo lần này, mặt gần như cười toe toét, chuyến thu hoạch này, không chỉ có thể dùng từ bội thu để hình dung.

Thu hoạch khổng lồ!

Bảo vật cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã có không dưới trăm món, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Căn và Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng có mấy trăm món.

Còn những linh căn linh bảo phẩm tương khác, càng nhiều không đếm xuể!

Nếu cộng thêm hạt Hỗn Độn Thanh Liên mà hệ thống thưởng, vậy thì Diệp Tiêu lúc này, có thể nói là ngoài lão già gian manh Hồng Quân ra, là người đàn ông giàu có nhất cả Hồng Hoang!

Ngay cả các đại năng như Tam Thanh, sau khi biết gia sản của Diệp Tiêu, cũng sẽ ghen tị đến mức căm hận!

"Nha, Tam Quang Thần Thủy nhiều đến mức sắp tràn ra rồi." Trong Bàn Cổ Thần Điện, Diệp Tiêu sau khi kiểm kê xong thu hoạch lần này, đột nhiên khẽ than một tiếng.

Bởi vì trong Tam Quang Trì, đầy ắp Tam Quang Thần Thủy, tích tụ đến một điểm giới hạn, mặt nước cao hơn thành ao rất nhiều, mắt

thấy sắp tràn ra ngoài.

Dù sao Tam Quang Trì, lúc Diệp Tiêu phát hiện, đã tích tụ đầy ao thần thủy, có nghĩa là món bảo vật này đã đến lúc viên mãn xuất thế.

Diệp Tiêu trước đó lấy đi một giọt để giá họa cho Chuẩn Đề, đối với một ao thần thủy mà nói, chẳng qua chỉ là giọt nước trong biển cả.

Huống hồ, Tam Quang Trì có thể không ngừng sinh ra Tam Quang Thần Thủy, lại thêm Diệp Tiêu đã đào cả địa mạch lên, thậm chí có thể lấy không bao giờ hết!

Cho nên, nhìn ao nước Tam Quang sắp tràn ra, Diệp Tiêu nhất thời có chút đau đầu.

Tam Quang Thần Thủy tuy có thể bảo quản, nhưng chỉ khi ở trong Tam Quang Trì, mới có thể giữ được phẩm chất tốt nhất.

Một khi được cất vào pháp khí khác, linh tính và dược lực trong đó sẽ từ từ giảm xuống, sau một thời gian, tuy vẫn là thánh dược chữa thương, nhưng lại thua xa lúc vừa lấy ra từ Tam Quang Trì.

Cho nên Diệp Tiêu không định dùng linh bảo pháp khí khác để chứa số Tam Quang Thần Thủy dư thừa.

Dù sao chỉ cần nắm giữ Tam Quang Trì, là có Tam Quang Thần Thủy phẩm chất tốt nhất dùng bất cứ lúc nào, việc gì phải dùng những thứ đã bị giảm phẩm chất sau khi cất giữ?

Còn về việc uống Tam Quang Thần Thủy, dùng để nâng cao tu vi?

Diệp Tiêu tạm thời không có ý định này, Tam Quang Thần Thủy tuy là thứ tốt cực phẩm, nhưng bây giờ lại không thích hợp để dùng.

Ngay cả hạt Hỗn Độn Thanh Liên y còn giữ lại, không muốn đột phá nhanh như vậy.

Vạn nhất uống Tam Quang Thần Thủy, không khống chế được mà đột phá, lúc đó lại lấy gì để đối phó với lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân?

May mà lúc này trong Bàn Cổ Điện, chỉ có một mình Diệp Tiêu.

Nếu không, nếu người khác biết được suy nghĩ của Diệp Tiêu, e là sẽ tức đến hộc máu!

Nói gì vậy?

Bảo vật như Tam Quang Thần Thủy, Diệp Tiêu có cả một ao đầy, còn có thể không ngừng sinh ra Tam Quang Thần Thủy mới, đổi lại là bất kỳ sinh linh Hồng Hoang nào nắm giữ Tam Quang Trì, e là đều sẽ vui đến chết đi được.

Diệp Tiêu lại còn chê nhiều quá?

Hơn nữa, nếu người khác có được Tam Quang Trì, nhất định sẽ lập tức nuốt đủ Tam Quang Thần Thủy, nhanh chóng nâng cao tu vi, thậm chí còn sợ căn nguyên không đủ, dẫn đến không thể hoàn toàn chuyển hóa dược lực của Tam Quang Thần Thủy, khiến việc nâng cao có hạn.

Diệp Tiêu lại bài xích đột phá, không muốn đột phá quá nhanh?

Suy nghĩ này, trong mắt sinh linh khác, quả thực là đáng ăn đòn!

Thậm chí nếu sinh linh Hồng Hoang khác, có thể được Đạo Tổ đích thân dạy riêng giảng đạo, e là đều vui mừng khôn xiết, cảm kích vô cùng, Diệp Tiêu rõ ràng có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy, lại tìm mọi cách để né tránh Hồng Quân giảng đạo?

Quả thực là người so với người, tức chết người mà!

Diệp Tiêu giàu đến chảy mỡ, lại dường như hoàn toàn không có giác ngộ này.

Sau khi suy nghĩ một chút, tâm niệm vừa động, liền đổ hơn nửa ao Tam Quang Thần Thủy vào trong Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Diệp Tiêu đổ một cách nhẹ nhàng, như thể đó chỉ là nước suối bình thường.

Nhưng nếu để những sinh linh Hồng Hoang kia thấy, e là sẽ tức đến mức đấm ngực dậm chân, khóc chết đi được!

Tam Quang Thần Thủy là thánh dược chữa thương hàng đầu của Hồng Hoang, có thể giải vạn độc Hồng Hoang, chữa trị mọi thương tổn, thậm chí có thể làm người chết sống lại, xương trắng mọc da thịt!

Dù không bị thương không đau, uống Tam Quang Thần Thủy cũng có thể nâng cao tu vi, cải thiện bản nguyên, hiệu quả phi phàm.

Tác dụng của Tam Quang Thần Thủy, ở một mức độ nào đó, có thể còn quý hơn cả Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý, Bàn Đào, Nhân Sâm Quả!

Đại La Kim Tiên bình thường có được một giọt, e là đều phải cất kỹ bên người, không đến lúc quan trọng đều không nỡ dùng.

Chương 53

Diệp Tiêu lại mắt không chớp mà đổ đi hơn nửa ao!

Quả thực là phung phí của trời, xa xỉ đến cực điểm!

Dù là Cửu Thiên Tức Nhưỡng được tưới, cũng không thể xa xỉ như vậy!

Nhưng Diệp Tiêu lại hoàn toàn không để ý đến những điều này, bởi vì ngoài Hồng Quân ra, y hiện là người đàn ông giàu có nhất Hồng Hoang.

Cho nên tóm lại một câu, có tiền tùy hứng!

Xoẹt!

Ngay khi Diệp Tiêu đổ Tam Quang Thần Thủy vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng một khắc sau, một cảnh tượng kỳ dị đã xảy ra.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng bắt đầu tỏa ra thần quang ba màu, càng ngày càng tinh khiết huyền diệu, còn Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý thì bắt đầu rung động dữ dội!

Vốn dĩ, Cửu Thiên Tức Nhưỡng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý cắm rễ trên đó, được Cửu Thiên Tức Nhưỡng nuôi dưỡng, sau đó bị Diệp Tiêu thu đi cùng trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Nay Diệp Tiêu đổ hơn nửa ao Tam Quang Thần Thủy vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng, khiến Cửu Thiên Tức Nhưỡng sinh ra biến hóa, đồng thời cũng khiến Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý hưng phấn, sau đó điên cuồng hấp thu Tam Quang Thần Thủy!

Chỉ thấy cành của Hoàng Trung Lý lay động, lá xanh bay phấp phới, chín quả trên đó càng giống như những đứa trẻ đang reo hò, khẽ

lắc lư.

Theo sự hấp thu không ngừng Tam Quang Thần Thủy của Hoàng Trung Lý, chín quả Hoàng Trung Lý chưa chín, tốc độ trưởng thành cũng tăng nhanh, có thể thấy bằng mắt thường bắt đầu chín.

Không chỉ như vậy, quả vốn có chữ "Hoàng Trung" trên đó, lúc này càng bắt đầu nổi lên ánh sáng thần quang ba màu ẩn hiện, một luồng sinh mệnh tinh khí bồng bột hơn trước, từ quả tỏa ra.

Càng có một luồng đạo vận vô cùng huyền diệu, bao phủ lấy quả Hoàng Trung Lý, và cả cây Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý!

Lập tức, Diệp Tiêu mắt sáng rực.

Y cảm nhận được, Hoàng Trung Lý sau khi được Tam Quang Thần Thủy tưới, đã xảy ra một loại biến đổi kỳ dị nào đó, phẩm chất của quả, đã được nâng cao rất nhiều!

Có thể nói, lúc này quả Hoàng Trung Lý, không nên gọi là Hoàng Trung Lý, mà là Tam Quang Thần Thủy Hoàng Trung Lý!

Thậm chí vì được Cửu Thiên Tức Nhưỡng chuyển hóa, rồi lại được Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý hấp thu chuyển hóa, Tam Quang Thần Thủy đã trải qua một vòng tuần hoàn sinh mệnh kỳ diệu, kết hợp với quả Hoàng Trung Lý, đạt được hiệu quả một cộng một lớn hơn hai!

Diệp Tiêu có một trực giác, chín quả Hoàng Trung Lý này, một khi uống một quả, có thể lập tức nâng một Kim Tiên bình thường, lên cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn!

Nếu một sinh linh Đại La Kim Tiên sơ kỳ uống, một bước bước vào Chuẩn Thánh, cũng không phải là không thể!

Diệp Tiêu kiểm tra thử, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Lúc dùng Tam Quang Thần Thủy tưới cho Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hoàng Trung Lý, y chỉ cảm thấy theo bản năng rằng dùng Tam Quang Thần Thủy tưới cho tiên thiên linh căn thì ít nhiều cũng có thể khiến chúng sinh trưởng tốt hơn, phẩm chất được nâng cao.

Nhưng y cũng không ngờ, chỉ vì Tam Quang Thần Thủy quá dư thừa, một hành động tùy hứng nhất thời lại vô tình bồi dưỡng ra một loại tiên thiên linh căn cực phẩm hơn nữa!

Chín quả Tam Quang Thần Thủy Hoàng Trung Lý đã chín, giá trị và công dụng đều vượt qua tổng giá trị của chín quả Hoàng Trung Lý nguyên bản và nửa hồ nhỏ Tam Quang Thần Thủy cộng lại.

Điều đó cũng có nghĩa là, Diệp Tiêu vốn đã giàu có, nay lại có thêm một khối tài sản quý giá khổng lồ, trở nên giàu có hơn nữa.

Chuyện này mà để cho những sinh linh Hồng Hoang khác biết được, e rằng bọn họ sẽ tức đến hộc máu mà chết!

Chuẩn Đề vì tham lam một giọt Tam Quang Thần Thủy mà suýt chút nữa bị hại chết.

Các đại năng như Đông Vương Công và Minh Hà cũng vì một giọt Tam Quang Thần Thủy trên người Chuẩn Đề và cơ duyên không hề tồn tại mà truy sát Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khắp Hồng Hoang.

Những sinh linh Hồng Hoang khác, thậm chí cả đời cũng chưa từng thấy Tam Quang Thần Thủy trông như thế nào, còn Diệp Tiêu lại xa xỉ dùng để tưới đất!

Thậm chí thứ được tưới còn là Hoàng Trung Lý, cực phẩm đứng đầu trong các tiên thiên linh căn!

Hành vi xa xỉ đến mức điên rồ này, dù đặt ở đâu cũng sẽ bị người ta chửi bới, vậy mà lại thần kỳ thai nghén ra một loại tiên quả có phẩm chất cao hơn!

Giá trị vượt xa nửa hồ nhỏ Tam Quang Thần Thủy kia!

Chuyện này quả thực có thể khiến những sinh linh Hồng Hoang kia uất ức đến tuyệt vọng.

Rốt cuộc, một tên phá gia chi tử trong mắt thế nhân lại càng phá càng có tiền, sao không khiến người ta uất ức và tuyệt vọng cho được?

Lúc này, Diệp Tiêu xứng đáng là Vương Đa Ngư phiên bản Hồng Hoang!

"Ai, tùy tiện tưới cho Hoàng Trung Lý chút Tam Quang Thần Thủy, vậy mà lại được tiên thiên linh quả phẩm chất tốt thế này.

Cuộc sống của người có tiền, thật là khô khan làm sao..." Diệp Tiêu tay đỡ trán, tự lẩm bẩm than thở một tiếng.

Nhưng trên thực tế, câu nói này chính là khoe của một cách trắng trợn.

Nếu để Chuẩn Đề đạo nhân biết được, e rằng lão sẽ khóc đến chết mất.

Chương 54

Lão ta tham lam giấu đi một giọt Tam Quang Thần Thủy, suýt bị đánh ra cả phân, hiện tại còn đang bị một đám đại năng truy sát.

Còn Diệp Tiêu tùy tay vung vãi nửa hồ nhỏ Tam Quang Thần Thủy, kết quả lại phát tài thêm một phen!

Còn có vương pháp không?

Còn có thiên lý không?

Lúc này, Diệp Tiêu ngửi mùi hương và đạo vận tỏa ra từ quả Hoàng Trung Lý sau khi được nâng cấp phẩm chất, trên mặt lộ ra vẻ say sưa.

Chỉ cần ngửi thôi đã có thể khiến một Đại La Kim Tiên đại viên mãn lâng lâng như tiên, toàn thân thư thái, đủ để chứng minh dược lực của quả này mạnh đến mức nào!

Đến nỗi Diệp Tiêu cũng có chút không nhịn được muốn cắn một quả.

Nhưng Diệp Tiêu đã nhịn lại, lúc này mà ăn một quả, e rằng tu vi của y sẽ lại tăng vọt, thậm chí có thể đạt đến ngưỡng đột phá, một khi không khống chế được mà đột phá thì không phải là điều Diệp Tiêu muốn lúc này.

Vì vậy, Diệp Tiêu định thần lại, thu toàn bộ cây Hoàng Trung Lý, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và hồ Tam Quang Thần Thủy vào trong Hỗn Độn Hồ Lô.

Hồ Tam Quang giờ đã vơi đi một nửa, muốn đầy lại cần phải có một khoảng thời gian.

Quả Hoàng Trung Lý chỉ cần treo trên cây không hái xuống thì sẽ

luôn được cây mẹ ôn dưỡng, bất hủ bất hoại, không tổn hại đến phẩm chất.

Sau này khi Diệp Tiêu có nhu cầu, có thể tùy thời hái xuống dùng.

"Trong điện Bàn Cổ, quả thực có chút nhàm chán..." Diệp Tiêu rảnh rỗi, đột nhiên cảm thấy một trận buồn chán ập đến.

Mười hai Tổ Vu đến giờ vẫn chưa về, chắc hẳn vẫn đang đại chiến với hai hoàng giả Yêu tộc.

Ở Hồng Hoang, một trận đánh kéo dài mấy nghìn mấy vạn năm cũng là chuyện thường tình.

Vì vậy, Diệp Tiêu một mình trong điện Bàn Cổ, cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Còn việc ngồi xuống vận công ư?

Diệp Tiêu càng xin kiếu!

Đợi đến lúc Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba, Diệp Tiêu có khối thời gian để ngồi xuống đột phá.

"Bây giờ Trấn Nguyên Tử và Nữ Oa đều đã về đạo trường bế quan.

Mười hai Tổ Vu và hai vị Yêu Hoàng đại chiến chưa kết thúc.

Hai tên Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thì đang bị Đông Vương Công, Minh Hà, Côn Bằng dí đánh, ta cũng chẳng thèm xem..." Diệp Tiêu vuốt cằm, tính toán một hồi, đột nhiên mắt sáng lên: "Còn lại Tam Thanh đứng ngoài cuộc, đang rảnh rỗi!" Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Tiêu lập tức có kế hoạch.

Vừa hay nhân cơ hội Thái Thanh Lão Tử đột phá Chuẩn Thánh, lấy danh nghĩa chúc mừng mà thẳng tiến lên núi Côn Luân, đi gặp Tam Thanh một chuyến.

Dù sao Diệp Tiêu tuy đã ở Hồng Hoang một thời gian nhưng lại chưa có nhiều giao thiệp với Tam Thanh.

Là những tồn tại có địa vị siêu nhiên trong Hồng Hoang, Tam Thanh chiếm một vai trò cực kỳ quan trọng trong tiến trình của thế giới này.

Hiện nay, dưới sự thúc đẩy ngầm của Diệp Tiêu, cục diện Hồng Hoang đã lặng lẽ thay đổi, nhưng Tam Thanh từ đầu đến cuối vẫn đứng ngoài cuộc.

Cứ thế này không được!

Tục ngữ có câu, trong cuộc thì u mê, ngoài cuộc thì sáng suốt.

Nếu Tam Thanh không nhập cuộc, không tiến vào ván cờ biến cục này, thì với tư cách là người ngoài cuộc, họ sẽ vô cùng bất lợi cho kế hoạch bố cục gây sự ở Hồng Hoang của Diệp Tiêu!

Vì vậy, Diệp Tiêu thấy cần phải tiếp xúc với Tam Thanh, tìm cơ hội lôi cả ba vị xuống nước!

Diệp Tiêu vừa có kế hoạch, thân hình liền lóe lên, biến mất khỏi thần điện Bàn Cổ.

Tam Thanh đạo hữu, ta, Diệp Tiêu, đến gây sự đây!

"Ha ha, Thái Thanh đạo hữu đột phá Chuẩn Thánh, thật đáng mừng.

Bần đạo Diệp Tiêu, đặc biệt đến chúc mừng!" Tiếng đạo âm trong trẻo vang vọng khắp núi Côn Luân.

Ngay sau đó, trong tiểu viện của Tam Thanh trên núi, Thái Thanh Lão Tử đang nhắm mắt ngồi xếp bằng bỗng nhiên mở mắt ra.

Thái Thanh mang dáng vẻ một lão giả, đôi mắt trông có vẻ đục ngầu già nua, nhưng giữa lúc đóng mở, lại có ánh sáng trí tuệ sắc bén

lóe lên mà không phát ra.

Đối với sự xuất hiện của Diệp Tiêu, Thái Thanh có phần kinh ngạc.

Bởi vì Thái Thanh xưa nay thanh tĩnh vô vi, hoặc là ở Côn Luân cùng hai vị còn lại thanh tu, hoặc là ở Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện ở những nơi khác trong Hồng Hoang, giống như lần trước cảm ngộ cơ duyên Hồ Lô Đằng ở Bất Chu Sơn.

Chương 55

Nhưng cho dù xuất hiện ở ngoài Côn Luân và Tử Tiêu Cung, Thái Thanh cũng không thích dây dưa với người khác, càng không thích có nhân quả với ai.

Từ việc lấy ra Càn Khôn Toa để kết thúc nhân quả với Diệp Tiêu là có thể thấy rõ.

Nhưng bây giờ, Diệp Tiêu lại lấy danh nghĩa chúc mừng mà chủ động đến núi Côn Luân, khiến Thái Thanh vừa kinh ngạc, vừa hơi nhíu mày.

Bản ý không muốn có nhân quả với Diệp Tiêu, nhưng Diệp Tiêu chủ động đến, nếu không mở cửa đón khách thì lại không thích hợp.

Nếu là người khác, Thái Thanh từ chối thì cũng đã từ chối rồi.

Nhưng duy chỉ có Diệp Tiêu, lại khiến một Thái Thanh luôn thanh tịnh đạm bạc cũng có chút không đoán ra được.

Tiềm thức không muốn qua lại với Diệp Tiêu, để tránh phát sinh nhân quả.

Nhưng những hành động khác người, độc lập của Diệp Tiêu từ khi xuất thế lại khiến Thái Thanh hiếm khi nảy sinh một tia tò mò.

Dù sao, đây cũng là kẻ mà ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không thể nhìn thấu hoàn toàn.

Thái Thanh hiện giờ chỉ là Chuẩn Thánh, làm sao có thể nhìn thấu?

"Thôi vậy!" Sau một lát suy tư, Thái Thanh khẽ thở dài, sau đó mở trận pháp kết giới bên ngoài tiểu viện Tam Thanh: "Diệp Tiêu đạo hữu, mời!" "Đa tạ Thái Thanh đạo hữu!" Diệp Tiêu cười vang một tiếng, thuận thế đáp xuống tiểu viện của Tam Thanh.

Ở Hồng Hoang, tiếng cười vang là một quy tắc ngầm thể hiện không có địch ý.

Có lúc, hai sinh linh không quen biết, cách nhau rất xa chỉ cần ha hả cười lớn một tiếng là đã báo cho đối phương biết mình không có địch ý, cũng xem như chào hỏi.

Khoảnh khắc Diệp Tiêu bước vào tiểu viện, Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên đang bế quan đã lâu cũng đồng thời mở mắt.

Bọn họ không phải đang trong lúc bế quan then chốt bị Diệp Tiêu cắt ngang, mà bản thân họ vốn chưa thực sự chìm sâu vào trạng thái ngộ đạo.

Đại huynh Thái Thanh tích lũy lâu dài, bộc phát đột phá là thật.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên, bản thân cảnh giới thấp hơn Thái Thanh một chút, tuy đã bế quan một thời gian nhưng cũng chỉ tăng tiến có hạn, còn cách một bước nữa mới thoát khỏi Đại La Kim Tiên.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau khi đại ca Thái Thanh trở thành Chuẩn Thánh, lão càng ra sức muốn trở thành Chuẩn Thánh thứ hai.

Dù sao Tam Thanh ở Hồng Hoang địa vị siêu nhiên, dẫn đầu chúng sinh.

Thái Thanh là người đầu tiên bước vào Chuẩn Thánh, người tiếp theo đương nhiên phải là Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu có người nào đó vượt trước Nguyên Thủy Thiên Tôn, trở thành Chuẩn Thánh thứ hai, thì mặt mũi của Ngọc Thanh để vào đâu?

Nhưng càng ra sức, lại càng xa rời tâm cảnh ngộ đạo, ngược lại có chút tâm phiền ý loạn, tạp niệm quấn thân.

Lúc này Diệp Tiêu đến, hai người cũng dứt khoát không cưỡng ép bế quan nữa, lựa chọn ra khỏi nơi bế quan, cùng Thái Thanh tiếp đãi vị khách Diệp Tiêu.

"Thái Thanh đạo hữu là người đầu tiên trong số các đạo hữu Hồng Hoang đột phá Chuẩn Thánh, sắp đuổi kịp Đạo Tổ, bước vào Thánh cảnh chân chính, cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi!" Diệp Tiêu trong viện, mặt mày tươi cười như gió xuân, trước tiên cung kính nói với Thái Thanh.

"Diệp Tiêu đạo hữu quá khen, đạo pháp của Đạo Tổ tinh thâm, chúng ta khó lòng sánh kịp." Thái Thanh cũng cười như gió xuân, lời lẽ vô cùng khiêm tốn.

Diệp Tiêu trong lòng lại thầm đảo mắt một cái, đừng thấy Thái Thanh bề ngoài khiêm tốn, nhưng khát vọng thành Thánh của lão ta lại không hề khiêm tốn chút nào!

Trong Hồng Hoang nguyên bản, cho dù Thái Thanh có được Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, nhưng lại luôn không hài lòng với việc chỉ là Thiên Đạo Thánh nhân.

Để tìm con đường siêu thoát khỏi sự giam cầm của Thiên Đạo Hồng Hoang, trở thành Đại Đạo Thánh nhân, Thái Thanh từ sau khi thành Thánh liền không hỏi đến chuyện Hồng Hoang, vùi đầu bế quan.

Một tồn tại như vậy, trong lòng thật sự sẽ cảm thấy Đạo Tổ Hồng Quân là tồn tại khó lòng sánh kịp sao?

Đương nhiên, chuyện như vậy, Diệp Tiêu không thể nào vạch trần.

Ngay sau đó, y lại nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên: "Tam Thanh đều là những tồn tại mà bần đạo vô cùng khâm phục, Thái Thanh đạo hữu đã nhập Chuẩn Thánh, chắc hẳn Ngọc

Thanh và Thượng Thanh hai vị đạo hữu cũng sắp rồi nhỉ.

Đến lúc đó Tam Thanh một nhà ba Chuẩn Thánh, độc bá Hồng Hoang, bần đạo ở đây xin chúc mừng trước!" Nghe lời Diệp Tiêu, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức gật đầu với vẻ kiêu ngạo.

Trong Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người sĩ diện nhất, cho dù có thể làm đạo tâm rối loạn, còn cách Chuẩn Thánh một khoảng, nhưng trước mặt người ngoài, cũng phải ra vẻ sắp đột phá, siêu việt trên chúng sinh.

Thượng Thanh Thông Thiên thì khẽ thở dài, chậm rãi lắc đầu.

Trong Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử điềm đạm vô vi, tâm tư sâu nhất.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy cương liệt ngạo mạn, cực kỳ sĩ diện.

Thượng Thanh Thông Thiên thì tính tình phóng khoáng, đối nhân xử thế rộng rãi.

Nếu không, sau này Thông Thiên Giáo Chủ cũng sẽ không theo đuổi lý niệm hữu giáo vô loại, đi khắp nơi giảng đạo, độ hóa chúng sinh, thành lập Tiệt Giáo vạn tiên triều bái.

Vì vậy, đối mặt với lời nói của Diệp Tiêu, Thông Thiên không cố tỏ ra sĩ diện như Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà cười khổ nói: "Diệp Tiêu đạo hữu, đại huynh và nhị huynh của ta đột phá Chuẩn Thánh tự nhiên là chuyện nước chảy thành sông.

Ta, Thông Thiên, thì đạo cảnh không đủ, còn thiếu một chút hỏa hậu.

Chương 56

Dù bế quan ngộ đạo thế nào cũng không có tiến triển gì.” Nghe lời Thông Thiên, Diệp Tiêu lập tức cười: “Thượng Thanh đạo hữu nói sai rồi, không phải đạo cảnh của ngài không đủ, mà là phương hướng sai, cho nên đi nhầm đường rồi...” “Không phải đạo cảnh của ngài không đủ, mà là phương hướng sai...” Lời của Diệp Tiêu vang bên tai Thông Thiên, lập tức khiến gương mặt Thông Thiên hiện lên vẻ khó hiểu: “Diệp Tiêu đạo hữu, lời này có ý gì, phương hướng của ta sai ở đâu?” Diệp Tiêu nhìn Thông Thiên một cái, chậm rãi cười nói: “Đạo hữu à, ba vị Tam Thanh tuy vốn là một thể, nhưng tính cách lại khác nhau.

Chúng ta tu đạo, vốn là một quá trình minh tâm kiến tính, cho nên tính cách khác nhau sẽ sinh ra những con đường khác nhau.

Ví dụ như Thái Thanh đạo hữu, tính cách điềm đạm, tĩnh lặng, đi theo con đường thanh tĩnh vô vi, cho nên Thái Thanh đạo hữu chỉ cần tĩnh tâm bế quan, điềm đạm vô vi, là có thể đi ra con đường phù hợp nhất với mình, nước chảy thành sông mà đột phá.

Còn Thượng Thanh đạo hữu, thích động không thích tĩnh, thích náo nhiệt không thích lạnh lẽo.

Nếu giống như Thái Thanh đạo hữu, chỉ một mực bế quan ở núi Côn Luân, sẽ bị đặt trong một hoàn cảnh mà trong lòng cảm thấy bị gò bó, tự nhiên tâm cảnh không tốt, tu đạo tiến triển cũng làm nhiều công ít, khó có tiến bộ.” Diệp Tiêu nói đến đây, sắc mặt Thông Thiên từ khó hiểu ban đầu đã chuyển thành một vẻ đầy hứng thú: “Luận điệu này của Diệp Tiêu đạo hữu, ta đây là lần đầu tiên nghe thấy.

Đạo hữu nói con đường bế quan thanh tu không hợp với ta, vậy ngài nói xem, con đường nào mới hợp với ta?” Nhìn vẻ mặt hứng thú

của Thông Thiên, Diệp Tiêu biết lời của mình đã thực sự lọt tai Thông Thiên, bèn tiếp tục nói: "Thượng Thanh đạo hữu đã thích giao du, không thích gò bó, vậy thì hãy bước ra khỏi nơi bế quan, đi du ngoạn Hồng Hoang, kết giao bốn phương, thuận theo bản tâm của đạo hữu mà tu hành, như vậy có thể làm ít công nhiều, khiến tu hành tiến triển một ngày ngàn dặm!" Lời của Diệp Tiêu vừa dứt, tiểu viện của Tam Thanh lập tức im lặng.

Thái Thanh Lão Tử khẽ vuốt râu trắng, trên mặt không nhìn ra vui buồn, nhưng sâu trong đôi mắt lại có một tia sáng lóe lên.

Lông mày của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn thì nhíu chặt lại, dường như rất không đồng tình với luận điệu này của Diệp Tiêu.

Còn Thượng Thanh Thông Thiên sau khi nghe xong một tràng lời của Diệp Tiêu, ánh mắt từ hứng thú ban nãy đã trở nên sáng rực.

Sau khi trầm tư một lát, Thông Thiên cười vui vẻ nói: "Lời của Diệp Tiêu đạo hữu khiến ta như vạch mây mù thấy trời xanh!

Đạo hữu nói đúng, con đường của ta và đại ca không giống nhau, không nên chỉ bế quan ở trong núi Côn Luân, mà nên du ngoạn Hồng Hoang, để tăng trưởng đạo của ta!" Giây phút này, Thông Thiên cảm thấy Diệp Tiêu quả thực đã nói trúng tim đen của mình, thậm chí còn hiểu mình hơn cả chính mình!

Phải biết rằng, Thông Thiên từ sau lần thứ hai trở về từ Tử Tiêu Cung, tuy đã bế quan tu hành một thời gian không ngắn, nhưng hiệu quả lại rất nhỏ, rơi vào một loại bình cảnh kỳ lạ.

Mặc dù vậy, Thông Thiên cũng chỉ cảm thấy tích lũy chưa đủ, tiếp tục bế quan trong tiểu viện của Tam Thanh, máy móc vận chuyển công pháp, máy móc thử đột phá.

Nhưng trước đây Thông Thiên chưa bao giờ nghĩ rằng, có lẽ mình

vốn không thích hợp, bế quan chết dí trong núi Côn Luân!

Bây giờ, một phen lời nói của Diệp Tiêu khiến Thông Thiên đột nhiên phát hiện, hóa ra bản tâm của mình không phải là thanh tĩnh vô vi, cho nên một mực bế quan, chỉ khiến mình bỏ ra nhiều nỗ lực mà thu hoạch không lớn.

Càng nghĩ, Thông Thiên càng cảm thấy lời Diệp Tiêu nói rất đúng, trong lòng càng thêm bội phục Diệp Tiêu sâu sắc!

Vấn đề đã làm khó mình bấy lâu nay, lại bị Diệp Tiêu ba câu hai lời đã điểm thông!

Thủ bút này, so với Đạo Tổ giảng đạo cũng không hề thua kém!

Diệp Tiêu đạo hữu, xin hãy nhận một lạy của Thông Thiên ta!

"Hừ!" Đúng lúc này, Ngọc Thanh Nguyên Thủy đang nhíu mày, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng: "Diệp Tiêu đạo hữu, công pháp chúng ta tu luyện đều là do Bàn Cổ truyền thừa.

Con đường chúng ta tu hành là do Đạo Tổ đích thân truyền thụ.

Chỉ cần tu hành theo con đường mà Đạo Tổ đã giảng, tất nhiên có thể nước chảy thành sông, tăng trưởng tu vi cảnh giới.

Ngươi lại bày ra cái gọi là minh tâm kiến tính, quả thực là tà ma ngoại đạo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngạo mạn tự phụ, đối với lời của Diệp Tiêu, tỏ vẻ khinh thường và bài xích.

Đây chính là tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối với những gì mình thích, cho là đúng thì hết lời tán thưởng, đối với những gì cảm thấy không đúng thì buông lời chỉ trích, bình phẩm.

Giống như cách nhìn của Nguyên Thủy đối với Yêu tộc, bởi vì khinh thường Yêu tộc, cho nên Yêu tộc trong mắt Nguyên Thủy đều là những kẻ thấp sinh noãn hóa, đám lông lá mang sừng.

Nếu nhìn từ góc độ hậu thế, Nguyên Thủy chính là một kẻ tự đại cuồng không biết tôn trọng người khác!

Không chỉ vậy, sau khi khinh thường phản bác lời của Diệp Tiêu, Nguyên Thủy còn quay đầu nhìn Thông Thiên nói: "Tam đệ, chúng ta chỉ cần theo lời Đạo Tổ truyền dạy, hảo hảo bế quan tham ngộ là được.

Không cần phải thử những thứ tà ma ngoại đạo đó, để tránh lầm đường lạc lối, được không bù mất!

Nghe lời nhị ca, cùng ta ở nhà bế quan là được rồi.

Đại ca đã thành Chuẩn Thánh, có huynh ấy chỉ điểm chúng ta, còn sợ đột phá chậm hơn người khác sao?" Lời của Nguyên Thủy, tuy có vẻ như đang lo lắng cho Thông Thiên, nhưng thực tế lại là dùng thân phận huynh trưởng, ra lệnh cho Thông Thiên ở lại Côn Luân, không được nghe lời Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu đối với chút tâm tư đó của Nguyên Thủy, nhìn không thể rõ hơn, nhưng y lại không hề để ý đến Nguyên Thủy, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, giả vờ như không nghe thấy.

Bởi vì y biết, không cần y mở miệng, cũng sẽ có người đối đầu với Nguyên Thủy.

"Nhị ca, ta lại thấy, Diệp Tiêu đạo hữu nói rất đúng.

Hồng Hoang chưa khai mở, trong hỗn độn có ba nghìn Đại Đạo, thai nghén ba nghìn Ma Thần, mỗi vị đều khác nhau.

Chúng ta, chúng sinh Hồng Hoang, cũng giống như những sinh linh hỗn độn đó, tuy cùng là sinh linh, nhưng lại mỗi người mỗi khác.

Ta cho rằng lời của Diệp Tiêu đạo hữu, chính là con đường phù hợp nhất với ta!" Đúng lúc này, Thượng Thanh Thông Thiên bỗng nhiên lên tiếng.

Từ trước đến nay, là em út trong Tam Thanh, Thông Thiên luôn cung kính với hai vị huynh trưởng, chưa bao giờ cãi lời.

Nhưng lần này, Thông Thiên lại vì lẽ phải mà tranh luận, lần đầu tiên từ chối Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Soạt!

Chương 57

Lời của Thông Thiên vừa dứt, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn liền trầm xuống!

Lão ta vạn lần không ngờ, lời của mình, nhị ca đây, lại bị Thông Thiên từ chối!

Điều này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn trên mặt lập tức có chút mất mặt!

Phải biết rằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn là huynh trưởng của Thông Thiên, trước đây bất kể bảo Thông Thiên làm gì, Thông Thiên cũng đều làm theo.

Điều đó cũng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn hình thành một thói quen tư duy rằng, mọi chuyện Thông Thiên đều phải nghe theo mình.

Bây giờ, Thông Thiên lại không nghe lời Nguyên Thủy nữa, ngoài việc khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy bị tát vào mặt, còn nảy sinh một sự bất mãn sâu sắc đối với Thông Thiên!

Ta là nhị ca của ngươi, ngươi phải nghe lời ta!

Nếu ngươi không nghe lời ta, là ngươi có lỗi với ta!

Đây chính là cách nghĩ và tư duy của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngạo mạn tự phụ.

"Hừ!

Nghe lời người ngoài, đến cả lời của nhị ca ta cũng không nghe nữa sao!

Nhị ca có thể hại ngươi chắc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm gây áp lực với Thông Thiên.

Diệp Tiêu đứng một bên nhìn thấy, lập tức cười lạnh trong lòng.

Đấy, bắt đầu rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu dùng thân phận huynh trưởng để ép buộc Thông Thiên, ngăn cản Thông Thiên đi thể ngộ phương pháp tu đạo phù hợp với mình, đây chính là bắt cóc đạo đức trắng trợn!

Cái gì mà vì tốt cho Thông Thiên?

Huống hồ, lúc này người khác không biết, chứ Diệp Tiêu lại biết Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, vào thời Phong Thần đại kiếp, đã cấu kết với hai tên ở Tây phương kia, hãm hại Tiệt Giáo của Thông Thiên như thế nào.

Để không cho đệ tử môn nhân của mình ứng kiếp, Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí không tiếc tự mình ra tay, đánh giết đệ tử môn nhân của Tiệt Giáo, đến cả mặt mũi cũng không cần nữa!

Thông Thiên lại rơi vào cảnh đệ tử môn nhân chết thì chết, tan thì tan, Tiệt Giáo từng vạn tiên triều bái, tan đàn xẻ nghé, ngay cả Thông Thiên, cũng bị Hồng Quân giam cầm vĩnh viễn trong Tử Tiêu Cung, mất đi tự do.

Đây gọi là không hại Thông Thiên sao?

Có thể nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thể hiện bốn chữ đạo mạo trang nghiêm một cách hoàn hảo!

Nhưng Diệp Tiêu vẫn không đi vạch trần Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì có Thông Thiên ở đây, căn bản không cần Diệp Tiêu ra tay!

"Nhị ca, Diệp Tiêu đạo hữu hảo ý chỉ điểm, huynh nói vậy, có hơi quá đáng rồi!" Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không chỉ dùng thân phận huynh trưởng để ép mình, mà lời lẽ còn có sự miệt thị rõ ràng đối với Diệp Tiêu, Thông Thiên cũng lập tức có chút không vui.

Thông Thiên là người trọng nghĩa khí, trong mắt y, Diệp Tiêu một

lời đã chỉ ra vấn đề mình gặp phải trong tu luyện, có ơn lớn với mình.

Cảm tạ Diệp Tiêu còn không kịp, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không chỉ lên mặt huynh trưởng, mà còn đối xử với ân nhân Diệp Tiêu một cách khinh miệt như vậy, cho nên trong lòng Thông Thiên, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm bất mãn.

"Ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như không thể ngờ, Thông Thiên lại vì một người ngoài như Diệp Tiêu mà liên tục chống đối mình, lập tức tức đến đỏ mặt.

Thật ra, cơn giận của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chủ yếu đến từ việc uy quyền và mặt mũi của huynh trưởng bị Thông Thiên liên tục coi thường, còn việc con đường tu luyện của Thông Thiên đúng hay sai, Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không quan tâm!

Thậm chí lý do Nguyên Thủy Thiên Tôn phản đối kịch liệt việc Thông Thiên du ngoạn Hồng Hoang, cũng không hẳn là không có lý do lo lắng Thông Thiên thật sự vì thế mà tu vi tăng tiến, vượt qua nhị ca mình, bước vào Chuẩn Thánh trước!

Nếu thật sự như vậy, thì mặt mũi của Nguyên Thủy Thiên Tôn biết để vào đâu?

Đủ loại tâm tư đan xen vào nhau, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này có vẻ tức giận đến mất bình tĩnh.

"Ai, bần đạo chỉ đứng ở góc độ người ngoài cuộc, nói một vài lời của riêng mình thôi, không nhất định là đúng.

Hai vị đạo hữu đừng vì ta mà làm tổn thương hòa khí huynh đệ." Nhìn thấy bộ dạng tức giận của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Diệp Tiêu đột nhiên làm ra vẻ mặt đầy áy náy nói.

Trông như y cảm thấy mình đã làm sai.

Cảnh này, lọt vào mắt Thông Thiên, ngược lại khiến Thông Thiên

càng thêm bất bình thay cho Diệp Tiêu, càng có chút áy náy với Diệp Tiêu: "Diệp Tiêu đạo hữu, chuyện này không phải lỗi của ngài, ngược lại ngài còn có ơn với ta, trong lòng ta vô cùng cảm kích.

Lời của nhị ca ta, ngài không cần để trong lòng!" Nói đến đây, Thông Thiên cũng có chút bực mình: "Nhị ca, ta đã quyết, không cần nói nhiều nữa!

Càng không được vô lễ với Diệp Tiêu đạo hữu!" Trong chốc lát, không khí trong tiểu viện Tam Thanh tràn ngập mùi thuốc súng, đậm đặc đến cực hạn.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn thì đen như đáy nồi.

Khiến Diệp Tiêu đứng một bên, suýt chút nữa không nhịn được mà cười phá lên.

Vốn lên núi Côn Luân, cũng chỉ là xem có cơ hội lôi Tam Thanh xuống nước không, lại không ngờ vì sự ngạo mạn tự phụ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã dẫn đến sự bất mãn của Thông Thiên, hai huynh đệ nảy sinh mâu thuẫn lớn, mùi thuốc súng nồng nặc!

Chương 58

Đây không phải là cơ hội sao?

Trong lòng linh quang chợt lóe, Diệp Tiêu đột nhiên bước một bước lên trước, đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Ngọc Thanh đạo hữu xin bớt giận!

Nếu Thượng Thanh đạo hữu đã có quyết định, thân là huynh trưởng, cũng không nên ngăn cản mới phải.

Nếu Thượng Thanh đạo hữu vì thế mà tu vi tăng tiến, chẳng lẽ Ngọc Thanh đạo hữu thân là huynh trưởng, không vui mừng cho tam đệ sao?

Nếu Thượng Thanh đạo hữu không có tiến bộ, thì cũng coi như ra ngoài du ngoạn một phen, giải tỏa tâm tình.

Dù về tình hay về lý, đều có lợi cho việc tu hành của Thượng Thanh đạo hữu." Lời của Diệp Tiêu vừa dứt, lập tức khiến sắc mặt vốn đen sì của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp cứng đờ.

Rút củi dưới đáy nồi!

Trực tiếp khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn lời nào để nói.

Chẳng lẽ lão ta phải nói, sở dĩ mình ngăn cản Thông Thiên, là vì sợ Thông Thiên đột phá trước mình, khiến mình mất mặt sao?

Nhưng Thông Thiên lại không cam tâm, bèn định thần lại, làm ra vẻ đạo mạo nói: "Hừ, ngươi nói thì hay lắm, nếu tam đệ ta du ngoạn một phen, lại không có tiến bộ, chẳng phải là lãng phí một khoảng thời gian tu đạo, tụt lại một bước sao!

Trách nhiệm này, ngươi có gánh nổi không?" Diệp Tiêu lập tức cười, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tự tìm bậc thang cho mình xuống

rồi!

Nào biết chính là trúng kế của Diệp Tiêu!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhắc đến trách nhiệm thì thôi, vừa nhắc đến, Diệp Tiêu lập tức tỉnh táo hẳn lên: "Nếu Ngọc Thanh đạo hữu đã nói vậy, vậy bần đạo không ngại cùng đạo hữu đánh một ván cược.

Bần đạo thân không có vật gì quý giá, nghèo rớt mồng tơi.

Hay là thế này, nếu Thượng Thanh đạo hữu vì lời của bần đạo mà lỡ dở việc tu hành, vậy thì bần đạo tùy đạo hữu xử trí, để tạ tội với Thượng Thanh đạo hữu.

Bần đạo có thể ở đây, lập Thiên Đạo thệ ngôn.

Thượng Thanh đạo hữu một ngày không về, thì bần đạo một ngày không rời khỏi Côn Luân.

Nếu Thượng Thanh đạo hữu lúc về mà chưa đột phá, thì bần đạo sẽ nghe theo phân phó của Ngọc Thanh đạo hữu để tạ tội.

Như vậy, Ngọc Thanh đạo hữu có thể yên tâm chưa?" Lời của Diệp Tiêu vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa kịp có phản ứng gì, Thái Thanh Lão Tử một bên im lặng đã lâu, bỗng nhiên đôi mắt hơi nheo lại, thần sắc khẽ động.

Trong Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử gần như không quản chuyện gì, cho nên dù vừa rồi Nguyên Thủy và Thông Thiên cãi nhau không thể hòa giải, Lão Tử cũng chỉ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, phảng phất như không có gì ngoài tâm, thanh tĩnh vô vi.

Trừ lúc Diệp Tiêu vừa rồi chỉ điểm Thông Thiên, tu đạo vốn là minh tâm kiến tính, trong lòng Lão Tử có chút rung động.

Tiếp đó chính là lúc này, Diệp Tiêu thuận theo lời chất vấn của

Nguyên Thủy Thiên Tôn, đề xuất đánh cược với Nguyên Thủy, và còn tuyên bố có thể lập Thiên Đạo thệ ngôn, khiến Thái Thanh Lão Tử lập tức như có điều suy nghĩ, dường như đã nhận ra điều gì đó.

Giây phút này, Thái Thanh nhìn sâu vào Diệp Tiêu một cái, đối với sinh linh trẻ tuổi xuất thế chưa lâu, lại gây ra danh tiếng lớn ở Hồng Hoang, lại có vẻ hơi độc lập khác người này, nảy sinh sự tò mò sâu sắc và một tia ý vị khó tả.

Bởi vì Lão Tử mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không thể đoán ra Diệp Tiêu, cũng không thể suy diễn ra!

Sinh linh trẻ tuổi này, có vẻ như yêu chuộng hòa bình, đối nhân xử thế rộng rãi, ngay cả cực phẩm tiên thiên linh căn Hồ Lô Đằng và Tiên Thiên Hồ Lô, cũng có thể tùy ý khiêm nhường.

Đến Côn Luân bái phỏng, lại tùy miệng chỉ điểm Thông Thiên hai câu minh tâm kiến tính, vì để Thông Thiên xuống núi tu hành, không tiếc lấy bản thân làm tiền cược, đánh cược với Nguyên Thủy Thiên Tôn để bảo đảm.

Tất cả mọi thứ, dường như đều chứng minh Diệp Tiêu là một người tốt ôn hòa, lương thiện hơn cả Hồng Vân, thích thành toàn cho người khác, không tiếc chịu thiệt thòi.

Nhưng Thái Thanh lại theo bản năng cảm thấy, mỗi hành động của Diệp Tiêu, dường như đều có thâm ý, có ý nghĩa khác.

Nói tóm lại, phức tạp và mơ hồ!

Sau khi trầm ngâm một lát, Thái Thanh lại nhắm mắt lại.

Dù sao, mâu thuẫn giữa nhị đệ và tam đệ, chỉ là có thêm một Diệp Tiêu ở giữa mà thôi.

Cho nên, trước khi nhìn thấu Diệp Tiêu, Thái Thanh không định ra tay can thiệp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi nghe xong những lời của Diệp Tiêu, đôi mắt vốn âm trầm cũng hơi nheo lại.

Diệp Tiêu lập Thiên Đạo thệ ngôn đánh cược, để Thông Thiên xuống núi du ngoạn.

Diệp Tiêu thì ở lại núi Côn Luân, lấy bản thân làm tiền cược.

Nếu Thông Thiên sau khi du ngoạn không đột phá, vậy thì Diệp Tiêu từ đó sẽ tùy Nguyên Thủy Thiên Tôn xử trí.

Nghe có vẻ rất hấp dẫn.

Dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là khách trên ghế ở Tử Tiêu Cung, tự nhiên biết Đạo Tổ Hồng Quân đối với Diệp Tiêu đặc biệt coi trọng.

Một tồn tại được Đạo Tổ coi trọng như vậy, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn không hiểu rõ Diệp Tiêu nhiều, cũng có thể đoán được trên người Diệp Tiêu tất nhiên có một loại đặc chất nào đó khiến cả Hồng Quân cũng cảm thấy hứng thú.

Chương 59

Nếu đồng ý với Diệp Tiêu, một khi Thông Thiên không thể đột phá trong lúc du ngoạn, vậy thì Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể tùy ý ra lệnh, xử trí Diệp Tiêu.

Đến lúc đó, đặc chất khiến cả Đạo Tổ cũng cảm thấy hứng thú trên người Diệp Tiêu, chẳng phải cũng sẽ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn biết sao?

Có Thiên Đạo thệ ngôn, Đạo Tổ cũng không thể can thiệp.

Huống hồ, Diệp Tiêu xuất thế tuy không lâu, nhưng lại có thiện duyên với Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa, Phục Hy, quan hệ tốt, trong đó Hồng Vân, Nữ Oa, còn nợ Diệp Tiêu nhân quả không nhỏ.

Ngay cả Mười hai Tổ Vu cũng nể mặt Diệp Tiêu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã biết.

Nếu nắm giữ Diệp Tiêu trong tay, đến lúc đó có thể thông qua Diệp Tiêu, để Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử và các đại năng Hồng Hoang khác, chuyển nhân quả đó sang cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, chẳng phải là tuyệt vời sao?

Quan trọng nhất là, Diệp Tiêu chỉ lấy bản thân làm tiền cược, nhưng lại không yêu cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đặt cược.

Như vậy, bất kể Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng hay thua, đều không có tổn thất!

Nhưng nếu thắng, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể từ Diệp Tiêu, nhận được hai món nhân quả và ít nhất một bí mật mà cả Đạo Tổ cũng cảm thấy hứng thú!

Vì vậy, sau khi cân nhắc rõ lợi hại, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập

tức gật đầu: "Được, nếu Diệp Tiêu đạo hữu đã nói vậy, ta đánh cược!" Dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhìn ra, tam đệ đã quyết tâm xuống núi lịch luyện, cho dù Diệp Tiêu không lấy bản thân làm tiền cược, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không giữ được Thông Thiên, tất nhiên sẽ mất mặt.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng ý, trong lòng Diệp Tiêu, liền hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Y biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong tình huống có lợi không có hại, nhất định sẽ đồng ý tham gia.

Chỉ là, Diệp Tiêu lại không vội vàng phát Thiên Đạo thệ ngôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải kẻ ngốc, chẳng lẽ Diệp Tiêu lại ngốc sao?

Dưới gầm trời này, làm gì có chuyện vào cuộc mà không đặt cược?

"Khoan đã!" Đúng lúc này, Thông Thiên một bên, lại nhìn Diệp Tiêu với vẻ mặt cảm kích nói: "Chuyện này vốn không liên quan đến Diệp Tiêu đạo hữu, nhưng đạo hữu nghĩa bạc vân thiên, vì để ta có thể xuống núi lịch luyện và vì hòa khí của hai huynh đệ ta, mà cam nguyện lấy bản thân làm tiền cược.

Tấm lòng cao thượng như vậy, khiến Thông Thiên hổ thẹn!

Thông Thiên sao có thể để đạo hữu một mình gánh vác rủi ro cho ta được?" Nói đến đây, Thông Thiên đột nhiên lại quay sang Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Nhị ca, ván cược này, đều là do huynh ngăn cản ta xuống núi lịch luyện mà ra.

Nếu Diệp Tiêu đạo hữu đã đặt cược, vậy ta cũng không thể đứng ngoài cuộc.

Nếu lần này ta xuống núi, không thể có tiến bộ, vậy thì sau khi trở

về, tam đệ ta cũng tùy huynh xử trí, từ đó lời của huynh nói gì nghe nấy." Nghe Thông Thiên nói, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức lại hiện lên một tia vui mừng.

Nếu Thông Thiên cũng tham gia, vậy thì sau này Nguyên Thủy thắng, không chỉ có thể để Diệp Tiêu nói gì nghe nấy, mà còn có thể để tam đệ từ đó phục tùng, lấy lại thể diện của huynh trưởng!

Chắc chắn lời không lỗ!

Nhưng ngay sau đó, Thông Thiên lại nói thêm một câu: "Nhị ca, Diệp Tiêu đạo hữu và ta, đều đã lấy bản thân làm tiền cược, không biết nhị ca, định lấy cái gì để đặt cược?" "Không biết nhị ca, định lấy cái gì để đặt cược?" Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa kịp vui mừng, nghe Thông Thiên nói thêm câu đó, sắc mặt vốn đang tươi cười lại có chút cứng đờ.

Thật không ngờ, người đề xuất đặt cược là Diệp Tiêu, không yêu cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đặt cược, ngược lại tam đệ Thông Thiên, lại hỏi một câu này!

Vừa nghe phải đặt cược, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn liền từ chối.

Sự từ chối này, xuất phát từ bản năng của lão.

Dù sao, nếu có thể trong tình huống không cần đặt cược, để Diệp Tiêu và Thông Thiên vào cuộc, vậy thì dù thế nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chắc chắn lời không lỗ.

Nếu lão cũng đặt cược theo, vậy nếu thua, sẽ có nguy cơ thua mất tiền cược.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là kẻ sĩ diện, lại không chịu thiệt, làm sao chịu đem mình ra đặt cược?

Dù sao Diệp Tiêu và Thông Thiên, đều đã lấy bản thân làm tiền

cược.

Với tính toán của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trừ phi đầu óc có vấn đề, mới đặt cược giống như Diệp Tiêu và Thông Thiên!

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không nỡ bỏ qua tiền cược của Diệp Tiêu.

Dù sao nếu thắng, vậy thì hai món nhân quả và một bí mật mà cả Đạo Tổ cũng cảm thấy hứng thú của Diệp Tiêu, sẽ là của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Có thể khiến cả Đạo Tổ cũng cảm thấy hứng thú, e rằng còn hơn cả Thánh cảnh!

Sau khi suy nghĩ một lát, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng: "Lấy thân làm cược, bản tọa còn chưa đến mức nghèo như vậy.

Tiền cược khác, ngươi cứ nói trước nghe thử!" Đây chính là chỗ tính toán của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lão cực kỳ quan tâm đến thể diện, nhưng nếu liên quan đến lợi ích thiết thân, vậy thì Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có thể bỏ mặt mũi, đi làm những chuyện ỷ lớn hiếp nhỏ, không cần mặt mũi.

Ví dụ như lúc này, Diệp Tiêu và Thông Thiên đều lấy bản thân làm cược, Nguyên Thủy Thiên Tôn là huynh trưởng của Thông Thiên, lại không dám theo, trực tiếp bỏ qua lựa chọn lấy thân làm cược, để Diệp Tiêu và Thông Thiên đưa ra yêu cầu khác.

Hơn nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ là nói trước nghe thử, cũng có nghĩa là nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy không hài lòng, vẫn sẽ không đồng ý!

Chương 60

"Lão ngân tệ, thật không biết xấu hổ!" Diệp Tiêu hiểu rõ cách nghĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn như lòng bàn tay, trong lòng lập tức đảo mắt một cái, thầm chửi rủa.

Thực tế, phản ứng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng nằm trong dự liệu của Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu sở dĩ lấy bản thân làm cược, chính là muốn lợi dụng lòng tham của Nguyên Thủy Thiên Tôn, buộc lão không nỡ rời khỏi ván cược này.

Còn việc để Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lấy thân làm cược?

Diệp Tiêu từ đầu đã không nghĩ đến!

Với cái nết của Nguyên Thủy Thiên Tôn, quyết không đời nào đồng ý.

Vì vậy, Diệp Tiêu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, giả vờ trầm ngâm một lúc, rồi mới nói với vẻ mặt vô hại: "Bần đạo lấy thân làm cược, là vì thân không có vật gì quý giá, chỉ có một cái Hỗn Độn Hồ Lô chưa thành thục, không thích hợp làm tiền cược.

Ngọc Thanh đạo hữu thân phận siêu nhiên, tự nhiên không cần lấy thân làm cược.

Nếu đã như vậy, vậy thì thế này đi, nếu Ngọc Thanh đạo hữu thua, vậy ta tùy ý lấy ba món pháp bảo của đạo hữu nhé!" Lời của Diệp Tiêu vừa dứt, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn liền thầm thở phào một hơi.

Diệp Tiêu không yêu cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lấy thân làm cược là tốt rồi, còn về ba món pháp bảo, tuy Nguyên Thủy Thiên

Tôn cũng có chút không nỡ, nhưng nghĩ kỹ lại, cũng không phải là không thể chấp nhận.

Thứ nhất, trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, pháp bảo và tiên thiên linh bảo tuy cũng có một ít, nhưng bất kể số lượng hay phẩm chất, đều không phải thượng thừa, dù sao lúc này Hồng Hoang có rất nhiều linh bảo, linh căn đều chưa xuất thế.

Cho nên, những pháp bảo này trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, bình thường cũng không có tác dụng gì lớn, cho dù thua cho Diệp Tiêu, cũng không sao, giống như trước đây Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy một cái hột quả đưa cho Diệp Tiêu, để kết thúc nhân quả của Tiên Thiên Hồ Lô vậy.

Thứ hai, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy lo lắng Thông Thiên đột phá trước mình, nhưng sâu trong nội tâm, lại có phần không cho là đúng.

Bởi vì thứ tự của Tam Thanh, vừa là thứ tự xuất thế trước sau, cũng là thứ tự thực lực cao thấp.

Thái Thanh Lão Tử xuất thế sớm nhất, sinh ra lâu nhất, cảnh giới thực lực cũng sâu dày nhất, luôn là đệ nhất trong Tam Thanh.

Tích lũy của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sâu hơn Thông Thiên một chút, là đệ nhị trong Tam Thanh, dẫn trước Thông Thiên một chút.

Theo lẽ thường và thông lệ trước đây, bất kể là cảnh giới nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ sớm hơn Thông Thiên.

Cho nên, chỉ cần đột phá Chuẩn Thánh trước Thông Thiên, là Diệp Tiêu và Thông Thiên đã thua.

Huống hồ, lúc này cách lúc rời khỏi Tử Tiêu Cung cũng đã một thời gian, cách lúc Tử Tiêu Cung mở lần thứ ba, cũng không còn bao nhiêu năm nữa.

Theo thông lệ tu luyện một cảnh giới ở Hồng Hoang cần mấy vạn

năm mới có thể đột phá, mấy nghìn năm thời gian, cũng không đủ để Thông Thiên đột phá, dù sao Thông Thiên ngay cả Đại La Kim Tiên đại viên mãn, cũng chưa đạt tới.

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cơ bản không có khả năng thua.

Cân nhắc lợi hại một phen, cảm thấy lợi ích lớn hơn nhiều so với hại, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng gật đầu: "Được, ta đồng ý!" Ngay sau đó, Diệp Tiêu liền rèn sắt khi còn nóng, cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, lập Thiên Đạo thệ ngôn.

Nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi lập xong thệ ngôn với vẻ mặt tự tin, Diệp Tiêu chậm rãi cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã cắn câu!

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết, ván cược mà lão tự cho là lợi ích lớn hơn nhiều so với hại, từ lúc đề xuất, đã là một cái hố mà Diệp Tiêu thuận thế đào sẵn.

Là tồn tại đặc thù duy nhất trong Hồng Hoang, Diệp Tiêu chiếm ưu thế biết trước, đối với tiến trình Hồng Hoang và tính tình của các sinh linh Hồng Hoang, tuy không thể hiểu rõ từng chi tiết nhỏ, nhưng cũng nắm được tám chín phần.

Những tồn tại vừa tính toán vừa sĩ diện, lại có thể vì lợi ích mà không cần mặt mũi như Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa khó đối phó lại vừa không khó đối phó!

Khó đối phó là đối với những người thẳng thắn, trọng nghĩa khí như Thông Thiên mà nói, dù sao đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể vì lợi ích mà không cần mặt mũi, người thẳng thắn trọng nghĩa khí tất nhiên sẽ chịu thiệt.

Giống như Phong Thần đại kiếp sau này, đệ tử Tiệt Giáo Tam Tiêu vì báo thù cho Triệu Công Minh, bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà đại

trận, bắt sống Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Đệ tử Xiển Giáo tài nghệ không bằng người nên bị bắt cũng đành, Nguyên Thủy Thiên Tôn, lão già gian xảo này lại tự mình ra tay, đánh chết đệ tử của Thông Thiên là Tam Tiêu, có thể nói là mặt già cũng không cần nữa!

Chính vì quen thuộc với đặc tính của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nên Diệp Tiêu vừa rồi linh cơ chợt lóe, liền có một màn thiết kế.

Diệp Tiêu lấy bản thân làm tiền cược, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn động lòng, Thông Thiên trọng nghĩa khí, thấy Diệp Tiêu vì mình mà cam nguyện làm tiền cược, tất nhiên sẽ cảm kích Diệp Tiêu, cùng Diệp Tiêu đồng tiến đồng thoái, và yêu cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đặt cược.

Điều này cố nhiên sẽ khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn thêm vài phần mưu sâu kế hiểm cẩn thận, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không nỡ bỏ qua lợi ích lớn hơn, chắc chắn sẽ tìm cách, dùng tiền cược nhỏ hơn để thắng được thứ mình muốn.

Vì vậy mới có điều kiện mà Diệp Tiêu đề xuất, ba món pháp bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không hổ là lão ngân tệ, cẩn thận cân nhắc một hồi lâu, cuối cùng sau khi cảm thấy chắc chắn lời không lỗ, có lỗ cũng không lỗ bao nhiêu, cuối cùng đã đồng ý.

Tóm lại, đây là một cái hố mà Diệp Tiêu nhắm vào tính tình của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đặc biệt thiết kế.

Trước tiên tung ra một tiền cược lớn, khiến Nguyên Thủy động lòng nhưng không nỡ, ngay sau đó cho Nguyên Thủy một cơ hội, cho phép lão lấy ra tiền cược nhỏ hơn để đặt cược với tiền cược lớn hơn của Diệp Tiêu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dù có tính toán thế nào, cũng không thể không động lòng!

Nhưng, đây chính là mấu chốt của cái hố mà Diệp Tiêu đào.

Chương 61

Tiền cược mà Nguyên Thủy Thiên Tôn cho là nhỏ, thực tế sau này sẽ khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn hối hận không kịp!

Nếu không, Nguyên Thủy Thiên Tôn cố nhiên không phải kẻ ngốc, Diệp Tiêu chẳng lẽ lại ngốc sao?

"Diệp Tiêu đạo hữu, lần này phiền ngài rồi!

Đợi ngày ta trở về, tất sẽ hảo hảo đáp tạ ơn chỉ điểm và tương trợ của đạo hữu!" Sau khi lập xong Thiên Đạo thệ ước, Thông Thiên cảm kích chắp tay với Diệp Tiêu, sau đó liền từ biệt Thái Thanh xuống núi.

Trong lòng thề không thể phụ lòng Diệp Tiêu!

"Diệp Tiêu đạo hữu, xin cứ tự nhiên, bản tọa cũng đi bế quan đây!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng phất tay áo, trở về đạo trường của mình bế quan.

Tuy tự cho rằng cảnh giới của Thông Thiên thấp hơn mình một chút, tuyệt đối không thể đột phá trước, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn một khắc cũng không dám chậm trễ, cũng gấp rút tấn công cảnh giới.

Dù sao Diệp Tiêu và lão đều đã lập Thiên Đạo thệ ngôn, căn bản không chạy được.

Tuy Thiên Đạo lúc này, mông lung vô ý thức, nhưng một khi vi phạm thệ ngôn, tất nhiên sẽ bị Thiên Đạo phản phệ!

Thái Thanh Lão Tử hai mắt nhắm chặt, như mơ như tỉnh, một bộ dạng không hỏi thế sự, Diệp Tiêu càng vui vẻ thanh tịnh, tự mình thưởng thức mỹ cảnh Côn Luân.

Dù sao đây là phong cảnh hoàn toàn khác với Bất Chu Sơn.

Còn việc lo lắng ván cược thua, đem mình thua mất?

Diệp Tiêu từ trước đến nay chưa từng lo lắng.

Bởi vì những lời chỉ điểm của y đối với Thông Thiên, vốn là phù hợp nhất với đạo của Thông Thiên, tất nhiên sẽ khiến tốc độ đột phá Chuẩn Thánh của Thông Thiên, nhanh hơn rất nhiều so với ban đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại là kẻ sĩ diện, lòng dạ hẹp hòi, sau một phen tranh chấp vừa rồi, chấp niệm phá cảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ càng mạnh, nhưng đạo tâm ngược lại sẽ càng thêm không yên, bên này giảm bên kia tăng, tất nhiên không bằng Thông Thiên Giáo Chủ!

"Chúc mừng túc chủ, khuyên giá nhị thanh thành công, hoạch đắc tưởng lệ: Thời Gian Đại Đạo Toái Phiến *1" Đúng lúc này, trong đầu lại vang lên tiếng của hệ thống, một phần thưởng mới, được phát vào bảng hệ thống của Diệp Tiêu.

Lập tức khiến trên mặt Diệp Tiêu, hiện ra một nụ cười đầy ý vị sâu xa.

Chuyến đi này không uổng, thu hoạch rất phong phú!

Diệp Tiêu châm ngòi tranh chấp giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên, lại dùng ván cược để hóa giải tranh chấp, bị hệ thống phán định là khuyên giá thành công, nhận được phần thưởng của hệ thống.

Nhận được sự cảm ơn và nhân tình của Thông Thiên, để Thông Thiên nợ một món nhân quả lớn, là một thu hoạch khác.

Thuận tiện đào một cái hố cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, định ra ván cược ba món pháp bảo, là thu hoạch thứ ba đã định!

Mỗi một thu hoạch, nếu lấy ra riêng, đều sẽ khiến vô số sinh linh Hồng Hoang ngưỡng mộ không thôi!

Ví dụ như phần thưởng lần này của hệ thống, Thời Gian Đại Đạo Toái Phiến.

Tương tự như Không Gian Đại Đạo Toái Phiến trước đây, đều là một loại mảnh vỡ của đại đạo pháp tắc.

Mảnh vỡ đại đạo pháp tắc, đối với sinh linh Hồng Hoang mà nói, vốn là tồn tại chỉ có thể mong mà không thể có, Diệp Tiêu lại sau khi nắm giữ một phần pháp tắc không gian đại đạo, lại nhận được một phần pháp tắc thời gian đại đạo!

Có câu không gian vi tôn, thời gian vi vương, hai thứ tương phụ tương thành, cấu thành kinh vĩ của thế giới!

Trong ba nghìn đại đạo, thời gian và không gian, cũng là đứng đầu đại đạo!

Hiện tại, Diệp Tiêu lại đồng thời nắm giữ một phần pháp tắc của thời không đại đạo, nếu tin này truyền ra ngoài, e rằng sẽ gây chấn động cả Hồng Hoang!

"Ba nghìn đại đạo, thời không đứng đầu, quả nhiên danh bất hư truyền, huyền diệu như vậy!" Sau khi tỉ mỉ thể ngộ một phen mảnh vỡ pháp tắc thời gian đại đạo, trong lòng Diệp Tiêu, phát ra lời cảm thán từ tận đáy lòng.

Trước đây Diệp Tiêu chỉ nắm giữ một phần pháp tắc không gian đại đạo, đã khiến cho nhiều đại năng Hồng Hoang không thể nhận ra y.

Nay pháp tắc thời gian đại đạo trong tay, tương phụ tương thành với không gian đại đạo, càng có thể xoay chuyển càn khôn, như hổ thêm cánh!

Trong nhất thời, tâm thần của Diệp Tiêu, cũng chìm đắm vào sự thể ngộ sâu sắc đối với thời gian đại đạo.

Việc lĩnh ngộ khống chế pháp tắc, không liên quan đến việc tăng trưởng tu vi cảnh giới, Diệp Tiêu ở núi Côn Luân rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, vừa hay có thể dụng tâm thể ngộ một phen.

Cứ như vậy, thời gian bất tri bất giác đã qua nghìn năm.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thời gian càng không đáng tiền, đối với sinh linh Hồng Hoang mà nói, vạn năm thời gian cũng chỉ là một cái chớp mắt, huống chi là nghìn năm.

Đặc biệt là những sinh linh Hồng Hoang mạnh mẽ, một lần bế quan có thể tính bằng nguyên hội, nghìn năm thời gian, chỉ là một cái ngáp!

Nhưng trong nghìn năm thời gian, Diệp Tiêu lại dung hội quán thông pháp tắc thời gian đại đạo và pháp tắc không gian đại đạo mà mình nắm giữ, khiến cho uy năng của hai thứ trên cơ sở hiệu dụng ban đầu, càng lên một tầng lầu!

Tuy đều không phải là thời không đại đạo hoàn chỉnh, nhưng đã đủ để độc bá Hồng Hoang!

Cho dù Tam Thanh đối đầu với pháp tắc thời không đại đạo của Diệp Tiêu, cũng e rằng sẽ chịu thiệt không nhỏ!

Chương 62

Ngọc Thanh Nguyên Thủy bế quan nghìn năm, lại dường như không có tiến bộ gì.

Thậm chí không chỉ không có tiến bộ, ngay cả đạo vận, dường như cũng có chút rối loạn, nóng nảy.

Diệp Tiêu lập tức hiểu ý, tâm thái của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã loạn, cho nên càng vội vàng phá cảnh, càng sẽ phản tác dụng.

Thái Thanh Lão Tử một bên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, uyển nhược như một pho tượng điêu khắc, từ đầu đến cuối chưa từng động đậy, khiến Diệp Tiêu không khỏi bĩu môi.

Ở Côn Luân hơn nghìn năm thời gian, y đã cảm thấy khá nhàm chán, Thái Thanh lại ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác thanh tu vô vi, cũng khó cho lão ta ngồi yên được!

"Ầm!" Đúng lúc này, dưới chân một ngọn núi cách Côn Luân Sơn không biết bao nhiêu vạn dặm, bỗng nhiên tỏa ra một trận linh khí ba động mạnh mẽ.

Một luồng khí tức mạnh mẽ, từ nơi đó bay lên, đạo vận mênh mông bay thẳng lên trời, hướng về bốn phương tám hướng không biết bao nhiêu vạn dặm khuếch tán ra ngoài.

Mây mù cuồn cuộn, ánh sáng lành ngàn vạn, các loại dị tượng tốt lành, hiện ra trong mắt vô số sinh linh Hồng Hoang gần đó, khiến trong lòng họ sinh ra sự kính sợ và kính ngưỡng không tên.

"Đạo vận và khí tức này, giống hệt cảnh tượng Thái Thanh đột phá Chuẩn Thánh nghìn năm trước, lại có người đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!" Có sinh linh nhìn về nơi đạo vận bay lên, mặt

mang vẻ ngưỡng mộ và chấn động nói.

"Chỉ không biết vị đột phá Chuẩn Thánh, là đại năng phương nào." "Nhìn phương hướng đó, là một dãy núi bình thường, không phải là đạo trường của vị đại năng nào cả." Cũng có sinh linh ngoài chấn động và ngưỡng mộ ra, còn thêm rất nhiều sự tò mò.

Dù sao sau Thái Thanh Lão Tử, xuất hiện vị Chuẩn Thánh thứ hai, không ai là không tò mò.

Ngay cả một số đại năng Hồng Hoang đang bế quan trong đạo trường, cũng đều cảm nhận được luồng ba động phá cảnh Chuẩn Thánh đó.

Ví dụ như Phục Hy, Nữ Oa huynh muội ở Bất Chu Sơn, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán.

Diệp Tiêu trên núi Côn Luân, tự nhiên cũng là người đầu tiên nhận ra, cảm thụ luồng khí tức Chuẩn Thánh đó, trong mắt hiện lên một nụ cười đầy ý vị sâu xa.

Thái Thanh Lão Tử cũng hơi mở mắt ra, như có điều suy nghĩ nhìn về hướng dưới núi, trong mắt không vui không buồn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng từ trong bế quan mạnh mẽ mở mắt ra, sắc mặt trên mặt một trận tái xanh!

Chung quy là chậm một bước, bị người khác đột phá Chuẩn Thánh trước một bước, bất kể người đột phá là Thông Thiên hay đại năng khác, đều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy mất mặt.

Dù sao Thái Thanh đệ nhất, Ngọc Thanh Nguyên Thủy lại không phải đệ nhị, đủ để người ta chê cười!

"Chỉ mong không phải là tam đệ của ta!" Sắc mặt tái xanh đồng thời, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng nhíu chặt mày, trong lòng thầm nói.

Nếu là đại năng khác, ví dụ như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đột phá Chuẩn Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không đến nỗi quá mất mặt.

Nhưng nếu tam đệ Thông Thiên thật sự sớm hơn mình một bước, vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn không chỉ mất mặt mất lớn, mà còn thua ván cược với Diệp Tiêu!

Lúc này, ở những nơi ngoài Côn Luân, sự bàn tán của các sinh linh Hồng Hoang càng thêm náo nhiệt: "Phương hướng đó, dường như là nơi Thượng Thanh ở.

Nghìn năm trước, Thượng Thanh từ núi Côn Luân ra ngoài, du ngoạn Hồng Hoang, thỉnh thoảng ở các nơi trong Hồng Hoang, vì một số sinh linh cảnh giới thấp hơn giảng đạo, chỉ điểm tu hành.

Theo ta được biết, không lâu trước đây Thượng Thanh chính là đang du ngoạn ở đó, dạy dỗ một đám sinh linh cảnh giới Chân Tiên tu luyện." Một vị Đại La Kim Tiên biết chút tình hình, mặt mày đầy ý vị sâu xa nói, lập tức gây ra sự hứng thú của các đạo hữu xung quanh: "Nếu thật sự như vậy, chẳng lẽ Thượng Thanh đại năng, đã đột phá Chuẩn Thánh!" "Có ý tứ rồi, Tam Thanh địa vị siêu nhiên, thực lực mạnh mẽ, đột phá Chuẩn Thánh không có gì kỳ lạ.

Lạ ở chỗ sau khi Thái Thanh là người đầu tiên đột phá, người thứ hai lại không phải là Ngọc Thanh Nguyên Thủy, mà là Thượng Thanh Thông Thiên!

Dường như có chút không phù hợp với thứ hạng của Tam Thanh a!" "Có lẽ Thượng Thanh nhận được cơ duyên, sớm một bước cũng không chừng, không phải là chuyện chúng ta có thể biết." Trong lúc cả Hồng Hoang, gần như đều đang bàn tán xôn xao vì sự xuất hiện của vị Chuẩn Thánh thứ hai, ở nơi khí tức đột phá xuất hiện, một thân ảnh đạo vận siêu nhiên, bỗng nhiên bay lên không, hướng về phía núi Côn

Luân bay đi.

Chính là Thông Thiên đã du ngoạn Hồng Hoang nghìn năm!

Nghìn năm qua, Thông Thiên theo lời của Diệp Tiêu, xuống núi du ngoạn, đi đến rất nhiều nơi, cũng gặp rất nhiều sinh linh, tính tình phóng khoáng, thấy những sinh linh cảnh giới thấp hơn có khúc mắc, thường không ra vẻ ta đây, mà đích thân chỉ điểm.

Cũng thỉnh thoảng ở một số nơi mở đàn giảng đạo, truyền thụ kinh nghiệm tu đạo.

Tuy không bế quan tu hành như các đại năng khác, nhưng đạo tâm và đạo cảnh của Thông Thiên, lại trong từng lần chỉ điểm và giảng đạo, cũng được thăng hoa.

Một thân tu vi trong lúc giảng đạo, cũng bất tri bất giác mà tăng trưởng!

Cho đến hôm nay Thông Thiên ở dưới chân núi kia giảng đạo xong cho một đám Chân Tiên, bỗng nhiên như có điều cảm ứng, phúc tới tâm linh, thuận thế đột phá Chuẩn Thánh!

"Ha ha, lời của Diệp Tiêu đạo hữu, quả nhiên là chân ngôn chí lý, ta xuống núi du ngoạn chưa đầy nghìn năm, lại thu hoạch rất lớn, nay càng nước chảy thành sông mà đột phá Chuẩn Thánh!" Thông Thiên trở về Côn Luân, mặt mày vui vẻ cười lớn nói, nhìn về phía Diệp Tiêu, ánh mắt tràn đầy cảm kích.

"Ha ha, chúc mừng đạo hữu rồi!" Trên mặt Diệp Tiêu, cũng hiện lên một nụ cười từ tận đáy lòng.

Bởi vì tính tình của Thông Thiên, quả thực là một người bạn không tồi.

Huống hồ, Thông Thiên nay đã bước vào Chuẩn Thánh trước, đối với Diệp Tiêu càng thêm cảm kích, bội phục đến năm vóc sát đất, ván

cược giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Diệp Tiêu, cũng đã thua hoàn toàn!

"Quả nhiên!

Sẽ như vậy!" Lúc này, nhìn thấy Thông Thiên mang theo khí tức Chuẩn Thánh trở về Côn Luân, trái tim của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hoàn toàn chìm xuống đáy vực...

Lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn chìm xuống đáy vực.

Chương 63

Dù thế nào y cũng không ngờ, tam đệ Thông Thiên lại thật sự đi trước y một bước, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Kể từ lúc Thông Thiên xuống núi du ngoạn đến nay, chỉ vỏn vẹn chưa đầy ngàn năm!

Trong vòng ngàn năm đó, đạo cảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn gần như không có chút tiến triển nào.

Thông Thiên lại là kẻ đến sau vượt lên trước, một bước vào Chuẩn Thánh kinh động cả Hồng Hoang!

Với tư cách là huynh trưởng, Nguyên Thủy Thiên Tôn không chỉ mất hết mặt mũi, mà những lời cản trở Thông Thiên trước đó cũng trở nên nực cười vô cùng, lại còn thua cược với Diệp Tiêu!

"Chỉ sợ cả Hồng Hoang đều sẽ cười nhạo ta, Nguyên Thủy này, không bằng đệ đệ của mình mất!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút tái xanh, nghĩ đến những lời bàn tán có thể có của chúng sinh linh Hồng Hoang, trong lòng y không khỏi ảo não.

Bây giờ xem ra, những lời chỉ điểm của Diệp Tiêu dành cho Thông Thiên chắc chắn là chính xác!

Trước đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vì kiêu ngạo tự phụ mà khinh miệt Diệp Tiêu một phen, vì cái gọi là thể diện huynh trưởng mà ép buộc Thông Thiên phải nghe theo mình.

Thế nên mới có chuyện Thông Thiên phản nghịch, cũng như vụ cá cược với Diệp Tiêu!

Sớm biết sẽ như vậy, lúc đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn dù thế nào cũng sẽ không để Thông Thiên xuống núi, càng không đánh cược với

Diệp Tiêu!

Bây giờ, không chỉ thua ba món pháp bảo, mà còn mất hết mặt mũi!

"Chúc mừng tam đệ." Thái Thanh Lão Tử nhìn Thông Thiên vừa trở về, trong mắt mang theo một tia cười nhạt.

Ngay sau đó, lão nhìn Diệp Tiêu một cái, trong con ngươi càng thêm vài phần bí ẩn khó lường.

Sinh linh trẻ tuổi này, xuất thế muộn hơn Tam Thanh rất nhiều, nhưng trên phương diện đạo pháp lại có lĩnh ngộ cực cao, thuận miệng chỉ điểm Thông Thiên một phen đã giúp y sớm bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thủ bút và cảnh giới như vậy, thảo nào lại là một tồn tại được Đạo Tổ coi trọng!

Nhưng cũng vì thế, Thái Thanh cảm thấy mình càng nhìn không thấu Diệp Tiêu!

"Hừ!

Lần này là ta thua!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, nhìn Thông Thiên một cái, rồi lại nhìn về phía Diệp Tiêu: "Nói đi, ngươi muốn ba món pháp bảo nào của ta?" Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn bằng lòng chịu cược chịu thua, mà là khi đánh cược, y đã lập lời thề Thiên Đạo, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn nuốt lời, chỉ sợ sẽ bị Thiên Đạo phản phệ!

Thực tế, nếu không vì có lời thề Thiên Đạo hạn chế, cho dù trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này có những pháp bảo y không ưng ý, y cũng không muốn thua cho Diệp Tiêu!

Nhưng bây giờ, lại không có cách nào khác!

“Ngọc Thanh đạo hữu, hôm nay Thượng Thanh đạo hữu đột phá Chuẩn Thánh là chuyện vui, việc này tạm thời không nhắc đến nữa.

Hơn nữa, chúng ta đều là khách trong Tử Tiêu Cung, việc cá cược trước đó cũng chỉ vì muốn Thông Thiên đạo hữu có thể xuống núi tìm đạo, là hành động bất đắc dĩ.

Nay Thượng Thanh đạo hữu đã công thành, ta cần gì phải khách sáo.” Lúc này, Diệp Tiêu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày đau như cắt thịt nhưng vẫn phải giả vờ chịu cược chịu thua, liền cười nhạt phất tay nói.

Trông y như thể chẳng hề để tâm đến vụ cá cược kia.

Lời này lọt vào tai Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức khiến sắc mặt y khá hơn một chút.

Theo Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy, hành động này của Diệp Tiêu rõ ràng là không muốn đắc tội với mình, nhân cơ hội này cho y một lối thoát.

Nhưng không thể không nói, điều này khiến trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn thoải mái hơn rất nhiều.

Mặt mũi đã mất thì cũng mất rồi, nếu ba món pháp bảo có thể không đưa cho Diệp Tiêu, tự nhiên là không đưa thì tốt hơn!

“Ha ha, tốt, nếu Diệp Tiêu đạo hữu đã nói vậy, vậy thì không nhắc nữa!” Tâm trạng tốt lên một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức thuận theo, ném cho Diệp Tiêu một ánh mắt “đạo hữu thật biết điều”.

Diệp Tiêu chỉ cười không nói, không nói thêm gì nữa.

Còn về việc Nguyên Thủy Thiên Tôn cho rằng Diệp Tiêu bán cho y một ân tình nên không nhắc nữa? *Không thể nào!* *Những gì tôi vừa nói, chỉ là “tạm thời” không nhắc đến thôi!* *Dù sao thì trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ, cũng đúng là không có bảo

bối nào lọt được vào mắt mình.* *Nhưng sự ràng buộc của lời thề Thiên Đạo vẫn còn đó!* *Chỉ cần Diệp Tiêu chưa lấy ba món pháp bảo từ tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, lời thề Thiên Đạo sẽ không biến mất.* *Vừa hay, lúc Diệp Tiêu và Nguyên Thủy Thiên Tôn cá cược, cũng không hề đề cập đến việc khi nào, ở đâu sẽ lấy pháp bảo, điều đó cũng có nghĩa là, Diệp Tiêu có thể vào bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, đòi Nguyên Thủy Thiên Tôn ba món pháp bảo!

Đó mới là cái hố thật sự mà Diệp Tiêu đào cho Nguyên Thủy.* "Diệp Tiêu đạo hữu, ta..." Thông Thiên ở bên cạnh, thấy Diệp Tiêu không đòi Nguyên Thủy Thiên Tôn ba món pháp bảo, lập tức có chút bất bình, vừa mở miệng định nói gì đó, muốn đòi lại ba món pháp bảo cho Diệp Tiêu, lại bị Diệp Tiêu nhìn thấu tâm tư, cười nhạt phất tay: "Thượng Thanh đạo hữu, huynh đã trở về, bần đạo cũng có thể yên tâm rời đi.

Hôm nay tạm biệt tại đây, không lâu sau chúng ta sẽ gặp lại ở Tử Tiêu Cung!" Nói rồi, Diệp Tiêu cũng đồng thời cáo từ với Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, rời khỏi Côn Luân Sơn.

"Đạo hữu đi thong thả!" Thông Thiên lòng đầy cảm kích, tiễn biệt Diệp Tiêu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì sau khi mừng rỡ vì giữ được ba món pháp bảo, đã hạ quyết tâm bế quan lần nữa.

Chậm hơn Thông Thiên một bước, nếu lại bị các sinh linh Hồng Hoang khác vượt qua, thì càng thêm mất mặt!

Thái Thanh Lão Tử thì nhìn sâu vào phương hướng Diệp Tiêu rời đi, con ngươi sâu thẳm, không biết đang suy nghĩ điều gì. ...

Chương 64

Lúc này, trên Cửu Trọng Thiên.

Hai bóng người chật vật đang bán sống bán chết bỏ chạy giữa bầu trời.

Phía sau họ là vô số bóng dáng của các đại năng Hồng Hoang đang bám đuôi truy sát.

Hai bóng người chật vật đó, chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của phương Tây, còn kẻ truy sát họ là Đông Vương Công, Minh Hà, Côn Bằng, Bạch Trạch...

Một ngàn năm, một cuộc truy sát kéo dài ròng rã một ngàn năm!

"Các vị đạo hữu, cầu xin các vị, đừng đánh nữa, cơ duyên của Bồng Lai Tiên Đảo thật sự không có trên người bần đạo a!" Bị truy sát ròng rã một ngàn năm, Chuẩn Đề vừa bán sống bán chết tiếp tục bỏ chạy, vừa cất giọng thê thảm. ...

Một ngàn năm, Chuẩn Đề không có một ngày yên ổn!

Bị Diệp Tiêu lừa một vố đau, trong mắt các đại năng như Đông Vương Công, y đã trở thành miếng thịt béo bở cuỗm đi toàn bộ cơ duyên của Bồng Lai Tiên Đảo!

Vì vậy, Đông Vương Công, Côn Bằng và Minh Hà mới ráo riết truy đuổi sư huynh đệ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nhất quyết phải đoạt được cơ duyên trên người Chuẩn Đề.

Thực tế, Chuẩn Đề ngoài giọt Tam Quang Thần Thủy kia ra, chẳng được thứ gì tốt từ Bồng Lai Tiên Đảo cả!

Nhưng Chuẩn Đề lại không dám dừng lại, vì những đại năng kia sẽ không tin lời giải thích của y, một khi dừng lại, số phận của y sẽ là

bị đánh hội đồng đến chết rồi mới bị lục soát người!

Cứ như vậy, hai nhóm người, một bên chạy, một bên đuổi, đã diễn ra một vở kịch lớn kéo dài ngàn năm giữa đất trời Hồng Hoang!

Trong quá trình này, để bổ sung pháp lực, Chuẩn Đề không chỉ tiêu hao hết giọt Tam Quang Thần Thủy kia, mà còn nuốt hết những linh căn linh quả bình thường lấy được từ Bồng Lai Tiên Đảo.

Những thứ đó đều là cạm bẫy dụ địch mà Diệp Tiêu cố ý để lại ở phía đông bắc đảo Bồng Lai, bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không phân biệt tốt xấu thu sạch, vừa hay lại miễn cưỡng có tác dụng trong quá trình hai người bị truy sát.

Nhưng cũng vì thế, lại càng khiến Đông Vương Công chắc chắn hơn, cơ duyên của đảo Bồng Lai đều đã bị hai kẻ này thu đi!

Dù sao thì cả đảo Bồng Lai gần như đã bị cướp sạch thành một nơi không một cọng cỏ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại dùng những linh quả mà ngay cả Kim Tiên tầm thường cũng chẳng thèm ngó tới để bổ sung pháp lực, điều này không nghi ngờ gì đã nói lên tất cả!

Điều này càng khiến hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có khổ mà không nói được!

Trong ngàn năm truy sát, hai người đã có mấy lần suýt chút nữa bị những kẻ truy kích phía sau đánh chết!

Lúc này, họ trông như hai con khỉ hoang đầu bù tóc rối, đạo bào cũng bị công kích xé nát tươm, đâu còn thấy một chút dáng vẻ của đại năng phương Tây?

"Sư đệ, nếu đệ thật sự lấy được thứ gì tốt, mau giao ra đi.

Cứ thế này nữa, chúng ta sẽ chết ở phương Đông mất!" Giữa không trung, Tiếp Dẫn Đạo Nhân khó khăn lắm mới né được một đòn tấn công cuồn cuộn mấy vạn dặm của Côn Bằng, mang theo giọng

nức nở nói với Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề thì đến khóc cũng không khóc nổi, những kẻ phía sau không tin thì thôi đi, đến cả sư huynh của mình bây giờ cũng không tin y nữa: "Sư huynh, sư đệ ta thật sự không lấy được thứ gì tốt cả, chỉ có giọt Tam Quang Thần Thủy mà Diệp Tiêu dùng để lừa ta thôi a!" "Vậy càng phải tìm cách thoát khỏi tình thế hiện tại, nếu không sư huynh đệ chúng ta sẽ chết oan mất!" Tiếp Dẫn cũng sốt ruột, tuy thời gian ở Hồng Hoang không đáng tiền, ngàn năm đối với một Huyền Tiên cũng chỉ là một cái búng tay, nhưng đó là khi bế quan hoặc tu đạo.

Giống như tình huống bị một đám đại năng cùng cảnh giới truy sát thế này, đừng nói một ngàn năm, thêm một năm nữa thôi cũng sợ là không chịu nổi!

"Sư huynh, chúng ta bây giờ đã chạy đến Cửu Trọng Thiên rồi, Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ ở ngoài Cửu Trọng Thiên!

Chúng ta chi bằng cứ chạy thẳng đến Tử Tiêu Cung, cho dù còn một thời gian nữa mới đến lần giảng đạo thứ ba, nhưng chỉ cần đến được Tử Tiêu Cung, bọn họ chắc chắn sẽ không dám động thủ.

Dù có dám động thủ, ta cũng có thể cầu xin Đạo Tổ che chở!" Chuẩn Đề đến nước mắt cũng không khóc ra được, thuận theo lời của Tiếp Dẫn mà nói, lập tức nhận được sự gật đầu của Tiếp Dẫn: "Việc đã đến nước này, chỉ có thể làm vậy!" Nói rồi, hai người liền cắn răng, chui vào trong Hỗn Độn ngoài Cửu Trọng Thiên.

"Làm sao đây, bọn họ đi về hướng Tử Tiêu Cung rồi!" Ánh mắt Đông Vương Công hơi lóe lên, nhất thời có chút do dự.

Tuy cái danh Nam Tiên Chi Thủ này không được sinh linh Hồng Hoang xem trọng cho lắm, nhưng dù sao cũng là do Đạo Tổ đặc biệt phong tặng, có trách nhiệm chấp chưởng trật tự Hồng Hoang.

Ở những nơi ngoài Tử Tiêu Cung, Đông Vương Công đều coi nhẹ thân phận Nam Tiên Chi Thủ, lại thêm có hiềm khích với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở đảo Bồng Lai, nên mới không có gánh nặng gì mà cùng Minh Hà, Côn Bằng truy kích hai người.

Nhưng bây giờ hai kẻ đó đã chạy về phía Tử Tiêu Cung, Đông Vương Công có chút băn khoăn, cũng bình tĩnh lại một chút.

Đạo Tổ bảo y chấp chưởng trật tự Hồng Hoang, tuy chưa chấp chưởng thành công, nhưng nếu truy sát Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đến tận Tử Tiêu Cung, trông thế nào cũng giống như phá hoại trật tự, biết luật phạm luật!

Lời của Đông Vương Công vừa dứt, Côn Bằng và Minh Hà mấy người cũng sắc mặt hơi trầm xuống.

Tuy không có những lo ngại về thân phận như Đông Vương Công, nhưng họ cũng biết rõ, nếu động võ bên ngoài Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ, chính là bất kính với Hồng Quân!

Dù sao họ cũng không phải là những kẻ mạnh mẽ trời không sợ đất không sợ như Thập Nhị Tổ Vu!

"Đến Tử Tiêu Cung thì ta cũng đến!

Dù sao thời gian cũng sắp đến rồi, Tử Tiêu Cung cũng sắp mở.

Hai tên Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đó không thể nào cứ ở mãi trong Tử Tiêu Cung không ra!" Sau khi con ngươi u ám lóe lên một hồi, Côn Bằng lạnh lùng nói.

Vì cơ duyên của đảo Bồng Lai, y đã truy kích Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một ngàn năm, cũng đã trả giá rất nhiều.

Chương 65

Trong thời gian đó, Thái Thanh Lão Tử và Thượng Thanh Thông Thiên lần lượt đột phá Chuẩn Thánh, cũng khiến Côn Bằng không khỏi ngưỡng mộ.

Nay đã bỏ lỡ một ngàn năm bế quan tu đạo, y càng không cam tâm cứ thế buông tha cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, công dã tràng!

Không lâu sau, Côn Bằng, Đông Vương Công cũng đuổi theo Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn gần như đã kiệt sức đến bên ngoài Tử Tiêu Cung.

"Đông Vương Công, Côn Bằng, đây là Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ, các ngươi dám làm càn sao!" Nhìn đám quân truy kích âm hồn không tan, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngoài mạnh trong yếu uy hiếp.

"Hừ, bọn ta đến đây sớm để chuẩn bị nghe đạo, ngươi có ý kiến gì?" Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, con ngươi âm hiểm khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không khỏi rùng mình, cũng đoán được ý đồ của đám người này.

Nhưng may là ở trước Tử Tiêu Cung, đám người này cũng không dám động thủ, cùng lắm thì sau này đi mách lẻo với Đạo Tổ một phen, cầu xin Đạo Tổ che chở!

Nghĩ đến đây, trái tim treo lơ lửng chín ngày của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cuối cùng cũng hạ xuống.

"Aiya, thật trùng hợp, các vị cũng đến sớm để chuẩn bị nghe đạo sao?" Ngay lúc này, một giọng nói trong trẻo bỗng vang lên từ phía không xa.

"Diệp Tiêu!!" Trái tim vừa mới hạ xuống của Chuẩn Đề, khi nghe

thấy giọng nói này, con ngươi lập tức đỏ ngầu: “Ngươi hại sư huynh đệ bần đạo bị truy sát ròng rã một ngàn năm!

Một ngàn năm, ngươi có biết một ngàn năm qua ta sống thế nào không!” “Một ngàn năm!

Ròng rã một ngàn năm!

Mày có biết một ngàn năm qua tao sống thế nào không!” Giọng Chuẩn Đề khàn khàn vang lên trước Tử Tiêu Cung, ánh mắt nhìn Diệp Tiêu như một con hung thú từ trước thời khai thiên, nhe nanh múa vuốt!

Kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ hoe!

Chuẩn Đề bị Diệp Tiêu lừa thảm đến mức nào, thì lúc này hận ý đối với Diệp Tiêu cũng nồng đậm đến mức ấy!

Vừa nghĩ đến kinh nghiệm bị truy đuổi như chó suốt một ngàn năm qua, Chuẩn Đề liền cảm thấy bi thống, phẫn nộ, uất ức, hận thù… những cảm xúc như thủy triều dâng lên, những cảm xúc phức tạp này xộc lên trong lòng, khiến Chuẩn Đề hận không thể giết Diệp Tiêu một vạn lần!

“Aiya, Chuẩn Đề đạo hữu, hà tất phải thế.” Nhìn Chuẩn Đề thảm không nỡ nhìn trước mặt, trong mắt Diệp Tiêu lóe lên một tia cười lạnh đáng đời, nhưng trên mặt lại cố ý làm ra vẻ từ bi: “Bần đạo và ngươi không thù không oán, tại sao lại nhiều lần vu khống bần đạo, lẽ nào thấy bần đạo lòng dạ lương thiện, dễ bắt nạt sao?” Lời Diệp Tiêu vừa dứt, con ngươi vốn đã đỏ rực của Chuẩn Đề lại càng đỏ hơn, tức đến mức lại sắp phun máu! *Diệp Tiêu dễ bắt nạt?

Nếu Diệp Tiêu dễ bắt nạt, ta, Chuẩn Đề, có bị lừa thảm đến thế không?* *Trước mặt chúng sinh linh Hồng Hoang, Diệp Tiêu ra vẻ một người hiền lành yêu hòa bình, khiêm tốn ôn hòa, nhưng ở đảo

Bồng Lai, cuỗm đi hết cơ duyên thì không nói, một chưởng đánh ta, Chuẩn Đề, thổ huyết, lúc đó hung hãn biết bao!

Không chỉ có vậy, sau khi chiếm hết lợi thế, còn bắt lão tử đây gánh một cái nồi đen to như trời, khiến lão tử bị truy sát ròng rã một ngàn năm!

Bây giờ lại ở đây giả vờ vô tội!

Ta, Chuẩn Đề, tự cho là mình đã đủ vô sỉ rồi, nhưng không ngờ Diệp Tiêu còn vô sỉ hơn!

Ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến thế!* Nghĩ đến tất cả những điều này, Chuẩn Đề chỉ muốn chửi ầm lên ngay tại chỗ!

Đúng vậy, chửi ầm lên!

Cũng chỉ dám chửi ầm lên mà thôi!

Bởi vì kinh nghiệm ở đảo Bồng Lai đã cho Chuẩn Đề hiểu rõ thực lực đáng sợ của Diệp Tiêu, đánh cũng không lại!

Hơn nữa ở trước Tử Tiêu Cung, Côn Bằng và Đông Vương Công đều không động thủ, Chuẩn Đề càng không dám ra tay với Diệp Tiêu.

Chuẩn Đề lúc này rõ ràng bị Diệp Tiêu lừa thảm như vậy, nhưng lại không thể giải thích rõ ràng sự trong sạch của mình, chỉ có thể đem hết nỗi bi phẫn trong lòng mà chửi ra!

"Diệp Tiêu, đồ vô sỉ…" Ngay khi Chuẩn Đề vừa mở miệng, trong Hỗn Độn không xa, vang lên một giọng nói ồm ồm: "Dễ bắt nạt?

Ai dám bắt nạt huynh đệ Diệp Tiêu của ta!" "Hừ!

Dám bắt nạt huynh đệ Diệp Tiêu của ta, chính là không nể mặt Thập Nhị Tổ Vu chúng ta!" Giọng nói vang lên cùng lúc, chỉ thấy mười hai bóng người khổng lồ nhanh chóng tách Hỗn Độn ra, không phải Thập Nhị Tổ Vu thì còn là ai?

Phía trước họ, là hai bóng người có phần chật vật, trên đầu đội Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư, cũng đang nhanh chóng chạy đến Tử Tiêu Cung, chính là hai vị hoàng giả của Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất!

Xem ra, trận đại chiến giữa Tổ Vu và Yêu Hoàng cũng đã kéo dài hơn một ngàn năm, còn lâu hơn cả thời gian Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị truy sát!

"Đại ca, phía trước là Tử Tiêu Cung, cuối cùng cũng có thể cắt đuôi đám điên này rồi!" Thái Nhất vừa toàn lực thúc giục Hỗn Độn Chung hộ thân, vừa nói với Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Hơn một ngàn năm, y cũng bị Thập Nhị Tổ Vu hành hạ đủ rồi, đám cuồng chiến đấu này, vì Hỗn Độn Chung mà đánh đấm dai dẳng, khiến Thái Nhất và Đế Tuấn chịu không ít thiệt thòi.

Nếu không nhờ có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân, e rằng sớm đã bị đám Tổ Vu đánh chết rồi!

Cứ như vậy, muốn đột phá vòng vây trở về Thái Dương Tinh, cũng bị Thập Nhị Tổ Vu bao vây chặt chẽ, căn bản không thể rút lui.

Ngay cả cơ hội triệu tập các đại yêu dưới trướng Yêu tộc để vây công Tổ Vu cũng không có!

Dưới vạn lần bất đắc dĩ, hai người đành phải chạy trốn vào Tử Tiêu Cung, nếu Thập Nhị Tổ Vu dám coi thường Tử Tiêu Cung mà tiếp tục động thủ, cùng lắm thì cũng có thể mách lẻo với Đạo Tổ một phen.

Cách làm của họ và hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, quả là có chung một ý tưởng.

Chương 66

Chỉ là, lúc này tuy Đế Tuấn và Thái Nhất trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng hơi thở trong lòng Chuẩn Đề lại bị đẩy lên đến cực điểm!

Khi tiếng quát của Thập Nhị Tổ Vu truyền đến từ xa, câu chửi vừa ra khỏi miệng của Chuẩn Đề liền đột ngột dừng lại!

Thập Nhị Tổ Vu đến rồi!

Cái dáng vẻ ra sức bảo vệ Diệp Tiêu kia, khiến Chuẩn Đề đâu dám nói thêm một từ nào nữa?

Nếu y dám nói, cho dù Diệp Tiêu trước mặt bao nhiêu sinh linh sẽ tiếp tục giả làm thỏ trắng, không làm gì Chuẩn Đề, thì Thập Nhị Tổ Vu cũng sẽ xé xác y!

Vì vậy, lúc này lời nói của Chuẩn Đề nghẹn lại ở cổ họng, không chỉ con ngươi đỏ ngầu, mà cả mặt cũng đỏ bừng!

"Huynh đệ Diệp Tiêu, ai dám bắt nạt huynh?" Tổ Vu Đế Giang mang theo sức mạnh của không gian pháp tắc, một bước đã đến trước Tử Tiêu Cung, ồm ồm nói.

"Ta hình như nghe thấy có người mắng huynh đệ Diệp Tiêu của ta, là ai, đứng ra đây!" Tổ Vu Chúc Dung tính tình nóng nảy, theo sát phía sau, chân đạp hỏa long, lời nói mang theo liệt diễm đốt cháy không gian, nóng rực bức người!

Càng khiến tim Chuẩn Đề run lên kịch liệt!

Y không dám hé răng nửa lời!

Dù sao Tổ Vu thật sự là những kẻ dám động thủ ở Tử Tiêu Cung!

Sư huynh của y, Tiếp Dẫn, thì từ đầu đến cuối, không dám nói một lời nào!

"Các huynh đệ Tổ Vu, không sao không sao.

Mọi người đều đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, ở đây không nên nóng nảy như vậy." Diệp Tiêu liếc nhìn Chuẩn Đề sợ co rúm như chó, trong lòng thầm cười lạnh, sau đó nói với Đế Giang, Chúc Dung và các Tổ Vu khác.

Sự xuất hiện của các Tổ Vu vừa hay giúp Diệp Tiêu dằn mặt Chuẩn Đề không dám nói bậy, từ đó giúp Diệp Tiêu tiếp tục duy trì hình tượng vô hại của mình.

Diệp Tiêu lúc này lên tiếng, một là để nhắc nhở Thập Nhị Tổ Vu, ở Tử Tiêu Cung tạm thời kiềm chế một chút, hai là không để Chuẩn Đề chết quá sớm.

Bởi vì Chuẩn Đề đối với Diệp Tiêu còn có tác dụng, có thể giúp Diệp Tiêu gánh thêm mấy cái nồi đen nữa.

Dù sao Chuẩn Đề không gánh nồi đen, thì không phải là Chuẩn Đề tốt!

Trước Tử Tiêu Cung, Chuẩn Đề nhìn Diệp Tiêu đang khuyên Thập Nhị Tổ Vu bớt giận, không khỏi rùng mình từ tận đáy lòng! *Lại nữa rồi!

Lại nữa rồi!* Đã từng chứng kiến Diệp Tiêu trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, Chuẩn Đề biết rõ, Diệp Tiêu càng tỏ ra vô hại, thì âm mưu sau lưng càng khiến người ta khó lòng phòng bị!

Lúc ở đảo Bồng Lai, Chuẩn Đề bị Diệp Tiêu lừa thảm hại, lúc đó Diệp Tiêu không hề có dáng vẻ của người tốt.

Bây giờ lại khôi phục lại cái bộ dạng đạo mạo, vô hại kia, sao không khiến Chuẩn Đề trong lòng hoảng hốt?

Ai biết Diệp Tiêu sau lưng lại đang tính toán chuyện gì?

Thậm chí, Chuẩn Đề bây giờ thà bị Thập Nhị Tổ Vu đánh cho một trận, cũng không muốn bị Diệp Tiêu tính kế nữa!

"Sư huynh, từ bây giờ trở đi, chúng ta nhất định phải đối với Diệp Tiêu, cẩn thận rồi lại cẩn thận!" Vừa rùng mình, Chuẩn Đề vừa âm thầm lại gần sư huynh Tiếp Dẫn của mình, lòng còn sợ hãi nói.

Tiếp Dẫn nhìn bộ dạng sợ Diệp Tiêu như cọp của sư đệ, trong lòng cuối cùng cũng tin được vài phần, tai ương của sư huynh đệ mình, phần lớn thật sự là do Diệp Tiêu gây ra!

"Ha ha, huynh đệ Diệp Tiêu, lâu rồi không gặp, rất nhớ huynh!" Lúc này, Thập Nhị Tổ Vu cũng thuận theo, lĩnh hội ý của Diệp Tiêu, ở trước Tử Tiêu Cung bắt chuyện với y.

Đế Tuấn và Thái Nhất đã vào Tử Tiêu Cung, các Tổ Vu tạm thời bỏ qua.

Nhưng một khi hai Yêu Hoàng rời khỏi Tử Tiêu Cung, Thập Nhị Tổ Vu vẫn sẽ không bỏ qua!

"Hừ!" Ở một bên khác, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Hoàng Đế Tuấn hai người thì sắc mặt âm trầm hừ lạnh một tiếng.

"Lũ man phu Vu tộc, sớm muộn gì ta cũng sẽ cho các ngươi biết tay!" Thái Nhất nghiến răng, nắm chặt nắm đấm hung hăng nói.

"Yên tâm, ngày đó sẽ không còn xa đâu!

Hơn một ngàn năm dây dưa với Tổ Vu, ta cũng không phải không có thu hoạch gì!" Đế Tuấn ghé vào tai Thái Nhất cười lạnh: "Ta sắp dung hội quán thông đạo pháp mà Đạo Tổ giảng lần trước, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đến lúc đó, sẽ không để cho đám Vu tộc kia dễ chịu đâu!" Nghe

lời của đại ca Đế Tuấn, trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất cũng hiện lên một tia vui mừng: "Ha ha, tốt!

Đại ca, ta cũng cảm thấy ta cách bước đó không còn xa nữa!" Ngay sau đó, Đế Tuấn và Thái Nhất, hai vị Yêu Hoàng, ngồi xếp bằng trước Tử Tiêu Cung, dùng Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư treo trên đỉnh đầu hộ thân, sau đó bắt đầu tu luyện.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Đông Vương Công, Côn Bằng... sau khi phân tích tình hình trước mắt, cũng lần lượt bắt chước, bắt đầu tu luyện trước Tử Tiêu Cung.

Uổng công bận rộn hơn một ngàn năm, bây giờ Hồng Hoang đã xuất hiện hai vị Chuẩn Thánh, họ cũng thề phải đuổi kịp.

Chương 67

Trong một thoáng chốc, bên ngoài cửa Tử Tiêu Cung rơi vào một sự yên tĩnh vừa náo nhiệt vừa kỳ quái.

Thời gian trôi qua từng năm, trong Hồng Hoang, cuối cùng lại có người đột phá Chuẩn Thánh.

Đầu tiên là hướng Bất Chu Sơn, có đạo vận ngút trời lan tỏa khắp trời đất, hồng hà thụy thái bao phủ ức vạn dặm, Nữ Oa đột phá đến Chuẩn Thánh!

Ngay sau đó, hướng Ngũ Trang Quán, xuất hiện hai luồng khí tức Chuẩn Thánh.

Trấn Nguyên Tử và hảo hữu của y là Hồng Vân, dưới sự luận đạo cùng nhau, cuối cùng đã đột phá.

Sau đó, hướng Côn Luân Sơn, vì tâm cảnh bị tổn thương nên tiến triển chậm hơn một chút, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, cuối cùng cũng bước ra được bước chân muộn màng đó, trở thành vị Chuẩn Thánh thứ sáu của Hồng Hoang.

Tuy đã đột phá Chuẩn Thánh, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vô cùng uất ức, vì y đáng lẽ phải là người thứ hai!

"Ầm!" Trước Tử Tiêu Cung, Yêu Hoàng Đế Tuấn trong quá trình rèn luyện lặp đi lặp lại, cuối cùng cũng vào Chuẩn Thánh!

Hư ảnh Kim Ô khổng lồ, chiếu rọi trong mắt vô số sinh linh Hồng Hoang!

"Chuẩn Thánh?

Có gì ghê gớm!" Kèm theo một tiếng hừ lạnh, Đế Giang, thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu, cũng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Vu tộc không có nguyên thần cũng không tu nguyên thần, mà trở nên mạnh mẽ trong chiến đấu.

Tuy vì không có nguyên thần, bị hạn chế ở nhiều phương diện như điều khiển linh bảo và thể ngộ đạo tắc, nhưng trong tình hình các đại năng Hồng Hoang lần lượt đột phá Chuẩn Thánh, một mạch Tổ Vu cũng thuận nước đẩy thuyền mà đột phá!

Trong cõi u minh, tiến trình Hồng Hoang cũng đã đến đây!

Diệp Tiêu nhìn thấy tất cả, cảm nhận từng luồng từng luồng khí tức đột phá Chuẩn Thánh, trong mắt ý cười lẫm liệt.

Những đại năng này lần lượt bước vào Chuẩn Thánh, báo hiệu thời đại Chuẩn Thánh đầy đường, Đại La nhiều như chó không còn xa nữa!

Hồng Hoang, nhất định sẽ càng thêm náo nhiệt!

Diệp Tiêu cũng sẽ có nhiều cơ hội hơn để hô phong hoán vũ!

Chỉ là y không vội, thực tế, nếu y muốn, y sẽ đi trước cả Thái Thanh Lão Tử, trở thành người đầu tiên đột phá Chuẩn Thánh.

Diệp Tiêu cố ý áp chế tu vi của mình, là để chờ một cơ hội thích hợp!

"Ta là Hồng Quân, nay thời cơ đã đến, ta sẽ giảng đạo lần cuối cùng tại Tử Tiêu Cung.

Phàm là sinh linh hữu duyên trong Hồng Hoang, đều có thể đến nghe!" Bỗng nhiên, một trận đạo âm huyền diệu phiêu miểu, vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

Đạo Tổ Hồng Quân sắp giảng đạo lần thứ ba!

Khoảnh khắc tiếp theo, khắp nơi trong trời đất Hồng Hoang, có vô số sinh linh bay lên, lần lượt đổ về Tử Tiêu Cung.

Diệp Tiêu đang đứng trước Tử Tiêu Cung, thì từ từ mỉm cười.

Thời cơ đột phá, cũng đã đến!

Không lâu sau khi Hồng Quân tuyên bố lần giảng đạo cuối cùng sắp bắt đầu, Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy và các đại năng Hồng Hoang khác, lần lượt từ đạo trường của mình tìm đến.

Diệp Tiêu với nụ cười nhẹ trong mắt, thì không để lại dấu vết mà thu lại nụ cười, ra vẻ thành kính chuẩn bị triều thánh nghe đạo.

Đây là cố ý làm cho chúng sinh linh Hồng Hoang và Hồng Quân xem.

Dù sao lần trước Diệp Tiêu đến quá muộn, đã kinh động đến Hồng Quân phải tự mình tìm kiếm.

Lần này nếu lại như lần trước, e rằng lão già gian manh Hồng Quân kia sẽ nhìn ra manh mối.

Vì vậy, lần này Diệp Tiêu sau khi rời khỏi Côn Luân Sơn, liền đến trước Tử Tiêu Cung từ sớm.

"Phụng mệnh Đạo Tổ, cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra, các vị đạo hữu xin hãy tuần tự tiến vào." Khoảnh khắc tiếp theo, cửa lớn Tử Tiêu Cung từ từ mở ra, một cặp kim đồng ngọc nữ phấn điêu ngọc trác bước ra, chính là đồng tử đồng nữ gác cửa dưới trướng Hồng Quân, Hạo Thiên và Dao Trì.

"Vụt!" Thái Thanh Lão Tử mày trắng râu bạc, ra vẻ một trưởng giả từ mi thiện mục, nhưng vào khoảnh khắc cửa lớn mở ra, lão lại không chút nhượng bộ mà là người đầu tiên tiến vào Tử Tiêu Cung.

Theo sát phía sau là Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên.

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn đột phá có hơi muộn, nhưng ở Hồng

Hoang hiện nay, vẫn lấy ba huynh đệ đều là Chuẩn Thánh Tam Thanh làm đầu.

"Vèo!" Theo sau Tam Thanh, hai tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, như thỏ bị chó đuổi, vội vàng lao vào Tử Tiêu Cung, ngồi vào vị trí trên bồ đoàn hàng đầu.

Chỉ khi vào được Tử Tiêu Cung, Chuẩn Đề mới có cảm giác an toàn.

Đối với Diệp Tiêu, y đã có một bóng ma tâm lý sâu sắc!

Chương 68

“Diệp Tiêu đạo hữu, mời!” Lúc này, Nữ Oa bỗng nhiên mở miệng, khuôn mặt thánh khiết mang theo nụ cười nhìn về phía Diệp Tiêu.

Nếu theo thứ tự chỗ ngồi, thì Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa đều ngồi trên bồ đoàn hàng đầu, lẽ ra phải là nhóm đầu tiên vào.

Bây giờ Tam Thanh và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều đã vào trước, tiếp theo nên là Nữ Oa.

Nhưng Nữ Oa lúc này lại nhường Diệp Tiêu vào trước, trong mắt nhiều sinh linh Hồng Hoang, Diệp Tiêu có bao nhiêu mặt mũi chứ?

Dù sao Nữ Oa là một tồn tại trên bồ đoàn hàng đầu, lại còn là một trong những người đầu tiên ở Hồng Hoang bước vào Chuẩn Thánh, sinh linh và đại năng bình thường chưa bao giờ được Nữ Oa nhường nhịn như vậy!

Thực tế, lý do Nữ Oa nhường Diệp Tiêu vào trước là vì lần trước Diệp Tiêu nghe đạo, do đến quá muộn, không kịp ngồi lên bồ đoàn nghe đạo, đã đột phá tại chỗ.

Tuy đã đột phá đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn, nhưng lại vì thế mà bỏ lỡ việc nghe pháp môn tu luyện Chuẩn Thánh.

Vì vậy, cảm thấy nợ Diệp Tiêu một nhân quả không nhỏ, Nữ Oa liền nhường Diệp Tiêu vào trước lần này, để tránh lại xảy ra sai sót.

Nữ Oa đúng là có lòng tốt, nhưng Diệp Tiêu chỉ có thể cười mà từ chối. *Đùa à?

Cái bồ đoàn đó là tôi cố ý không ngồi, đạo của Hồng Quân cũng là cố ý không nghe, Nữ Oa không rõ nguyên do trong đó, nhưng Diệp

Tiêu tôi thì biết rõ.* *Cho nên bây giờ nếu vào Tử Tiêu Cung sớm, chẳng phải là phải ngồi xuống sao?

Tuy đến sớm, nhưng chưa chắc đã phải vào sớm a!* "Nữ Oa đạo hữu phiền lòng rồi, chỗ ngồi của ngài ở phía trước, ngài vào trước đi." Cuối cùng, dưới mấy lần từ chối của Diệp Tiêu, Nữ Oa khẽ thở dài, cuối cùng cũng bước vào Tử Tiêu Cung.

"Hồng Vân đạo hữu, Trấn Nguyên Tử đạo hữu, mời trước!" Sau khi đẩy Nữ Oa vào, Diệp Tiêu phảng phất như được Nữ Oa khơi gợi, mặt mang theo nụ cười, đứng trước cửa Tử Tiêu Cung, nhường cho Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, ban đầu cũng có ý nghĩ giống Nữ Oa, sợ Diệp Tiêu bỏ lỡ cơ hội tốt, muốn nhường y vào trước.

Cuối cùng lại bị Diệp Tiêu mấy lần đẩy nhường, tiễn vào trong.

"Các huynh đệ Tổ Vu, mời vào trước đi, chọn một chỗ rộng rãi, nghe không hiểu giảng đạo cũng tiện ngủ." "Đông Vương Công đạo hữu, Nam Tiên Chi Thủ, mời trước!" "Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị đạo hữu, còn ngây ra đó làm gì, mời mau mời mau!" "Côn Bằng đạo hữu, Minh Hà đạo hữu, tư lịch cao hơn ta, mời vào trước." Cứ như vậy, Diệp Tiêu tuy đứng không xa cửa lớn Tử Tiêu Cung, nhưng lại đẩy hết các đại năng khác, thậm chí cả những người đến sau, vào trước.

"Diệp Tiêu sư huynh thật tốt, không chỉ đẹp trai như vậy, mà tấm lòng cũng thật lương thiện!" Bên cạnh cửa lớn Tử Tiêu Cung, tiểu loli Dao Trì phấn điêu ngọc trác bỗng chớp đôi mắt long lanh như lưu ly nói.

Ánh mắt nhìn Diệp Tiêu đầy sùng bái kính ngưỡng.

Dao Trì tuy sớm đã biết sự tồn tại của Diệp Tiêu, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc Diệp Tiêu ở khoảng cách gần như vậy.

Nhưng phong độ khiêm tốn nhường nhịn, ấm áp lương thiện của Diệp Tiêu, lại khiến tiểu loli vô cùng cảm động.

Hạo Thiên bên cạnh, lúc này cũng ra vẻ một tiểu chính thái ngây thơ, nghe vậy cũng gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, người tốt như Diệp Tiêu sư huynh, lần đầu tiên ta thấy." Cho đến khi bên ngoài cửa Tử Tiêu Cung không còn sinh linh nào khác, Diệp Tiêu cũng cảm thấy thời gian kéo dài đã đủ, mới bước vào Tử Tiêu Cung.

Cùng lúc đó, trên đạo đài của Tử Tiêu Cung, thân hình Hồng Quân hư ảo như thật, cuối cùng cũng xuất hiện ở phía trên cùng.

Nhìn khắp Tử Tiêu Cung, cũng như Diệp Tiêu sắp đi đến trước chỗ ngồi, trong đôi mắt sâu không lường được của Hồng Quân, lóe lên một tia hài lòng "nhụ tử khả giáo" (đứa trẻ này có thể dạy dỗ).

Với tư cách là chủ nhân của Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ tối cao của Hồng Hoang, Hồng Quân làm sao không biết chuyện xảy ra trên địa bàn của mình?

Việc Diệp Tiêu đến sớm Tử Tiêu Cung, và nhường các sinh linh khác vào trước, đều đã được Hồng Quân nhìn thấy hết.

Vì vậy, Hồng Quân cảm thấy tên nhóc hai lần trước vì một số lý do mà không nghe được đạo này, thực tế lại rất thành kính. *Không sao!

Nếu tiểu tử đã thành kính như vậy, hai lần trước không nghe được đạo thì có sao đâu?

Bần tọa sẽ mở lớp riêng cho ngươi, bù bài cho thật tốt!* "Bái kiến Đạo Tổ!" Nhìn Hồng Quân xuất hiện trên đạo đài, Tam Thanh và các sinh linh khác, lần lượt cúi mình hành lễ.

Diệp Tiêu cũng thuận thế đứng ở vị trí cách bồ đoàn vài bước chân, cùng hành lễ.

“Miễn lễ, ngồi đi.” Đạo âm của Hồng Quân vang vọng, phất tay cho mọi người ngồi xuống.

Nói rồi, Hồng Quân lại nhìn về phía Diệp Tiêu: “Diệp Tiêu, mau chóng về chỗ, ta sắp bắt đầu giảng đạo.” “Cẩn tuân pháp chỉ của Đạo Tổ.” Diệp Tiêu mặt mày cung kính đáp, nhưng trong lòng lại khẽ động ý niệm: “Hệ thống, bắt đầu dung hợp Hỗn Độn Thanh Liên Tử, cộng thêm ba quả Hoàng Trung Lý tẩm Tam Quang Thần Thủy!” Khoảnh khắc Diệp Tiêu hạ lệnh xong, trong cơ thể y liền có một luồng khí thế bàng bạc, đột ngột bùng phát!

Dược lực của Hỗn Độn Thanh Liên Tử cộng thêm ba quả Hoàng Trung Lý tẩm Tam Quang Thần Thủy, bá đạo đến mức nào?

Khiến Diệp Tiêu trong nháy mắt bắt đầu cuộc đột phá mãnh liệt nhất!

Giây phút này, Tử Tiêu Cung rơi vào một sự yên tĩnh.

Trên đạo đài, Hồng Quân với đôi mắt tang thương vô hỉ vô bi, dường như cũng khẽ giật nhẹ. *Lần này, ta thật sự chưa bắt đầu giảng đạo, chỉ nói với Diệp Tiêu một câu thôi, tên nhóc này lại đột phá tại chỗ rồi...* Nhìn Diệp Tiêu đột nhiên lại đột phá trong Tử Tiêu Cung, dù Hồng Quân đã chứng kiến vô số cảnh tượng lớn từ khi khai thiên đến nay, lúc này cũng có một thoáng kinh ngạc!

Cùng với một chút... ngơ ngác!

Chương 69

*Tình huống gì đây?

Kể từ lần đột phá trước của Diệp Tiêu, nhiều nhất cũng chỉ mới mấy ngàn năm.

Mấy ngàn năm, còn không đủ cho một Kim Tiên bình thường từ trung kỳ đột phá lên hậu kỳ, Diệp Tiêu vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên đại viên mãn không lâu, lại đột phá nữa rồi?* *Càng vô lý hơn là, lần trước Diệp Tiêu đột phá, còn miễn cưỡng nghe được mấy câu đạo của Hồng Quân.

Bây giờ Hồng Quân còn chưa bắt đầu lời mở đầu, Diệp Tiêu đã đột phá tại chỗ!

Công thức quen thuộc, hương vị quen thuộc, và vẫn là không ngồi trên bồ đoàn!* Điều này khiến Hồng Quân bỗng nhiên cảm thấy, dường như mình càng lúc càng nhìn không thấu tên nhóc được Thiên Đạo ưu ái này.

Bao gồm cả khế cơ đột phá của Diệp Tiêu, cũng khiến Hồng Quân có chút không thể suy diễn ra!

Đạo Tổ Hồng Quân đã như vậy, huống hồ là các Tiên Thiên sinh linh khác trong Tử Tiêu Cung.

Giây phút này, nhìn Diệp Tiêu đột nhiên bắt đầu đột phá hướng tới Chuẩn Thánh, rất nhiều sinh linh đều một mặt ngơ ngác.

Mới lúc trước Diệp Tiêu còn ở ngoài Tử Tiêu Cung nhường người, ra vẻ hòa ái để người khác vào trước ngồi xuống.

Kết quả ngay sau đó, vừa mới vào Tử Tiêu Cung, trước khi Đạo Tổ bắt đầu giảng đạo, tên này thế mà lại một lần nữa đột phá, mạnh

mẽ đến mức khó tin!

"Lần trước Diệp Tiêu đột phá, cũng là ở Tử Tiêu Cung phải không?" "Đúng vậy, lần trước cũng đến muộn, chưa nghe Đạo Tổ giảng một câu đạo, liền bỗng nhiên đốn ngộ, từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, một bước trở thành Đại La Kim Tiên đại viên mãn!

Cũng là một kỳ tích!" "Lần này Đạo Tổ còn chưa bắt đầu giảng đạo, chỉ nói với y một câu thôi, thế mà lại đốn ngộ nữa?

Nếu tính cả lần giảng đạo thứ hai, chẳng phải Diệp Tiêu trong vòng chưa đầy vạn năm, đã từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ một bước tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh rồi sao?" Một đám Tiên Thiên sinh linh, đầy chấn động mà bàn luận.

Trong đó không thiếu những đại năng Hồng Hoang đã thành danh từ lâu.

"Ầm!" Phía trên Tử Tiêu Cung, linh khí như biển, cuồn cuộn dâng trào.

Càng có vô tận pháp tắc và đạo vận, bao phủ xung quanh Diệp Tiêu, lấy y làm trung tâm, càn quét cả Tử Tiêu Cung, càng lan ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Uy áp Chuẩn Thánh khổng lồ, bao trùm lên đầu ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung!

Ngay cả những người đã đột phá Chuẩn Thánh như Yêu Hoàng Đế Tuấn, Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Nữ Oa, lúc này cũng đều biến sắc.

Tuy họ cũng là Chuẩn Thánh, nhưng lúc này lại vẫn cảm nhận được một loại đạo vận và uy áp mạnh hơn mình rất nhiều từ đạo vận Chuẩn Thánh của Diệp Tiêu!

Điều này không nghi ngờ gì đã nói lên, Diệp Tiêu tuy chưa thật sự

bước vào Chuẩn Thánh, nhưng đã định sẵn sẽ là một Chuẩn Thánh mạnh hơn họ!

Đừng nói Đế Tuấn và Nguyên Thủy, ngay cả Thái Thanh Lão Tử, người đầu tiên bước vào Chuẩn Thánh, trên khuôn mặt vốn bình tĩnh như nước, cũng có một tia kinh ngạc!

Với tư cách là thủ lĩnh của Tam Thanh, căn nguyên và thực lực đều siêu việt Hồng Hoang, sâu không lường được.

Bất kể là lúc ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hay Chuẩn Thánh, Thái Thanh đều ngầm được coi là đệ nhất trong số những người cùng thế hệ!

Bây giờ, khi đối mặt với đạo vận uy áp khi đột phá Chuẩn Thánh của Diệp Tiêu, lão cũng sinh ra một cảm giác y mạnh hơn mình!

Nếu Diệp Tiêu biết được suy nghĩ của lão, chỉ sợ sẽ bật cười thành tiếng.

Phải biết rằng để đột phá lần này, y đã nuốt trọn một quả Hỗn Độn Thanh Liên Tử và ba quả Hoàng Trung Lý tẩm Tam Quang Thần Thủy.

Bốn quả này, mỗi một quả đều đủ để một Đại La Kim Tiên đại viên mãn bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, huống hồ Diệp Tiêu vì cho chắc ăn, một lần nuốt cả bốn quả?

Lại thêm bốn quả này, quả nào cũng vượt qua tư chất của cực phẩm Tiên Thiên linh căn, ẩn chứa một số linh vận của quả Hỗn Độn linh căn, không chỉ khiến Diệp Tiêu trong nháy mắt rơi vào trạng thái đột phá mãnh liệt nhất, mà còn tẩy lễ cho căn nguyên và tư chất vốn đã bất phàm của y, đương nhiên là đáng sợ vô cùng!

Làm sao Thái Thanh có thể sánh được?

"Diệp Tiêu...

đã trở nên mạnh hơn!" Trên bồ đoàn hàng đầu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lúc này sắc mặt vô cùng khó coi.

Hai người đến bây giờ, vẫn chưa phải là Chuẩn Thánh.

Diệp Tiêu lại đột phá trong Tử Tiêu Cung, và thanh thế đột phá, còn hùng hồn và đáng sợ hơn cả đạo vận và uy áp khi Đế Tuấn đột phá!

Điều đó cũng có nghĩa là, khoảng cách thực lực giữa họ và Diệp Tiêu, càng lớn hơn!

Trước đây Diệp Tiêu ở đảo Bồng Lai, một chưởng đã đánh Chuẩn Đề thổ huyết không dám hó hé, nếu Diệp Tiêu trở thành Chuẩn Thánh, đi trước Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một đại cảnh giới, chẳng phải sẽ bị Diệp Tiêu áp chế đến chết sao?

"Không được!

Ta cũng phải nhanh chóng đột phá!

Nếu không, ở Hồng Hoang tương lai, đâu còn đường sống cho ta!" Chuẩn Đề cắn răng, trái tim đập thình thịch mà truyền âm cho Tiếp Dẫn.

Y biết rõ trong lòng, vì chuyện Tam Quang Thần Thủy, đã kết thù với Diệp Tiêu, và đã thấy được bộ mặt thật của Diệp Tiêu.

Chương 70

Đợi khi ra khỏi Tử Tiêu Cung, Diệp Tiêu nhất định sẽ không tha cho y!

"Căn nguyên thiên phú của Diệp Tiêu đạo hữu, quả thực đáng sợ!

Lần trước nghe Đạo Tổ giảng một câu đạo, liền đột phá tại chỗ.

Lần này Đạo Tổ chưa giảng đạo, chỉ bảo y mau chóng ngồi xuống, thế mà cũng bị đạo âm xúc động, rơi vào đốn ngộ!

Thật khiến người ta bội phục!" "Không chỉ căn nguyên của Diệp Tiêu đạo hữu đáng sợ, mà đạo pháp của Đạo Tổ cũng cao thâm, mỗi một câu nói đều hàm chứa đạo vận có thể khiến người ta đốn ngộ, chỉ là chúng ta ngu độn, không có tư chất đó thôi!" Lúc này, cũng có một số sinh linh hiểu lầm khế cơ đột phá của Diệp Tiêu, cho rằng cũng là do Hồng Quân, lập tức vang lên một trận âm thanh kính ngưỡng đối với Hồng Quân.

Trên đài cao, Hồng Quân nghe vậy, mặt tuy làm ra vẻ nụ cười cao thâm "chính là như vậy", nhưng trong lòng lại có chút uất ức. *Đạo pháp cao thâm cái con khỉ!

Đạo pháp của bản Đạo Tổ này dù có cao thâm đến đâu, cũng không đến mức đem một câu nói bình thường gia trì thêm đạo vận sâu sắc.

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung này, phải có hơn một nửa là Chuẩn Thánh sao?

Huống hồ, Thái Thanh và Nữ Oa cũng nghe Hồng Quân giảng đạo, thời gian đột phá còn sớm hơn Diệp Tiêu, lúc đột phá cũng không có động tĩnh lớn như Diệp Tiêu?

Ấy vậy mà Diệp Tiêu, người thực tế chưa hề nghe Hồng Quân giảng đạo, động tĩnh khi đột phá Chuẩn Thánh, lại vượt xa dự liệu của Hồng Quân!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân cũng không khỏi rơi vào một thoáng hoài nghi, lẽ nào ta giảng đạo giả?* Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ tồn tại trong một thoáng, Hồng Quân liền dẹp bỏ.

Đường đường là Đạo Tổ, tồn tại cảnh giới Thánh nhân tối cao vô thượng trong Hồng Hoang, đạo của lão nếu là giả, vậy thì ai có tư cách xưng là thật?

Sau một lúc suy nghĩ, Hồng Quân vung đạo bào, tạo ra một kết giới, bao phủ xung quanh Diệp Tiêu đang đột phá, tách y ra khỏi chúng sinh linh trong Tử Tiêu Cung.

Giống hệt như lần trước.

Không còn cách nào khác, động tĩnh khi Diệp Tiêu đột phá Chuẩn Thánh, thực sự quá lớn, nếu cứ để y đột phá như vậy, e rằng những người khác trong Tử Tiêu Cung đừng hòng yên tâm nghe đạo.

Dù kế hoạch của Hồng Quân đối với Diệp Tiêu đã thất bại, đến nay vẫn chưa thiết lập được nhân quả, nhưng sự việc đã đến nước này, phía dưới còn có Tam Thanh và ba ngàn khách Tử Tiêu Cung.

Dù không có Diệp Tiêu, Hồng Quân chỉ cần giảng đạo xong cho ba ngàn khách, hội tụ công đức vô lượng, vẫn có thể lấy thân hợp đạo.

Chỉ là sự xuất hiện của Diệp Tiêu, một dị số, khiến Hồng Quân muốn nắm cả y trong tay mà thôi.

Nếu cả ba lần giảng đạo đều không thể truyền đạo của mình cho Diệp Tiêu, Hồng Quân cũng cảm thấy trong cõi u minh tự có định số, cũng không cưỡng cầu.

“Diệp Tiêu thiên phú hơn người, chỉ cần đến gần bản tọa, liền có

thể tự mình cảm ngộ đạo vận của bản tọa.

Các ngươi thiên phú đều không bằng Diệp Tiêu, nên càng phải dụng công, lắng nghe đạo của ta!" Hồng Quân quét mắt nhìn ba ngàn khách Tử Tiêu, đạo âm vang dội, tự dát vàng lên mặt mình mà không hề đỏ mặt. *Diệp Tiêu cảm ngộ đạo vận của ta mới đột phá?

Lời này có hơi không biết xấu hổ rồi!* "Cẩn tuân pháp chỉ của Đạo Tổ!" Phía dưới, những sinh linh Hồng Hoang không rõ chân tướng, thì đều sắc mặt trang nghiêm đáp lời.

Họ ngưỡng mộ nhìn Diệp Tiêu đang đột phá trong kết giới, rồi nhìn về phía Hồng Quân, ánh mắt càng thêm kính ngưỡng tôn sùng.

"Lần giảng đạo này, bản tọa muốn giảng về đạo thành Thánh." "Thánh nhân thống trị càn khôn hoàn vũ, trải vạn kiếp không mòn, dính nhân quả không nhiễm.

Cùng trời đất trường tồn, cùng đạo vĩnh cửu." "Thánh nhân thông suốt vạn sự vạn vật, trong mắt nhìn thấu quá khứ, hiện tại, vị lai của đại thiên thế giới, trong tay diễn hóa thời không, sinh diệt, luân hồi.

Ý niệm vừa động, tự có thiên đạo biến hóa, vô cực vô lượng, vô sinh vô diệt, quy về hư không, có thể tụ có thể tán.

Siêu thoát thời không, nhân quả không dính thân, ngao du ngoài vật chất, không lấy thời không luân hồi làm gốc, vĩnh hằng vĩnh tồn..." Đạo âm vang vọng, Hồng Quân bắt đầu giảng giải cho chúng Tiên Thiên sinh linh, thế nào là Thánh nhân, lập tức khiến chúng sinh linh Hồng Hoang nghe đến say mê!

"Thành Thánh có nhiều diệu dụng như vậy, ta muốn thành Thánh!" "Thánh nhân bất tử bất diệt, không sợ lượng kiếp, ta cũng muốn trở thành Thánh nhân!" Trong một thoáng, ý nghĩ như vậy dấy lên trong lòng vô số sinh linh.

Trong đôi mắt vô bi vô hỉ của Thái Thanh Lão Tử, lúc này cũng lóe lên một tia sáng, không thể bình tĩnh như thường lệ.

Thánh vị, đó là mục tiêu của Thái Thanh!

"Ta, Chuẩn Đề, cũng nhất định phải trở thành Thánh nhân, chỉ cần trở thành Thánh nhân thật sự, một Chuẩn Thánh nho nhỏ như Diệp Tiêu có là gì?

Đến lúc đó chẳng phải bị ta muốn nắn tròn thì tròn, muốn nắn dẹt thì dẹt sao!" Trên bồ đoàn hàng đầu, Chuẩn Đề càng thầm thề, nhất định phải trở thành Thánh nhân, tìm Diệp Tiêu báo thù!

Từ những lời giảng giải của Đạo Tổ về Thánh nhân, Chuẩn Đề và chúng Tiên Thiên sinh linh, cũng đều hiểu ra một điều.

Đó là dưới Thánh nhân, đều là con kiến!

Nếu không thể thành Thánh, cho dù vô hạn tiếp cận Thánh nhân, cũng chung quy là con kiến, không thể vĩnh hằng bất diệt, đối với Thánh nhân mà nói, có thể tiêu diệt không tốn chút sức lực nào!

Trước mặt Thánh nhân, tồn tại phi thánh, dù số lượng có nhiều đến đâu, cũng vô dụng.

Thánh nhân hợp với đạo, sự biến đổi về chất giữa họ và phi thánh, không nằm ở số lượng!

Chương 71

Vì vậy, tuy Hồng Quân không nói rõ, nhưng những sinh linh Hồng Hoang này cũng có thể mơ hồ cảm nhận được, số lượng Thánh vị, nhất định không có nhiều!

Muốn trở thành Thánh nhân, tất phải đi trên cây cầu độc mộc của thiên quân vạn mã!

"Xin lão sư ban cho pháp thành Thánh, đệ tử xin rửa tai lắng nghe!" "Lão sư, đệ tử muốn thành Thánh, mong lão sư không tiếc ban giáo!" Càng có những sinh linh, đứng đầu là Chuẩn Đề, không thể chờ đợi mà lên tiếng, thỉnh cầu Hồng Quân mau chóng giảng thuật làm thế nào để thành Thánh.

"Pháp thành Thánh, không phải là duy nhất, có nhiều cách.

Lần này bản tọa muốn giảng, là Trảm Tam Thi thành Thánh..." Trên đạo đài, Hồng Quân nhìn đám sinh linh phía dưới một bộ dạng sốt ruột cầu đạo mong chờ, thân hình hư ảo như thật ung dung nói.

Những sinh linh một mặt vui mừng mong đợi này đâu biết, pháp Trảm Tam Thi mà Hồng Quân giảng, chỉ nhắm vào vài người trong Tử Tiêu Cung mà thôi.

Bởi vì từ lần giảng đạo đầu tiên, khi phân chia chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung, chuyện Thánh vị đã được định sẵn!

Dưới Hồng Quân, sẽ có sáu vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Phàm là người ngồi trên sáu chiếc bồ đoàn màu tím hàng đầu, chính là Lục Thánh do trời định!

Đương nhiên, trong cõi u minh thiên số, độn đi một, còn có Thánh vị thứ bảy chưa định.

Sự xuất hiện của Diệp Tiêu, khiến Đạo Tổ Hồng Quân đặc biệt ban cho chiếc bồ đoàn màu tím thứ bảy, cũng có nghĩa là, Hồng Quân có xu hướng gửi gắm tia biến số đó vào chính biến số là Diệp Tiêu!

Vì vậy, ngoài Diệp Tiêu, Tam Thanh, Nữ Oa, và hai người phương Tây, những sinh linh Hồng Hoang còn lại, lần này đều chỉ là công dã tràng!

Đương nhiên, cái gọi là công dã tràng, chỉ nhắm vào những sinh linh muốn thành Thánh nhưng không có cơ duyên thành Thánh.

Đối với đại đa số Tiên Thiên sinh linh, dù cơ duyên thành Thánh đã định sẵn không liên quan đến họ, nhưng lần nghe đạo ở Tử Tiêu Cung này, những đạo pháp như Trảm Tam Thi mà Đạo Tổ giảng, cũng khiến họ thu lợi không nhỏ.

Rất nhiều sinh linh Hồng Hoang cảnh giới Đại La Kim Tiên, trong lần giảng đạo này của Hồng Quân, cũng lần lượt như có điều suy tư mà rơi vào đốn ngộ, sau đó nối tiếp nhau đột phá hướng tới Chuẩn Thánh.

Ví dụ như những đại năng đã lỡ mất một hai ngàn năm tu đạo như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Thái Nhất, Côn Bằng...

Đương nhiên, thời gian đột phá Chuẩn Thánh của họ, ngắn hơn Diệp Tiêu rất nhiều.

Một mặt là vì cường độ đột phá của họ xa không bằng Diệp Tiêu, cảnh giới Chuẩn Thánh cũng yếu hơn Diệp Tiêu rất nhiều.

Mặt khác là họ không dám trì hoãn, sợ bỏ lỡ những chi tiết trong lời giảng giải về đạo thành Thánh của Đạo Tổ.

Đạo âm của Hồng Quân vang vọng khắp Tử Tiêu Cung mấy ngàn năm.

Trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung, có gần một nửa người đã

thành công đột phá vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Và còn nhiều sinh linh hơn, cũng sắp đột phá Chuẩn Thánh.

Thời đại Chuẩn Thánh đầy đường, Đại La không bằng chó, đã lặng lẽ đến!

Diệp Tiêu, người đã bắt đầu đột phá từ đầu lần giảng đạo thứ ba, lại vẫn chưa thoát ra khỏi trạng thái đột phá.

Ngay cả một số người đột phá muộn hơn y, cũng đã thành công kết thúc rất nhiều đợt, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Diệp Tiêu lại như không có điểm dừng, không có dấu hiệu kết thúc, chỉ có khí tức và đạo vận của y vẫn không ngừng tăng lên!

Khiến Hồng Quân đang giảng đạo trên đài cao, cũng không khỏi trong quá trình giảng đạo, liếc nhìn Diệp Tiêu mấy lần, trong con ngươi mang theo một tia kinh ngạc.

Thân là Đạo Tổ, tự nhiên có thể cảm nhận được những thứ mà người khác không thể cảm nhận.

Những sinh linh Hồng Hoang đột phá Chuẩn Thánh kia, bao gồm cả Thái Thanh Lão Tử, cũng chỉ từ Đại La Kim Tiên đột phá lên Chuẩn Thánh nhất trọng thiên mà thôi.

Vì vậy, tương đương với việc chỉ cần chọc thủng lớp giấy cửa sổ đó, là có thể bước vào Chuẩn Thánh, kết thúc đột phá.

Khí tức và đạo vận của Diệp Tiêu lại sâu dày, tuyệt không giống Chuẩn Thánh nhất trọng thiên, không ngừng tăng trưởng, hiện tại có lẽ đang ở cảnh giới Chuẩn Thánh tam trọng thiên!

Và, vẫn chưa có xu hướng dừng lại.

Nhìn Diệp Tiêu khác thường như vậy, trong lòng Hồng Quân lại nảy sinh nghi ngờ mình giảng đạo pháp giả, một lần nữa hiện lên

trong thoáng chốc! *Thôi vậy!* Khoảnh khắc tiếp theo, Hồng Quân trong lòng thở dài, sau đó ngừng lần giảng đạo này.

Dù sao tên nhóc Diệp Tiêu này từ đầu đến cuối không nghe một câu, những gì Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nên nghe, Hồng Quân cũng đã giảng gần xong rồi.

Còn những sinh linh khác, đều chỉ là chạy nền mà thôi.

Không thể thành Thánh, chung quy cũng chỉ là con kiến!

Thậm chí, ngay cả Lục Thánh do trời định, trước mặt Hồng Quân cũng không đáng kể!

Bởi vì sau khi Hồng Quân lấy thân hợp đạo, liền là hóa thân của Thiên Đạo, là người phát ngôn của Thiên Đạo!

Chương 72

Ý chí của lão, ở một mức độ lớn, chính là ý chí của Thiên Đạo!

"Lần giảng đạo này đã kết thúc, công đức của bản tọa đã viên mãn, không lâu nữa sẽ lấy thân hợp đạo, từ nay về sau, Thiên Đạo là ta, ta là Thiên Đạo." Cuối cùng, sau ba lần giảng đạo, Hồng Quân cuối cùng cũng bắt đầu vào chủ đề chính đã ấp ủ từ lâu: "Sau khi bản tọa lấy thân hợp đạo, dưới Thiên Đạo, sẽ có sáu Thánh vị!

Trong tay bản tọa, có sáu luồng Hồng Mông Tử Khí do bản nguyên Thiên Đạo hóa thành, người được Hồng Mông Tử Khí, dụng tâm tham ngộ, có thể thành Thiên Đạo Thánh nhân." Hồng Quân nói rồi, vung tay áo, lấy ra sáu đạo Hồng Mông Tử Khí, lập tức thu hút ánh mắt của ba ngàn khách Tử Tiêu Cung: "Đạo Tổ, xin hãy ban Hồng Mông Tử Khí cho ta, ta muốn thành Thiên Đạo Thánh nhân!" "Lão sư, xin hãy cho ta một đạo Hồng Mông Tử Khí!" "Phương Tây chúng con nghèo khó, không có cơ duyên, cầu xin lão sư khai ân, cho sư huynh đệ chúng con mỗi người một đạo Hồng Mông Tử Khí!" Chúng sinh linh nghe đạo, lần lượt mắt lộ vẻ tha thiết và cầu xin, đồng loạt lên tiếng.

Dù sao Thánh vị Thiên Đạo chỉ có sáu, mà sinh linh trong Tử Tiêu Cung lại không dưới ba ngàn, có nghĩa là đại đa số sinh linh đều sẽ không có duyên với Thánh vị.

Vì vậy, lúc này đều dốc hết sức, hướng về Hồng Quân trên đài cao mà cầu xin.

Trong đó không thiếu hai kẻ vô sỉ của phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lại một lần nữa bắt đầu màn khóc lóc thảm thương, bộ dạng đó khiến người ta buồn nôn.

Hồng Quân lại không để ý đến lời cầu xin của chúng sinh linh, giọng nói trong trẻo vang lên: "Thánh vị, sớm đã có định số.

Tam Thanh, các ngươi do thanh khí của Bàn Cổ hóa thành, thân mang khai thiên công đức, đáng được thành Thánh.

Nữ Oa, sau này cũng có một công đức lớn, đáng được thành Thánh.

Bốn người các ngươi, có thể làm đệ tử thân truyền của bản tọa!" Nói rồi, Hồng Quân lại nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hai người cũng có cơ duyên thành Thánh, nhưng duyên phận với bản tọa nông cạn, vì vậy bản tọa chỉ có thể thu hai người làm đệ tử ký danh.

Nay bản tọa truyền cho sáu người các ngươi mỗi người một luồng Hồng Mông Tử Khí..." Nghe lời của Hồng Quân, Thái Thanh Lão Tử sắc mặt vô hỉ vô bi, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia thần sắc như đã dự liệu.

Từ lúc Hồng Quân nói Thánh vị Thiên Đạo chỉ có sáu, lão đã mơ hồ đoán được nên ở đâu.

Dù sao, sáu chiếc bồ đoàn màu tím hàng đầu, từ lần phân chia chỗ ngồi đầu tiên, đã khiến mọi người hiểu rõ sự đặc biệt của chúng!

Trên mặt Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên mang theo một tia cười, Nữ Oa thần sắc cung kính, cũng vô hỉ vô bi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai tên này thì suýt chút nữa vui đến rụng cả răng, tuy chỉ là đệ tử ký danh, nhưng dù sao mỗi người cũng được một luồng Hồng Mông Tử Khí: "Đa tạ lão sư, đa tạ lão sư!" Nhìn Tam Thanh và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mỗi người được ban một đạo Hồng Mông Tử Khí, các sinh linh còn lại lập tức chìm xuống đáy vực.

Càng có nhiều sinh linh không thể chấp nhận cảnh tượng này, tiếp tục cầu xin: "Cầu Đạo Tổ thương xót chúng con, ban cho một đạo Hồng Mông Tử Khí đi!" "Đạo Tổ, chúng con tu hành không dễ, tâm nguyện cũng là thành Thánh, xin Đạo Tổ khai ân!" "Lão sư, con là Nam Tiên Chi Thủ do ngài đặc phong, xin ngài cũng ban cho con một đạo Hồng Mông Tử Khí!" Giọng nói của Đông Vương Công mang theo sự bi ai và mất mát sâu sắc, vang lên cùng với giọng của chúng sinh linh.

Côn Bằng và Minh Hà cũng tham gia vào đó.

"Thôi vậy!

Số của Thiên Đạo, Đại Diễn là năm mươi, lấy bốn mươi chín, vẫn còn một tia biến số, là cái một đã độn đi.

Trong tay bản tọa còn lại một đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, liền tùy duyên đi!" Hồng Quân lại mở miệng, tiến hành vở kịch đã được dàn dựng từ sớm, ném đạo Hồng Mông Tử Khí thứ bảy lên không trung.

"Hồng Mông Tử Khí là của ta!" "Lẽ ra phải thuộc về ta!" "Của ta!" Khoảnh khắc Hồng Mông Tử Khí được phóng ra, một đám đại năng và sinh linh, liền cảm xúc kích động, vận pháp lực tranh đoạt đạo tử khí đó.

Hồng Mông Tử Khí như có linh tính, bất kể ai đến đoạt, đều không bắt được đạo tử khí đó, ngược lại còn để nó linh hoạt bay lượn khắp nơi trong Tử Tiêu Cung.

Khi đi ngang qua Hồng Vân, Hồng Mông Tử Khí dường như có một thoáng dừng lại không thể nhận ra, sau đó liền đột nhiên chuyển hướng, lao thẳng đến chỗ Diệp Tiêu!

Cùng lúc đó, Diệp Tiêu như có điều cảm nhận, lập tức mở đôi mắt

đã nhắm chặt mấy ngàn năm.

Khi thấy một luồng tử khí mang theo đạo vận huyền diệu, lao thẳng về phía mình, lập tức chỉ muốn chửi người! *Chắc chắn là do lão già gian manh Hồng Quân giở trò!* Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Diệp Tiêu theo bản năng vung tay, giả vờ bị dọa sợ, chặn hướng đạo tử khí đó: "Đừng mà!

Cái thứ này, mau cút đi!" "Thứ của nợ!

Cút mau!" Giọng nói của Diệp Tiêu vang vọng trong Tử Tiêu Cung, cộng thêm cái bộ dạng muốn vứt bỏ Hồng Mông Tử Khí như vứt rác, lập tức khiến cho những sinh linh Hồng Hoang vừa rồi tranh giành Hồng Mông Tử Khí không được suýt chút nữa uất ức đến chết!

Dưới sự cầu xin khổ sở của mọi người, Đạo Tổ khó khăn lắm mới lấy ra luồng Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, để cho chúng sinh linh dựa vào cơ duyên.

Kết quả là một đám đại năng Hồng Hoang và sinh linh Tiên Thiên, dùng hết mọi thủ đoạn, muốn tranh giành luồng Hồng Mông Tử Khí đó, nhưng đều bị Hồng Mông Tử Khí né tránh!

Ngược lại là Diệp Tiêu, rõ ràng đứng yên tại chỗ không hề động đậy, Hồng Mông Tử Khí lại lao thẳng về phía y!

Thật tức chết người!

Nếu chỉ như vậy thì thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói Diệp Tiêu quả thực được Thiên Đạo ưu ái, có nhiều cơ duyên hơn.

Vấn đề là Hồng Mông Tử Khí mà chúng sinh linh cầu xin không được, lại chủ động tìm đến Diệp Tiêu, nhưng lại bị Diệp Tiêu xem như rác rưởi muốn vứt đi!

Còn có thiên lý hay không!

Một số sinh linh Tiên Thiên, không chỉ uất ức đến hộc máu, mà còn đầy mặt ngưỡng mộ, ghen tị và căm hận!

"Diệp Tiêu đạo hữu, nếu không cần Hồng Mông Tử Khí, có thể tặng cho ta!" "Đạo hữu tặng cho ta đi, ta nguyện dùng Tiên Thiên Linh Bảo để trao đổi!" Lại có một số sinh linh, đầu óc nhanh nhạy hơn, vẻ mặt cầu xin nói với Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu đang là tâm điểm chú ý, nghe vậy liền đảo mắt xem thường, lão tử cũng muốn ném cái của nợ Hồng Mông Tử Khí này đi lắm, nhưng cũng phải xem lão gian manh Hồng Quân kia có đồng ý không đã!

Nếu lão tử không đoán sai, Hồng Mông Tử Khí chủ động bám lấy ta, chắc chắn là do lão gian manh Hồng Quân cố ý!

Chương 73

Mặc dù Diệp Tiêu mượn thế đột phá Chuẩn Thánh, không nghe Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba, nhưng cũng biết Hồng Mông Tử Khí không tốt đẹp như vẻ bề ngoài!

Cái gọi là nền tảng của Đại Đạo, phải có Hồng Mông Tử Khí mới có thể thành Thánh, chẳng phải là đang thêm một lớp gông cùm cho Thánh nhân sau này sao?

Nếu không thì, Thái Thanh và Nữ Oa sau này, chỉ cần hấp thu Hồng Mông Tử Khí là có thể lập tức thành Thánh, tại sao cuối cùng lại phải dựa vào đại công đức như lập giáo, tạo người, mới có thể thành Thánh bằng công đức?

Chẳng phải trong quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, Hồng Vân dù có được luồng Hồng Mông Tử Khí thứ bảy cũng đâu có thành Thánh?

Cuối cùng lại vì một luồng Hồng Mông Tử Khí mà bị Côn Bằng và Minh Hà giết chết!

Từ đó có thể thấy, tác dụng của Hồng Mông Tử Khí trong quá trình thành Thánh, thực ra không lớn đến vậy, chẳng qua chỉ là cái bẫy mà Hồng Quân đặt ra để kiểm soát Thiên Đạo Lục Thánh tốt hơn mà thôi!

Thái Thanh Thánh nhân sau này, chính vì phát hiện ra điểm này, nên mới tự giam mình trong Bát Cảnh Cung, quanh năm không ra ngoài.

Một mặt là vì phát hiện mình bị gài bẫy nên hờn dỗi, mặt khác là khổ sở suy nghĩ làm sao để thoát khỏi xiềng xích của Hồng Mông Tử Khí, trở thành Thánh nhân chân chính ở tầng cao hơn!

Bây giờ, sau khi gài bẫy Thiên Đạo Lục Thánh, Hồng Quân lại muốn gài bẫy Diệp Tiêu, Diệp Tiêu sao có thể đồng ý?

Y muốn đi con đường giống như Đại Thần Bàn Cổ, con đường Đại Đạo Thánh nhân chân chính Dĩ Lực Chứng Đạo.

Còn như Trảm Tam Thi thành đạo hay kém hơn là lập giáo công đức thành Thánh?

Y càng không thèm cân nhắc!

Cho nên, Hồng Quân muốn ép y nhận một luồng Hồng Mông Tử Khí, trong mắt Diệp Tiêu, chẳng phải là thứ của nợ sao?

Cút mau, thứ Hồng Mông Tử Khí chết tiệt!

Thế nhưng, mặc cho Diệp Tiêu cố gắng né tránh thế nào, luồng Hồng Mông Tử Khí đó cứ như dính chặt lấy y, làm cách nào cũng không thoát ra được, còn tranh thủ mọi kẽ hở để chui vào người y.

Khóe mắt Diệp Tiêu, không để lại dấu vết liếc nhìn Hồng Quân trên cao đài, khi phát hiện Hồng Quân vẻ mặt cao thâm, nhưng thực chất lại có một luồng thánh niệm bao phủ lấy mình, trong lòng lập tức thầm mắng một câu.

Xem ra lão gian manh này không ép được Hồng Mông Tử Khí vào tay mình thì sẽ không bỏ cuộc!

"Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta!" Diệp Tiêu trong lòng hừ lạnh một tiếng, lập tức có quyết định, không còn kháng cự Hồng Mông Tử Khí đến gần, mặc cho nó áp sát.

Cùng lúc đó, tâm niệm Diệp Tiêu khẽ động, một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng từ trong đạo khu tuôn ra!

Thần thông Thôn Thiên Phệ Địa!

Đây là thiên phú chủng tộc mà Diệp Tiêu đã thức tỉnh khi chuyển

hóa Hậu Thiên thành Tiên Thiên!

Lúc đó, thiên phú này được Diệp Tiêu gọi là đại khủng bố, và quyết định nếu không phải thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không dễ dàng sử dụng.

Bởi vì thiên phú này, thật sự rất kinh khủng, đúng như tên gọi, Thôn Thiên Phệ Địa có thể thôn phệ tất cả, và có thể tiêu hóa triệt để, nghiền nát, tái tổ hợp bản nguyên của vật bị thôn phệ, sau đó hóa thành của mình.

Nếu tu vi cảnh giới đủ cao, ngay cả thiên địa Hồng Hoang cũng có thể thôn phệ!

Đó chính là điểm kinh khủng của kỹ năng này!

Nhưng, khi sử dụng kỹ năng này, cũng sẽ dính phải đại nhân quả!

Dù sao thì chuyện Vu tộc săn giết Yêu tộc, lấy Yêu tộc làm thức ăn, trong năm tháng dài đằng đẵng cũng đã tích lũy vô số nhân quả, huống chi là thiên phú trực tiếp thôn phệ chuyển hóa bản nguyên của người khác như của Diệp Tiêu?

Nhưng lúc này, Diệp Tiêu cũng chẳng quan tâm được nhiều như vậy.

Hồng Quân muốn ép Hồng Mông Tử Khí vào người, trói buộc con đường Đại Đạo tương lai của Diệp Tiêu, Diệp Tiêu sao có thể để Hồng Quân được như ý?

Vì vậy ngay lúc này, Diệp Tiêu trực tiếp thi triển thần thông Thôn Thiên Phệ Địa, đem luồng Hồng Mông Tử Khí dung nhập vào cơ thể, trong nháy mắt thôn phệ phân giải!

Nói cách khác, thứ được mệnh danh là nền tảng của Đại Đạo, đã bị Diệp Tiêu dùng thần thông Thôn Thiên Phệ Địa nghiền nát và tinh luyện!

Những thành phần có lợi cho việc tu hành của Diệp Tiêu, được y chọn lọc giữ lại hấp thu, còn những thành phần xiềng xích bất lợi cho y, thì trực tiếp bị y nghiền nát thành cặn bã, hòa vào hư không!

Cùng lúc đó, Hồng Quân trên đạo đài, đôi mắt tựa như có vô tận tinh không trôi nổi, đột nhiên khẽ rung động!

Bởi vì lão phát hiện, luồng Hồng Mông Tử Khí đó sau khi tiến vào đạo khu của Diệp Tiêu, liền đột nhiên hoàn toàn không còn cảm ứng được nữa!

Không thể nào!

Phải biết rằng, Hồng Mông Tử Khí ban cho sáu người Thái Thanh, dù đã dung nhập vào đạo khu, Hồng Quân vẫn có thể cảm ứng được, đó cũng là một nước cờ lão cố ý để lại.

Nhưng khó khăn lắm mới ép được Hồng Mông Tử Khí cho tên nhóc Diệp Tiêu này, chưa kịp vui mừng, đã phát hiện Hồng Mông Tử Khí mất liên lạc?

Làm sao không khiến Hồng Quân trong lòng có chút chấn động?

Diệp Tiêu ở dưới đài, nhận ra sự thay đổi nhỏ trên sắc mặt của Hồng Quân, trong lòng lập tức thầm cười.

Chương 74

Gài bẫy ta à?

Không có cửa đâu!

Run rẩy đi, Hồng Quân!

Khi Diệp Tiêu trong lòng thầm nói "Run rẩy đi, Hồng Quân", trái tim của Hồng Quân, quả thực vào khoảnh khắc đó, đã rung động vì kinh ngạc.

Nhưng Hồng Quân trong lòng chấn động, lại không phải vì mất đi liên hệ với luồng Hồng Mông Tử Khí đó.

Bởi vì vào lúc này, Hồng Quân cảm thấy tên nhóc được Thiên Đạo ưu ái dưới đài, dường như càng ngày càng khiến lão nhìn không thấu!

Phải biết rằng, Hồng Quân là tồn tại vô thượng ở cảnh giới Thánh nhân, bây giờ lại vừa giảng đạo xong, từ trên người chúng sinh Hồng Hoang thu được vô lượng công đức và khí vận, sắp sửa lấy thân hợp đạo.

Sau khi hợp đạo, Hồng Quân chính là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân.

Theo lý mà nói, mọi tồn tại dưới Thiên Đạo, Hồng Quân đều phải biết tất cả.

Vậy mà Hồng Quân sắp hợp đạo, lại vẫn không nhìn thấu được Diệp Tiêu!

"Đứa trẻ này thật khó lường, quả đúng là dị số của trời đất!" Hồng Quân trong lòng thầm than, nhưng lúc này nếu đã không nhìn thấu, cũng không cố ép.

Mặc dù với Diệp Tiêu, lão vẫn chưa thực sự thiết lập nhân quả, cũng không thể từ trên người Diệp Tiêu phòng thủ nghiêm ngặt, thu được một chút khí vận nào.

Nhưng ba lần giảng đạo, khí vận thu được từ trên người Tam Thanh và các sinh linh Hồng Hoang khác, cũng đã đủ rồi.

Đặc biệt là Tam Thanh và Nữ Oa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, là những Thánh nhân Thiên Đạo tương lai, thân mang phúc đức cơ duyên to lớn, cống hiến nhiều nhất.

Các sinh linh Hồng Hoang khác, tuy mỗi cá thể cống hiến khí vận có hạn, nhưng nhiều sinh linh tụ tập lại một chỗ, khí vận cống hiến cũng vô cùng lớn.

Đặc biệt là những người nắm quyền một phương thế lực như Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, tuy không có cơ duyên thành Thánh, nhưng khí vận cống hiến cho Hồng Quân, lại không ít hơn Tam Thanh bao nhiêu.

Bởi vì Đế Tuấn và Thái Nhất, là chúa tể của Yêu tộc, thống trị Hồng Hoang Yêu tộc, thân mang khí vận Yêu tộc.

Khi họ ngồi dưới trướng Hồng Quân nghe đạo, toàn bộ khí vận của Yêu tộc cũng có thể bị Hồng Quân thu được!

"Ai, luồng Hồng Mông Tử Khí cuối cùng cũng đã có chủ, lẽ nào chúng ta đã định trước vô duyên với ngôi vị Thánh nhân sao!" "Xin Đạo Tổ từ bi, cho chúng con thêm một cơ hội nữa đi!" "Đạo Tổ, lẽ nào ngôi vị Thánh nhân, đã do trời định sao?

Vậy chúng con dù tu hành thế nào, cũng đều vô nghĩa sao?" "Nếu đã như vậy, tu hành để làm gì?" Thấy luồng Hồng Mông Tử Khí cuối cùng biến mất trên người Diệp Tiêu, những sinh linh trong Tử Tiêu Cung lại tiếp tục cầu xin Hồng Quân.

Cùng là sinh linh Tiên Thiên, nhiều sinh linh tự cho mình cũng là đại năng Hồng Hoang, dù không bằng Tam Thanh, cũng không yếu hơn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Đặc biệt là không lâu trước đó, Đông Vương Công và Côn Bằng, Minh Hà, còn truy sát Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lên trời xuống đất không nơi trốn chạy, lúc này càng không thể chấp nhận sự thật mình vô duyên với ngôi vị Thánh nhân, lại phải ở dưới trướng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn!

Hơn nữa, không chỉ là thực lực ban đầu của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tương đương, thậm chí còn yếu hơn họ, chỉ riêng chuyện trước đó truy sát hai tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cũng đủ khiến Đông Vương Công trong lòng trĩu nặng.

Nếu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều trở thành Thánh nhân, sau này tra lại chuyện cũ, Đông Vương Công làm gì có đường sống?

Vì vậy, lúc này Đông Vương Công và những người khác, gần như nước mắt lưng tròng cầu xin Hồng Quân, cầu xin Hồng Quân có thể ban thêm một vài cơ duyên thành Thánh, hoặc là chỉ cho họ phương pháp thành Thánh.

Nhìn những sinh linh không cam lòng khổ sở cầu xin ở dưới, Hồng Quân trong lòng lạnh lùng.

Sắp hợp đạo, ngoài dị số Diệp Tiêu và các Thánh nhân trời định như Tam Thanh, những sinh linh khác thật sự chỉ như con kiến, những lời cầu xin này vốn dĩ không cần để ý.

Nhưng khi Hồng Quân nhìn dị số Diệp Tiêu, trong lòng lại đột nhiên khẽ động, nhìn những sinh linh đang cầu xin nói: “Thiên Đạo Lục Thánh là đại thế của Hồng Hoang, không thể thay đổi.

Nhưng ngoài ra, cũng không phải không có cơ duyên thành Thánh

khác." "Con đường thành Thánh, không có số mệnh cố định, Đại Đạo ba ngàn, con đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên, nhưng trong đó gian nan, sơ sẩy một chút là thân vẫn đạo tiêu!

Bần tọa tổng kết lại có ba loại khả thi nhất, một là Dĩ Lực Chứng Đạo, giống như Đại Thần Bàn Cổ.

Hai là dùng chí bảo hoặc linh bảo Trảm Tam Thi Chứng Đạo, ba là dùng công đức Chứng Đạo.

Trong đó Dĩ Lực Chứng Đạo là mạnh nhất, Trảm Tam Thi Chứng Đạo là thứ hai, dùng công đức Chứng Đạo là yếu nhất." "Chỉ là Đại Thần Bàn Cổ khai thiên thân vẫn, hóa thành Hồng Hoang, đã chứng minh sự gian nan của Dĩ Lực Chứng Đạo, ngay cả Bàn Cổ cũng thất bại.

Trảm Tam Thi thành đạo, cần có nền tảng Đại Đạo là Hồng Mông Tử Khí, là pháp bảo Trảm Tam Thi tốt nhất.

Bây giờ Hồng Mông Tử Khí cũng đã có chủ, các ngươi sinh linh khác, chỉ có thể sáng tạo giáo thống và thế lực, khai mở đạo thống, giáo hóa sinh linh, chọn con đường dùng công đức thành đạo, may ra có thể có được một tia cơ duyên thành Thánh!" Giọng nói của Hồng Quân vang vọng, như đang giảng đạo cho một đám sinh linh không cam lòng.

Lập tức khiến cho đôi mắt vốn đang chán nản tuyệt vọng của những sinh linh đó, lóe lên tia hy vọng!

"Dĩ Lực Chứng Đạo quả thực gian nan, ngay cả Đại Thần Bàn Cổ cũng thất bại, chúng ta tài đức gì, không dám nghĩ đến!

Sáng tạo giáo thống, giáo hóa sinh linh, con đường dùng công đức thành Thánh, quả thực thích hợp nhất với chúng ta!" "Huynh đệ bản hoàng là chúa tể của Yêu tộc, quản lý hàng tỷ vạn Yêu tộc, là nhân vật

chính của trời đất!

Con đường công đức thành Thánh, huynh đệ hai người chúng ta nhất định có thể thành công!" "Ta Đông Vương Công là Nam Tiên Chi Thủ, tuy không phải Thánh nhân trời định, nhưng có Đạo Tổ sắc phong trước đó, có thể kiến lập một phương thế lực, hội tụ tán tu trong thiên hạ!

Công đức thành Thánh, ta Đông Vương Công tất có một phần!" Bao gồm Đế Tuấn, Thái Nhất và Đông Vương Công, một số đại năng và sinh linh trong lòng, đều thầm hạ quyết tâm!

Chương 75

Nhìn dáng vẻ như bị tiêm máu gà của những sinh linh đó, Diệp Tiêu trong lòng lập tức đảo mắt xem thường.

Một đám đáng thương, lại bị Hồng Quân lừa phỉnh rồi.

Thiên Đạo Lục Thánh quả thực không sai, nhưng đó cũng chỉ là dưới Thiên Đạo Hồng Hoang mà thôi.

Con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, mới là con đường rộng mở mạnh mẽ và tươi sáng nhất!

Chỉ là lão gian manh Hồng Quân, cũng không thể thành công Dĩ Lực Chứng Đạo, nên mới sợ người khác Dĩ Lực Chứng Đạo rồi đè bẹp lão, mới lừa phỉnh những sinh linh này, nói rằng Bàn Cổ cũng đã thất bại.

Sự thật là, Dĩ Lực Chứng Đạo của Bàn Cổ, đã thành công.

Chỉ là lúc khai thiên, toàn bộ sức mạnh pháp tắc đều dùng vào đại nghiệp khai thiên, lúc đó lại bị kẻ thù truyền kiếp và ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma tập kích, mới thân vẫn hóa Hồng Hoang.

Sự mạnh mẽ của Đại Thần Bàn Cổ, từ việc vừa phân tâm khai thiên, vừa có thể giết sạch ba ngàn thần ma, là có thể thấy rõ!

Nhưng những sinh linh Hồng Hoang này, lại không biết những điều đó.

Hồng Quân biết, nhưng lão gian manh sợ người khác Dĩ Lực Chứng Đạo thành công vượt qua mình, nên không nói.

Chỉ có dị số Diệp Tiêu, mới biết chân tướng thực sự!

Vì vậy, bất kể Hồng Quân nói thế nào, những sinh linh Hồng

Hoang này lựa chọn ra sao, tâm chí của Diệp Tiêu vẫn kiên định như cũ, Dĩ Lực Chứng Đạo, trở thành Đại Đạo Thánh nhân chân chính!

Lúc này, ánh mắt của Hồng Quân đột nhiên nhìn về phía sáu người Tam Thanh và Diệp Tiêu: "Bảy người các ngươi, tuy đã có được nền tảng Đại Đạo là Hồng Mông Tử Khí, nhưng cũng chỉ có cơ sở Trảm Tam Thi thành Thánh.

Thánh nhân Thiên Đạo nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, chấp chưởng Hồng Hoang, cùng chúng sinh Hồng Hoang có quan hệ mật thiết.

Các ngươi nên sáng tạo giáo thống thế lực, có sự ràng buộc, mới hợp với Thiên Đạo!" Hồng Quân vừa dứt lời, Diệp Tiêu trong lòng cười thầm, lập tức hiểu rõ ý đồ của lão gian manh!

"Lão gian manh Hồng Quân, nói nhiều như vậy, là muốn ta cũng lập giáo à!" Hiểu rõ ý đồ của Hồng Quân, Diệp Tiêu trong lòng thầm oán thán.

Theo tiến trình Hồng Hoang ban đầu, Thái Thanh Lão Tử dùng pháp Trảm Tam Thi chém đi ba thi, bước vào Á Thánh cảnh, nhưng lại không dẫn xuất được công đức khai thiên, không phải là Thánh nhân chân chính.

Mãi đến sau khi Nữ Oa tạo người, Thái Thanh sáng tạo ra Nhân Giáo, có công đức giáo hóa, mới viên mãn trở thành Thánh nhân Thiên Đạo.

Ngoài Thái Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa và năm người khác, đều chỉ chém được hai thi, cuối cùng cộng thêm công đức lập giáo và tạo người, mới cuối cùng thành Thánh.

Nói cách khác, dù không có dị số Diệp Tiêu tồn tại, Tam Thanh và

Nữ Oa, vốn cũng phải lập giáo tạo người.

Bây giờ Hồng Quân lại ở trước mặt đông đảo sinh linh, trước tiên đào một cái hố công đức thành Thánh, sau đó lại bao gồm cả Diệp Tiêu vào trong, để Diệp Tiêu và Tam Thanh cùng nhau lập giáo.

Chẳng phải là vì cảm thấy không nhìn thấu dị số Diệp Tiêu, muốn dùng việc sáng lập giáo phái để Diệp Tiêu dính vào nhân quả, có sự ràng buộc sao?

Lão gian manh đúng là lão gian manh!

Mặc dù Diệp Tiêu trong lòng than thở, nhưng đối với việc Hồng Quân bảo lập giáo, lại không hề lo lắng.

Y cũng biết, việc lập giáo tạo ra ràng buộc, quả thực cũng thuận theo ý của Thiên Đạo.

Không chỉ là Thánh nhân trời định như Tam Thanh, Nữ Oa, mà như Đế Tuấn và Thái Nhất thành lập Yêu tộc Thiên đình, Thập Nhị Tổ Vu thống lĩnh hàng tỷ Vu tộc, Đông Vương Công thống hợp tán tu thiên hạ, Trấn Nguyên Tử khai sáng đạo Địa Tiên trở thành tổ của Địa Tiên, Minh Hà ở trong Huyết Hải sáng tạo ra A Tu La tộc, đều là biểu hiện trực quan nhất.

Nói cách khác, Hồng Quân và Thiên Đạo, đều không hy vọng Hồng Hoang xuất hiện đại năng không có ràng buộc đạo thống!

Vì vậy, trước khi Diệp Tiêu Dĩ Lực Chứng Đạo, siêu thoát khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang, thuận theo đại thế của Thiên Đạo mà lập giáo, cũng không phải là không thể.

Hơn nữa, chỉ là lập giáo thôi, lại không hấp thu Hồng Mông Tử Khí, từ đó bị Thiên Đạo Hồng Hoang trói buộc, không có gì to tát.

Thành lập đạo thống có công đức giáo hóa không sai, nhưng chỉ cần Diệp Tiêu không dùng công đức để thành Thánh, những công đức

này cũng chẳng qua chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

Tất nhiên, với tính cách của Diệp Tiêu, dù có lập giáo, cũng sẽ không thật sự lập một giáo phái chính kinh, đó chẳng phải là tự tìm tội hay sao?

Chẳng phải Nữ Oa sau khi tạo người, liền gần như không quan tâm đến Nhân tộc, mặc cho họ sinh diệt.

Chẳng phải Thái Thanh Lão Tử dùng công đức Nhân Giáo để thành Thánh viên mãn, lại chỉ thu Huyền Đô làm một đệ tử tượng trưng, sau đó liền ở Bát Cảnh Cung làm chưởng quỹ vung tay sao?

Vì vậy, sau một hồi suy nghĩ, trong lòng Diệp Tiêu đã có kế hoạch!

"Về giáo thống, các ngươi đều có suy nghĩ gì?" Sau khi tuyên bố tất cả đại năng đều phải lập giáo để hợp với Thiên Đạo, Hồng Quân lại rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp hỏi.

Nếu không có dị số Diệp Tiêu, Hồng Quân hoàn toàn không cần hỏi thêm, vì mọi thứ đã có số mệnh.

Nhưng có một dị số như Diệp Tiêu ở đây, Hồng Quân phải tìm hiểu rõ trước khi hợp đạo.

Dù sao thì sau khi hợp đạo, Hồng Quân chính là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân, có nhiều việc, Hồng Quân sẽ không tiện làm.

Hết kiên nhẫn rồi!

Chương 76

Lão gian manh không nhịn được nữa rồi!

Nghe giọng của Hồng Quân, Diệp Tiêu đã đoán ra được.

Nhưng Diệp Tiêu lại không hề vội vàng, cứ để Hồng Quân đợi một chút, để người khác mở lời trước.

"Lão sư, đệ tử tu đạo thanh tĩnh vô vi, hiện nay trong Hồng Hoang, chưa có sinh linh nào thích hợp để truyền thừa đạo của ta.

Đợi thời cơ đến, đệ tử sẽ lập giáo!" Thái Thanh, hiện là đại đệ tử của Hồng Quân, sau một hồi trầm tư suy diễn, liền mở lời trước.

Sau đó, ánh mắt của mọi người liền nhìn về phía Ngọc Thanh Nguyên Thủy.

Theo thứ tự chỗ ngồi, sau Thái Thanh, chính là y.

Nguyên Thủy, trước đó vì vào Chuẩn Thánh muộn mà bị đả kích một phen, lúc này lập tức lên tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh, ngạo nghễ nói: "Tuân theo ý lão sư, ta Ngọc Thanh Nguyên Thủy, hôm nay tại Hồng Hoang lập một giáo, tên là 'Xiển'!

Xiển có nghĩa là làm rõ, ứng thiên thuận đạo, xiển thuật Đại Đạo!

Chúng sinh Hồng Hoang, người có duyên, có thể nhập giáo ta, đắc đạo của ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt lời, Diệp Tiêu lập tức đảo mắt xem thường.

Phì!

Tên liếm chó!

Ứng thiên thuận đạo, xiển thuật Đại Đạo, chẳng phải là quỳ liếm Thiên Đạo sao?

Đừng nói, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn phát biểu lập giáo, bên ngoài Tử Tiêu Cung, giữa thiên địa Hồng Hoang, mây mù cuồn cuộn, ánh sáng lành lan tỏa.

Còn có những mảng lớn công đức kim quang, rơi xuống người Nguyên Thủy, khiến Nguyên Thủy trông, quả thực có vài phần khí chất của một vị giáo chủ thần thánh.

Chỉ là, Nguyên Thủy lúc này chỉ mới lập đạo thống, môn hạ hiện tại chưa có môn nhân, nên công đức kim quang mà Thiên Đạo ban xuống cũng có hạn.

Đợi sau này môn hạ Xiển Giáo thực sự có đệ tử, Nguyên Thủy mới có nhiều công đức giáo hóa và công đức kim quang ban xuống hơn.

Dù vậy, những sinh linh Hồng Hoang trong Tử Tiêu Cung, cũng có không ít người nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với ánh mắt đầy ngưỡng mộ, ghen tị và căm hận.

Công đức lập giáo của Thánh nhân trời định, quả nhiên không tầm thường!

Thực ra, trước khi Hồng Quân giảng đạo, Hồng Hoang có rất nhiều đại năng đã lập giáo thống, nhưng cũng không có khí thế như Nguyên Thủy.

Diệp Tiêu thì vẫn giữ vẻ mặt chế giễu, một tên liếm chó hào nhoáng, chẳng phải vẫn là liếm chó sao?

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn lập Xiển Giáo, Thượng Thanh Thông Thiên lại như có điều suy nghĩ, mở lời: "Lão sư, ta trước đây được Diệp Tiêu đạo hữu chỉ điểm đôi chút, đã hiểu ra đạo của ta và đạo của đại ca, nhị ca đều khác nhau.

Đại ca ta thanh tĩnh vô vi, nhị ca ta ứng thiên thuận đạo, còn đạo

của ta, là đạo không thuận theo sắp đặt, mà chủ động đi tranh thủ!" Thông Thiên nói, vẻ mặt cảm kích gật đầu với Diệp Tiêu, rồi mới tiếp tục: "Ta Thượng Thanh Thông Thiên, hôm nay tại Hồng Hoang lập một giáo, tên là 'Tiệt'!

Tiệt, có nghĩa là cắt lấy!

Thiên Đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, bỏ đi một!

Tiệt Giáo của ta, chính là muốn chủ động tranh thủ, đi cắt lấy một tia sinh cơ đó!

Ta là giáo chủ của Tiệt Giáo, vạn vật Hồng Hoang, không vật nào không thể thành đạo, nếu có duyên, đều có thể nhập Tiệt Giáo của ta!" Thông Thiên nói xong, cũng có dị tượng nổi lên trong thiên địa Hồng Hoang, lại có vô lượng công đức kim quang, gia trì lên thân Thông Thiên, giống hệt như Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng lần này, ánh mắt của Hồng Quân và các sinh linh Tiên Thiên, ngoài việc nhìn về phía Thông Thiên, còn một lần nữa tập trung vào Diệp Tiêu, Thông Thiên thành lập Tiệt Giáo, là do chịu ảnh hưởng của Diệp Tiêu!

Diệp Tiêu này, quả thực càng khiến người ta khó lường!

Diệp Tiêu cũng có chút dở khóc dở cười, không ngờ, trong Hồng Hoang có mình, Tiệt Giáo của Thông Thiên, lại có liên quan đến lời chỉ điểm bâng quơ của mình!

"Ta Nữ Oa, tu đạo Tạo Hóa, cảm thấy Hồng Hoang tranh đấu không ngừng, các tộc chém giết lẫn nhau, nên không lập giáo thống, nguyện dùng đạo Tạo Hóa, sáng tạo ra một loại sinh linh mới.

Chủng tộc này sẽ bình bình hòa hòa, không thích tranh đấu, giống như Diệp Tiêu đạo hữu." Nữ Oa nói, một đôi mắt đẹp thánh khiết cũng nhìn về phía Diệp Tiêu, kiên định mỉm cười nói: "Ta cũng được

Diệp Tiêu đạo hữu cảm ứng, sẽ dựa theo hình dáng của Diệp Tiêu đạo hữu, sáng tạo ra một chủng tộc hài hòa, đặt tên là Nhân Tộc!" Khi lời của Nữ Oa vừa dứt, trong lòng Diệp Tiêu lập tức hiện lên hai chữ to tướng!

Mẹ kiếp!

Thông Thiên được ta chỉ điểm sáng tạo Tiệt Giáo thì thôi, bây giờ Nữ Oa nương nương lại muốn lấy ta làm khuôn mẫu để tạo người?

Trò đùa này... có vẻ hơi lớn rồi...

Diệp Tiêu thật sự không ngờ, trong Hồng Hoang có một dị số như mình, linh cảm tạo người của Nữ Oa, lại không phải đến từ Bàn Cổ, mà đến từ Diệp Tiêu!

Phải biết rằng, Diệp Tiêu vốn là Nhân tộc từ hậu thế xuyên không đến, tuy đã hóa Hậu Thiên thành Tiên Thiên, cũng được cho là hóa thân của thần thai sấm sét Tiên Thiên, nhưng trong xương cốt Diệp Tiêu, vẫn là Nhân tộc!

Bây giờ, Nữ Oa lại muốn lấy Diệp Tiêu, một Nhân tộc, làm khuôn mẫu để sáng tạo ra Nhân tộc, nhất thời khiến Diệp Tiêu cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Chương 77

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, Diệp Tiêu cũng không còn thấy kỳ lạ nữa.

Tính cách của Nữ Oa, vốn không thích tranh đấu và phiền phức, nên những thế lực chinh phạt không ngừng như Vu Yêu lưỡng tộc, và những giáo thống có giáo nghĩa khác nhau như Xiển Giáo và Tiệt Giáo, đều không phù hợp với tính cách của Nữ Oa.

Thậm chí Nữ Oa vốn là người của Yêu tộc, nhưng tranh chấp giữa Yêu tộc và Vu tộc, bình thường bà cũng không tham gia.

Vì vậy, Nữ Oa dùng đạo Tạo Hóa để tạo ra một chủng tộc hài hòa, vừa là đại thế của Thiên Đạo, cũng là do bản tính của Nữ Oa.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, khi Nữ Oa sáng tạo ra thân thể của Nhân tộc, là tham chiếu hình thái đạo khu của Đại Thần Bàn Cổ.

Chỉ là khi Nữ Oa gặp được Diệp Tiêu "yêu hòa bình, khiêm tốn lễ phép, không thích tranh đấu", bà lại vô cùng tán thưởng và sùng bái Diệp Tiêu, cảm thấy Diệp Tiêu chính là sinh linh hoàn mỹ trong lý tưởng của mình.

Quan trọng nhất là, hình thái đạo khu của Diệp Tiêu, vốn cũng tương đồng với đạo khu của Bàn Cổ.

Nhiều yếu tố cộng lại, đã khiến Nữ Oa muốn lấy Diệp Tiêu làm khuôn mẫu, sáng tạo ra Nhân Tộc!

Thực ra, Nữ Oa đâu biết, Diệp Tiêu yêu hòa bình, không thích tranh đấu, đều là giả vờ, không gây chuyện, làm sao khuyến giá biến cường được?

Trong Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, dù Diệp Tiêu không có bàn tay vàng khuyến giá biến cường, y cũng không phải là đèn cạn dầu!

Bởi vì mình không tính kế người khác, người khác sẽ tính kế mình!

Thời kỳ Vu Yêu Lượng Kiếp, Yêu tộc tàn sát Nhân tộc để chế tạo Lục Vu Kiếm, chính là minh chứng trực quan nhất!

Nhân tộc lúc đó, quả thực yêu hòa bình, không thích tranh đấu, nhưng lại tương đối yếu đuối, bị Yêu tộc tùy ý tàn sát.

Nếu không phải Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất ở giai đoạn tiếp theo, và có mấy vị Nhân Hoàng lần lượt xuất thế, vùng lên kháng cự, e rằng Nhân tộc đã sớm bị diệt tộc rồi!

Vì vậy, một mực yêu hòa bình không thích tranh đấu, chỉ biến mình thành con thỏ không răng, bị mãnh thú xung quanh tùy ý săn bắt!

Nghĩ như vậy, Diệp Tiêu cũng thấy thoải mái hơn.

Nữ Oa đã lấy mình làm khuôn mẫu để sáng tạo ra Nhân tộc, vậy thì Nhân tộc tương lai, nếu đều giống như Diệp Tiêu, bề ngoài hiền lành, bên trong lại mạnh mẽ kiên nghị có mưu kế, làm sao có thể bị Yêu tộc tùy ý ức hiếp?

Đó là chuyện tốt!

Chỉ là, Diệp Tiêu vui mừng, còn Hồng Quân ở bên kia, lại rơi vào trạng thái có chút ngơ ngác!

Sắp hợp đạo, tự nhiên cũng biết quỹ tích đại thế của Thiên Đạo trong tương lai.

Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo, là nhân vật chính của trời đất ở giai đoạn tiếp theo, cũng nằm trong dự đoán và suy diễn của Hồng Quân.

Chỉ là, trong dự đoán của Hồng Quân, Nữ Oa ban đầu nên lấy Đại Thần Bàn Cổ làm khuôn mẫu để sáng tạo Nhân tộc, đó cũng là dự báo của Thiên Đạo.

Bây giờ lại biến thành lấy Diệp Tiêu làm khuôn mẫu?

Hơn nữa, sự thay đổi đại thế này, vốn sẽ nghịch loạn nhân quả, gây ra rắc rối.

Nhưng một khi liên quan đến Diệp Tiêu, Thiên Đạo lại không có phản hồi xấu, chỉ khiến Hồng Quân càng không nhìn thấu được sợi dây nhân quả trong đó!

Làm sao không khiến Hồng Quân cảm thấy ngơ ngác?

Bất cứ chuyện gì một khi dính dáng đến Diệp Tiêu, tại sao lại trở nên bí ẩn như vậy?

Các sinh linh Hồng Hoang khác, lúc này nhìn Diệp Tiêu, lại càng thêm một tia ngưỡng mộ, ghen tị và căm hận.

Mặc dù Diệp Tiêu không phải là một trong Thiên Đạo Lục Thánh, nhưng luồng Hồng Mông Tử Khí thứ bảy lại ở trên người y, dự báo Diệp Tiêu có thể là cái "một" đột đi, có cơ hội lớn thành Thánh.

Hơn nữa, hai vị đại năng Thông Thiên và Nữ Oa, tương lai đều chắc chắn sẽ thành Thánh, lại có quan hệ không tầm thường với Diệp Tiêu, đối với Diệp Tiêu vô cùng tôn sùng, ngay cả việc sáng lập giáo thống thế lực, cũng là do Diệp Tiêu khai sáng.

Điều này có nghĩa là sau này Tiệt Giáo và Nhân Tộc một khi chính thức được thành lập, trong đó công đức, cũng có một phần của Diệp Tiêu!

Diệp Tiêu dù không thành Thánh, dựa vào những công đức này và sự che chở của hai vị Thánh nhân trời định, cũng đủ để đi ngang trong Hồng Hoang!

Sự đãi ngộ này, làm sao không khiến người ta ngưỡng mộ ghen tị?

Trong đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, lại càng tức đến

nghiến răng, hai người vốn cảm thấy mình là Thánh nhân trời định, sắp sửa lật mình rồi.

Đợi sau khi thành Thánh, nhất định sẽ không để Diệp Tiêu sống yên ổn.

Lại không ngờ Diệp Tiêu không những trở thành tia sinh cơ đó, còn gián tiếp tham gia vào việc sáng lập Tiệt Giáo và Nhân Tộc, có tình bạn sâu sắc với Thông Thiên và Nữ Oa!

"Không được, tuyệt đối không thể để tên Diệp Tiêu này thành Thánh!" Chuẩn Đề trong lòng thầm nghiến răng nói.

Tiếp Dẫn thì lý trí hơn một chút: "Kế hoạch bây giờ, sư huynh đệ chúng ta, cũng nên sớm lập giáo thống, tích lũy công đức thành Thánh!" Sau khi trao đổi trong lòng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đột nhiên như có cảm ứng, đồng thanh mở lời: "Ta Tây Phương Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề), cảm thấy Tây phương cằn cỗi, không có giáo thống, sinh linh Tây phương đều khổ, sinh linh Đông phương tranh đấu ngày càng thịnh, lầm than vô số.

Hôm nay cố lập một giáo, là Tây Phương Giáo!

Chương 78

Dùng đạo dẫn người hướng thiện, xa lìa tranh đấu, khiến Tây phương trở thành nơi không khổ không ưu, cực lạc.

Phàm sinh linh Hồng Hoang, bất kể Đông phương hay Tây phương, người có duyên đều có thể nhập Tây Phương Giáo của ta!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa dứt lời, Thiên Đạo cũng có cảm ứng, ban xuống một phen dị tượng và công đức.

Diệp Tiêu thì vẫn như cũ lạnh lùng quan sát, trong lòng thầm cười một tiếng, hai tên này, bây giờ bắt đầu vội vàng không nhịn được mà sang Đông phương cướp mối làm ăn rồi, ăn tướng cũng quá khó coi!

Quả nhiên, nghĩ vậy không chỉ có một mình Diệp Tiêu, rất nhiều đại năng Đông phương, lúc này nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Bây giờ các đại năng đều lập giáo, đệ tử môn đồ là nền tảng của giáo thống, đệ tử môn đồ càng có cơ duyên phúc đức, khí vận công đức mang lại cho giáo chủ cũng càng nhiều.

Nhiều đại năng Đông phương như vậy, đều đang dốc sức chuẩn bị thu đồ đệ, hai tên khuấy rối ở Tây phương, lại chạy sang Đông phương lừa người?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, cũng nhận ra những cảm xúc không thân thiện này, nhưng trong lòng lại không để ý.

Chỉ cần có thể lớn mạnh Tây phương, để hai người họ sớm công đức thành Thánh, những sự thù địch này thì có là gì?

Sau khi thành Thánh, liền bất hủ bất diệt, ngoài các Thánh nhân Đông phương, những đại năng gọi là này, đều là con kiến dưới chân!

Khi chúng sinh linh đều có tính toán riêng, con ngươi sâu không lường được của Hồng Quân, lại một lần nữa chuyển hướng về phía Diệp Tiêu: "Diệp Tiêu, mọi người đều đã lập giáo thống, không biết ngươi định lập giáo gì?" "Đây mới là màn kịch chính của lão gian manh sao?" Diệp Tiêu trong lòng thầm than, nhưng trên mặt lại tỏ ra vẻ trang trọng nghiêm túc nói: "Đạo Tổ ở trên, ta Diệp Tiêu cảm thấy Hồng Hoang lệ khí ngày càng thịnh, tranh đấu không ngừng.

Lo lắng sau khi Đạo Tổ hợp đạo, tâm tính của sinh linh Hồng Hoang bại hoại, ngày càng sa đọa.

Nên hôm nay lập một giáo, tên là Phún Giáo!

Cái gọi là phún, là có miệng đều phẫn nộ!

Sau này Hồng Hoang hễ có kẻ ác việc ác, sinh linh sa đọa khiến người ta tức giận, thì Phún Giáo của ta đều có thể thấy chuyện bất bình, ra lời khuyên ngăn giám sát, nếu không nghe khuyên ngăn, thì sẽ thay Đạo Tổ hành phạt, trừ gian diệt ác!" Trong miệng Diệp Tiêu, đạo âm càng ngày càng vang dội: "Từ hôm nay, ta Diệp Tiêu là giáo chủ của Phún Giáo, phàm sinh linh Hồng Hoang, người có duyên với đạo phún, đều có thể nhập Phún Giáo của ta!" Lời của Diệp Tiêu vừa dứt, cả Tử Tiêu Cung, lập tức yên lặng...

Im lặng.

Im lặng là Tử Tiêu Cung lúc này.

Khi nghe Diệp Tiêu muốn thành lập giáo thống tên là Phún Giáo, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, đều không khỏi ngẩn người!

Mặc dù Diệp Tiêu giải thích về giáo nghĩa của Phún Giáo, nghe có vẻ quang minh vĩ đại.

Nhưng những đại năng Hồng Hoang này, lại đối với cái gọi là Phún Giáo, mơ hồ có một dự cảm không lành.

Mặc dù những người bản địa Hồng Hoang này, không biết ý nghĩa thực sự của chữ phún, nhưng lại bản năng cảm thấy, đó không phải là thứ gì tốt đẹp!

Hơn nữa, bỏ qua dự cảm không lành của các đại năng đối với chữ "phún", giáo nghĩa Phún Giáo mà Diệp Tiêu nói, càng khiến nhiều đại năng và sinh linh sắc mặt tối sầm.

Cảm thấy Hồng Hoang lệ khí ngày càng thịnh, tranh đấu không ngừng?

Lo lắng sinh linh Hồng Hoang tâm tính bại hoại, ngày càng sa đọa?

Vì vậy phải dùng phún nhập đạo, thấy chuyện bất bình liền ra mặt giám sát khuyên ngăn?

Khuyên ngăn không thành thì thay Đạo Tổ hành phạt, trừ gian diệt ác?

Lời nói tuy nghe có vẻ chính nghĩa, nhưng sao lại quái dị như vậy?

Nếu thật sự để Phún Giáo thành lập, chẳng phải là trực tiếp đứng trên đỉnh cao đạo đức của Hồng Hoang, giám sát sinh linh Hồng Hoang sao?

Lùi một bước, dù các đại năng thừa nhận Phún Giáo của Diệp Tiêu, cũng công nhận giáo nghĩa thấy chuyện bất bình liền lấy đạo phún làm nhiệm vụ của mình của Diệp Tiêu.

Vậy chuyện bất bình và kẻ ác việc ác do ai định nghĩa?

Lúc đó chẳng phải giáo chủ Phún Giáo nói ai là kẻ ác, người đó là kẻ ác, phải chịu sự giám sát và chế tài của Phún Giáo sao?

Nghĩ vậy, quá đáng sợ!

Đặc biệt là những đại năng đại diện cho cực ác như Côn Bằng và Minh Hà, lúc này trong lòng càng suy nghĩ nhanh chóng, biết rõ tính

cách của mình, cũng có thể đoán được, sau này nếu làm chút chuyện xấu, có thể sẽ bị Phún Giáo của Diệp Tiêu để mắt tới!

Không được!

Hồng Hoang tuyệt đối không cho phép tồn tại một giáo thống bá đạo như vậy!

Sau một khoảnh khắc im lặng, Côn Bằng và Minh Hà cùng nhiều đại năng khác, đều không hẹn mà cùng có suy nghĩ như vậy.

"Hừ!

Phún Giáo nghe có vẻ lợi hại như vậy, nếu thật sự để Diệp Tiêu thành lập, chẳng phải là muốn đứng trên cả Tây Phương Giáo của ta sao?" "Không ổn!

Diệp Tiêu tuy bề ngoài có vẻ hòa khí, nhưng lại đi quá gần với Vu tộc, Phún Giáo một khi thành lập, lúc đó Yêu tộc và Vu tộc có mâu thuẫn, chẳng phải sẽ bất lợi cho Yêu tộc của ta sao?" "Ta Đông Vương Công tuy không phải Thánh nhân trời định, nhưng dù sao cũng là Nam Tiên Chi Thủ, giám sát Hồng Hoang vốn là quyền lực của ta, sao có thể bị Diệp Tiêu cướp mất phong độ!" Ngoài Côn Bằng và Minh Hà, Tây Phương Giáo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Yêu Hoàng Đế Tuấn của Yêu tộc, và Đông Vương Công chuẩn bị thành lập Tiên Đình, cũng đều dự cảm Phún Giáo một khi thành lập, tất sẽ bất lợi cho mình.

Thế nhưng khi mọi người đang chuẩn bị lời lẽ, định phản đối Diệp Tiêu thành lập Phún Giáo, thì chỉ thấy phía trên Tử Tiêu Cung, tử khí trải dài ba vạn dặm về phía đông, trời ban kim liên, đất phun thanh tuyền, hào quang vạn đạo, ánh lành ngàn tia.

Chương 79

Công đức kim quang vàng óng, từng mảng lớn từ trên trời rơi xuống, bao phủ lấy Diệp Tiêu.

Khiến cho những sinh linh chưa kịp mở miệng, lập tức uất ức đến muốn hộc máu!

Trời ban công đức kim quang, chứng tỏ Thiên Đạo cũng giống như công nhận Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, đã công nhận Phún Giáo của Diệp Tiêu!

Lúc này có lên tiếng phản đối, cũng không kịp nữa!

"Thôi vậy!

Diệp Tiêu thành lập Phún Giáo, cũng chẳng qua chỉ là một phương giáo thống giống như Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo.

Giáo thống của chúng ta, cũng có công đức kim quang gia thân, cho thấy địa vị các giáo bình đẳng, chẳng qua giáo nghĩa khác nhau!

Giáo nghĩa của Phún Giáo, Tây Phương Giáo của ta chưa chắc phải tuân theo!" "Hừ, sự đã đến nước này, Yêu tộc của ta chỉ cần không thừa nhận Phún Giáo là được!

Nhân vật chính của trời đất, dù sao cũng là Yêu tộc của ta!" "Ta Đông Vương Công cũng được Đạo Tổ đặc phong, luận về quyền lực chỉ lớn hơn chứ không nhỏ hơn Phún Giáo của Diệp Tiêu, Phún Giáo nếu dám quản ta Đông Vương Công, ta cũng không cần phải nể mặt!" Trong sự bất đắc dĩ, các đại năng chỉ có thể mang theo chút uất ức mà nghĩ như vậy.

Đừng nói những đại năng Hồng Hoang này, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cao cao tại thượng, lúc này cũng có chút uất ức.

Là Đạo Tổ sắp hợp đạo, những gì Hồng Quân có thể suy diễn, nhiều hơn những sinh linh Hồng Hoang ở dưới rất nhiều.

Hồng Quân biết đừng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Tiêu, thực ra cái gọi là dùng đạo phún giám sát Hồng Hoang, duy trì trật tự Hồng Hoang, hoàn toàn là nói bừa.

Những lo lắng của các sinh linh Hồng Hoang về việc có một thế lực trên đầu kiềm chế, cũng hoàn toàn là thừa thãi!

E rằng phần tử bất ổn và không tuân thủ trật tự nhất trong Hồng Hoang tương lai, chính là Diệp Tiêu!

Hồng Quân tuy không nhìn thấu được bí mật cốt lõi thực sự của Diệp Tiêu, nhưng những chuyện như khiêu khích tranh chấp Vu Yêu rồi lại ra mặt khuyến giá, lấy đi tất cả cơ duyên trên đảo Bồng Lai rồi lại đổ tội cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, thì trong lòng lão lại rõ như ban ngày.

Dù sao thì những chuyện này đều xảy ra dưới Thiên Đạo, cũng tương đương với việc xảy ra ngay dưới mí mắt của Hồng Quân!

Chỉ là, Hồng Quân lại không hiểu rõ, mục đích của việc Diệp Tiêu trước gây chuyện sau khuyến giá là gì.

Chỉ biết rằng cái gọi là tranh đấu ngày càng nhiều trong Hồng Hoang hiện nay, phần lớn là do một mình Diệp Tiêu khiêu khích!

Nghĩ đến đây, Hồng Quân lập tức cảm thấy càng mệt lòng hơn.

Diệp Tiêu làm những chuyện đó, bây giờ lại muốn thành lập Phún Giáo, được Thiên Đạo ban xuống công đức kim quang, chứng tỏ Thiên Đạo công nhận những gì Diệp Tiêu làm.

Chỉ là đứa con cưng được Thiên Đạo chiều chuộng này, không thể bình thường một chút, hoặc là đơn thuần gây chuyện, hoặc là đơn thuần ngoan ngoãn một chút, cả ngày trước mặt thì giả vờ ngoan

ngoãn sau lưng lại gây chuyện, rốt cuộc là để làm gì?

Hồng Quân đang suy tư, cuối cùng trong lòng thở dài một hơi: "Thôi kệ nó gây sự đi, dù sao tên nhóc này không gây sự, thiên địa Hồng Hoang hiện nay, cũng sẽ không ngày càng ổn định hơn..." Sau khi thở dài, đạo âm của Hồng Quân, lại một lần nữa uy nghiêm vang lên: "Bần tọa công đức đã viên mãn, sắp hợp đạo.

Bần tọa trước đây thu thập được một số linh bảo, nhưng không dùng đến, hôm nay liền phân phát cho các ngươi..." Lời này vừa ra, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, lập tức tỉnh táo tinh thần.

Đạo Tổ muốn phân bảo rồi...

Vào khoảnh khắc này, ánh mắt của các sinh linh trong Tử Tiêu Cung, đều mang theo sự mong đợi và khát khao nhìn về phía Hồng Quân.

Hồng Hoang lúc này, ngoài những đại năng có linh bảo bạn sinh như Thái Nhất, Đế Tuấn, Trấn Nguyên Tử, phần lớn những người còn lại, đều không có linh bảo ra hồn.

Ngay cả đại năng cũng không ngoại lệ.

Bởi vì những thứ tốt thật sự, đều nằm trong tay của Đạo Tổ Hồng Quân.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn thậm chí là Tiên Thiên Chí Bảo, trong tay Hồng Quân, có thể nói là chất đống như núi!

Vì vậy, khi nghe Hồng Quân muốn phân bảo, mắt của những người này đều sáng như chuông đồng.

Ngoài việc bản thân không có pháp bảo ra hồn, cũng là vì cơ duyên Thánh nhân trời định và Hồng Mông Tử Khí, đại đa số đại năng và sinh linh có mặt đều đã vô duyên.

Cho nên Đạo Tổ phân bảo, cũng trở thành một trong số ít lợi ích có thể có được lần này.

Tất nhiên, trong lòng các sinh linh cũng rõ, những thứ tốt thật sự, chắc chắn sẽ ưu tiên cho Thiên Đạo Lục Thánh.

Những thứ có thể phân đến tay người khác, đa phần là hàng thứ cấp.

Nhưng dù vậy, cũng đủ khiến người ta kích động không thôi!

Dù sao thì những thứ Đạo Tổ thu thập được, tệ đến đâu cũng không thể tệ được, giống như cây Long Đầu Trượng mà Đạo Tổ tiện tay ban cho Đông Vương Công trước đây, cũng là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Điều đó đã khiến nhiều sinh linh thèm thuồng không thôi!

Tâm trạng của Diệp Tiêu, lúc này lại vô cùng bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Dù sao thì trước đó ở đảo Bồng Lai đã phát một tài sản lớn, có thể nói ngoài Hồng Quân ra, y là người đàn ông giàu có nhất toàn bộ Hồng Hoang!

Chương 80

Bây giờ Hồng Quân sắp phân phát hết bảo bối, vậy thì Diệp Tiêu sẽ trở thành người giàu nhất Hồng Hoang theo đúng nghĩa đen!

Tất nhiên, không ai chê bảo bối của mình nhiều, lần này Hồng Quân phân bảo, trong lòng Diệp Tiêu cũng đã sớm có kế hoạch!

Dù sao thì không vơ vét đủ lợi ích, sao xứng đáng với hành trình ba lần đến Tử Tiêu Cung nghe đạo?

Lúc này, Hồng Quân bắt đầu chính thức phân bảo, người đầu tiên, tự nhiên là Thiên Đạo Lục Thánh: "Thái Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đứng đầu Tam Thanh, bần tọa có một kiện Thái Cực Đồ do Hỗn Độn Khai Thiên Phủ hóa thành, nên do Thái Thanh chấp chưởng!" Hồng Quân vừa dứt lời, đông đảo sinh linh Hồng Hoang, liền hướng Thái Thanh ném ánh mắt ngưỡng mộ.

Thái Cực Đồ, có thể cùng Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, do Khai Thiên Phủ của Đại Thần Bàn Cổ hóa thành!

Bên trong ẩn chứa chí lý âm dương, huyền ảo vô cực, tế ra thì vạn tà không xâm, vạn pháp không phá, có thể đứng ở thế bất bại!

Mọi người chưa kịp ngưỡng mộ xong, giọng của Hồng Quân tiếp tục vang lên: "Ngoài ra ban cho Bát Quái Lô, Thái Thanh Thần Phù, Bát Cảnh Cung Đăng, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình..." Các sinh linh càng thêm ngưỡng mộ, những linh bảo này cũng không thiếu cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy không bằng Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng là những vật mà nhiều sinh linh khao khát không thể có được!

"Thái Thanh bái tạ lão sư, lão sư thánh thọ vô cương!" Thái Thanh

Lão Tử mặt mang nụ cười, tiến lên bái tạ.

Hồng Quân gật đầu, lại nhìn về phía Ngọc Thanh Nguyên Thủy: "Ngọc Thanh cũng do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là người thứ hai trong Tam Thanh, bần tọa có một cây Bàn Cổ Phiên do Hỗn Độn Khai Thiên Phủ hóa thành, lý ra nên do Ngọc Thanh chấp chưởng." Bàn Cổ Phiên, là do lưỡi rìu của Bàn Cổ Khai Thiên Phủ hóa thành, công phạt vô song, cũng là Tiên Thiên Chí Bảo!

Đông đảo sinh linh, cũng hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn ném ánh mắt ngưỡng mộ, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng mang theo vẻ vui mừng và tự đắc đậm đặc.

Ta là Bàn Cổ chính tông, Thánh nhân trời định, những kẻ căn nguyên nông cạn, lông lá sừng sỏ này, cứ ngưỡng mộ đi!

"Ngoài ra ban cho Chư Thiên Khánh Vân, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Côn Luân Kính..." Hồng Quân lại ban cho một đống cực phẩm linh bảo, khiến cho vẻ vui mừng trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, càng thêm đậm đặc: "Ngọc Thanh khấu tạ lão sư, lão sư thánh thọ vô cương!" "Thượng Thanh cũng do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, một trong Tam Thanh, bần tọa có một bộ Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ, hợp lại thành Tiên Thiên Chí Bảo, phối hợp với Tru Tiên Trận Đồ, thiết lập Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực cực lớn, phi tứ thánh bất khả phá, là sát phạt đệ nhất thiên địa.

Thông Thiên, ngươi nên thận trọng sử dụng, cần ghi nhớ Tru Tiên Kiếm Trận không thể tùy tiện bố trí." Hồng Quân tiếp tục phân bảo, khi ban Tru Tiên Kiếm Trận cho Thông Thiên, đột nhiên ý vị sâu xa dặn dò.

Thông Thiên vừa nghe "phi tứ thánh bất khả phá", lập tức vui mừng cười ha hả, tính tình thật bộc lộ, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở bên cạnh, không khỏi sắc mặt khẽ biến, ngay cả Thái

Thanh Lão Tử, cũng như có điều suy nghĩ liếc nhìn Thông Thiên một cái.

Một tia ghen tị không dễ nhận ra, lóe lên rồi biến mất!

Diệp Tiêu người ngoài cuộc tỉnh táo, trong lòng hừ lạnh một tiếng, lão gian manh Hồng Quân, đúng là lão gian manh!

"Nữ Oa là người có đại công đức, bần tọa ban cho cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Bảo Liên Đăng, Hồng Tú Cầu mỗi thứ một kiện, trong đó Hồng Tú Cầu cũng là dị bảo nhân duyên." Sau khi Nữ Oa cũng nhận được bảo vật, hai tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bắt đầu sốt ruột: "Lão sư, Tây phương chúng con cằn cỗi, xin lão sư thương xót!" Diệp Tiêu thấy vậy, lập tức lại cười, bụng chó không giấu được hai lạng dầu thơm, chẳng phải là vội vàng đến nộp mạng cho lão gian manh sao?

Không ngoài dự đoán của Diệp Tiêu, Hồng Quân nhàn nhạt liếc nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một cái, bảo bối ban cho hai người, kém xa so với Tam Thanh: "Tiếp Dẫn, bần tọa có một tòa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, có thể trấn áp khí vận Tây phương, ngoài ra ban cho Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, dùng để công kích.

Chuẩn Đề, bần tọa ban cho Thất Bảo Diệu Thụ, dưới Tiên Thiên, không vật gì không quét được, lại ban cho Kim Cương Thần Xử, là linh bảo công kích, mong hai người thận trọng sử dụng." Tuy nghe cũng được, nhưng thực tế so với bảo vật phân cho Tam Thanh, không thể so sánh cùng một ngày!

Đệ tử thân truyền và đệ tử ký danh, chênh lệch rõ ràng!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng cũng có chút bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể trong lòng than thở, trên mặt giả vờ vui mừng tiếp nhận.

Lúc này, Hồng Quân lại ý vị sâu xa bổ sung một câu: "Sau này Tây phương sẽ đại hưng!" Nghe câu nói này của Hồng Quân, tâm trạng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, lập tức tốt lên rất nhiều.

Đạo Tổ nói Tây phương sẽ đại hưng, vậy sư huynh đệ hai người, chẳng phải là sắp đổi vận sao?

Vẫn là người ngoài cuộc, Diệp Tiêu nhìn hai tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, thầm lắc đầu.

Bị lão gian manh lừa mà còn vui mừng, không thấy Tam Thanh và một số đại năng có đạo thống ở Đông phương, lúc này đều càng thêm cảnh giác sao?

Đột nhiên, Diệp Tiêu như có cảm giác, cảm nhận được thần niệm của Hồng Quân lướt qua người mình, lập tức hiểu ý của lão gian manh.

Chắc là Hồng Quân vừa muốn ban cho mình một số bảo bối, xác lập danh phận sư đồ, để có thể từ Diệp Tiêu thu được công đức và khí vận, lại cảm thấy có chút không biết xuống tay từ đâu.

Thực ra, Hồng Quân quả thực có suy nghĩ này, nhưng khi cảm thấy thực sự không thể dò được tên nhóc này, lão liền từ bỏ ý định đó: "Bần tọa sẽ bắt đầu hợp đạo, những linh bảo còn lại, bần tọa để ở trên Phân Bảo Nham ngoài Tử Tiêu Cung, đợi bần tọa hợp đạo kết thúc, có thể tự đi tìm cơ duyên!" Nói xong, thân hình của Hồng Quân, liền trở nên hư ảo, có vô cùng đạo vận, bao phủ Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ cuối cùng đã bắt đầu hợp đạo.

Chúng sinh thì cung kính ngồi xếp bằng trong Tử Tiêu Cung, cung tiễn Hồng Quân hợp đạo.

"Chính là lúc này!" Tận dụng lúc Hồng Quân bắt đầu hợp đạo, toàn bộ tâm trí đều đang dung hợp với Thiên Đạo, không có thời gian

phân tâm chuyện khác, Diệp Tiêu tâm niệm khẽ động, thi triển Thời Không Đại Đạo, đem Hỗn Độn Hồ Lô đưa ra ngoài Tử Tiêu Cung, đến Phân Bảo Nham.

Hồng Quân không phân bảo bối cho mình đúng ý y, như vậy Diệp Tiêu sẽ không dính nhân quả, không nợ Hồng Quân.

Bởi vì những gì Diệp Tiêu lấy được, là cơ duyên, không phải nhân quả!

Cảm nhận được vô số bảo bối trên Phân Bảo Nham, Diệp Tiêu trong lòng lập tức cười thầm.

Của ta!

Của ta!

Đều là của ta!

"Thu!" Diệp Tiêu thân ở trong Tử Tiêu Cung, nhưng thần niệm lại điều khiển Hỗn Độn Hồ Lô, đem những bảo bối nhiều vô số kể trên Phân Bảo Nham, thu lấy như cá voi hút nước!

Mặc dù Hồng Quân đã phân một lượt bảo bối cho Thiên Đạo Lục Thánh, nhưng những thứ tốt trên Phân Bảo Nham, tổng thể cũng không hề kém cạnh bao nhiêu.

Chương 81

Chỉ riêng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã có một đống!

Diệp Tiêu tự nhiên không khách khí, thu hết toàn bộ!

Không chỉ cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả những thượng phẩm, trung phẩm linh bảo mà Diệp Tiêu không để vào mắt, cũng đều không thể thoát khỏi ma chưởng của y.

Thậm chí nhiều cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trước mặt Diệp Tiêu giàu nứt đố đổ vách hiện nay, cũng không đáng kể.

Nhưng Diệp Tiêu không coi trọng, không có nghĩa là không dùng đến.

Bây giờ y cũng là giáo chủ của Phún Giáo, sau này khi môn hạ có đệ tử, đem những pháp bảo không coi trọng phân phát cho đệ tử, làm đẹp mặt môn phái cũng tốt.

Thậm chí Diệp Tiêu còn có thể tưởng tượng được, nếu đệ tử của Phún Giáo, gần như mỗi người một kiện hoặc nhiều kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vậy thì chẳng phải là Âm Dương Sư phiên bản bạo lực sao!

Văn có thể phún cho các giáo ở Hồng Hoang câm như hến, võ có thể đánh cho đệ tử các giáo ôm đầu bỏ chạy!

Diệp Tiêu và Phún Giáo, sẽ là bá chủ Hồng Hoang!

Dù sao thì thứ như cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng chỉ có Diệp Tiêu mới có thể hào phóng lấy ra một đống lớn, dù là Thánh nhân Tam Thanh tương lai, có thể ban cho đệ tử cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, e rằng cũng không nhiều bằng Diệp Tiêu!

Vừa nghĩ, Diệp Tiêu vừa đem đống lớn linh bảo trên Phân Bảo

Nham, toàn bộ thu vào Hỗn Độn Hồ Lô.

Thần niệm cảm nhận được Phân Bảo Nham trống trơn, trong lòng Diệp Tiêu, hiện lên một nụ cười tinh quái.

Đống lớn pháp bảo đó cố nhiên là thứ tốt, nhưng Phân Bảo Nham có thể nuôi dưỡng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tồn tại, phẩm cấp còn cao hơn cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Chính cái gọi là Phân Bảo Nham trong tay, thiên hạ ta có, Diệp Tiêu sao có thể bỏ qua?

Thế là trong khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ Phân Bảo Nham, cũng bị Diệp Tiêu thu vào túi!

Sau khi đắc thủ, Diệp Tiêu quả quyết thi triển Không Gian Đại Đạo, nhanh chóng thu Hỗn Độn Hồ Lô về, sau đó xóa sạch mọi dấu vết dao động không gian.

Cùng lúc đó, những sinh linh Hồng Hoang trong Tử Tiêu Cung đang tiễn Đạo Tổ hợp đạo, có không ít người đột nhiên nhíu mày, cảm giác như vừa mất đi thứ gì đó.

“Kỳ lạ, tại sao ta lại có cảm giác như vừa mất đồ?” “Ừm?

Ta mơ hồ cảm thấy, dường như có cơ duyên thuộc về ta, đột nhiên vụt qua?” “Chuyện gì vậy?

Tại sao trong lòng ta có cảm giác bất an?” Một số đại năng và sinh linh Hồng Hoang vốn sẽ có được bảo vật trên Phân Bảo Nham, lúc này đều ít nhiều có cảm ứng.

Nhưng lại không đoán ra được tại sao lại xuất hiện cảm ứng kỳ lạ này, cuối cùng chỉ đành thầm lắc đầu, tiếp tục cung tiễn Đạo Tổ hợp đạo.

Dù sao thì Đạo Tổ hợp đạo là đại sự, lúc này nếu có chút bất kính

nào, sau này Đạo Tổ hóa thân Thiên Đạo, người bất kính với Đạo Tổ sẽ bị trời phạt!

Thực ra, không chỉ những đại năng và sinh linh này có cảm ứng.

Ngay cả Hồng Quân đang dung hợp với Thiên Đạo, lúc này cũng có cảm ứng.

Mặc dù Hồng Quân khi quyết định phân bảo, đã cắt đứt ràng buộc và liên quan với những bảo vật đó, nhưng Phân Bảo Nham vẫn còn đó, trước khi Hồng Quân hợp đạo thành công, lão vẫn có thể cảm ứng được.

Theo lời dặn dò của Hồng Quân trước đó, đợi sau khi hợp đạo thành công, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, mới có thể rời khỏi Tử Tiêu Cung, đến Phân Bảo Nham tìm cơ duyên.

Lúc này Hồng Quân hợp đạo chưa kết thúc, ba ngàn khách Tử Tiêu cũng đang ở trong cung, nhưng cả Phân Bảo Nham và tất cả bảo vật trên đó, đều biến mất không thấy đâu, dù Hồng Quân sắp hợp đạo thành công, sắp vô bi vô hỉ xóa đi mọi tình cảm, lúc này cũng không khỏi có chút phân tâm.

Thủ pháp cuốn sạch không còn một mống, sao mà giống một tên nhóc được Thiên Đạo ưu ái nào đó vậy?

Hồng Quân theo bản năng, trong lòng liền có suy đoán.

Nhưng một khi phân tâm, liền suýt chút nữa khiến Hồng Quân từ trạng thái hợp đạo, rơi ra ngoài.

Lúc này là thời khắc quan trọng Hồng Quân hợp đạo, không thể xảy ra một chút sai sót nào!

Thế là Hồng Quân lập tức tĩnh tâm, không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục chuyên tâm hợp đạo.

Còn về sự biến mất của Phân Bảo Nham và linh bảo, cũng mặc kệ đi.

Dù sao đó là cơ duyên Hồng Quân để lại cho sinh linh Hồng Hoang, ai có được cũng đều là cơ duyên, dù thật sự toàn bộ bị Diệp Tiêu cuốn đi, vậy cũng chỉ là các sinh linh Hồng Hoang khác không có cơ duyên đó mà thôi!

Chuyện hợp đạo, mới là đại sự của Hồng Quân!

Một lúc lâu sau, thân hình của Hồng Quân, hoàn toàn ở giữa trạng thái có và không, trở nên huyền ảo phiêu diêu hơn trước, đồng thời thêm vài phần vô tình và khó lường.

Giữa thiên địa, xuất hiện vô số dị tượng thịnh đại, vô số sinh linh Hồng Hoang, đều cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng uy nghiêm và vĩ đại, bao phủ Hồng Hoang, lập tức run rẩy, đồng loạt hướng về trời bái lạy.

Tất cả sinh linh trong Tử Tiêu Cung, cũng đồng loạt cúi lạy: "Cung chúc lão sư (Đạo Tổ) hợp đạo thành công!" Hồng Quân đã hợp với Thiên Đạo, trong ánh mắt càng thêm vài phần lạnh lùng vô tình, một niệm vang vọng trong lòng mọi người: "Từ nay về sau, Lượng Kiếp không xuất, Hồng Quân không hiện!" Sau đó, tất cả đều im lặng.

Mặc dù trên đạo đài của Tử Tiêu Cung, có bóng dáng của Hồng Quân hư ảo, lúc ẩn lúc hiện, nhưng đó không phải là Hồng Quân, mà là một loại thể hiện của Hồng Quân.

Chương 82

Hồng Quân lúc này, đã hợp với Thiên Đạo Hồng Hoang, không nơi nào không có.

Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải là Hồng Quân.

Một đám sinh linh trong Tử Tiêu Cung, sau khi lại một lần nữa cung kính cúi lạy hình chiếu của Hồng Quân, liền lần lượt hướng ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Chuyện Đạo Tổ để lại rất nhiều bảo bối trên Phân Bảo Nham, chờ đợi mọi người đi tìm cơ duyên, họ vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Bây giờ Đạo Tổ cuối cùng đã hợp đạo thành công, những kẻ này tự nhiên không có chút do dự nào, liền ùn ùn kéo đến Phân Bảo Nham.

Dù sao thì bảo vật và những thứ tốt Đạo Tổ để lại tuy không ít, nhưng chung quy cũng có hạn, hơn nữa nếu có thể đến sớm hơn người khác một khắc, liền có thể thu được nhiều bảo bối hơn!

Ai lại chê pháp bảo trong tay mình nhiều?

"Ta Côn Bằng chắc chắn sẽ có đại cơ duyên!" Côn Bằng tu đạo cực ác và cực tốc, vỗ cánh một cái đã bay không biết bao nhiêu vạn dặm, tự cho mình cực tốc trong lòng vui mừng, chỉ cần là người đầu tiên đến Phân Bảo Nham, liền có thể có được pháp bảo tốt nhất và nhiều nhất!

"Ta Đông Vương Công là Nam Tiên Chi Thủ, Đạo Tổ hợp đạo, Lục Tôn Thánh nhân chưa xuất, trật tự Hồng Hoang nên do ta chấp chưởng, bảo vật cũng nên do ta phân phát!" Đông Vương Công không cam chịu thua kém, lúc này lại lôi ra thân phận gân gà đó làm lệnh bài, muốn có được quyền phân bảo.

Khi bảo vật do y phân phát, Đông Vương Công có thể cho mình và thân tín, phân những bảo vật tốt nhất, như vậy sau khi Tiên Đình thành lập, khí vận cũng sẽ mạnh mẽ hơn, khiến Đông Vương Công có khả năng công đức thành Thánh lớn hơn.

"Đạo Tổ phân bảo không công bằng, cho ta kém xa Tam Thanh, bảo bối trên Phân Bảo Nham, ta phải lấy nhiều hơn một chút, để cân bằng!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn càng tính toán kỹ lưỡng, cực tốc lao về phía Phân Bảo Nham.

Dù sao cũng là Thánh nhân định sẵn, Đạo Tổ lại nói Tây phương sẽ đại hưng, hai tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, không hề sợ đắc tội người khác!

Thực lực mạnh mẽ như Tam Thanh và Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có tham vọng lớn, cũng lập tức xuất phát, đông đảo đại năng đuổi theo nhau, lần lượt đến được nơi có Phân Bảo Nham.

Thế nhưng, khi nhìn thấy trước mắt là một khoảng trống không, lập tức ngây người?

Không phải Đạo Tổ nói trên Phân Bảo Nham để lại rất nhiều cơ duyên sao?

Cơ duyên đâu?

Pháp bảo đâu?

Phân Bảo Nham đâu?

Đừng nói là bóng dáng của Phân Bảo Nham, ngay cả một cọng cỏ cũng không thấy!

Vào khoảnh khắc này, đông đảo đại năng và sinh linh Hồng Hoang, đàn ông thì im lặng, phụ nữ thì rơi lệ.

Không, tất cả ba ngàn khách của Tử Tiêu, đều không nhịn được mà bật khóc.....

"Khoan đã!

Đạo Tổ không phải đã để lại rất nhiều pháp bảo trên Phân Bảo Nham, cho chúng ta tìm kiếm cơ duyên hay sao!" Trong bầu không khí cực kỳ im lặng và ngột ngạt, Đông Vương Công với vẻ mặt như sắp khóc, lên tiếng đầu tiên.

Mất công trước đó còn ra vẻ ta đây với thân phận Nam Tiên Chi Thủ, chủ trì việc phân chia bảo vật, giờ thì hay rồi, đến cái bóng của Phân Bảo Nham cũng chẳng thấy đâu, phân cái rắm à?

"Liệu có phải Đạo Tổ nhớ nhầm không, lão nhân gia bận rộn hợp đạo, nên quên chưa lấy bảo bối ra?" Cũng có sinh linh Hồng Hoang cất giọng lí nhí với vẻ uất ức.

"Đạo Tổ lão nhân gia lợi hại đến mức nào, chuyện quan trọng như vậy mà cũng nhầm được sao?

Hơn nữa, dù Đạo Tổ có quên đặt bảo bối ở đó, thì Phân Bảo Nham vốn dĩ ở ngay ngoài Tử Tiêu Cung, bây giờ đến cả Phân Bảo Nham cũng biến mất rồi?" Cũng có đại năng Hồng Hoang đầu óc nhanh nhạy, lập tức sa sầm mặt mày phản bác.

Lời của Thánh nhân Đạo Tổ Hồng Quân toàn năng, tự nhiên không thể là giả.

Bây giờ vị trí của Phân Bảo Nham lại trống không, vậy chỉ có thể giải thích một điều, có kẻ nào đó đã ra tay trước khi chúng sinh linh kịp đến, cuỗm sạch tất cả bảo bối cùng với Phân Bảo Nham!

Chẳng khó để đoán ra, vì vậy khi những sinh linh Hồng Hoang này ý thức được điều đó, tâm trạng lập tức càng thêm uất ức và phẫn nộ.

Thậm chí có một vài kẻ nóng tính, ngay tại chỗ chửi ầm lên:

“Thằng khốn nạn nào làm chuyện này, cũng quá tuyệt tình rồi đi, một món pháp bảo cũng không chừa cho người khác, đến cả Phân Bảo Nham cũng thu đi mất!” “Rốt cuộc là ai làm, mau đứng ra đây!

Cơ duyên mà Đạo Tổ để lại cho đông đảo đạo hữu, một mình ngươi độc chiếm hết, không sợ nhiễm phải nhân quả, bị Đạo Tổ giáng tội sao!” “Vị đạo hữu kia, đứng ra đi, phàm sự lưu một đường, sau này còn dễ gặp lại!” Đám đông sinh linh tức đến sôi máu, kẻ thì chửi bới, kẻ thì uy hiếp, kẻ lại giả làm người tốt dụ dỗ kẻ đó ra mặt, thật là náo nhiệt.

Kẻ đầu sỏ gây tội là Diệp Tiêu, thì đang đứng trong đám đông, lạnh lùng quan sát tất cả, trong lòng cười khẩy.

Mấy gã này cũng hết cách rồi, chỉ có thể chửi bới uy hiếp, nhưng chẳng có tác dụng gì sất.

Những bảo bối này một khi đã được Hồng Quân ném ra, thì không còn nhân quả gì với Hồng Quân nữa, tự nhiên người có duyên sẽ được, chỉ là cơ duyên của Diệp Tiêu lớn hơn những kẻ khác mà thôi.

Hơn nữa, đồ đã vào tay Diệp Tiêu rồi, bảo y nhổ ra ư?

Cửa cũng không có!

Nhưng trên mặt, Diệp Tiêu vẫn làm ra vẻ uất ức bất đắc dĩ, y hệt như những đại năng và sinh linh xung quanh.

Dù sao thì vai diễn của y lúc này, chính là một trong những chúng sinh ra khỏi Tử Tiêu Cung muộn, vô duyên với bảo vật phân chia.

Chương 83

"Phong cách hành sự của kẻ cuỗm đi Phân Bảo Nham, sao mà giống hệt chuyện ở Bồng Lai Tiên Đảo trước đây vậy!" Lúc này, Đông Vương Công, Côn Bằng, Minh Hà... liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ quen thuộc trong mắt đối phương.

Ngay lập tức, họ liền liên tưởng đến hai gã Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây phương!

Cùng một công thức, cùng một mùi vị, tám chín phần mười lại là do gã Chuẩn Đề đó làm!

Trong lòng Đông Vương Công và Côn Bằng, lập tức dấy lên mấy phần tức giận.

Chỉ là lúc này họ đành phải cố gắng đè nén xuống, dù sao Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng là hai trong sáu Thánh nhân định sẵn của thiên đạo, lúc này dù có nhảy ra chỉ trích Chuẩn Đề, cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Thậm chí chuyện truy sát Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trước đây, còn khiến họ toát mồ hôi lạnh.

Gã Chuẩn Đề kia mà thành Thánh, không tìm họ báo thù trận truy sát ngày trước đã là may mắn lắm rồi!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nào có biết, họ lại một lần nữa vô cớ trở thành đối tượng bị nghi ngờ, dù lần này Đông Vương Công không hề biểu hiện sự nghi ngờ đó ra mặt.

Cùng lúc đó, đôi mắt của Chuẩn Đề, lại nhanh chóng dán chặt vào người Diệp Tiêu.

Những sinh linh Hồng Hoang này không biết bộ mặt thật của Diệp

Tiêu, nhưng Chuẩn Đề, kẻ bị lừa đến thê thảm, thì lại biết!

Từ thủ đoạn quen thuộc đến mức cướp sạch cả Phân Bảo Nham, Chuẩn Đề đã liên tưởng đến cảnh tượng vô sỉ khi Diệp Tiêu đào sạch cả Tam Quang Trì và tổ mạch dưới lòng đất!

Lần này cũng tuyệt đối là do Diệp Tiêu làm!

Nghĩ đến đây, trong lòng Chuẩn Đề càng tức sôi máu, ngay lập tức có ý định vạch trần Diệp Tiêu.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, Diệp Tiêu, người đang bị Chuẩn Đề nhìn chằm chằm, đột nhiên ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của Chuẩn Đề, rồi nở một nụ cười vô hại.

Nụ cười này, lập tức khiến trong lòng Chuẩn Đề giật nảy mình, suýt nữa thì tè ra quần.

Chuẩn Đề, kẻ từng bị Diệp Tiêu lừa đến vô cùng thê thảm, đối với nụ cười vô hại mang tính biểu tượng này của Diệp Tiêu, sớm đã có ám ảnh tâm lý.

Người khác nhìn thấy Diệp Tiêu mỉm cười, chỉ cảm thấy Diệp Tiêu hòa nhã.

Nhưng khi Chuẩn Đề nhìn thấy nụ cười của Diệp Tiêu, trong lòng lại theo bản năng nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị Diệp Tiêu chi phối trước đây!

"Gã này, chắc chắn biết mình định làm gì, nên mới cười với mình một cách ngông cuồng như vậy, đằng sau nhất định có âm mưu!" Chuẩn Đề lúc này, có thể nói là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, suy nghĩ trong đầu quay cuồng, luôn cảm thấy trong nụ cười kia của Diệp Tiêu, chắc chắn ẩn chứa âm mưu.

"Đúng rồi!

Lần trước ở đảo Bồng Lai, Diệp Tiêu đổ vỏ cho mình, lúc mình chỉ chứng Diệp Tiêu, tất cả mọi người đều tin Diệp Tiêu mà không tin mình, vì gã này ngụy trang quá giỏi, thủ đoạn cũng cao siêu, quả thực không để người khác phát hiện ra sơ hở!" "Lần này Phân Bảo Nham bị cướp sạch, Diệp Tiêu cũng ngồi cùng mọi người trong Tử Tiêu Cung, chưa từng rời đi.

Lúc này mình dù có chỉ ra là Diệp Tiêu làm, Diệp Tiêu chỉ cần nói mình chưa từng rời khỏi Tử Tiêu Cung là có thể thoát tội!

Cảnh giới của Diệp Tiêu hiện giờ là Chuẩn Thánh tam trọng thiên, cao hơn cả sư huynh đệ mình, lại thêm giao tình không tệ với Thông Thiên, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, còn xưng huynh gọi đệ với Thập Nhị Tổ Vu, dù mình có chỉ chứng Diệp Tiêu, người khác cũng sẽ không tin!

Thậm chí có thể bị Diệp Tiêu cắn ngược lại một phát!" Nhanh chóng, Chuẩn Đề đã nảy sinh ra một chuỗi liên tưởng như vậy, Chuẩn Đề vốn lòng dạ bẩn thỉu, lúc này cảm thấy toàn thân Diệp Tiêu đều viết đầy hai chữ âm mưu quỷ kế: "Đúng, nhất định là như vậy!

Mình nhất định không thể mắc bẫy của Diệp Tiêu, lần này tạm tha cho hắn, chờ cơ hội sau này rồi tính!" Cuối cùng, Chuẩn Đề đã dập tắt ý định chỉ chứng Diệp Tiêu, và còn có chút hả hê vì đã tránh được việc bị Diệp Tiêu lừa một lần nữa.

Diệp Tiêu muốn lừa ta ư?

Ta đây Chuẩn Đề, nhất quyết không mắc bẫy!

Nào ngờ trong lòng Diệp Tiêu, đã sắp cười chết rồi.

Vì Chuẩn Đề đã mắc bẫy!

Diệp Tiêu quả thực biết Chuẩn Đề sẽ nghĩ vậy, nụ cười kia cũng là cố ý lộ ra cho Chuẩn Đề xem.

Mục đích chính là để cố ý dọa Chuẩn Đề, khiến Chuẩn Đề suy nghĩ nhiều, từ đó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Quả nhiên, Chuẩn Đề, gã âm hiểm này, đã tự não bổ ra rằng Diệp Tiêu muốn hại mình, lập tức sợ co rúm lại.

Hơn nữa, Chuẩn Đề vốn chỉ biết là Diệp Tiêu làm, nhưng lại không hiểu rõ Diệp Tiêu làm như thế nào, cũng chẳng có chứng cứ!

Rõ ràng biết, nhưng lại không có chứng cứ, bản thân điều này đã đủ khiến Chuẩn Đề uất ức cả buổi.

Chỉ dùng một nụ cười đã dọa sợ Chuẩn Đề, Diệp Tiêu mỉm cười dời tầm mắt khỏi người Chuẩn Đề.

Khoảnh khắc tiếp theo, y quay hướng, hướng nụ cười vô hại mang tính biểu tượng đó về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Tam Thanh. ...

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này, đang đứng kề vai với Lão Tử và Thông Thiên.

Chương 84

Chỉ thấy y mặt mày kiêu ngạo lạnh lùng, nhìn những sinh linh Hồng Hoang vì mất đi cơ duyên mà tức giận, sâu trong ánh mắt, mang theo một tia hả hê được che giấu kỹ lưỡng.

Lúc đầu, ba huynh đệ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh kết bạn đồng hành, cũng có ý định đến Phân Bảo Nham hốt thêm một ít bảo vật cơ duyên.

Dù đã được Hồng Quân ban cho không ít đồ tốt, trong đó thậm chí còn có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng ai lại chê bảo bối trong tay mình nhiều chứ?

Khi phát hiện Phân Bảo Nham và tất cả bảo bối đều biến mất, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, ban đầu cũng có chút phẫn nộ và khó chịu.

Trong lòng đã sớm chửi rủa kẻ hớt tay trên kia ngàn vạn lần.

Nhưng ngay sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhanh chóng thay đổi tâm thái.

Dù không biết Phân Bảo Nham bị ai cuỗm đi, nhưng nhìn tình hình hiện tại, tuyệt đối không thể là những người trong Tử Tiêu Cung.

Bởi vì lúc đó đông đảo sinh linh đều đang ở trong Tử Tiêu Cung cung tiễn Đạo Tổ hợp đạo, không một ai rời đi.

Cả Hồng Hoang, những sinh linh có thể vượt qua hỗn độn ngoài Cửu Trọng Thiên, đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, cũng chỉ có bấy nhiêu người này.

Những sinh linh Hồng Hoang còn lại, đến Cửu Trọng Thiên cũng không rời khỏi được, tự nhiên cũng không thể chạy đến ngoài Tử Tiêu

Cung cuỗm đi bảo bối trên Phân Bảo Nham.

Trừ phi là một vài tồn tại cực kỳ thần bí đặc thù, những vị đó đều cùng thế hệ với Hồng Quân, từ sau khi Hồng Quân thành Thánh, những tồn tại đó cũng không còn xuất hiện.

Như vậy, chuyện này đã trở thành một vụ án không đầu không cuối, tồn tại thần bí cuỗm đi Phân Bảo Nham, có lẽ cũng không dám mang bảo bối ra Hồng Hoang mà khoe khoang.

Có bảo bối trong tay mà không dám dùng, cũng giống như không có bảo bối!

Hơn nữa theo Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy, sáu vị Thánh nhân đã được định sẵn, gã kia dù có lấy được một đống bảo bối, không thành Thánh thì chung quy vẫn là con kiến!

Điều đó cũng có nghĩa là, bỏ qua con "kiến" kia, thì ở Hồng Hoang hiện nay, người có pháp bảo nhiều nhất và quý giá nhất, chính là Tam Thanh!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, cùng với dị bảo Thiên Đạo Chư Thiên Khánh Vân và vô số bảo vật khác.

Trong đó Bàn Cổ Phiên do lưỡi rìu của Bàn Cổ Khai Thiên Phủ hóa thành, công phạt vô song, có thể phá vỡ càn khôn, khai mở hỗn độn!

Chư Thiên Khánh Vân thì do một luồng thanh khí từ tim Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, sau khi Bàn Cổ thân vẫn, Chư Thiên Khánh Vân trở thành chí bảo phòng thân của Đạo Tổ Hồng Quân, nay lại được Hồng Quân ban cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chư Thiên Khánh Vân là tồn tại có thể được Hồng Quân dùng làm chí bảo phòng thân, sức phòng ngự của nó mạnh mẽ đến đâu, có thể

tưởng tượng được!

Hiện nay Nguyên Thủy Thiên Tôn có hai đại chí bảo công thủ Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân, so với Thái Thanh chỉ có chí bảo phòng thủ Thái Cực Đồ, và Thông Thiên chỉ có chí bảo sát phạt Tru Tiên Kiếm Trận, thì toàn diện và cân bằng hơn nhiều.

Những đại năng ở Tử Tiêu Cung và sinh linh Hồng Hoang kia, lại đến một cọng lông cũng không vớt được, điều đó cũng có nghĩa là khoảng cách về nội tình pháp bảo giữa Nguyên Thủy và họ, ngày càng bị kéo xa!

Từ nay về sau, Nguyên Thủy có hai đại chí bảo công phạt phòng thân và trấn áp khí vận, lại có Ngọc Hư Lưu Ly Đăng và vô số Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác, có thể nói là đại năng giàu có nhất toàn bộ Hồng Hoang.

Thậm chí so với năm vị Thánh nhân định sẵn còn lại, cũng có chút ưu thế.

Vì vậy Xiển Giáo, cũng nên là lựa chọn hàng đầu của những kẻ có khí vận phúc đức ở Hồng Hoang, chắc chắn sẽ nhân tài đông đúc, đại hưng ở Hồng Hoang!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có cơ hội, nhờ vào công đức khổng lồ, trở thành người đầu tiên thành Thánh, thậm chí trở thành người có thực lực đứng đầu trong Lục Thánh!

Nghĩ đến những điều này, tâm thái của Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm sao có thể không kiêu ngạo tự đắc, thậm chí tràn đầy kỳ vọng vào tương lai?

Nhưng ngay lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên trong lòng chấn động, nảy sinh một cảm giác vô cùng không ổn!

Nhìn theo cảm giác đó, vừa hay đối diện với nụ cười vô hại của

Diệp Tiêu!

Khoảnh khắc đối diện với nụ cười của Diệp Tiêu, dự cảm không lành trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều, thậm chí khiến y có chút hoảng hốt!

Kỳ lạ!

Tại sao ta nhìn gã Diệp Tiêu này cười, lại có cảm giác hoảng hốt?

Khoảnh khắc này, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, thầm kinh ngạc nghi ngờ, vô cùng không thể lý giải.

Cũng phải, Nguyên Thủy Thiên Tôn, người đang tràn đầy kỳ vọng và dã tâm vào tương lai, chính là lúc tâm thái bành trướng, có thể nói là người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái, một vài chuyện xảy ra trước đó, đã bị y vô thức bỏ qua.

Thế là, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cố tỏ ra bình tĩnh, đáp lại Diệp Tiêu một nụ cười.

Khi Diệp Tiêu nhìn thấy nụ cười cố tỏ ra bình tĩnh nhưng thực chất có chút ngớ ngẩn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng lập tức hiểu ra, lão già này đúng là quý nhân hay quên, không nhớ chuyện ở trên núi Côn Luân trước đây.

Thế là Diệp Tiêu lại lần nữa đáp lại Nguyên Thủy Thiên Tôn một nụ cười vô hại, từ tốn dụ dỗ nói: "Ngọc Thanh đạo hữu, không phải là quên mất chuyện gì rồi chứ?" Nghe lời Diệp Tiêu, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn trong lòng đã cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức có chút kinh ngạc: "Diệp Tiêu đạo hữu, không biết đạo hữu nói là chuyện gì?" Đồng thời, suy nghĩ trong đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, càng chuyển động nhanh hơn.

"Ha ha, cũng không có chuyện gì lớn." Diệp Tiêu cười ha ha một tiếng, lớn tiếng nói: "Trước đây vì chuyện Thượng Thanh đạo hữu

xuống núi lịch lãm, bần đạo đã đánh cược với Ngọc Thanh đạo hữu một phen, Ngọc Thanh đạo hữu chắc sẽ không nhanh quên như vậy chứ?" Khi lời của Diệp Tiêu vừa dứt, trái tim vốn chỉ kinh ngạc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đột nhiên chùng xuống!

Sắc mặt cả người, cũng có chút sa sầm!

Chuyện vì sĩ diện và ham chút lợi nhỏ, đánh cược với Diệp Tiêu rồi thua, y tự nhiên chưa quên.

Chương 85

Nếu không phải vì Diệp Tiêu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không đột phá Chuẩn Thánh muộn hơn Thông Thiên, mất mặt không ít ở Hồng Hoang.

Chỉ là vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn vì được bảo vật mà tâm trạng vui vẻ, lại thêm sau khi Diệp Tiêu thắng cược, cũng không đòi Nguyên Thủy Thiên Tôn vật cược, phất tay không nhắc nữa, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy Diệp Tiêu biết điều, nên mới bỏ qua chuyện này.

Lúc này lại bị Diệp Tiêu nhắc đến trước mặt mọi người, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút tức giận, nhưng trên mặt lại không đỏ không tim đập nói: "Đương nhiên là nhớ, nếu không phải vì Diệp Tiêu đạo hữu, tam đệ của ta cũng sẽ không nhanh chóng đột phá Chuẩn Thánh như vậy, cũng sẽ không vì thế mà thành lập Tiệt Giáo." Hiển nhiên, trong lời của Nguyên Thủy, cũng mang theo một chút toan tính, nói cho các sinh linh Hồng Hoang biết, Thông Thiên đột phá sớm hơn y là vì có Diệp Tiêu chỉ điểm.

Trí tuệ của hai người cộng lại, Thông Thiên sớm hơn Nguyên Thủy một chút đột phá vào Chuẩn Thánh cũng là bình thường, không phải là Nguyên Thủy Thiên Tôn không bằng.

Diệp Tiêu chẳng thèm để ý đến chút toan tính của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại cười lớn một tiếng nói: "Đạo hữu đã nhớ, vậy chắc là chưa quên vật cược là ba món pháp bảo chứ?" Câu nói của Diệp Tiêu vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức mặt đen như đít nồi, cuối cùng cũng hiểu ý của Diệp Tiêu!

Lúc thua cược trên núi Côn Luân trước đây, Nguyên Thủy Thiên

Tôn chỉ vào pháp bảo trên người mình, để Diệp Tiêu tùy ý chọn ba món, kết thúc vụ cá cược.

Nhưng lúc đó Diệp Tiêu lại phất tay không nhắc đến chuyện này, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền cho rằng Diệp Tiêu biết điều, thắng cược nhưng không lấy vật cược, cũng vui vẻ như vậy, không đưa pháp bảo cho Diệp Tiêu.

Cũng chính vì Nguyên Thủy Thiên Tôn cho rằng Diệp Tiêu đã hủy bỏ vụ cá cược ba món pháp bảo, nên vừa rồi khi Diệp Tiêu mở lời mấy câu đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới không nhớ ra chuyện này.

Nhưng lúc này khi Diệp Tiêu lại lần nữa chính thức đề xuất, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức muốn nổ tung!

Mẹ nó!

Mấy người có ý gì đây?

Lúc trước trên núi Côn Luân, khi trên người ta đây chẳng có đồ gì tốt, bảo ngươi chọn ba món thì không chọn.

Bây giờ ta vừa mới được Đạo Tổ ban cho một đống Tiên Thiên Chí Bảo và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong tay toàn đồ tốt, Diệp Tiêu lại đúng lúc này nhảy ra, nhắc đến vụ cá cược kia!

Khoảnh khắc này, tâm trạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, quả thực bùng nổ không thể tả.

Trong lòng có một câu MMP, chỉ chực thốt ra. ...

Ngoài Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đen như mực nhìn Diệp Tiêu, hơi thở cũng không khỏi nặng nề thêm mấy phần.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến cả ý nghĩ giết Diệp Tiêu cũng có rồi!

Diệp Tiêu lại lôi vụ cá cược kia ra, rõ ràng là đang nhắm đến

những bảo bối vừa được Đạo Tổ ban cho!

Một lô pháp bảo quý giá như vậy, trong đó còn có hai kiện chí bảo, sớm đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn coi là nền tảng để Xiển Giáo hưng thịnh, giúp y trở thành Thánh nhân đệ nhất Thiên Đạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có thể chịu nhường ra?

Đừng nói là nhường ra, chỉ cần có một chút ý đồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể dung thứ!

Lúc này, những đại năng và sinh linh Hồng Hoang xung quanh, cũng lần lượt bị động tĩnh bên phía Diệp Tiêu và Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hút sự chú ý.

Đến nỗi tâm trạng bi phẫn và uất ức vì Phân Bảo Nham bị người ta cuỗm mất, cũng bị đè nén xuống.

Dù sao bảo bối và cơ duyên đã mất, cũng không tìm ra được ai làm.

Bên phía Diệp Tiêu và Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại dường như có chút không khí không ổn, còn nhắc đến chuyện đánh cược ở Côn Luân Sơn và ba món pháp bảo.

Rõ ràng là có kịch hay để xem!

Cảm giác được ánh mắt của đông đảo sinh linh đều đổ dồn về phía mình, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm khó coi.

Y nghi ngờ Diệp Tiêu cố ý trước mặt nhiều người như vậy, đề cập đến chuyện này.

Bởi vì dưới sự vây xem của đông đảo sinh linh Hồng Hoang, dù Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh nhân định sẵn của thiên đạo, mắt cao hơn đỉnh, cũng phải có chút kiêng dè!

Ánh mắt âm trầm nhanh chóng đảo một vòng, Nguyên Thủy Thiên

Tôn lạnh mặt nói: “Diệp Tiêu đạo hữu, trò đùa này có hơi quá rồi đấy.

Trước đây ở Côn Luân Sơn, lúc ta định lấy ba món pháp bảo cho ngươi, chính ngươi đã từ chối, và phất tay không nhắc đến chuyện này nữa.

Bây giờ lại lật lọng?” Đưa bảo bối trong tay cho Diệp Tiêu, theo Nguyên Thủy Thiên Tôn là tuyệt đối không thể, nhưng y cũng không muốn trước mặt nhiều sinh linh Hồng Hoang như vậy, bị coi là kẻ bội tín phụ nghĩa.

Thế là trong lòng liền nảy ra ý, ba câu hai lời, đã chụp cái mũ không giữ lời hứa, lật lọng lên đầu Diệp Tiêu.

Hơn nữa, theo Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy, đây vốn dĩ là sự thật.

Diệp Tiêu lại cười: “Ngọc Thanh đạo hữu, lời này sai rồi.

Lúc đó ở Côn Luân Sơn, ta chỉ là chưa nghĩ ra nên lấy ba món pháp bảo nào, nên mới nói tạm thời không nhắc đến, cũng là để ta tiếp tục suy nghĩ.

Bây giờ ta đề cập đến, chính là vì ta đã suy nghĩ xong rồi, không phải là lật lọng.

Nếu không tin, Ngọc Thanh đạo hữu có thể cảm ứng, Thiên Đạo thệ ngôn mà chúng ta lập lúc đó vẫn còn ràng buộc đấy.

Thiên Đạo thệ ngôn còn ràng buộc, chứng tỏ vụ cá cược này chưa kết thúc.

Chương 86

Cái gọi là không bao giờ nhắc lại nữa, chắc là do Ngọc Thanh đạo hữu đơn phương mong muốn mà thôi!" Lời của Diệp Tiêu vừa dứt, sắc mặt vốn có chút tự đắc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bỗng nhiên đen lại!

"Không ổn rồi!

Mình lại quên mất vụ Thiên Đạo thệ ngôn này!" Khoảnh khắc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn uất ức đến mức suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Lúc đánh cược, y cũng sợ Diệp Tiêu thua rồi không nhận nợ, nên mới đồng ý vụ cá cược được gia trì bằng Thiên Đạo thệ ngôn.

Sau này Nguyên Thủy thua cược, Nguyên Thủy muốn để Diệp Tiêu chọn pháp bảo, lúc Diệp Tiêu nói không nhắc đến chuyện này, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn vui mừng, cũng thuận lý thành chương mà mặc nhận.

Ngược lại quên mất xác nhận Thiên Đạo thệ ngôn có kết thúc hay không!

Bây giờ Diệp Tiêu nhắc đến Thiên Đạo thệ ngôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức cảm giác được, lời thề lập ra trước đó, vẫn chưa kết thúc!

"Ai!

Sớm biết như vậy, lúc đầu không nên bị ma xui quỷ khiến đánh cược với Diệp Tiêu, đã đánh cược, cũng không nên lập Thiên Đạo thệ ngôn!

Đã lập Thiên Đạo thệ ngôn, cũng nên lúc đó đưa ba món pháp bảo

không ra gì cho hắn, để kết thúc nhân quả này!" Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, phiền não vô cùng, hối hận không thôi mà liên tục gầm thét.

Dù sao trước đây y ngàn vạn lần cũng không ngờ, sẽ có một ngày được Hồng Quân ban cho nhiều chí bảo như vậy, càng không ngờ Diệp Tiêu sẽ chờ đến lúc này, nhảy ra bắt y thực hiện lời hứa!

Nếu chỉ là một vụ cá cược tùy tiện, vậy thì Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng lắm là mặt dày một chút, trực tiếp không nhận.

Dù sao có chí bảo trong tay, lại là một trong sáu Thánh nhân định sẵn, không nhận nợ, cũng chỉ bị bàn tán vài câu, mất mát đều là hư danh.

Nhưng một khi ở giữa có thêm Thiên Đạo thệ ngôn, thì nhân quả trong đó lớn lắm!

Hồng Hoang thiên địa, Thiên Đạo lớn nhất!

Thiên Đạo tuy trước khi Hồng Quân hợp đạo, còn mông muội hỗn độn, không có ý thức cụ thể, nhưng vô số trật tự nhân quả vẫn vận chuyển không ngừng.

Lập ra Thiên Đạo thệ ngôn, liền bị Thiên Đạo ràng buộc, nếu vi phạm lời thề, sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt!

Như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn dù có không muốn nhận nợ, e rằng cũng không được!

Nhìn sắc mặt khó coi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Diệp Tiêu không nói gì, những sinh linh Hồng Hoang xung quanh, đám đông hóng hớt, lập tức bàn tán không sợ chuyện lớn: "Ui!

Nhìn sắc mặt khó coi của Nguyên Thủy Thiên Tôn kìa, lời của Diệp Tiêu là thật rồi!

Trước đây Nguyên Thủy đánh cược với Diệp Tiêu, thua mất ba món pháp bảo, Diệp Tiêu lúc này đúng là đến đòi nợ rồi!" "Hê!

Lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc là uất ức chết mất!

Vụ cá cược được tùy ý chọn ba món pháp bảo, Diệp Tiêu sẽ chọn ba món nào còn phải hỏi sao?

Đương nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo quý giá nhất!" "Diệp Tiêu cũng thật may mắn, lúc đánh cược với Nguyên Thủy Thiên Tôn, không lập tức đòi bảo bối, mà đợi đến lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn thời vận đến, phát tài một phen!" "Chỉ sợ không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn thời vận đến phát tài, mà là Diệp Tiêu mới đúng là người phát tài!" Tiếng bàn tán của đông đảo sinh linh Hồng Hoang, cũng không che đậy gì nhiều, cũng không quá kiêng dè Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đặc biệt là trong đám đông bàn tán, không thiếu một vài đại năng Hồng Hoang vì vô duyên với ngôi vị Thánh nhân định sẵn mà trong lòng bất bình, càng châm biếm mỉa mai lợi hại.

Đừng nói Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này chưa phải là Thánh nhân, dù sau này có thật sự thành Thánh, cũng không thể tùy tiện làm càn, muốn đối phó ai thì đối phó!

Trong lúc các sinh linh Hồng Hoang bàn tán, Diệp Tiêu vẫn giữ nụ cười vô hại, ung dung chờ đợi câu trả lời tiếp theo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Diệp Tiêu đạo hữu, nếu đã như vậy, ta có thể để ngươi chọn ba món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ là hai đại chí bảo Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân, là Đạo Tổ đặc biệt ban cho, không thể lấy." Trầm tư một lát, Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn răng, đưa ra sự nhượng bộ mà y cho là hợp lý, chỉ mong mau chóng kết thúc Thiên Đạo thệ ngôn này.

Nếu không, dưới sự phản phệ của Thiên Đạo, Nguyên Thủy có thể còn không thành Thánh được!

"Ngọc Thanh đạo hữu, lúc chúng ta giao ước trước đây, ngươi nói là để ta tùy ý lấy ba món bảo vật, nếu thêm vào hạn chế, còn gọi là tùy ý lấy sao?

Hơn nữa, nếu là Đạo Tổ đặc biệt ban cho, vậy thì mỗi món bảo vật trên người đạo hữu, chẳng phải đều là Đạo Tổ đặc biệt ban cho sao?" Diệp Tiêu nhàn nhạt cười, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn không chớp mắt nói: "Vừa hay, ta vừa ý Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân, món cuối cùng thì chọn Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đi, bây giờ mời đạo hữu thực hiện lời thề!" Sau một hồi thăm dò và tạo thế, Diệp Tiêu cuối cùng cũng lộ ra mục đích!

Lúc đó ở Côn Luân Sơn dụ dỗ Nguyên Thủy vào bẫy đánh cược, mục đích chính là Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên và dị bảo Thiên Đạo Chư Thiên Khánh Vân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại muốn giữ lại mấy món đó, để Diệp Tiêu chọn những món kém hơn một bậc ư?

Không có cửa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này, thì thật sự tức đến nội thương rồi!

Diệp Tiêu, làm ơn làm người đi!

Trong lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến nội thương, những sinh linh Hồng Hoang xung quanh, lại tràn đầy sùng bái và ngưỡng mộ nhìn về phía Diệp Tiêu.

Trong lòng thầm hô cao tay!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi còn kiêu ngạo tự phụ, không ai bì kịp đến mức nào?

Chương 87

Dù ánh mắt che giấu rất tốt, một vài đại năng Hồng Hoang cũng có thể cảm nhận được sự miệt thị đối với các đại năng khác từ trong xương tủy của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Chẳng qua là y cảm thấy mình là một trong sáu Thánh nhân định sẵn, lại được hai kiện chí bảo cùng vô số pháp bảo, tương đương với việc đứng trên các chúng sinh khác, dù là đại năng trước đây có địa vị tương đương, cũng sẽ trở thành con kiến dưới chân Nguyên Thủy!

Bây giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới vênh váo không ai bì kịp, lại một mặt đen như đít nồi, rồi từ đen chuyển sang đỏ bừng, đỏ bừng chuyển sang tái mét, đừng hỏi là đẹp mắt đến mức nào!

Diệp Tiêu ép Nguyên Thủy Thiên Tôn đến mức này, trâu bò!

Cũng khiến những sinh linh Hồng Hoang đó, cảm thấy hả giận vô cùng.

Tất nhiên, họ cũng vô cùng ngưỡng mộ Diệp Tiêu.

Dù sao Bàn Cổ Phiên, Chư Thiên Khánh Vân và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phải là que cời lửa, mà là Tiên Thiên Chí Bảo và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Lúc Hồng Quân ban bảo vật cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, không biết có bao nhiêu người trong lòng ngưỡng mộ ghen tị hận, thèm đến nhỏ dãi, hận không thể là người được ban bảo vật đó.

Bây giờ, Diệp Tiêu dựa vào Thiên Đạo thệ ngôn với Nguyên Thủy Thiên Tôn trước đây, bắt Nguyên Thủy Thiên Tôn phải đưa chí bảo ra, có thể nói là rút củi đáy nồi, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn mừng hụt một phen, cuối cùng lại hời cho Diệp Tiêu!

“Quá đáng sợ!

Nụ cười của Diệp Tiêu quả thực quá đáng sợ!” Cùng lúc đó, Chuẩn Đề nhìn thấy nụ cười biểu tượng mà Diệp Tiêu dành cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến sắp hộc máu, lập tức lau vệt mồ hôi lạnh trên trán.

Chuẩn Đề lúc này, càng thêm may mắn vì vừa rồi không tìm Diệp Tiêu gây phiền phức, mới thoát được một kiếp.

Nếu không, e rằng cảnh ngộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này, chính là tấm gương cho Chuẩn Đề!

Tất cả sinh linh Hồng Hoang đều cảm thấy Diệp Tiêu vận khí tốt, vừa hay đụng phải kẻ xui xẻo Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Chuẩn Đề lại không nghĩ vậy, từ kinh nghiệm bị Diệp Tiêu lừa thảm thương trước đây, Chuẩn Đề có thể khẳng định, gã Diệp Tiêu này lúc đánh cược với Nguyên Thủy, trong lòng đã nghĩ đến việc gài bẫy Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Điều duy nhất khiến Chuẩn Đề không hiểu, là Diệp Tiêu làm sao có thể biết sớm như vậy, rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ được Hồng Quân ban cho nhiều bảo bối như thế?

Dù sao đại năng Hồng Hoang tuy giỏi thôi diễn, nhưng lại không thể thôi diễn ra được Đạo Tổ Hồng Quân có tầng thứ cao hơn mình!

Càng nghĩ sâu, Chuẩn Đề càng cảm thấy trong đó có sự khủng bố.

Bất kể Diệp Tiêu dự đoán như thế nào, nhưng đã có thể dự đoán Nguyên Thủy Thiên Tôn được bảo vật, tự nhiên cũng có thể dự đoán Chuẩn Đề cũng được ban bảo vật.

Nếu Diệp Tiêu sớm chuẩn bị gài bẫy, giăng bẫy đánh cược với Chuẩn Đề, e rằng y cũng không thoát khỏi cái hố mà Diệp Tiêu đào, cũng sẽ cắm đầu chui vào!

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề cũng chỉ đành may mắn, Hồng Quân tuy ban cho y bảo bối không tốt bằng của Nguyên Thủy, nhưng cũng chính vì vậy, mới khiến y không bị Diệp Tiêu để mắt đến, cũng thoát được một kiếp!

Không thể không nói, là lão âm hiểm nguyên bản trong Hồng Hoang, khả năng não bổ của Chuẩn Đề, thật sự cực mạnh.

Một vài chuyện vốn Diệp Tiêu không hề cân nhắc, đều bị Chuẩn Đề não bổ ra, sau đó tự dọa mình một phen!

Khiến trong lòng Chuẩn Đề càng xác định một chân lý, Diệp Tiêu hoặc là không thể chọc, hoặc là phải một lần đánh chết, không thể cho Diệp Tiêu cơ hội lật mình!

Không nói đến Chuẩn Đề, bên phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, uất ức đến mức muốn đâm đầu chết quách cho xong!

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, một kiện dị bảo Thiên Đạo, hợp lại là chí bảo công phòng vô song, vừa mới ấm tay Nguyên Thủy, đã phải chắp tay dâng cho người khác, sao Nguyên Thủy Thiên Tôn nuốt trôi cục tức này được?

Nhưng nuốt không trôi thì cũng phải nuốt, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này lại không còn cách nào khác.

Mềm cứng đều đã thử, Diệp Tiêu đều không ăn, sống chết không đổi ý.

Đại ca Thái Thanh thì ra vẻ không liên quan, thờ ơ không động lòng, tam đệ Thượng Thanh... dường như còn mặc chung quần với Diệp Tiêu, đến một người ra mặt khuyên Diệp Tiêu cũng không có!

Hơn nữa, Thiên Đạo thệ ngôn chưa giải trừ, Nguyên Thủy Thiên Tôn mà dám bội ước, dưới sự phản phệ của Thiên Đạo, e rằng đến cả ngôi vị Thánh nhân định sẵn cũng sẽ mất!

Dù sao đại thế Hồng Hoang tuy không thể thay đổi, nhưng luôn có tiểu thế và biến số, hiện nay Thiên Đạo thệ ngôn chính là một nhân tố biến số, lại cũng do Thiên Đạo chủ đạo!

Trong lòng đấu tranh tư tưởng một hồi lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cắn răng: "Được, ta tuân thủ ước định của Thiên Đạo thệ ngôn!" Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền vung tay, đem Bàn Cổ Phiên, Chư Thiên Khánh Vân và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ chưa kịp ấm tay giao cho Diệp Tiêu.

Dù trong lòng Nguyên Thủy, đang rỉ máu, nhưng lại không thể không làm vậy.

Nếu cưỡng ép giữ lại mấy món bảo bối, vi phạm Thiên Đạo thệ ngôn với Diệp Tiêu, đến lúc đó Nguyên Thủy bị Thiên Đạo phản phệ, đến cả ngôi vị Thánh và tính mạng cũng chưa chắc giữ được, huống chi là mấy món pháp bảo?

Bây giờ đem những pháp bảo này cho Diệp Tiêu, kết thúc đoạn nhân quả này, đợi sau này Nguyên Thủy Thiên Tôn thành Thánh, sẽ có cơ hội bắt Diệp Tiêu nhả ra mấy món bảo bối này.

"Không!

Đến lúc đó ta sẽ bắt gã này, trả lại cả vốn lẫn lời!" Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, hung hăng thề độc.

Diệp Tiêu đương nhiên biết hành động này, sẽ khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn căm hận mình, nhưng lại chẳng hề để ý, nếu thật sự sợ Nguyên Thủy báo thù, y đã không gài bẫy Nguyên Thủy như vậy!

Chương 88

Ngay dưới mí mắt Hồng Quân, y còn dám công khai gây chuyện, huống chi là một Nguyên Thủy nho nhỏ?

Lúc này Diệp Tiêu, nhận lấy Bàn Cổ Phiên, Chư Thiên Khánh Vân và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, trên mặt hiện lên nụ cười mãn nguyện.

Bàn Cổ Phiên là một lá cờ màu hỗn độn, toàn thân toát ra đạo vận vô cùng, còn có hỗn độn kiếm khí tràn ngập, dễ dàng có thể cắt nát hư không, sắc bén vô song!

Chư Thiên Khánh Vân thì vạn tà tránh xa, vạn pháp không dính.

Bất kể là bảo vật kỳ binh tấn công nào, đều miễn dịch tất cả sát thương của thần thông pháp thuật.

Bên trong khánh vân, thế giới Hồng Mông ẩn hiện, nhật nguyệt tinh thần chiếu rọi.

Trong khánh vân, hào quang ngũ sắc nhuộm khắp chư thiên, tiên nhạc bát âm vang vọng khắp vũ trụ.

Bên ngoài khánh vân, vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu từ trong khánh vân rơi xuống như mưa, như nước nhỏ trước hiên nhà, không ngừng không dứt.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ so với hai thứ trước, có vẻ kém cạnh hơn nhiều, nhưng cũng đứng hàng đầu trong các Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực vô cùng, vạn pháp bất xâm.

Đặc biệt khi cùng với bốn lá cờ còn lại tụ lại, còn có thể hình thành đại trận Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, uy năng càng kinh thiên động địa!

Dù Nguyên Thủy Thiên Tôn từ chỗ Hồng Quân nhận được không

dưới mấy chục món thưởng, nhưng tất cả chúng cộng lại, cũng không quý giá bằng ba món trong tay Diệp Tiêu!

Chỉ cần nắm giữ ba kiện chí bảo và linh bảo này, hiện tại đã đủ để kiêu hãnh Hồng Hoang!

Hơn nữa, trong Hỗn Độn Hồ Lô của Diệp Tiêu, còn có vô số cơ duyên từ cả một Bồng Lai Tiên Đảo, cùng với một đống lớn linh bảo từ Phân Bảo Nham!

Có thể nói, lúc này dù cho Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, cùng với tất cả Tiên Thiên Linh Bảo và chí bảo của chúng sinh Hồng Hoang cộng lại, cũng chưa chắc nhiều bằng của Diệp Tiêu!

Hiện tại Diệp Tiêu, chính là thủ phú Hồng Hoang không ai sánh bằng!

Lại thêm Hồng Quân hợp đạo, cả Hồng Hoang, sẽ không có ai có thể khiến Diệp Tiêu đặt vào mắt!

Thời đại thuộc về Diệp Tiêu, đến rồi!

Run rẩy đi, Hồng Hoang!

"Như vậy, thì đa tạ Ngọc Thanh đạo hữu rồi." Diệp Tiêu, người giàu nhất Hồng Hoang, thu lại Bàn Cổ Phiên và ba món bảo vật khác, cười nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đau lòng rỉ máu, dường như không hề có giác ngộ rằng mình đang bị người ta căm hận.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Diệp Tiêu được hời còn khoe mẽ, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, thần sắc u ám phất tay áo bỏ đi!

Thiên Đạo thệ ngôn đã giải trừ, vụ cá cược giữa y và Diệp Tiêu cũng đã xong.

Nhưng mối thù với Diệp Tiêu, cũng đã triệt để kết xuống!

Đợi đến ngày ta Nguyên Thủy chứng đạo thành Thánh, chính là lúc

Diệp Tiêu hối hận!

"Hắc hắc, kịch hay xem xong rồi, mọi người cũng tản đi thôi." "Ai, bảo vật đều là của người khác, dù sao cũng không liên quan đến ta, chúng ta sau này chỉ có thể tự lực cánh sinh rồi." "Đúng vậy, Đạo Tổ hợp đạo, sáu vị Thánh đã định, lúc này chính là lúc chúng ta nỗ lực tu luyện, để nghênh đón biến cục sắp tới của Hồng Hoang!" Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi, cũng có rất nhiều sinh linh Hồng Hoang lần lượt lên tiếng, bắt đầu tản đi.

Dù sao Phân Bảo Nham đã mất, cũng không tìm ra ai làm, ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì.

"Chết tiệt, hai con súc sinh lông vũ của Yêu tộc đâu rồi?" Cùng lúc đó, Thập Nhị Tổ Vu nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên phát hiện Yêu Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất đã biến mất.

Lúc đầu các Tổ Vu dự định sau khi nghe giảng xong, sẽ tiếp tục tấn công Thái Nhất, đoạt lấy Bàn Cổ Hỗn Độn Chung.

"Nhất định là nhân lúc chúng ta không chú ý, đã trốn đi trước rồi!" Các Tổ Vu tuy thẳng tính, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, lập tức đoán ra hai tên Yêu Hoàng kia nhất định đã nhân lúc các Tổ Vu đang xem kịch hay mà bỏ chạy.

"Hừ!

Lần này các ngươi gặp may!

Hai con súc sinh lông vũ, sớm muộn gì cũng không thoát được!" Đế Giang hừ lạnh một tiếng nói.

"Không sai, lần này tạm tha cho chúng, chúng ta về Bàn Cổ Điện bế quan, sớm ngày giống như đại ca, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hồng Hoang sắp tới, quả thực sẽ có biến cục!" "Đúng vậy, đợi

anh em chị em chúng ta đều thành Chuẩn Thánh, sẽ cho Thái Nhất và Đế Tuấn biết tay!" Chúc Cửu Âm và Câu Mang cùng các Tổ Vu khác, lần lượt lên tiếng phụ họa.

Thập Nhị Tổ Vu đã có quyết định, âm thầm truyền âm cho Diệp Tiêu, hỏi Diệp Tiêu có cùng về Bàn Cổ Điện tu hành không, nhưng bị Diệp Tiêu uyển chuyển từ chối.

Lúc này Diệp Tiêu, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Dù sao đã thành lập Phún Giáo, cũng đã hớt tay trên của Nguyên Thủy Thiên Tôn được Tiên Thiên Chí Bảo có thể trấn áp khí vận, tự nhiên cũng nên quảng thu đệ tử, để Phún Giáo đại hưng ở Hồng Hoang!

"Hôm nay Đạo Tổ có lệnh, ta Diệp Tiêu, do tiên thiên thần thai sấm sét hóa hình, thiết lập Phún Giáo, quảng nạp người có tư chất, cùng bảo vệ Hồng Hoang thiên địa, cùng xây dựng hòa bình an khang!" Vừa trở về Cửu Trọng Thiên, Diệp Tiêu liền đem thanh âm hùng vĩ, truyền khắp cả Hồng Hoang!

Trong lúc các sinh linh Hồng Hoang trong lòng chấn động, còn đang mơ màng, thanh âm hùng vĩ lại vang lên lần nữa: "Tiểu gia hỏa ở Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động kia, có hứng thú đến Phún Giáo làm đại sư huynh không?

Bản tọa xem ngươi tư chất tuyệt giai, có tư chất trở thành lão tổ của Âm Dương Đạo!" Thanh âm này, không chỉ cả Hồng Hoang sinh linh đều nghe rõ mồn một, mà ở trong Kim Quang Động của Càn Nguyên Sơn, một sinh linh cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, càng đột nhiên mở bừng hai mắt.

Chương 89

Bởi vì đạo âm hùng vĩ đó, giống như nổ vang bên tai y, khiến y vô cùng chấn động!

Sinh linh này, chính là Thái Ất Chân Nhân.

Theo quỹ đạo ban đầu, y sẽ không lâu sau bái nhập Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trở thành một trong Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, trong Phong Thần Đại Kiếp thu nhận đệ tử Na Tra, thể hiện tài năng một phen.

Nhưng lúc này, Diệp Tiêu vừa rời khỏi Tử Tiêu Cung, đã ngay lập tức tuyên cáo Hồng Hoang, Phún Giáo quảng chiêu đệ tử, còn đặc biệt điểm danh Thái Ất Chân Nhân.

Khiến Thái Ất Chân Nhân có chút ngơ ngác.

Diệp Tiêu, y biết, là một vị đại năng được Đạo Tổ coi trọng, lại có quan hệ không tệ với vô số đại năng Hồng Hoang, không lâu trước lúc các đại năng trong Tử Tiêu Cung tuyên bố lập giáo, Diệp Tiêu đã lập ra Phún Giáo.

Khoảnh khắc đó, không biết có bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang đã có ý động, muốn bái nhập môn hạ của vị đại năng này.

Bao gồm cả Thái Ất Chân Nhân, trước đó cũng có chút ý niệm.

Dù sao Đạo Tổ hợp đạo, Hồng Hoang nghênh đón biến cục, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều có cảm ứng.

Lúc này, có thể đầu nhập vào môn hạ của một phương đại năng để được che chở, sẽ có thêm mấy phần dựa dẫm và an toàn.

Chỉ là, Thái Ất Chân Nhân lúc này chỉ là một sinh linh cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, ở Hồng Hoang hiện nay Chuẩn Thánh đầy đất, Đại

La không bằng chó, có thể nói là còn không bằng cả chó.

Vì vậy y không hiểu, mình danh tiếng không nổi, cảnh giới cũng không cao, sao lại được vị đại năng Diệp Tiêu này biết đến, còn muốn thu làm đại đệ tử của Phún Giáo, nói mình có tư chất trở thành lão tổ của Âm Dương Đạo?

Nhưng không hiểu thì không hiểu, trong lòng Thái Ất Chân Nhân lại rõ ràng, được vị đại năng này thu làm đại đệ tử, đó là chuyện mà bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang mơ cũng không được.

Tất nhiên, Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiệt Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ, cũng có rất nhiều sinh linh muốn đi, nhưng dù cho tất cả giáo thống của các đại năng Hồng Hoang cộng lại, cũng không thể thu nhận hết tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Những tán tu tầng thứ Thái Ất Kim Tiên như y, e rằng còn không được các đại năng đó để vào mắt.

Vì vậy, đối với Thái Ất Chân Nhân mà nói, được đại năng Diệp Tiêu coi trọng, là một cơ hội hiếm có!

"Đệ tử Thái Ất Chân Nhân, nguyện bái nhập Phún Giáo, làm đệ tử Phún Giáo.

Sư tôn tại thượng, xin nhận của đệ tử ba lạy!" Không một chút do dự, Thái Ất Chân Nhân liền dùng đạo âm hồi ứng, và ngay trong Kim Quang Động, lập tức hướng về phía Cửu Trọng Thiên nơi Diệp Tiêu đang ở, lạy ba lạy!

Cùng lúc đó, trên người Thái Ất Chân Nhân, liền có một luồng kim quang phúc đức và phúc duyên, bốc lên, bay lên Cửu Trọng Thiên, rơi xuống sau lưng Diệp Tiêu.

Lập tức, Cửu Trọng Thiên chấn động, mây lành đầy trời rơi xuống, tử khí cuồn cuộn, thiên âm tụng xướng, còn có một mảng lớn

kim quang công đức từ trên trời giáng xuống, bao phủ lên người Diệp Tiêu.

Khoảnh khắc này, cả người Diệp Tiêu kim quang lấp lánh, thần thánh uy nghiêm, chấn động Hồng Hoang!

Thái Ất Chân Nhân cũng được một luồng kim quang bao phủ che chở, và giữa y với giáo chủ Phún Giáo Diệp Tiêu, đã có quan hệ sư đồ danh chính ngôn thuận.

Trên Cửu Trọng Thiên, Diệp Tiêu mỉm cười.

Thái Ất Chân Nhân tuy chỉ là một Kim Tiên, danh tiếng không nổi, nhưng đó chỉ là hiện tại mà thôi.

Diệp Tiêu chưa bao giờ làm ăn thua lỗ, thu nhận Thái Ất Chân Nhân làm đại đệ tử, là đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Đầu tiên, Thái Ất Chân Nhân có một thân công đức và phúc duyên không tồi, cũng chính vì vậy, nên trong Hồng Hoang nguyên bản, y mới bị Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng phúc duyên nhất phát hiện, thu làm một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn tăng thêm khí vận cho Xiển Giáo, cống hiến công đức cho Nguyên Thủy.

Nay Diệp Tiêu không chỉ hớt tay trên chí bảo trấn giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà còn hớt tay trên đệ tử tương lai của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến cho phúc duyên khí vận của Thái Ất Chân Nhân, từ nay liền thuộc về Diệp Tiêu và Phún Giáo.

Thứ hai, đừng thấy Thái Ất Chân Nhân thực lực không ra gì, nhưng trong Hồng Hoang nguyên bản, y chính là một lão âm dương sư có tiếng.

Dựa vào một cái miệng, có thể khiến Xiển Giáo và Tiệt Giáo đánh vỡ đầu.

Nếu không có Thái Ất Chân Nhân, mấy lần đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo có ma sát, cũng sẽ không đến mức phải động thủ.

Nhưng vì Thái Ất Chân Nhân đột nhiên nghiêng miệng một cái, bắt đầu mồm mép, lập tức kích hóa mâu thuẫn, khiến đệ tử hai giáo đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán.

Tồn tại như vậy, thường là bị người ta căm hận nhất.

Nhưng vừa hay, Phún Giáo của Diệp Tiêu, lại cần nhân tài như Thái Ất Chân Nhân!

Trong Hồng Hoang nguyên bản, Thái Ất Chân Nhân nếu không phải phúc duyên sâu dày, căn bản sẽ không được Nguyên Thủy Thiên Tôn chọn làm đệ tử.

Nhưng ở chỗ Diệp Tiêu, y coi trọng nhất chính là cái miệng lão âm dương sư của Thái Ất Chân Nhân, còn về phúc duyên khí vận, đều là thuận tay lấy thêm.

Mục đích Diệp Tiêu sáng lập Phún Giáo là gì?

Đương nhiên là để gây chuyện a!

Chỉ có không ngừng gây chuyện ở Hồng Hoang, dẫn đến tranh đấu của các phương, Diệp Tiêu mới có thể ra mặt làm nhiệm vụ.

Nhưng nay Diệp Tiêu đã là Chuẩn Thánh, cũng là đại năng cấp bậc giáo chủ, lúc này một vài chuyện tương đối nông cạn, với thân phận này không tiện làm.

Chương 90

Nhưng đệ tử của y thì có thể!

Ví dụ như Thái Ất Chân Nhân, sau khi Diệp Tiêu thu nhận y vào Phún Giáo, không những không hạn chế cái miệng của y, mà còn khuyến khích Thái Ất Chân Nhân đi khắp nơi gây chuyện.

Như vậy, bất kể Thái Ất Chân Nhân gây ra chuyện lớn đến đâu, Diệp Tiêu với tư cách là sư tôn của Thái Ất Chân Nhân, chẳng phải có thể thuận lý thành chương ra mặt làm nhiệm vụ sao?

Khuấy đảo cả Hồng Hoang, khiến các phương các tộc tranh đấu không ngừng, vốn dĩ là thuận theo đại thế của Thiên Đạo.

Thiên Đạo giáng xuống lượng kiếp, thực tế là vì sinh linh Hồng Hoang sinh sôi ngày càng nhiều, nhiều sinh linh tu hành như vậy, đều phải lấy linh khí từ thiên địa, cứ kéo dài như vậy, Hồng Hoang thiên địa sẽ không chịu nổi.

Vì vậy cần phải cách một khoảng thời gian, lại giáng xuống lượng kiếp, tiêu hao đi một bộ phận sinh linh để bù đắp cho thiên địa, khiến cho Thiên Đạo có thể tiếp tục vận chuyển bình thường.

Hành vi của Diệp Tiêu, ngoài mặt thì khuyên can, trong tối thì gây chuyện nhiều hơn, cũng là điều mà Thiên Đạo hy vọng nhìn thấy.

Vì vậy, Diệp Tiêu ở Hồng Hoang quậy phá nhiều như vậy, thậm chí có lúc còn thay đổi một vài tiến trình nguyên bản của Hồng Hoang, Thiên Đạo cũng đều đối với Diệp Tiêu mắt nhắm mắt mở!

"Thái Ất, đã bái ta làm sư, vi sư hôm nay liền ban cho ngươi một thanh Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tru Tà Kiếm.

Kiếm này vạn tà bất xâm, có thể tru tà diệt túy, đẩy lùi tâm ma,

hôm nay ban cho ngươi để phòng thân." Sau khi Thái Ất Chân Nhân cách không lạy ba lạy, đạo âm của Diệp Tiêu lại lần nữa vang vọng khắp thiên địa, đồng thời vung tay áo, ném ra một đạo kim quang chói lọi, hướng về phía Càn Nguyên Sơn.

Chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tru Tà Kiếm!

Bảo bối mà Diệp Tiêu thu được từ Phân Bảo Nham, vốn dĩ cũng nên là cơ duyên mà Nguyên Thủy Thiên Tôn tìm được ở Phân Bảo Nham, lại bị Diệp Tiêu hớt tay trên toàn bộ.

Bây giờ ban cho Thái Ất Chân Nhân, vừa là quà gặp mặt của sư tôn, đồng thời cũng dùng để chiêu mộ lòng người!

Còn về nguồn gốc của Tru Tà Kiếm?

Ba ngàn khách Tử Tiêu Cung đến cả cái bóng của Phân Bảo Nham cũng không thấy, tự nhiên cũng không biết trên Phân Bảo Nham có những pháp bảo nào, trừ phi Diệp Tiêu một lúc lấy ra một đống lớn pháp bảo, nếu không căn bản sẽ không có ai nghi ngờ.

Chỉ sẽ cảm thấy đó là cơ duyên mà Diệp Tiêu tự mình có được trước khi đến Tử Tiêu Cung nghe giảng.

Hơn nữa, với thực lực và thân phận hiện nay của Diệp Tiêu, dù có lấy ra tất cả bảo bối, để mọi người biết là y làm cũng không sao.

Bởi vì cả Hồng Hoang, hiện tại không có tồn tại nào có thể so kè với y!

"Đa tạ sư tôn!

Đa tạ sư tôn!" Trong Càn Nguyên Sơn, Thái Ất Chân Nhân nhận lấy Tru Tà Kiếm mà Diệp Tiêu cách không gửi tới, lập tức vui mừng khôn xiết, liên tục lạy tạ, và càng nhìn càng yêu thích không rời tay.

Đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Dù là tiên thiên sinh linh cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng khó có được một món, cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, càng không dám nghĩ đến.

Nay vừa bái nhập Phún Giáo, đã được một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sao không khiến trong lòng y vui mừng?

Không chỉ Thái Ất Chân Nhân được ban thưởng, mà việc Diệp Tiêu ban thưởng cho Thái Ất, là công khai ở Hồng Hoang, nhất thời những sinh linh Hồng Hoang đó, toàn bộ đều ngưỡng mộ Thái Ất Chân Nhân không thôi.

Đến cả một vài sinh linh cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng cực kỳ thèm thuồng!

Đồng thời trong lòng càng có một nhận thức, chỉ cần bái nhập Phún Giáo, sẽ có pháp bảo, có thể là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Hơn nữa, dù số lượng Cực Phẩm Linh Bảo có hạn, bái nhập Phún Giáo cũng không phải là một lựa chọn tồi, dù sao uy danh và mối quan hệ của đại năng Diệp Tiêu, ở Hồng Hoang cũng không ai không biết!

"Ta nguyện bái nhập Phún Giáo, cầu sư tôn thu ta làm đồ đệ!" "Ta cũng nguyện bái sư, nguyện làm đệ tử Phún Giáo, cầu sư tôn cho một cơ hội!" Trong một lúc, khắp nơi ở Hồng Hoang, có vô số thanh âm kích động vang lên, lần lượt phát ra đạo âm, muốn bái nhập Phún Giáo.

Diệp Tiêu lập tức mỉm cười, có tấm gương của Thái Ất Chân Nhân đi trước, vô số sinh linh trong Hồng Hoang, toàn bộ đều động lòng!

"Những ai có ý bái nhập Phún Giáo, có thể đến Thủ Dương Sơn.

Sau này đạo trường của Phún Giáo ta, sẽ được thiết lập ở Thủ Dương Sơn.

Đến lúc đó bản tọa sẽ ở đó tuyển chọn đệ tử, nếu có duyên với Phún Giáo ta, có thể trở thành đệ tử Phún Giáo, được Phún Giáo che chở!

Bản tọa cũng sẽ tùy tình hình ban cho pháp bảo tương ứng!" Khoảnh khắc tiếp theo, đạo âm của Diệp Tiêu vang dội, chiêu cáo cả Hồng Hoang.

Lợi ích khi gia nhập Phún Giáo, Diệp Tiêu đã thông qua Thái Ất Chân Nhân thả ra rồi, tiếp theo chỉ cần chờ anh tài Hồng Hoang đến tận cửa bái sư là được.

Thậm chí đến lúc đó, cũng không phải ai cũng có thể bái nhập môn hạ của Diệp Tiêu, dù sao Phún Giáo sau này sẽ là đại giáo đệ nhất Hồng Hoang, cũng có ngưỡng cửa của mình!

Trở thành đệ tử Phún Giáo, hoặc là phải phúc duyên khí vận sâu dày, hoặc là phải giống như Thái Ất Chân Nhân, có thiên phú làm âm dương sư.

Tóm lại, phải có thể cống hiến cho Phún Giáo và giáo chủ!

"Mau đến Thủ Dương Sơn!" "Sư tôn ta đến đây!" Sau khi lời của Diệp Tiêu dứt, những sinh linh gào thét muốn bái nhập Phún Giáo, liền lần lượt mặt mày hớn hở, ngay lập tức hướng về Thủ Dương Sơn mà đi.

Từ lúc Diệp Tiêu thu Thái Ất Chân Nhân làm đồ đệ, đến lúc chiêu cáo sinh linh Hồng Hoang đến Thủ Dương Sơn chờ tuyển, thực ra thời gian không dài.

Chương 91

Lúc này, những đại năng Hồng Hoang đó, cũng lần lượt phản ứng lại.

"Không ổn rồi!

Diệp Tiêu làm như vậy, sinh linh trong Hồng Hoang toàn bộ đều đến Thủ Dương Sơn, muốn bái nhập Phún Giáo!

Những mầm non tốt kia, chẳng phải đều bị Diệp Tiêu cướp hết sao?" Vừa về đến Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người đầu tiên trong lòng căng thẳng, nhận ra có điều không ổn.

Lúc đầu y định bế quan một thời gian, mau chóng trảm tam thi, rồi mới quảng thu đệ tử môn đồ, hấp thu công đức thành Thánh.

Dù sao dù là Thánh nhân định sẵn, nhưng đối mặt với đại biến cục sắp xuất hiện ở Hồng Hoang, cũng phải mau chóng đề thăng đến cảnh giới cao hơn.

Hơn nữa, trước tiên phải để thực lực mạnh mẽ, mới có thể chiêu mộ môn đồ tốt hơn.

Nhưng lại không ngờ, Diệp Tiêu lại không chơi theo bài!

Diệp Tiêu không hề bế quan tiếp tục đề thăng thực lực, mà ngay lập tức bắt đầu chiêu mộ môn đồ ở Hồng Hoang, dùng một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để mua chuộc lòng người!

Như vậy, Diệp Tiêu chẳng phải là có thể tha hồ lựa chọn những mầm non có căn nguyên sâu dày, phúc duyên cao thâm sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn dù sau này có trảm tam thi, lúc bắt đầu chiêu thu môn đồ, chẳng phải chỉ có thể chọn đệ tử từ những sinh linh mà Diệp Tiêu chọn thừa lại sao?

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không còn tâm tư bế quan nữa, lập tức đạo âm vang vọng khắp Hồng Hoang: "Ta Ngọc Thanh Nguyên Thủy, giáo chủ Xiển Giáo, hôm nay bắt đầu thu đồ đệ.

Phàm ai có duyên với Xiển Giáo ta, đều có thể đến Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung bái sư, từ nay là đệ tử Xiển Giáo, được Xiển Giáo che chở!

Phàm là đệ tử của bản tọa, nhập môn đều có linh bảo ban cho!" Thực ra không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà hành động thu đồ đệ của Diệp Tiêu, đã khiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đông Vương Công và rất nhiều đại năng đã lập giáo thống, toàn bộ đều có chút hoảng loạn.

Ngay sau Nguyên Thủy Thiên Tôn, những đại năng này lần lượt ra tay, gia nhập vào hàng ngũ tranh giành đệ tử. ...

"Ta Tiếp Dẫn (Chuẩn Đề), giáo chủ Tây Phương Giáo.

Cảm nhận được lời của Đạo Tổ, Tây phương sắp đại hưng!

Hôm nay chiêu cáo Hồng Hoang, phàm là sinh linh Hồng Hoang, ai có ý đều có thể đến Tây Phương Giáo của ta, làm đệ tử của giáo ta, cùng hưng thịnh Tây phương!" "Ta Đông Vương Công, được Đạo Tổ đặc biệt phong làm Nam Tiên Chi Thủ, chủ của Tiên Đình!

Nay chiêu cáo các phương, phàm là sinh linh Hồng Hoang, không phân biệt chủng tộc, không phân biệt cảnh giới, đều có thể gia nhập Tiên Đình của ta, được Tiên Đình che chở, cùng chung thịnh cử!" "Ta..." Đạo âm của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Đông Vương Công cùng các đại năng khác, lần lượt vang lên ở Hồng Hoang, cái tướng ăn khó coi vội vàng tranh giành đệ tử môn đồ, căn bản không thể che giấu!

Đặc biệt là hai gã Chuẩn Đề và Đông Vương Công, lúc chiêu cáo căn bản không kén chọn người.

Không giống như Diệp Tiêu và Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc chiêu

cáo Hồng Hoang, đều nói là người có duyên mới được nhập giáo.

Ý của hai gã Chuẩn Đề và Đông Vương Công, lại là ai đến cũng không từ chối, chỉ cần bằng lòng gia nhập, bất kể là dưa krum dưa méo, đều sẵn lòng thu nhận!

Tuy nhiên, dù biểu hiện tư thế thấp như vậy, đông đảo sinh linh Hồng Hoang, cũng không có mấy ai cân nhắc gia nhập Tây Phương Giáo và Tiên Đình.

Tây phương sắp đại hưng, không phải là chuyện chưa có bóng dáng gì sao, sinh linh ở phương Đông ở lại phương Đông không tốt à?

Cái gọi là Tiên Đình và Nam Tiên Chi Thủ, chẳng qua là cầm lông gà làm lệnh tiễn, tự thổi phồng mà thôi, những đại năng như Diệp Tiêu có căn nguyên sâu không lường được, thực lực mạnh mẽ, giao tình rộng rãi lại ra tay hào phóng, mới là điều mà sinh linh Hồng Hoang hướng tới.

Gia nhập Phún Giáo, trở thành đệ tử môn hạ của đại năng Diệp Tiêu, không thơm sao?

Dù vô duyên gia nhập Phún Giáo, một vài sinh linh tự cho là có chút thực lực, cũng sẽ ưu tiên cân nhắc Tiệt Giáo của Thông Thiên, Địa Tiên Đạo của Trấn Nguyên Tử và các giáo thống khác.

Bởi vì Thông Thiên giáo chủ tính tình phóng khoáng, không kỳ thị sinh linh, có chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận trấn áp khí vận, trong tay có một đống lớn bảo vật do Đạo Tổ ban cho, lại là Thánh nhân định sẵn.

Trấn Nguyên Tử tuy không phải Thánh nhân định sẵn, nhưng lại tự thành một đạo, nắm giữ Địa Thư và Nhân Sâm Quả Thụ, bái nhập môn hạ của y, cũng không thua kém bái nhập môn hạ của Thánh nhân định sẵn.

Còn về Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, địa vị trong mắt

sinh linh Hồng Hoang, ngược lại có chút lúng túng.

Một mặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn là một trong sáu Thánh nhân định sẵn, trong tay cũng có không ít bảo bối do Đạo Tổ ban cho, đạo thống của y, chắc chắn hấp dẫn hơn Tây Phương Giáo và Tiên Đình.

Nhưng Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân cùng các chí bảo khác của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại đang ở trong tay giáo chủ Phún Giáo Diệp Tiêu, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mất đi chí bảo trấn áp khí vận và giáo vận!

Lại thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn là người cao ngạo tự phụ, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang dù căn nguyên không thấp, nhưng vì hình thái và chủng tộc, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ là hạng lông lá có sừng, sinh ra từ trứng ẩm, sẽ bị kỳ thị!

Dù có đến Côn Luân Sơn, cũng chỉ có kết quả là bị Nguyên Thủy Thiên Tôn ghét bỏ một phen rồi đuổi ra khỏi cửa, hà tất phải đi chịu đựng sự bực bội đó?

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn biết được suy nghĩ của những sinh linh này, e rằng sẽ uất ức đến hộc máu.

Nếu không phải chí bảo của y bị Diệp Tiêu cướp đi, một Thánh nhân định sẵn, sao lại thảm đến vậy, sao lại bị sinh linh Hồng Hoang ghét bỏ?

Lại nói, những đại năng có giao tình không tồi với Diệp Tiêu như Thông Thiên giáo chủ và Trấn Nguyên Tử, đều nể mặt Diệp Tiêu, lúc Diệp Tiêu chiêu cáo Hồng Hoang sắp tuyển chọn đệ tử, cũng không giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề và Đông Vương Công, ào ào theo sau tranh người.

Họ định đợi Diệp Tiêu tuyển xong đệ tử ở Thủ Dương Sơn, rồi mới chính thức chiêu thu đệ tử, để tỏ lòng tôn trọng Diệp Tiêu, kết

nhân quả với Diệp Tiêu.

Chương 92

Điều thú vị hơn là, Thông Thiên và Trấn Nguyên Tử không tham gia tranh người, lại cũng có rất nhiều sinh linh tự lượng sức mình không gia nhập được Phún Giáo của Diệp Tiêu, cân nhắc bái họ làm sư.

Còn Nguyên Thủy và Chuẩn Đề tự mình ra mặt tranh người, lại bị sinh linh Hồng Hoang coi là rác rưởi. ...

Nhưng đối với Diệp Tiêu mà nói, Xiển Giáo của Nguyên Thủy và Tây Phương Giáo của Chuẩn Đề sống chết ra sao, có liên quan gì đến y?

Dù sao đã tạo thế xong rồi, rất nhiều sinh linh Hồng Hoang, đã lên đường đến Thủ Dương Sơn, giáo chủ Phún Giáo này, cũng nên đến Thủ Dương Sơn khai tịch đạo trường.

Hồng Hoang rộng lớn, rất nhiều sinh linh dù có đến được Thủ Dương Sơn, cũng cần mấy chục đến trăm năm, thậm chí những người cảnh giới thấp hơn, e rằng phải mất ngàn năm không chỉ.

Vì vậy Diệp Tiêu sẽ đến sớm hơn rất nhiều, vừa hay có thể khai tịch đạo trường trước.

Diệp Tiêu chọn Thủ Dương Sơn làm đạo trường của mình, tổ đình của Phún Giáo, không phải không có nguyên nhân.

Bởi vì sau này khi Nữ Oa tạo ra con người, Thủ Dương Sơn sẽ trở thành tổ địa của Nhân tộc.

Trong xương tủy của Diệp Tiêu, cũng là Nhân tộc, xây dựng đạo trường của mình ở Thủ Dương Sơn, vừa có thể tiện bề che chở cho Nhân tộc sau này, lại có thể từ tổ địa của Nhân tộc thu được khí vận.

Có thể gần nước hưởng trăng trước, chiêu nạp một vài anh tài trong Nhân tộc gia nhập Phún Giáo, vừa lớn mạnh Phún Giáo, vừa lớn mạnh Nhân tộc, có thể nói là một công ba việc!

Nhanh chóng, Diệp Tiêu đã đến Thủ Dương Sơn, sau đó bắt đầu bố trí đạo trường của mình.

Thủ Dương Sơn là tổ địa của Nhân tộc sau này, phạm vi mấy vạn dặm đều là nơi linh khí sung túc, hòa bình an lành.

Không ít linh căn dị quả, linh mộc um tùm cắm rễ trên dưới Thủ Dương Sơn.

Diệp Tiêu còn từ trong Hỗn Độn Hồ Lô, đem rất nhiều tiên thiên linh căn, kỳ hoa dị thảo... mà trước đây đã đào ba thước đất ở Bồng Lai Tiên Đảo, tùy theo địa hình mà cấy vào một vài khoảng đất trống linh khí sung mãn ở Thủ Dương Sơn, khiến cho linh khí linh vận của Thủ Dương Sơn, lập tức tăng thêm mười phần!

Ngay sau đó, Diệp Tiêu tay cầm Bàn Cổ Phiên, ra tay mạnh mẽ khai phá rất nhiều động phủ và bình địa ở Thủ Dương Sơn, để sau này đệ tử bế quan tu hành và giảng đạo.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và rất nhiều công phòng linh bảo khác, được Diệp Tiêu tổ chức bằng trận pháp, hình thành đại trận hộ pháp bao quanh Thủ Dương Sơn.

Chỉ riêng những Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự như Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, đã không dưới mấy chục món!

Hơn nữa, Diệp Tiêu còn có Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân hai đại chí bảo trấn áp khí vận!

Ở Hồng Hoang hiện nay, trừ phi Diệp Tiêu chủ động cho người vào, nếu không bất kỳ đại năng Hồng Hoang nào khác, cũng không thể vượt qua Diệp Tiêu để vào Thủ Dương Sơn!

Và, đây chỉ là bố trí sơ bộ.

Đợi sau này cảnh giới của Diệp Tiêu càng cao thâm, nội tình trong tay càng phong phú, đệ tử Phún Giáo cũng ngày càng nhiều, khiến khí vận càng mạnh, đến lúc đó dù là Thánh nhân, cũng chưa chắc công phá được đại trận phòng ngự của tổ đình Phún Giáo!

Trong lúc Diệp Tiêu vui vẻ bố trí tổ đình Phún Giáo, các phương đại năng điên cuồng tranh thu đệ tử, thì ở một bên khác, lại có người trong lòng bất bình!

Chính là Côn Bằng!

Sau khi buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, lúc Hồng Quân tuyên bố sáu vị Thánh nhân định sẵn, tâm trạng của Côn Bằng đã cực độ khó chịu, phiền não vô cùng!

Trước đây y chỉ nghĩ rằng bồ đoàn hàng đầu tiên đại diện cho cơ duyên tốt hơn, lại vạn vạn không ngờ cơ duyên đó lại là quả vị Thánh nhân định sẵn!

Bồ đoàn mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang ngồi, vốn dĩ có một cái là của Côn Bằng!

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Côn Bằng hận ý ngút trời, không chỉ đối với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mà còn đối với Hồng Vân!

Nếu không phải gã Hồng Vân kia đóng vai người tốt, nhường bồ đoàn của mình trước, mở ra một tiền lệ xấu, khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nếm được ngon ngọt, Côn Bằng cũng sẽ không bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ép buộc, phải nhường bồ đoàn!

Côn Bằng đối với hai Thánh nhân định sẵn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, tạm thời không có cách nào làm gì được, vì vậy y đã dồn hết tất cả sự căm hận, lên người Hồng Vân.

Y phải giết chết Hồng Vân, để trút ra một hơi tức giận trong lòng!

Trong Hồng Hoang nguyên bản, Côn Bằng tập kích Hồng Vân, một mặt là vì chuyện bồ đoàn mà căm hận Hồng Vân, mặt khác là vì Hồng Vân đã có được luồng Hồng Mông Tử Khí thứ bảy, cũng có được khả năng trở thành vị Thánh nhân thứ bảy của Thiên Đạo!

Vì vậy, mục đích của Côn Bằng trong nguyên tác rất rõ ràng, dưới tình huống Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn che đậy thiên cơ, y đã cùng Minh Hà lén tấn công Hồng Vân, muốn giết chết Hồng Vân đồng thời đoạt lấy luồng Hồng Mông Tử Khí thứ bảy.

Nhưng trong Hồng Hoang hiện tại, Hồng Mông Tử Khí đã bị Diệp Tiêu đoạt được dưới sự thao túng ngầm của Hồng Quân.

Theo lý mà nói, Hồng Vân cũng đã thoát khỏi bi kịch "mang ngọc mắc tội".

Nhưng cũng khác với Hồng Hoang nguyên bản, Côn Bằng mất đi Thánh vị, lại không vớt vát được cọng lông nào ở Phân Bảo Nham, tâm trạng gần như nổ tung.

Vì vậy, lệ khí trong lòng y cần được phát tiết gấp!

Vừa hay Trấn Nguyên Tử quay về Ngũ Trang Quán bế quan, Hồng Vân không đi cùng, nên Côn Bằng liền âm thầm bám theo Hồng Vân.

Chương 93

Thậm chí y còn không thông báo cho Minh Hà.

Bởi vì việc lén tấn công Hồng Vân không có chút lợi lộc nào đối với Minh Hà cả.

Chưa kể thực lực bản thân Hồng Vân là một đại năng cường đại, mà vì tính cách tốt nên nhân duyên của Hồng Vân ở Hồng Hoang quả thực không tệ, có tri kỷ là Trấn Nguyên Tử, còn có rất nhiều đại năng Hồng Hoang quan hệ tốt với ông.

Nếu Minh Hà giết chết Hồng Vân, không những chẳng được lợi lộc gì, mà còn có thể bị Trấn Nguyên Tử và những người khác báo thù!

Huống chi, Hồng Vân là một đám mây lành trên đỉnh đầu Bàn Cổ khi khai thiên lập địa, được hưởng một phần công đức khai thiên.

Giết chết Hồng Vân sẽ nhiễm phải đại nghiệp chướng.

Minh Hà tuy không phải người tốt, nhưng cũng sẽ không tự dưng rước nghiệp chướng vào người khi không có lợi lộc.

Côn Bằng thì khác, một mặt vì chuyện bồ đoàn bị đoạt, y thực sự hận thấu xương Hồng Vân.

Mặt khác, Côn Bằng tu luyện cực ác chi đạo, bản tính hung ác.

Y từng nhận Nguyên Phượng làm mẹ nuôi trong Long Hán đại kiếp, được Nguyên Phượng ban cho một luồng bản nguyên Nguyên Phượng, nhưng lại lén tấn công Nguyên Phượng khi Phượng tộc sa sút, Nguyên Phượng bị thương nặng, cướp đi phần bản nguyên không còn lại bao nhiêu của bà.

Sau này trong Vu Yêu đại kiếp, với tư cách là Yêu sư Côn Bằng, y

lại vào thời khắc mấu chốt của trận đại chiến giữa Yêu tộc và Vu tộc, trộm đi trận nhãn Hà Đồ Lạc Thư của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bên Yêu tộc, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất tức đến hộc máu tại chỗ, cuối cùng mang theo bi phẫn vô tận mà chiến tử và tự bạo.

Một kẻ như vậy, bản thân không có bất kỳ quan niệm thiện ác đúng sai nào, tất cả đều lấy mình làm trung tâm.

Vì vậy, sự căm hận của Côn Bằng đối với Hồng Vân đã khiến y đưa ra quyết định âm thầm bám theo và đột kích giết chết Hồng Vân.

Cuối cùng, tại một nơi nào đó trên bầu trời Hồng Hoang, Côn Bằng sau khi bám theo Hồng Vân một thời gian, đã nhân lúc Hồng Vân không phòng bị, thi triển tốc độ cực hạn của mình và quả quyết ra tay.

Một chiêu "Côn Bằng triển sí", bao phủ không biết bao nhiêu vạn dặm, những lưỡi vũ nhận sắc bén của Côn Bằng che kín một mảng trời lớn, mang theo hàn quang vô tận, chém về phía sau lưng Hồng Vân.

Hồng Vân căn nguyên bất phàm, thực lực cường đại, tự nhiên ngay lập tức cảm nhận được nguy cơ.

Chỉ thấy sắc mặt lão chấn động, mang theo chút mờ mịt và phẫn nộ, vận dụng vô tận pháp lực và pháp bảo quanh thân, muốn chống lại một đòn này.

Nhưng tốc độ của Côn Bằng thực sự quá nhanh, trong thế hữu tâm đánh vô tâm, Hồng Vân căn bản không kịp thi triển ra sức mạnh thực sự, phòng ngự tạo ra đã bị Côn Bằng nhanh chóng phá vỡ, đạo khu tại chỗ bị vũ nhận của Côn Bằng đâm thủng!

Xoạt!

Một mảng lớn tiên huyết vẩy ra, Hồng Vân tại chỗ bị trọng thương, lúc này, lão mới cuối cùng phát hiện, người đột kích mình là

Côn Bằng! "Côn...

Côn Bằng đạo hữu, vì sao?" Trong mắt Hồng Vân vừa có sự bi phẫn vì bị tập kích, lại có sự khó hiểu sâu sắc, bản tính thiện lương của lão làm sao có thể hiểu được Côn Bằng đang nghĩ gì? "Hừ!

Hồng Vân, nếu không phải vì ngươi, Thánh vị của bản tọa cũng sẽ không bị hai tên Tây phương kia cướp đi!

Hôm nay chính là ngày chết của ngươi, để trút cơn tức trong lòng bản tọa!" Đồng tử Côn Bằng lạnh lùng vô cùng nhìn chằm chằm Hồng Vân, hung hăng nói.

Thân hình y khẽ động, muốn nhân cơ hội Hồng Vân bị trọng thương mà lấy mạng lão.

Chuyện đã làm thì phải làm cho tới cùng!

Cùng lúc đó, tại Thủ Dương Sơn, Diệp Tiêu vừa bố trí xong đạo trường đột nhiên như có cảm giác.

Sau khi suy diễn một phen và biết được chuyện gì đã xảy ra, Diệp Tiêu lập tức nổi giận!

Ban đầu trước Tử Tiêu Cung, Diệp Tiêu lần đầu tiên khuyên giải Côn Bằng và Hồng Vân, Côn Bằng lúc đó đã tỏ thái độ sẽ chung sống hòa bình với Hồng Vân.

Tuy Diệp Tiêu lúc đó cũng không thật lòng khuyên giải, chỉ vì để hoàn thành nhiệm vụ lấy thưởng.

Nhưng dù sao đó cũng là lần khuyên giải đầu tiên của Diệp Tiêu, giúp y định vị được danh tiếng ở Hồng Hoang, có được nền tảng để đứng vững.

Bây giờ Côn Bằng lại vi phạm ước định, ra tay với Hồng Vân, trọng thương Hồng Vân, đây không phải là vả mặt Diệp Tiêu sao?

Diệp Tiêu hiện nay, là giáo chủ Phún Giáo, là người giàu nhất Hồng Hoang, là đại năng đỉnh cấp Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên, thể diện của y còn quý hơn cả mạng của Côn Bằng!

Cũng chính vì có mối quan hệ này với Diệp Tiêu, nên Diệp Tiêu với tư cách là đại năng mới có thể cảm ứng được ngay khoảnh khắc Côn Bằng trọng thương Hồng Vân! "Côn Bằng, tìm chết!" Diệp Tiêu hét lên một tiếng giận dữ vang vọng khắp Hồng Hoang, đứng trên Thủ Dương Sơn, thân hình tuy chưa động, nhưng lại thi triển vô tận pháp lực và pháp tắc, cách không đánh ra một chưởng.

Một chưởng vô cùng to lớn, khi xuất hiện giữa không trung, tựa như bầu trời sụp đổ, mang theo tiếng nổ ầm ầm và uy thế kinh thiên, vừa có pháp tắc của Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, lại quấn quanh Tiên Thiên Thần Thai Lôi chói lòa rực rỡ!

Chỉ thấy một bàn tay khổng lồ uy thế vô song, nhanh chóng bay qua núi sông đại địa Hồng Hoang, nghiền ép bầu trời Hồng Hoang! "Ầm!" Vì một chưởng của Diệp Tiêu, thiên địa Hồng Hoang đều chấn động kịch liệt, bầu trời trong phạm vi không biết bao nhiêu vạn dặm, biển mây cuồn cuộn, bị dư ba chấn tan.

Chương 94

Phía dưới, vô tận đại địa núi sông rộng lớn ầm ầm sụp đổ, xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Nếu không phải Diệp Tiêu đã dùng nhiều Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bố trí đại trận ở Thủ Dương Sơn, lại có Chư Thiên Khánh Vân trấn áp, ngọn Thủ Dương Sơn hùng vĩ cũng có thể bị dư ba của một chưởng này chấn sập!

Lần này, Diệp Tiêu đã thật sự nổi giận!

Đây cũng là lần đầu tiên theo đúng nghĩa, y ra tay tại Hồng Hoang!

Khoảnh khắc này, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều cảm nhận được sự chấn động dữ dội của thiên địa, cũng như uy áp cường đại bao phủ toàn bộ Hồng Hoang khi Diệp Tiêu ra tay!

Tại Côn Luân Sơn, Thái Thanh Lão Tử nhíu mày, Ngọc Thanh Nguyên Thủy sắc mặt trầm xuống, Thượng Thanh Thông Thiên mặt lộ vẻ động dung, lần lượt bay ra khỏi đạo trường, bị kinh động mà xuất hiện.

Tại Bất Chu Sơn, huynh muội Nữ Oa và Phục Hy tâm thần chấn động mạnh, bước ra khỏi Hỏa Vân Động, mặt mang vẻ kinh hãi.

Trong điện Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu mang vẻ mặt kinh ngạc bay lên không, nhìn về phía bầu trời.

Trên Thái Dương Tinh, Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cảnh giác tột độ bay ra khỏi Thái Dương Tinh, đồng thời tế ra Hà Đồ Lạc Thư và Hỗn Độn Chung để hộ thể.

Suýt nữa họ đã tưởng toàn bộ Vu tộc đánh tới, cho đến khi nhìn thấy bàn tay khổng lồ giữa không trung, cùng với uy áp kinh khủng ẩn

chứa bên trong!

Điều này khiến sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất càng biến đổi dữ dội!

Bởi vì lúc này họ mới phát hiện, chấn động mà họ cảm nhận được trong Thái Dương Tinh, chỉ là dư ba của một chưởng đó quét qua mà thôi!

Một luồng dư ba, mà đã khiến họ suýt tưởng rằng Thập Nhị Tổ Vu cùng lúc phát động tấn công!

Một chưởng này, quả thực quá đáng sợ!

Không chỉ Tam Thanh, Phục Hy Nữ Oa, Thập Nhị Tổ Vu, hai vị Yêu Hoàng, vào khoảnh khắc này, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang, bất kể là đại năng hay Kim Tiên bình thường, đều bị uy áp kinh khủng của bàn tay khổng lồ kia làm cho chấn động đến chết lặng, trợn mắt há mồm bước ra khỏi đạo trường, nhìn lên bầu trời!

Ngay cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã trở về Tây phương cũng không ngoại lệ!

Toàn bộ Hồng Hoang, đều chìm trong sự chấn động sâu sắc! "Uy áp bàng bạc này, lại kinh khủng đến vậy, khiến tim ta đập thình thịch!

Lần trước có cảm giác này, là lúc Đạo Tổ và Ma Tổ La Hầu đại chiến ở Tây phương!" Tại Tây phương, Tiếp Dẫn xa xa cảm nhận luồng uy áp khổng lồ đó, mí mắt giật liên hồi.

Dường như đã quay lại ngày đại chiến Đạo Ma, cảnh tượng vô số núi sông linh mạch ở Tây phương bị đánh nát.

Tiếp Dẫn còn cảm nhận sâu sắc rằng, nếu bàn tay che trời lấp đất kia nhắm vào mình, thì y tuyệt đối không đỡ nổi!

Dù không chết, cũng phải tàn phế!

Chuẩn Đề lúc này cũng một mặt kinh hãi tim đập chân run: "Sư huynh, e rằng chỉ có tồn tại ở tầng thứ của Đạo Tổ, mới có thể có uy thế kinh thiên động địa như vậy?

Hiện nay Đạo Tổ đã hợp đạo, lượng kiếp chưa đến, Đạo Tổ không hiện.

Chẳng lẽ Đông phương có kỳ nhân nào đó thành Thánh trước?

Lẽ nào là Thái Thanh Lão Tử?" Chuẩn Đề càng nói càng cảm thấy có khả năng, nếu không phải Thánh nhân ra tay, trong số các đại năng Hồng Hoang hiện nay, ai có thể có thực lực đáng sợ như vậy?

Ngay cả Thái Thanh Lão Tử ở giai đoạn này cũng không có!

Trừ phi, là Thái Thanh Lão Tử đã thành Thánh! "Không, trong một chưởng này, không có đạo tắc và khí tức của Thái Thanh.

Huống chi, nếu trong Hồng Hoang có người thành Thánh, Thiên Đạo ắt sẽ hiển hiện, giáng xuống vô tận dị tượng cát tường.

Cho nên, người ra tay, tuyệt không thể là Thánh nhân, nhiều nhất là Chuẩn Thánh!" Tiếp Dẫn lắc đầu, phủ định phán đoán của Chuẩn Đề, nhưng sự kinh hãi trong mắt lại không hề giảm bớt.

Cảnh giới Chuẩn Thánh đã kinh khủng như vậy, vậy khoảng cách đến thành Thánh còn xa sao?

Chuẩn Đề bên cạnh, sau khi nghe Tiếp Dẫn nói xong, sắc mặt biến đổi càng thêm kịch liệt: "Ta cảm thấy đạo tắc khí tức trong một chưởng này, sao mà giống Diệp Tiêu thế!" Giọng Chuẩn Đề có phần run rẩy.

Ngày đó tại Bồng Lai Tiên Đảo, y từng ăn một chưởng của Diệp Tiêu.

Một chưởng tùy tay của Diệp Tiêu khi đó đã đánh Chuẩn Đề bị

thương, khiến y vô cùng kiêng dè Diệp Tiêu.

Bây giờ, Chuẩn Đề từ trong một chưởng này, cảm nhận được đạo tắc giống hệt lần ở Bồng Lai Tiên Đảo!

Hơn nữa, lực lượng đạo tắc lần này, dường như còn mạnh hơn trước không chỉ một bậc, sự phức tạp của các loại đạo tắc, cũng vượt xa lần đó!

Tuy Chuẩn Đề không muốn thừa nhận phán đoán này, nhưng y lại chắc chắn, người ra tay, nhất định là Diệp Tiêu!

Trong toàn bộ Hồng Hoang, hiện chỉ có một mình Chuẩn Đề từng giao thủ với Diệp Tiêu, và còn chịu thiệt không nhỏ!

Chương 95

Đặc biệt là lúc này, một câu hét giận dữ "Côn Bằng, tìm chết" cũng theo sau một chưởng đó, từ phương Đông xa xôi vô tận truyền đến, càng khiến Tiếp Dẫn chưa từng giao thủ với Diệp Tiêu cũng lập tức tin vào phán đoán của Chuẩn Đề.

Bởi vì đạo âm của tiếng hét giận dữ đó, chính là của Diệp Tiêu! "Diệp Tiêu bây giờ, đã trở nên đáng sợ như vậy sao!" Khoảnh khắc này, hai sư huynh đệ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương, nhìn thấy một tia bất đắc dĩ và chua xót.

Uổng công họ tự cho mình là Thánh nhân tương lai, còn bàn tính làm sao đối phó Diệp Tiêu, để báo thù bị lừa gạt lúc trước.

Bây giờ xem ra, trước khi thành Thánh, họ căn bản không phải là đối thủ của Diệp Tiêu!

Lúc này ở Đông phương, những sinh linh và đại năng kia ở gần Thủ Dương Sơn nơi Diệp Tiêu đang đứng hơn, tự nhiên thời cơ nghe được tiếng hét giận dữ đó cũng sớm hơn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Dù sao Hồng Hoang vô cùng rộng lớn, trừ Thánh nhân ra, bất kỳ đại năng nào khác dù có gia trì đạo âm, muốn truyền giọng nói của mình đến mọi ngóc ngách Hồng Hoang, cũng cần một chút thời gian. "Người ra tay, lại là Diệp Tiêu!

Một đòn này, e rằng cả Hồng Hoang không ai đỡ nổi!" Trên Bất Chu Sơn, Phục Hy sắc mặt nghiêm nghị, tràn đầy chấn động.

Trên dung nhan khuynh thế thánh khiết vô cùng của Nữ Oa, cũng đồng dạng kinh hãi: "Trước đây chưa từng thấy Diệp Tiêu đạo hữu ra tay, không ngờ thực lực của Diệp Tiêu đạo hữu lại sâu không lường được!" Đồng thời chấn động, Nữ Oa lại chau mày: "Diệp Tiêu đạo

hữu có thực lực cao thâm như vậy, bình thường đối xử với mọi người đều vô cùng hòa nhã khiêm nhường, không hề ngạo mạn.

Có thể khiến huynh ấy nổi giận đến mức này, có thể thấy Côn Bằng thật sự đã làm chuyện cực kỳ ác độc!" Sự sùng bái và kính phục của Nữ Oa đối với Diệp Tiêu phát ra từ tận xương tủy, bất kể là Diệp Tiêu ôn hòa hay Diệp Tiêu nổi giận, trong mắt Nữ Oa, đều là đẹp trai nhất!

Ví như lúc này, dù uy thế một cơn giận của Diệp Tiêu quét qua Hồng Hoang, trong mắt Nữ Oa, cũng nhất định là Côn Bằng đã làm chuyện xấu trời không dung đất không tha, mới chọc giận Diệp Tiêu đến vậy.

Phục Hy nghe vậy, lập tức như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

Đại năng Hồng Hoang đều cực kỳ giỏi suy diễn, Phục Hy sáng tạo ra Tiên Thiên Bát Quái Dịch Thuật, trong số các đại năng Hồng Hoang, ông là người giỏi suy diễn nhất.

Vì vậy chỉ cần suy diễn một chút, liền hiểu rõ nguyên nhân Diệp Tiêu ra tay đối phó Côn Bằng.

Vốn Phục Hy cũng là một thành viên của Yêu tộc, tuy siêu nhiên bên ngoài Yêu tộc, nhưng cũng có chút cảm giác thuộc về, đối với Côn Bằng cùng thuộc Yêu tộc, đáng lẽ nên có chút tình cảm, ra mặt hòa giải.

Nhưng Phục Hy lại không hề có ý nghĩ đó.

Bởi vì ông biết, Diệp Tiêu đã thật sự nổi giận, bất kể ai ra mặt, cũng vô dụng, chỉ khiến bản thân bị lún sâu vào!

Huống chi, chuyện Côn Bằng làm quá ác độc, vốn cũng đáng có kiếp nạn này!

Phục Hy và Nữ Oa nghĩ vậy, nhưng cũng có người không nghĩ

vậy.

Đó chính là hai vị hoàng giả của Yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Hoàng Đế Tuấn. "Lại là Diệp Tiêu ra tay với Côn Bằng!

Một đòn này kinh khủng như vậy, với thực lực của Côn Bằng, e rằng không đỡ nổi, sẽ thân tử đạo tiêu!" Đế Tuấn sắc mặt âm trầm mở miệng, Côn Bằng là đại năng của Yêu tộc, cũng là Yêu sư của Yêu đình, nếu Côn Bằng chết, đối với sức mạnh của Yêu tộc là một tổn thất lớn. "Đừng nói Côn Bằng không đỡ nổi, hai huynh đệ chúng ta, nếu không có chí bảo hộ thể, e rằng cũng không chống nổi một đòn!" Thái Nhất cũng sắc mặt âm u, với tư cách là hoàng giả của Yêu tộc, không thể trơ mắt nhìn Côn Bằng bị Diệp Tiêu đánh chết.

Như vậy vừa khiến Yêu tộc tổn thất một viên đại tướng, lại sẽ khiến hai vị Yêu Hoàng mất hết mặt mũi, khiến Yêu tộc trên dưới ly tâm ly đức.

Dù sao nếu gia nhập Yêu đình mà cũng không được che chở hữu hiệu, vậy thì ức vạn Yêu tộc ở Hồng Hoang, ai còn muốn đầu quân cho Yêu đình, chẳng thà bái nhập môn hạ của các đại năng khác!

Cho nên, nhất định phải ra tay cứu Côn Bằng! "Diệp Tiêu đạo hữu, xin hãy nguôi giận!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Đế Tuấn đỉnh đầu Hà Đồ Lạc Thư, Thái Nhất gia trì Hỗn Độn Chung bay lên không, Kim Ô khổng lồ giương cánh ngang trời, thi triển Kim Ô Hóa Hồng Thuật tốc độ cực hạn, muốn cứu viện Côn Bằng.

Nhưng lại không kịp.

Một chưởng kia của Diệp Tiêu, ẩn chứa Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, giữa thiên địa Hồng Hoang, Thánh nhân không xuất, không ai có thể đuổi kịp, càng đừng nói là ngăn cản!

Phản ứng của các phe, tưởng chừng đã qua rất lâu, thực ra chỉ

trong nháy mắt mà thôi!

Lúc này, Côn Bằng đang định bổ nhát dao cuối cùng vào Hồng Vân, chưa kịp ra tay, đã cảm nhận được luồng uy áp kinh khủng kia, cũng như cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Côn Bằng ngay lập tức quay đầu nhìn lại, khi thấy một chưởng từ nơi xa xôi vô tận, mang theo Thời Không Đại Đạo và uy áp chấn động thiên địa, lao thẳng về phía mình, cả người y đều không ổn rồi! "Côn Bằng, tìm chết!" Đặc biệt là tiếng hét mang theo nộ khí của Diệp Tiêu, gần như cùng lúc với bàn tay che lấp trời đất kia, như sấm sét cuồn cuộn, nổ vang bên tai Côn Bằng, khiến Côn Bằng lập tức giật mình một cái, mồ hôi lạnh toàn thân túa ra! "Sao có thể như vậy!" Côn Bằng vạn lần không ngờ, mình vừa mới đánh Hồng Vân trọng thương, ngay sau đó đã có người quả quyết ra tay với mình.

Mà người ra tay này, lại là Diệp Tiêu luôn nổi tiếng ôn hòa!

Quan trọng nhất là, tuy đây là lần đầu tiên Côn Bằng thấy Diệp Tiêu ra tay, nhưng khi bàn tay đó còn cách không biết bao nhiêu vạn dặm xa xôi, Côn Bằng đã ý thức được mình không thể chống đỡ được một đòn này!

Nếu cưỡng ép nhận lấy, dù không vẫn lạc tại chỗ, cũng không khác vẫn lạc là bao!

Lúc này trong lòng Côn Bằng, quả thực như chó cắn.

Chương 96

Trước khi ra tay, y đã từng nghĩ rằng giết Hồng Vân, tất sẽ bị Trấn Nguyên Tử báo thù, nhưng Côn Bằng cũng không quá để ý.

Bởi vì chỉ cần một đòn xong liền bỏ chạy, đợi đến khi Trấn Nguyên Tử phát hiện, Côn Bằng đã sớm trở về Bắc Hải, Trấn Nguyên Tử cũng không làm gì được y.

Nhưng ai có thể ngờ, Trấn Nguyên Tử còn chưa phát hiện ra manh mối, Diệp Tiêu cách xa vô tận đã lập tức có cảm ứng, đánh ra một chưởng che lấp trời đất, nhắm thẳng vào Côn Bằng.

Càng không ngờ, Diệp Tiêu chưa từng ra tay ở Hồng Hoang, luôn tỏ ra vô hại, khiêm nhường ôn hòa với người khác, lúc ra tay lại kinh khủng đến vậy!

Nhưng Côn Bằng lúc này, căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Bởi vì một đòn kia của Diệp Tiêu, thật sự quá nhanh quá mạnh!

Cách Côn Bằng mấy chục vạn dặm, đã khiến mảng lớn hư không phía trước bị ép cho sụp đổ tan biến!

Hơn nữa, pháp tắc Không Gian Đại Đạo ẩn chứa trong một chưởng đó, càng tựa như xuyên qua sông dài thời gian và không gian, nhìn thì có vẻ mấy chục vạn dặm, thực ra lại xuyên qua thiên vực, trong nháy mắt đã đến!

Côn Bằng tuy cũng ngay lập tức thi triển tốc độ cực hạn, muốn né tránh một đòn này, nhưng lại căn bản không né được!

Bởi vì y phát hiện, bất kể lúc này né đi đâu, bàn tay che trời lấp đất kia, đều đã bao trùm y vào trong đó, đặc biệt là đạo tắc không gian và

đạo tắc thời gian cực kỳ cao thâm ẩn chứa bên trong, khiến cho pháp tắc của Côn Bằng, từ xa đã có chút bị nhiễu loạn! "Không!" Côn Bằng gào thét trong lòng, trong ánh mắt, tràn đầy sự kinh hoàng và tuyệt vọng khi bị tử vong uy hiếp!

Là một đại năng Hồng Hoang, trải qua Hung Thú đại kiếp, Long Hán đại kiếp, Đạo Ma chi tranh.

Bất luận năm tháng thiên địa Hồng Hoang rung chuyển thế nào, Côn Bằng đều luôn bình an vô sự, nay trong thời đại Hồng Hoang tạm thời hòa bình, lại có con đường thành Thánh để tiến lên một tầng lầu mới, đối với Côn Bằng, chỉ cần có một tia cơ hội thành Thánh, y sẽ lập tức có ngày vẻ vang.

Sao y cam tâm chết như vậy?

Nhưng một chưởng kinh khủng như vậy, Côn Bằng thật sự không né được!

Dưới sự uy hiếp của tử vong, trong mắt Côn Bằng đột nhiên lóe lên một tia quyết tuyệt, lập tức cắn răng, khi thi triển toàn thân đạo tắc, y càng hóa thành bản thể Côn Bằng, che trời lấp đất, bao phủ không biết bao nhiêu vạn dặm.

Chỉ thấy một con Đại Bằng màu đen huyền, trên bầu trời kêu lên một tiếng thê lương, vỗ đôi cánh tựa như mây rủ che trời, mang theo vũ nhận sắc bén và pháp tắc Côn Bằng, chống lại một chưởng kia của Diệp Tiêu. "Côn Bằng lần này, e là tiêu rồi." Trên Côn Luân Sơn, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt hơi trầm xuống nói, giọng nói có chút khàn khàn.

Hôm nay y cũng bị uy thế kinh khủng chấn động Hồng Hoang của Diệp Tiêu, làm cho chấn động sâu sắc!

Điều này cũng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng hiểu rõ,

Diệp Tiêu là một tồn tại đáng sợ đến nhường nào!

Những tâm cơ mưu kế trong vụ cá cược trước đây, chỉ là một mặt dưới vẻ ngoài vô hại của Diệp Tiêu mà thôi.

Bỏ qua những thứ đó, thực lực tuyệt đối của Diệp Tiêu, cũng là đáng sợ nhất trong số các đại năng Hồng Hoang! "Nếu không mượn Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ để phòng ngự, ta cũng không chắc có thể đỡ được một đòn của Diệp Tiêu!" Thái Thanh Lão Tử vốn ít nói, cũng mặt lộ vẻ động dung, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Không biết tự lúc nào, sinh linh trẻ tuổi vô hại kia, đã trở thành đại năng đỉnh cấp không thể nghi ngờ ở Hồng Hoang, thậm chí có thể uy hiếp cả những đại năng lão làng như Thái Thanh! "Ầm!" Cùng lúc đó, tại nơi thiên vũ kia, vang lên một trận oanh minh vang dội.

Dao động do va chạm của vô tận pháp tắc và pháp lực, chấn động đến mức thiên địa Hồng Hoang đều rung chuyển!

Hư không sụp đổ rồi lại tan biến, núi sông sụp đổ rồi lại trồi lên.

Lấy chiến trường đó làm trung tâm, phạm vi không biết bao nhiêu vạn dặm, đều chìm trong địa chấn lớn.

Vô số sinh linh Hồng Hoang, chỉ cần xa xa cảm nhận một tia dư ba từ chiến trường truyền đến, liền sinh ra cảm giác tim đập chân run.

Kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong dao động pháp tắc vô tận kia, có những mảng lớn tiên huyết lấp lánh như kim cương máu, từ trên trời rơi xuống.

Kèm theo đó là từng mảng từng mảng vũ nhận Côn Bằng sắc bén vô song, nhuốm máu.

Chủ thể của con Đại Bằng khổng lồ kia, càng bị cắt nát không thương tiếc trong sự đan xen của pháp tắc cuồng bạo, tan thành tro bụi giữa thiên địa. "Côn Bằng... vẫn lạc rồi sao?" Trên Đông Hải,

Đông Vương Công nhíu mày thật sâu, trên mặt mang theo một tia khó tin.

Tuy trước đó đã có dự liệu, Hồng Hoang không ai có thể đỡ được một chưởng kia của Diệp Tiêu, nhưng khi thấy con Đại Bằng khổng lồ kia bị chấn nát cắt nát dưới một chưởng, Đông Vương Công nhất thời có chút không thể chấp nhận.

Dù sao đi nữa, Côn Bằng cũng là đại năng thượng cổ đã trải qua vô số trận chiến lớn!

Bây giờ, lại bị đánh nổ thân Đại Bằng dưới một đòn của Diệp Tiêu! "Hừ!

Dùng vỏ Bằng thay chết, đoạn đuôi cầu sinh?" Đúng lúc này, từ phía Thủ Dương Sơn, lại vang lên đạo âm mang theo nộ ý lạnh lùng của Diệp Tiêu.

Chương 97

Khi các đại năng và sinh linh Hồng Hoang còn chưa hiểu Diệp Tiêu nói vậy là ý gì, Diệp Tiêu đã từ trên Thủ Dương Sơn bước một bước ra, đạo khu mang theo uy áp vô tận, bay ngang qua toàn bộ Hồng Hoang.

Với cảnh giới Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên, thi triển Càn Khôn Độn Thuật, lại thêm gia trì của pháp tắc Thời Không Đại Đạo, bây giờ ở khắp nơi Hồng Hoang, Diệp Tiêu gần như chỉ cần một ý niệm, nhấc chân là đến!

Trong nháy mắt, Diệp Tiêu đã đến nơi có dư ba của chiến trường.

Vút!

Đúng lúc này, ở phía sau chiến trường nơi pháp tắc đan xen và tiên huyết tung tóe, có một con cá khổng lồ màu đen, giống như gặp phải một tồn tại cực kỳ đáng sợ, liều mạng nhảy vọt rời xa Diệp Tiêu, hướng về phía cửu trọng thiên ngoại.

Vô số sinh linh Hồng Hoang đang quan chiến, lập tức nhận ra, con cá khổng lồ màu đen đó, chính là Côn Ngư, cũng là bản thể của Côn Bằng trước khi hóa Bằng!

Họ cũng lập tức hiểu ra, Côn Bằng vừa rồi trong lúc cấp bách, lại thoát khỏi vỏ Bằng, dùng đạo khu hình thái Đại Bằng, để cứng rắn chống lại một đòn kia của Diệp Tiêu.

Mục đích chính là để bản thể Côn Ngư, nhân cơ hội đoạn đuôi cầu sinh, chạy xa ra ngoài cửu thiên!

Khoảnh khắc này, trong lòng tất cả sinh linh Hồng Hoang đều có chút phức tạp và cảm khái.

Tuy Côn Bằng không chết, nhưng thoát khỏi vỏ Bằng trong Côn Bằng, cũng đã trả một cái giá cực lớn!

Có thể ép Côn Bằng đến mức độ phải vứt bỏ một nửa đạo khu, liều mạng chạy trốn, uy thế của Diệp Tiêu, có thể thấy được!

Chỉ có Diệp Tiêu, một mặt lạnh lùng, nhìn Côn Bằng đang liều mạng chạy trốn, hừ lạnh một tiếng.

Dựa vào cách đoạn đuôi cầu sinh để chạy trốn?

Cũng phải xem Diệp Tiêu có đồng ý hay không!

Rào rào!

Trên thiên vũ, vang lên tiếng nước bắn tung tóe kịch liệt.

Một con Côn Ngư khổng lồ điên cuồng quẫy đuôi, bơi về phía cửu trọng thiên, như thể bầu trời rộng lớn, là bốn biển vô lượng treo ngược.

Thực tế, tiếng nước bắn và biển rộng đó, đều do đạo tắc hóa thành, không phải thật.

Đó là do thần thông bản thể Côn Ngư Dược của Côn Bằng diễn hóa ra!

Bắc Minh có cá, tên là Côn, Côn lớn không biết mấy ngàn vạn dặm!

Côn Bằng là đại năng thượng cổ Hồng Hoang, là con Côn Ngư đầu tiên giữa trời đất, lại kiêm cả hai hình thái cá và chim, tự nhiên cũng có thần thông át chủ bài.

Ví như Côn Ngư Dược.

Khi Côn Bằng hóa thành hình thái Côn Ngư thuần túy, thi triển pháp tắc bản nguyên Côn Ngư, có thể diễn biến khu vực xung quanh thành một vùng biển rộng lớn.

Bất kể ở trong biển, trên đất liền, hay trên trời, đều như nhau!

Thi triển Côn Ngư Dược, Côn Ngư bất kể ở đâu, đều như cá nhảy trong biển, ở trong lãnh địa của mình tốc độ nhanh nhất!

Vì vậy, Côn Bằng có tốc độ cực hạn.

Hóa thành chim, cánh như mây rủ che trời, bay thẳng lên chín vạn dặm.

Hóa thành cá, Côn Ngư một cú nhảy thành vực sâu, trên trời dưới đất đều như cá gặp nước!

Cũng chính vì vậy, nên Côn Bằng mới thoát khỏi vỏ Bằng, lấy thân Đại Bằng ra chịu chết.

Sau đó dùng bản thể Côn Ngư thi triển Côn Ngư Dược, muốn rời khỏi cửu trọng thiên, trốn vào Hỗn Độn Hải bên ngoài cửu trọng thiên.

Hỗn Độn Hải nằm ngoài Thiên Đạo Hồng Hoang, là một nơi tràn đầy nguy cơ và hỗn loạn.

Chỉ cần đến đó, tất cả pháp tắc của sinh linh Hồng Hoang đều sẽ bị ảnh hưởng, giảm đi rất nhiều, thậm chí không có hiệu quả.

Vì vậy, pháp tắc của Côn Bằng sẽ bị ảnh hưởng, pháp tắc của Diệp Tiêu cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Điều đó cũng có nghĩa là, rời khỏi Hồng Hoang, Côn Bằng sẽ an toàn!

Nhưng Côn Bằng cuối cùng vẫn quá lạc quan, tốc độ cực hạn không sai, nhưng đó là trước khi Diệp Tiêu chưa bộc lộ thực lực thực sự.

Khi Diệp Tiêu bộc lộ thực lực thực sự, tốc độ cực hạn của Côn Bằng ở trước mặt Diệp Tiêu, căn bản không đáng xem!

Cảnh giới Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên của Diệp Tiêu, cao hơn Côn Bằng hai trọng thiên, Càn Khôn Độn Thuật, cũng là độn thuật đỉnh cấp Hồng Hoang, so với Côn Ngư Dược chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Lại thêm đã thôn phệ bản nguyên của Tiên Thiên Thần Thai Lôi, có tốc độ cực hạn của lôi đình!

Chính câu nói "nhanh như chớp không kịp bịt tai", chính là để hình dung tốc độ của lôi đình nhanh đến mức nào!

Chương 98

Huống chi, Diệp Tiêu còn nắm giữ một phần pháp tắc Không Gian Đại Đạo và Thời Gian Đại Đạo, các loại ưu thế cộng lại, dù là Thánh nhân, cũng chưa chắc nhanh hơn Diệp Tiêu!

Hơn nữa, Côn Bằng cho rằng trốn vào Hỗn Độn Hải, Diệp Tiêu sẽ không làm gì được mình, cũng là suy nghĩ viển vông.

Trong Hỗn Độn Hải, toàn thân pháp tắc của Côn Bằng sẽ giảm đi rất nhiều, bởi vì y sinh ra ở Hồng Hoang, tu luyện pháp tắc Thiên Đạo.

Hai loại pháp tắc thời gian và không gian của Diệp Tiêu, lại là pháp tắc Đại Đạo!

Hỗn Độn rộng lớn hơn cả thiên địa Hồng Hoang, chính là nơi sinh ra ba ngàn Đại Đạo pháp tắc!

Vì vậy, nếu thật sự trốn vào Hỗn Độn Hải, chỉ càng thêm bất lợi cho Côn Bằng, tự tìm đường chết!

Diệp Tiêu nắm giữ Thời Không Đại Đạo, lại không bị ảnh hưởng quá nhiều! "Côn Bằng, chết cho bản tọa!" Diệp Tiêu xuất phát sau nhưng đến trước, từ Thủ Dương Sơn một bước vượt qua ức ức vạn dặm, đến chiến trường.

Nhìn Côn Bằng đang thi triển Côn Ngư Dược muốn trốn về phía Hỗn Độn Hải, Diệp Tiêu hét lạnh một tiếng, liền duỗi tay ra, như bắt một con cá nhỏ mà chộp về phía Côn Bằng.

Lần này, Diệp Tiêu không giống như trước, thi triển nhiều pháp tắc và pháp lực, trông chỉ như tùy ý duỗi tay ra, đón gió phóng đại, pháp tướng thiên địa!

Nhưng dù vậy, chỉ riêng cường độ nhục thân của bàn tay Diệp

Tiêu, đã mang theo uy áp vô cùng, hư không nơi nó đi qua, đều bị ép đến nổ vang ầm ầm, tan biến sụp đổ!

Côn Bằng đang điên cuồng thi triển Côn Ngư Dược, cảm nhận được uy áp mạnh mẽ truyền đến từ phía sau, trên đạo thể Côn Ngư khổng lồ, mồ hôi lạnh chảy ra như thác nước!

Tiếp đó càng lắc đầu quẫy đuôi, như điên lao về phía ngoài cửu thiên.

Dù vậy, tốc độ bàn tay Diệp Tiêu duỗi ra, còn nhanh hơn tốc độ Côn Ngư Dược của Côn Bằng.

Xong rồi!

Lần này thật sự xong rồi!

Côn Bằng không quay đầu, nhưng lại tuyệt vọng thầm nghĩ trong lòng. "Diệp Tiêu đạo hữu, xin hãy nguôi giận!" "Xin đạo hữu thu lại thần thông, trước tiên ngồi xuống nói chuyện!" Đúng lúc này, hai tiếng hét lớn mang theo vẻ vội vàng, từ trên trời truyền đến.

Chỉ thấy Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đỉnh đầu Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư, thi triển Kim Ô Hóa Hồng Thuật, vội vã từ Thái Dương Tinh lao đến.

Côn Bằng gần như không còn đường thoát, khi thấy Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, tế chí bảo lao đến, giống như con cá sắp chết khát nhìn thấy nước, lập tức kích động đến rơi lệ: "Đông Hoàng cứu ta!" Đông Hoàng Thái Nhất là tôn hiệu, trong lúc cấp bách, Côn Bằng cũng chỉ kịp hét lên tôn hiệu của Đông Hoàng, bỏ qua Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Bởi vì trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, nắm giữ Đông Hoàng Chung, cũng chính là Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung ẩn chứa thời không chi đạo, là chí bảo công

phòng hiếm có ở Hồng Hoang, dù dưới sự hợp lực của Thập Nhị Tổ Vu, Thái Nhất chỉ dựa vào Hỗn Độn Chung cũng có thể chống đỡ.

Vì vậy, trong mắt Côn Bằng, chỉ cần Đông Hoàng Thái Nhất đội Hỗn Độn Chung che trên đầu mình, Diệp Tiêu dù lợi hại đến đâu, cũng không công phá được.

Huống chi, còn có Đế Tuấn cầm Hà Đồ Lạc Thư ở bên cạnh.

Hà Đồ Lạc Thư tuy không phải Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng là cực phẩm trong Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cùng với Hỗn Độn Chung cộng lại, lại thêm hai đại hoàng giả Yêu tộc hợp lực, đủ để địch lại Diệp Tiêu.

Nếu Diệp Tiêu biết điều, sẽ nên dừng tay, để tránh lúc giao thủ khó coi.

Nếu Diệp Tiêu không biết điều, vậy thì hai vị Yêu Hoàng cộng thêm một kiện chí bảo, một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Côn Bằng cũng còn chút thực lực, bên phía Diệp Tiêu sẽ rơi vào thế yếu!

Không chỉ Côn Bằng nghĩ vậy, hai huynh đệ Thái Nhất và Đế Tuấn cũng nghĩ vậy.

Tuy trong tay Diệp Tiêu cũng có chí bảo, nhưng Hỗn Độn Chung cộng thêm nửa cái chí bảo Hà Đồ Lạc Thư, cùng với ba vị đại năng cấp Chuẩn Thánh của Yêu tộc hợp lực, cũng có thể chống đỡ được Diệp Tiêu.

Chỉ là muốn nhanh chóng cứu Côn Bằng, để tránh bị đám Tổ Vu của Vu tộc quấn lấy, nên mới lễ trước binh sau, hét lớn để Diệp Tiêu dừng tay trước.

Đối với suy nghĩ của hai vị Yêu Hoàng, trong lòng Diệp Tiêu biết rõ, nhưng lại không hề nể mặt, dung mạo lạnh lùng vô cùng hét lên: "Cút ngay!

Hôm nay không ai cản được ta!" Lập tức, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất liền biến đổi.

Không ngờ Diệp Tiêu nổi giận, lại cứng rắn như vậy, không hề cân nhắc tình thế! "Diệp Tiêu, Côn Bằng là người của Yêu tộc ta, giết y, chính là cùng Yêu tộc ta là địch.

Xin thứ cho bản hoàng vô lễ!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy Diệp Tiêu không chịu dừng tay, cùng Đế Tuấn nhìn nhau một cái, liền tế Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư, thẳng tiến nghênh đón Diệp Tiêu. "Hừ!

Chỉ là hoàng giả Yêu tộc, lại là thứ gì!

Cút!" Diệp Tiêu hừ lạnh một tiếng, nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất không biết sống chết xông lên, lập tức trầm mắt xuống.

Bàn tay to duỗi ra hướng không đổi, trực tiếp liền vỗ về phía Hỗn Độn Chung và Đế Tuấn Thái Nhất!

Chương 99

Trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh đang quan chiến ở Hồng Hoang, toàn bộ đều kinh ngạc đến ngây người!

Diệp Tiêu rõ ràng trên người cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại không dùng, dùng đạo khu tay không, cứng đối Hỗn Độn Chung! "Ta không nhìn lầm chứ, Diệp Tiêu đạo hữu đang... tay không cứng đối Hỗn Độn Chung!" Trên Bất Chu Sơn, Phục Hy mặc một bộ tiên thiên đạo bào mặt mang vẻ kinh hãi, lẩm bẩm nói.

Dù là đại năng giỏi suy diễn nhất Hồng Hoang, vừa rồi khi Đế Tuấn Thái Nhất xuất hiện, cũng đã suy diễn ra khả năng chuyển biến của tình thế tiếp theo, nhưng lại vạn lần không ngờ, Diệp Tiêu lại có thể tay không cứng đối Hỗn Độn Chung!

Dù sao đó cũng là Tiên Thiên Chí Bảo a!

Dù là Tổ Vu của Vu tộc nổi tiếng nhục thân cường hãn, cũng nhiều nhất nhục thân có thể sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo.

Thậm chí gặp một số Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cực kỳ lợi hại, Tổ Vu nếu đơn thuần dùng nhục thân cứng đối, e rằng cũng sẽ bị thương chịu thiệt, huống chi là Tiên Thiên Chí Bảo phẩm cấp vượt xa Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?

Nay ở Hồng Hoang, sau trận đại chiến đoạt bảo giữa Tổ Vu và Yêu Hoàng, ai ai cũng biết, Đông Hoàng Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, chính là Hỗn Độn Chung.

Do chuôi búa của Bàn Cổ Khai Thiên Phủ hóa thành, là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo!

Chỉ riêng nguồn gốc của Hỗn Độn Chung, đã đủ khiến người ta

hít một hơi khí lạnh.

Đại năng ở tầng thứ như Phục Hy, dù trong tay cũng có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng đối mặt với Đông Hoàng Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung, đều tự thấy không phải đối thủ, không thể địch lại.

Huống chi ngay cả pháp bảo cũng không dùng, trực tiếp dùng nhục thân cứng đối Hỗn Độn Chung?

Đó quả thực không khác gì tìm chết!

Dù sao trong Hồng Hoang, sinh linh có tu vi cảnh giới tương đồng, chênh lệch thực lực giữa nhau không lớn lắm, bởi vì đạo tắc tu luyện và độ sâu của pháp lực, đều gần như nhau.

Khi hai người tranh đấu, thứ có thể quyết định thắng bại, thường là pháp bảo trong tay ai tốt hơn, căn nguyên cao hơn!

Một Đại La sơ kỳ cầm Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí có thể không sợ Đại La trung kỳ tay không!

Đây chính là tầm quan trọng của pháp bảo.

Huống chi là Hỗn Độn Chung, một trong những Tiên Thiên Chí Bảo?

Đó là tồn tại có thể nghiền nát cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo! "Diệp Tiêu bị sao vậy, sao lại để Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên không dùng, lại chọn dùng tay cứng đối Hỗn Độn Chung?" Trên Côn Luân Sơn, Thái Thanh Lão Tử nhíu mày càng sâu, tay bấm đạo quyết muốn suy diễn, lại chỉ thấy một mảnh hỗn độn.

Điều này khiến trong lòng Lão Tử, càng chìm vào trầm tư.

Thuật suy diễn của lão cũng đứng đầu Hồng Hoang, nay lại không suy diễn ra được một chút nào về Diệp Tiêu tiếp theo!

Chỉ có hai khả năng, một là thực lực cảnh giới của Diệp Tiêu,

vượt xa Thái Thanh Lão Tử, một khoảng cách rất lớn.

Khả năng khác, trên người Diệp Tiêu có một loại đạo tắc hoặc pháp bảo nào đó, ngăn cách sự suy diễn của Thái Thanh! "Diệp Tiêu không phải bị tức đến hồ đồ, nên mới phạm phải sai lầm ngớ ngẩn đó chứ?

Dù tu vi cảnh giới có cao đến đâu, tay không cứng đối Hỗn Độn Chung, có khác gì tự sát?

E rằng dưới một đòn, đạo khu của Diệp Tiêu cũng sẽ bị Hỗn Độn Chung phản chấn cho tứ phân ngũ liệt!" Tại Tây phương, trên mặt Chuẩn Đề vừa có mấy phần chấn động khó hiểu, lại có mấy phần vui sướng khi người gặp họa.

Nếu Diệp Tiêu xảy ra vấn đề, Phún Giáo cũng không thể đứng vững, Tây Phương Giáo, tự nhiên sẽ có hy vọng chiêu mộ được nhiều đệ tử môn đồ tốt hơn.

Có suy nghĩ giống như Chuẩn Đề, trong số các đại năng Hồng Hoang, cũng có không ít người.

Ví như Minh Hà Lão Tổ trong Huyết Hải, Đông Vương Công bên bờ Đông Hải, và cả Nguyên Thủy Thiên Tôn trên Côn Luân Sơn.

Đều là những tồn tại cần dựa vào việc lập đạo thống công đức để thành Thánh, tự nhiên hy vọng Diệp Tiêu và Phún Giáo sụp đổ, để đạo thống của họ có nhiều cơ hội thành lập hơn.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, cả người càng có chút hưng phấn: "Ha ha ha, xem ra Diệp Tiêu cho rằng thực lực mạnh mẽ rồi, liền bắt đầu kiêu ngạo.

Tiên Thiên Chí Bảo như Hỗn Độn Chung, há có thể dùng nhục thân đạo khu để cứng đối?" Càng nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng vui vẻ: "Đúng là trời giúp ta!

Diệp Tiêu chết, Phún Giáo không thể đứng vững, Xiển Giáo của ta ắt sẽ đại hưng.

Ba kiện chí bảo bị cướp đi của bản tọa, cũng sẽ quay về tay bản tọa!" Đương nhiên, ngoài những người vui sướng khi người gặp họa như Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng có rất nhiều người lo lắng cho Diệp Tiêu. "Diệp Tiêu đạo hữu, Tiên Thiên Chí Bảo không thể cứng đối!" Tại Bất Chu Sơn, trên dung nhan vừa thánh khiết vừa vũ mị của Nữ Oa, tràn đầy vẻ lo lắng. "Diệp Tiêu huynh đệ, mau dừng tay, dùng Bàn Cổ Phiên đối phó đám súc sinh lông lá đó!" Phía trên Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu cũng toát mồ hôi hột, lớn tiếng nhắc nhở. "Diệp Tiêu đạo hữu, cẩn thận!" Ngay cả Hồng Vân bị trọng thương, lúc này cũng gắng gượng một hơi bản nguyên khí, phát ra tiếng hét đạo âm mạnh mẽ, nhắc nhở Diệp Tiêu.

Chương 100

"Không sao!" Đối với sự lo lắng và hảo ý của Nữ Oa, Hồng Vân, các Tổ Vu, Diệp Tiêu trong lòng cảm kích, chỉ là lại không nghe theo ý kiến của họ.

Hỗn Độn Chung quả thực là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng tên Đông Hoàng Thái Nhất kia, lại chưa thể luyện hóa triệt để Hỗn Độn Chung, phát huy toàn bộ uy năng của nó.

Không đáng sợ!

Huống chi, Diệp Tiêu cũng nhân cơ hội này, kiểm nghiệm thực lực thực sự của mình hiện nay!

Cũng chính là, coi Hỗn Độn Chung như một hòn đá mài dao, để kiểm chứng sự thay đổi của nhục thân và thực lực trong khoảng thời gian này ở Hồng Hoang! "Diệp Tiêu, tìm chết!" Thấy Diệp Tiêu một dáng vẻ bá khí vô cùng, vung tay lao thẳng về phía Hỗn Độn Chung, lại còn có vẻ muốn một chưởng úp cả Thái Nhất vào lòng bàn tay, Thái Nhất tính cách có phần nóng nảy, lập tức cũng nổi giận.

Đông Hoàng Thái Nhất dù sao cũng là hoàng giả Yêu tộc, lại có Hỗn Độn Chung trong tay, Diệp Tiêu lại dùng thái độ miệt thị như vậy đối với Hỗn Độn Chung và y, khiến Thái Nhất cảm thấy bị mạo phạm sâu sắc! "Chết đi, Diệp Tiêu!" Côn Bằng ở hình thái Côn Ngư, lúc này cũng không chạy nữa, trong đôi mắt, lóe lên vẻ âm trầm sâu thẳm.

Cuối cùng, dưới sự chú mục và tâm tư khác nhau của tất cả sinh linh Hồng Hoang, bàn tay lớn của Diệp Tiêu, một chưởng vỗ lên Hỗn Độn Chung.

ĐOANG!

Lập tức, một tiếng chuông vang kịch liệt, vang vọng khắp Hồng Hoang, chấn động đến mức tất cả mọi người đều một trận khí huyết cuồn cuộn, tim đập không ngừng!

Thậm chí trước mắt đều một trận trời đất quay cuồng, thần niệm cảm tri cũng bị ảnh hưởng!

Đây chính là uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo, tuy chỉ là một tia dư ba, nhưng vẫn vô cùng đáng sợ.

Cũng may rất nhiều sinh linh ở cách chiến trường một khoảng cách an toàn đủ xa, nếu không, bị một tia dư ba đó chính diện quét trúng, liền đủ để tiêu diệt rất nhiều tiên thiên sinh linh! "Diệp Tiêu sao rồi?" Sau khi gắng gượng ổn định tâm thần, các đại năng và sinh linh Hồng Hoang, lần lượt tiếp tục hướng ánh mắt và thần niệm về phía chiến trường.

Dưới sự chấn động của tiếng chuông đó, những đại năng ở xa còn không dễ chịu.

Diệp Tiêu chịu đựng phản chấn chính diện của Hỗn Độn Chung, càng có thể tưởng tượng được!

Trong mắt rất nhiều sinh linh, kết cục tốt nhất của Diệp Tiêu, chính là bị Hỗn Độn Chung phản chấn, gặp trọng thương.

Nếu kết cục tệ hơn một chút, Diệp Tiêu có thể đã vẫn lạc!

Nhưng, khi định thần nhìn rõ tình hình ở chiến trường, lập tức liền ngây người!

Chỉ thấy Diệp Tiêu vẫn đứng trên bầu trời tràn đầy uy nghiêm, trên người không có một chút tổn thương nào, bóng dáng của Hỗn Độn Chung, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Hoàng Đế Tuấn, lại đã biến mất không thấy.

Chỉ có phía dưới đỉnh Bất Chu Sơn, bốc lên một mảng lớn bụi

mù, xuất hiện hai cái hố sâu khổng lồ.

Trong một cái hố sâu, có dư âm tiếng chuông chấn động truyền ra... "Diệp Tiêu tay không cứng đối Hỗn Độn Chung, lại không hề hấn gì!" "Sao có thể, đó là Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung a, chúng ta ở xa bị một tia sóng chuông chấn động, đều khí huyết cuồn cuộn, tim đập không ngừng.

Diệp Tiêu ở chính diện Hỗn Độn Chung, lực phản chấn phải chịu là mạnh nhất, sao có thể không hề bị thương." "Chẳng lẽ ta hoa mắt rồi sao, sao có thể có người cứng đối Hỗn Độn Chung mà không hề tổn hại, lẽ nào Diệp Tiêu đã thành Thánh rồi sao!" Khoảnh khắc này, trong Hồng Hoang, vô số sinh linh và đại năng, lại một lần nữa chìm vào sự chấn động sâu sắc.

Dù là những đại năng kiến thức rộng rãi, lúc này cũng trợn mắt há mồm, miệng há to có thể nhét vừa một cái Hỗn Độn Chung!

Đặc biệt là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đông Vương Công, trên mặt mỗi người vừa tràn đầy chấn động, lại có một loại cảm giác thất vọng sâu sắc khi hy vọng tan vỡ.

Diệp Tiêu sau khi cứng đối một đòn của Hỗn Độn Chung, không những không vẫn lạc, ngược lại một chút chuyện cũng không có.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là danh tiếng và uy thế của Diệp Tiêu, sẽ càng thêm vang dội khắp Hồng Hoang?

Những anh tài Hồng Hoang muốn đầu quân cho Phún Giáo của Diệp Tiêu, chẳng phải sẽ càng nhiều hơn sao?

Vậy thì các thế lực như Tây Phương Giáo và Tiên Đình của họ, còn chơi cái gì nữa?

Lúc đó thật sự chỉ có thể thu nhận một số dưa vẹo táo nứt bị Diệp Tiêu lựa còn sót lại để làm màu thôi.

Nhưng thực tế, Chuẩn Đề và Đông Vương Công đã nghĩ nhiều rồi.

Dù là những sinh linh Hồng Hoang mà Diệp Tiêu lựa còn sót lại, cũng chắc chắn sẽ ưu tiên lựa chọn Tiệt Giáo của Thông Thiên, Địa Tiên Đạo của Trấn Nguyên Tử và các đạo thống khác, chứ không phải Tây Phương Giáo và Tiên Đình.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn trên Côn Luân Sơn, thì cả khuôn mặt đều đen sì.

Đông Vương Công và Chuẩn Đề, dù sao cũng chỉ là hy vọng cướp đệ tử tan vỡ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi còn đầy lòng vui mừng cho rằng, đợi sau khi Diệp Tiêu tự tìm đường chết, có thể thu hồi Bàn Cổ Phiên, Chư Thiên Khánh Vân và các chí bảo khác.

Nhưng bây giờ, lại là mừng hụt một phen!

Có người thất vọng, tự nhiên cũng có người thật sự vui mừng.

Chương 101

Nữ Oa, Thập Nhị Tổ Vu, Hồng Vân, tuy kinh ngạc vì Diệp Tiêu cứng đối Hỗn Độn Chung lại không hề bị thương, nhưng trong lòng càng có sự vui mừng sâu sắc.

Diệp Tiêu không sao là tốt rồi!

Thậm chí Thập Nhị Tổ Vu, còn sinh ra một loại tự hào sâu sắc.

Diệp Tiêu huynh đệ, không hổ là tồn tại có huyết mạch Phụ Thần tinh thuần trong cơ thể, cường độ nhục thân, có thể cứng đối Tiên Thiên Chí Bảo, còn mạnh hơn Thập Nhị Tổ Vu rất nhiều!

Phải biết, trước đây khi Thập Nhị Tổ Vu muốn cướp Hỗn Độn Chung, cũng phải dựa vào việc Thập Nhị Tổ Vu hợp lực, lại thêm lực lượng pháp tắc của mỗi người tấn công, chứ không dám thuần túy dùng man lực.

Diệp Tiêu lại làm được! "Thái Nhất đâu?" "Đế Tuấn đâu?" "Hỗn Độn Chung đâu?" Sau khi kinh ngạc vì sự cường hãn của Diệp Tiêu khi cứng đối Hỗn Độn Chung mà không bị tổn thương, trong lòng vô số sinh linh Hồng Hoang, lại không hẹn mà cùng dâng lên ba dấu hỏi lớn.

Diệp Tiêu mạnh mẽ không cần nghi ngờ, cũng đã chứng minh Diệp Tiêu không sao.

Vậy thì Hỗn Độn Chung và Đế Tuấn Thái Nhất đi đâu rồi? "Khụ khụ..." "Đoang đoang..." Đúng lúc này, tại đỉnh Bất Chu Sơn, trong hai cái hố lớn bụi mù ngút trời, vang lên hai tiếng ho khan kịch liệt, cùng với một trận tiếng chuông trong trẻo, lập tức thu hút sự chú mục của sinh linh Hồng Hoang.

Chỉ thấy bụi mù ngút trời dần dần tan đi, hai bóng dáng có phần chật vật, mặt mày xám xịt từ trong hố lớn trên đỉnh Bất Chu Sơn bay ra.

Không phải Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thì còn có thể là ai? "Trời ơi!

Hai cái hố lớn trên Bất Chu Sơn, ta ban đầu tưởng là bị sóng âm của chuông làm sụp đổ, hóa ra lại là Thái Nhất và Đế Tuấn bị Diệp Tiêu từ trên trời vỗ xuống, rơi vào Bất Chu Sơn tạo ra!" "Không chỉ vậy!

Nhìn cái hố lớn kia, có tiếng chuông rung động mơ hồ truyền ra, một chưởng kia của Diệp Tiêu, lại đánh cả Hỗn Độn Chung và hai vị Yêu Hoàng cùng một lúc, rơi xuống đại địa!" "Trời ơi, đại năng Diệp Tiêu thật sự chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh sao?

Cảnh tượng như vậy, e rằng chỉ có Thánh nhân mới có thể làm được?" Khoảnh khắc này, Hồng Hoang xôn xao, các loại tiếng bàn luận kinh ngạc vang lên.

Những tiếng bàn luận đó, lọt vào tai Thái Nhất và Đế Tuấn mặt mày xám xịt, khiến tâm tình của hai vị hoàng giả Yêu tộc cao ngạo vô cùng phức tạp.

Là những người đối chiêu với Diệp Tiêu, khoảnh khắc vừa rồi không ai rõ hơn họ, sức mạnh nhục thân của đạo khu Diệp Tiêu, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Dù Đông Hoàng Thái Nhất toàn lực thúc đẩy Hỗn Độn Chung, cũng căn bản không chống được một chưởng che trời lấp đất của Diệp Tiêu.

Thậm chí khoảnh khắc đó, Hỗn Độn Chung dường như còn ngừng hoạt động!

Vì vậy, tâm tình đầu tiên, chính là kinh hãi!

Kinh hãi vô biên!

Kinh hãi vì sức mạnh nhục thân của Diệp Tiêu quá mạnh, dù Thập Nhị Tổ Vu cộng lại, cũng không bì được!

Đồng thời, là hoàng giả Yêu tộc, nghe những tiếng bàn luận không chút che giấu của các sinh linh Hồng Hoang, trong lòng càng tràn đầy bất đắc dĩ, bi phẫn và xấu hổ.

Vốn hai huynh đệ cầm Hỗn Độn Chung cứu Côn Bằng, tưởng rằng có thể dựa vào đó để Diệp Tiêu kiêng dè, lại không ngờ Diệp Tiêu không hề sợ hãi, dùng nhục thân cứng đối.

Lúc đó họ còn cảm thấy, Diệp Tiêu cuồng vọng tìm chết, bây giờ mới phát hiện, cuồng vọng vô tri, chính là hai vị Yêu Hoàng họ!

Cầm Tiên Thiên Chí Bảo và một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đều không đỡ được một đòn của Diệp Tiêu tay không, bị đánh như đập chuột chũi vào Bất Chu Sơn, mặt mũi quả thực đã vứt xuống bốn biển vô lượng rồi!

Trên thiên vũ, Diệp Tiêu chắp tay sau lưng đứng, trên mặt ngoài sự lạnh lùng sâu sắc ra, không có chút cảm xúc nào.

Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung để trấn nhiếp, đã phạm phải một sai lầm lớn!

Hỗn Độn Chung do Bàn Cổ Phủ hóa thành, trong cơ thể Diệp Tiêu, có khí tức tâm đầu tinh huyết của Bàn Cổ, tự nhiên đối với một số sự vật do Bàn Cổ để lại có sự thân hòa.

Hơn nữa, Hỗn Độn Chung có tổng cộng ba mươi sáu trọng cấm chế, trải qua vô số năm tháng, chỉ mới được Đông Hoàng Thái Nhất luyện hóa hai mươi bốn trọng, còn lâu mới kích hoạt được toàn bộ uy năng của Hỗn Độn Chung.

Thứ ba, Hỗn Độn Chung có uy năng cấm cố không gian, trấn áp thời gian, có liên quan mật thiết với pháp tắc thời không, trước đây khi chia hồ lô ở Bất Chu Sơn, Diệp Tiêu thi triển Càn Khôn Độn Thuật, có một khoảnh khắc dao động không gian, đã dẫn đến sự cộng hưởng của Hỗn Độn Chung.

Lúc này Diệp Tiêu đã nắm giữ một phần pháp tắc của Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, khi vừa ra tay, Hỗn Độn Chung liền tự phát sinh cộng hưởng sâu hơn với Diệp Tiêu!

Thậm chí nếu Diệp Tiêu muốn, vừa rồi đã có cơ hội trực tiếp cướp lấy Hỗn Độn Chung, khiến nó đổi chủ.

Chỉ là tạm thời có một số kế hoạch chưa hoàn thành, nên tạm thời không vội thu lấy.

Không để ý đến hai vị Yêu Hoàng mặt mày xám xịt, Diệp Tiêu hướng ánh mắt lạnh lùng về phía Côn Bằng.

Lần này, Côn Bằng ở trạng thái Côn Ngư, suýt nữa đã dọa tè ra quần!

Vốn tưởng Diệp Tiêu cứng đối Hỗn Độn Chung, tất không chết cũng tàn, lại vạn lần không ngờ hai vị Yêu Hoàng gia trì Hỗn Độn Chung cũng suýt bị Diệp Tiêu một bàn tay vỗ chết!

Vèo!

Chương 102

Ngay lập tức, Côn Bằng không cam tâm chịu chết, tiếp tục thi triển Côn Ngư Dược, liều mạng muốn trốn về phía Hỗn Độn Hải.

Diệp Tiêu mọi thứ đều trong tầm tay, lúc này nhìn đạo khu Côn Ngư to lớn béo tốt của Côn Bằng, khóe miệng đột nhiên hiện lên một nụ cười lạnh.

Y nói một câu danh ngôn quen thuộc.

Bắc Minh có cá, tên là Côn.

Côn rất lớn, cần hai giàn nướng!

Một cái tẩm ướp bí truyền, một cái cay nhẹ!

Bắc Minh có cá, tên là Côn.

Côn rất lớn, cần hai giàn nướng.

Một cái tẩm ướp bí truyền, một cái cay nhẹ.

Vốn đây là một câu chuyện cười của hậu thế.

Nhưng đối với Diệp Tiêu đang ở Hồng Hoang mà nói, lại không chỉ đơn thuần là một câu chuyện cười.

Bởi vì trước mặt y, có một con Côn Ngư!

Giữa trời đất, con Côn Ngư duy nhất!

Cũng chính là bản thể của Côn Bằng!

Diệp Tiêu đang nổi giận, vốn thực sự định trực tiếp một bàn tay vỗ chết Côn Bằng, nhưng khi nhìn thân thể to lớn của Côn Bằng đang vùng vẫy trên không, thân hình Côn Ngư suôn mượt bị ánh nắng chiếu rọi, y lập tức nghĩ đến câu chuyện cười của hậu thế đó.

Cùng với dáng vẻ của cá ngừ vây xanh ngoài đại dương.

Nhưng, cá ngừ vây xanh ngoài đại dương dù quý giá mỹ vị đến đâu, sao có thể so sánh được với con Côn Ngư đầu tiên và cũng là duy nhất giữa trời đất trước mắt?

Ở hậu thế, tồn tại như vậy cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa ai từng thấy, càng đừng nói là ăn.

Huống chi, đừng nói hậu thế, ngay cả ở Hồng Hoang hiện tại, cũng không có bất kỳ ai, có ý nghĩ coi Côn Bằng như một nguyên liệu để ăn.

Dù sao Côn Bằng cũng là một đại năng, càng là nhân vật quan trọng của Yêu tộc, ai dám ăn Côn Bằng?

Ngay cả Vu tộc lấy Yêu tộc làm thức ăn, cũng chưa từng để ý đến Côn Bằng.

Nhưng Diệp Tiêu bây giờ lại để ý!

Cùng là giết Côn Bằng, vỗ Côn Bằng thành thịt nát, và ăn Côn Bằng, rõ ràng cái sau là một lựa chọn ưu tú hơn.

Hơn nữa, hiệu quả tâm lý mà việc ăn Côn Bằng để lại cho chúng sinh Hồng Hoang, lớn hơn rất nhiều so với việc trực tiếp vỗ chết Côn Bằng.

Giết người tru tâm!

Khi tất cả sinh linh Hồng Hoang, đều biết kết cục khi chọc giận Diệp Tiêu là sẽ bị ăn thịt, ai còn dám chọc giận Diệp Tiêu?

Quỳ lạy Diệp Tiêu còn không kịp! "Đừng chạy, nguyên liệu của ta!" Diệp Tiêu hét lớn một tiếng, thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, thân thể lập tức bành trướng lên ngàn vạn lần.

Ở Hồng Hoang, Pháp Tướng Thiên Địa không phải là thần thông

đặc định của một sinh linh nào, rất nhiều tiên thiên sinh linh đều bẩm sinh biết, Diệp Tiêu cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy Diệp Tiêu lúc này, đầu đội trời chân đạp đất, tựa như Bàn Cổ khai thiên, bàn tay lớn vươn về phía trước, liền chộp về phía đuôi Côn Ngư.

Côn Bằng đang thi triển Côn Ngư Dược, thì suýt nữa đã sợ đến mềm nhũn.

Câu nói vừa rồi của Diệp Tiêu, y nghe rõ mồn một.

Không phải là "Đừng chạy Côn Bằng", mà là "Đừng chạy, nguyên liệu của ta!" Hóa ra trong mắt Diệp Tiêu, y, một đại năng Yêu tộc, một cự bá thượng cổ Hồng Hoang, lại bị coi như một nguyên liệu!

Quả thực quá đáng sợ!

Cùng lúc đó, vô số sinh linh Hồng Hoang cũng nghe được câu nói đó của Diệp Tiêu, trên khuôn mặt còn chưa bình tĩnh lại sau cơn chấn động, lập tức lại tràn đầy vẻ trợn mắt há mồm. "Nguyên... nguyên liệu?

Diệp Tiêu coi Côn Bằng như nguyên liệu?" Trên Bất Chu Sơn, đại năng cực kỳ giỏi suy diễn Phục Hy, trán vã mồ hôi.

Nhắm vào chuyện hôm nay, Phục Hy đã đưa ra rất nhiều suy diễn, nhưng lại hoặc là không suy diễn ra được, hoặc là kết quả suy diễn, hoàn toàn khác với những gì đang xảy ra!

Chương 103

Cũng chính là, ngay cả Phục Hy có thể suy diễn ra một chút về đại thế Thiên Đạo, cũng không nhìn thấu Diệp Tiêu một phân nào!

Bởi vì suy nghĩ của vị đạo hữu này, thực sự quá thiên mã hành không, khiến người ta không thể nắm bắt.

Đừng nói là những đại năng như Phục Hy không thể nắm bắt, Thiên Đạo cũng chưa chắc đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Diệp Tiêu! "Ha ha, Côn Bằng dù sao cũng là đại năng thượng cổ, lúc này lại bị người ta coi như một miếng thịt bên miệng, thật bi ai làm sao." Tại Tây phương, Tiếp Dẫn đạo nhân than một tiếng, trong mắt đầy vẻ chấn động.

Tuy từng cùng Chuẩn Đề, bị Côn Bằng truy sát ròng rã một ngàn năm, có chút ân oán với Côn Bằng.

Nhưng khi thấy Côn Bằng đường đường là một đại năng, lại sắp chết theo kiểu bị người ta ăn thịt, Tiếp Dẫn cảm thấy có chút cảm giác không nói nên lời. "Tuy ta cũng hận không thể giết chết Côn Bằng, nhưng kiểu chết này, quả thực quá hung tàn!

Tên Diệp Tiêu này, không chỉ bề ngoài ôn hòa bên trong âm hiểm, quả thực là một kẻ ngoan độc thật sự!" Chuẩn Đề bị Diệp Tiêu lừa gạt thảm hại, khoảnh khắc này trong lòng đối với mức độ nguy hiểm của Diệp Tiêu, lại càng nâng lên một bậc.

Trong mắt y, Diệp Tiêu, người được coi là hình mẫu đạo đức của Hồng Hoang, quả thực là kẻ ngoan độc số một Hồng Hoang! "Ha ha ha!

Không hổ là Diệp Tiêu huynh đệ, thật là tốt!" Hướng về phía Bàn Cổ Điện dưới Bất Chu Sơn, các Tổ Vu như Đế Giang và Chúc Dung,

thì cười ha hả, nụ cười tràn đầy sảng khoái và bội phục.

Tuy con cháu Vu tộc, lấy Yêu tộc làm thức ăn, nhưng lại không có bất kỳ một Vu tộc nào, ăn tồn tại cấp Đại Yêu.

Càng đừng nói là Côn Bằng, kẻ xuất chúng trong số các Đại Yêu.

Không phải Vu tộc không dám ăn, thiên hạ không có chuyện gì Vu tộc không dám làm, Côn Bằng ở Yêu tộc thân phận cực cao, lại thực lực cực mạnh, có tốc độ cực hạn của trời đất, Vu tộc có ý nghĩ đó, cũng không làm được.

Bây giờ, Diệp Tiêu có huyết mạch Bàn Cổ cao thâm hơn trong cơ thể, lại muốn làm! "Nhanh!

Nhanh lên!" Lúc này, Côn Bằng lại một lần nữa bị nguy cơ tử vong bao trùm, thì sắp khóc chết rồi.

Một mặt điên cuồng thúc đẩy bản nguyên đạo tắc, thi triển Côn Ngư Dược, một mặt bi phẫn mắng người.

Các sinh linh Hồng Hoang khác, bất kể trong lòng kinh ngạc chấn động, toàn bộ đều là những quần chúng ăn dưa không liên quan, Côn Bằng là đương sự sắp bị ăn thịt, sự phức tạp và sợ hãi trong lòng, có thể tưởng tượng được!

Nhưng, bất luận tốc độ Côn Ngư Dược của Côn Bằng có nhanh đến đâu, cũng không nhanh bằng Diệp Tiêu.

Trong chớp mắt, bàn tay che trời của Diệp Tiêu, đã xuất phát sau mà đến trước, một tay tóm lấy đuôi Côn Ngư, kéo ngược lại. "Không!" Côn Bằng thân thể to lớn không biết mấy vạn dặm, cảm nhận được mình bị Diệp Tiêu tóm lấy như xách một con gà con, mắt muốn nứt ra!

Bất luận giãy giụa điên cuồng thế nào, lại phát hiện đều không thoát khỏi sự khống chế của Diệp Tiêu. "Hừ, khá có sức sống!

Làm sashimi ăn sống chắc cũng ngon lắm đây." Diệp Tiêu hừ lạnh như băng giá cửu thiên, khiến tim Côn Bằng lập tức lạnh giá.

Vô số sinh linh Hồng Hoang trong lòng lại giật mình một cái.

Ăn...

ăn sống!

Dù là Vu tộc lấy Yêu tộc làm thức ăn, tuy cũng ăn sống nuốt tươi, nhưng cũng là đánh chết rồi mới ăn a.

Như những gì đang thấy, Diệp Tiêu lại vào lúc Côn Bằng đang giãy giụa nhảy loạn, liền mở miệng ra, một miếng cắn về phía vây cá béo mập của Côn Bằng!

Khoảnh khắc này, không biết bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang, quả thực sắp nghẹt thở rồi.

Ức vạn Yêu tộc do Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn đầu, thì trong lòng tràn đầy hàn ý, tâm tình vô cùng phức tạp và bi phẫn!

Tại sao Yêu tộc luôn bị coi là thức ăn, tại sao người bị thương luôn là Yêu tộc? "A!" Côn Bằng đau đớn hét lớn, vang vọng khắp Hồng Hoang, một chiếc vây cá, đã biến mất.

Diệp Tiêu tựa như một người khổng lồ khai thiên, thì vừa thi triển thần thông Thôn Thiên Phệ Địa, thôn phệ chiếc vây cá đó và một phần bản nguyên của Côn Bằng trong đó, vừa mỉm cười mãn nguyện: "Không hổ là con Côn Ngư duy nhất giữa trời đất, quả nhiên ngon tuyệt!" “Mỹ vị vô cùng?” Bị Diệp Tiêu nuốt mất một chiếc vây cá Côn của Côn Bằng, sau khi nghe lời của Diệp Tiêu, hắn quên cả nỗi đau trên đạo khu, ngược lại còn căm phẫn phun ra một ngụm lớn máu Côn Bằng, từ miệng phun ra như suối máu.

Ăn mất vây cá bản thể của người ta, lại còn ngay trước mặt Côn

Bằng mà bình phẩm mỹ vị vô cùng?

Xem kìa, đây là chuyện người làm sao?

Không chỉ người trong cuộc là Côn Bằng, ngay lúc này, toàn bộ Hồng Hoang nghe được lời Diệp Tiêu đều không khỏi cảm thấy ê cả răng.

"Cái gã Diệp Tiêu này, ngày thường luôn nổi danh khắp Hồng Hoang là ôn hòa khiêm nhường, chưa từng động thủ với ai.

Chương 104

Nào ngờ vạn lần không ngờ, vừa động thủ đã hung tàn đến thế!" Bờ Đông Hải, Đông Vương Công nắm chặt cây trượng đầu rồng Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm trong tay, có chút run rẩy.

Cảnh ngộ của Côn Bằng càng khiến Đông Vương Công cảm thấy lạnh gáy!

Khoảnh khắc này, Đông Vương Công bỗng nhiên thấy nhẹ nhõm về chuyện bị Tổ Vu quát cút đi lúc khuyên can Vu Yêu trước đây.

Bởi vì gã phát hiện, mình mất mặt không bằng Diệp Tiêu, đều có nguyên nhân cả.

Sự khác biệt lớn nhất giữa Đông Vương Công và Diệp Tiêu chính là, Diệp Tiêu tàn nhẫn hơn Đông Vương Công nhiều!

"Giết người giết cả tim, giết người giết cả tim a!" Trên núi Côn Luân, Thái Thanh Lão Tử vốn luôn thanh tịnh vô vi, cũng phải nhướng mày, khẽ than một tiếng.

Kể từ khi Tam Thanh ra đời, dường như không có chuyện gì có thể khiến tâm cảnh của Lão Tử biến đổi kịch liệt.

Ngay cả trước đây trong Tử Tiêu Cung, Diệp Tiêu ngay trước mặt lão lừa của nhị đệ Nguyên Thủy món Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Thanh cũng tỏ ra như chuyện không liên quan đến mình.

Nhưng hôm nay, Thái Thanh Lão Tử cũng không nhớ nổi, vì những gì Diệp Tiêu làm mà tâm cảnh đã rung động bao nhiêu lần rồi!

"Côn Bằng đạo hữu thật thảm!" Ở Tây phương, hai sư huynh đệ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều sắp không nỡ nhìn.

Dù cho Chuẩn Đề cũng là kẻ âm hiểm đa mưu, trước đó đã kết thù

với Côn Bằng, lúc này cũng không khỏi đồng tình với hắn.

Thảm!

Quá thảm!

"Đông Hoàng cứu ta!" "Yêu Hoàng cứu ta!" "Các vị đạo hữu cứu ta với!" Trên bầu trời, Côn Bằng bị Diệp Tiêu nắm trong tay, vô lực giãy giụa, đồng thời tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết vang vọng khắp đất trời Hồng Hoang.

Không muốn chết, càng không muốn bị người ta ăn sống a!

Trên không trung núi Bất Chu, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Hoàng Đế Tuấn mặt mày xám xịt, sắc mặt âm trầm, trong lòng càng nặng trĩu xen lẫn mấy phần bất lực sâu sắc.

Côn Bằng là người của Yêu tộc, nếu thật sự bị Diệp Tiêu ăn thịt ngay trước mặt hai vị Yêu Hoàng, mà hai vị lại không ra tay ngăn cản, vậy thì toàn bộ Yêu tộc Hồng Hoang sẽ ly tâm ly đức, ai nấy đều tự thấy nguy hiểm.

Uy tín của Yêu Hoàng cũng sẽ rơi xuống ngàn trượng!

Nhưng họ cũng thật sự bất lực, vừa rồi Đông Hoàng Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung, lại thêm Yêu Hoàng Đế Tuấn cầm Hà Đồ Lạc Thư, đối mặt với Diệp Tiêu tay không tấc sắt mà còn bị một chưởng đánh vào núi Bất Chu.

Điều đó chứng tỏ dù có cầm Tiên Thiên Chí Bảo cũng không phải là đối thủ của Diệp Tiêu, lúc này dù có tiếp tục ra tay, dùng vũ lực ngăn cản, cũng không cứu được Côn Bằng.

Thậm chí nếu chọc giận Diệp Tiêu, một khi y dùng đến Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, thì hai vị hoàng giả Yêu tộc chẳng khác nào mang thức ăn đến dâng cho Diệp Tiêu!

Thế nhưng, nếu thật sự trơ mắt nhìn Côn Bằng bị ăn thịt, thì danh tiếng hoàng giả Yêu tộc sẽ chết về mặt xã hội trong Yêu tộc và cả Hồng Hoang.

Lực ngưng tụ của toàn bộ Yêu tộc cũng sẽ bị đả kích nặng nề!

"Diệp Tiêu đạo hữu, có gì từ từ nói, chẳng lẽ chúng ta không thể bình tâm ngồi xuống nói chuyện được sao?

Hà tất phải như vậy?

Chỉ cần Diệp Tiêu đạo hữu có thể tha cho Côn Bằng một mạng, Yêu tộc ta nguyện ý trả bất cứ giá nào." Khóe mắt Đế Tuấn giật mạnh mấy cái, cuối cùng cũng đành cứng rắn mở lời.

Bàn về thực lực, Diệp Tiêu quá hung tàn, hai vị Yêu Hoàng cộng lại cũng không phải là đối thủ.

Lại không thể thật sự ngồi nhìn Côn Bằng bị Diệp Tiêu ăn thịt, cho nên Đế Tuấn vốn nhiều mưu kế hơn, trong lúc cấp bách, đành phải dùng lời lẽ hạ mình, cầu xin Diệp Tiêu thả Côn Bằng, sau đó trả một cái giá nào đó.

Nói tóm lại, là nhân danh Yêu tộc, chịu thua trước Diệp Tiêu, cắt đất bồi thường.

Dù làm vậy cũng sẽ khiến uy tín của Yêu Hoàng tổn hại nặng nề, nhưng chỉ cần cứu được Côn Bằng, lập tức có thể để cho tử dân và các đại năng Yêu tộc biết rằng hai vị Yêu Hoàng có thể bất chấp mọi giá để bảo vệ họ, có thể duy trì lòng người Yêu tộc không tan rã.

Đối với lời của hai vị Yêu Hoàng, Diệp Tiêu hoàn toàn không thèm đếm xỉa.

Nguyện ý trả bất cứ giá nào?

Thứ mà hai vị Yêu Hoàng có thể đưa ra, sao có thể so sánh với con

cá Côn duy nhất giữa trời đất, mỹ vị vô cùng này?

Hơn nữa, Diệp Tiêu ăn Côn Bằng, không chỉ để thỏa mãn khẩu vị, cũng không giống Vu tộc, chỉ ăn thân xác Yêu tộc, biến Yêu tộc thành thức ăn.

Diệp Tiêu có thần thông Thôn Thiên Phệ Địa, trong lúc ăn Côn Bằng, cũng đồng thời nuốt chửng cả bản nguyên và đạo tắc của Côn Bằng!

Ví như lúc này, nuốt mất một chiếc vây cá của cá Côn, Diệp Tiêu liền có thể thi triển một phần đạo tắc nhảy vọt của cá Côn, và đạo tắc tốc độ cực nhanh của Côn Bằng, gia trì tốc độ cho mình.

Lại nói, nếu Diệp Tiêu thật sự muốn thứ gì của Yêu tộc, hoàn toàn có thể trực tiếp ra tay đoạt lấy, dù sao hai vị Yêu Hoàng cộng lại cũng không phải là đối thủ của y.

Giống như vừa rồi, Diệp Tiêu chỉ cần dùng thêm chút sức, Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng đã đổi chủ rồi!

Chỉ là Diệp Tiêu tạm thời không muốn ra tay, cho nên mới cố ý lưu lại mà thôi.

Chương 105

Ngay khi Diệp Tiêu không để ý đến hai vị Yêu Hoàng, há to miệng định tiếp tục nuốt chiếc vây còn lại của cá Côn, khóe mắt y bỗng nhiên nhướng lên.

Bởi vì y đột nhiên nhận ra, trong khoảnh khắc há miệng đó, dường như có một luồng ý chí mơ hồ không thuộc về mình đang khuấy động tâm niệm của y.

Giống như trong lòng có một người tí hon, đang đứng xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn mà nhảy cẫng lên: "Ăn Côn Bằng đi, mau ăn Côn Bằng đi!

Giết chết Côn Bằng, Hồng Hoang sẽ bắt đầu loạn rồi!" Một luồng ý chí mơ hồ, nếu không cẩn thận cảm nhận thì căn bản không thể nhận ra, chỉ khiến Diệp Tiêu cảm thấy, nuốt chửng Côn Bằng là ý của mình.

Nhưng Diệp Tiêu lại cố tình nhận ra!

Thậm chí chỉ cần suy diễn một chút, Diệp Tiêu liền đại khái hiểu ra ai đang giở trò.

Dù Diệp Tiêu suy diễn ra một mảnh hỗn độn, nhưng trong toàn bộ Hồng Hoang, thực lực của Diệp Tiêu hiện nay là mạnh nhất dưới Thiên đạo, những đại năng như Thái Thanh và Phục Hy cũng có thể suy diễn một hai.

Người có thể khiến y cũng không suy diễn ra được, ngoại trừ Đạo Tổ Hồng Quân đã hợp đạo, còn có thể là ai?

Về phần tại sao Hồng Quân lại ngấm ngầm khiêu khích Diệp Tiêu, để Diệp Tiêu giết Côn Bằng, cũng không khó hiểu.

Hồng Quân đã hợp đạo, lợi ích sau này về phương hướng lớn đã gắn liền với Thiên đạo.

Thiên đạo muốn vận hành bình thường, cần phải cách một khoảng thời gian giáng xuống lượng kiếp, tiêu diệt một bộ phận sinh linh.

Hồng Hoang hiện nay sau Long Phượng Đại Kiếp, lại phồn vinh một thời gian, sinh linh ngày càng nhiều, lại sinh ra rất nhiều Chuẩn Thánh, cho nên Vu Yêu Lượng Kiếp sắp bắt đầu.

Hồng Hoang có Diệp Tiêu, một biến số vừa gây chuyện vừa khuyên giá, khiến Hồng Quân cảm thấy hướng đi của Vu Yêu Lượng Kiếp khó mà sáng tỏ.

Cho nên dưới tình huống đại thế Thiên đạo không đổi, tiểu thế có thể đổi, Hồng Quân liền nhân cơ hội ra tay, ngấm ngầm ảnh hưởng Diệp Tiêu, trước tiên xử lý Côn Bằng!

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Tiêu lập tức hiện lên một nụ cười lạnh.

Hồng Quân cái lão gian manh này, đã hợp đạo rồi mà còn ngấm ngầm giở trò, lão tử đây đếch chiều theo ý ngươi!

Cho nên khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Tiêu đột nhiên dừng động tác cắn về phía Côn Bằng, mang theo một nụ cười lạnh đầy thâm ý, nhìn về phía hai vị hoàng giả Yêu tộc: "Thật sự nguyện ý… trả bất cứ giá nào?" "Thật sự nguyện ý… trả bất cứ giá nào?" Lời của Diệp Tiêu vừa thốt ra, toàn bộ Hồng Hoang, những đại năng và sinh linh đang từ xa quan sát cảnh này, đều sững sờ.

Nghe ý của Diệp Tiêu, y thật sự định giao dịch với Yêu Hoàng Đế Tuấn, từ đó thả Côn Bằng?

Thái độ chuyển biến cũng quá nhanh rồi đi!

Quay ngoắt một trăm tám mươi độ, khiến những sinh linh Hồng

Hoang vốn cho rằng Côn Bằng sẽ bị Diệp Tiêu ăn sạch, đều hoàn toàn ngơ ngác.

Họ phát hiện ra, tư duy của Diệp Tiêu, vĩnh viễn không thể đuổi kịp!

Người đề xuất ý tưởng này là Yêu Hoàng Đế Tuấn, lúc này cũng không khỏi có chút sững sờ.

Diệp Tiêu lại đồng ý đề nghị của hắn nhanh như vậy, ngay cả Đế Tuấn cũng không ngờ tới.

Bởi vì Đế Tuấn vừa rồi nhìn bộ dạng không ăn Côn Bằng không chịu thôi của Diệp Tiêu, cứ ngỡ lời mình nói ra, nhiều nhất cũng bị Diệp Tiêu coi là lời vô ích, căn bản sẽ không xem xét.

Thật vậy, dù vừa rồi Đế Tuấn trong lúc cấp bách, đề xuất nguyện ý trả bất cứ giá nào, cũng không ôm nhiều hy vọng, chỉ là thử lần cuối cùng.

Bởi vì Diệp Tiêu mạnh mẽ không cần bàn cãi, có thể không sợ hãi toàn bộ Yêu tộc.

Chỉ cần y muốn, thậm chí lấy ra Bàn Cổ Phiên giết chết Đế Tuấn và Thái Nhất cũng có khả năng, chứ đừng nói là giao dịch.

Cho nên, khi Diệp Tiêu dừng tay với Côn Bằng, Đế Tuấn trong chốc lát, suýt chút nữa không phản ứng kịp.

"Thật… thật sự!" Hơi định thần lại, Đế Tuấn liền lập tức mở miệng nói.

Nếu Diệp Tiêu đã nguyện ý bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện, Đế Tuấn càng không có lý do gì không đồng ý!

Dù sao nếu có thể giữ được Côn Bằng, dù phải trả một cái giá nào đó, chỉ cần trong phạm vi chịu đựng của hai vị Yêu Hoàng, thì bất

chấp tất cả cũng là bất chấp tất cả.

"Nếu vậy, cũng không phải là không thể nói chuyện." Nhìn Yêu Hoàng Đế Tuấn như thở phào nhẹ nhõm, nụ cười lạnh trên mặt Diệp Tiêu dần thu lại, trông có vẻ ôn hòa hơn, dường như lại trở về nụ cười vô hại kia.

Yêu Hoàng Đế Tuấn nghe lời của Diệp Tiêu, trong lòng lại càng thở phào một hơi.

Hy vọng cứu được Côn Bằng, dường như lại lớn hơn mấy phần.

Cùng lúc đó, ở hai phương hướng Côn Luân Sơn và Tây phương, lại có hai bóng dáng đại năng, không hẹn mà cùng lúc ánh mắt trầm xuống, trong lòng âm thầm than một tiếng.

Chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề Đạo Nhân ở Tây phương.

"Haiz, Đế Tuấn quá hấp tấp, thật sự coi Diệp Tiêu ăn chay sao?

Vừa rồi còn ra vẻ muốn ăn sống Côn Bằng, sau đó lại đồng ý với Đế Tuấn nhanh như vậy, sợ rằng lại có âm mưu mới!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt hơi trầm, tự lẩm bẩm.

Là người bị Diệp Tiêu hại, Nguyên Thủy Thiên Tôn không nghi ngờ gì là hiểu Diệp Tiêu hơn một chút.

Chương 106

Lúc trước đánh cược trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng từng cảm thấy Diệp Tiêu là một người thật thà hiếm có, mang tâm tư chiếm hời của Diệp Tiêu, mới đồng ý đánh cược.

Mãi cho đến sau khi Tử Tiêu Cung phân bảo, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới phát hiện mình đã bị Diệp Tiêu lừa, dưới nụ cười vô hại kia, mới là bộ mặt thật của kẻ tàn nhẫn số một Hồng Hoang!

Cho nên, từ xa nhìn thấy cảnh Diệp Tiêu cười với Đế Tuấn, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền cảm thấy không ổn, biết rằng Đế Tuấn e là sắp phải xuất huyết nặng rồi!

"Lại nữa rồi, lại nữa rồi!

Diệp Tiêu lại cười rồi!" Ở đại địa Tây phương, Chuẩn Đề từ xa nhìn Diệp Tiêu lộ ra nụ cười vô hại với Đế Tuấn, một trái tim lập tức thắt lại.

Không phải là lo lắng cho Đế Tuấn, Chuẩn Đề mới là người bị Diệp Tiêu lừa thảm nhất, còn thảm hơn cả Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn mất đi chỉ là một chút mặt mũi và vật ngoài thân mà thôi.

Chuẩn Đề lại bị Diệp Tiêu đánh bị thương, gánh một cái nồi đen to, bị truy sát hơn một ngàn năm!

Cho nên vừa nhìn thấy nụ cười vô hại đặc trưng của Diệp Tiêu, Chuẩn Đề liền theo bản năng sinh ra phản xạ có điều kiện.

"Haiz, Đế Tuấn không biết sự lợi hại trong nụ cười của Diệp Tiêu, e là sắp chịu thiệt lớn rồi!

Tên Diệp Tiêu này, lần này nếu không lừa Đế Tuấn và Yêu tộc

đến tan nát, thì không phải là Diệp Tiêu!" Chuẩn Đề vừa lẩm bẩm, bỗng nhiên lại bổ sung một câu: "Nếu ta là Yêu Hoàng, thà trực tiếp ngồi nhìn Côn Bằng bị Diệp Tiêu ăn thịt, cũng không thể đạt thành bất kỳ giao dịch nào với Diệp Tiêu." Đây là suy nghĩ thật sự của Chuẩn Đề.

Bởi vì Chuẩn Đề đối với nụ cười kia của Diệp Tiêu, thật sự có bóng ma tâm lý sâu sắc.

Trước đó y càng kiên định một suy nghĩ, trước khi thành Thánh, hoặc là không chọc vào Diệp Tiêu, hoặc là phải có đủ mười phần chắc chắn, một lần giết chết Diệp Tiêu!

Đây là nguyên tắc Chuẩn Đề tự đặt ra cho mình.

Ngoài hai tình huống này, y sẽ không có bất kỳ dính líu nào với Diệp Tiêu nữa, thậm chí sẽ không xuất hiện cùng một nơi với Diệp Tiêu!

Nhưng lúc này Chuẩn Đề, cũng chỉ có thể thầm than trong lòng, sau đó từ xa ném cho Đế Tuấn một ánh mắt đồng tình.

Đế Tuấn chưa thật sự giao thiệp với Diệp Tiêu, làm sao biết được những điều này?

Cho nên, sau khi Diệp Tiêu tỏ ý có thể nói chuyện, Đế Tuấn liền mở miệng nói: "Diệp Tiêu đạo hữu xin cứ nói, chỉ cần trong phạm vi Yêu tộc ta chịu đựng được, tuyệt không giảm giá." Đế Tuấn dù sao cũng là Yêu Hoàng giỏi mưu lược, có suy tính chu toàn, lời nói trong lúc cấp bách trước đó không được chu toàn lắm, vì vậy lần này lại thêm vào câu "trong phạm vi chịu đựng được".

Diệp Tiêu đối với chút tâm tư nhỏ này của Đế Tuấn, chỉ cười không nói gì.

Dù Đế Tuấn không thêm câu đó, Diệp Tiêu cũng sẽ không thật sự

để Yêu tộc trả bất cứ giá nào.

Dù sao Côn Bằng đối với Yêu tộc ý nghĩa tuy không nhỏ, nhưng cũng có giới hạn, một khi thứ Diệp Tiêu đòi hỏi vượt qua giới hạn đó, thì hai vị Yêu Hoàng cũng sẽ chỉ chọn từ bỏ.

Cho nên, Diệp Tiêu tuy định ra giá trên trời, nhưng cũng không định trực tiếp ép Đế Tuấn và Thái Nhất đến mức đàm phán đổ vỡ.

Dù sao Hồng Quân vừa rồi ngấm ngầm giở trò, hy vọng mượn tay Diệp Tiêu giết chết Côn Bằng, để Hồng Hoang bắt đầu hỗn loạn, để Vu Yêu Đại Kiếp đến sớm hơn và nhanh hơn.

Diệp Tiêu càng không thể để Hồng Quân được như ý!

Đối với Diệp Tiêu mà nói, nếu bây giờ khiến cả Hồng Hoang đảo lộn, thì sẽ không thể kiểm soát được nữa, khó mà khống chế.

Đến khi Vu Yêu hai tộc đại chiến, hàng tỷ sinh linh, mỗi góc của Hồng Hoang đều chìm trong chiến hỏa, dù Diệp Tiêu thực lực hiện nay quán tuyệt Hồng Hoang, muốn ngăn chặn tranh đấu để làm nhiệm vụ, cũng vô cùng khó khăn.

Bởi vì lúc đó, đại thế Thiên đạo toàn diện vận chuyển, dù là Thánh nhân Thiên đạo, cũng không thể chống lại!

Diệp Tiêu lúc này là Chuẩn Thánh, cách Đại Đạo Thánh Nhân trên cả Thiên đạo, còn một khoảng cách.

Cho nên tuy cũng cần gây chuyện ở Hồng Hoang để làm nhiệm vụ, nhưng cũng phải đảm bảo mọi chuyện ở Hồng Hoang đều trong phạm vi khống chế được, không thể để toàn bộ bùng nổ.

Nói cách khác, điều Diệp Tiêu muốn không phải là một Hồng Hoang hòa bình, cũng không phải một Hồng Hoang loạn đến không thể kiểm soát.

Y muốn Hồng Hoang bất kể hòa bình hay chiến loạn, đều nằm trong lòng bàn tay của Diệp Tiêu.

Cũng tức là Hồng Hoang loạn hay không, hoàn toàn do Diệp Tiêu quyết định!

Dù là lão gian manh Hồng Quân đã hợp đạo cũng không được!

Diệp Tiêu sở dĩ dám nói như vậy, tuyệt không phải là cuồng vọng tự đại.

Dù sao Hồng Quân hợp đạo, cũng đã tự trói mình vào Thiên đạo, tuy có được địa vị và sức mạnh lớn hơn, nhưng cũng có thêm một số hạn chế.

Diệp Tiêu lại không có nhiều hạn chế như Hồng Quân, đây là một trong những ưu thế!

Hơn nữa, Diệp Tiêu còn có át chủ bài là hệ thống.

Phong vân Hồng Hoang biến chuyển, đều có thể nằm trong một ý niệm của Diệp Tiêu!

Cho nên, sau khi suy nghĩ một chút, Diệp Tiêu nhìn về phía Đế Tuấn mở miệng, đưa ra điều kiện của mình… "Đế Tuấn, bản tọa hôm nay tha cho Côn Bằng một mạng, cũng không phải là coi trọng chút lợi lộc của Yêu tộc các ngươi.

Chương 107

Chỉ là nể tình trời cao có đức hiếu sinh, bằng lòng cho Côn Bằng một cơ hội!" Trước khi chính thức đưa ra điều kiện, Diệp Tiêu trước tiên làm ra vẻ nghiêm túc lạnh nhạt mở lời.

"Đa tạ đạo hữu." Nghe lời của Diệp Tiêu, Đế Tuấn trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi cay đắng, than thở nói.

Theo hắn thấy, Diệp Tiêu có lẽ thật sự là vì như vậy, cho nên mới bằng lòng tha cho Côn Bằng một mạng, không phải vì những gì Đế Tuấn đã làm.

Bằng không, với thực lực khủng bố của Diệp Tiêu, vừa rồi chỉ cần lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo, phát huy toàn bộ thực lực, hai vị Yêu Hoàng đều sẽ chết trong tay Diệp Tiêu, Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư cũng sẽ thuộc về Diệp Tiêu.

Một Diệp Tiêu như vậy, nếu thật sự muốn thứ gì, cũng quả thực không cần phải đàm phán điều kiện với Yêu tộc.

Cũng chính vì như vậy, trong lòng Đế Tuấn mới càng thêm cay đắng.

Bởi vì điều này có nghĩa là sự thay đổi của tình thế hôm nay, không một chút nào nằm trong sự khống chế của Yêu Hoàng, thuần túy là do một ý niệm thay đổi của Diệp Tiêu!

Là Yêu Hoàng, hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, luôn luôn cao ngạo.

Chuyện hôm nay, lại khiến tất cả sự kiêu ngạo, đều tan thành mây khói!

"Diệp Tiêu đạo hữu, quả nhiên là người ôn hòa lương thiện a, vừa

rồi nổi giận lớn như vậy, cũng hoàn toàn là do Côn Bằng gieo gió gặt bão, trọng thương Hồng Vân trước!" Trên núi Bất Chu, Nữ Oa cũng mắt đẹp lấp lánh, tràn đầy ánh sáng ngưỡng mộ.

Nàng đã tin lời của Diệp Tiêu là thật.

Bởi vì trong mắt Nữ Oa, vị Diệp Tiêu đạo hữu này, là tồn tại đẹp trai nhất, xuất sắc nhất toàn bộ Hồng Hoang, bất kể làm gì, đều là đúng, đều có nguyên do!

Lúc này, Chuẩn Đề ở Tây phương lại không khỏi đảo mắt.

Trời cao có đức hiếu sinh?

Diệp Tiêu?

Nếu một kẻ tàn nhẫn như Diệp Tiêu, thật sự cho rằng trời cao có đức hiếu sinh, nên mới tha cho Côn Bằng một mạng, vậy thì người như Chuẩn Đề, có thể gọi là người tốt tuyệt đỉnh, đều có thể trực tiếp công đức thành Thánh!

Chỉ là tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng Chuẩn Đề lại không dám nói ra, chỉ có thể vừa đảo mắt, vừa tức tối nhìn Diệp Tiêu lừa Đế Tuấn.

Lúc này, Diệp Tiêu cũng tiếp tục mở miệng: "Đế Tuấn, Côn Bằng đánh lén Hồng Vân đạo hữu trước, tuy Hồng Vân đạo hữu may mắn sống sót, nhưng lại bị trọng thương.

Cho nên điều kiện thứ nhất của ta, linh căn đan dược trị thương cho Hồng Vân đạo hữu, Yêu tộc phải cung cấp toàn bộ, và phải lấy ra thứ tốt nhất của Yêu tộc!

Đồng thời trên dưới Yêu tộc, phải xin lỗi tạ tội với Hồng Vân đạo hữu." "Tất nhiên." Đế Tuấn nghe vậy gật đầu, điều kiện này của Diệp Tiêu không có gì để bàn cãi.

Dù sao nếu hôm nay Diệp Tiêu không xen vào chuyện này, Trấn

Nguyên Tử và các đại năng có giao hảo với Hồng Vân cũng sẽ không tha cho Côn Bằng, đến lúc đó Yêu tộc không thể không ra mặt bồi lễ xin lỗi.

"Thứ hai, bản tọa hôm nay vì Côn Bằng mà nổi giận, suýt chút nữa làm tổn thương đạo tâm và đạo khu bình hòa của ta, Yêu tộc đương nhiên phải bồi thường." Giọng Diệp Tiêu bình tĩnh, đưa ra điều kiện thứ hai, Chuẩn Đề Đạo Nhân ở Tây phương đang chăm chú theo dõi cảnh này, lập tức vỗ đùi: "Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, tên Diệp Tiêu này miệng thì ra vẻ đạo mạo, trời cao có đức hiếu sinh.

Không phải là muốn ra giá trên trời, để Yêu tộc xuất huyết một phen sao?" Trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không khỏi bĩu môi.

Vì Côn Bằng mà nổi giận, suýt chút nữa làm tổn thương đạo tâm và đạo khu bình hòa?

Đơn giản là nói bậy một cách nghiêm túc!

Lúc Diệp Tiêu vừa rồi dùng thân thể cứng rắn chống lại Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, đánh Hỗn Độn Chung vào núi Bất Chu, đạo khu của y cứng rắn biết bao!

Sẽ bị một chút tức giận làm tổn thương sao?

Về phần đạo tâm bình hòa, càng là nói bậy!

Diệp Tiêu bình hòa chỉ là giả bình hòa, thực chất sau lưng lòng dạ đen tối!

Nghĩ đến lòng dạ đen tối của Diệp Tiêu, lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhói lên.

Nghĩ đến Bàn Cổ Phiên, Chư Thiên Khánh Vân, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ bị Diệp Tiêu lừa đi… Mặt khác, Đế Tuấn sau khi nghe điều

kiện thứ hai của Diệp Tiêu, cũng có chút hiểu ra.

Dù sao Đế Tuấn trí tuệ mưu lược, không hổ danh hoàng giả Yêu tộc.

Hắn biết đạo khu của Diệp Tiêu căn bản không bị thương, cho nên mấy câu trước khi đòi bồi thường, hoàn toàn là mua bán kèm theo!

Bốn chữ "lý đương bồi thường" mới là trọng điểm!

Đế Tuấn tuy trong lòng rõ ràng Diệp Tiêu đang nhân cơ hội ra giá, nhưng cũng không có cách nào, dù sao Diệp Tiêu chịu ngồi xuống đòi giá, đã không dễ dàng rồi!

Cho nên, sau khi trầm ngâm một lát, Đế Tuấn đành phải gật đầu: "Cũng là lẽ đương nhiên, Diệp Tiêu đạo hữu xin cứ nói." "Thứ nhất, ta muốn một luồng bản nguyên Thái Dương Hỏa Tinh của Thái Dương Tinh!" "Thứ hai, ta muốn một luồng bản nguyên Kim Ô của Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!" "Thứ ba, ta muốn Yêu tộc trong phạm vi trăm triệu dặm xung quanh Thủ Dương Sơn, toàn bộ dời đi, nhường cho Phún Giáo của ta làm đạo trường.

Phàm là người Yêu tộc, từ nay không được bước vào trong phạm vi trăm triệu dặm xung quanh Thủ Dương Sơn một bước, trừ phi bái nhập Phún Giáo của ta làm đệ tử.

Bằng không, bản tọa giết không tha!" Diệp Tiêu đòi bồi thường, liên tiếp đưa ra ba điều kiện, mỗi điều kiện đều khiến sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất, đột nhiên biến đổi!

Thứ nhất, Diệp Tiêu lại muốn một luồng bản nguyên của Thái Dương Tinh!

Chương 108

Phải biết, Thái Dương Tinh là do một con mắt của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, cũng là nơi thai nghén ra hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất.

Huynh đệ Đế Tuấn sở dĩ có thực lực đại năng, trở thành Yêu Hoàng, có quan hệ mật thiết với việc sinh ra từ Thái Dương Tinh.

Hơn nữa, Thái Dương Tinh cũng là lãnh địa tuyệt đối của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, bởi vì Thái Dương cực kỳ nóng bỏng, sinh linh Hồng Hoang bình thường chưa kịp đến gần đã bị nướng chín.

Thái Dương Hỏa Tinh trong Thái Dương càng là nguồn sức mạnh của huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng là nhân tố then chốt tạo thành đại trận Thái Dương Tinh.

Chỉ cần có Thái Dương Hỏa Tinh, dù là đại năng Hồng Hoang cũng khó mà đến gần Thái Dương Tinh.

Trước đây Đế Tuấn và Thái Nhất bị Thập Nhị Tổ Vu vây công, chính là trốn về Thái Dương Tinh, liền khiến Tổ Vu hết cách.

Bây giờ, Diệp Tiêu lại muốn một luồng bản nguyên của Thái Dương Tinh, nếu bị y có được, vậy thì thủ đoạn của Đế Tuấn và Thái Nhất, không còn là duy nhất ở Hồng Hoang!

Hơn nữa, nếu Diệp Tiêu luyện hóa một luồng bản nguyên Thái Dương Hỏa Tinh, vậy thì từ nay về sau, y cũng sẽ giống như Đế Tuấn, ra vào Thái Dương Tinh như đi trên đất bằng!

Chỉ một điều kiện này, đã là điều mà Đế Tuấn và Thái Nhất vạn lần không thể đồng ý, huống hồ còn có điều kiện thứ hai, Diệp Tiêu

lại đòi hai huynh đệ, mỗi người một luồng bản nguyên Kim Ô!

Phải biết, nguồn gốc xuất thân của Đế Tuấn và Thái Nhất, chính là Kim Ô, là tiên thiên thần cầm hàng đầu trời đất!

Rất nhiều thần thông như Kim Ô Hóa Hồng Thuật, đều khắc trong bản nguyên.

Nếu bản nguyên Kim Ô bị Diệp Tiêu có được, vậy thì tuyệt học bản nguyên của hai huynh đệ, sẽ bị Diệp Tiêu nắm rõ, sơ hở cũng sẽ lộ ra dưới mắt Diệp Tiêu!

Nếu là người khác dám có ý đồ như vậy, lúc này hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, đã xông lên, không giết chết đối phương không chịu thôi!

Nhưng đối phương là Diệp Tiêu, Đế Tuấn dù trong lòng có bất mãn, cũng không dám, trong lòng đầy uất ức!

Yêu Hoàng cao cao tại thượng, khi nào phải chịu cảnh này?

Về phần điều kiện thứ ba, toàn bộ Yêu tộc trong phạm vi trăm triệu dặm của Thủ Dương Sơn đều phải rút lui, nhường chỗ cho Phún Giáo của Diệp Tiêu làm đạo trường, cũng là một điều khoản bá vương đủ để khiến Yêu tộc thương gân động cốt!

Phải biết, phạm vi trăm triệu dặm xung quanh Thủ Dương Sơn, đều là núi sông bảo địa linh khí dồi dào, cho nên có rất nhiều tộc quần Yêu tộc và đại tướng yêu vương chiếm cứ trong đó.

Diệp Tiêu phất tay một cái, muốn đuổi toàn bộ Yêu tộc trong phạm vi trăm triệu dặm đi, dù là Yêu Hoàng Đế Tuấn, nếu hạ lệnh như vậy, cũng sẽ khiến Yêu tộc gà bay chó sủa!

Tóm lại, ba điều kiện của Diệp Tiêu, toàn bộ đều là điều khoản bá vương cắt đất bồi thường, thương gân động cốt cho Yêu tộc!

“Đại ca, ba điều kiện của Diệp Tiêu, quả thực là khinh người quá đáng!

Ta vạn lần không thể đồng ý!” Nghe xong ba điều kiện của Diệp Tiêu, Đông Hoàng Thái Nhất tức đến đỏ mặt, ngầm truyền âm cho huynh trưởng Đế Tuấn.

Giao ra một luồng bản nguyên Thái Dương Hỏa Tinh cho Diệp Tiêu, giao ra mỗi người một luồng bản nguyên Kim Ô cho Diệp Tiêu, phải dời đi toàn bộ Yêu tộc trong phạm vi trăm triệu dặm của Thủ Dương Sơn, và ra lệnh sau này không được đến gần Thủ Dương Sơn trong phạm vi trăm triệu dặm một bước!

Nếu ví Yêu tộc như một quốc gia, vậy thì ba điều kiện mà Diệp Tiêu đưa ra, đối với Yêu tộc mà nói, là mất chủ quyền làm nhục quốc thể!

Bảo Thái Nhất tính cách cao ngạo lại nóng nảy dễ giận, sao có thể đồng ý?

Thậm chí nếu không e ngại thực lực khủng bố của Diệp Tiêu, lúc này Đông Hoàng Thái Nhất, đã sớm gầm lên, chứ không phải ngầm truyền âm cho Đế Tuấn!

Đế Tuấn bên cạnh Thái Nhất, cũng là hoàng giả Yêu tộc, sao lại không biết ba điều kiện của Diệp Tiêu, sẽ gây ra hậu quả tiêu cực lớn đến mức nào cho hắn và Yêu tộc?

Nếu giao Thái Dương Hỏa Tinh và bản nguyên Kim Ô cho Diệp Tiêu, có nghĩa là Thái Dương Tinh và hai vị Yêu Hoàng, trước mặt Diệp Tiêu, sẽ không còn bí mật nào để nói!

Sinh linh Yêu tộc trong phạm vi trăm triệu dặm của Thủ Dương Sơn, dời khỏi động phủ đạo trường nơi ở, nếu nhân danh Yêu Hoàng hạ lệnh, thì cũng sẽ khiến sinh linh Yêu tộc trong phạm vi trăm triệu

dặm, sinh lòng bất mãn!

Cũng sẽ khiến sinh linh Yêu tộc ở những nơi khác của Hồng Hoang, có cảm giác môi hở răng lạnh.

Hôm nay hai vị Yêu Hoàng có thể ủy khuất cầu toàn, cắt nhượng trăm triệu dặm nơi ở của Yêu tộc, nếu ngày sau lại bị Diệp Tiêu hoặc người khác ép bức, chẳng phải sẽ phải cắt nhượng tỷ dặm, trăm tỷ dặm, thậm chí vạn tỷ dặm sao?

Hơn nữa, dù có dời sinh linh Yêu tộc trong phạm vi trăm triệu dặm đi, làm sao để an bài, cũng cần hai vị Yêu Hoàng sắp xếp.

Trong tình hình sinh linh Hồng Hoang ngày càng nhiều, danh sơn động phủ đa số đã bị chiếm, muốn tìm một nơi không kém gì phong cảnh linh khí gần Thủ Dương Sơn, để an bài vạn Yêu tộc, cũng không dễ dàng!

Cho nên tóm lại, đừng nói là Đông Hoàng Thái Nhất tính cách nóng nảy, ngay cả Yêu Hoàng Đế Tuấn vốn trầm ổn đa mưu, lúc này cũng thật sự không chút do dự muốn từ chối yêu cầu của Diệp Tiêu.

Nhưng lời đến bên miệng, Đế Tuấn lại trầm mặc.

Nếu thật sự từ chối, vậy thì Côn Bằng thật sự không cứu được!

Đại năng Yêu tộc, cũng sẽ vì Yêu Hoàng không bảo vệ được Côn Bằng, mà ly tâm ly đức, thậm chí thoát ly yêu đình, đầu quân giáo phái khác!

Cho nên ngay lúc này, Đế Tuấn rơi vào trầm tư, suy đi tính lại lợi hại giữa việc đồng ý và không đồng ý.

Cùng lúc đó, khắp nơi Hồng Hoang, những đại năng và sinh linh đang từ xa quan sát, lại bắt đầu một vòng nghị luận mới của quần chúng ăn dưa.

“Hừ!

Chương 109

Diệp Tiêu quả nhiên lòng dạ độc ác, lại đòi Thái Dương Hỏa Tinh, bản nguyên Kim Ô và trăm triệu dặm lãnh địa Yêu tộc, điều kiện quá đáng như vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất sao có thể đồng ý?

Dù sao hai vị Yêu Hoàng cũng không giống như ta, Nguyên Thủy, bị Diệp Tiêu giăng bẫy, lập lời thề Thiên đạo, đành phải giao Tiên Thiên Chí Bảo!" Trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, đối với hành vi ra giá trên trời của Diệp Tiêu, tự lẩm bẩm chửi rủa.

Y cũng không phải là bất bình thay cho hai vị Yêu Hoàng, thực tế Nguyên Thủy Thiên Tôn kỳ thị Yêu tộc thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác, không phải một hai ngày.

Chỉ là so với kỳ thị Yêu tộc, hận thù của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Diệp Tiêu, càng thêm nồng đậm.

Thậm chí lúc này còn mong chờ hai vị Yêu Hoàng nổi giận, hiệu triệu Yêu tộc đấu một trận sinh tử với Diệp Tiêu, giết chết Diệp Tiêu!

"Ha ha, điều kiện cũng quá ác rồi!

Với tính cách nóng nảy của Đông Hoàng Thái Nhất, không ngay tại chỗ liều mạng với Diệp Tiêu đã là nhẫn nhịn lắm rồi, chứ đừng nói là đồng ý điều kiện của Diệp Tiêu!" Ở Tây phương, Tiếp Dẫn Đạo Nhân chậm rãi lắc đầu, mở miệng bình luận.

Chuẩn Đề lại rùng mình một cái: "Sư huynh, ta và huynh có cách nhìn khác.

Tuy ba điều kiện này quá đáng, nhưng hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, tốt nhất nên đồng ý điều kiện của Diệp Tiêu!

Với tính cách của tên Diệp Tiêu này, nếu Đế Tuấn và Thái Nhất từ chối, Diệp Tiêu e là sẽ làm ra chuyện khiến Đế Tuấn và Thái Nhất khóc không ra nước mắt!" Nói đến đây, trong mắt Chuẩn Đề cũng có chút bất lực và căm phẫn, rõ ràng hận Diệp Tiêu như vậy, sao lại cứ luôn làm tăng chí khí của Diệp Tiêu chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Chuẩn Đề lập tức hiện lên mấy chữ "kẻ tàn nhẫn số một Hồng Hoang".

Đây là danh hiệu Chuẩn Đề ngầm đặt cho Diệp Tiêu.

Chính vì Chuẩn Đề biết sâu sắc rằng, Diệp Tiêu là kẻ tàn nhẫn số một Hồng Hoang, cho nên mới cảm thấy hành động của tên này, chưa bao giờ thất bại!

Nếu có một nơi thất bại, vậy thì không cần nghi ngờ, mục đích thật sự của Diệp Tiêu, nhất định ở một nơi khác!

Khi rất nhiều sinh linh Hồng Hoang, đều cảm thấy Yêu Hoàng không thể nào đồng ý điều kiện bá đạo như vậy.

Sự cân nhắc trong lòng Đế Tuấn, cũng gần như có kết quả: "Giao một luồng bản nguyên Thái Dương Hỏa Tinh cho Diệp Tiêu, cố nhiên sẽ dẫn đến phòng ngự của Thái Dương Tinh, từ nay về sau vô hiệu với Diệp Tiêu, Thái Dương Tinh cũng sẽ bị Diệp Tiêu đi lại như trên đất bằng.

Nhưng với thân thể mạnh mẽ không sợ Hỗn Độn Chung của Diệp Tiêu, dù là Thái Dương Hỏa Tinh đối với y, uy hiếp e là cũng không lớn.

Hơn nữa, không có Thái Dương Hỏa Tinh ngăn cản Diệp Tiêu, bản hoàng có thể ở bên trong Thái Dương Tinh, thiết lập nhiều lớp đại trận phòng ngự!" "Giao một luồng bản nguyên Kim Ô của hai huynh đệ ta cho Diệp Tiêu, tuy sẽ để Diệp Tiêu thông qua bản nguyên

nắm rõ thần thông và át chủ bài của ta, phát hiện ưu thế và nhược điểm của hai huynh đệ ta.

Nhưng dù ta không cho bản nguyên Kim Ô, với sự mạnh mẽ của Diệp Tiêu, muốn đối phó với hai huynh đệ ta, cũng không khó hơn Côn Bằng bao nhiêu!" "Về phần cắt nhượng trăm triệu dặm lãnh địa Yêu tộc, dời đi tử dân Yêu tộc trong phạm vi đó, cũng là hành động bất đắc dĩ.

Với thực lực và tính cách của Diệp Tiêu, một khi đã ở Thủ Dương Sơn thiết lập đạo trường, lại nhìn trúng trăm triệu dặm xung quanh Thủ Dương Sơn, dù tử dân Yêu tộc ta không chủ động di dời, Diệp Tiêu cũng có thể đánh giết tử dân Yêu tộc, cưỡng ép chiếm cứ trăm triệu dặm núi sông đó!

Hơn nữa, tuy vùng núi sông đó có không ít bộ tộc và tử dân Yêu tộc, nhưng người có cảnh giới cao nhất cũng chỉ là mấy Thái Ất Kim Tiên mà thôi, yêu tướng yêu vương cảnh giới Đại La cũng không có.

So với đại tướng đắc lực của Yêu tộc ta là Côn Bằng, dù để những tử dân đó đều bất mãn, cũng chung quy là lợi nhiều hơn hại!" Đế Tuấn trong lòng vừa nhanh chóng suy nghĩ, đồng thời cũng ngầm truyền âm cho Đông Hoàng Thái Nhất, phân tích lợi hại trong đó.

Cuối cùng, Đế Tuấn rút ra một câu trả lời.

Đó là dù không đồng ý ba điều kiện của Diệp Tiêu, những thứ đó, dưới tình huống Diệp Tiêu cố ý mưu đoạt, cũng sớm muộn không giữ được.

Đại năng quan trọng của Yêu tộc là Côn Bằng, cũng sẽ vì hắn không đồng ý, mà bị Diệp Tiêu giết chết bằng cách ăn sống.

Nghe những phân tích này của Đế Tuấn, khuôn mặt vốn đỏ bừng của Đông Hoàng Thái Nhất, cũng trở nên tái mét và trắng bệch.

Tuy không hài lòng với ba điều khoản bá vương cắt đất bồi thường, nhưng nghe xong phân tích cẩn thận của huynh trưởng, Thái Nhất cũng cảm thấy rất có lý.

Trước mặt Diệp Tiêu, hai vị Yêu Hoàng, căn bản không có lựa chọn nào khác.

Sự khác biệt duy nhất, là bây giờ chủ động cho, hay chờ Diệp Tiêu ra tay cướp!

Nếu chờ Diệp Tiêu ra tay cướp, vậy thì dưới tình hình thực lực của hai vị Yêu Hoàng hiện nay không bằng Diệp Tiêu, chỉ sẽ tăng thêm thương vong!

Cho nên, sau khi hít sâu một hơi, Đế Tuấn sắc mặt nặng nề bất lực nhìn về phía Diệp Tiêu: "Ba điều kiện của Diệp Tiêu đạo hữu, bản hoàng cũng đều đồng ý…" "Ba điều kiện của Diệp Tiêu đạo hữu, bản hoàng cũng đều đồng ý…" Khi giọng nói mang theo sự bất lực của Yêu Hoàng Đế Tuấn vang lên, khắp nơi Hồng Hoang, đều không hẹn mà cùng lúc im lặng!

Vô số sinh linh Hồng Hoang đang từ xa quan sát cảnh này, trong lòng lại một lần nữa rơi vào chấn động sâu sắc!

Chỉ là sự chấn động trước đó của sinh linh Hồng Hoang, đều là vì Diệp Tiêu.

Lần này, lại là vì Yêu Hoàng Đế Tuấn.

"Tình hình gì đây?

Đường đường là hoàng giả Yêu tộc, lại đồng ý yêu cầu quá đáng như vậy của Diệp Tiêu?

Yêu Hoàng Đế Tuấn, tôn nghiêm hoàng giả của ngươi ở đâu!" Trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng thẳng người, trong mắt viết đầy sự phẫn nộ không thể tin được.

Y vốn cho rằng, sau khi Diệp Tiêu đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy, thân là hoàng giả Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất, dù thế nào cũng không thể đồng ý.

Thậm chí có thể vì bảo vệ tôn nghiêm và lợi ích của Yêu tộc, hiệu triệu toàn bộ Yêu tộc, quyết một trận tử chiến với Diệp Tiêu.

Chương 110

Nếu vậy, mặc cho Diệp Tiêu cá nhân thực lực cao đến đâu, với hàng tỷ sinh linh Yêu tộc, cũng có thể kiến cắn chết voi, để Diệp Tiêu mệnh tuyệt tại Hồng Hoang.

Nhiều nhất là sinh linh Yêu tộc chết nhiều hơn một chút mà thôi, nhưng những điều đó cũng không liên quan đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ cần Yêu tộc giết chết Diệp Tiêu, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể lấy lại Bàn Cổ Phiên, Chư Thiên Khánh Vân và ba trọng bảo khác bị Diệp Tiêu lừa đi trong vụ cá cược.

Nhưng bây giờ, tính toán của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thất bại.

Y cũng tự nhiên trút giận lên người Đế Tuấn.

Đế Tuấn a Đế Tuấn, sao lại nhát gan như vậy, sao không dám đánh một trận với Diệp Tiêu chứ?

Còn có Đông Hoàng Thái Nhất, ngày thường không phải cao ngạo tự phụ lắm sao, Diệp Tiêu đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy, có thể chấp nhận sao?

Huynh trưởng Đế Tuấn đồng ý, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không thể đồng ý a!

Đây là suy nghĩ đại khái trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự cao tự đại, cũng không ý thức được, đây đơn giản là lo chuyện bao đồng.

Nếu đổi lại là y làm Yêu Hoàng Đế Tuấn, e là lúc bị Diệp Tiêu một chưởng đánh vào núi Bất Chu, đã bôi dầu dưới chân chạy mất

rồi.

Ngay cả ý nghĩ ở lại đó đàm phán với Diệp Tiêu cũng sẽ không có!

Ở đại địa Tây phương, Chuẩn Đề nhìn Đế Tuấn đồng ý điều kiện của Diệp Tiêu, khẽ thở dài một tiếng: "Đế Tuấn không đơn giản a, chắc chắn biết hậu quả của việc không đồng ý với Diệp Tiêu, cho nên đã thông minh lựa chọn đồng ý.

Làm vậy tuy Yêu tộc tổn thất không nhỏ, nhưng còn núi xanh thì không lo thiếu củi đốt.

Với số lượng sinh linh của Yêu tộc, cũng như thực lực chiến đấu phổ biến của Hồng Hoang hiện nay đã được nâng cao.

Không bao lâu nữa, Yêu tộc sẽ sinh ra nhiều Chuẩn Thánh, cũng như rất nhiều Đại La Kim Tiên!

Đến lúc đó, tất cả những gì mất đi hôm nay, đều có thể tìm Diệp Tiêu đòi lại!" Khoảnh khắc này, Chuẩn Đề đối với quyết định của Đế Tuấn, khá là tán thưởng.

Thậm chí còn có một cảm giác coi Đế Tuấn là tri âm.

Bởi vì họ đều là những người cùng bệnh tương liên, bị cùng một tồn tại là Diệp Tiêu áp bức!

Cùng một Hồng Hoang, cùng một vận mệnh!

Nghĩ đến việc trước đó bị Diệp Tiêu lừa thảm như vậy, trong mắt Chuẩn Đề lại ảo não, lại tràn đầy sự e ngại đối với Diệp Tiêu, quay đầu nói với Tiếp Dẫn: "Sau này sư huynh đệ chúng ta đối phó Diệp Tiêu, yêu đình nhất định là tiên phong đắc lực!" Dường như chỉ có như vậy, trong lòng Chuẩn Đề mới có thể thoải mái hơn một chút.

Khắp nơi Hồng Hoang, sinh linh của các khu vực và chủng tộc khác nhau, đối với việc Đế Tuấn lại đồng ý điều kiện của Diệp Tiêu,

cũng có những phản ứng khác nhau.

Đại đa số quần chúng ăn dưa không liên quan, ngoài việc kinh ngạc vì Đế Tuấn đồng ý điều kiện bá đạo như vậy, liền đối với đại năng Diệp Tiêu có sự khâm phục sâu sắc.

Có thể khiến hoàng giả Yêu tộc kiêu ngạo phải ủy khuất cầu toàn, uy thế của đại năng Diệp Tiêu, có thể thấy rõ!

Những sinh linh Yêu tộc ở khắp nơi Hồng Hoang, thì đều vô cùng phẫn nộ: "Làm gì có chuyện đó, Yêu Hoàng lại đồng ý yêu cầu quá đáng như vậy!

Hàng tỷ sinh linh Yêu tộc ta, mặt mũi để đâu!" "Đúng vậy, dù có chiến một trận với Diệp Tiêu thì sao chứ, dốc toàn lực của Yêu tộc ta, không lẽ không trị được một Diệp Tiêu sao!" "Yêu Hoàng bất công, vì một mình Côn Bằng, đã bán đi gia viên của hàng vạn tử dân Yêu tộc gần Thủ Dương Sơn!

Chúng ta rời khỏi Thủ Dương Sơn, còn có nơi nào để nương thân!" Khắp nơi Hồng Hoang gà bay chó sủa, gần như đều là tiếng phản đối của Yêu tộc các nơi.

Nhưng những đại tướng cốt lõi thực sự của Yêu tộc, như Bạch Trạch, Cửu Anh, Kế Mông, Phi Liêm và các đại năng Yêu tộc khác, thì ánh mắt lấp lánh, trong mắt vừa có sự bất mãn với điều ước này, cũng có chút hiểu biết và bất lực.

"Yêu Hoàng ngay cả bản nguyên Thái Dương và bản nguyên Kim Ô cũng giao ra, cũng là vì Yêu tộc ta mà nhẫn nhục chịu đựng rồi a!" "Haiz, Yêu Hoàng đã đưa ra quyết định sáng suốt, dù có nhượng ra trăm triệu dặm lãnh địa Yêu tộc thì sao, chỉ cần có thể giải quyết xong chuyện hôm nay trước." "Ha, thực lực của Diệp Tiêu, thật sự quá mạnh, dù chúng ta và Yêu Hoàng cùng lên, e là cũng không làm gì được Diệp Tiêu.

Kế sách hiện tại, chỉ có tạm thời thỏa hiệp, để Yêu tộc ta được thở dốc, sớm ngày lớn mạnh!" Tầm nhìn của những yêu soái, yêu vương, yêu tướng này, rộng lớn hơn nhiều so với những yêu tộc bình thường và tiểu yêu vương bên dưới.

Cũng vì không có lãnh địa của ai ở gần Thủ Dương Sơn.

Cho nên đối với suy nghĩ của Yêu Hoàng Đế Tuấn, khá có thể hiểu được.

Nhưng tóm lại, bất kể lúc này Hồng Hoang và Yêu tộc, vì quyết định này của Yêu Hoàng, sinh ra phản ứng gì.

Yêu Hoàng đều đã đạt thành điều kiện với Diệp Tiêu.

Cung cấp thuốc trị thương tốt nhất của Yêu tộc cho Hồng Vân, và xin lỗi tạ tội với Hồng Vân, sau đó giao ra một luồng Thái Dương Hỏa Tinh, một luồng bản nguyên Kim Ô, cắt nhượng lãnh địa ba việc.

"Hù ~" Sống sót sau kiếp nạn, Côn Bằng thở phào một hơi dài, được Diệp Tiêu thả ra, y vẫn còn sợ hãi không thôi.

Vừa rồi suýt chút nữa, thật sự đã chết một cách uất ức tại Hồng Hoang!

Thậm chí dù không chết, Côn Bằng trở về cũng đủ thảm.

Không chỉ bằng khiếu bị Diệp Tiêu đánh nát, muốn ngưng tụ lại, không biết phải tốn bao nhiêu công phu, vây cá của bản thể cá Côn, cũng bị Diệp Tiêu ăn mất một cái.

Chương 111

Quan trọng nhất, một ngụm nuốt đó của Diệp Tiêu, đã nuốt luôn một phần bản nguyên của cá Côn.

Cũng tức là, Côn Bằng dù có thể thi triển pháp lực ngưng tụ lại một chiếc vây cá, nhưng cũng không khác gì vây cá bình thường, chiếc vây cá sau này, sẽ không bao giờ có thể ngưng tụ đạo tắc!

Bởi vì phần bản nguyên đó, đã mất rồi!

Nhưng Côn Bằng lại không dám nói nhiều, sau khi Yêu Hoàng hoàn thành giao dịch mấy điều kiện đầu tiên, chỉ còn lại việc lục tục dời sinh linh Yêu tộc trong phạm vi trăm triệu dặm gần Thủ Dương Sơn đi, Côn Bằng thương tích đầy mình, liền được Yêu Hoàng mang đi.

Vở kịch chấn động Hồng Hoang hôm nay, cuối cùng cũng hạ màn.

"Đa tạ Diệp Tiêu đạo hữu, nếu không có đạo hữu, e là hôm nay Hồng Vân ta đã thân tử đạo tiêu!" "Trấn Nguyên Tử đa tạ Diệp Tiêu đạo hữu, đã cứu mạng lão hữu của ta!" Hồng Vân dưới sự bảo vệ của Trấn Nguyên Tử, đến trước mặt Diệp Tiêu, đầy cảm kích tạ ơn.

Trấn Nguyên Tử đến ngay sau Diệp Tiêu không lâu, chỉ là khi thấy Diệp Tiêu đang đối phó Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử liền lấy việc cứu Hồng Vân làm nhiệm vụ chính, lấy ra Nhân Sâm Quả để trị thương cho Hồng Vân.

Vết thương của Hồng Vân, dưới sự nuôi dưỡng của Nhân Sâm Quả, đã hồi phục rất nhiều.

Lại thêm Yêu tộc cũng bồi thường một số đan dược linh quả trị thương, được Hồng Vân uống vào, cho nên Hồng Vân ngoài việc còn

lại một chút đạo thương, cũng không có gì khác biệt lớn so với trước.

"Hồng Vân đạo hữu không cần khách khí, tiếp theo cứ an tâm dưỡng thương đi." Diệp Tiêu cười nhạt, xua tay nói.

"Diệp Tiêu đạo hữu, đại ân không lời nào tạ hết, bần đạo xin dâng ba quả Nhân Sâm Quả này, xin Diệp Tiêu đạo hữu đừng từ chối.

Bần đạo biết, dù là Nhân Sâm Quả, cũng không thể báo đáp đại ân của Diệp Tiêu đạo hữu!" Lúc này, Trấn Nguyên Tử đột nhiên nghiêm nghị mở miệng, dâng lên ba quả Nhân Sâm Quả.

Nhân Sâm Quả, còn gọi là Thảo Hoàn Đan, cùng với Hoàng Trung Lý, Bàn Đào Thụ, Hồ Lô Đằng, Nguyệt Quế Thụ được xếp vào một trong mười đại tiên thiên linh căn.

Ba ngàn năm mới ra hoa, ba ngàn năm mới kết quả, lại ba ngàn năm mới chín, ngắn nhất cũng phải một vạn năm mới có thể ăn.

Một vạn năm, chỉ kết ba mươi quả.

Nếu là sinh linh hậu thiên, chỉ cần ngửi một hơi, liền có thể sống ba trăm sáu mươi tuổi, ăn một quả, thì có thể sống bốn vạn bảy ngàn năm!

Sinh linh tiên thiên có tu vi, nếu ăn quả Nhân Sâm, thì cũng có thể tăng cường tu vi, có ích rất lớn.

Tuy không bằng tiên thiên đệ nhất linh căn Hoàng Trung Lý ba vạn năm chỉ kết chín quả, nhưng trong toàn bộ Hồng Hoang, cũng không biết có bao nhiêu sinh linh ao ước Nhân Sâm Quả mà không có được.

Nguyên nhân đơn giản, cây Nhân Sâm Quả thuộc sở hữu độc quyền của Trấn Nguyên Tử, vừa là vật bạn sinh của Trấn Nguyên Tử, cũng có duyên phận lớn với Trấn Nguyên Tử.

Ngoài chí giao của Trấn Nguyên Tử là Hồng Vân, có thể có lợi thế

gần gũi, thỉnh thoảng ăn Nhân Sâm Quả như ăn vặt, thì Hồng Hoang hiếm có người nào có phúc được ăn.

Dù sao Nhân Sâm Quả có ích cho tu hành, thứ tốt như vậy ai lại dễ dàng tặng người?

Bây giờ, Trấn Nguyên Tử lại dâng Nhân Sâm Quả quý giá cho Diệp Tiêu, một lần dâng ba quả.

Tuy sản lượng Nhân Sâm Quả cao hơn Hoàng Trung Lý một chút, nhưng giá trị của ba quả Nhân Sâm Quả, cũng không kém gì một quả Hoàng Trung Lý!

Cũng là do Diệp Tiêu là phú hào ẩn hình của Hồng Hoang, nếu đổi lại là bất kỳ đại năng Hồng Hoang nào, thứ mà Trấn Nguyên Tử dâng lên, đều là một món quà hậu hĩnh!

Tất nhiên, đối với Diệp Tiêu mà nói, cũng là một món quà hậu hĩnh.

Dù sao tuy nắm giữ tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý, dùng Tam Quang Thần Thủy nâng cao phẩm cấp của Hoàng Trung Lý một chút, nhưng cũng không phải là có thể cung cấp vô hạn bất cứ lúc nào.

Trước đây khi đột phá ở Tử Tiêu Cung, Diệp Tiêu một hơi nuốt cả một hạt Hỗn Độn Thanh Liên Tử và ba quả Hoàng Trung Lý tưới Tam Quang Thần Thủy, trực tiếp từ Đại La Kim Tiên đại viên mãn, đột phá lên Chuẩn Thánh tam trọng thiên đỉnh phong, thực lực quán tuyệt Hồng Hoang.

Nhưng đồng thời, quả quý giá đó cũng chỉ còn lại sáu quả.

Bây giờ Trấn Nguyên Tử tặng ba quả Nhân Sâm Quả, Diệp Tiêu nào có lý do từ chối?

"Nếu đã như vậy, bần đạo không khách khí nữa." Diệp Tiêu cười nhạt, nhận lấy ba quả Nhân Sâm Quả.

Nhân Sâm Quả rất đặc biệt, tương khắc với ngũ hành, cho nên cần đồ đựng và phương pháp bảo quản đặc biệt.

Hồ lô hỗn độn của Diệp Tiêu, thì vừa vặn.

Bởi vì trong hỗn độn, mọi thứ chưa rõ, ngũ hành chưa định!

Thành thật mà nói, lúc Diệp Tiêu nhận ba quả Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, trong lòng có chút xấu hổ.

Dù sao vừa rồi ra tay đối phó Côn Bằng, tuy cứu được Hồng Vân, nhưng chủ yếu nhất, là mặt mũi của y bị Côn Bằng phớt lờ!

Bây giờ Diệp Tiêu đánh Côn Bằng gần chết, nuốt chửng bản nguyên của Côn Bằng, lập uy khắp Hồng Hoang, đồng thời từ Yêu tộc, thuận tay lấy được ba món lợi lớn như Thái Dương Hỏa Tinh.

Trấn Nguyên Tử bây giờ lại tặng ba quả Nhân Sâm Quả, lại là một khoản thu hoạch bất ngờ của Diệp Tiêu.

"Chúc mừng ký chủ, khuyên giá thành công, bình ổn một trận đại chiến cấp Chuẩn Thánh.

Nhận được phần thưởng: Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Lúc này, trong đầu Diệp Tiêu, vang lên giọng nói quen thuộc của hệ thống.

Chương 112

Diệp Tiêu thì trong chốc lát có chút ngẩn người.

Khuyên giá thành công?

Nhận được phần thưởng?

Mình khuyên giá lúc nào?

Bình ổn một trận đại chiến cấp Chuẩn Thánh?

Sao mình không biết?

Khoảnh khắc tiếp theo, khi tâm thần của Diệp Tiêu chìm vào hệ thống, lập tức liền cười.

Thì ra lần khuyên giá thành công này, chính là chỉ trận tranh đấu giữa Diệp Tiêu, Côn Bằng và Yêu Hoàng.

Chỉ là, khác với trước đây Diệp Tiêu làm người ngoài cuộc khuyên giá, lần này thân phận của Diệp Tiêu khá đặc biệt, vừa là người tham gia trận đấu, cũng là người khuyên giá thành công.

Hệ thống sở dĩ đưa ra phán định như vậy, là vì Diệp Tiêu vừa rồi trong lòng, phân tích cục diện Hồng Hoang, rút ra quyết định không theo ý Hồng Quân, tạm thời tha cho Côn Bằng một mạng.

Cũng tức là, Diệp Tiêu đã khuyên chính mình, dừng lại trận đấu một chiều này!

"Đúng là đặc biệt, hệ thống tuy có hơi ngốc nghếch, nhưng dùng tốt thật!" Diệp Tiêu trong lòng vui nở hoa, dù sao lúc trước dừng tay, chủ yếu là không muốn theo ý Hồng Quân, để sau này Hồng Hoang loạn hay không, hoàn toàn do Diệp Tiêu quyết định!

Hắn đã dọa Côn Bằng sợ vỡ mật, cũng lập được uy nghiêm không

thể chọc vào ở Hồng Hoang, tống tiền được một khoản lớn từ Yêu tộc, có thể nói là danh lợi song thu.

Tạm thời thả tên Côn Bằng nửa tàn phế, đối với Diệp Tiêu cũng là có lợi không hại.

Dù sao Yêu Hoàng Đế Tuấn không biết, tên nhị ngũ tử Côn Bằng này, sau này trong Vu Yêu Đại Chiến, sẽ trộm đi Hà Đồ Lạc Thư, lừa Yêu tộc một vố đau!

Tóm lại, lần này Diệp Tiêu lời to rồi.

Nhận được ba quả Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, là niềm vui bất ngờ.

Càng vui hơn là hệ thống, lại càng thêm gấm thêu hoa, tặng cho Diệp Tiêu phần thưởng khuyên giá!

Khi nhìn thấy phần thưởng hệ thống cho, Diệp Tiêu càng vui nở hoa.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Trong Hồng Hoang nguyên bản, Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, là hai Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo duy nhất, do hai thành công đức khai thiên hóa thành.

Trong đó Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp lúc Thái Thanh Lão Tử thành Thánh dẫn ra công đức khai thiên, đã thuộc về Lão Tử, chủ về phòng ngự, là chí bảo phòng ngự số một hậu thiên.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích thì chủ về công phạt, quan trọng nhất, Hồng Mông Lượng Thiên Xích vì do công đức khai thiên hóa thành, cho nên giết người không dính nhân quả!

Tất nhiên, việc giết người không dính nhân quả này, cần phải tiêu hao công đức của Lượng Thiên Xích, mỗi khi giết một sinh linh, liền

tiêu hao một phần công đức.

Khi công đức khai thiên trên đó tiêu hao hết, Hồng Mông Lượng Thiên Xích sẽ bị giảm cấp hoặc phế bỏ.

Bằng không, chỉ cần cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, liền có thể tùy ý tàn sát ở Hồng Hoang, vậy thì loạn hết cả lên!

Nhưng đối với Diệp Tiêu mà nói, như vậy là đủ rồi.

Có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một công đức chí bảo, sau này Diệp Tiêu liền có thêm một át chủ bài, có thể ở một mức độ nhất định không sợ nhân quả.

Quan trọng nhất, công đức chí bảo, cũng có thể trấn áp khí vận của Diệp Tiêu và toàn bộ Phún Giáo!

Tuy Diệp Tiêu trên tay đã có Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân các chí bảo trấn áp khí vận, nhưng ai lại chê chí bảo trấn áp khí vận nhiều?

Đối với sinh linh và giáo thống Hồng Hoang mà nói, khí vận là vô cùng quan trọng.

Ví như trong Hồng Hoang nguyên bản, Tiệt Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ vạn tiên triều bái, không thể nói là không hoành tráng.

Nhưng vì Thông Thiên Giáo Chủ không có chí bảo trấn áp khí vận, Tru Tiên Kiếm Trận tuy có thể địch bốn Thánh, nhưng lại không thể trấn áp khí vận Tiệt Giáo, cuối cùng dẫn đến Tiệt Giáo bị mưu hại, khí vận thất thoát, Tiệt Giáo bại vong, Thông Thiên cũng bị giam vĩnh viễn ở Tử Tiêu Cung!

Hơn nữa, Hồng Quân trước đây ba lần giảng đạo, cũng có kế hoạch thu thập khí vận của sinh linh Hồng Hoang, ngưng tụ công đức để hợp đạo trong đó.

Như Tam Thanh và ba ngàn khách Tử Tiêu, đều có khí vận bị Hồng Quân lấy được, duy chỉ có Diệp Tiêu từ đầu đến cuối, không có nhân quả thực tế với Hồng Quân, cho nên Hồng Quân căn bản không lấy được một tia khí vận nào từ Diệp Tiêu!

Trong tay Diệp Tiêu, hiện nay đã có mấy kiện chí bảo trấn áp khí vận, khí vận của y và Phún Giáo, không ai có thể mưu hại, cũng sẽ là mạnh nhất toàn bộ Hồng Hoang!

Dù là giáo thống của các Thánh nhân Thiên đạo tương lai, cũng chưa chắc đã bằng Diệp Tiêu!

Nghĩ đến các Thánh nhân Thiên đạo tương lai, trên mặt Diệp Tiêu, bỗng nhiên hiện lên một nụ cười đầy thâm ý… Diệp Tiêu sở dĩ cười đầy thâm ý, là vì ngay lúc này, y đã nghĩ đến một số chuyện tiếp theo.

Hôm nay ở Hồng Hoang gây ra động tĩnh lớn như vậy, một thân thực lực khủng bố và chiến tích hung mãnh đến kinh người, đã sớm truyền khắp Hồng Hoang.

Chương 113

Trong Hồng Hoang, hễ ai có chút tâm tư và dã tâm, liền sẽ đối với thực lực mà Diệp Tiêu thể hiện, vừa e ngại, vừa hướng tới!

Đặc biệt là Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, hai người Tây phương và những người khác, e là sẽ cảm nhận được áp lực khổng lồ mà Diệp Tiêu mang lại, sẽ không tiếc bất cứ giá nào nỗ lực nâng cao thực lực, tranh thủ sớm ngày bước vào Thánh nhân!

Tuy Diệp Tiêu hiện nay chỉ là Chuẩn Thánh tam trọng thiên, nhưng trong Hồng Hoang hiện tại, đã là cao nhất dưới Thánh nhân rồi.

Như Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đế Tuấn, Thái Nhất, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đều chỉ mới vào Chuẩn Thánh không lâu, là Chuẩn Thánh nhất trọng thiên mà thôi.

Ngay cả Thái Thanh Lão Tử tích lũy sâu dày, cũng chỉ là Chuẩn Thánh nhị trọng thiên mà thôi.

Cho nên, ở cảnh giới Chuẩn Thánh mà nói, tầng thứ cảnh giới của Diệp Tiêu quán tuyệt Hồng Hoang.

Một thân chiến lực, càng có thể vô địch tại Hồng Hoang!

Thái Thanh Lão Tử lúc này dù có đột phá thêm một cảnh giới, bước vào Chuẩn Thánh tam trọng thiên, ngang bằng cảnh giới với Diệp Tiêu, cũng sẽ không phải là đối thủ của Diệp Tiêu.

Bởi vì Diệp Tiêu không chỉ tu vi cao thâm, thân mang chí bảo, còn có thể dùng đạo khu cứng rắn chống lại Tiên Thiên Chí Bảo!

Có thể nói, trận đại chiến hôm nay, đã chứng minh một chuyện.

Đó là dưới Thánh nhân, Diệp Tiêu vô địch!

“Nếu ta là Thái Thanh và Nguyên Thủy, chắc chắn sẽ dốc sức trảm thi, nỗ lực tu luyện và thu hoạch công đức.

Dù sao ở cảnh giới Chuẩn Thánh, không thể tranh phong với ta, chỉ có thể ký thác vào Thánh nhân Thiên định, sớm ngày thành Thánh, trở thành Thánh nhân Thiên đạo cao cao tại thượng, để áp ta một đầu!” Diệp Tiêu vừa mỉm cười, vừa tự lẩm bẩm trong lòng.

“Hai tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, dã tâm và âm mưu đều không thiếu, tuyệt không chịu ngoan ngoãn ở lại Tây phương.

Hai tên này bây giờ không dám tùy tiện giở trò, cũng bị ta lừa sợ rồi, cho nên cũng sẽ giống như Thái Thanh, dốc sức hướng tới Thánh nhân.” “Về phần Yêu tộc, càng không cần nói, hôm nay Côn Bằng suýt bị ta giết chết, hai vị Yêu Hoàng cầm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tình huống đó, cũng đều suýt bị ta đánh chết.

Hơn nữa hôm nay ta tống tiền được không ít thứ tốt của Yêu tộc, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất có thể nói là thương gân động cốt.

Với sự kiêu ngạo tự cho mình là hoàng giả Yêu tộc của hai tên đó, nhất định sẽ biết nhục mà dũng cảm, dốc sức chấn chỉnh, nỗ lực nâng cao thực lực, lớn mạnh Yêu tộc.” “Còn có Minh Hà của Huyết Hải, Đông Vương Công của Đông Hải, v.v., đều là những kẻ không an phận…” Diệp Tiêu trong lòng điểm danh từng đại năng các phương của Hồng Hoang, đoán định Hồng Hoang tiếp theo, sẽ vì hành động hôm nay của Diệp Tiêu, mà mỗi người đều dốc sức nâng cao và lớn mạnh.

Toàn bộ Hồng Hoang, cũng sẽ ngày càng náo nhiệt.

Các loại tranh đấu công khai và ngấm ngầm, sẽ còn náo nhiệt hơn cả tiến trình Hồng Hoang nguyên bản!

Còn Diệp Tiêu, sao có thể thỏa mãn với vị trí người số một Hồng

Hoang hiện nay mà dậm chân tại chỗ?

Chỉ có không ngừng mạnh lên, mới là đạo lý cứng!

Bây giờ Hồng Quân đã hợp đạo, Diệp Tiêu không còn chút e ngại nào, liền có thể an tâm toàn lực nâng cao thực lực rồi!

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Tiêu thân hình khẽ động, một bước bước ra, liền trở về Thủ Dương Sơn.

Y hiện nay, có tu vi hùng hồn của Chuẩn Thánh tam trọng thiên, lại có Càn Khôn Độn Thuật, nuốt chửng một phần bản nguyên của Côn Bằng, dung hợp một phần đạo tắc tốc độ cực nhanh của Côn Bằng vào Càn Khôn Độn Thuật, khiến Càn Khôn Độn Thuật càng lên một tầm cao mới.

Lại thêm Diệp Tiêu chấp chưởng đại đạo pháp tắc không gian, gia trì lên Càn Khôn Độn Thuật, uy lực càng tăng lên.

Cho nên tốc độ của Diệp Tiêu, cũng giống như thực lực, đã đạt đến một trình độ cực kỳ khủng bố!

Thậm chí chỉ cần Diệp Tiêu muốn, thậm chí có thể trong một ý niệm bước ra khỏi Hồng Hoang, trực tiếp vào hỗn độn!

"Thái Ất Chân Nhân, bái kiến sư tôn!

Sư tôn vừa rồi nghiền ép Côn Bằng, áp chế Yêu Hoàng, đạo khu chi cường, cứng rắn chống lại Hỗn Độn Chung, thật khiến đệ tử khâm phục kính ngưỡng không thôi!" Diệp Tiêu vừa về đến không trung Thủ Dương Sơn, liền thấy một bóng người ở phía dưới đang cung kính quỳ lạy, và mặt đầy vẻ kích động kính ngưỡng.

Chính là Thái Ất Chân Nhân được Diệp Tiêu thu làm đại đệ tử Phún Giáo.

Lần đầu tiên Diệp Tiêu đến Thủ Dương Sơn, và thông báo cho

Hồng Hoang rằng Thủ Dương Sơn từ nay là đạo trường của Phún Giáo, Thái Ất Chân Nhân liền lập tức rời khỏi Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động, hướng về phía Thủ Dương Sơn.

Lại thêm động phủ của y ở, vừa hay không quá xa Thủ Dương Sơn, cho nên lúc Diệp Tiêu ra tay đối phó Côn Bằng và Yêu Hoàng, Thái Ất Chân Nhân vừa kịp đến Thủ Dương Sơn.

Y ở bên ngoài đại trận hộ giáo mà Diệp Tiêu bố trí, yên tĩnh chờ đợi.

Lúc này thấy Diệp Tiêu trở về, Thái Ất Chân Nhân liền lập tức cung kính tiến lên bái kiến.

Trận chiến chấn động Hồng Hoang vừa rồi của Diệp Tiêu, Thái Ất Chân Nhân cũng thấy rõ ràng, đối với sự mạnh mẽ của sư tôn, càng có một nhận thức sâu sắc!

Cho nên trong lòng Thái Ất, lúc này vô cùng kích động.

Sư tôn của mình, thật sự đỉnh!

"Thái Ất đến rồi à, vào đi." Diệp Tiêu nhìn Thái Ất Chân Nhân, cười nhạt, tiếp đó liền tâm niệm khẽ động, mở cấm chế của trận pháp bên ngoài Thủ Dương Sơn, cho Thái Ất Chân Nhân vào.

"Đa tạ sư tôn!" Thái Ất tạ ơn xong, liền mặt đầy cung kính và hưng phấn bước vào.

Chương 114

Khi y vượt qua đại trận, tiến vào Thủ Dương Sơn, nhìn thấy đạo trường Thủ Dương Sơn sau khi được Diệp Tiêu khai phá và kinh doanh một phen, khí tượng hoành tráng, linh khí nồng đậm, thiên tài địa bảo, linh căn cổ đằng khắp nơi, lập tức mắt liền trợn tròn!

Thủ Dương Sơn nguyên bản, trước đây lúc Thái Ất ra ngoài du lịch, đã từng thấy.

Lúc đó Thủ Dương Sơn tuy cũng linh khí dồi dào, địa thế rộng rãi, nhưng lại xa không có cảnh tượng như hiện tại.

Thậm chí cũng không tốt hơn Càn Nguyên Sơn của Thái Ất Chân Nhân.

Bằng không, nơi này cũng sẽ không lâu như vậy, đều không có sinh linh chiếm cứ.

Nhưng hiện nay, khí tượng của Thủ Dương Sơn, so với Càn Nguyên Sơn của Thái Ất Chân Nhân, thì mạnh hơn ngàn vạn lần không chỉ!

Một cây linh căn bất kỳ ở cổng núi, liền là thượng phẩm trong tiên thiên linh căn, Thái Ất Chân Nhân trước đây đều ao ước mà không thể có!

Cũng chỉ có đại năng cảnh giới Đại La, mới có thể chấp chưởng tiên thiên linh căn cấp bậc này.

Bây giờ, lại tùy tiện bị Diệp Tiêu trồng ở cổng núi.

Bởi vì càng đi sâu vào đạo trường, lên cao trên Thủ Dương Sơn, cấp bậc linh căn liền càng nhiều càng tốt!

Thậm chí có cả tiên thiên linh căn cực phẩm gần bằng mười đại

tiên thiên linh căn!

So với Thủ Dương Sơn trước đây, quả thực là thay đổi long trời lở đất!

Thái Ất Chân Nhân cũng rõ ràng, những thứ này không phải tự nhiên xuất hiện ở Thủ Dương Sơn, mà là do sư tôn của y bố trí.

Cũng có nghĩa là, gia sản của sư tôn, tất nhiên cực kỳ phong phú!

"Sư tôn công tham tạo hóa, giữa mỗi cử chỉ đều có năng lực tái tạo càn khôn!

Cảnh tượng của Thủ Dương Sơn hiện nay, thật khiến đệ tử mở rộng tầm mắt!

Đạo trường Phún Giáo của chúng ta, tất sẽ quán tuyệt Hồng Hoang!" Thái Ất Chân Nhân mặt đầy vẻ kích động kính ngưỡng mở miệng, giọng nói đều có chút run rẩy.

Từ việc trước đó chứng kiến chiến lực áp đảo Yêu Hoàng của Diệp Tiêu, đến bây giờ chứng kiến sự thay đổi long trời lở đất của Thủ Dương Sơn trong thời gian ngắn, y càng ngày càng cảm thấy, có thể được Diệp Tiêu coi trọng thu làm đệ tử Phún Giáo, quả thực là may mắn hàng đầu Hồng Hoang!

Bái nhập Phún Giáo, càng là quyết định chính xác nhất mà Thái Ất Chân Nhân đã làm!

Tóm lại một câu, sư tôn đỉnh quá, Phún Giáo đỉnh quá!

Nhìn Thái Ất chân nhân với vẻ mặt kích động và kính ngưỡng, giọng nói cũng run lên vì phấn khích, Diệp Tiêu mỉm cười nhàn nhạt: "Vi sư chỉ tiện tay di thực vài gốc linh căn thôi, không đáng kể.

Nhiều nhất cũng chỉ để trang trí cho ra dáng môn phái mà thôi." Diệp Tiêu tuy cười rất bình thản, nhưng trong mắt Thái Ất chân nhân,

lại khiến y suýt nữa ngây người.

Ở núi Thủ Dương, đâu đâu cũng là cực phẩm linh căn mà Đại La Kim Tiên nhìn thấy cũng phải thèm nhỏ dãi, vậy mà trong mắt sư tôn Diệp Tiêu, chỉ là "vài gốc không đáng kể"?

Lại còn "không đáng kể, chỉ dùng trang trí"?

Ý trong lời này, chẳng phải là trong tay sư tôn còn có nhiều thứ tốt hơn, quý giá hơn mà chưa bày ra hay sao?

Thái Ất chân nhân suy nghĩ một chút, liền gật đầu.

Cũng phải, bất kể sinh linh hay đạo thống nào, đều sẽ cất giấu những thứ thật sự tốt đẹp ở sâu trong động phủ, hoặc mang theo bên người.

Những thứ có thể bày ra bên ngoài, đúng là chỉ để trang trí mà thôi.

Nghĩ đến đây, mắt Thái Ất chân nhân sáng lên.

Trong số linh căn khắp núi, không thiếu những loại cực phẩm chỉ đứng sau Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn.

Sư tôn của y lại dùng chúng để trang trí, chẳng phải điều đó có nghĩa là trong tay sư tôn có ít nhất một gốc linh căn thuộc hàng Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn hay sao?

"Trời đất ơi!

Sư tôn của mình, đúng là tài sản kếch xù mà!" Thái Ất chân nhân hơi thở cũng có phần gấp gáp, hoàn toàn là vì hưng phấn.

Sư tôn của y không chỉ thực lực mạnh mẽ quan tuyệt Hồng Hoang, mà gia sản cũng phong phú như vậy, quả là sâu không lường được, Thái Ất chân nhân bái nhập môn hạ của Diệp Tiêu, thật là may mắn biết bao?

Thái Ất chân nhân không kích động thì không sao, vừa kích động,

ánh mắt chợt liếc thấy ở một vài vị trí quan trọng trong đại trận núi Thủ Dương, mỗi nơi đều có một kiện linh bảo tỏa ra bảo quang rực rỡ trấn giữ.

Trong đó, vị trí trận nhãn là một lá cờ lớn màu vàng mơ.

Đó chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!

Mà các vị trí khác trong đại trận, cũng gần như đều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo loại phòng ngự!

Chỉ nhìn một cái, Thái Ất chân nhân suýt nữa thì ngất đi!

Chương 115

Hoàn toàn là bị ánh bảo quang làm cho hoa mắt chóng mặt, suýt thì ngất xỉu!

Nhiều cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, lại được bày ra một cách công khai, dùng để gia trì cho hộ giáo đại trận?

Đó là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó!

Rất nhiều Đại La Kim Tiên còn chưa chắc đã có một kiện, vậy mà sư tôn của y lại lấy nhiều cực phẩm linh bảo như vậy ra để trấn áp trận nhãn của đại trận?

Đây không chỉ là gia sản phong phú nữa, mà quả thực quá xa xỉ rồi!

Phải biết rằng, trước đó sư tôn ban cho Thái Ất một thanh cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tru Tà Kiếm, đã khiến Thái Ất vui đến mức suýt không biết trời nam đất bắc là đâu, và yêu thích Tru Tà Kiếm không nỡ rời tay, cất giữ vô cùng cẩn thận.

Bây giờ, y lại thấy sư tôn lấy nhiều cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như vậy ra để gia trì trận nhãn?

Quả thực xa xỉ đến mức khiến người ta không dám tin!

Diệp Tiêu nhìn ra sự chấn động trong mắt Thái Ất chân nhân, liền cười nói: "Thái Ất, không cần kinh ngạc.

Núi Thủ Dương sau này đã là đạo trường của Phún Giáo chúng ta, vậy nên trước khi Phún Giáo có đủ đệ tử có thể trấn thủ đạo trường, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Cho nên vi sư dùng một ít cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trấn áp đại trận, là để khi vi sư không có ở đây, hộ giáo đại trận cũng có thể

chống đỡ được sự tấn công của một đám đại năng đỉnh cấp.” Nói đến đây, Diệp Tiêu nhìn Thái Ất với ánh mắt khích lệ: “Đợi sau này con bước vào Đại La Kim Tiên, thậm chí là Chuẩn Thánh, các đệ tử Phún Giáo cũng đều có thực lực đại năng, thì hộ giáo đại trận không cần thiết lập cũng được.

Những cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, liền có thể phân phát cho các con tùy ý sử dụng.” Nghe lời của sư tôn Diệp Tiêu, sự chấn động và kích động trong lòng Thái Ất chân nhân lập tức dâng lên đến cực hạn!

Thì ra sư tôn của y, lại hào phóng đến thế!

Mấy chục kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại chỉ tạm thời dùng để bảo vệ an toàn cho đạo trường Phún Giáo!

Đợi Thái Ất và các đệ tử Phún Giáo trở nên mạnh mẽ, thành đại năng Hồng Hoang, thì những cực phẩm linh bảo này sẽ được phân phát cho đệ tử!

Một vị sư tôn hào phóng như vậy, nhìn khắp cả Hồng Hoang, có thể tìm ở đâu được?

“Sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ nỗ lực tu hành, dương danh Phún Giáo ta, không phụ sự hậu đãi và kỳ vọng của sư tôn!

Vì sư tôn và Phún Giáo mà gan não lấm đất, cũng không từ nan!” Thái Ất chân nhân nước mắt lưng tròng, liên tục khấu bái.

Lời y nói lúc này, đúng là phát ra từ tận đáy lòng.

Y thậm chí còn cảm thấy mình hà đức hà năng, mà lại gặp được một vị sư tôn vừa mạnh mẽ vừa tốt với đệ tử như Diệp Tiêu!

“Được rồi, Thái Ất.

Con có tấm lòng này, vi sư rất vui mừng.” Diệp Tiêu cách không

giơ tay, một luồng pháp lực liền tuôn ra, nâng Thái Ất chân nhân dậy.

Trên mặt y mang theo một nụ cười hài lòng, bởi vì y biết, sau một loạt thao tác này, Thái Ất chân nhân đã thật sự kính ngưỡng vị sư tôn này từ tận đáy lòng, đến tận xương tủy, cũng đã có được lòng trung thành tuyệt đối xuất phát từ nội tâm.

Không giống như trước kia, chỉ vì thân phận siêu việt, thực lực mạnh mẽ của Diệp Tiêu, mà mang tâm tư ôm đùi bái nhập Phún Giáo.

Ngay khoảnh khắc này, Diệp Tiêu càng cảm giác được sau lưng mình, dường như có thêm một thứ gì đó.

Đó là khí vận và công đức do Thái Ất chân nhân ngưng tụ lại sau khi quy tâm.

Nếu không phải Thái Ất chân nhân thật sự quy tâm, thì khí vận ngưng tụ sau lưng Diệp Tiêu, nhiều nhất cũng chỉ có một luồng, sẽ không nhiều đến vậy!

Giống như lúc nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, Diệp Tiêu không hề quy tâm với Hồng Quân, cho nên Hồng Quân không lấy được một tơ một hào khí vận nào từ y!

Chỉ riêng điểm này, sự sắp xếp vừa rồi của Diệp Tiêu đối với Thái Ất đã không uổng phí.

Dù sao thì cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng chỉ là vật ngoài thân, làm sao so được với việc đệ tử quy tâm, vô lượng khí vận gia thân?

Cứ nhìn lão già gian manh Hồng Quân là biết, trước khi hợp đạo đã vơ vét biết bao nhiêu linh bảo và chí bảo, sau khi giảng đạo hấp thu vô số khí vận và công đức, liền hợp thân với Thiên Đạo, đem toàn bộ gia sản của mình phân phát cho mọi người, thậm chí cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng phân phát ra ngoài.

Bởi vì ở tầng thứ của Hồng Quân, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không còn ý nghĩa gì với lão nữa.

Mà thứ Diệp Tiêu theo đuổi, là Đại Đạo Thánh Nhân còn mạnh hơn cả tầng thứ của Hồng Quân, cho nên một chút Tiên Thiên Linh Bảo ban cho đệ tử, có gì mà không nỡ?

Chỉ cần đệ tử thật sự quy tâm với mình, thì thứ mình nhận được sẽ vượt xa giá trị của mấy kiện linh bảo.

Sau khi nâng Thái Ất chân nhân dậy, Diệp Tiêu phát hiện khí vận và công đức sau lưng mình dường như ngày càng nhiều, tốc độ ngưng tụ cũng ngày càng nhanh.

Hơi thôi diễn một chút, Diệp Tiêu liền hiểu ra.

Bởi vì các sinh linh khắp nơi trong Hồng Hoang, phàm là có chút chí hướng và phúc duyên, đều đang đổ về núi Thủ Dương, muốn bái nhập Phún Giáo.

Thậm chí có một số người ở gần và thực lực cao, đi đường tương đối nhanh, đã đến gần núi Thủ Dương.

Mặc dù họ chưa bái nhập Phún Giáo, nhưng đã coi Diệp Tiêu như sư tôn và tín ngưỡng để kính ngưỡng, cho nên từ khắp bốn phương tám hướng, đều có khí vận, phúc duyên và công đức của những sinh linh đó hội tụ về núi Thủ Dương và Diệp Tiêu.

Chương 116

"Thái Ất, mau đi chuẩn bị, tiếp đãi những sinh linh đến núi Thủ Dương bái sư.

Phún Giáo chúng ta, sắp đại hưng rồi!" Diệp Tiêu cười sảng khoái, lập tức phân phó Thái Ất.

"Tuân lệnh sư tôn!" Nghe lời Diệp Tiêu, Thái Ất chân nhân lập tức đáp lời với giọng điệu kích động, y đã hiểu ý của sư tôn.

Chắc chắn có sinh linh bái sư sắp đến, số lượng tất nhiên không ít, cho nên sư tôn mới bảo y chuẩn bị trước, thống nhất tiếp đãi và sắp xếp.

Cũng phải, mặc dù Phún Giáo hiện tại chỉ có hai người là sư tôn Diệp Tiêu và đại đệ tử Thái Ất chân nhân, nhưng với uy danh và chiến tích chấn động Hồng Hoang của sư tôn Diệp Tiêu, người từ khắp nơi đổ về Phún Giáo sao có thể ít được?

Huống chi, Phún Giáo có đạo trường khí thế hùng vĩ, bảo bối vô số như vậy, một khi tin tức truyền ra, e rằng ngay cả một số cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng khó tránh khỏi động lòng, chủ động cầu xin gia nhập Phún Giáo, trở thành đệ tử Phún Giáo.

Nghĩ đến đây, Thái Ất chân nhân đột nhiên bổ sung: "Sư tôn, hiện nay đại danh của người uy chấn Hồng Hoang, người đến bái sư chắc chắn sẽ không ít.

Nhưng sinh linh Hồng Hoang nhiều vô kể, không thể nào tất cả những người bái nhập Phún Giáo, sư tôn đều thu nhận vào môn trung chứ?

Như vậy e rằng sẽ tốt xấu lẫn lộn, uổng phí tinh lực của sư tôn,

đạo trường núi Thủ Dương của chúng ta cũng không chứa nổi nhiều người như vậy.” Nhìn Thái Ất chân nhân đang trầm tư, Diệp Tiêu mỉm cười hài lòng, xem ra đại đệ tử này đã nhập vai đại đệ tử Phún Giáo, bắt đầu lo nghĩ cho Diệp Tiêu và Phún Giáo rồi.

Điều Thái Ất chân nhân lo lắng, cũng đúng là mấu chốt, cũng là điều Diệp Tiêu đã suy tính từ trước.

Thế là Diệp Tiêu gật đầu nói: “Thái Ất, con nói không sai.

Phún Giáo chúng ta chiêu thu đệ tử, tự nhiên phải tuyển chọn kỹ càng, không thể ai cũng thu vào.

Điểm này vi sư sớm đã có tính toán.

Vi sư sẽ mở khu vực ngoại vi của đạo trường núi Thủ Dương, do con tiếp đãi những sinh linh đến bái sư, trước tiên cứ để họ yên tâm chờ đợi.

Những sinh linh đến sau, cũng cứ để họ cùng chờ đợi ở núi Thủ Dương và khu vực lân cận, dù sao trong vòng một ức vạn dặm xung quanh núi Thủ Dương đều là lãnh địa của Phún Giáo ta.

Đợi đến khi người đến gần đủ rồi, vi sư sẽ ra ngoài tuyển chọn đệ tử.

Trong khoảng thời gian này, vi sư cũng nhân dịp này có thể bế quan một phen.” Nói xong, Diệp Tiêu liền truyền thụ cho Thái Ất chân nhân một số pháp quyết điều khiển đại trận ngoại vi của đạo trường núi Thủ Dương, để y tiện hành sự.

Còn Diệp Tiêu, thì tiến vào động phủ của giáo chủ trên đỉnh núi Thủ Dương, Thủ Dương Cung, chuẩn bị bế quan.

Nơi này thuộc khu vực trung tâm của Phún Giáo, có một tầng đại trận tinh vi hơn bảo vệ.

Diệp Tiêu thậm chí còn lấy ra Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân để gia trì đại trận, và dung hợp vào trong đại trận cả pháp tắc Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, hư ảo khó lường.

Như vậy, cho dù là những đại năng cấp Chuẩn Thánh hàng đầu Hồng Hoang như Tam Thanh cùng ra tay, cũng không thể lay động được đại trận do Diệp Tiêu bố trí, không thể làm phiền Diệp Tiêu chuyên tâm bế quan.

"Phù ~ cuối cùng cũng có thể không chút kiêng dè mà ra tay nâng cao thực lực." Bố trí xong tất cả, Diệp Tiêu ngồi xếp bằng trong Thủ Dương Cung, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đồng thời vung tay áo, trước mặt y liền xuất hiện một đống lớn thiên tài địa bảo tỏa ra bảo khí và khí tức nồng đậm.

Ba quả Nhân Sâm Quả, sáu quả Hoàng Trung Lý được tưới bằng Tam Quang Thần Thủy, cùng với hơn nửa hồ Tam Quang Thần Thủy.

Lần trước ở Tử Tiêu Cung, Diệp Tiêu nuốt một hạt Hỗn Độn Thanh Liên Tử và ba quả Hoàng Trung Lý được tưới bằng Tam Quang Thần Thủy, liền một bước đột phá bình cảnh Chuẩn Thánh, và trực tiếp đột phá lên Chuẩn Thánh tam trọng thiên, hiệu quả phi phàm.

Phải biết rằng, Đại La Kim Tiên bình thường muốn từ một tiểu cảnh giới đột phá lên một tiểu cảnh giới khác, đều cần ít thì mấy vạn năm, nhiều thì một nguyên hội mười mấy vạn năm, thậm chí là mấy nguyên hội thời gian.

Cứ thế suy ra, nếu theo tiến độ tu luyện bình thường, từ Chuẩn Thánh nhất trọng thiên lên Chuẩn Thánh tam trọng thiên, còn khó hơn cả Đại La Kim Tiên tiến cảnh, có thể cần tu luyện mấy chục vạn năm.

Mà Diệp Tiêu sau khi nuốt Hỗn Độn Thanh Liên Tử và ba quả Hoàng Trung Lý được tưới bằng Tam Quang Thần Thủy, chỉ dùng

thời gian một lần giảng đạo của Hồng Quân mấy ngàn năm, đã hoàn thành tiến độ mà Chuẩn Thánh khác phải khổ tu mấy chục vạn năm mới hoàn thành được, đủ để thấy hiệu quả của nó!

Cho nên, lần này Diệp Tiêu định đem sáu quả Hoàng Trung Lý được tưới bằng Tam Quang Thần Thủy còn lại, ba quả Nhân Sâm Quả, cùng với hơn nửa hồ Tam Quang Thần Thủy, tất cả đều tiêu diệt sạch sẽ.

Điều này chắc chắn sẽ khiến tu vi của Diệp Tiêu, tăng vọt lên một tầm cao mới!

Không chút do dự, Diệp Tiêu trước tiên đem sáu quả Hoàng Trung Lý tỏa ra mùi thơm dịu ngọt say người, một hơi nuốt vào miệng.

"Ầm!" Quả của linh căn đệ nhất thiên địa, vừa vào miệng đã tan ra, trong nháy mắt hóa thành linh lực cực kỳ khổng lồ và tinh thuần, cuộn trào trong đạo khu của Diệp Tiêu, tựa như từng con sông linh lực mênh mông!

Diệp Tiêu đã sớm chuẩn bị, lập tức vận chuyển công pháp Cửu Chuyển Huyền Công, dẫn dắt luồng linh lực khổng lồ đó lưu chuyển trong tiên thiên đạo khu, cuối cùng hội tụ về nơi đạo quả và bản nguyên.

Hoàng Trung Lý vốn là đệ nhất trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, lại được Diệp Tiêu dùng Tam Quang Thần Thủy bồi dưỡng, phẩm cấp càng lên một tầm cao mới, linh lực tinh thuần đến mức không cần tốn sức luyện hóa.

Chỉ cần Cửu Chuyển Huyền Công khẽ vận chuyển, liền có thể trực tiếp hóa thành tu vi của Diệp Tiêu, tăng cường bản nguyên và đạo quả.

Cho nên, tu vi cảnh giới và khí tức của Diệp Tiêu cũng đang tăng

vọt.

Gần như trong nháy mắt, từ Chuẩn Thánh tam trọng thiên đỉnh phong, bước vào Chuẩn Thánh tứ trọng thiên!

Ầm!

Ngay khoảnh khắc Diệp Tiêu bước vào Chuẩn Thánh tứ trọng thiên, nơi đạo khu của Diệp Tiêu liền vang lên một tiếng nổ lớn do đột phá cảnh giới gây ra.

Chương 117

Ngay lập tức, thiên địa linh khí xung quanh Diệp Tiêu đều chấn động, bao gồm cả linh khí trong phạm vi không biết bao nhiêu dặm quanh núi Thủ Dương, cũng đều cuồn cuộn chuyển động, đổ về Thủ Dương Cung nơi Diệp Tiêu đang ở.

Càng có vô cùng đạo tắc cuộn trào quanh thân Diệp Tiêu, từng đạo pháp tắc chi lực và đạo tắc thần liên, tựa như thực chất hóa, lấy Diệp Tiêu làm trung tâm mà điên cuồng nhảy múa, gần như muốn xuyên thấu cả trời đất!

Trên cửu thiên, càng có mây gió hội tụ, ánh sáng lành liên miên, trời giáng kim liên, đất trào thanh tuyền, một khung cảnh điềm lành.

Đại địa Hồng Hoang vừa mới yên tĩnh trở lại, cũng trong phút chốc, lại một lần nữa sôi sục.

"Động tĩnh này, kinh thiên động địa như vậy, có đại năng lại đột phá rồi!" "Xem động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn không phải Chuẩn Thánh nhất trọng thiên.

Những đại năng đỉnh cấp của Hồng Hoang, không phải đều đã lần lượt đột phá vào Chuẩn Thánh trước và sau khi nghe giảng ở Tử Tiêu Cung rồi sao.

Mới qua bao lâu, sao có thể lại có Chuẩn Thánh tiến giai!" "Mau nhìn, phương hướng truyền đến động tĩnh đó, là núi Thủ Dương!

Núi Thủ Dương là đạo trường của đại năng Diệp Tiêu, chẳng lẽ đại năng Diệp Tiêu lại đột phá rồi sao?" Khắp nơi Hồng Hoang, vô số sinh linh mang vẻ mặt chấn kinh bàn tán xôn xao, và nhanh chóng đi đến một kết luận vô cùng kinh người.

Diệp Tiêu vừa mới đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh không lâu, lại một lần nữa đột phá!

Khi vô số sinh linh Hồng Hoang đang nhìn về phía núi Thủ Dương bàn tán, suy đoán Diệp Tiêu lại đột phá.

Trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới tiến vào trạng thái bế quan không lâu, đột nhiên mở bừng hai mắt, nhìn về phía núi Thủ Dương, trong mắt mang theo một tia phẫn nộ khó tin: "Không!

Không thể nào!

Tên Diệp Tiêu đó, không lâu trước mới ở Tử Tiêu Cung tại chỗ đột phá, và liên tiếp đột phá lên Chuẩn Thánh tam trọng thiên, cho dù căn nguyên sâu dày đến đâu, tích lũy nhiều đến đâu, cũng nên hao hết rồi!

Sao có thể trong thời gian ngắn như vậy, lại đột phá lần nữa!" Giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi run, tuyệt đối không tin chuyện này là thật.

Bởi vì nếu vậy, sẽ khiến đạo tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sụp đổ!

Kể từ lần đánh cược với Diệp Tiêu trên núi Côn Luân lần trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn không có một chuyện nào thuận lòng.

Đầu tiên là tam đệ Thông Thiên đi trước một bước vào Chuẩn Thánh, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn mất mặt không nhỏ trước chúng sinh Hồng Hoang, đạo tâm cũng bị che mờ, mãi đến sau khi Nữ Oa bước vào Chuẩn Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới gian nan bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Sau đó là nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, biết mình là một trong các Thánh nhân thiên định, và được Hồng Quân đích thân ban cho Tiên

Thiên Chí Bảo cùng một đống pháp bảo, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa kịp vui mừng, thì Diệp Tiêu đã nhảy ra.

Và trước mặt ba ngàn khách Tử Tiêu Cung, lấy ra bản cược trước đó, lừa mất của Nguyên Thủy Thiên Tôn Bàn Cổ Phiên, Chư Thiên Khánh Vân và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Khoảnh khắc đó, tim Nguyên Thủy Thiên Tôn như rỉ máu, từ đó hận Diệp Tiêu thấu xương.

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nung nấu ý định tìm cơ hội báo thù Diệp Tiêu, lấy lại thể diện, thì Diệp Tiêu lại ra tay như sấm sét, trước mặt vô số sinh linh Hồng Hoang, thể hiện thực lực đáng sợ.

Suýt nữa ăn sống Côn Bằng, tay không cứng đối cứng với Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, đánh cho hai vị Yêu Hoàng xám xịt mặt mày!

Khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ phát hiện, mình lúc này còn lâu mới là đối thủ của Diệp Tiêu, chút tâm tư tìm lại thể diện đó, chỉ đành tạm gác lại, đè nén trong lòng.

Sau đó là Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn chí tu cường, nỗ lực bế quan, muốn sớm ngày trảm tam thi, công đức thành thánh, sau đó dùng uy thế đường đường chính chính của Thánh nhân, khiến Diệp Tiêu hối hận về tất cả những gì đã làm.

Dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là Thánh nhân thiên định, Diệp Tiêu tuy cũng có được Hồng Mông Tử Khí, nhưng chỉ là cái "một" độn đi, có thể thành thánh hay không còn chưa chắc!

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới tiến vào trạng thái bế quan, thì ngay sau đó trong Hồng Hoang lại có người đột phá với thanh thế vang dội.

Thanh thế lớn đến mức chấn động cả Hồng Hoang, cũng khiến

một số đạo tắc trong trời đất cũng phải chấn động!

Khiến trạng thái bế quan của Nguyên Thủy cũng bị buộc phải gián đoạn, trong lòng tức giận không thôi.

Nhất là khi Nguyên Thủy thần niệm quét qua, phát hiện động tĩnh đột phá là từ hướng núi Thủ Dương, nơi đạo trường Phún Giáo của Diệp Tiêu, thì cả người đều cảm thấy không ổn!

Lại là Diệp Tiêu?

Sao có thể lại là Diệp Tiêu?

Rõ ràng không lâu trước, Diệp Tiêu mới vừa đột phá!

Dù thế nào đi nữa, Diệp Tiêu cũng không nên trong thời gian ngắn như vậy, lại đột phá lần nữa chứ?

Phải biết rằng, ngay cả người đầu tiên bước vào Chuẩn Thánh của Hồng Hoang, và dày công tích lũy mới bước vào Chuẩn Thánh nhị trọng thiên như Thái Thanh Lão Tử, tích lũy trong thời gian ngắn cũng không đủ để chống đỡ cho một lần đột phá!

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối không muốn tin chuyện này.

Dù sao nếu thật sự là Diệp Tiêu đột phá, thì tâm cảnh của Nguyên Thủy sẽ bị đả kích nặng nề.

Thánh nhân thiên định như y chỉ mới là Chuẩn Thánh nhất trọng thiên, mà tên Diệp Tiêu vừa vào Chuẩn Thánh đã là tam trọng thiên, lại còn đột phá nữa?

Chẳng phải có nghĩa là, chiến lực vốn đã hung tàn vô cùng của Diệp Tiêu, càng trở nên hung tàn hơn sao?

Khoảng cách thực lực giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Diệp Tiêu, càng bị kéo dãn ra!

Chương 118

Thậm chí nếu thật sự như vậy, thì tên Diệp Tiêu chỉ có khả năng thành thánh qua cái "một" độn đi, có thể sẽ thành Thánh nhân sớm hơn cả những Thánh nhân thiên định này!

Vậy thì mối thù sâu hận bị Diệp Tiêu lừa gạt của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không còn cơ hội báo thù nữa!

Dù sao nếu ngay cả thành thánh cũng sau Diệp Tiêu, thì Thánh nhân thiên định này, cũng có khả năng lớn sẽ bị Diệp Tiêu đã thành thánh trước đè đầu cưỡi cổ.

Cho nên, dù thế nào Nguyên Thủy cũng không dám tin, kết luận Diệp Tiêu lại đột phá là thật.

"Haiz!

Đúng là không nên như vậy!" Bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, bóng dáng Thái Thanh Lão Tử lặng lẽ hiện ra.

Chỉ là trên mặt lão, không còn vẻ vân đạm phong khinh vạn sự không liên quan như thường ngày, chân mày nhíu chặt, trong đôi mắt híp lại, mang theo sự khó hiểu và chấn động sâu sắc.

"Trong Hồng Hoang, chưa từng có ai có thể trong thời gian ngắn như vậy, liên tiếp đột phá cảnh giới cao như thế.

Theo lẽ thường, Diệp Tiêu lúc này tuyệt không có khả năng đột phá." Thái Thanh Lão Tử tay bấm đạo quyết, vừa nói vừa nhíu mày thôi diễn, lại phát hiện thứ mình thôi diễn được chỉ là một mảnh hỗn độn.

Cũng phải, Thái Thanh không thể thôi diễn ra Diệp Tiêu, hiện tại cũng không thể đưa ra kết luận chắc chắn.

Nhưng trong lòng Thái Thanh lại rõ ràng, động tĩnh đã từ hướng núi Thủ Dương truyền đến, thì người đột phá, chín phần mười là Diệp Tiêu.

Thậm chí không cần thôi diễn, gần như là chuyện rõ như ban ngày.

"Người này, Diệp Tiêu, thực sự không thể dùng lẽ thường để đo lường!" Cuối cùng Thái Thanh Lão Tử phát ra một tiếng thở dài, đôi mắt già nua híp lại càng sâu, chăm chú nhìn động tĩnh ở núi Thủ Dương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh, nghe lời đại ca Thái Thanh, trong lòng lại đầy bất đắc dĩ và bi phẫn, trong lòng thực sự không muốn tin sự thật này, nhưng cũng biết, phần lớn là thật sự Diệp Tiêu đã đột phá.

Không muốn tin, trong Hồng Hoang cũng không chỉ có một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đại địa phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng vừa mới tiến vào trạng thái bế quan không lâu, lại một lần nữa bị kinh động: "Động tĩnh ở núi Thủ Dương, lại là... lại là Diệp Tiêu!" Khi đưa ra kết luận này, khuôn mặt của Chuẩn Đề, cả người đều đen lại!

Đừng thấy thời gian này y kín tiếng, không dám đi chọc ghẹo Diệp Tiêu, nhưng trong lòng, y vẫn chưa quên mối thù bị lừa gạt lần đó.

Y đang chờ ngày thành thánh, cảnh giới thực lực áp đảo Diệp Tiêu, để tìm Diệp Tiêu tính cả nợ cũ lẫn nợ mới.

Nhưng khoảnh khắc này, Chuẩn Đề lại phát hiện, mình có thể không đuổi kịp bước chân của Diệp Tiêu, ngược lại còn bị tên dị số Diệp Tiêu này thành thánh trước!

Điều này làm sao Chuẩn Đề có thể chấp nhận được?

Cùng lúc đó, hướng Thái Dương Tinh, hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất vừa mới trở về không lâu, mặt mày đều tối sầm: "Núi Thủ Dương...

Diệp Tiêu!" Đế Tuấn sắc mặt âm trầm, gần như nghiến răng nói, Thái Nhất bên cạnh cũng không khá hơn là bao.

Vừa mới chịu thiệt lớn dưới tay Diệp Tiêu, chưa kịp phẫn chí tu cường, phấn đấu đuổi kịp, kết quả Diệp Tiêu vốn đã mạnh hơn mình, lại đột phá!

Điều này làm sao lòng y chịu nổi?

Thậm chí còn xa hơn cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đế Tuấn, Thái Nhất, lúc này Đông Vương Công ở Đông Hải, Minh Hà ở U Minh Huyết Hải, cùng với Côn Bằng vừa mới chạy về Bắc Hải liếm láp vết thương, và rất nhiều đại năng Hồng Hoang khác, đều sắp khóc rồi!

Những sinh linh tiên thiên đệ nhất của thiên địa có căn nguyên phi phàm như bọn họ, tu vi muốn tiến thêm một bước đều phải bỏ ra rất nhiều công sức.

Mà tên Diệp Tiêu này đột phá, mẹ nó cứ như ăn cơm uống nước vậy!

Còn để người khác sống nữa không...

"Haiz, Diệp Tiêu, lại là Diệp Tiêu!

Hồng Hoang có hắn, ta Đông Vương Công nào có ngày ngóc đầu lên được!" Đông Hải, Đông Vương Công sắc mặt phức tạp tự lẩm bẩm, trên mặt không biết nên khóc hay nên cười.

Hiện tại, cái chức Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đặc phong này, chẳng là cái thá gì cả.

Vừa không phải là một trong các Thánh nhân thiên định, ngay cả ảnh hưởng và thực lực cũng thua xa Yêu tộc của Đế Tuấn Thái Nhất, và Vu tộc của Thập Nhị Tổ Vu.

Bây giờ, ngay cả tên Diệp Tiêu, một tân binh Hồng Hoang từng không có danh tiếng, cũng đã bỏ xa Đông Vương Công!

Tiêu điểm của cả Hồng Hoang, vẫn luôn hội tụ trên người Diệp Tiêu chưa từng rời đi, còn Đông Vương Công, Nam Tiên Chi Thủ này, ở trên Đông Hải một mình uống gió biển, sắp thành người rừng rồi...

"Tên nhóc Diệp Tiêu này, quả thật là dị số của Hồng Hoang!" Trong U Minh Huyết Hải, ánh mắt Minh Hà lão tổ lóe lên, con ngươi hơi híp lại.

Tâm trạng của lão so với Đông Vương Công và những người khác, lại tương đối bình tĩnh.

Một là, lão không có giao thiệp với Diệp Tiêu, vừa không có giao hảo, cũng không có ma sát, tâm thái tự nhiên tương đối bình hòa.

Hai là, Minh Hà là một đại năng sâu sắc và cũng có kế hoạch, lão đang âm thầm nâng cao thực lực và thủ đoạn trong U Minh Huyết Hải.

Chương 119

Lão tin rằng, vào ngày mục tiêu thành hiện thực, Minh Hà cho dù không thành thánh, ở Hồng Hoang cũng không ai có thể uy hiếp được lão!

Diệp Tiêu cũng không được!

Côn Bằng ở Bắc Hải, sau khi cảm nhận được động tĩnh ở núi Thủ Dương, suýt nữa thì tè ra quần, tưởng Diệp Tiêu lại muốn ra tay với mình.

Lập tức bất chấp tất cả, muốn chạy trốn vào sâu trong Bắc Hải.

Chạy đi một quãng xa, phát hiện không có tình huống đáng sợ nào xảy ra ở Bắc Hải, Côn Bằng mới ý thức được không đúng, khí thế đó không phải là Diệp Tiêu ra tay, mà là Diệp Tiêu đột phá!

Điều này khiến Côn Bằng đã bị Diệp Tiêu dọa vỡ mật, trong lòng càng như rơi vào hầm băng.

Kẻ đã khiến y mất hết mặt mũi ở Hồng Hoang, nuốt mất một phần bản nguyên của Côn Bằng, càng ngày càng cao không thể với tới!

Côn Bằng thậm chí cảm thấy, dường như ngay cả cơ hội báo thù cũng không còn!

"Không!

Diệp Tiêu dù có mạnh đến đâu cũng chỉ có một mình!

Lần này hắn không chỉ khiến ta Côn Bằng hận thấu xương, còn đắc tội với hai vị Yêu Hoàng và cả Yêu tộc!

Hai vị Yêu Hoàng nhất định sẽ không tha cho hắn, ta Côn Bằng cuối cùng cũng sẽ có ngày báo thù rửa hận, đoạt lại bản nguyên đã

mất!" Khoảnh khắc này, trong lòng Côn Bằng, âm thầm tự cổ vũ.

Lúc này, hai vị Yêu Hoàng mà Côn Bằng nhắc đến, tâm trạng quả thật cũng không tốt hơn Côn Bằng là bao.

"Đại ca, Diệp Tiêu có thể lại đột phá rồi!

Trong Hồng Hoang, chưa từng có ai có thể trong thời gian ngắn như vậy, liên tiếp đột phá!" Ngoài Thái Dương Tinh, Đông Hoàng Thái Nhất mặt mày tái mét nhìn huynh trưởng Đế Tuấn, mặc dù đã xác định động tĩnh là từ Thủ Dương Sơn, nhưng sâu trong nội tâm y vẫn không muốn tin.

Yêu Hoàng Đế Tuấn trầm ổn hơn một chút, mặc dù sắc mặt cũng khó coi đến cực điểm, nhưng tương đối tỉnh táo hơn.

Y biết dù muốn hay không muốn tin, thì khí tức và khí thế mạnh mẽ của Chuẩn Thánh đột phá từ hướng núi Thủ Dương, lại không phải là giả.

Thậm chí khoảnh khắc này, Đế Tuấn nhớ lại cảnh tượng tranh đấu với Diệp Tiêu không lâu trước, cả người đều toát mồ hôi lạnh: "Nhị đệ, may là lúc trước ta và Diệp Tiêu giao thủ, hắn chưa đột phá, chỉ là Chuẩn Thánh tam trọng thiên.

Nếu không thì, e rằng huynh đệ ta..." Đến đây, giọng của Đế Tuấn đột ngột dừng lại, không nói tiếp.

Bởi vì cảnh tượng đó, y thậm chí không dám nghĩ đến.

Đông Hoàng Thái Nhất tuy không trầm ổn và mưu lược bằng đại ca Đế Tuấn, nhưng cũng không ngốc, ý trong lời chưa nói của Đế Tuấn, Thái Nhất lập tức lĩnh hội được, sau đó khuôn mặt vốn đã tái mét, lập tức trở nên trắng bệch vô cùng!

Trước đó hai huynh đệ, cầm Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư đi cứu Côn Bằng, tự cho rằng hai huynh đệ liên thủ, lại thêm một kiện

Tiên Thiên Chí Bảo và một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dù không thể áp đảo Diệp Tiêu, cũng có thể đánh ngang tay với Diệp Tiêu.

Kết quả lại trong tình huống đội Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư, bị Diệp Tiêu tay không một chưởng đánh vào núi Bất Chu, bại trận vô cùng thê thảm, xám xịt mặt mày!

Lúc đó Diệp Tiêu, chỉ là Chuẩn Thánh tam trọng thiên.

Bây giờ, Diệp Tiêu lại đột phá với thanh thế vang dội, bước vào Chuẩn Thánh tứ trọng thiên, chết tiệt lại dẫn trước hai huynh đệ Đế Tuấn Chuẩn Thánh nhất trọng thiên ba tiểu cảnh giới.

Nếu như trước đó hai huynh đệ Đế Tuấn, gặp phải Diệp Tiêu Chuẩn Thánh tứ trọng thiên, e rằng sẽ không chỉ đơn giản là bị một chưởng đánh vào núi Bất Chu đâu!

Cho nên, chỉ một đường tơ kẽ tóc, đã khiến hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất đều sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Không phải là hai hoàng giả Yêu tộc không đủ mạnh, dù sao trong tình huống cầm chí bảo, họ có thể toàn thân rút lui dưới sự vây công của Thập Nhị Tổ Vu.

Mà là thực lực của Diệp Tiêu quá kinh khủng, quá mạnh!

Một mình hắn, gần như đã vượt xa cả Thập Nhị Tổ Vu liên thủ!

Đương nhiên, Đế Tuấn không biết, một chưởng của Diệp Tiêu cứng đối cứng với Hỗn Độn Chung, đánh cho Đế Tuấn Thái Nhất xám xịt mặt mày, là vì huyết mạch Bàn Cổ và pháp tắc Thời Không Đại Đạo của hắn, khiến Hỗn Độn Chung cộng hưởng, làm suy yếu sự kháng cự.

Tương tự, huyết mạch Bàn Cổ của Diệp Tiêu cao hơn, cũng vượt qua cả Thập Nhị Tổ Vu, có sự thân hòa và áp chế tự nhiên đối với

Thập Nhị Tổ Vu.

Nếu bỏ qua những điều này, chỉ xét về pháp lực và chiến lực nhục thân, Diệp Tiêu tuy mạnh mẽ vô song, hiện tại cũng không thể có chiến lực vượt xa tổng hòa của Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng, điều đó vẫn không ảnh hưởng đến sự hung tàn mạnh mẽ của Diệp Tiêu, cả Hồng Hoang không ai sánh bằng!

Nghĩ đến sự hung tàn trước kia của Diệp Tiêu, lại nghĩ đến việc Diệp Tiêu bây giờ lại đột phá một cảnh giới, Đông Hoàng Thái Nhất nắm chặt nắm đấm, trong lòng càng thêm bi phẫn bất đắc dĩ: "Đại ca, ta dường như bị tên Diệp Tiêu đó, bỏ lại ngày càng xa.

Cứ thế này, nỗi sỉ nhục của hai huynh đệ ta và cả Yêu tộc, biết đến khi nào mới có thể rửa sạch!" Đúng, báo thù rửa hận.

Kể từ khi Đế Tuấn và Thái Nhất bị Diệp Tiêu ép ký hiệp ước đầu hàng, đây là việc cấp bách nhất trong lòng họ.

Vốn dĩ họ cũng nghĩ rằng, phải nắm chặt thời gian nâng cao thực lực, thu hẹp thậm chí san bằng khoảng cách với Diệp Tiêu, đợi thực lực đủ rồi, liền giết lên núi Thủ Dương, rửa sạch mối nhục xưa.

Nhưng bây giờ, Thái Nhất vốn luôn kiêu ngạo, cũng bi ai cảm thấy, dường như mình ngày càng xa vời với việc rửa sạch sỉ nhục!

Chương 120

“Nhị đệ, không cần nản lòng!

Diệp Tiêu căn nguyên thần bí mạnh mẽ, thiên phú dị bẩm, hai huynh đệ ta cộng lại, có lẽ không đuổi kịp.

Nhưng chúng ta lại có cả Yêu tộc làm hậu thuẫn, đó là ưu thế của chúng ta!

Diệp Tiêu dù có sáng lập giáo thống, thì có thể thu nhận được bao nhiêu người?

Toàn bộ Hồng Hoang có hàng tỷ vạn Yêu tộc, vô số đại yêu, yêu vương, yêu tướng mạnh mẽ, đều là thần dân của ta.

Chỉ cần ta triệt để ngưng tụ cả Yêu tộc lại làm một, thì Diệp Tiêu chỉ với sức một mình và Phún Giáo cỏn con của hắn, làm sao có thể chống lại ta?

Huống chi, khi ta triệt để ngưng tụ Yêu tộc, cũng là lúc công đức gia thân, thực lực của ta, cũng tự nhiên sẽ tăng cường!” Lúc này, ánh mắt Đế Tuấn lóe lên, trầm giọng nói.

Nói đến đây, Đế Tuấn lặng lẽ hạ thấp giọng, dùng thần niệm truyền âm cho Thái Nhất: “Nhị đệ, đừng quên, khi chúng ta bị đánh rơi vào núi Bất Chu, đã phát hiện ra bí mật đó...” “Nhị đệ, đừng quên, khi chúng ta bị đánh rơi vào núi Bất Chu, đã phát hiện ra bí mật đó!” Nghe thần niệm truyền âm của đại ca Đế Tuấn, trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất, lập tức sáng lên!

Vì chuyện Diệp Tiêu lại đột phá làm cho đầu óc choáng váng, y đã quên mất một manh mối quan trọng như vậy!

“Đúng vậy đại ca, bí mật chúng ta phát hiện ở núi Bất Chu, có lẽ

chính là cơ duyên của chúng ta, và là cơ hội để Yêu tộc quật khởi!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng giống như Đế Tuấn, dùng thần niệm truyền âm cho huynh trưởng.

Bởi vì bí mật đó, đối với hai huynh đệ và Yêu tộc mà nói, thực sự là cơ mật hàng đầu, tuyệt đối không thể để người khác nghe thấy, để tránh bị người khác đoạt mất tiên cơ!

Chuyện là, ngày đó giao thủ với Diệp Tiêu, bị Diệp Tiêu cùng với Hỗn Độn Chung đánh rơi xuống, đập vào núi Bất Chu, và làm núi Bất Chu lõm hai cái hố lớn.

Lúc đó, hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng bi phẫn và xấu hổ.

Nhưng đồng thời, cũng vì bị đánh rơi từ trên cửu thiên xuống núi Bất Chu, trong lúc rơi xuống, họ cảm nhận được ở phía trên đỉnh núi Bất Chu, có một luồng dao động không gian kỳ đặc.

Luồng dao động không gian đó cực kỳ nhỏ bé, lúc có lúc không, ngay cả thần niệm cấp đại năng cũng khó có thể nhận ra.

Nếu không phải Đế Tuấn và Thái Nhất, trong tư thế rơi tự do hình con thoi đi qua khu vực đó, cộng thêm pháp tắc thời không của Hỗn Độn Chung chấn động, gây ra dao động nhỏ trong không gian khu vực đó, cũng không thể phát hiện ra dao động không gian đó.

Theo suy đoán và dự tính của Đế Tuấn và Thái Nhất, đó là một kết giới bí cảnh đã được thai nghén rất lâu trong Hồng Hoang, giống như đảo tiên Bồng Lai trước khi xuất thế, là một bảo địa do trời đất tự nhiên sinh thành!

Chỉ là trong tình huống lúc đó, Đế Tuấn và Thái Nhất không hề công khai chuyện này, càng không thử dùng thần niệm thăm dò bí cảnh chưa mở đó.

Lúc đó, vì uy thế của Diệp Tiêu ra tay kinh thiên động địa, lại thêm ánh mắt của cả Hồng Hoang đều hội tụ trên người Diệp Tiêu vô địch.

Cho nên ngoại trừ hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, Hồng Hoang không có một ai nhận ra khu vực kỳ đặc đó, cũng như dao động ẩn giấu!

Bây giờ, Diệp Tiêu đã trở về núi Thủ Dương, đột phá với thanh thế cực lớn, ánh mắt của cả Hồng Hoang cũng đều hội tụ ở núi Thủ Dương.

Còn núi Bất Chu, thì tạm thời không ai để ý và quan tâm nữa.

Hai huynh đệ họ, cũng có cơ hội đi thăm dò bí cảnh đó!

Nếu trong bí cảnh đó, có cơ duyên lớn lao, thì hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, sẽ có thể nhờ đó mà thực lực đại trướng!

Thậm chí một bước vượt qua Diệp Tiêu, trở thành người mạnh nhất cả Hồng Hoang cũng không chừng!

Đến lúc đó, thể diện và tất cả những gì hai vị Yêu Hoàng đã mất, đều sẽ được đích thân đoạt lại từ tay Diệp Tiêu, còn lo gì không báo thù rửa hận?

"Nhân lúc thanh thế đột phá của Diệp Tiêu, thu hút sự chú ý của các phương Hồng Hoang, hai huynh đệ chúng ta, vừa hay che mắt người đời, đến núi Bất Chu tìm kiếm bí cảnh!" Thấy ý nghĩ của đệ đệ Thái Nhất giống với mình, Đế Tuấn lập tức lại truyền âm, và thu liễm thần thông cùng khí tức, hướng về phía đỉnh núi Bất Chu, lén lút đi tới.

Thái Nhất gật đầu, cũng im hơi lặng tiếng, lặng lẽ theo sau! ...

Cùng lúc đó, trong Thủ Dương Cung ở núi Thủ Dương, khí tức của Diệp Tiêu, vẫn đang tiếp tục tăng lên!

Trong khoảng thời gian ngắn được các phương Hồng Hoang chú ý, cảnh giới của Diệp Tiêu, đã từ Chuẩn Thánh tứ trọng thiên sơ kỳ, tấn thăng lên Chuẩn Thánh tứ trọng thiên trung kỳ.

Bây giờ, lại từ Chuẩn Thánh tứ trọng thiên trung kỳ, như sông lớn dâng nước, vững vàng tăng lên hậu kỳ.

Sau đó là Chuẩn Thánh tứ trọng thiên đại viên mãn!

Đạo quả bản nguyên của Diệp Tiêu, lại một lần nữa đến điểm giới hạn của sự đột phá!

Chỉ vì dược lực của sáu quả Hoàng Trung Lý được tưới bằng Tam Quang Thần Thủy, thực sự quá kinh người!

Đến Chuẩn Thánh tứ trọng thiên đỉnh phong, Diệp Tiêu lúc này mới tiêu hao được một nửa dược lực của sáu quả Hoàng Trung Lý mà thôi!

"Nếu đã như vậy, thì tiếp tục!" Diệp Tiêu không chút do dự, vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, thuận nước đẩy thuyền đem linh lực tinh thuần, gia trì lên cảnh giới của mình.

Ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, khí tức và khí thế của Diệp Tiêu, trong chớp mắt, lại lên một tầm cao mới!

Chương 121

Khí thế đột phá mạnh mẽ, xông thẳng lên trời!

Thiên địa linh khí vốn từ bốn phương tám hướng hội tụ về Thủ Dương Cung, các loại dị tượng, lúc này càng thêm nồng đậm dày đặc, cả Hồng Hoang các nơi, lại đột nhiên chấn động mạnh!

"Lại... lại đột phá thêm một tiểu cảnh giới!

Diệp Tiêu, liên tiếp đột phá hai cảnh giới, từ Chuẩn Thánh tam trọng thiên, bước vào Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên!" Trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cả người gần như thất sắc!

Thân phận siêu việt của y, ngay cả khi trước đó bị Diệp Tiêu lừa gạt, ngay cả khi chứng kiến sự mạnh mẽ của Diệp Tiêu sau đó trong lòng có kiêng dè, nhưng cũng chưa từng có lúc nào giọng nói run rẩy lặp đi lặp lại.

Nhưng lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự tim run mà giọng cũng run!

Diệp Tiêu cách lần đột phá ở Tử Tiêu Cung không lâu, lại đột phá lần nữa, đã khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy quả thực không để cho người khác sống nữa.

Nhưng y vạn lần không ngờ, Diệp Tiêu một khi đột phá, lại không phải là một cảnh giới, mà là liên tiếp đột phá hai cảnh giới, trực tiếp lên Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên!

Tốc độ này, không chỉ có thể dùng từ đáng sợ để hình dung nữa!

Phải biết rằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn là một trong Tam Thanh, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, căn nguyên không thể nói là không mạnh.

Nếu không cũng không thể được định là Thánh nhân thiên định.

Thậm chí có thể nói, căn nguyên của Tam Thanh, là hàng đầu Hồng Hoang!

Nhưng căn nguyên như vậy, khiến tiến độ tu hành của y vượt xa các sinh linh Hồng Hoang khác, nhưng cũng không thể vô lý như Diệp Tiêu, đột phá cảnh giới cao như vậy, thật sự đơn giản như uống nước!

Thậm chí đừng nói Tam Thanh, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân, trước khi thành thánh hợp đạo, e rằng cũng không có tiến cảnh yêu nghiệt như vậy?

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nghĩ, phảng phất như Hồng Quân có cảm ứng, khoảnh khắc này, ngay cả Thiên Đạo Hồng Hoang cũng dường như hơi chấn động, bị sự tiến giai nhanh chóng của Diệp Tiêu kinh động!

Thiên Đạo, thực chất là sau khi Hồng Quân hợp đạo, một phần ý thức người đại diện cho Thiên Đạo đã động.

Nhưng có thể kinh động cả Hồng Quân sau khi thành thánh, liền đủ để chứng minh sự đột phá mạnh mẽ liên tiếp của Diệp Tiêu, rốt cuộc kinh người đến mức nào!

Đôi mắt vốn đang híp lại của Thái Thanh Lão Tử, khoảnh khắc này lập tức híp lại càng chặt hơn!

Kể từ khi Diệp Tiêu thể hiện uy thế vô địch, tâm cảnh của Thái Thanh, liền không còn bình tĩnh như trước kia nữa!

"Cùng là sinh linh tiên thiên, mà khoảng cách giữa sinh linh tiên thiên với sinh linh tiên thiên, sao lại lớn như vậy!

Diệp Tiêu đạo hữu, cầu xin ngươi đừng đột phá nữa!" Bờ Đông Hải, Đông Vương Công sắp khóc thành tiếng.

Đối với động tĩnh đột phá mạnh mẽ hai cảnh giới của Diệp Tiêu, y vừa chấn động, vừa ghen tị căm hận, và sắp bị đả kích đến tan nát.

Vốn dĩ sau khi nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, mọi người đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, cho dù không thể trở thành Thánh nhân thiên định, nhưng cơ duyên thành thánh của cái "một" độn đi đó, cũng có thể tranh một phen.

Nhưng bây giờ, Diệp Tiêu đột phá mạnh mẽ liên tiếp, bỏ xa cả Thánh nhân thiên định mấy con phố, càng bỏ xa các đại năng Hồng Hoang khác mấy chục con phố.

Để cho các đại năng khác như Đông Vương Công, còn chơi cái quái gì nữa?

"Diệp Tiêu đạo hữu, cầu xin ngài thu lại thần thông đi, thật sự không thể đột phá nữa đâu!" Khoảnh khắc này, Đông Vương Công bị đả kích đến sắp tan nát, đứng trên đạo trường đảo Cực Dương ở Đông Hải, khóc không ra nước mắt nhìn về hướng núi Thủ Dương, tự lẩm bẩm.

Đương nhiên, y cũng chỉ dám tự lẩm bẩm mà thôi, không dám thật sự dùng đạo âm truyền thanh cho Diệp Tiêu.

Dù sao Đông Vương Công cũng không ngốc, cũng biết nói những lời này với người khác, là đáng ăn đòn!

Nếu Đông Vương Công có thực lực của Diệp Tiêu, trong tình huống có thể đột phá, tự nhiên sẽ vui vẻ đột phá, ai dám khuyên Đông Vương Công đừng đột phá nữa, chính là gây thù chuốc oán với Đông Vương Công!

Cho nên đặt mình vào hoàn cảnh người khác, Đông Vương Công cảm thấy Diệp Tiêu cũng vậy.

Ai dám công khai nói với Diệp Tiêu, nhóc con đừng đột phá nữa?

Dù sao khi Diệp Tiêu ở Chuẩn Thánh tam trọng thiên, đã có thể một chưởng đánh bay hai vị Yêu Hoàng, có thể tay không cứng đối cứng với Hỗn Độn Chung.

Đông Vương Công luận thực lực không bằng hai vị Yêu Hoàng cộng lại, luận pháp bảo tuy có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Đầu Trượng do Đạo Tổ đặc biệt ban cho, nhưng cũng tuyệt đối không thể so với Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất.

Nếu thật sự dám ngăn cản Diệp Tiêu đột phá, e rằng kết cục sẽ còn thảm hơn cả Côn Bằng suýt bị ăn thịt, có thể bị Diệp Tiêu một chưởng đánh thành tro!

Cùng lúc đó, đại địa phương Tây.

Hai sư huynh đệ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng lại một lần nữa ngây người!

Vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi sự chấn động khi Diệp Tiêu đột phá Chuẩn Thánh tứ trọng thiên, kết quả trong nháy mắt, cảnh giới của Diệp Tiêu đã bước vào Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên!

"Sư đệ, Diệp Tiêu rốt cuộc có căn nguyên gì, thật sự chỉ là hóa thân của Tiên Thiên Thần Thai Lôi sao?

Chương 122

Lại tiếp tục đột phá nữa?

Lúc nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, cách đây không quá ba ngàn năm, lúc đó Diệp Tiêu là Đại La Kim Tiên đại viên mãn.

Khi bắt đầu lần giảng đạo thứ ba, Diệp Tiêu mới tại chỗ đột phá, một bước vào Chuẩn Thánh tam trọng thiên.

Bây giờ, Diệp Tiêu lại là Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên!

Trong vòng ba ngàn năm, từ Đại La đại viên mãn lên Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, tốc độ tu vi tiến triển của Diệp Tiêu, quả thực nhanh đến mức khiến người ta phải rùng mình!" Tiếp Dẫn đạo nhân sắc mặt vô cùng chấn động, lại vô cùng nghiêm túc nói.

Có một câu lão không nói ra, quả thực lão sắp hoài nghi Diệp Tiêu có phải là con ruột của Thiên Đạo không, nếu không thì sao có thể trong vòng ba bốn ngàn năm, liên tiếp vượt qua năm tiểu cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đương nhiên, những lời này bất kính với Thiên Đạo, Tiếp Dẫn đạo nhân đương nhiên không dám nói ra, để tránh dính vào nhân quả.

Chuẩn Đề đạo nhân lúc này, vừa chấn động không thôi, cũng vừa có chút hồi tưởng: "Sư huynh, còn nhớ đệ đã nói với huynh, lúc đầu ở đảo tiên Bồng Lai, kẻ đã đào tung cả đảo Bồng Lai lên, chính là Diệp Tiêu!

Cả một hồ Tam Quang Thần Thủy cùng với ao Tam Quang và tổ mạch dưới đất, đều bị hắn cuỗm đi.

Sư đệ ta vừa hay bắt gặp, lúc đang lý luận với hắn, lại bị Diệp Tiêu dùng một giọt Tam Quang Thần Thủy vu oan, kết quả đám người

Đông Vương Công, đều cho rằng cơ duyên của đảo Bồng Lai, bị huynh đệ ta lấy mất, truy sát chúng ta hơn một ngàn năm!" Nói đến đây, Chuẩn Đề tức đến nghiến răng: "Cho nên, Diệp Tiêu sở dĩ đột phá nhanh như vậy, là vì từ đảo tiên Bồng Lai đó, chắc chắn đã có được vô số thứ tốt và cơ duyên tốt!

Ví dụ như một hồ Tam Quang Thần Thủy đó, liền đủ để hai huynh đệ ta, từ Chuẩn Thánh nhất trọng thiên, đột phá vào Chuẩn Thánh tam trọng thiên!

Huống chi, Diệp Tiêu đã đào tung cả đảo Bồng Lai, bảo vật cấp Tam Quang Thần Thủy mà hắn có được, khẳng định không chỉ có một món!" Chuẩn Đề càng nói càng tức: "Thật đáng thương cho hai sư huynh đệ chúng ta bị Diệp Tiêu lừa gạt bị truy sát một ngàn năm, gánh một cái nồi đen to, còn tên Diệp Tiêu đó lại ung dung tự tại, dùng cơ duyên có được từ đảo tiên Bồng Lai, thực lực đột phá mạnh mẽ!" Nghe lời của Chuẩn Đề, trong mắt Tiếp Dẫn đạo nhân cũng hiện lên một tia phẫn uất nồng đậm, nhưng cũng đầy bất đắc dĩ: "Bây giờ nói những điều này, cũng đã muộn rồi.

Thực lực của Diệp Tiêu, quan tuyệt Hồng Hoang.

Với cảnh giới Chuẩn Thánh tam trọng thiên, đã có thể áp chế Yêu Hoàng, cứng đối cứng với Tiên Thiên Chí Bảo.

Bây giờ là Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, e rằng trừ phi cả đại năng Hồng Hoang hợp sức tấn công, nếu không cũng không làm gì được Diệp Tiêu!" Chuẩn Đề lòng đầy uất ức, cũng gật đầu, đồng ý với cách nói của sư huynh, hiện tại chỉ có thể chịu thiệt, chỉ đợi sớm ngày bước vào cảnh giới Thánh nhân, rồi tìm Diệp Tiêu báo mối thù năm xưa.

Còn việc tập hợp tất cả đại năng Hồng Hoang, hợp sức tấn công Diệp Tiêu?

Chuẩn Đề cũng không dám nghĩ.

Tuy Diệp Tiêu đã đắc tội với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất và cả Yêu tộc, nhưng bạn tốt của hắn cũng không ít.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Thông Thiên, mấy người này đều có giao tình sâu sắc với Diệp Tiêu, càng nợ Diệp Tiêu không ít nhân tình nhân quả, nếu có người ra tay với Diệp Tiêu, mấy vị đại năng này là người đầu tiên không đồng ý.

Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, cùng Diệp Tiêu xưng huynh gọi đệ, quan hệ thân thiết, khiến người ta phải suy đoán.

Phục Hy và Nữ Oa ở núi Bất Chu, tuy xuất thân Yêu tộc, nhưng dường như cũng thân thiết với Diệp Tiêu hơn.

Có thể nói, trong số các đại năng Hồng Hoang, những người coi Diệp Tiêu là kẻ thù và những người coi Diệp Tiêu là chí hữu, gần như đông bằng nhau.

Cho nên tập kết sức mạnh của các đại năng Hồng Hoang để đối phó Diệp Tiêu, căn bản là không thể!

Trừ phi làm việc cực kỳ bí mật, với thế sét đánh không kịp bưng tai, đơn độc giải quyết Diệp Tiêu!

"Không sao, cho dù Diệp Tiêu ở đảo Bồng Lai có được bao nhiêu cơ duyên, đạo tắc không theo kịp cũng vô dụng.

Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên là ranh giới giữa Chuẩn Thánh tiền kỳ và hậu kỳ, cảm ngộ đạo tắc nếu không đủ, chỉ dựa vào thiên tài địa bảo chồng chất cũng vô dụng.

Nhân lúc hắn dừng lại ở Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, hai sư huynh đệ chúng ta, càng phải nỗ lực tu luyện hơn, đại hưng Tây Phương Giáo, sớm ngày thành thánh!" Hít một hơi thật sâu, Tiếp Dẫn

đạo nhân nhìn sư đệ Chuẩn Đề, nói như vậy.

"Sư huynh nói không sai, con đường tu đạo, nằm ở sự kiên trì, không nằm ở nhanh chậm nhất thời.

Diệp Tiêu dùng thiên tài địa bảo đột phá nhanh như vậy, cảm ngộ đạo tắc và đạo tâm cảnh giới không theo kịp, chỉ sẽ để lại nhiều lỗ hổng, căn cơ không ổn, như lâu đài trên không!" Chuẩn Đề nghe vậy mắt sáng lên, lập tức gật đầu phụ họa.

Bất kể là để tự cổ vũ, hay suy đoán theo lẽ thường của tu đạo, y đều cảm thấy lời này chính xác vô cùng.

Nhưng Diệp Tiêu sao có thể dùng lẽ thường để suy đoán?

Cảm ngộ đạo tắc không theo kịp cảnh giới?

Chỉ riêng một phần pháp tắc Thời Không Đại Đạo mà Diệp Tiêu nắm giữ lúc này, đã khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phải hít khói!

Cho nên đừng nói là đột phá Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, cho dù là phi tốc đột phá Chuẩn Thánh cửu trọng thiên, đạo tắc cũng có thể tương ứng với tu vi cảnh giới!

Trong Thủ Dương Cung, đối với sự sôi sục của cả Hồng Hoang và phản ứng của các đại năng, Diệp Tiêu chỉ cần một ý niệm, cũng đã rõ như lòng bàn tay.

Tiêu hao hết tinh hoa của ba quả Hoàng Trung Lý còn lại, đến Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên đỉnh phong, Diệp Tiêu liền cười.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cho rằng Diệp Tiêu ở ngũ trọng thiên không thể đột phá nữa?

Đùa à?

Có Đại Đạo pháp tắc trong người, không sợ cảm ngộ đạo tắc không theo kịp sự tăng trưởng của tu vi cảnh giới.

Chương 123

Trước mắt có ba quả Nhân Sâm Quả và nửa hồ Tam Quang Thần Thủy, đột phá bình cảnh giữa ngũ trọng thiên và lục trọng thiên, bước vào cảnh giới lục trọng thiên, chỉ là chuyện trong nháy mắt!

"Thật ngại quá các vị, tôi, Diệp Tiêu, lại phải tiếp tục đột phá rồi!" Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu tự đắc cười một tiếng, sau đó tâm niệm vừa động, đem ba quả Nhân Sâm Quả và nửa hồ Tam Quang Thần Thủy, toàn bộ nuốt chửng. ...

Ầm!

Nhân Sâm Quả vừa vào miệng đã tan ra, giống như Hoàng Trung Lý được tưới bằng Tam Quang Thần Thủy, trong nháy mắt hóa thành sức mạnh tinh thuần bàng bạc, tràn vào đạo khu của Diệp Tiêu.

Mặc dù xếp hạng của Nhân Sâm Quả, kém hơn một chút so với tiên thiên đệ nhất linh căn Hoàng Trung Lý, càng kém hơn nhiều so với Hoàng Trung Lý phiên bản tiến giai được tưới bằng Tam Quang Thần Thủy.

Nhưng nó cũng ẩn chứa linh lực khổng lồ, có một phần pháp tắc độc đáo của Nhân Sâm Quả, giúp sinh linh ngộ đạo.

Diệp Tiêu vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, thuận thế đem dược lực hóa ra từ ba quả Nhân Sâm Quả, triệt để dung nhập vào đạo khu.

Còn nửa hồ Tam Quang Thần Thủy, cũng hóa thành linh lực tinh thuần lấp lánh ánh sáng bảy màu trong đạo khu của Diệp Tiêu, cuồn cuộn như sông lớn.

Năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong ba quả Nhân Sâm Quả và nửa

hồ Tam Quang Thần Thủy, chỉ trong một khoảnh khắc đã phá vỡ bức tường ngăn cách giữa Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên và lục trọng thiên, khiến Diệp Tiêu bước vào Chuẩn Thánh lục trọng thiên!

Ào ào!

Khoảnh khắc này, phía trên núi Thủ Dương, không còn là thủy triều thiên địa linh khí nữa, mà là vô tận linh khí ngưng kết thành linh dịch thực chất, tựa như thiên hà cuồn cuộn, thác nước đổ thẳng xuống, rót vào Thủ Dương Cung, vào đạo khu của Diệp Tiêu.

Cùng với linh lực hóa ra từ Nhân Sâm Quả và Tam Quang Thần Thủy, gột rửa đạo khu của Diệp Tiêu, tăng cường đạo quả của Diệp Tiêu!

Ngoài ra, dị tượng điềm lành trên trời đất, từ lúc bắt đầu đã không dừng lại, trên cửu thiên cao nhất của thủy triều linh khí, mây lành ngưng tụ thành một đóa khánh vân khổng lồ, kim quang lượn lờ, tử khí bốc lên.

Gần như có thể sánh ngang với đóa Chư Thiên Khánh Vân của Diệp Tiêu!

Và, trên bầu trời cao xa vô tận, lần đầu tiên vang lên một trận âm thanh ầm ầm!

Có sấm sét màu tím như những con rắn linh cuồng vũ, lan ra và nổ vang trên bầu trời!

Đây, là lần thứ hai có sấm sét xuất hiện giữa trời đất kể từ khi Diệp Tiêu xuất hiện ở Hồng Hoang!

Lần đầu tiên là Tiên Thiên Thần Thai Lôi, do Thiên Đạo tự nhiên diễn sinh, vừa đánh trúng Diệp Tiêu, cũng bị Diệp Tiêu nuốt chửng bản nguyên.

Đó cũng là lý do Diệp Tiêu là hóa thân của Tiên Thiên Thần Thai

Lôi.

Lần này, là Tử Tiêu Thần Lôi.

Do Hồng Quân sau khi hợp đạo, bổ sung hoàn thiện Thiên Đạo, cùng tên với đạo trường Tử Tiêu Cung của Hồng Quân trước khi hợp đạo.

Bây giờ, Tử Tiêu Thần Lôi, lần đầu tiên xuất hiện giữa trời đất Hồng Hoang!

Không phải là sau khi Diệp Tiêu bước vào Chuẩn Thánh lục trọng thiên, cần phải đối mặt với lôi kiếp.

Thực tế, thứ như lôi kiếp, chủ yếu là diễn sinh nhắm vào các sinh linh hậu thiên sau này.

Sinh linh tiên thiên của Hồng Hoang, cho đến cả lứa Nhân tộc tiên thiên đầu tiên, đều chỉ cần tu vi và tích lũy đạo tắc đủ rồi, liền có thể thuận nước đẩy thuyền đột phá.

Bây giờ sở dĩ xuất hiện Tử Tiêu Thần Lôi, là vì Thiên Đạo Hồng Quân, lúc này cũng có chút chấn động!

Mặc dù trời đất Hồng Hoang, lúc Diệp Tiêu đột phá Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, đã hơi chấn động có chút phản ứng, nhưng đó chỉ là một chút mà thôi, nhiều nhất chỉ đại biểu cho việc Hồng Quân chú ý đến việc Diệp Tiêu lại đột phá.

Bây giờ Tử Tiêu Thần Lôi xuất hiện, thì đại biểu cho việc Thiên Đạo Hồng Quân đối với việc Diệp Tiêu liên tiếp đột phá lên Chuẩn Thánh lục trọng thiên, cũng có chút kinh ngạc.

Một chút kinh ngạc và biến động cảm xúc của Thiên Đạo Hồng Quân, liền có Tử Tiêu Thần Lôi tự nhiên biến xuất!

Trong Thủ Dương Cung, Diệp Tiêu đã đột phá Chuẩn Thánh lục

trọng thiên, khí tức tiếp tục tăng lên, đồng thời cũng đột nhiên mở hai mắt.

Khoảnh khắc Tử Tiêu Thần Lôi xuất hiện trên bầu trời, Diệp Tiêu cũng cảm giác được, một luồng ý niệm vô thượng cao cao tại thượng, từ trên cửu thiên lúc có lúc không quét xuống.

Y biết, Hồng Quân vì Diệp Tiêu liên tiếp đột phá lên Chuẩn Thánh lục trọng thiên, đã giáng xuống thần niệm thăm dò.

Y cũng biết, vì sao đột phá Chuẩn Thánh lục trọng thiên, Hồng Quân cũng có thể thăm dò được, nhưng Diệp Tiêu lại không hề quan tâm.

Bởi vì Hồng Quân nhiều nhất chỉ có thể cảm giác được, Diệp Tiêu nắm giữ một phần pháp tắc của Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, dựa vào pháp tắc Đại Đạo, chỉ cần thiên tài địa bảo đủ, đột phá Chuẩn Thánh cửu trọng thiên cũng không có trở ngại.

Còn về việc Diệp Tiêu làm thế nào nắm giữ được một phần pháp tắc Đại Đạo, Hồng Quân cũng tuyệt đối không thể tra ra!

Tất cả những gì liên quan đến hệ thống, ngay cả Thiên Đạo cũng không tra ra được, huống chi Hồng Quân chỉ là Thiên Đạo Hồng Quân, không phải Thiên Đạo thực sự!

"Lão già gian manh Hồng Quân, lão tử bây giờ không còn giấu giếm nữa, quang minh chính đại liên tiếp đột phá thì thế nào?

Ngươi hợp với Thiên Đạo, cố nhiên có thêm nhiều năng lực vô thượng, nhưng cũng có thêm một số ràng buộc.

Chương 124

Bây giờ ngươi, có thể làm gì được Diệp Tiêu ta?" Trong lòng Diệp Tiêu, lạnh lùng cười nhạt.

Cùng lúc đó, trên cửu thiên đỉnh đầu Diệp Tiêu, bầu trời ầm một tiếng chấn động!

Một mảng lớn Tử Tiêu Thần Lôi, nổ vang trên bầu trời.

Càng có một con mắt Thiên Đạo khổng lồ, ngưng kết trên không trung núi Thủ Dương, lạnh lùng vô tình nhìn xuống phía dưới.

Phảng phất như Hồng Quân cảm nhận được sự bất kính của Diệp Tiêu, có chút bất mãn.

Nhưng cuối cùng, con mắt Thiên Đạo và Tử Tiêu Thần Lôi đó, cũng từ từ tan đi.

Tất cả những gì Diệp Tiêu làm, chỉ cần nằm trong sự cho phép ngầm của Thiên Đạo, thì Hồng Quân cũng không làm gì được Diệp Tiêu!

Trong Thủ Dương Cung, Diệp Tiêu không ra khỏi cửa mà biết hết chuyện Hồng Hoang, sắc mặt bình tĩnh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Hồng Quân sau khi hợp đạo, quả thực có thêm nhiều năng lực vô thượng toàn năng, nhiều bí mật nhỏ của Diệp Tiêu, dưới con mắt Thiên Đạo của Hồng Quân, cũng không còn là bí mật nữa.

Nhưng Hồng Quân lại không có cách nào, bởi vì Diệp Tiêu cho dù làm ra một số chuyện vượt quá giới hạn, cũng là trong tình huống thuận theo đại thế của Thiên Đạo, tiến hành một số thay đổi tiểu thế.

Thiên Đạo còn không có ý kiến, Hồng Quân có ý kiến thì có ích gì?

Cho nên, tóm lại, Hồng Hoang hiện nay, chỉ cần Diệp Tiêu không công khai đối đầu với Thiên Đạo, thì với cảnh giới Chuẩn Thánh lục trọng thiên, đủ để lăng giá trên toàn bộ Hồng Hoang!

Cũng là chiến lực cao nhất trên bề mặt Hồng Hoang hiện tại!

Mặc dù Diệp Tiêu không chỉ hài lòng dừng lại ở đó, nhưng xét đến hiện tại, có thể hình dung Diệp Tiêu, chỉ có một câu.

Đó là vô địch, thật là cô đơn!

Cuối cùng, sau khi bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh lục trọng thiên không lâu, sự đột phá của Diệp Tiêu đã kết thúc, không còn hấp thu thác nước linh khí giữa trời đất nữa.

Lúc này trong đạo khu, tu vi Chuẩn Thánh lục trọng thiên hồn nhiên thiên thành, không nhiều một phân, cũng không thiếu một phân!

Một cảm giác mạnh mẽ chưa từng có, dâng lên trong lòng Diệp Tiêu!

Tâm niệm vừa động, Diệp Tiêu xuất hiện bên ngoài Thủ Dương Cung, chắp tay đứng trên bầu trời núi Thủ Dương, khí tức Chuẩn Thánh lục trọng thiên tự nhiên tỏa ra, càn quét khắp Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang, đều tập trung ánh mắt vào người Diệp Tiêu.

Trong ánh mắt có kính ngưỡng, có chấn động, có ngưỡng mộ, càng có kính sợ!

Nhất là những kẻ coi Diệp Tiêu là địch như Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, sắc thái kính sợ và kiêng dè trong ánh mắt càng thêm nồng đậm, nhưng lại giấu sâu vào trong, không dám bộc lộ ra ngoài!

Nếu như lúc trước Diệp Tiêu đột phá Chuẩn Thánh tứ trọng thiên,

họ kinh ngạc và ghen tị, đột phá Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, là khó tin và bi phẫn bất đắc dĩ.

Thì khi Diệp Tiêu đột phá Chuẩn Thánh lục trọng thiên, tất cả đều rơi vào một sự trầm mặc chấn động đến cực điểm.

Nhất là khi ngay cả Thiên Đạo Hồng Quân cũng bị kinh động, có Tử Tiêu Thần Lôi và Thiên Đạo Chi Nhãn xuất thế.

Họ càng biết rằng, trong một khoảng thời gian rất dài sắp tới, họ sẽ chỉ có thể kẹp đuôi tu hành dưới uy áp của Diệp Tiêu!

Bởi vì Diệp Tiêu lúc này, là một tồn tại mà ngay cả ghen tị họ cũng không dám ghen tị!

Cho nên, khoảnh khắc này, Hồng Hoang vạn vật đều im lặng.

Chỉ có bóng dáng Diệp Tiêu, như mặt trời chói lọi lơ lửng trên không, được vô số sinh linh Hồng Hoang kính ngưỡng!

"Chuẩn Thánh lục trọng thiên!

Hồng Hoang sắp tới, trong một thời gian dài, đều sẽ là thiên hạ của Diệp Tiêu rồi!" Trên Côn Luân Sơn, Thái Thanh Lão Tử xa xa ngưng thị sự tồn tại chói mắt như mặt trời kia, khẽ thở dài.

Từng có một thời, Thái Thanh là người đứng đầu không thể tranh cãi trong số các sinh linh tiên thiên của Hồng Hoang, là ngôi sao sáng nhất trong thế hệ của mình.

Y là người đầu tiên đột phá Chuẩn Thánh, sau đó nhờ tích lũy thâm hậu, vừa nhập Chuẩn Thánh đã lên thẳng nhị trọng thiên.

Cộng thêm tích lũy từ ba lần nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Thái Thanh đã đạt đến nhị trọng thiên đỉnh phong, sắp đột phá lên tam trọng thiên.

Có thể nói, nếu không có Diệp Tiêu, Thái Thanh Lão Tử sẽ là sinh

linh mạnh nhất Hồng Hoang sau khi Hồng Quân hợp đạo.

Thế nhưng Hồng Hoang lại cứ thế xuất hiện một dị số là Diệp Tiêu.

Chuyện y còn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên thì không cần nhắc lại, Diệp Tiêu vừa nhập Chuẩn Thánh đã là tam trọng thiên, cao hơn một tiểu cảnh giới so với Thái Thanh, người đã tích lũy vô số năm tháng.

Và mới qua bao lâu chứ?

Thái Thanh cũng chỉ sắp bước vào tam trọng thiên mà thôi, còn Diệp Tiêu lại đột phá lên lục trọng thiên dễ như ăn cơm uống nước!

Chương 125

Y vượt trước Thái Thanh bốn tiểu cảnh giới, vượt trước các đại năng Hồng Hoang khác ít nhất năm tiểu cảnh giới!

Ngay cả mấy vị Thánh nhân thiên định, giờ đây đứng trước mặt Diệp Tiêu cũng trở nên kém sắc đi rất nhiều!

"Chỉ là con đường Diệp Tiêu đi dường như khác với con đường mà lão sư giảng dạy!

Y vừa không đi con đường trảm tam thi, cũng không sử dụng công đức lập giáo đã gom góp được.

Cho dù dùng thiên tài địa bảo để đắp lên, tuy có thể tăng cường pháp lực, nhưng không thể tăng cường đạo cảnh và đạo tắc được!" Trong lúc thở dài, trong lòng Thái Thanh lại nảy sinh một tia nghi hoặc.

Với trí tuệ của mình, y tự nhiên có thể đoán được Diệp Tiêu đột phá mạnh mẽ như vậy, chắc chắn trong tay có rất nhiều thiên tài địa bảo không ai biết đến, thậm chí ba quả Nhân Sâm Quả mà Trấn Nguyên Tử tặng cũng là một trong những cơ duyên đó.

Nhưng cho dù dùng Nhân Sâm Quả và các tiên thiên linh căn khác để bồi đắp, đối với cảnh giới Chuẩn Thánh mà nói, cũng chỉ có tác dụng ở giai đoạn đầu, đến giai đoạn sau khi gần đến cửa ải thành thánh thì không thể dựa vào chúng được nữa.

Phải chém đi tam thi, sau đó ngưng tụ công đức thành thánh, như vậy sẽ là người mạnh nhất trong các Thiên Đạo Thánh nhân.

Hoặc ít nhất phải chém đi nhị thi, rồi dùng công đức thành thánh.

Như vậy sẽ thiên về công đức nhiều hơn, thực lực sau khi thành

thánh cũng không bằng người đã chém tam thi.

Thậm chí cấp bậc của pháp bảo dùng để trảm thi cao hay thấp cũng ảnh hưởng đến thực lực sau khi trảm thi.

Vì vậy, Thái Thanh có chút không hiểu, tại sao Diệp Tiêu không trảm thi, dường như cũng không lĩnh ngộ đạo tắc sâu hơn, mà chỉ cứng rắn tích lũy thiên tài địa bảo, lại có thể vượt qua ranh giới phân chia giai đoạn đầu và cuối của Chuẩn Thánh, tiến vào lục trọng thiên!

"Thôi vậy!

Tuy không hiểu rõ, nhưng Diệp Tiêu là Chuẩn Thánh lục trọng thiên là sự thật không thể chối cãi.

Ngô cũng nên sớm ngày trảm đi tam thi, sau đó lập giáo thống, dẫn ra công đức, trở thành vị thánh đầu tiên của Thiên Đạo!" Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Thái Thanh khẽ thở dài.

Trong đôi mắt híp lại, một tia sáng loé lên.

Đạo tâm bình tĩnh lại quay về.

Bởi vì Thái Thanh là một trong sáu vị Thánh nhân thiên định, và từ đầu đến cuối, y luôn là người có thực lực đứng đầu trong sáu vị thánh.

Một khi trảm đi tam thi, sau đó dẫn công đức thành thánh, y sẽ vững vàng ngồi lên ngôi vị Thiên Đạo Thánh nhân đệ nhất.

Đến lúc đó, Diệp Tiêu dù có là Chuẩn Thánh cửu trọng thiên, trước mặt Thái Thanh cũng chỉ là con kiến!

Hơn nữa, Thái Thanh cảm thấy, Diệp Tiêu không đi con đường trảm thi, giai đoạn sau của Chuẩn Thánh sẽ vô cùng gian nan!

"Đại ca nói đúng, cứ để Diệp Tiêu vênh váo thêm một thời gian nữa, huynh đệ chúng ta sớm ngày trảm tam thi, ngưng tụ công đức

thành thánh mới là chính đạo!" Bên cạnh Thái Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy cũng thở dài, gật đầu tán thành.

Bởi vì hiện tại, gã thực sự không làm gì được Diệp Tiêu.

Chỉ là Nguyên Thủy lúc này không biết, con đường trảm tam thi khó hơn thành thánh bằng công đức rất nhiều.

Trên thực tế, trong Hồng Hoang nguyên bản, ngoài Thái Thanh Lão Tử trảm tam thi thành công, năm vị thánh nhân còn lại là Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều chỉ trảm được nhị thi, lúc thành thánh yếu tố công đức chiếm phần nhiều hơn.

Thực lực tự nhiên không thể so sánh với Thái Thanh đã trảm tam thi.

Nhưng giờ phút này, Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết những điều đó, cũng theo Thái Thanh bắt đầu con đường bế quan trảm thi.

Về phần Thông Thiên, y đã sớm rời khỏi Côn Luân Sơn, một mặt là du ngoạn Hồng Hoang, bởi vì Diệp Tiêu đã chỉ cho y một con đường, khiến y coi đó là kim chỉ nam.

Mặt khác, y muốn thuận đường đến Thủ Dương Sơn, chúc mừng Diệp Tiêu lập đạo trường và liên tiếp đột phá.

Thực tế, kể từ sau vụ cá cược lần trước, Tam Thanh đã có dấu hiệu ra ở riêng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã dọn ra khỏi Tam Hữu tiểu viện, lập đạo trường riêng là Ngọc Hư Cung ở một nơi khác trên Côn Luân Sơn.

Lần này Thông Thiên rời đi cũng có ý tìm một nơi bảo địa trong Hồng Hoang để lập đạo trường.

Cùng lúc đó, ở Tây phương đại địa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai

người cũng giống như Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy, sau khi phát hiện không thể đuổi kịp Diệp Tiêu ở cảnh giới Chuẩn Thánh, cuối cùng cũng tĩnh tâm lại, quyết định an tâm bế quan trảm thi, tranh thủ sớm ngày thành thánh.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, bóng dáng Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lặng lẽ đứng đó.

Nhìn về hướng Thủ Dương Sơn, sắc mặt họ thâm trầm.

Thái Nhất nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nói: "Gã Diệp Tiêu này quả không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Hiện tại y đã là Chuẩn Thánh lục trọng thiên.

Đại ca, chuyện báo thù rửa hận của chúng ta, e là chỉ có thể tạm thời ẩn mình, tích lũy sức mạnh." Đế Tuấn gật đầu, không nhìn về hướng Thủ Dương Sơn nữa, đôi mắt sáng rực nhìn vào một vùng hư không trước mặt, ở đó, lối vào của một kết giới đã lặng lẽ hiện ra: "May mà chúng ta nhân lúc Diệp Tiêu đột phá vừa rồi đã tìm được lối vào của một bí cảnh.

Hiện tại cả Hồng Hoang đều đang tập trung vào Diệp Tiêu, chính là lúc để huynh đệ chúng ta khám phá bí cảnh!" Nói đến đây, ánh mắt của Đế Tuấn và Thái Nhất đều vô cùng nóng rực.

Chương 126

Bởi vì trong bí cảnh, có những điện vũ lầu các, cổng chào bia văn được sinh ra từ tiên thiên.

Từ bên ngoài nhìn vào, có thể lờ mờ thấy được những chữ như "Thiên Đình", "Nam Thiên Môn"!

Điều này khiến hai huynh đệ dù chưa vào bí cảnh đã nhận ra sự phi phàm của nơi này!

Vù!

Trong chớp mắt, Đế Tuấn và Thái Nhất đã tiến vào kết giới bí cảnh nơi Thiên Đình tọa lạc, Thái Nhất còn dùng Hỗn Độn Chung trấn áp không gian, chặn ở lối vào bí cảnh, diễn hóa thành hư không, để tránh bị người khác phát hiện.

Tại Thủ Dương Sơn, Diệp Tiêu đang là tâm điểm chú ý của vạn chúng, bỗng nhiên như có cảm giác nhìn về phía đỉnh Bất Chu Sơn, trong mắt loé lên một nụ cười đầy ý vị sâu xa.

Đế Tuấn và Thái Nhất tưởng mình làm việc kín kẽ, nhưng thực ra sớm đã bị Diệp Tiêu phát giác ra dao động không gian của bí cảnh Thiên Đình khi y tát một chưởng vào Bất Chu Sơn.

Y cũng biết Thái Nhất đang cầm Hỗn Độn Chung chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Chỉ là đối phương không nói, Diệp Tiêu cũng không nói mà thôi.

Dù sao thì việc Yêu Hoàng chiếm cứ Thiên Đình, thiết lập Thượng Cổ Thiên Đình vốn là đại thế của Hồng Hoang, Diệp Tiêu không định ra tay can dự, để tránh gánh nhân quả.

Hơn nữa, hai huynh đệ Yêu Hoàng làm chủ nhân đời đầu của

Thiên Đình, căn bản không gánh nổi cái danh Thiên Đình, sớm muộn gì cũng toi mạng, Diệp Tiêu càng không muốn tham gia vào cuộc vui này.

Có thời gian đó, Diệp Tiêu thà nghĩ xem nên đặt cho mình một cái tôn hào thế nào còn hơn.

Đúng vậy, bây giờ Diệp Tiêu cũng đã ở Hồng Hoang một thời gian, có giáo thống, cũng có thực lực đứng đầu Hồng Hoang.

Đã đến lúc phải đặt cho mình một cái tôn hào rồi!

Tôn hào, ngoài bản danh tiên thiên của sinh linh Hồng Hoang ra, còn là một loại danh hiệu hoặc tôn xưng khác ở Hồng Hoang.

Đặc biệt là các đại năng nắm giữ một phương thế lực hoặc giáo thống, về cơ bản ai cũng có tôn hào.

Hai chữ thì có Lão Tổ, Đạo Quân, Thiên Tôn, một chữ thì có Tổ, Đế, Hoàng các loại.

Ví dụ như Minh Hà và Hồng Vân, đều thêm một chữ "Lão Tổ" vào sau bản danh.

Trấn Nguyên Tử thì được tôn xưng là Địa Tiên Chi Tổ.

Thập Nhị Tổ Vu đều có bản danh, nhưng "Tổ Vu" chính là tôn hào, ví dụ như Không Gian Chi Tổ Vu Đế Giang, Thời Gian Chi Tổ Vu Chúc Cửu Âm.

Lại ví dụ như Ngọc Thanh Nguyên Thủy hơi khoe mẽ một chút, tôn hào là Nguyên Thủy Thiên Tôn, bây giờ sau khi lập giáo, nên gọi là Xiển Giáo Giáo chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn, thậm chí sau này có thể sẽ thêm một vài từ ngữ vào tôn hào, dài cả một chuỗi.

Về phần Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc, tôn hào là Yêu Hoàng và Đông Hoàng, thỉnh thoảng cũng có người trong Yêu tộc gọi là Đế

hoặc Yêu Đế.

Thậm chí có thể nói, đại năng có tôn hào ở Hồng Hoang mới được coi là đại năng có danh vọng thực sự.

Diệp Tiêu ở Hồng Hoang lâu như vậy, cũng nên có một tôn hào, nếu không, những sinh linh Hồng Hoang kia chỉ có thể gọi là Diệp Tiêu đại năng, Diệp Tiêu đại thần.

Thậm chí như Nữ Oa, Thông Thiên, Trấn Nguyên Tử những đại năng này, cũng chỉ có thể gọi Diệp Tiêu là Diệp Tiêu đạo hữu.

Còn một số sinh linh cảnh giới thấp, cho dù thêm hai chữ đại năng và đại thần sau tên Diệp Tiêu, cũng có hiềm nghi gọi thẳng tên, vừa bất kính với Diệp Tiêu, đồng thời những sinh linh đó cũng không dám gọi như vậy, ngược lại không biết phải xưng hô với Diệp Tiêu thế nào.

Dù sao bản chất của Hồng Hoang là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, có trên có dưới.

Vì vậy, có một tôn hào là điều tất yếu.

Vừa tiện cho Diệp Tiêu, cũng vừa tiện cho sinh linh Hồng Hoang.

"Đệ tử Thái Ất, chúc mừng sư tôn xuất quan!" "Chúc mừng sư tôn đạo cảnh đại thành, tiến thêm một tầng lầu, uy chấn Hồng Hoang!" Lúc này, giọng của Thái Ất Chân Nhân vang lên bên ngoài đại trận trung tâm của Thủ Dương Cung.

Vị thủ tịch đại đệ tử của Phún Giáo Diệp Tiêu, giờ phút này mang theo tâm tình vô cùng kính cẩn và dâng trào, quỳ ở bên ngoài nghênh đón Diệp Tiêu xuất quan!

Ban đầu Thái Ất Chân Nhân nghĩ rằng sư tôn bế quan có thể sẽ rất lâu, ít nhất cũng phải mấy ngàn đến vạn năm, khi xuất quan có lẽ sẽ tiến thêm một cảnh giới, trở thành Chuẩn Thánh tứ trọng thiên, dẫn

đầu Hồng Hoang.

Nhưng y nào có ngờ, sư tôn của mình vừa mới bắt đầu bế quan, động tĩnh đột phá đã kinh động cả Hồng Hoang.

Và không chỉ đột phá một cảnh giới, mà liên tiếp đột phá ba cảnh giới, ngay cả Thiên Đạo cũng bị kinh động!

Lúc đó, Thái Ất Chân Nhân đang ở bên ngoài Thủ Dương Sơn, phụng mệnh sư tôn sắp xếp những sinh linh đến bái sư, sự kích động và dâng trào trong lòng y cứ như sóng sau xô sóng trước, suýt chút nữa thì phấn khích đến chết!

Sư tôn của y, quả thực là sự tồn tại ngầu nhất từ trước đến nay trong lịch sử Hồng Hoang!

Có thể trở thành đại đệ tử của sư tôn, quả không biết là đã gặp may mắn lớn đến mức nào!

Trong lòng Thái Ất Chân Nhân, y càng cảm thấy thân là đệ tử của Diệp Tiêu, trên mặt có vinh quang vô hạn!

Sự thật cũng đúng như vậy, những sinh linh Hồng Hoang kéo đến Thủ Dương Sơn muốn bái sư, khi nhìn thấy cảnh Diệp Tiêu đột phá bên ngoài đại trận Thủ Dương Cung, sự kích động và chấn động trong lòng họ còn hơn cả Thái Ất Chân Nhân!

Chương 127

Bởi vì Thái Ất Chân Nhân đã là đệ tử của Diệp Tiêu, cũng đã từng chứng kiến sư tôn của mình ngầu như thế nào.

Còn những sinh linh Hồng Hoang này, trước đó chỉ biết sư tôn ngầu ở bên ngoài, không biết sư tôn ngầu ở bên trong.

Bây giờ, không ít người trong số họ đã âm thầm hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải trở thành đệ tử của Phún Giáo, dù chỉ là đệ tử ngoại môn hay đệ tử ký danh cũng được!

Thậm chí dù có cho làm đệ tử của đạo thống Thánh nhân trong tương lai, cũng quyết không đổi!

Dưới tâm cảnh như vậy, những sinh linh đến bái sư càng theo sát Thái Ất Chân Nhân, hướng về Diệp Tiêu hành lễ vô cùng cung kính: "Bái kiến giáo chủ, giáo chủ thánh thọ vô cương!" Tiếng hô của hàng chục triệu sinh linh như núi lở biển gầm, vang thẳng lên chín tầng trời.

Tuy họ không phải là đệ tử Phún Giáo, tạm thời chỉ có thể dùng danh xưng giáo chủ để tôn xưng Diệp Tiêu, nhưng trong lòng, họ đã coi mình là người trung thành tuyệt đối với Phún Giáo và Diệp Tiêu.

Giờ phút này, Diệp Tiêu chắp tay sau lưng đứng trên không trung phía trên Thủ Dương Cung, cảm nhận được từ trên người các sinh linh bên dưới, từng luồng từng luồng niệm lực và tín ngưỡng dâng lên, hội tụ thành một dòng sông công đức và khí vận khổng lồ giữa không trung, sau đó không ngừng ngưng tụ về phía mình.

Điều này khiến cho kim quang công đức giáng xuống khi Diệp Tiêu lập giáo trước đó cũng lặng lẽ hiện ra sau lưng y, cùng với dòng sông khí vận ngưng tụ thành một kim luân công đức vô cùng rực rỡ,

lấp lánh ánh sáng.

Khiến Diệp Tiêu còn chói mắt hơn cả mặt trời của Hồng Hoang!

Cũng khiến Diệp Tiêu lúc này trông càng thêm uy nghiêm xa vời, cao cao tại thượng, như một vị thần sáng thế!

Ở những nơi khác trong Hồng Hoang, những sinh linh cảnh giới thấp hơn, không thể đến Thủ Dương Sơn, xa xa nhìn bóng dáng như thần linh vô thượng trên Thủ Dương Sơn, trong lòng càng sinh ra sự ngưỡng mộ vô tận.

Tương tự, cũng có hàng vạn sợi niệm lực và khí vận, từ bốn phương tám hướng hội tụ về phía Diệp Tiêu.

Tuy tự biết thực lực thấp kém, không có thực lực đến Thủ Dương Sơn, cũng không thể bái nhập vào Phún Giáo, nhưng không ảnh hưởng đến việc họ coi Diệp Tiêu là tín ngưỡng.

Cảm nhận được cảnh tượng này, Diệp Tiêu trong lòng khẽ mỉm cười, lợi ích của việc thành lập đạo thống quả thực không nhỏ.

Tuy y không có ý định mượn công đức này để thành thánh, nhưng khí vận này gia thân lại giúp ích cho việc tu hành của Diệp Tiêu.

"Miễn lễ!" Trên chín tầng trời, đạo âm của Diệp Tiêu như sấm sét, ầm ầm vang vọng khắp ức vạn dặm quanh Thủ Dương Sơn, khiến những sinh linh đang hành lễ đứng thẳng người dậy.

"Đa tạ giáo chủ!" Lại một trận sơn hô hải bái của ức vạn sinh linh, sau đó những sinh linh này mới đứng dậy.

Lúc này, Thái Ất Chân Nhân lại tiến lên một bước, mặt lộ vẻ cung kính sùng bái mở lời: "Sư tôn uy danh, nay ở Hồng Hoang như mặt trời ban trưa, như sấm bên tai.

Phún Giáo hiện tại tuy chỉ có hai người là sư tôn và đệ tử, nhưng

trong Hồng Hoang, sinh linh muốn gia nhập Phún Giáo của chúng ta, nào chỉ có ức vạn.

Hôm nay dưới chân Thủ Dương Sơn đã có biết bao nhân kiệt, sinh linh ưu tú của Hồng Hoang, đều mang tâm tình tha thiết muốn gia nhập Phún Giáo.

Vì vậy, trước khi chính thức quảng chiêu đệ tử, đệ tử cả gan tiến ngôn, xin sư tôn thiết lập tôn hào, để thể hiện uy thế của sư tôn, tuyên dương danh tiếng của Phún Giáo chúng ta!" Lời của Thái Ất Chân Nhân khiến Diệp Tiêu khẽ mỉm cười.

Không hổ là đại đệ tử do y tuyển chọn, tuy đối ngoại có tư chất của lão âm dương sư, nhưng đối với sư tôn là y, lại vô cùng đắc lực và hữu dụng, vô cùng biết nghĩ cho sư tôn.

Diệp Tiêu vừa mới nghĩ nên thiết lập một tôn hào để tiện cho sinh linh Hồng Hoang xưng hô.

Kết quả là vị đại đệ tử này cũng nghĩ đến ngay lập tức, thực sự rất hợp ý y.

Có một đệ tử đắc lực như vậy, sau này Diệp Tiêu quản lý sự vụ của Phún Giáo cũng sẽ nhàn nhã hơn, có nhiều thời gian hơn để tu hành.

"Thái Ất nói không sai, bản tọa xuất thế đã lâu, cũng nên có tôn hào." Diệp Tiêu cười lớn, gật đầu nói: "Bản tọa ở Phún Giáo, là sư tôn và giáo chủ của đệ tử Phún Giáo.

Ở Hồng Hoang, nên lấy Thiên Đế làm tôn hào.

Kể từ hôm nay, bản tọa chính là Phún Giáo Giáo chủ Diệp Thiên Đế!" "Kể từ hôm nay, bản tọa chính là Phún Giáo Giáo chủ Diệp Thiên Đế!" Giọng nói của Diệp Tiêu không chỉ vang bên tai Thái Ất Chân Nhân và những người khác, mà giờ phút này còn hóa thành đạo

âm vang dội, vang vọng khắp cả Hồng Hoang!

Ầm!

Ngay sau đó, trên bầu trời lại xuất hiện dị tượng cát tường, mây trời vạn dặm đều tỏa ra ánh sáng ngũ sắc bảy màu, từ bốn phương tám hướng tụ lại.

Trên chín tầng trời, tử khí kéo dài về phía đông mười vạn dặm, hào quang vạn đạo, ánh sáng tốt lành dâng trào.

Dường như cả thiên địa Hồng Hoang đều đang vì Diệp Tiêu lập tôn hào mà giáng xuống phúc lành.

Đây chính là uy thế của đại năng Hồng Hoang, giữa mỗi cử chỉ nhấc tay giơ chân, lời nói ra là pháp tắc đi theo.

Ngay cả việc lập tôn hào cũng có thiên địa chúc phúc.

Đương nhiên, một khi trời đất đã giáng xuống dị tượng cát tường, điều đó có nghĩa là tôn hào Thiên Đế mà Diệp Tiêu lập ra đã được Thiên Đạo công nhận.

Dù sao thì tôn hào này chỉ là một danh hiệu hợp ý mà Diệp Tiêu đặt ra để tiện cho sinh linh Hồng Hoang xưng hô, chứ không phải muốn thành lập Thiên Đình, làm bia đỡ đạn cho đại kiếp.

“Phún Giáo Giáo chủ...

Diệp Thiên Đế!” “Diệp Thiên Đế, thật là một tôn hào bá khí!” “Ha ha, cũng chỉ có tôn hào bá khí như vậy mới xứng với uy thế vô thượng của Diệp Tiêu đại năng!

Kể từ hôm nay, ta không thể gọi thẳng tên ngài ấy nữa, nên tôn xưng là Thiên Đế hoặc Diệp Thiên Đế!” Lúc này, cùng với việc tôn hào của Diệp Tiêu được thiên địa chúc phúc, cả Hồng Hoang lại một lần nữa bị kinh động.

Chương 128

Vô số sinh linh Hồng Hoang đều cất tiếng gọi tôn hào Diệp Thiên Đế hoặc Thiên Đế, nhìn bóng dáng như đế vương của chín tầng trời ở Thủ Dương Sơn với đầy vẻ ngưỡng mộ.

Những đại năng Hồng Hoang đang bế quan cũng khẽ mở mắt trong đạo trường của mình, trong mắt và trong lòng mỗi người đều hiện lên một vẻ ngưng trọng và suy tư.

Từ tôn hào mà Diệp Tiêu lập ra, họ cảm nhận được ý chí của y!

Sinh linh trẻ tuổi này xuất hiện ở Hồng Hoang không lâu, vừa xuất thế đã được Đạo Tổ coi trọng, có tư cách ngồi ngang hàng với các đại năng lão làng.

Tiếp đó, y dùng thời gian một vạn năm của ba lần giảng đạo để ẩn mình, tỏ ra một vẻ hòa ái vô hại, sau đó khi Đạo Tổ hợp đạo, cuối cùng cũng đã bộc lộ ra uy thế và thực lực thực sự.

Bây giờ y còn vượt lên trên chúng sinh Hồng Hoang, gọi là người đệ nhất dưới Thiên Đạo cũng không ngoa!

Bây giờ, y còn lập ra tôn hào bá khí vô cùng là Thiên Đế, từ đó có thể thấy, sinh linh trẻ tuổi vô địch Hồng Hoang này, mưu đồ rất lớn!

Nhưng ngay sau đó, Thái Thanh, Ngọc Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và các đại năng Hồng Hoang khác đều bình tĩnh lại, tiếp tục bế quan.

So với sự chấn động trước đó khi Diệp Tiêu liên phá đến Chuẩn Thánh lục trọng thiên, tôn hào Thiên Đế chỉ là một danh hiệu, không đáng kể.

Đối với họ bây giờ, chỉ có sớm ngày trảm tam thi, mau chóng

thành thánh, mới có thể vượt lên, áp chế Diệp Tiêu một đầu.

Cùng lúc đó, trong bí cảnh trên đỉnh Bất Chu Sơn, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người lại không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài.

Bởi vì lối vào bí cảnh đã bị Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung trấn áp không gian, ngăn cách mọi thứ bên trong và bên ngoài bí cảnh.

Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất đã khám phá xong mảnh bí cảnh này, thu được một số cơ duyên, trên mặt cả hai đều lộ vẻ hưng phấn và kích động.

Nhưng so với những cơ duyên thu được, cả mảnh bí cảnh này mới là đại cơ duyên thực sự trong mắt họ!

"Đại ca, Thiên Đình này do trời đất tự nhiên sinh thành, khí thế hùng vĩ, bao quát cả Hồng Hoang.

Nếu hai huynh đệ chúng ta lập Yêu Đình ở đây, trên có thể thống ngự ba mươi ba tầng trời, dưới có thể khống chế đại địa Hồng Hoang.

Khí vận vô tận của Hồng Hoang sẽ tụ hết về Yêu Đình, gia trì lên thân hai huynh đệ chúng ta!

Có khí vận công đức như vậy, cơ duyên thành thánh cũng có thể tranh giành một phen!

Hơn nữa mối nhục giữa ta và Diệp Tiêu, cũng sẽ sớm được báo!" Đông Hoàng Thái Nhất mắt sáng như sao, trong đôi mắt rực rỡ như thái dương tinh, tràn đầy hùng tâm tráng chí!

Bên cạnh, Đế Tuấn cũng mắt loé thần quang, cười gật đầu: "Không sai!

Theo ta suy diễn, bí cảnh Thiên Đình sẽ không lâu nữa xuất thế.

Nếu huynh đệ chúng ta không phát hiện ra mảnh bí cảnh này

trước, vậy thì khi Thiên Đình xuất thế, cơ duyên chưa chắc đã thuộc về huynh đệ chúng ta.

Cơ duyên này đã rơi vào tay huynh đệ chúng ta, chứng tỏ huynh đệ chúng ta chính là một tia sinh cơ ngoài sáu vị Thánh nhân thiên định!

Bất kể sau này ai trong chúng ta có thể thành thánh, đều sẽ khiến Yêu tộc và Yêu Đình kiêu hãnh đứng vững ở Hồng Hoang, thống ngự cả trời đất!" Nói đến đây, Đế Tuấn bỗng nhiên mắt sáng lên, như có điều suy nghĩ nói: "Nơi này đã tên là Thiên Đình, lại có Nam Thiên Môn và nhiều cấm địa cung khuyết khí tượng hùng vĩ.

Ta không ngại đổi tên Yêu Đình, trực tiếp gọi là Thiên Đình!

Kể từ nay, Thiên Đình của Yêu tộc chúng ta không chỉ là chủ của toàn bộ Yêu tộc, mà còn là chúa tể của Hồng Hoang!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, lập tức nhận được sự đồng tình của Thái Nhất: "Thiên Đình!

Không tệ!

Huynh đệ chúng ta muốn xưng bá Hồng Hoang, không nên chỉ giới hạn ở vị trí chủ của Yêu tộc, mà phải là chúa tể của cả Hồng Hoang, của ức vạn chủng tộc, của vô số sinh linh!

Thiên Đình khí vận hội tụ, được trời đất yêu mến, kẻ nào không phục, sẽ bị đại thế của Thiên Đình nghiền nát thành tro bụi!" Giờ phút này, hai huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất, trong bí cảnh Thiên Đình chưa xuất thế, đã bắt đầu bày tỏ tham vọng về tương lai.

Về phần những nỗi nhục bị Diệp Tiêu đè nén trước đó, cũng đã bị họ đắc ý tạm thời ném ra chín tầng mây.

Bởi vì họ tự tin, một khi Thiên Đình được thiết lập ở Hồng Hoang, thống ngự vạn phương, thì Diệp Tiêu và Phún Giáo, trước mặt hai vị chủ nhân Thiên Đình là Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng chỉ là cái gai trong mắt, tiện tay có thể nhổ đi!

“Đệ đệ, ngươi cầm Hỗn Độn Chung ở đây, trông coi Thiên Đình cho tốt.

Đợi ta đi triệu tập các đại tướng trọng thần của Yêu tộc, cùng nhau đến đây tụ họp, sau đó bố trí đại trận bảo vệ Thiên Đình, đứng vững chân ở đây.

Như vậy, khi kết giới của bí cảnh Thiên Đình tan biến, Thiên Đình chính thức xuất hiện trên thế gian, các thế lực Hồng Hoang cũng chỉ có thể đứng nhìn thèm thuồng, không thể tranh đoạt Thiên Đình nữa!” Đế Tuấn trầm giọng nói.

Ban đầu gã định truyền âm cho các đại năng đại tướng Yêu tộc đến đây tụ họp.

Nhưng lại sợ truyền âm bị các đại năng khác chặn được, làm lộ tin tức, vì vậy Đế Tuấn quyết định đích thân đi một chuyến.

Gã muốn đi triệu tập Côn Bằng, Bạch Trạch, Phi Liêm và các đại tướng Yêu tộc khác đến đây bảo vệ Thiên Đình, đứng vững chân, sau đó mới tuyên bố với cả Hồng Hoang, Yêu tộc thiết lập Thiên Đình! ...

Phía trên Thủ Dương Sơn, Diệp Tiêu vừa lập tôn hào Thiên Đế, như có điều cảm giác, nhìn về hướng Bất Chu Sơn, nở một nụ cười đầy ý vị sâu xa.

Chương 129

Y cảm ứng được hành tung của Đế Tuấn lặng lẽ rời khỏi bí cảnh Thiên Đình, đi về phía Bắc Hải, cũng đoán được Đế Tuấn và Thái Nhất sắp bắt đầu thiết lập Thiên Đình.

Chỉ là Diệp Tiêu không hề động lòng, Thiên Đình của Yêu tộc này chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn cho đại kiếp mà thôi, Đế Tuấn và Thái Nhất còn vội vàng đi tìm chết, y cần gì phải xen vào.

Có công phu đó, Diệp Tiêu thà chọn lựa một số đệ tử thân truyền từ các sinh linh trong ngoài Thủ Dương Sơn, đặt nền móng cho sức mạnh trung kiên của đạo thống còn hơn.

Nhưng, ngay khi Diệp Tiêu chuẩn bị chọn lựa đệ tử, phía trên đầu, một luồng gió mát đẩy ba đám mây, thong dong lướt qua bầu trời Thủ Dương Sơn, lập tức thu hút sự chú ý của Diệp Tiêu. ...

Nhìn ba đám mây và một luồng gió mát thong dong bay từ xa đến, trong mắt Diệp Tiêu hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Theo cách nói của Hồng Hoang, ba đám mây và một luồng gió này có duyên với Diệp Tiêu.

Bởi vì sau khi Diệp Tiêu lập tôn hào Thiên Đế, trời giáng dị tượng, mây lành bốn phương hội tụ về bầu trời Thủ Dương Sơn.

Ba đám mây và một luồng gió này, vốn dĩ không có mục đích, theo luồng gió mát đẩy đi, phiêu dạt khắp nơi.

Lại vừa hay bị mây lành và dị sắc từ bốn phương hội tụ, cùng nhau đẩy đến Thủ Dương Sơn.

Chỉ là, một luồng gió mát và ba đám mây này lại khác với những đám mây lành và dị sắc khác.

Những đám mây lành và dị sắc đó đều là vật có hình không có thần, không có linh vận trong đó.

Ba đám mây và một luồng gió lại khác, chúng có linh uẩn bên trong, cũng có sinh cơ dồi dào.

Giống như thai nhi đang ngủ say trong bụng mẹ, có sức sống sắp bung nở, nhưng cũng đang ở trong trạng thái mông muội hỗn độn mê mang.

Chỉ là, thai nhi của sinh linh Hồng Hoang thì ở trong bụng mẹ.

Một luồng gió mát và ba đám mây này thì được thiên địa Hồng Hoang thai nghén, giống như Tam Thanh và Tổ Vu, đều là sinh linh tiên thiên.

Chỉ là được thai nghén muộn hơn, không phải là lứa sinh linh tiên thiên đầu tiên khi trời đất mới mở.

Về phần căn nguyên, Diệp Tiêu cũng vừa hay biết được.

Luồng gió mát đó chính là bản thể của Triệu Công Minh trước khi hóa hình.

Ba đám mây đó chính là ba chị em Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, cũng là hình thái tiên thiên của Tam Tiêu.

Diệp Tiêu quan sát một luồng gió mát và ba đám mây, phát hiện chân linh ẩn chứa bên trong cực kỳ viên mãn, nếu nói theo cách của nhân loại hậu thiên, là đã mang thai mười tháng, sắp lâm bồn.

Chỉ là sinh linh tiên thiên khác với việc mang thai của nhân tộc hậu thiên, tuy chân linh viên mãn, nhưng ý thức lại hỗn độn.

Cần một cơ duyên nào đó để điểm phá sự hỗn độn, đánh thức chân linh của chúng, mới có thể để chúng thực sự hóa hình.

Lúc này, một luồng gió mát và ba đám mây đã bay đến phía trên

Thủ Dương Sơn của Diệp Tiêu, chứng tỏ cơ duyên này có liên quan đến Diệp Tiêu.

"Thôi được, các ngươi đã có duyên với bản tọa, bản tọa sẽ ra tay điểm hóa một phen!" Diệp Tiêu khẽ cười, sau đó cất giọng quát lớn: "Si nhi, còn không mau tỉnh!" Lần này, Diệp Tiêu không dùng đạo âm hùng vĩ, nhưng trong đạo âm lại mang một loại đạo vận có thể khiến linh đài người ta trở nên sáng tỏ.

Bị Diệp Tiêu quát một tiếng như vậy, luồng gió mát đang đẩy ba đám mây phiêu dạt liền lập tức dừng lại.

Giống như một người đi lạc không có mục đích, bỗng nhiên khai khiếu và có phương hướng.

Chỉ thấy luồng gió mát đó khẽ lay động trên chín tầng trời, dường như đang trầm tư, cũng dường như đang tìm kiếm.

Dần dần, luồng gió mát lại từ từ ngưng kết thành hình dạng của một sinh linh nam tính, ban đầu như hư như ảo, giống như được điêu khắc từ thủy tinh, sau đó dần dần ngưng thực, hóa thành một đạo nhân trẻ tuổi mặc đạo bào.

Và vị đạo nhân trẻ tuổi này, vừa xuất thế đã có tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên, khiến Thái Ất Chân Nhân ở bên dưới nhìn mà không khỏi có chút ghen tị.

Tuy cùng là sinh linh tiên thiên, nhưng khi Thái Ất hóa hình, chỉ có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đối với sinh linh vừa hóa hình đã có cảnh giới Đại La, tự nhiên ghen tị không thôi.

Tiếp đó, ba đám mây cũng bắt đầu có biến hóa, giống như luồng gió mát kia, bắt đầu dần dần hóa thành sinh linh.

Chỉ là ba sinh linh này lại là nữ tử.

Dung nhan tuyệt mỹ, thù sắc thiên thành.

Y phục được hóa thành từ ráng mây, càng tôn lên vẻ đẹp không gì sánh bằng, đẹp như ráng mây.

Vừa hóa hình, cũng đồng dạng là cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Diệp Tiêu biết, đây chính là Triệu Công Minh và Tam Tiêu của Hồng Hoang.

Chỉ là trong thế giới Hồng Hoang có Diệp Tiêu, một số tiểu thế cũng lặng lẽ thay đổi.

Việc Triệu Công Minh và Tam Tiêu hóa hình đã trở thành việc y thuận tay điểm hóa.

Chương 130

Diệp Tiêu vốn chỉ là thuận theo duyên pháp mà tiện tay điểm hóa, nhưng Triệu Công Minh và Tam Tiêu, sau khi hóa hình thành công và có ý thức, lại vô cùng cảm kích Diệp Tiêu.

"Diệp Thiên Đế tại thượng, xin nhận một lạy của bần đạo!

Ơn điểm hóa của Thiên Đế, bần đạo khắc cốt ghi tâm!" Triệu Công Minh hóa hình đầu tiên, liền dẫn đầu bái tạ Diệp Tiêu.

Là một sinh linh tiên thiên, trước khi hóa hình, tuy Triệu Công Minh không có ý thức cụ thể về việc sắp hóa hình, nhưng khi là một luồng gió mát du ngoạn Hồng Hoang, rất nhiều chuyện dù trong ý thức hỗn độn cũng đã khắc sâu vào ký ức của Triệu Công Minh.

Vì vậy, đối với uy danh của Diệp Tiêu ở Hồng Hoang, cũng như cảnh tượng Diệp Tiêu chiêu cáo Hồng Hoang, tôn hào là Phún Giáo Giáo chủ Diệp Thiên Đế trước khi hóa hình, Triệu Công Minh đều biết rõ trong ý thức.

"Thiên Đế cũng xin nhận một lạy của ba chị em chúng tôi, nếu không có Thiên Đế điểm hóa, thì bốn huynh muội chúng tôi giờ phút này ý thức hỗn độn, không biết còn phải phiêu dạt ở Hồng Hoang bao lâu nữa." Ba chị em Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cũng cúi đầu bái tạ Diệp Tiêu.

Bốn người tuy vừa mới hóa hình, nhưng trước khi hóa hình, ý thức mông lung đã biết luôn tụ tập cùng nhau, được luồng gió mát kia bảo vệ.

Vì vậy vừa xuất thế, đã mặc nhận nhau là bốn huynh muội.

Trong đó, Triệu Công Minh hóa hình sớm nhất, là đại ca của Tam

Tiêu.

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu thì cũng theo thứ tự hóa hình trước sau mà lập nên thứ tự chị em.

Nhưng, cả bốn người đều vô cùng kính phục và cảm kích Diệp Tiêu đã điểm hóa cho mình.

"Ha ha, đứng dậy đi." Diệp Tiêu cười lớn, giơ tay khẽ nâng một cái nói: "Bốn huynh muội các ngươi đã hóa hình, thoát khỏi mông muội, thiên địa Hồng Hoang rộng lớn, cứ mặc tình du ngoạn.

Không cần phải vô ý thức phiêu dạt như trước nữa." Lời Diệp Tiêu vừa dứt, Triệu Công Minh và ba chị em Tam Tiêu liền nhìn nhau một cái, sau đó đồng thanh nói: "Chúng tôi có thể hóa hình, đều nhờ giáo chủ Diệp Thiên Đế điểm hóa, giáo chủ cũng giống như sư trưởng của chúng tôi.

Nay Phún Giáo đang quảng chiêu đệ tử ở Hồng Hoang, huynh muội chúng tôi xin được bái nhập môn hạ, trở thành đệ tử Phún Giáo, gọi ngài một tiếng sư tôn!" Nghe lời của Triệu Công Minh và Tam Tiêu, Diệp Tiêu khẽ nhướng mày.

Tình huống gì đây?

Triệu Công Minh và Tam Tiêu, không phải vốn là đệ tử ngoại môn dưới trướng của Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo sao?

Diệp Tiêu thuận tay điểm hóa một cái, mấy người này lại muốn bái y làm sư phụ?

Nhìn vẻ nghiêm túc và kiên định trong mắt Triệu Công Minh và Tam Tiêu, Diệp Tiêu cũng không có ý định từ chối.

Nếu Hồng Hoang đã có một dị số là y, vậy thì biến số về con người cũng nằm trong phạm vi thay đổi của tiểu thế.

Nếu đã như vậy, thu nhận Triệu Công Minh và Tam Tiêu làm đệ tử cũng không có gì.

Dù sao bốn huynh muội này nếu bái nhập Tiệt Giáo, trong Phong Thần Đại Kiếp cũng không có kết cục tốt đẹp.

Triệu Công Minh và Tam Tiêu vừa hóa hình thực lực đã mạnh mẽ, căn nguyên bất phàm.

Tam Tiêu lại càng trọng tình trọng nghĩa, tính tình cương liệt, từ một góc độ khác, cũng rất thích hợp làm đệ tử Phún Giáo.

Về phần nhân quả?

Triệu Công Minh và Tam Tiêu chủ động bái Diệp Tiêu làm sư, Thiên Đạo cũng không có phản ứng, chứng tỏ đây cũng là trong phạm vi thay đổi mà Thiên Đạo ngầm cho phép.

Dù sao Diệp Tiêu thu Thái Ất Chân Nhân làm đồ đệ, vốn cũng là nẫng tay trên của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vì vậy không cần lo lắng về nhân quả, Diệp Tiêu càng không có gì phải e ngại.

Đương nhiên, Diệp Tiêu đã có đại đệ tử là Thái Ất, Thái Ất cũng khá đắc lực, không làm gì sai, thân phận đại đệ tử không thể thay đổi.

Bốn huynh muội Triệu Công Minh vừa hóa hình đã là cảnh giới Đại La, cũng không thích hợp làm sư đệ cho Thái Ất Chân Nhân cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Vì vậy Diệp Tiêu suy nghĩ một chút, liền có kế sách: "Được, bản tọa đã có duyên với các ngươi, liền thu các ngươi làm đệ tử.

Chỉ là các ngươi sinh ra đã là Đại La, căn nguyên bất phàm, nếu xếp ngang hàng với đệ tử nội môn thì không thích hợp.

Vậy nên bản tọa thu các ngươi làm ngoại môn đại đệ tử!" "Vậy

nên bản tọa thu các ngươi làm ngoại môn đại đệ tử!" Lời Diệp Tiêu vừa dứt, Triệu Công Minh và Tam Tiêu khẽ sững sờ, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra ý của Diệp Tiêu.

Chuyện đại đệ tử Phún Giáo là Thái Ất Chân Nhân, họ đã biết từ trước khi hóa hình.

Thái Ất Chân Nhân hiện tại chỉ là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, cũng không khó để cảm nhận ra.

Vì vậy từ cảnh giới hóa hình và căn nguyên mà nói, họ quả thực mạnh hơn Thái Ất Chân Nhân một chút.

Nếu không thì trong trận chiến Phong Thần của Hồng Hoang nguyên bản, Tam Tiêu vừa ra tay đã liên tiếp bắt sống Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên bao gồm cả Thái Ất Chân Nhân, tước đi tam hoa trên đỉnh đầu họ.

Có thể thấy dù là trong thời đại Phong Thần của Hồng Hoang nguyên bản, Thái Ất Chân Nhân trước mặt Tam Tiêu và Triệu Công Minh cũng tỏ ra không đủ sức.

Y có thể được Nguyên Thủy Thiên Tôn thu vào Xiển Giáo, cũng là vì Nguyên Thủy coi trọng phúc duyên sâu dày của Thái Ất Chân Nhân.

Vì thế, để Triệu Công Minh và Tam Tiêu cảnh giới Đại La đi làm sư đệ sư muội cho Thái Ất Chân Nhân, vừa gây áp lực cho Thái Ất Chân Nhân, cũng dễ khiến Triệu Công Minh và Tam Tiêu cảm thấy không tự tại.

Chương 131

Thái Ất Chân Nhân lại là đại đệ tử mà sư tôn Diệp Tiêu đã thu nhận, cũng không thể để làm sư đệ của Triệu Công Minh.

Vì vậy, sư tôn Diệp Tiêu thu nhận Triệu Công Minh làm ngoại môn đại đệ tử, quả thực là một phen hảo ý của sư tôn.

Vừa có thể tránh cho Thái Ất Chân Nhân, đại đệ tử của Phún Giáo, khỏi lúng túng, cũng vừa cho họ một đãi ngộ khoan dung và siêu nhiên khi là đệ tử của Phún Giáo.

Bởi vì xưng hô đại đệ tử của Triệu Công Minh không phải là ý thứ nhất thứ hai, mà là một cách gọi chung.

Tóm lại, sau này các đệ tử ngoại môn của Phún Giáo sẽ do Triệu Công Minh và Tam Tiêu đứng đầu.

"Đa tạ sư tôn, chúng tôi từ nay về sau, chính là ngoại môn đại đệ tử của sư tôn!" Triệu Công Minh và ba chị em Tam Tiêu lập tức bái tạ Diệp Tiêu.

Họ hiểu rằng, vì danh phận của họ, sư tôn đã phải tốn một phen khổ tâm.

Nhưng thực tế, quyết định này của Diệp Tiêu cũng là tham khảo từ Thông Thiên Giáo Chủ của Hồng Hoang nguyên bản.

Trong Hồng Hoang nguyên bản, sau khi Triệu Công Minh hóa hình, là một tán tu hùng mạnh một phương, tự do tự tại.

Thông Thiên Giáo Chủ sau khi gặp Triệu Công Minh đã vô cùng ngưỡng mộ, muốn thu Triệu Công Minh làm đệ tử, nhưng Triệu Công Minh lại không đồng ý.

Dù sao cũng đã quen tự do, lại là một đại năng thực lực mạnh mẽ,

ai lại muốn đột nhiên có một người quản thúc mình?

Cuối cùng Thông Thiên Giáo Chủ phải tốn một phen tâm tư mới thu nhận được Triệu Công Minh, nhưng trong Tiệt Giáo có rất nhiều đệ tử cảnh giới và căn nguyên không bằng Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh vừa không thể làm sư đệ cho những người không bằng mình, những đệ tử nhập môn trước đó cũng không thể vô cớ bị hạ danh phận.

Vì vậy Thông Thiên đã đặc biệt thiết lập một nhánh ngoại môn đại đệ tử, chuyên dùng để sắp xếp những đệ tử có căn nguyên thực lực bất phàm, giữa đường được thu nhận vào môn hạ.

Diệp Tiêu lúc này cũng có cảm hứng, lập nên ngoại môn đại đệ tử.

Chỉ là, lần này Triệu Công Minh chủ động bái nhập môn hạ của Diệp Tiêu, không giống như Thông Thiên Giáo Chủ, phải vội vàng ép thu nhận.

Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu không khỏi mỉm cười đắc ý.

Tuy không phải cố ý, nhưng y cũng đã hớt tay trên đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, lấy đức phục người, thu nhận còn đẹp hơn Thông Thiên Giáo Chủ nhiều!

"Ha ha, Diệp Tiêu đạo hữu, chúc mừng chúc mừng a!

Ồ không, bây giờ có lẽ bần đạo nên gọi là Phún Giáo Giáo chủ Diệp Thiên Đế mới phải!" Lúc này, một tiếng cười sảng khoái vang lên từ phía ngoài Thủ Dương Sơn.

Nghe thấy tiếng nói, Diệp Tiêu khẽ sững sờ, rồi trên mặt hiện lên một nụ cười đầy ý vị sâu xa.

Thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Diệp Tiêu vừa mới vì chuyện thu nhận Triệu Công Minh làm đệ tử mà nghĩ đến người bạn

tốt Thông Thiên của mình, kết quả là ngay sau đó đạo âm của Thông Thiên đã từ xa truyền đến, đã đến Thủ Dương Sơn!

Vì vậy, Diệp Tiêu mới sững sờ trước, rồi mỉm cười sau.

Sững sờ là vì không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ lại đến, khiến Diệp Tiêu trong khoảnh khắc đó cảm thấy, không lẽ Thông Thiên vì cảm giác được đệ tử vốn thuộc về mình bị hớt tay trên nên mới có cảm ứng mà đến.

Nhưng nụ cười đầy ý vị sâu xa của Diệp Tiêu là vì, cho dù Thông Thiên Giáo Chủ biết cũng không sao, dù sao mấy đệ tử này cũng không phải y chủ động muốn thu, là Triệu Công Minh chủ động muốn bái, không thể trách Diệp Tiêu được.

Hơn nữa, cho dù Triệu Công Minh chưa bái sư, nếu Thông Thiên đến, e rằng họ vẫn sẽ bái Diệp Tiêu làm sư ngay trước mặt Thông Thiên.

Như vậy, gã Thông Thiên này, chắc sẽ đỏ mặt lắm đây.

Đương nhiên, đây chỉ là những gì Diệp Tiêu nghĩ trong thoáng chốc.

Suy nghĩ kỹ một chút, Diệp Tiêu liền biết mục đích đến đây của Thông Thiên Giáo Chủ.

Là một trong số ít những người bạn mà Diệp Tiêu kết giao ở Hồng Hoang, Thông Thiên Giáo Chủ đến đây để chúc mừng Diệp Tiêu từ tận đáy lòng.

Vì vậy, Diệp Tiêu ngay lập tức mở cấm chế đại trận, đồng thời cười lớn nói: "Thông Thiên đạo hữu nói đùa rồi, giữa chúng ta, cần gì những lễ tiết rườm rà đó." Diệp Tiêu nói không sai, tôn hào của đại năng chủ yếu là để cho chúng sinh Hồng Hoang xưng hô, giữa các đại năng cùng thế hệ, quan hệ thân thiết không cần gọi tôn hào, gọi thẳng

tên không thêm chữ đạo hữu cũng được.

Giữa Diệp Tiêu và Thông Thiên, chính là mối quan hệ tâm đầu ý hợp như vậy.

Ừm, tuy Diệp Tiêu vừa mới hớt tay trên đệ tử của Thông Thiên, nhưng y mặt không đỏ tim không đập mà cảm thấy, mình và Thông Thiên là bạn bè tâm đầu ý hợp.

Dùng lời của Diệp Tiêu mà nói, tuy tôi chơi Thông Thiên một vố nhỏ, nhưng tôi coi Thông Thiên là bạn bè.

Dù sao những người mà tôi, Diệp Tiêu, không coi là bạn, ví dụ như Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Yêu Hoàng, bị tôi chơi thảm hơn nhiều!

Tôi và Thông Thiên là bạn, vì vậy sau này khi tôi chơi cậu, sẽ nương tay một chút!

"Diệp Tiêu đạo hữu, sao ta lại cảm thấy nụ cười của ngươi có vẻ hơi kỳ lạ?" Thông Thiên thuận theo cấm chế mà Diệp Tiêu mở ra, tiến vào Thủ Dương Cung, nhưng khi nhìn thấy nụ cười nhiệt tình trên mặt Diệp Tiêu, lại đột nhiên cảm thấy trong lòng không yên.

Tuy Thông Thiên không biết Diệp Tiêu vừa nghĩ gì, nhưng trong khoảnh khắc đó, y như có cảm giác, giống như một con cừu non bị một con hổ lớn nhìn chằm chằm.

Chính xác mà nói, là cảm giác như dê vào miệng cọp.

Chương 132

Điều này khiến Thông Thiên có chút hoảng: "Diệp Tiêu đạo hữu, với quan hệ của chúng ta, ngươi sẽ không tính kế ta chứ?" Những ngày qua, Thông Thiên đương nhiên cũng biết Diệp Tiêu là một người ngoài mặt là thỏ trắng, sau lưng lại là một con hổ lớn hung ác, từ việc nhị ca Nguyên Thủy Thiên Tôn và hai vị hoàng giả của Yêu tộc bị chơi đến khóc không ra nước mắt là có thể thấy.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc Thông Thiên và Diệp Tiêu giao hảo, bởi vì Thông Thiên cảm thấy, mình và vị Diệp Tiêu đạo hữu này vô cùng hợp ý.

Cũng biết vị đạo hữu này đối với bạn bè không có ác ý.

Đương nhiên, bây giờ Thông Thiên cũng nghĩ như vậy, chỉ là cảm giác bất an trong khoảnh khắc đó khiến Thông Thiên cảm thấy hơi hoảng.

Dù sao tuy tin chắc Diệp Tiêu sẽ không mưu hại mình, nhưng khó đảm bảo Diệp Tiêu không tính kế mình một chút.

Dù sao tư duy của vị đạo hữu này, Thông Thiên có lúc thật sự không nắm bắt được. ...

Nhìn bộ dạng hoảng hốt của Thông Thiên, Diệp Tiêu liền bật cười.

Thông Thiên không hổ là một trong những người đàn ông mạnh nhất Hồng Hoang ngoài Diệp Tiêu.

Dù không dựa vào suy diễn, thần niệm linh giác quả thực rất nhạy bén.

Tuy không biết cụ thể Diệp Tiêu đã làm gì, nhưng y lại có thể bản

năng cảm giác được, Diệp Tiêu dường như đã tính kế y một chút.

"Ha ha, Thông Thiên đạo hữu nói đùa rồi.

Giữa chúng ta là quan hệ gì chứ?

Ta, Diệp Tiêu, có tính kế ai cũng không thể tính kế ngươi được!" Đương nhiên, ngoài mặt Diệp Tiêu chắc chắn không thể thừa nhận, y làm ra vẻ mặt hiền lành vô hại, cười lớn mời Thông Thiên vào Thủ Dương Cung: "Thông Thiên đạo hữu, mời!" Nói rồi, Diệp Tiêu còn nói với đệ tử đang đứng hầu bên cạnh là Thái Ất Chân Nhân: "Thái Ất, đi hái một ít linh quả trên núi, bản tọa muốn chiêu đãi Thông Thiên sư bá!" Trong lời nói của Diệp Tiêu không hề có chút khách sáo, trực tiếp để đệ tử của mình coi Thông Thiên Giáo Chủ là sư bá.

Ở một mức độ nào đó, điều này thể hiện sự công nhận của Diệp Tiêu đối với Thông Thiên Giáo Chủ, khiến trái tim đang treo lơ lửng của Thông Thiên Giáo Chủ hơi thả lỏng xuống.

Sau khi vào Thủ Dương Cung, Diệp Tiêu, giáo chủ của Phún Giáo, và Thông Thiên Giáo Chủ phân ngôi chủ khách ngồi xuống.

Thông Thiên Giáo Chủ thở phào một hơi, mới cười nói: "Đạo hữu vừa mới nhập Chuẩn Thánh không lâu, lại được đại cơ duyên liên tiếp bước vào Chuẩn Thánh lục trọng thiên, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Bần đạo ở đây, trước tiên xin chúc mừng đạo hữu!" Diệp Tiêu cũng cười: "Thông Thiên đạo hữu khách khí rồi, với tư chất và căn nguyên của đạo hữu, nay lại lĩnh ngộ được chân nghĩa của chữ 'Tiệt', lại là một trong các Thánh nhân thiên định, e rằng không lâu nữa sẽ có thể thành thánh." Thông Thiên nghe vậy, trên mặt cũng cười nói: "Ai, đạo hữu đừng đùa với bần đạo nữa.

Lão sư đã nói, muốn trở thành Thiên Đạo Thánh nhân thực sự viên

mãn, cho dù đã trảm tam thi, cũng phải mượn công đức mới có thể viên mãn.

Nay các sinh linh kiệt xuất của Hồng Hoang đều tụ tập bên ngoài cổng Thủ Dương Sơn, chờ bái nhập Phún Giáo của ngươi.

Tiệt Giáo của bần đạo và các giáo thống của mấy vị Thánh nhân thiên định khác, gần như không ai hỏi đến.

Ai, nơi của đạo hữu náo nhiệt như vậy, thật khiến người ta ghen tị!

Bần đạo ở đây, lại một lần nữa chúc mừng đạo hữu Phún Giáo đại hưng, đệ tử hưng vượng!" Ý tứ trong lời nói của Thông Thiên tuy có vẻ ghen tị và than khổ, nhưng ngữ khí lại mang sự chúc mừng từ tận đáy lòng.

Diệp Tiêu cũng hiểu, Thông Thiên Giáo Chủ ngưỡng mộ thì chắc chắn có, nhưng ghen tị thì không thể nói đến, tâm tính và độ lượng của Thông Thiên tuyệt không thể so sánh với kẻ hẹp hòi như Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Miệng nói ghen tị, cũng là đang đùa với Diệp Tiêu mà thôi.

Bởi vì người thực sự ghen tị sẽ không nói ra.

"Xem đạo hữu nói kìa, Phún Giáo của ta dù có náo nhiệt đến đâu, cũng không thể thu hết tất cả sinh linh của Hồng Hoang.

Thông Thiên đạo hữu hữu giáo vô loại, chỉ cần sau này định được đạo thống đạo trường, chắc chắn ngưỡng cửa Tiệt Giáo cũng sẽ bị đạp vỡ!

Với sự bao dung khoáng đạt của đạo hữu, sau này Tiệt Giáo tất sẽ có cảnh tượng vạn tiên triều bái hùng vĩ!" Diệp Tiêu cười lớn nói, khiến Thông Thiên nghe vậy cũng vô cùng vui vẻ.

Bỗng nhiên, tầm mắt của Thông Thiên lướt qua đại đệ tử Phún Giáo là Thái Ất Chân Nhân, quét qua bốn người Triệu Công Minh và Tam Tiêu đang đứng hầu hai bên đại điện, liền sững sờ.

"Đạo hữu, không biết vì sao, bần đạo cảm thấy mình và mấy người này có duyên phận không cạn." Sau khi sững sờ một chút, Thông Thiên nhíu mày, trên mặt mang theo vài phần do dự và khó hiểu mở lời.

Diệp Tiêu đối diện, trong lòng liền bật cười.

Có thể không có duyên sao?

Nếu Triệu Công Minh không gặp Diệp Tiêu, phần lớn cuối cùng sẽ bị Thông Thiên thu làm ngoại môn đại đệ tử.

Nhưng bây giờ... xin lỗi nhé, bị bản tọa hớt tay trên rồi!

Nhưng Diệp Tiêu đương nhiên không thể nói thẳng ra như vậy, chỉ thấy y cười ha hả nói: "Mấy người này là đệ tử ta mới thu nhận.

Vốn là một luồng gió mát tiên thiên và ba đám mây linh sinh ra linh vận, khi phiêu du trên bầu trời Thủ Dương Sơn, tình cờ bị ta điểm hóa, nên muốn bái ta làm sư.

Chỉ vì bản tọa đã có đệ tử là Thái Ất, mấy người họ xuất thân đã là Đại La, cũng không tiện thu vào nội môn.

Chương 133

Vì vậy ta đặc biệt thiết lập một ngoại môn, thu làm ngoại môn đại đệ tử.” Trong lời nói của Diệp Tiêu, không hề che giấu việc chỉ ra lai lịch của Triệu Công Minh, còn đặc biệt nhấn mạnh một câu, là Triệu Công Minh chủ động bái sư, khi Diệp Tiêu thu nhận cũng rất khó xử.

Điều này khiến Thông Thiên Giáo Chủ có chút không nói nên lời...

Vị Diệp Tiêu đạo hữu này thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Cả Hồng Hoang đệ tử có tư chất tốt, gần như đều chủ động tìm đến cửa!

Điều này khiến Thông Thiên Giáo Chủ lúc này thực sự có chút ngưỡng mộ và nóng mắt.

Đặc biệt là không biết vì sao, Thông Thiên Giáo Chủ thực sự cảm thấy, mình và Triệu Công Minh vốn nên có một đoạn duyên phận.

“Đạo hữu đừng suy nghĩ nhiều, đã là đệ tử của đạo hữu, bần đạo tự nhiên không nên nói nhiều.

Chỉ là khoảnh khắc vừa rồi, bần đạo thực sự cảm thấy dường như có chút duyên pháp với họ.” Thông Thiên Giáo Chủ vừa ái ngại xin lỗi, vừa chìm vào trầm tư, tính cách của y thẳng thắn phóng khoáng như vậy, không giả tạo trước mặt người khác, có gì nói đó.

Nhìn bộ dạng nhíu mày trầm tư của Thông Thiên Giáo Chủ, trong mắt Diệp Tiêu loé lên một tia tinh quang thú vị, nụ cười hiền lành vô hại quen thuộc lại hiện ra: “Ai nha, đạo hữu đã cảm thấy có chút duyên phận với họ.

Mà họ lại là đệ tử ta mới thu.

Điều này chứng tỏ trong cõi u minh, đạo hữu có duyên với Phún

Giáo của ta a!

Nếu đã như vậy, đạo hữu không ngại thuận theo thiên ý, nhập vào Phún Giáo của ta kết một đoạn thiện duyên.

Với quan hệ của ta và đạo hữu, cũng sẽ không bạc đãi đạo hữu, nếu đạo hữu nhập vào Phún Giáo của ta, sẽ là phó giáo chủ của bản giáo!

Đương nhiên, đạo hữu ở Tiệt Giáo vẫn là giáo chủ, ở Phún Giáo của ta chỉ là thuận thế kết duyên, treo một cái danh.

Sau này giữa Phún Giáo và Tiệt Giáo của chúng ta cũng có tình nghĩa như tay chân.

Như vậy, chẳng phải là quá tốt đẹp sao?" Lời Diệp Tiêu vừa dứt, trong Thủ Dương Cung lập tức yên tĩnh.

Thông Thiên Giáo Chủ vốn vừa cầm một quả linh quả chuẩn bị thưởng thức, tay liền cứng đờ giữa không trung.

Nhìn nụ cười hiền lành vô hại trên mặt Diệp Tiêu, cảm giác hoảng hốt trong lòng Thông Thiên lại ùa về.

Vị đạo hữu này, mỗi khi lộ ra vẻ mặt này, chính là lúc sắp gài bẫy người khác, điều này ở Hồng Hoang đã trở thành bí mật mà các đại năng đều ngầm hiểu!

"Đạo...

đạo hữu nói đùa rồi..." Sau khi ngây người một lúc lâu, trên mặt Thông Thiên lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, có chút hoảng hốt nói.

Tuy lời của Diệp Tiêu nghe không có vấn đề gì, đối với Thông Thiên và Tiệt Giáo dường như đều rất có lợi, nhưng Thông Thiên luôn cảm thấy, dường như có chỗ nào đó không đúng.

Nhìn bộ dạng hoảng hốt của Thông Thiên, Diệp Tiêu cũng không vội, chỉ khẽ xua tay cười nói: "Nếu đạo hữu cảm thấy không ổn, cứ coi như ta chưa nói lời này." Diệp Tiêu vừa xua tay, trong lòng Thông Thiên lại có chút lúng túng, nhìn vị Diệp Tiêu đạo hữu này một bộ thái độ tùy duyên, cũng không giống như muốn gài bẫy mình, nếu mình từ chối, chẳng phải là phụ lòng tốt của Diệp Tiêu đạo hữu sao?

Vì vậy, Thông Thiên Giáo Chủ thật thà suy nghĩ một chút, để không phụ lòng tốt của Diệp Tiêu đạo hữu, liền gật đầu nói: "Được, đạo hữu đã cho bần đạo một cái mặt mũi, bần đạo sao có thể phớt lờ hảo ý của đạo hữu?

Ở Phún Giáo, bần đạo sẽ treo một cái danh!" "Ở Phún Giáo, bần đạo sẽ treo một cái danh!" Câu nói của Thông Thiên Giáo Chủ vừa rơi xuống trong Thủ Dương Cung, trên mặt Diệp Tiêu liền hiện lên một nụ cười đầy ý vị sâu xa: "Ha ha, không hổ là Thông Thiên đạo hữu, quả nhiên sảng khoái!" Diệp Tiêu biết, Thông Thiên Giáo Chủ không phải là người như Nguyên Thủy Thiên Tôn, một lời nói ra, tứ mã nan truy.

Đã đồng ý, vậy thì chuyện treo danh phó giáo chủ Phún Giáo đã là ván đã đóng thuyền.

Đừng nhìn chỉ là một cái treo danh, nhưng ở Hồng Hoang nơi mọi việc đều phải giảng cứu nhân quả, lại không đơn giản như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ đã đồng ý làm phó giáo chủ Phún Giáo, vậy thì từ nay về sau, trên phương diện nhân quả đã bị buộc chặt với Phún Giáo.

Khí vận của vị Thánh nhân thiên định Thông Thiên cũng sẽ được phân một phần vào Phún Giáo là điều đương nhiên.

Tiệt Giáo do Thông Thiên Giáo Chủ làm chính giáo chủ cũng sẽ ở một mức độ nào đó trở thành một phân nhánh quan trọng của Phún

Giáo.

Khí vận vạn tiên triều bái của Tiệt Giáo sau này, Diệp Tiêu, giáo chủ của Phún Giáo, cũng có thể chia sẻ một phần.

Đương nhiên, sở dĩ Diệp Tiêu nảy sinh ý định để Thông Thiên gia nhập Phún Giáo làm phó giáo chủ, không chỉ đơn giản là để gài Thông Thiên Giáo Chủ và lấy một phần khí vận của Tiệt Giáo.

Dù sao Thông Thiên và Tiệt Giáo dù có hội tụ nhiều khí vận đến đâu, nhưng lại không có pháp bảo trấn áp khí vận, đến lúc Phong Thần Đại Kiếp ập đến, trên dưới Tiệt Giáo đều sẽ hóa thành tro bụi.

Nhưng, Thông Thiên Giáo Chủ bây giờ ở Phún Giáo của Diệp Tiêu đã trở thành phó giáo chủ treo danh, đồng thời lại là giáo chủ của Tiệt Giáo, Tiệt Giáo do y thành lập sẽ tương đương với một sự phát triển và phân đà của Phún Giáo.

Vậy thì chí bảo trấn áp khí vận của Phún Giáo Diệp Tiêu cũng tự nhiên có thể giúp Thông Thiên và Tiệt Giáo trấn áp khí vận.

Tóm lại, bất kể là đối với Diệp Tiêu hay Thông Thiên Giáo Chủ, đây đều là một cuộc song thắng.

Vừa có thể khiến Phún Giáo càng thêm hùng mạnh, để Diệp Tiêu hội tụ khí vận công đức của hai giáo Phún-Tiệt, cũng có thể trấn áp khí vận của Tiệt Giáo, giúp Tiệt Giáo tránh xa vận mệnh gặp kiếp nạn.

Đương nhiên rồi, như vậy, Tiệt Giáo cũng tương đương với việc có một phần cổ phần lớn của Diệp Tiêu, Diệp Tiêu cũng tự nhiên không thể để Tiệt Giáo mà mình đầu tư đi theo con đường bị hủy diệt nguyên bản.

Đến lúc đó, Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Giáo của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn muốn để Tiệt Giáo nhập kiếp,

cứ nằm mơ đi!

Chương 134

Thậm chí theo tình hình hiện tại của Hồng Hoang, vì có sự tồn tại của Phún Giáo, nên đến lúc đó Phún Giáo có thể sẽ bị những kẻ đó coi là cái gai trong mắt, không chừng sẽ định Phún Giáo là chủ lực ứng kiếp, Tiệt Giáo trở thành phụ đái.

Nếu đã như vậy, tại sao Diệp Tiêu không sớm tính toán ngay từ bây giờ, để Phún Giáo và Tiệt Giáo hình thành một liên minh không thể phá vỡ, đến lúc đó đánh cho Tây Phương Giáo và Xiển Giáo một trận tơi bời?

Dù Thiên Đạo có muốn giáng xuống Phong Thần Đại Kiếp, muốn các giáo phái tương tàn, cũng phải xem xem bên nào nắm đấm cứng hơn một chút!

Nắm đấm của ai lớn, người đó có thể tiễn người khác đi ứng kiếp!

"Ha ha, Thông Thiên đạo hữu đã treo danh ở Phún Giáo của ta, làm phó giáo chủ của Phún Giáo, vậy thì không chỉ hai ta là bạn bè huynh đệ.

Hai giáo của chúng ta càng như một nhà." Diệp Tiêu trong lòng vui sướng, nhìn Thông Thiên cười lớn nói, khiến Thông Thiên, một người rộng rãi, tính tình trượng nghĩa, cũng liên tục gật đầu.

Thông Thiên thẳng thắn không sai, nhưng cũng không phải là người không phân biệt tốt xấu.

Tuy Thông Thiên hiện tại không thể dự đoán được những kiếp nạn trong tương lai như Phong Thần Đại Kiếp, nhưng y cũng biết, làm phó giáo chủ Phún Giáo, đối với y và Tiệt Giáo cũng vô cùng có lợi.

Trước khi Thông Thiên thành thánh, vị Diệp Tiêu đạo hữu vô địch dưới Thánh nhân này không nghi ngờ gì là một cái đùi lớn.

Diệp Tiêu sẽ gài Nguyên Thủy, sẽ gài Tây Phương, cũng sẽ ra tay tàn nhẫn với Yêu tộc, nhưng chẳng lẽ lại ra tay với người nhà chứ?

Hơn nữa, về vấn đề khí vận, Thông Thiên cũng có hiểu biết.

Khi Hồng Quân phân bảo, đại ca Thái Thanh được tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, là một phần của rìu Bàn Cổ hóa thành, có công đức khai thiên, có thể trấn áp khí vận.

Nhị ca Nguyên Thủy được Bàn Cổ Phiên, cũng là một phần của rìu Bàn Cổ hóa thành, có thể trấn áp khí vận.

Hơn nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn được Chư Thiên Khánh Vân, tuy không phải là một trong tam bảo khai thiên, nhưng là do thanh khí từ trái tim Bàn Cổ hóa thành, cũng là chí bảo phòng ngự, có thể trấn áp khí vận.

Duy chỉ có Thông Thiên được Tru Tiên Kiếm Trận, tuy phi tứ thánh bất khả phá, cũng có thể sánh ngang tiên thiên chí bảo, nhưng cuối cùng sát phạt có thừa, công đức không đủ, không thể trấn áp khí vận.

Bây giờ, Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân mà nhị ca Nguyên Thủy có được đều đã bị vị Diệp Tiêu đạo hữu này tính kế lấy đi, Xiển Giáo sau này không còn chí bảo trấn áp khí vận, Phún Giáo của Diệp Tiêu lại có hai kiện!

Thông Thiên Giáo Chủ treo danh phó giáo chủ ở Phún Giáo, vậy thì Tiệt Giáo cũng thông qua vị giáo chủ này mà có nhân quả với Phún Giáo, có thể hưởng thụ sự che chở của Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân, cũng có bảo vật trấn áp khí vận.

Trong tay Thông Thiên Giáo Chủ lại có Tru Tiên Kiếm Trận và các

đại sát khí, đại sát trận khác, cũng bổ sung cho bảo vật khí vận của Phún Giáo.

Thậm chí có thể nói, Phún Giáo và Tiệt Giáo kết minh, ở Hồng Hoang tương lai, sẽ không còn sợ hãi gì!

Các giáo thống khác dù có hợp lực công phạt hai giáo Phún-Tiệt cũng không sợ!

Nghĩ đến đây, Thông Thiên nhận tình của Diệp Tiêu, lập tức cất giọng đáp lại: "Đạo hữu nói đúng, từ nay về sau, hai giáo chúng ta như một nhà.

Sau này dù Hồng Hoang có xảy ra biến cục gì, huynh đệ chúng ta dẫn dắt đệ tử hai giáo, đều có thể cười nhìn phong vân Hồng Hoang!" Tiếng cười sảng khoái của Thông Thiên từ trong Thủ Dương Cung vang vọng ra tận ngoài Thủ Dương Sơn.

Những sinh linh Hồng Hoang đang chờ bái sư ở ngoài Thủ Dương Sơn nghe thấy, trên mặt ai nấy đều tràn đầy vẻ kích động và chấn động!

Thông Thiên Giáo Chủ lại kết minh với Phún Giáo, dường như còn trở thành phó giáo chủ của Phún Giáo?

Sau này Phún Giáo và Tiệt Giáo là một nhà rồi!

Như vậy, danh vọng của Phún Giáo chẳng phải sẽ càng lớn mạnh hơn sao?

Dù sao giáo chủ đã là đại năng đệ nhất Hồng Hoang Diệp Tiêu, lại có thêm vị Thánh nhân thiên định Thông Thiên gia nhập.

Hơn nữa vị Thánh nhân thiên định này lại cam tâm làm phó!

Phún Giáo quả thực sắp ngầu bá cháy rồi!

Trong chốc lát, những sinh linh muốn bái sư này càng hạ quyết

tâm, cho dù không làm được đệ tử ký danh của Phún Giáo, cầu xin làm chân tạp vụ cũng phải ở lại Phún Giáo!

Trong Thủ Dương Cung, sau khi Thông Thiên cũng công nhận cách nói "một nhà" của Diệp Tiêu, nụ cười trên mặt Diệp Tiêu càng thêm thoải mái: "Nếu đã như vậy, vậy thì Thông Thiên đạo hữu, chúng ta một nhà không nói hai lời.

Ta mới thu nhận mấy đệ tử, xuất thân đã là cảnh giới Đại La, nhưng trong tay ta lại không có pháp bảo thích hợp để cho.

Trước đó khi Đạo Tổ phân bảo, ngoài Tru Tiên Kiếm Trận ra, không phải còn có Định Hải Châu, Kim Giao Tiễn và nhiều pháp bảo khác sao.

Đạo hữu vừa rồi cũng nói, cảm thấy có duyên với mấy đệ tử của ta.

Vì vậy ta thấy chắc là Định Hải Châu, Kim Giao Tiễn các loại, có duyên với mấy đồ đệ của ta.

Cho nên đạo hữu không ngại ban mấy món bảo bối đó cho mấy đệ tử của ta đi.

Dù sao đạo hữu cũng không dùng đến..." Lời Diệp Tiêu vừa dứt, nụ cười trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ liền đột nhiên cứng đờ...

Trong nháy mắt, nụ cười của Thông Thiên Giáo Chủ cứng đờ, trên trán phảng phất như hiện ra ba dấu chấm hỏi to đùng!

Vốn dĩ khi nghe Diệp Tiêu nói câu "người một nhà không nói lời hai lòng", Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng vui mừng, cảm thấy Diệp Tiêu đạo hữu này quả thật tâm ý tương thông, không hề khách sáo, đã hoàn toàn đứng về phía mình.

Chương 135

Nhưng y không ngờ rằng, câu "người một nhà không nói lời hai lòng" chỉ là một câu nói lót đường đầy dụng ý!

Vừa dứt lời người một nhà, quay ngoắt một cái, giọng điệu của Diệp Tiêu đã thay đổi, lộ rõ ý đồ!

Hóa ra mục đích của những lời lót đường phía trước là nhắm vào mấy món pháp bảo trong tay Thông Thiên!

Giây phút này, Thông Thiên cuối cùng cũng hiểu ra, vị đạo hữu này cũng là hạng người như nhau cả thôi!

Hoàn toàn là một tên gian thương lớn chỉ thích chiếm tiện nghi chứ không chịu thiệt!

Diệp Tiêu kéo Thông Thiên xuống nước, để Phún Giáo và Tiệt Giáo kết minh, vừa có lợi cho Phún Giáo của Diệp Tiêu, cũng giúp đỡ Tiệt Giáo của Thông Thiên không ít, có thể gọi là đôi bên cùng có lợi.

Nhưng chỉ cùng có lợi thôi thì chưa đủ, vị Diệp Tiêu đạo hữu này còn muốn moi thêm chút đồ từ chỗ Thông Thiên!

Định Hải Châu và Kim Giao Tiễn của Thông Thiên có duyên với mấy đệ tử của Diệp Tiêu ư?

Dù sao thì Thông Thiên cũng không dùng đến?

Nghe xem, đây là tiếng người sao?

Diệp Tiêu thu nhận mấy đệ tử tư chất không tồi, hóa ra pháp bảo lại phải do ta, phó giáo chủ Thông Thiên này cung cấp à?

Đúng là mấy món pháp bảo như Định Hải Châu và Kim Giao Tiễn, đối với Thông Thiên Giáo Chủ sở hữu Tru Tiên Kiếm Trận mà nói, thì

quả thực gần như không dùng đến.

Nhưng Thông Thiên không dùng, sau này có thể ban cho đệ tử dưới trướng Tiệt Giáo mà.

Dù sao thì mấy món đó, mỗi món đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là loại mà ngay cả những tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng phải thèm nhỏ dãi.

Bây giờ, Diệp Tiêu đạo hữu chỉ bằng vài lời nói suông, một câu "người một nhà không nói lời hai lòng" đã muốn moi mấy món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo từ trong túi Thông Thiên ra ư?

Tính tình Thông Thiên thẳng thắn, nhưng không phải kẻ ngốc đâu nhé!

Trong lòng, Thông Thiên không khỏi dở khóc dở cười nói: "Diệp Tiêu đạo hữu ơi là Diệp Tiêu đạo hữu, nếu nói về mưu kế, trong cả Hồng Hoang này nếu ngài tự nhận mình thứ hai, thì không ai dám nhận thứ nhất đâu!

Bần đạo vốn đến Thủ Dương Sơn để chúc mừng đạo hữu giáo thống đại hưng, cảnh giới đại thành, kết quả lại bị đạo hữu dăm ba câu đã lừa bịp thành phó giáo chủ Phún Giáo.

Rồi quay ngoắt một cái, đạo hữu lại nhòm ngó mấy món pháp bảo của bần đạo, mưu kế này quả thực khiến bần đạo cam bái hạ phong a!" Đương nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ nói những lời này với giọng điệu trêu chọc, đối với mưu kế của Diệp Tiêu, ngoài thán phục ra thì không hề tức giận.

Dù sao thì việc Thông Thiên treo danh phó giáo chủ Phún Giáo cũng có lợi cho Thông Thiên và Tiệt Giáo sau này, chỉ riêng điểm này thôi, Thông Thiên đã nợ Diệp Tiêu một ân tình.

Về phần chút mưu kế này của Diệp Tiêu, Thông Thiên Giáo Chủ

cũng biết, nếu Diệp Tiêu thật sự có ác ý, thì sẽ không như bây giờ, chỉ cười cười nói nói gài bẫy trong lời nói.

Y sẽ giống như cách đối đãi với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Yêu tộc, gài bẫy cho đến khi đối phương thân tàn ma dại, thậm chí sẽ trực tiếp nhắm vào Tru Tiên Kiếm Trận!

Nghe Thông Thiên trêu chọc, Diệp Tiêu lại không hề đỏ mặt, tiếp tục cười tươi nói: "Xem đạo hữu nói kìa, cái gì gọi là mưu kế chứ đạo hữu.

Chúng ta là huynh đệ, hai giáo chúng ta cũng là một nhà, của ngươi hay của ta, chẳng phải đều là của chúng ta cả sao.

Xem này, ta đến cả Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp khí vận cũng lấy ra rồi, lẽ nào lại thèm muốn mấy món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay đạo hữu?

Ta chỉ cảm thấy, mấy món pháp bảo đó của đạo hữu quả thực có duyên với mấy đệ tử của ta mà thôi!" Lời Diệp Tiêu vừa dứt, Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi thầm đảo mắt.

Mẹ nó chứ lấy cả Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp khí vận ra nói!

Hóa ra cái Tiên Thiên Chí Bảo đó không phải vẫn nằm trong tay Diệp Tiêu đạo hữu hay sao?

Về phần trấn áp khí vận, chẳng phải trấn áp một giáo cũng là trấn áp, trấn áp hai giáo cũng là trấn áp ư?

Hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay ngươi có mất miếng thịt nào đâu!

Ta, Thông Thiên, hôm nay cho đệ tử ngươi mấy món Cực phẩm Linh Bảo, sau này Tiệt Giáo có đệ tử, Thông Thiên sẽ thiếu mất mấy món pháp bảo tốt có thể ban cho đệ tử.

Khoản này, Thông Thiên không ngốc, sao lại không tính rõ được.

Hơn nữa, dù hai giáo là một nhà, thì anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng chứ!

Nhưng Thông Thiên lại không nói ra những lời phàn nàn này, dù sao thì điểm cuối cùng, Thông Thiên lại cảm thấy Diệp Tiêu nói không sai.

Vừa vào Thủ Dương Cung, y đã cảm thấy có chút duyên phận với Triệu Công Minh, một khi Triệu Công Minh và Tam Tiêu đã là đệ tử của Diệp Tiêu, Thông Thiên tự nhiên sẽ không nói nhiều.

Diệp Tiêu đã mở lời, Thông Thiên lại cảm thấy có duyên với mấy người họ, mấy món Cực phẩm Linh Bảo, cho thì cũng cho rồi.

Thông Thiên cũng không phải người keo kiệt.

Huống hồ, Tiệt Giáo sau này có thể có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp khí vận, giá trị còn lớn hơn nhiều so với mấy món Cực phẩm Linh Bảo.

Trong Hồng Hoang, pháp bảo không thiếu, nhưng thứ có thể trấn áp khí vận thì chỉ có vài món mà thôi.

Chương 136

Nếu đổi lại là đạo thống của đại năng khác, chỉ sợ chủ động cầu xin Diệp Tiêu che chở đạo thống, Diệp Tiêu đạo hữu có lẽ còn không đồng ý!

Cho nên, sau một hồi suy nghĩ, Thông Thiên Giáo Chủ có chút bất đắc dĩ lắc đầu than thở: "Ai da, sự tinh ranh của đạo hữu, thật khiến bần đạo khâm phục.

Có lẽ bần đạo vốn không nên đến Thủ Dương Cung mới phải, quả thực là dê vào miệng cọp a!" Tuy miệng nói như vậy, nhưng tay của Thông Thiên Giáo Chủ lại không hề keo kiệt, trực tiếp lấy ra hai mươi tư viên Định Hải Châu, Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Phược Long Tác bốn món pháp bảo, lơ lửng giữa không trung.

Diệp Tiêu thấy vậy, liền cười nói: "Ta biết Thông Thiên đạo hữu là người sảng khoái mà." Nói đoạn, Diệp Tiêu nhìn về phía mấy vị đệ tử Triệu Công Minh và Tam Tiêu nói: "Đồ nhi, còn không mau tạ ơn Thông Thiên sư bá ban thưởng hậu hĩnh?" Lời Diệp Tiêu vừa dứt, bốn người Triệu Công Minh và Tam Tiêu liền tươi cười bước lên: "Đa tạ Thông Thiên sư bá ban bảo vật!" Mấy món bảo vật này, trong Hồng Hoang nguyên bản, vốn do Triệu Công Minh nắm giữ, nay tuy nhân duyên đưa đẩy bái nhập Phún Giáo, nhưng vừa thấy những pháp bảo này, liền sinh ra cảm giác thân thiết trời sinh, cho nên nhận được bảo vật, lúc này vô cùng vui mừng.

Họ cũng ngày càng bội phục thủ đoạn của sư tôn.

Chiêu này của sư tôn thật cao tay, cứ dùng lời nói tâng bốc Thông Thiên sư bá, chẳng cần trả giá gì thực tế, đã moi được bốn món Cực phẩm Linh Bảo!

Đồng thời, họ cũng cảm động trước tấm lòng của sư tôn Diệp Tiêu.

Sau khi Triệu Công Minh và Tam Tiêu chia nhau pháp bảo, Diệp Tiêu không biết vô tình hay cố ý, lại tiếp tục mở lời: "Thông Thiên sư bá, cũng giống như sư tôn, đều là người một nhà với các con.

Phải tôn trọng sư bá như tôn trọng sư tôn, sau này có khó khăn gì, cũng đừng khách sáo với sư bá..." Lời Diệp Tiêu chưa dứt, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ lại "lộp bộp" một tiếng, thầm đảo mắt. ...

Không trách Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cứ đảo mắt liên hồi, thật sự là vì lời nói của Diệp Tiêu quá mức không giống tiếng người!

Ban đầu, Diệp Tiêu nói với Triệu Công Minh, phải coi Thông Thiên sư bá như người một nhà, tôn trọng Thông Thiên như tôn trọng Diệp Tiêu, trong lòng Thông Thiên còn đang sung sướng, cảm thấy Diệp Tiêu đạo hữu tuy moi mất mấy món pháp bảo, nhưng rất biết cách cư xử.

Nhưng khi Diệp Tiêu nói "có khó khăn gì cũng đừng khách sáo với Thông Thiên sư bá", Thông Thiên lập tức lĩnh hội, e rằng đây mới là trọng điểm của gã Diệp Tiêu này!

Cái gì gọi là sau này có khó khăn, đừng khách sáo với Thông Thiên sư bá?

Chẳng phải là đang cổ vũ đám đệ tử này, sau này có nhu cầu gì cứ tìm Thông Thiên đòi lợi ích sao?

Cho nên, trong lòng Thông Thiên mới "lộp bộp" một tiếng, lập tức đứng dậy, mặt đầy cảnh giác cười nói: "Diệp Tiêu đạo hữu, bần đạo đột nhiên nhớ ra, còn có chút việc chưa xong, xin cáo từ trước!" Nói xong, Thông Thiên vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, như thể phía sau

có sự tồn tại kinh khủng nào đó đang đuổi theo.

"Ai da, đạo hữu có việc gấp, cũng phải đợi ta chiêu đãi đạo hữu một phen đã chứ.

Vừa hay ở hậu sơn của ta có một cây Hỏa Phượng Đằng, quả sắp chín rồi, đạo hữu không ngại thì nếm thử một phen.

Hỏa Phượng Đằng là đại cơ duyên ta ngẫu nhiên có được, so với thập đại Tiên Thiên Linh Căn cũng không kém bao nhiêu đâu!" Phía sau, nhìn bộ dạng vội vã chạy đi của Thông Thiên, Diệp Tiêu mặt vẫn tươi cười, ra vẻ nhiệt tình giữ khách.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, tốc độ rời khỏi Thủ Dương Cung lại càng nhanh hơn, thi triển thần thông Súc Địa Thành Thốn, vài bước đã ra ngoài Thủ Dương Sơn.

Đùa gì thế?

Thông Thiên đến Thủ Dương Sơn một chuyến, chẳng chiếm được gì của Diệp Tiêu, còn trở thành phó giáo chủ Phún Giáo, bị lừa mất mấy món Cực phẩm Linh Bảo.

Nếu thật sự ăn một quả Hỏa Phượng của Diệp Tiêu, chẳng phải sẽ bị Diệp Tiêu moi nhiều hơn sao?

Thậm chí có khả năng ăn một quả Hỏa Phượng, quay đầu phải trả lại cả bộ Tru Tiên Kiếm Trận!

Linh quả của Diệp Tiêu dễ ăn như vậy, tiện nghi của Diệp Tiêu dễ chiếm như vậy sao?

Cho nên, khi Diệp Tiêu định lấy Hỏa Phượng Quả ra chiêu đãi, Thông Thiên mới chạy nhanh hơn.

Bởi vì y cảm thấy, nếu không đi nhanh, không chừng sẽ bị Diệp Tiêu lừa thêm nữa!

Nhìn bóng lưng rời đi của Thông Thiên Giáo Chủ, Diệp Tiêu ra vẻ vô tội than thở một tiếng: "Ai, Thông Thiên đạo hữu, ta thật sự chỉ mời ngươi ăn mấy quả Hỏa Phượng thôi mà, sao lại nghĩ bản tọa phúc hắc như vậy chứ?" Thái Ất Chân Nhân đứng hầu bên cạnh, khóe miệng liền giật giật: "Sư tôn, không phải chuyện gì khác, mấu chốt là Thông Thiên sư bá bị ngài lừa một phen, đã có bóng ma tâm lý.

Ngài chủ động mời ngài ấy ăn linh quả, chẳng phải càng khiến ngài ấy lo lắng ngài sẽ lừa thêm nhiều thứ hơn sao?" Phải nói rằng, Thái Ất Chân Nhân không hổ là tồn tại có tư chất của một lão âm dương sư, dù lúc này đang cung kính nói chuyện với sư tôn, cũng khiến Diệp Tiêu không khỏi bĩu môi: "Hừ!

Vi sư lừa gạt lúc nào?

Chẳng phải vì mấy đệ tử các ngươi mà lo nát cả tim sao?

Nếu không có vi sư lừa đông lừa tây, Tru Tà Kiếm, Định Hải Châu, Kim Giao Tiễn các loại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay các ngươi từ đâu mà có?" Nghe lời Diệp Tiêu, Thái Ất Chân Nhân liền ngượng ngùng cười hì hì: "Sư tôn bớt giận, đệ tử không có ý đó." Nói xong, ánh mắt Thái Ất Chân Nhân sáng rực: "Thủ đoạn của sư tôn thật khiến đệ tử ngưỡng mộ không thôi.

Không tốn chút sức lực nào, đã khiến Tiệt Giáo trở thành phân nhánh của Phún Giáo chúng ta, còn lấy được mấy món Tiên Thiên Linh Bảo!

Đợi con học được thủ đoạn này, sau này có cơ hội, sẽ ra ngoài kiếm thêm nhiều pháp bảo tài nguyên về, hiếu kính sư tôn, làm lớn mạnh Phún Giáo chúng ta." Lời này của Thái Ất Chân Nhân, lại khiến Diệp Tiêu khá là hưởng thụ: "Không tồi!

Lời này nghe còn giống tiếng người, cũng không uổng công vi sư khổ tâm với ngươi.

Từ nay về sau phải làm như vậy, đệ tử Phún Giáo chúng ta ra ngoài, chỉ có thể chiếm tiện nghi, không thể chịu thiệt!" "Đệ tử xin tuân sư mệnh!" Thái Ất Chân Nhân lập tức lớn tiếng đáp, mặt đầy vẻ mong chờ và kích động.

Sư tôn đã nói như vậy, trong lòng Thái Ất đã có cơ sở, biết sau này phải làm gì rồi.

Triệu Công Minh và Tam Tiêu cũng như có điều suy nghĩ, cùng Thái Ất Chân Nhân đồng thanh đáp lời.

"Được rồi, bây giờ theo vi sư đến chỗ sơn môn, tuyển chọn đệ tử có duyên!" Diệp Tiêu nói xong, từ vị trí chủ tọa đứng dậy, thân mặc đạo bào phiêu dật, đi về phía sơn môn ngoài Thủ Dương Cung.

Chương 137

Từ khi Diệp Tiêu tuyên bố lập giáo ở Thủ Dương Sơn đến nay, cũng đã qua một thời gian, những sinh linh nên đến bái sư chắc cũng đã đến gần đủ rồi!

"Giáo chủ ra rồi!" "Thiên Đế đến rồi!" "Bái kiến Giáo chủ Diệp Thiên Đế!" Khi Diệp Tiêu xuất hiện ở sơn môn Thủ Dương Sơn, vô số sinh linh Hồng Hoang đang chờ đợi ở đây đều trở nên kích động.

Bởi vì họ biết, thời khắc quan trọng nhất đã đến, có được Giáo chủ Phún Giáo Diệp Thiên Đế chọn trúng hay không, tất cả đều trông vào lúc này.

Cảm nhận được khí vận hội tụ từ vô số sinh linh bái kiến, Diệp Tiêu liền cảm thấy ấm áp, thoải mái thở ra một hơi.

Khí vận quả thực là một thứ tốt.

"Các ngươi đã đến đây, tự nhiên biết mục đích của mình, cũng biết mục đích bản tọa mở sơn môn.

Tuy nhiên, chúng sinh tuy có lòng hướng về Phún Giáo ta, nhưng Phún Giáo cũng không thể thu nhận hết tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Hôm nay bản tọa sẽ ở đây tuyển chọn đệ tử có duyên." Diệp Tiêu nói xong, liền bắt đầu điểm danh.

Thực ra với thực lực Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên như hiện nay, y căn bản không cần phải đi khảo nghiệm từng sinh linh một, chỉ cần tâm niệm vừa động, bản tính, căn nguyên, phúc duyên, thậm chí cả tính cách của những sinh linh này đều hiện rõ trong mắt Diệp Tiêu.

"Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Thanh Vân Đạo Nhân, Hoàng Long Chân Nhân..." Diệp Tiêu liên tiếp điểm tên chín

sinh linh, sau đó nói: "Chín người các ngươi có duyên với bản tọa, có thể trở thành một trong Thập đại thân truyền đệ tử, lấy Thái Ất Chân Nhân làm đại sư huynh." Chín sinh linh được Diệp Tiêu điểm tên lập tức mừng như điên, đồng loạt bái tạ: "Đa tạ sư tôn!" Việc tuyển chọn của Diệp Tiêu không phải là tùy tiện, mà là quyết định sau khi đã sàng lọc kỹ lưỡng.

Trong đó Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư đều là những người phúc duyên sâu dày, vốn dĩ giống như Thái Ất Chân Nhân, đều sẽ trở thành một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Nay họ đến Phún Giáo bái sư, Diệp Tiêu thuận thế thu nhận vào môn hạ.

Thanh Vân Đạo Nhân thì tương tự Hồng Vân, chỉ khác là Hồng Vân là đám mây đầu tiên khi trời đất mở ra, là một đại năng siêu việt.

Còn Thanh Vân Đạo Nhân là một đám mây xanh sinh ra sau khi Hồng Hoang khai tịch, ra đời sớm hơn Tam Tiêu một chút, cũng có phúc duyên không nhỏ.

Quan trọng nhất là, tính cách của Thanh Vân Đạo Nhân hoàn toàn trái ngược với lão người tốt Hồng Vân, là một kẻ nóng tính, nói theo lời đời sau là một 'phún tử' (kẻ hay chửi bới), giống như loại âm dương sư như Thái Ất, đều là những kẻ thích gây chuyện!

Cho nên, đương nhiên rất phù hợp với giáo nghĩa của Diệp Tiêu.

Dù sao thì đệ tử của Diệp Tiêu, sau này sẽ đi khắp Hồng Hoang gây chuyện!

Đệ tử Phún Giáo không biết gây chuyện, không phải là đệ tử tốt!

Sau khi định ra Thập đại thân truyền đệ tử, nhìn vô số sinh linh ngoài Thủ Dương Sơn với vẻ mặt thất vọng xen lẫn chờ mong, Diệp

Tiêu cũng không để họ giải tán.

Tuy đã thành lập Phún Giáo, nhưng tinh lực của y không thể dồn hết vào Phún Giáo.

Cho nên, tạm thời chỉ thu mười thân truyền đệ tử.

Dù sao thu nhận thân truyền đệ tử, phải tự mình truyền pháp dạy dỗ, cần tốn không ít tâm sức.

Còn những đại đệ tử ngoại môn đặc biệt như Triệu Công Minh và Tam Tiêu, thì sinh ra đã là Đại La, cảnh giới và căn nguyên còn cao hơn cả những thân truyền đệ tử như Thái Ất Chân Nhân, về cơ bản không cần dạy dỗ nhiều cũng có thể trở thành trụ cột của Phún Giáo.

Đương nhiên, Diệp Tiêu đã thành lập Phún Giáo, tuyệt đối không thể để Phún Giáo chỉ có lèo tèo mười mấy thầy trò.

Cho nên, sau khi thu nhận xong Thập đại thân truyền, Diệp Tiêu đưa mắt nhìn về phía những sinh linh ngoài Thủ Dương Sơn, tay áo lớn vung lên, liền có ba ngàn luồng thần quang từ lòng bàn tay bay ra, rơi vào ba ngàn sinh linh trong số đó.

Ba ngàn sinh linh này, có kẻ căn nguyên cũng không tầm thường, có kẻ cảnh giới khá cao thâm, cũng có kẻ phúc duyên tuy không bằng Thái Ất Chân Nhân, nhưng cũng sâu dày hơn sinh linh bình thường rất nhiều.

Nhìn ba ngàn sinh linh được thần quang bao phủ, Diệp Tiêu lớn tiếng nói: "Ba ngàn người các ngươi, tuy duyên phận với bản tọa có chút mỏng manh, nhưng cũng là có duyên.

Vì vậy bản tọa thu các ngươi làm ký danh đệ tử, cũng là đệ tử Phún Giáo ta, có thể tu hành trong đạo trường Phún Giáo.

Sau này cứ mỗi ba ngàn năm, bản tọa sẽ giảng đạo cho các ngươi một lần." Nghe lời Diệp Tiêu, ba ngàn sinh linh được chọn, lập tức từ

trong thất vọng ban đầu trở nên vô cùng kích động, đồng thanh bái tạ: "Đệ tử đa tạ sư tôn!" Tuy chỉ là ký danh đệ tử, nhưng những sinh linh căn nguyên không tầm thường, cảnh giới cũng khá cao này lại vui mừng khôn xiết.

Bởi vì dù chỉ là ký danh đệ tử, cũng là ký danh đệ tử của Giáo chủ Phún Giáo Diệp Thiên Đế!

Huống hồ, còn có thể mỗi ba ngàn năm nghe Diệp Tiêu giảng đạo một lần, đây là đãi ngộ mà vô số sinh linh không được chọn xung quanh đều không có được!

Thậm chí trong mắt nhiều sinh linh, ba ngàn ký danh đệ tử này giống như ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung trước khi Đạo Tổ hợp đạo!

Tuy Đạo Tổ chỉ thu bốn thân truyền đệ tử, ngay cả Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng chỉ là ký danh, tuyệt đại đa số trong ba ngàn khách Tử Tiêu cũng chỉ là ký danh đệ tử nông cạn hơn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Nhưng điều đó vẫn không ảnh hưởng đến việc, ba ngàn Tiên Thiên sinh linh đó, mỗi người đều là đại năng một phương ở Hồng Hoang!

Dù sao thì những tồn tại không thuộc đội ngũ đầu tiên, năm xưa đều không thể vượt qua cửu trọng thiên, tiến vào Tử Tiêu Cung nghe đạo!

"Miễn lễ!" Ở một bên khác, Diệp Tiêu cao cao tại thượng như một thần thai tiên thiên trước sơn môn, tay khẽ nâng lên, để ba ngàn ký danh đệ tử đứng dậy, sau đó nhìn về phía càng nhiều sinh linh hơn: "Các ngươi tuy hôm nay vô duyên trở thành đệ tử của bản tọa, cũng có thể chăm chỉ tu hành, biết đâu sau này lại có duyên.

Dù không thể bái nhập danh hạ của bản tọa, sau này cũng có thể

bái nhập môn hạ của đệ tử bản tọa, trở thành đệ tử đời thứ hai, đời thứ ba của Phún Giáo, cứ thế mà suy ra.

Những sinh linh không có ý với Phún Giáo, có thể tự mình giải tán, đầu quân cho giáo phái khác.

Nếu vẫn có ý với bản giáo, hy vọng tương lai có thể gia nhập Phún Giáo, có thể tự tìm động phủ trong phạm vi ức vạn dặm ngoài Thủ Dương Sơn, làm bàng thính đệ tử.

Chương 138

Bản tọa sẽ mỗi vạn năm giảng đạo một lần ngoài Thủ Dương Sơn cho những sinh linh trong phạm vi ức vạn dặm!" Một phen lời nói của Diệp Tiêu hạ xuống, khiến cho tâm tình thất vọng của những sinh linh Hồng Hoang ngay cả ký danh đệ tử cũng vô duyên một lần nữa dịu đi.

Vốn dĩ họ cho rằng, vị Diệp Thiên Đế này ngay cả ba ngàn ký danh đệ tử cũng đã chọn xong, chắc chắn sẽ không còn liên quan gì đến những sinh linh bị loại này nữa.

Nhưng lại vạn lần không ngờ rằng, lại có cơ hội làm bàng thính đệ tử và đệ tử dự bị đời thứ hai, thứ ba, tiếp tục ở lại gần Thủ Dương Sơn!

Thậm chí không thể nói là gần, vì trước đây khi Diệp Tiêu tống tiễn Yêu Hoàng Đế Tuấn, cả Hồng Hoang đều biết, phạm vi ức vạn dặm xung quanh Thủ Dương Sơn đều là địa bàn của Phún Giáo.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần bằng lòng ở lại tu hành trên địa bàn của Phún Giáo, thì dù có phải là ký danh đệ tử của Phún Giáo hay không, cũng là người của Phún Giáo rồi!

Và chỉ cần chăm chỉ tu hành, tương lai sẽ có cơ hội gia nhập Phún Giáo!

Nghĩ đến đây, những sinh linh này lập tức kích động: "Giáo chủ Diệp Thiên Đế tại thượng, chúng con nguyện ở lại gần Thủ Dương Sơn, nguyện nghe theo hiệu lệnh của Phún Giáo!" "A, dù không thể làm đệ tử của giáo chủ, tương lai dù bái nhập môn hạ của một đệ tử Phún Giáo, làm đệ tử đời thứ hai, thứ ba cũng được!" "Đừng nói là đệ tử đời thứ hai, chỉ cần ở lại tu hành trong đạo trường của Phún Giáo,

chính là người của Phún Giáo, có thể mỗi vạn năm nghe giáo chủ giảng đạo, chúng con nguyện vì Phún Giáo và giáo chủ, dốc sức khuyển mã!" Một đám sinh linh kích động nhao nhao lên tiếng.

Trừ một số ít sinh linh tự cho mình cảnh giới cực cao, có chút ngạo khí ra, tuyệt đại đa số sinh linh ở đây đều nguyện ý ở lại gần Thủ Dương Sơn, làm bàng thính đệ tử và đệ tử dự bị của Phún Giáo.

Diệp Tiêu liền cười: "Tốt, vậy thì chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay bản tọa sẽ ở Thủ Dương Sơn, giảng một buổi đạo đầu tiên cho tất cả đệ tử các ngươi." Đám sinh linh kia lập tức reo hò.

Dù sao thì Diệp Tiêu hiện nay là đệ nhất nhân Hồng Hoang, dù là giảng đạo công khai, không đặc biệt chỉ điểm cho sinh linh nào, nhưng đối với những sinh linh này mà nói, cũng là một cơ duyên lớn.

Diệp Tiêu giảng đạo, đương nhiên cũng không phải giảng không.

Chỉ thu mười thân truyền đệ tử, ba ngàn ký danh đệ tử, quy mô của Phún Giáo vốn dĩ cũng chỉ khoảng hơn ba ngàn người.

Nhưng biến phạm vi ức vạn dặm thành đạo trường của Phún Giáo, cung cấp cho vô số sinh linh một nơi dừng chân và tiếp cận Phún Giáo, như vậy, tương đương với việc Phún Giáo có đệ tử và tín đồ hàng ngàn vạn.

Điều này có thể liên tục cung cấp tín ngưỡng, khí vận, công đức cho Diệp Tiêu, cũng tăng trưởng theo cấp số nhân.

Trong số những bàng thính đệ tử này, cũng có không ít sinh linh cường hãn bất phàm, lựa chọn ở lại xung quanh Phún Giáo, như vậy Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Giáo của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, sẽ càng khó chiêu mộ được đệ tử tốt.

Đại hưng Tây Phương Giáo ư?

Hưng cái rắm!

Giây tiếp theo, đạo âm của Diệp Tiêu vang vọng khắp phạm vi ức vạn dặm của Thủ Dương Sơn.

Còn ngoài ức vạn dặm, thì bị Diệp Tiêu dùng pháp lực cách tuyệt, người khác có muốn nghe cũng không nghe được.

Cùng lúc đó, trong bí cảnh trên đỉnh Bất Chu Sơn, Yêu Hoàng Đế Tuấn đi mà quay lại.

Y tự mình đi một vòng Hồng Hoang, chiêu mộ hết các đại tướng, đại năng của Yêu tộc như Bạch Trạch, Côn Bằng, Phi Liêm.

Chỉ riêng cảnh giới Chuẩn Thánh, bao gồm cả Đế Tuấn và Thái Nhất, đã có năm vị.

Đại tướng Yêu Vương cảnh giới Đại La Kim Tiên càng có đến mấy chục vị.

Đây chỉ là sức mạnh cao cấp cốt lõi của Yêu tộc, không phải tất cả, toàn bộ Yêu tộc Đại La Kim Tiên, giai đoạn sơ kỳ, đã có hơn một trăm vị, và vẫn đang tăng lên.

Nhìn đám đại năng cốt lõi của Yêu tộc trước mắt, trên mặt Đế Tuấn và Thái Nhất hiện lên một vẻ tự tin và vui mừng đã lâu không thấy: "Bí cảnh Thiên đình, các ngươi cũng đã thấy rồi.

Đây là một cơ duyên lớn của Yêu tộc chúng ta, Yêu tộc chúng ta sẽ kiến lập Yêu Đình ở đây, có thể trên khống ba mươi ba tầng trời, dưới kìm kẹp đại địa Hồng Hoang, hội tụ khí vận toàn bộ Hồng Hoang!

Vì vậy, Yêu Đình của Yêu tộc chúng ta, từ nay đổi tên thành Thiên đình, làm chúa tể của vạn tộc Hồng Hoang!

Bản hoàng ngoài tôn hiệu Yêu Hoàng, Yêu Đế ra, sẽ thêm một tôn hiệu nữa là Thiên Đế!

Bản hoàng sẽ không chỉ là đế hoàng của Yêu tộc, mà còn là chúa tể của cả thiên địa Hồng Hoang, của vô số sinh linh, là Thiên Đế duy nhất!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, những đại năng Yêu tộc vốn đang thề thốt, ra vẻ sẵn sàng chiến đấu, đột nhiên sắc mặt có chút kỳ quái.

Tôn hiệu Thiên Đế, hình như Yêu Hoàng đại nhân ngài đã chậm một bước rồi...

Yêu Hoàng Đế Tuấn là người thế nào?

Sự thay đổi sắc mặt của những đại năng Yêu tộc kia làm sao có thể qua được mắt y.

Nhìn ánh mắt kỳ quái muốn nói lại thôi của thuộc hạ, Đế Tuấn lập tức trầm giọng nói: "Bản hoàng nói chỗ nào không đúng sao?" Một đám đại năng Yêu tộc trước mặt Đế Tuấn đưa mắt nhìn nhau, đều nghĩ rằng những gì ngài nói phía trước đều đúng, chỉ có cái danh hiệu Thiên Đế này là không phải duy nhất ở Hồng Hoang.

Trước khi ngài định ra tôn hiệu này, đã có người nhanh chân đến trước rồi!

Nhưng những đại năng Yêu tộc này, mỗi người cũng đều là tồn tại thông minh tuyệt đỉnh, thừa biết những lời này một khi nói ra, chỉ khiến Đế Tuấn vừa lúng túng vừa mất mặt, cho nên chỉ đưa mắt nhìn nhau một phen, chứ không có ai lên tiếng.

Tất cả đều chờ người khác mở lời.

"Sao vậy?

Tất cả đều câm rồi sao?

Chẳng lẽ cảm thấy, Thiên đình mà bản hoàng nói, là chuyện viển vông?" Đế Tuấn vừa nhìn thấy bộ dạng sợ sệt của đám đại yêu, không chỉ giọng nói trầm xuống, ánh mắt càng lập tức trở nên lạnh lẽo, cảm thấy đám thuộc hạ này sau khi nghe y muốn lập Thiên đình

thống ngự Hồng Hoang, trong lòng đã nhụt chí.

Chương 139

Đại yêu Bạch Trạch do dự một lát, nhíu mày mở lời: "Yêu Hoàng bẩm báo, việc kiến lập Thiên đình có thể khiến thanh thế Yêu tộc chúng ta đại chấn, độc bá Hồng Hoang, chúng thần không có dị nghị, nguyện nghe theo hiệu lệnh của Yêu Hoàng.

Chỉ là, duy chỉ có tôn hiệu Thiên Đế, Yêu Hoàng có điều không biết!" Nói đến đây, Bạch Trạch hơi ngừng lại, thấy sắc mặt Đế Tuấn ngoài kinh ngạc ra thì không có phẫn nộ, mới tiếp tục nói: "Trước khi Yêu Hoàng đi triệu tập chúng thần, Giáo chủ Phún Giáo Diệp Tiêu đã lập tôn hiệu, chiêu cáo Hồng Hoang, tự xưng là Giáo chủ Phún Giáo Diệp Thiên Đế.

Cho nên, tôn hiệu Thiên Đế mà Yêu Hoàng vừa muốn lập, không phải là duy nhất ở Hồng Hoang..." Lời của Bạch Trạch, đến đây thì kết thúc.

Là trí giả của Yêu tộc, Bạch Trạch vừa không giống các Yêu Vương khác chỉ biết bo bo giữ mình, nhưng cũng cực kỳ có chừng mực.

Những lời còn lại y không nói, là để giữ thể diện cho Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Đế Tuấn sau khi nghe lời của Bạch Trạch, cuối cùng cũng hiểu ra vì sao đám Yêu Vương thuộc hạ vừa rồi đều im lặng.

Ý tứ ẩn giấu trong lời nói của Bạch Trạch, Đế Tuấn cũng nghe hiểu rồi.

Cái tôn hiệu Thiên Đế đó, Yêu Hoàng đại nhân ngài không phải là người đầu tiên đưa ra, mà tên hung nhân đệ nhất Hồng Hoang Diệp Tiêu kia đã lấy tôn hiệu Diệp Thiên Đế chiêu cáo Hồng Hoang rồi.

Nếu ngài cũng dùng danh xưng Thiên Đế, thì chẳng những không phải duy nhất ở Hồng Hoang, thậm chí còn không phải là người đầu tiên.

Chỉ trở thành người thứ hai ở Hồng Hoang, sẽ khiến người khác cho rằng, ngài đang bắt chước, đang học theo Diệp Tiêu.

Hiểu rõ điểm này, Đế Tuấn lập tức ánh mắt trầm xuống, hai tay chắp sau lưng cũng đột nhiên siết chặt: "Lại là Diệp Tiêu!

Tên này nhìn bề ngoài như người tốt, thực ra là kẻ gian trá hung tàn, cứ luôn đối đầu với bản hoàng và Yêu tộc!" Vừa nhắc đến tên Diệp Tiêu, Đế Tuấn lại nhớ đến chuyện cách đây không lâu, bị Diệp Tiêu tống tiền mất một luồng bản nguyên Thái Dương Hỏa Tinh, hai luồng bản nguyên Kim Ô và ức vạn dặm lãnh địa Yêu tộc, khiến trong lòng Đế Tuấn vô cùng bực bội, hận không thể sớm ngày rửa sạch mối nhục!

Nay, mối nhục cũ chưa kịp rửa, tôn hiệu Thiên Đế định ra, lại bị Diệp Tiêu giành trước một bước, thật khiến Đế Tuấn tức giận vô cùng.

Bên cạnh Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng phẫn uất, nghiến răng nói: "Đại ca, tôn hiệu Thiên Đế, đâu phải chỉ có Diệp Tiêu dùng được!

Chúng ta dùng thì đã sao?

Yêu tộc chúng ta kiến lập Thiên đình, gia thêm tôn hiệu Thiên Đế, vốn là lẽ đương nhiên.

Ngược lại là Diệp Tiêu, chẳng qua chỉ kiến lập một phương giáo thống, cũng không giống như hai huynh đệ chúng ta thống ngự Yêu tộc thiên hạ, cũng xứng gọi là Thiên Đế?" Lời Đông Hoàng Thái Nhất vừa dứt, sắc mặt Đế Tuấn chưa có biến hóa, ngược lại đại năng Yêu

tộc Côn Bằng đột nhiên trong lòng "lộp bộp" một tiếng, thầm giật mình!

Cái giọng điệu này của ngài Đông Hoàng cũng lớn lối quá rồi đấy!

Cái gì gọi là Diệp Tiêu cũng xứng gọi là Thiên Đế?

Với thực lực của tên hung nhân đệ nhất Hồng Hoang Diệp Tiêu kia, nếu không xứng gọi là Thiên Đế, thì cả Hồng Hoang này không ai có tư cách gọi nữa!

Ngài Đông Hoàng đại nhân vừa mới bại trong tay Diệp Tiêu chưa được mấy ngày, đã quên mất chuyện trước đây trên cửu trọng thiên, bị một tát đánh bay vào Bất Chu Sơn rồi sao?

Về phần bản thân Côn Bằng, càng nhớ lại kinh nghiệm trước đây, trong lòng vừa thống hận vô cùng, vừa sợ hãi và hoảng loạn không thôi.

Trong số các đại năng Yêu tộc có mặt, e rằng Côn Bằng là người hận Diệp Tiêu nhất, cũng là người mong Diệp Tiêu sớm chết nhất.

Bởi vì lần đó, Côn Bằng trước mặt vô số sinh linh Hồng Hoang, bị Diệp Tiêu truy sát đến mức lên trời không có lối, xuống đất không có cửa, tè ra quần, mất hết cả thể diện.

Đường đường là đại năng Hồng Hoang, lại bị Diệp Tiêu coi như thức ăn, một miếng đã nuốt mất một chiếc vây cá và một phần bản nguyên của Côn Bằng!

Thậm chí suýt chút nữa cả con cá Côn cũng bị Diệp Tiêu ăn sạch!

Mối thâm cừu đại hận như vậy, trong mắt Côn Bằng thù dai, có thể nói là huyết hải thâm thù, không thể không báo!

Nhưng lúc này Côn Bằng lại không có cái gan đó!

Bởi vì y cũng là người sợ hãi và kiêng dè Diệp Tiêu nhất!

Diệp Tiêu lúc Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên đã suýt ăn thịt Côn Bằng.

Tay không một tát đánh bay hai vị Yêu Hoàng cầm Tiên Thiên Chí Bảo vào Bất Chu Sơn.

Thực lực hung tàn kinh khủng như vậy, Côn Bằng và Yêu Hoàng hoàn toàn không thể so bì!

Huống hồ, cách lần đó không bao lâu, Diệp Tiêu đã đột phá Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên!

Còn Yêu tộc, thêm cả các đại năng, thì hoặc là kẹt ở Đại La Kim Tiên, hoặc là vừa mới đột phá Chuẩn Thánh Nhất Trọng Thiên không lâu.

Thậm chí có thể nói, dù là Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Bạch Trạch, Phi Liêm, năm vị Chuẩn Thánh Yêu tộc cộng lại, cũng chưa chắc chống đỡ nổi Diệp Tiêu lúc Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên.

Bây giờ Diệp Tiêu đã là Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên, nếu ra tay, có thể sẽ khiến toàn bộ nòng cốt Yêu Đình bị tiêu diệt trong một đòn!

Cho nên, trong mắt Côn Bằng, lời nói của Đông Hoàng Thái Nhất quả thực là lành sẹo quên đau, không biết trời cao đất rộng!

Nếu thật sự làm như vậy, e rằng Thiên đình của Yêu tộc còn chưa kịp thành lập, đã bị Diệp Tiêu diệt vong!

Cho nên, Côn Bằng vốn tính tình ích kỷ, lúc này dù có nguy cơ đắc tội với Đông Hoàng Thái Nhất, cũng phải mở lời: "Đông Hoàng bớt giận, Diệp Tiêu kia sau này cố nhiên sẽ không phải là đối thủ của Yêu tộc chúng ta, nhưng hiện tại không thể xem thường.

Chương 140

Với cảnh giới Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên, lúc này nếu chúng ta vì chuyện tôn hiệu mà tranh chấp với y, e rằng chuyện ở Bất Chu Sơn hôm trước sẽ tái diễn!

Lúc đó Côn Bằng ta e rằng không thể thoát được nữa, hai vị Yêu Hoàng và cả Yêu tộc cũng sẽ tổn thất thảm trọng!" Lời Côn Bằng vừa dứt, bên cạnh Bạch Trạch, Phi Liêm, Cửu Anh các đại năng Yêu tộc cũng lần lượt gật đầu tán thành.

Đối với uy danh của tên hung nhân đệ nhất Hồng Hoang kia, hiện tại, họ vẫn còn lòng sợ hãi.

Dù sao thì năm xưa khi Yêu Hoàng cứu Côn Bằng lại bị đánh rơi, một số Yêu Vương không phải không đến chi viện, chỉ là uy thế của Diệp Tiêu quá kinh khủng, khiến những người đó lúc ấy đều im hơi lặng tiếng!

Lúc này, nếu hai vị Yêu Hoàng chủ động khiêu khích Diệp Tiêu, những Yêu Vương này e rằng sẽ tan đàn xẻ nghé!

Nhìn sắc mặt của Côn Bằng và đông đảo đại năng Yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng liền hiểu rõ.

Nhưng trên mặt Đông Hoàng, lại hiếm thấy không có vẻ giận dữ, mà tràn đầy tự tin cười nói: "Diệp Tiêu cường hãn, bản hoàng há lại không biết?

Chỉ là trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ!

Bản hoàng từ trong Hỗn Độn Chung, mới ngộ ra một bộ vô thượng đại trận, tên là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Thiên đình chúng ta có đại trận này, từ nay về sau, sẽ không sợ bất

cứ ai ở Hồng Hoang!" Giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất mang theo bá khí và sự tự tin của bậc hoàng giả, vang vọng khắp bí cảnh Thiên đình, cũng lọt vào tai đông đảo đại năng Yêu tộc có mặt.

Khiến Côn Bằng, Bạch Trạch và những người khác, sắc mặt đều biến đổi: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?" Đông Hoàng Thái Nhất ngạo nghễ gật đầu: "Không sai!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Bản hoàng trước đây sau khi tiến vào bí cảnh Thiên đình, phát hiện nơi này là trung tâm của thiên vực Hồng Hoang, nằm trên đỉnh thiên trụ Bất Chu Sơn, là nơi cốt lõi nhất của Hồng Hoang.

Lại có hai đại tinh Thái Âm và Thái Dương chia ra hai bên trái phải, vô số tinh thần Hồng Hoang vây quanh!

Nếu lấy Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh làm trận nhãn, lấy vô số tinh thần làm phụ, tổ thành đại trận, thì có thể dẫn động thần lực của Thái Âm, Thái Dương, mượn dùng vô tận sức mạnh tinh thần!

Hỗn Độn Chung có sức mạnh trấn áp thế giới hồng mông, có uy lực xoay chuyển thời không, có công năng diễn biến thiên đạo huyền cơ, có năng lực luyện hóa địa hỏa thủy phong.

Bản hoàng từ trong quy luật vận hành của các tinh thần hồng mông trong Hỗn Độn Chung, từ đó tìm hiểu ra một bộ vô thượng trận pháp, vừa hay có thể lấy Thái Âm, Thái Dương làm chủ tinh, ba trăm sáu mươi lăm đại tinh chu thiên làm phụ, chư thiên vô số tinh thần làm nền, kiến lập một vô thượng đại trận bao quanh Thiên đình - Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khác với các đại trận thông thường, không chỉ là một kết giới, nơi nào được các tinh thần chu thiên bao phủ, nơi đó đều có thể bị đại trận bao trùm!

Một khi đại trận này được kiến thành bên ngoài Thiên đình, thì Yêu tộc chúng ta và Thiên đình sẽ vững như thành đồng, không ai có thể lay chuyển!

Tiến có thể tranh bá Hồng Hoang, lui có thể ngồi trên Thiên đình cai trị tứ phương!

Diệp Tiêu kia dù lợi hại đến đâu, có thể lợi hại hơn cả hợp lực của Thái Âm, Thái Dương và chu thiên tinh đấu sao?

Huống hồ, bố trận ngoài việc sử dụng chu thiên tinh đấu ra, bản hoàng sẽ lấy ta và đại ca làm trung tâm, ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Kim Tiên của Yêu tộc chúng ta mỗi người trấn thủ một đại tinh chu thiên, cùng nhau thôi động sức mạnh chu thiên tinh đấu.

Đến lúc đó, Diệp Tiêu nếu dám đối đầu với Thiên đình chúng ta, chắc chắn sẽ khiến y chết dưới Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đông Hoàng Thái Nhất nói, vẻ tự tin và bá khí trong mắt càng thêm nồng đậm, một lần nữa khôi phục lại tâm thái hoàng giả vô địch tự phụ trước khi bại dưới tay Diệp Tiêu.

Trước mặt Côn Bằng, Bạch Trạch các đại năng Yêu tộc, trong mắt lại hiện lên một tia sáng.

Không chỉ là đại năng Yêu tộc, mà dù đặt ở Hồng Hoang, cũng đều là đại năng một phương, cho nên không phải kẻ yếu, tự nhiên có thể lĩnh hội được, đại trận mà Đông Hoàng Thái Nhất nói, nếu thật sự bố thành, sẽ kinh khủng đến mức nào!

Chưa nói đến chuyện khác, tuy Côn Bằng trước đây suýt bị Diệp Tiêu ăn thịt, trông có vẻ sợ sệt khi đối mặt với Diệp Tiêu, nhưng từ việc Côn Bằng có thể đánh lén trọng thương Hồng Vân, liền biết chiến lực của Côn Bằng là một đại năng đúng nghĩa, không kém gì Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử.

Nhưng dù là đại năng như Côn Bằng, nếu không có sự cho phép của Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng không dám tùy tiện tiếp cận Thái Dương Tinh.

Bởi vì uy áp và sức mạnh thái dương của ngôi sao đế tinh đó, dù là Côn Bằng đối mặt, cũng chỉ có thể lui ba thước!

Một ngôi sao Thái Dương đã có thể khiến những đại năng này chùn bước, kính nhi viễn chi, huống hồ là hợp sức của Thái Âm, Thái Dương và chu thiên tinh đấu?

Có thể nói, dù Diệp Tiêu có mạnh đến đâu, chỉ cần chưa thành Thánh nhân, trước sức mạnh của chu thiên tinh đấu, e rằng cũng chỉ có nước bị đánh thành tro bụi!

Cho nên, trái tim báo thù rửa hận của Côn Bằng lập tức cũng rục rịch: "Đông Hoàng anh minh!

Nếu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bố thành, thì Thiên đình chúng ta không chỉ không sợ Diệp Tiêu, mà trong cả Hồng Hoang cũng sẽ không ai có thể chống lại chúng ta!" "Côn Bằng nói không sai, không chỉ là Diệp Tiêu, đến lúc đó, Vu tộc luôn đối địch với Yêu tộc chúng ta, cùng với Thập Nhị Tổ Vu kiêu ngạo kia, đều sẽ trở thành bại tướng dưới tay Thiên đình chúng ta, hoặc là thần phục, hoặc là diệt vong!" Đại yêu Phi Liêm cũng ánh mắt lóe lên, cười lạnh nói.

Đế Tuấn bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, cũng cười: "Nhị đệ không nhắc, bản hoàng cũng suýt quên!

Ta gần đây tham tường Hà Đồ Lạc Thư, như có cảm ngộ, cũng ngộ ra một đại trận.

Được nhị đệ nhắc nhở, đại trận mà bản hoàng ngộ ra cũng lập tức có thành tựu!

Trận này tên là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, tuy không bằng

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngộ ra từ Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, nhưng cũng là một sát trận uy lực vô cùng.

Lấy Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận cùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tương phụ tương thành, gần như có thể vô hạn tiếp cận thánh cảnh, cũng có nghĩa là, Thiên đình chúng ta dù đối mặt với Thánh nhân, cũng có vài phần tự tin!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng, Phi Liêm các đại năng Yêu tộc, vẻ vui mừng và tự tin trên mặt càng thêm nồng đậm.

"Ha ha, tốt!

Có Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận của huynh trưởng và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta, huynh đệ chúng ta không còn sợ ai ở Hồng Hoang, ngay cả cơ duyên thành thánh kia, cũng chưa chắc không thể tranh giành một phen!" Đông Hoàng Thái Nhất càng vui mừng khôn xiết cười lớn.

Chương 141

Trong phút chốc, hai vị Yêu Hoàng và đông đảo đại năng Yêu tộc, tất cả đều trở nên bành trướng!

Thậm chí cả Đế Tuấn, hoàng giả trí tuệ nhất của Yêu tộc, cũng có một ảo giác bành trướng rằng Yêu tộc có hai đại trận, đối mặt với Thánh nhân cũng có tự tin, huống hồ là những người khác?

Thậm chí có thể nói, giây phút này, cả Yêu tộc đều bành trướng!

Cùng lúc đó, trên Côn Luân Sơn.

Bế quan một thời gian Thái Thanh Lão Tử, đột nhiên mở mắt.

Trong đôi mắt già nua đục ngầu đó, lúc này lại phảng phất như có nhật nguyệt tinh thần, vô tận đạo tắc lưu chuyển, toát ra một ý vị cao thâm phiêu diêu vô tận.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, tỏa ra ánh sáng hai màu âm dương, lẳng lặng lơ lửng trước mặt Thái Thanh.

Giây phút này, cả Thái Thanh và Thái Cực Đồ đều toát ra một ý vị khác thường.

Bởi vì Thái Thanh Lão Tử, sau khi bế quan một thời gian, cảm thấy thời cơ đã đến.

Thái Thanh, hôm nay muốn trảm thi!

Trong Côn Luân Sơn, Thái Thanh tâm niệm vừa động, Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ liền từ trước mặt y bay lên đỉnh đầu.

Sắc màu âm dương lưỡng nghi giao hòa trên không, luồng ánh sáng và khí thế khác thường đó càng lúc càng cường thịnh.

Cái gọi là trảm tam thi, chính là chém bỏ thiện thi, ác thi, chấp thi,

để đạt đến đạo tâm hỗn nguyên như nhất, không còn phân biệt thiện niệm, ác niệm, chấp niệm, cũng không còn vướng bận của tam niệm.

Cái gọi là trảm ngã minh đạo, chính là như vậy!

Là thủ đồ của Đạo Tổ Hồng Quân, Thái Thanh luôn là một học sinh gương mẫu.

Cho nên, không lâu sau khi Đạo Tổ giảng xong đạo trảm tam thi, Thái Thanh liền có cảm ngộ, cảm thấy cơ hội trảm thi đã đến!

Thậm chí có thể nói, Thái Thanh sẽ là người đầu tiên ở Hồng Hoang bắt đầu trảm thi!

Đương nhiên, trong đó không bao gồm Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu sở dĩ không trảm thi, không phải không có ngộ tính và cảnh giới đó, cũng không phải không có điều kiện đó, mà là không thèm đi con đường trảm tam thi.

Chém bỏ thiện thi, ác thi, chấp thi, vứt bỏ các loại tạp niệm, một lòng theo đuổi đại đạo, trong mắt Diệp Tiêu, phảng phất như một trò cười.

Tuy trảm lạc tam thi, không khác gì phân thân, có thể tạo ra một đạo khu phân thân khác, nhưng tự làm mình tứ phân ngũ liệt, thật sự tốt sao?

Huống hồ, thiện niệm, ác niệm, chấp niệm, vốn dĩ là một phần của bản thân, con đường tu đạo, vốn nên là minh tâm kiến tính, thuận theo tính cách của mình, đi con đường của mình.

Nếu chặt bỏ cả mấy loại ý niệm này, cố nhiên sẽ nhẹ gánh hơn dưới thiên đạo, tiến cảnh nhanh hơn.

Nhưng cuối cùng lại không còn là bản thân ban đầu nữa!

Giống như Hồng Quân sau khi hợp đạo, Hồng Quân là Thiên Đạo,

nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân, lúc đó Hồng Quân tuy có ý niệm, có thần thức, có mục đích, nhưng lại không còn nhân tính nữa.

Nhân tính ở đây, không phải là nhân tính thông thường, mà là sinh linh chi tính!

Ví dụ như Hồng Vân, lương thiện ôn hòa, là một lão người tốt, gọi là có thiện tâm thiện tính.

Hay ví dụ như Côn Bằng, tuy tính tình âm hiểm cực ác, nhưng cũng có tính của mình.

Hồng Quân sau khi hợp đạo, lại không có cả hai, ngoài việc muốn kìm kẹp sinh linh Hồng Hoang, để mình luôn là tồn tại mạnh nhất Hồng Hoang ra, thì gần như là một cỗ máy lạnh băng.

Sau này Thái Thanh, cái gọi là thanh tĩnh vô vi, cũng đại khái tương tự Hồng Quân.

Lấy Nhân tộc lập giáo, chiếm đoạt khí vận của Nhân tộc, nhưng khi Nhân tộc bị Yêu tộc tàn sát, lại không hề động lòng, không hề ra tay.

Pháp tu đạo như vậy, biến mình thành cỗ máy, thì có tác dụng gì?

Cho nên, Diệp Tiêu không thèm!

Thứ y muốn, là một bản thân hoàn chỉnh, dùng thực lực, tu ra một vị đại đạo Thánh nhân!

Nhưng Thái Thanh dù có trí tuệ đến đâu, làm sao biết được những điều này?

Dù sao thì Hồng Quân đã dùng một lời nói dối, lừa gạt tất cả sinh linh Hồng Hoang, khiến Thái Thanh cũng tưởng rằng Bàn Cổ cũng vì dĩ lực chứng đạo mà thất bại.

Cho nên, trảm tam thi chứng đạo, trở thành lựa chọn hàng đầu của Thái Thanh và sinh linh Hồng Hoang.

Đạo trảm thi, cũng có liên quan đến pháp bảo trảm thi.

Dùng pháp bảo trảm thi càng mạnh, thì thực lực và cảnh giới sau khi trảm thi càng cao.

Chương 142

Cho nên, lần đầu tiên trảm thi, Thái Thanh dùng chính là Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ!

Ở Hồng Hoang, Tiên Thiên Chí Bảo là pháp bảo đứng trên tất cả Tiên Thiên Linh Bảo, cả Hồng Hoang này có phẩm cấp tương đương với Thái Cực Đồ, cũng chỉ có Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Phiên mà thôi.

Thái Thanh dùng Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ để trảm thi, thực lực sau khi trảm thi chắc chắn sẽ là mạnh nhất cùng cấp!

Nghĩ đến đây, Thái Thanh khẽ nheo mắt, sau đó tâm niệm vừa động, Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu liền hướng về phía hư không trên đầu, như một lưỡi dao, chém xuống!

Giây phút này, trong cơ thể Thái Thanh truyền đến một tiếng nổ vang như sấm, dường như có một sự lột xác kinh người nào đó đang diễn ra trong đạo khu của Thái Thanh.

Một nhát chém của Thái Cực Đồ, dường như cách tuyệt nhân quả, đoạn tuyệt thời không, ẩn chứa vô tận tạo hóa.

Ngay sau đó, một bóng người mặc đạo bào trắng, từ trong đạo khu của Thái Thanh, phân ly ra.

Bóng người đó có dung mạo giống hệt Thái Thanh, ngay cả tu vi cảnh giới cũng tương đồng, điểm khác biệt duy nhất là khí chất có chút tương cận nhưng không giống.

Thêm một điểm nữa là màu sắc đạo bào khác nhau.

Khí chất của Thái Thanh là loại khí chất của một lão giả ôn hòa, thanh tĩnh, nho nhã, tùy hòa.

Thái Thanh mặc đạo bào trắng, cho người ta cảm giác còn ôn hòa và hiền lành hơn bản thể của Thái Thanh, mang lại một cảm giác như gió mát thoảng qua, ánh nắng ấm áp.

Đó chính là thiện thi của Thái Thanh.

Cũng là do thiện niệm của Thái Thanh hóa thành.

Quan hệ giữa hai người là, thiện thi của Thái Thanh là đạo khu Thái Thanh, nhưng Thái Thanh không chỉ có thiện thi.

Đơn giản mà nói, từ nay bản ngã của Thái Thanh thiếu đi một chút vướng bận, nhưng lại có thêm một cỗ phân thân.

"Kiến đạo hữu." "Kiến đạo hữu." Giây phút này, Thái Thanh áo bào trắng và bản ngã của Thái Thanh, tâm ý tương thông cười một tiếng, cùng hành lễ.

Cùng lúc đó, khí tức của bản thể Thái Thanh, vì đã chém bỏ thiện thi, dường như thoát khỏi một số ràng buộc, toàn bộ khí thế và cảnh giới, vào giây phút này bắt đầu tăng vọt.

Cả Hồng Hoang đều chú ý đến một luồng khí thế tăng vọt đột ngột.

Cùng lúc đó, trên cửu thiên, phong vân cuồn cuộn.

Tử khí từ phương đông kéo đến, ráng lành vô tận.

Những đám mây lành trên bầu trời nhiều không kể xiết, hóa thành hình tượng các thần thú cát tường như kỳ lân ngũ sắc, lượn lờ trên đỉnh Côn Luân Sơn.

Vô tận linh khí cũng hội tụ về đạo trường của Thái Thanh trên Côn Luân Sơn!

Từ Chuẩn Thánh Nhị Trọng Thiên trong nháy mắt lên Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên.

Rồi từ Tam Trọng Thiên lên Tứ Trọng Thiên, từ Tứ Trọng Thiên lên Ngũ Trọng Thiên.

Sau khi chém thiện thi, Thái Thanh trực tiếp từ Chuẩn Thánh Nhị Trọng Thiên vượt qua ba tiểu cảnh giới, thẳng tiến đến Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên!

Ánh mắt của cả Hồng Hoang, giây phút này đều mang theo chấn động, hội tụ về phía Côn Luân Sơn.

"Trên Côn Luân Sơn có người liên tiếp vượt qua ba cảnh giới, tiến vào Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên!" "Luồng khí tức này, nhất định là Thái Thanh Lão Tử!" "Trời ạ!

Sau khi Diệp Tiêu một bước tiến vào Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên, Thái Thanh Lão Tử cũng liên tiếp vượt cấp, tiến vào Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên!

Tốc độ này, khiến chúng ta thật hổ thẹn a!" Nhiều đại năng Hồng Hoang xôn xao kinh ngạc và chấn động lên tiếng, trong lòng tràn đầy ngưỡng mộ, cũng có chút chua chát.

"Ai!

Diệp Tiêu đã là yêu nghiệt như vậy, Thái Thanh lại là thủ đồ của Đạo Tổ, dẫn trước chúng ta.

Chúng sinh Hồng Hoang, e rằng sắp nghênh đón một biến cục chưa từng có a!" Bờ Đông Hải, Đông Vương Công một lần nữa bị đả kích tham vọng, than thở một tiếng, mặt đầy vẻ chua chát.

Trong bí cảnh Thiên đình, Yêu Hoàng và những người khác đang chuẩn bị bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, sắc mặt cũng ngưng trọng.

Vùng đất phía Tây, hai huynh đệ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhíu chặt mày, cảm nhận được một áp lực lớn hơn.

Họ cảm thấy, so với Diệp Tiêu chưa chắc thành thánh, Thái Thanh đã định sẵn thành thánh lại đột phá mạnh mẽ, đối với phương Tây là một mối uy hiếp lâu dài hơn!

Trên Thủ Dương Sơn, Diệp Tiêu nhìn về phía Côn Luân Sơn, từ từ nở nụ cười...

Diệp Tiêu nhìn về hướng Côn Luân Sơn, nụ cười mang theo vài phần ý vị sâu xa: "Thái Thanh quả không hổ là thủ đồ của Đạo Tổ a, cách lần Đạo Tổ giảng đạo mới bao lâu, Thái Thanh đã bắt đầu trảm thi lần đầu tiên." Nếu lúc này có sinh linh khác ở đây, nghe lời Diệp Tiêu xong, e rằng sẽ cho rằng Diệp Tiêu đang ca ngợi Thái Thanh.

Nhưng nếu kết hợp với nụ cười đầy ý vị sâu xa trên mặt Diệp Tiêu, thì phần lớn sẽ cảm thấy lời Diệp Tiêu có ẩn ý.

Thậm chí nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề những đại năng bị Diệp Tiêu lừa đến có bóng ma tâm lý ở đây, e rằng khi nhìn thấy nụ cười này của Diệp Tiêu, đã bắt đầu thấy chột dạ rồi!

Chương 143

Trên thực tế, cũng quả thực như vậy.

Cả Hồng Hoang đều đang ngưỡng mộ Thái Thanh trảm thi thành công, một bước tiến vào Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên, nhưng Diệp Tiêu lại không hề ngưỡng mộ.

Bởi vì Ngũ Trọng Thiên mà Thái Thanh trảm thi thành, chiến lực thực tế tuyệt đối không bằng Diệp Tiêu cùng cảnh giới.

Diệp Tiêu tuy dùng Tiên Thiên Linh Căn, Tam Quang Thần Thủy các loại thiên tài địa bảo làm cơ hội đột phá, nhưng thứ y hấp thu chỉ là linh lực và năng lượng tinh thuần, dùng để mở lại quan khiếu mà thôi.

Quan trọng nhất, là sự lĩnh ngộ và chưởng khống của bản thân Diệp Tiêu đối với đại đạo pháp tắc!

Đó mới là con đường dĩ lực chứng đạo!

"Thái Thanh ngày thường trông có vẻ thông minh, sao không nhìn thấu lão ngân tệ Hồng Quân đang đào hố cho chúng sinh Hồng Hoang nhỉ?

Nếu ngươi là Đạo Tổ, ngươi có đem hết bản lĩnh của mình dạy cho đệ tử, để lại một ẩn họa có ngày bị người khác vượt qua không?" Trong Thủ Dương Cung, Diệp Tiêu vừa ném một quả Hỏa Phượng Quả ẩn chứa linh lực tinh thuần vào miệng, vừa thong thả trầm nghĩ trong lòng.

Cùng lúc đó, trên cửu trọng thiên, đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, có Tử Tiêu Thần Lôi ngưng tụ trên Thủ Dương Cung, dường như Thiên Đạo Hồng Quân đã cảm ứng được, dùng nó để cảnh cáo

Diệp Tiêu.

Chỉ là, vì ở Côn Luân Sơn, động tĩnh đột phá của Thái Thanh không nhỏ, cho nên động tĩnh Tử Tiêu Thần Lôi ở chỗ Diệp Tiêu ngược lại bị xem nhẹ.

Dù có một số đại năng cảm thấy Tử Tiêu Thần Lôi đột ngột xuất hiện không đơn giản, cũng phần lớn bị hiểu lầm là do Thái Thanh đột phá khiến Thiên Đạo có cảm ứng, hiển hóa ở nơi khác mà thôi.

Về phần Diệp Tiêu trong Thủ Dương Cung, y chỉ nhàn nhạt cười, đối với sự uy hiếp của lão ngân tệ Hồng Quân, không hề sợ hãi.

Bây giờ Hồng Quân đã hợp đạo, có chuyện gì cũng phải theo quy củ của Thiên Đạo, dù cảm giác được Diệp Tiêu đang chửi thầm, cũng nhiều nhất chỉ có thể dùng Tử Tiêu Thần Lôi cảnh cáo, ý là Hồng Quân biết Diệp Tiêu đang nói xấu, bảo Diệp Tiêu đừng quá đáng.

Bởi vì Diệp Tiêu hiện nay, không chỉ kiến lập Phún Giáo, thân mang công đức lập giáo và tín ngưỡng khí vận của vô số sinh linh Hồng Hoang, mà còn được Thiên Đạo ngầm che chở đặc biệt.

Dù sao thì việc Diệp Tiêu gây chuyện, cũng là thuận theo những việc mà Thiên Đạo muốn làm.

Tuy Thiên Đạo không có ý thức riêng, nhưng đối với những việc hợp khẩu vị Thiên Đạo, liền vô hình trung khiến Thiên Đạo ưu ái Diệp Tiêu.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao trước đây, Hồng Quân mấy lần giảng đạo đều phải đặc biệt quan tâm Diệp Tiêu, lúc đó là mượn việc kết thiện duyên với Diệp Tiêu để lấy lòng Thiên Đạo.

Cho nên, bây giờ Hồng Quân dù đã hợp đạo, cũng không thể tùy ý đối phó Diệp Tiêu.

Thậm chí còn không bằng trước khi chưa hợp đạo, là một sinh linh

độc lập, còn có chút thủ đoạn chế tài Diệp Tiêu.

Cũng chính vì vậy, nên Diệp Tiêu đối với cảnh cáo Tử Tiêu Thần Lôi của Hồng Quân, không hề để tâm.

Đừng nói chỉ là Tử Tiêu Thần Lôi lơ lửng trên đầu, dù có giáng xuống người Diệp Tiêu cũng chẳng sao.

Đừng quên thân phận của Diệp Tiêu ở Hồng Hoang!

Đó là hóa thân của Tiên Thiên Thần Thai Lôi!

Cho nên, Tử Tiêu Thần Lôi của Hồng Quân xuất hiện sau Tiên Thiên Thần Thai Lôi, chỉ là đang tặng thức ăn cho Diệp Tiêu, bổ sung lôi đạo pháp tắc cho Diệp Tiêu mà thôi!

"Ha ha." Trong lòng Diệp Tiêu đối với cảnh cáo của Hồng Quân, chỉ có hai chữ, sau đó thần niệm liền lan tỏa ra, vô hình lan tràn khắp Hồng Hoang, quan sát động tĩnh của các sinh linh và đại năng các phương.

Nếu trước đây việc tiến vào Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên, khiến sinh linh Hồng Hoang trong lòng có áp lực phải cố gắng vươn lên.

Thì khi Thái Thanh trảm thi thành công, tiến vào Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên, e rằng tất cả đại năng và sinh linh Hồng Hoang đều cảm thấy một cảm giác cấp bách nặng nề!

Diệp Tiêu đã không theo kịp, nếu Thái Thanh cũng trở thành người thứ hai sau Diệp Tiêu, thì ở Hồng Hoang này, những đại năng kia, e rằng sẽ bị đẩy xuống đội ngũ thứ hai, từ đó vị thế tổng thể ở Hồng Hoang sẽ tụt xuống một bậc.

Cho nên, nhiều đại năng có chí tranh đoạt bá chủ Hồng Hoang, lúc này đều nghiến chặt răng, thề phải vùng lên đuổi kịp.

Đặc biệt là trong bí cảnh Thiên đình, Đế Tuấn và Thái Nhất cảm

nhận được động tĩnh đột phá của Thái Thanh, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

"Hừ!

Một Diệp Tiêu chưa đủ, nay lão già Thái Thanh cũng đến góp vui rồi!

Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên, cảnh giới thật cao!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, nhưng trên mặt không có một tia tán thưởng nào, cười lạnh nói: "Thiên đình chúng ta cùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận một khi xuất thế, những kẻ này dù cảnh giới cao đến đâu, làm sao có thể so sánh với Thiên đình khổng lồ của chúng ta!" Bên cạnh Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất càng thêm bá khí tự tin: "Đại ca nói đúng, chúng ta phải cảm tạ Thái Thanh.

Động tĩnh đột phá của y, dẫn đến đạo vận tường vân giáng thế, khiến nhiều Yêu Vương đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên của Yêu tộc chúng ta được lợi, lần lượt đột phá Đại La Kim Tiên.

Nay ba trăm sáu mươi lăm vị trí Đại La Kim Tiên, đã đủ cho Thiên đình chúng ta xuất thế rồi!" "Ha ha, tốt!

Nếu đã như vậy, ta liền chiêu cáo Hồng Hoang, Thiên đình lập tức thành lập!" Đế Tuấn cũng có phần phấn khích gật đầu, sau đó cùng Đông Hoàng Thái Nhất hợp lực thôi động Hỗn Độn Chung, phát huy tối đa sức mạnh trấn áp thời không của Hỗn Độn Chung, chấn động kết giới của bí cảnh Thiên đình.

Khiến kết giới vốn cần một thời gian nữa mới tiêu tán, nhanh chóng tan biến.

Một quần thể điện vũ tráng lệ chưa từng có, dưới sự che chở của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, chính thức xuất hiện giữa thiên địa Hồng Hoang!

Chương 144

Cùng lúc đó, giọng nói hùng vĩ của Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng uy nghiêm vang vọng khắp Hồng Hoang: "Bản hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất, hôm nay chiêu cáo Hồng Hoang.

Từ hôm nay, Yêu tộc Thiên đình thành lập!

Trong ba mươi ba tầng trời, đều là lãnh địa của Thiên đình ta!

Trên đại địa Hồng Hoang, đều phải tuân theo hiệu lệnh của Thiên đình ta!

Bản hoàng từ nay về sau, sẽ thêm tôn hiệu là Thiên Đế!" Đạo âm uy nghiêm đi kèm với sự xuất hiện của Thiên đình được hai đại trận gia trì, lập tức chấn kinh cả Hồng Hoang.

Tuy nhiên, khi sinh linh Hồng Hoang còn chưa kịp hiểu rõ, hướng Bàn Cổ Thần Điện dưới chân Bất Chu Sơn, đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh...

Tại nơi Thần điện Bàn Cổ, khi tiếng hừ lạnh kia vang lên, toàn bộ Hồng Hoang đầu tiên là tĩnh lặng, ngay sau đó liền trở nên náo nhiệt trong nháy mắt!

"Yêu Hoàng Đế Tuấn vừa mới tuyên bố thiết lập Thiên đình, Thần điện Bàn Cổ đã có động tĩnh rồi.

Chỉ sợ chuyện hôm nay, không dễ dàng giải quyết êm đẹp được đâu!" "Ha, Yêu tộc có được một cơ duyên lớn, thiết lập Thiên đình, mang dã tâm thống nhất Hồng Hoang, hôm nay lại nhân lúc Thái Thanh trảm thi mà tuyên bố thành lập, vốn dĩ là muốn lập uy!

Trong điện Bàn Cổ, Tổ Vu hừ lạnh một tiếng, không nghi ngờ gì là đang vả mặt Yêu Hoàng và Thiên đình mới thành lập, chỉ sợ hôm

nay, có kịch hay để xem rồi!" "Tổ Vu chiến thiên đấu địa, ngoại trừ một Diệp Tiêu ra, chưa từng thấy bọn họ để ai vào mắt.

Yêu tộc muốn thành lập Thiên đình, mang dã tâm thống nhất Hồng Hoang, Vu tộc sao có thể đồng ý?" Khắp nơi trong Hồng Hoang, các sinh linh đều đang bàn tán xôn xao, với vẻ mong chờ lại sắp có chuyện hay để hóng.

Đối với những sinh linh này mà nói, bất kể là Yêu tộc có ức vạn tộc nhân vô tận, hay là Vu tộc trời không sợ đất không sợ, đều là những thế lực không thể chọc vào.

Nhưng khi Vu tộc và Yêu tộc đối đầu nhau, lại là chuyện mà đám quần chúng hóng hớt này vui mừng muốn thấy.

Dù sao thì bất kể Vu Yêu hai tộc đánh nhau thế nào, chỉ cần những sinh linh không liên quan này trốn thật xa, chỉ cần đứng xem kịch là được.

Thậm chí nếu Vu Yêu hai tộc thật sự đánh đến mức không thể hòa giải, giống như Long Hán Đại Kiếp năm xưa, vô số sinh linh vẫn lạc, cuối cùng phải ảm đạm rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, thì đối với các sinh linh khác, đó cũng là một cơ hội để quật khởi!

Chỉ một tiếng hừ lạnh, đã bị vô số sinh linh Hồng Hoang giải mã ra bao nhiêu là ý tứ.

Là chủ nhân Thiên đình, Đế Tuấn và Thái Nhất sau khi nghe tiếng hừ lạnh kia, sự tức giận trong lòng càng có thể thấy rõ!

Thiên đình vừa mới tuyên bố thành lập, Vu tộc đã khinh thường hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ này còn khiến Đế Tuấn mất mặt hơn bất kỳ lời chế nhạo hay ngôn từ nào!

Lại còn là đang vả mặt Thiên đình Yêu tộc trước mặt vô số sinh linh Hồng Hoang!

Vì vậy, Đông Hoàng Thái Nhất tính tình nóng nảy, lập tức giận dữ nói: "Vu tộc to gan, hôm nay là ngày Thiên đình ta thành lập, các ngươi không phục, muốn chết sao!" Nếu là ngày thường, Đông Hoàng Thái Nhất dù tính tình có nóng nảy đến đâu, có lẽ cũng sẽ không dễ dàng nổi điên, công khai khiêu khích Vu tộc như vậy.

Bởi vì hai Yêu Hoàng đối đầu với mười hai Tổ Vu, dù có Tiên Thiên Chí Bảo hỗ trợ, cũng chẳng chiếm được chút lợi thế nào.

Nhưng bây giờ thì khác.

Yêu tộc đã thành lập Thiên đình, lại có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận hai đại trận bảo vệ bên ngoài, Thái Nhất tự tin rằng sẽ không còn sợ hãi bất cứ thế lực nào ở Hồng Hoang!

Thái Nhất còn cảm thấy, đừng nói là mười hai Tổ Vu, cho dù là Diệp Tiêu lúc này ra tay với huynh đệ y, chỉ sợ cũng phải ngã một vố trước hai đại trận này!

Bành trướng!

Cực kỳ bành trướng!

Lúc này, đây là từ miêu tả Đông Hoàng Thái Nhất thích hợp nhất!

Nếu không bành trướng, Thái Nhất cũng sẽ không vào ngày Thái Thanh trảm thi mà tuyên bố thành lập Thiên đình, trực tiếp cướp đi hào quang đột phá của Thái Thanh!

Trước kia, dù huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất có tự phụ đến đâu, cũng sẽ không dễ dàng đối địch với Thái Thanh.

Dù sao Thái Thanh là người đứng đầu Tam Thanh, là đại đồ đệ của Đạo Tổ, tuy ngày thường có vẻ thanh tĩnh vô vi, nhưng thực lực lại kinh thiên động địa.

Nhưng bây giờ, Đế Tuấn và Thái Nhất lại không để tâm đến những điều đó nữa.

Bởi vì Yêu tộc cần một thời cơ, rèn sắt khi còn nóng để cho ra mắt Thiên đình, dương danh tại Hồng Hoang.

Nếu không, một mình Diệp Tiêu đã khiến Yêu tộc suýt ngẩng đầu không nổi, nếu đợi Thái Thanh đột phá xong, ổn định cảnh giới rồi Yêu tộc mới tuyên bố thành lập Thiên đình, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Nói tóm lại, việc Thiên đình tuyên bố thành lập, chính là đang lợi dụng Thái Thanh!

Đồng thời cũng là đang mạo hiểm đắc tội với Thái Thanh!

Lúc này, Vu tộc hừ lạnh một tiếng, chính là đang vả vào cái uy nghiêm mà Thiên đình mạo hiểm đắc tội với Thái Thanh để xây dựng, Đông Hoàng Thái Nhất sao có thể không giận?

"Hừ, Đông Hoàng Thái Nhất cái đồ chim người, cũng dám vọng tưởng lập Thiên đình, thống ngự Hồng Hoang?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Chương 145

Ai cho các ngươi dũng khí vậy?" Lúc này, trong điện Bàn Cổ ở Bất Chu Sơn, tiếng hừ lạnh lại vang lên lần nữa.

Cùng với tiếng hừ lạnh, có mười hai thân ảnh huyết khí ngút trời, bước ra từ điện Bàn Cổ.

Mỗi một thân ảnh đều cao lớn vô cùng, tựa như những ngọn núi khổng lồ của Hồng Hoang, chỉ đứng yên ở đó thôi, đã toát ra một luồng chiến ý ngút trời!

Đế Giang, người đứng đầu mười hai Tổ Vu, ngạo nghễ đứng thẳng, ngẩng đầu nhìn lên Thiên đình phía trên Bất Chu Sơn, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường: "Yêu tộc thành lập Thiên đình thì thôi đi, Đế Tuấn còn tự xưng là Thiên Đế?

Không biết tôn hiệu Thiên Đế, đã bị huynh đệ Diệp Tiêu của ta lập rồi sao?" Nói rồi, vẻ lạnh lùng khinh thường trong mắt Đế Giang càng thêm đậm đặc, nói ra một câu khiến Đế Tuấn đỏ mắt ngay lập tức: "Với cái loại như Đế Tuấn, cũng xứng gọi là Thiên Đế?" "Đúng vậy, với cái loại như Đế Tuấn, cũng dám gọi là Thiên Đế?" "Ha ha, Đế Tuấn cái đồ súc sinh lông lá, cũng xứng được đặt ngang hàng với huynh đệ Diệp Tiêu của ta sao?" Ngay sau Tổ Vu Đế Giang, các Tổ Vu khác như Cộng Công, Chúc Dung cũng lần lượt khinh thường quát lên, lập tức khiến đôi mắt vốn đã đỏ của Đế Tuấn trên Thiên đình càng đỏ rực!

Với cái loại như ngươi, cũng xứng là Thiên Đế?

Mấy chữ này, không chỉ đâm đỏ mắt Đế Tuấn, mà còn đâm đỏ cả tim y!

Vốn dĩ, Đế Tuấn đưa ra tôn hiệu Thiên Đế, là muốn lập nên một

tôn hiệu độc nhất vô nhị ở Hồng Hoang, không giống như mấy lão tổ Hồng Vân, lão tổ Minh Hà hay Thiên Tôn, Đạo Quân, tùy tiện đại năng nào cũng có thể gọi được.

Khi Đế Tuấn biết tôn hiệu Thiên Đế đã bị Diệp Tiêu lập trước, vốn đã vừa tức giận lại vừa không cam lòng.

Vì vậy sau khi cân nhắc, Đế Tuấn quyết định vẫn sẽ lập tôn hiệu Thiên Đế này.

Bởi vì Đế Tuấn cũng đã bành trướng, sau khi thành lập Thiên đình, y nảy sinh ý định tranh đấu với Diệp Tiêu, trở thành một Thiên Đế thật sự!

Cho nên khi chiêu cáo Hồng Hoang, y vẫn tự xưng tôn hiệu là Thiên Đế.

Bây giờ, uy danh Thiên Đế còn chưa lập được, đã bị các Tổ Vu không chút khách khí vạch trần trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, khiến Đế Tuấn dù có tâm cơ sâu đến đâu, làm sao có thể chịu đựng được?

Vì vậy, Đế Tuấn cũng lập tức giận dữ nói: "Tổ Vu, dám miệt thị bản hoàng và Thiên đình, là muốn khai chiến với Thiên đình sao!

Nếu vậy, hôm nay bản hoàng sẽ san bằng Vu tộc!

Để từ nay về sau, Hồng Hoang không còn Vu tộc tồn tại!" Y đã tuyên chiến.

Dưới chân Bất Chu Sơn, mười hai Tổ Vu nghe Đế Tuấn tuyên chiến, lập tức cười lớn: "Giỏi cho một lũ súc sinh lông lá, tưởng có cái mai rùa là có thể kiêu ngạo sao?

Muốn chiến, Vu tộc ta liền chiến!" Một khắc này, chiến ý của Tổ Vu bùng lên, càn quét khắp Hồng Hoang!

“Chiến!” “Chiến!” “Chiến!” Không chỉ các Tổ Vu, khi họ bá khí nói ra câu “Nếu muốn chiến, ta liền chiến”, bên dưới Bất Chu Sơn, trong mười hai bộ lạc lớn của Vu tộc, vô số bộ tộc, đều vang lên những tiếng gầm giận dữ.

Vô số chiến sĩ Vu tộc, trong nháy mắt máu chiến sôi trào, giơ cao vũ khí thường ngày dùng để săn giết Yêu tộc, tiếng hò hét vang trời!

Hình Thiên, Đại Nghệ, Khoa Phụ... các Đại Vu, Hậu Nghệ... các Tiểu Vu, cho đến cả những Vu binh cấp thấp nhất, trong mắt đều bùng lên chiến ý nồng đậm.

Thậm chí trong luồng chiến ý đó, còn mơ hồ ẩn chứa một sự hưng phấn và mong chờ!

Khiến vô số sinh linh Hồng Hoang nghe thấy tiếng hô chiến của chiến sĩ Vu tộc đều không khỏi mí mắt giật giật, tim gan run rẩy!

“Lũ điên Vu tộc, đúng là một đám cuồng chiến tranh!

Hễ sắp khai chiến là từng tên một cứ như gặp được bảo vật tuyệt thế!” “Ha!

Sinh linh bình thường đối với loại đại chiến này, chỉ sợ trốn còn không kịp, một chút sơ sẩy là có thể thân tử đạo tiêu.

Vu tộc thì hay rồi, ngay cả một Vu binh nhỏ bé, loại tồn tại vừa khai chiến sẽ chết hàng loạt, cũng không hề sợ hãi chiến tranh, ngược lại còn có vẻ mong chờ!

Điên rồi, đúng là một lũ điên!” “Nếu không thì sao nói Vu tộc từ trên xuống dưới đều là một đám cuồng chiến tranh chứ!

Đừng thấy tộc nhân Vu tộc ít hơn Yêu tộc, nhưng nếu thật sự khai chiến, Yêu tộc chưa chắc đã chiếm được lợi thế!

Một đám trời không sợ đất không sợ!

E rằng chỉ có Giáo chủ Phún Giáo Diệp Thiên Đế mới có thể khiến các Tổ Vu kính phục.

Đổi lại là người khác, dù là Đạo Tổ lão nhân gia, Vu tộc nếu thật sự nổi máu liều lên, cũng chưa chắc đã để vào mắt!" Một đám sinh linh Hồng Hoang vốn đang hóng chuyện, sau khi cảm nhận được luồng chiến ý cuồng nhiệt và đầy mong đợi của Vu tộc, lập tức vừa bàn tán, vừa thi triển độn thuật, cưỡi mây lành, nhanh chóng bay đi thật xa.

Lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, ngoại trừ các bộ lạc Vu tộc, rất nhiều sinh linh và đại năng Hồng Hoang đều lần lượt dời cả tộc đi, hoặc dời đạo trường đi nơi khác.

Họ sợ hãi một khi Vu tộc và Thiên đình Yêu tộc khai chiến, sẽ bị vạ lây.

Nhưng cũng có một số sinh linh và đại năng ở cách Bất Chu Sơn khá xa, lúc này lại mang vẻ xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, hứng thú bình phẩm.

"Ha ha, Yêu tộc nhân cơ hội Thái Thanh trảm thi, mạnh mẽ tuyên bố thành lập Thiên đình, vốn là một chiêu cờ hay.

Chương 146

Nhưng lại đánh giá thấp lũ cuồng chiến tranh Vu tộc!

Giờ đây Thiên đình vừa mới thành lập đã chọc giận Vu tộc, một trận đại chiến sắp sửa nổ ra.

Ha ha, bất kể Thiên đình Yêu tộc và Vu tộc ai thắng ai thua, cuối cùng cũng sẽ là kết cục lưỡng bại câu thương.

Đến lúc đó, Tiên đình của ta, Đông Vương Công, sẽ có cơ hội quật khởi!" Bên bờ Đông Hải, Đông Vương Công mang nụ cười lạnh, thầm nghĩ.

Ngay sau đó, Đông Vương Công còn rèn sắt khi còn nóng, âm thầm truyền âm cho một số sinh linh mạnh mẽ của Hồng Hoang đang di tản khỏi khu vực gần Bất Chu Sơn, mời họ đến bờ Đông Hải thanh tu, tránh né chiến loạn.

Đông Vương Công đương nhiên không có lòng tốt như vậy, mục đích thật sự khi mời những sinh linh và đại năng này, là muốn tìm cách để họ gia nhập Tiên đình, lớn mạnh sức mạnh của Tiên đình.

Như vậy, sau khi chiến tranh Vu Yêu kết thúc, Đông Vương Công có thể mang theo sức mạnh và uy thế lớn mạnh của Tiên đình, lấp vào chỗ trống của Thiên đình Yêu tộc, trở thành chủ nhân Thiên đình!

Trở thành Nam Tiên Chi Thủ chân chính!

"Không!

Thậm chí không chỉ là Nam Tiên Chi Thủ!

Đây là cơ hội trời ban, ta, Đông Vương Công, muốn thống nhất Hồng Hoang, trở thành thủ lĩnh của vạn tiên Hồng Hoang!" Trong lúc Đông Vương Công đang âm thầm nuôi dã vọng bên bờ Đông Hải, trên

núi Côn Luân, Thái Thanh vừa mới trảm thi đột phá Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, con ngươi khẽ nheo lại.

Với trí tuệ của Thái Thanh, đương nhiên một mắt đã nhìn ra, hôm nay hai Yêu Hoàng của Yêu tộc đã biến động tĩnh trảm thi của y thành hòn đá lót đường cho việc thành lập Thiên đình, trực tiếp cướp đi hào quang vốn thuộc về Thái Thanh.

Dù Thái Thanh có thanh tĩnh vô vi đến đâu, lúc này trong lòng cũng có chút bất mãn với Yêu Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất.

Y có thể không quan tâm đến hào quang đó, chỉ cần thực lực vẫn siêu việt Hồng Hoang là được.

Nhưng Thái Thanh lại không thể chấp nhận việc Đế Tuấn và Thái Nhất dám lợi dụng mình!

Vốn dĩ Thái Thanh định ra tay đúng lúc để trấn áp Đế Tuấn và Thái Nhất, để chúng không biết trời cao đất rộng.

Nhưng khi nhận ra Vu tộc và Thiên đình mới thành lập đã có tia lửa xung đột, Thái Thanh liền gạt bỏ ý định đó.

Y ngồi vững trên núi Côn Luân, bày ra tư thái của một người xem kịch.

Bởi vì Thái Thanh cũng đã suy diễn ra, giữa Vu Yêu tất có đại chiến, đó là đại thế của Hồng Hoang!

Vì vậy, Thái Thanh không định tham gia vào, mà muốn tĩnh quan kỳ biến.

Tại vùng đất phía Tây, sư huynh đệ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn về phía Bất Chu Sơn, ánh mắt lóe lên thần quang.

Chuẩn Đề còn vui vẻ vỗ tay cười nói: "Ha ha, tốt lắm!

Đế Tuấn Thái Nhất thành lập Thiên đình, muốn xưng bá Hồng

Hoang, kết quả quay đầu đã bị Vu tộc vả mặt!

Chuyện đã đến nước này, Vu tộc chiến ý ngút trời, Thiên đình Yêu tộc cũng cần một trận chiến để lập uy.

Hai tộc nhân vật chính của Hồng Hoang, sẽ không thể tránh khỏi một trận đại chiến!

Sau trận chiến này, tất sẽ là kết cục lưỡng bại câu thương.

Cơ hội của Tây phương chúng ta, đã đến rồi!" …..

Trong lúc các thế lực Hồng Hoang đều đang mong chờ trận đại chiến Vu Yêu bắt đầu, Diệp Tiêu trong Thủ Dương Sơn lại vô cùng bình tĩnh, mặt mang theo nụ cười. …..

"Sư tôn, tên Đế Tuấn kia quá mức cuồng vọng, thiết lập Thiên đình muốn thống nhất Hồng Hoang, còn dám tự lập tôn hiệu Thiên Đế, sánh ngang với tôn hiệu Thiên Đế của sư tôn, đúng là không biết trời cao đất rộng, vừa hết đau đã quên sẹo!

Các vị Tổ Vu nói không sai, tôn hiệu Thiên Đế, chỉ có sư tôn mới xứng!

Đế Tuấn dám sánh ngang với sư tôn, dã tâm lộ rõ, tại sao sư tôn lại cười?" Trong cung Thủ Dương, Thái Ất Chân Nhân nhìn sư tôn Diệp Tiêu không giận mà còn cười, đầy vẻ khó hiểu.

Thái Ất Chân Nhân không hổ là lão âm dương sư, tuy đúng là đang bất bình thay cho sư tôn, nhưng vừa mở miệng, trong lời nói đã bất giác mang theo vài phần ý tứ châm dầu vào lửa.

Đây không phải là bản ý của Thái Ất Chân Nhân, y có thể âm dương quái khí với bất kỳ ai, nhưng không thể nào âm dương quái khí với người sư tôn mà y kính trọng nhất.

Chỉ là cái tính này, đã khắc sâu vào xương tủy của Thái Ất Chân

Nhân, nên nói gì cũng mang theo cái vị đó.

Diệp Tiêu trong lòng hiểu rõ, nên đối với lời nói của Thái Ất Chân Nhân, chỉ mỉm cười, đối với thiên phú của đệ tử này, ngày càng hài lòng.

Đương nhiên, bản thân Diệp Tiêu không hề bị Thái Ất Chân Nhân ảnh hưởng.

Chuyện Đế Tuấn thiết lập Thiên đình, tự xưng Thiên Đế, vốn là đại thế Hồng Hoang, cũng nằm trong dự liệu của Diệp Tiêu.

Chương 147

Diệp Tiêu không hề tức giận, thậm chí ngược lại, nhìn Yêu tộc chọc giận cả Vu tộc, Diệp Tiêu lại cười càng thêm thâm sâu.

Đúng lúc này, trong số các đệ tử, lại có một giọng nói vang lên: "Thưa sư tôn, Thái Ất sư huynh nói đúng, bộ dạng của Đế Tuấn rõ ràng là bay lên rồi!

Quên mất uy nghiêm của sư tôn lúc đó đập hắn vào Bất Chu Sơn, càng không coi Phún Giáo chúng ta ra gì!

Xin sư tôn hạ lệnh, không cần sư tôn ra tay, đệ tử nguyện đến Bất Chu Sơn, cùng Vu tộc một phen, lật tung cái Thiên đình do lũ súc sinh lông lá kia lập nên!" Thanh Vân Đạo Nhân, đệ tử thân truyền mới thu của Diệp Tiêu, ngay sau Thái Ất Chân Nhân, căm phẫn mở miệng.

Một câu nói, đã thể hiện rõ tính tình nóng nảy của Thanh Vân Đạo Nhân.

Hồng Vân Lão Tổ có tính cách lão hảo nhân dĩ hòa vi quý, Thanh Vân Đạo Nhân tuy cảnh giới và căn nguyên kém xa đóa mây lành đầu tiên khai thiên tích địa kia, nhưng tính tình lại nóng nảy hơn Hồng Vân Lão Tổ rất nhiều, là loại tính cách một lời không hợp là lao vào đánh nhau!

Điểm này, ngược lại có chút giống Vu tộc.

Chiến thiên đấu địa, không sợ hãi gì cả!

Diệp Tiêu lúc đầu chọn trúng Thanh Vân Đạo Nhân, chính là nhìn trúng điểm này.

Vì Thanh Vân Đạo Nhân rất ngang ngược!

Nếu như Thái Ất Chân Nhân là loại lão âm dương sư, dễ dàng

dùng lời lẽ mỉa mai để kích động một trận mâu thuẫn.

Thì tính cách của Thanh Vân Đạo Nhân, chính là loại mãng phu một lời không hợp là trực tiếp ra tay.

Tóm lại, đều là những kẻ cực kỳ giỏi gây chuyện.

Đối với tính cách của Thanh Vân Đạo Nhân, Diệp Tiêu cũng hiểu rõ trong lòng, đối với biểu hiện của y lúc này, cũng khá hài lòng.

Tuy thiên phú và bản tính của mấy đệ tử này, có lúc dùng không đúng chỗ, nhưng Diệp Tiêu lại rõ ràng, bất kể lúc nào, chỉ cần thả mấy đệ tử này ra ngoài, đảm bảo sẽ khuấy đảo Hồng Hoang đến thiên phiên địa phúc!

Có lẽ trước kia, vì không có bối cảnh chống lưng, nên họ có chút cẩn thận, không quá nổi danh.

Nhưng bây giờ đã trở thành đệ tử của Diệp Tiêu, lại được Diệp Tiêu cố ý cổ vũ ngầm cho phép, mấy đệ tử này không làm Hồng Hoang khắp nơi bốc cháy mới là lạ!

"Xin sư tôn hạ lệnh, đệ tử sẽ xuất sơn, cùng Vu tộc lật tung cái gọi là Thiên đình, để chúng biết sự lợi hại của Phún Giáo chúng ta!" "Thưa sư tôn, không cần sư tôn ra tay, uy danh của sư tôn ở Hồng Hoang đã vang dội rồi, tiếp theo là lúc đệ tử vì sư tôn và Phún Giáo dương danh!" Sau khi lời của Thanh Vân Đạo Nhân vừa dứt, các đệ tử như Triệu Công Minh, tỷ muội Tam Tiêu, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng lần lượt mắt sáng lên mở miệng.

Trong tay mỗi người đều cầm Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do Diệp Tiêu ban tặng, một bộ dạng hừng hực muốn thử.

Từ khi được Diệp Tiêu thu làm đệ tử, không chỉ nhận được pháp bảo cực phẩm do sư tôn ban tặng, tu vi cảnh giới của bản thân, dưới sự giảng đạo và chỉ điểm có mục tiêu của Diệp Tiêu, cũng tiến bộ

vượt bậc.

Đặc biệt là Thái Ất Chân Nhân, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể ngưng tụ tam hoa tụ đỉnh, trở thành Đại La Kim Tiên!

Vì vậy, các đệ tử này vì bảo vệ uy nghiêm của sư tôn, báo đáp ân tri ngộ của sư tôn Diệp Tiêu, đều đang hăng hái muốn ra tay.

Đối với suy nghĩ của các đệ tử, Diệp Tiêu đều nhìn thấy trong mắt, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Những đệ tử này không uổng công y thương yêu!

Chỉ là, Diệp Tiêu lại xua tay, từ từ cười nói: "Các đồ nhi, không cần kích động.

Nếu vi sư muốn đối phó Đế Tuấn, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Chỉ là vi sư tạm thời không ra tay mà thôi.

Đế Tuấn thiết lập Thiên đình, lập tôn hiệu Thiên Đế, cố nhiên đã chiếm hết hào quang, nhưng cũng tập trung toàn bộ địch ý của Hồng Hoang.

Đây là đại thế Thiên Đạo.

Thiên đình Yêu tộc sẽ hưng thịnh, nhưng cũng sẽ sớm diệt vong!

Chỉ là không phải lúc này." Nói đến đây, Diệp Tiêu nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Vì vậy, lúc này vi sư không những không diệt Yêu đình, mà còn phải khuyên một phen!" Lời của Diệp Tiêu vừa dứt, tất cả đệ tử trong cung Thủ Dương đều kinh ngạc đến ngây người. …..

"Không diệt Yêu đình?" "Khuyên một phen?" Nghe hai câu nói của sư tôn Diệp Tiêu, các đệ tử trong cung Thủ Dương như Thái Ất Chân Nhân, Thanh Mộc Đạo Nhân và Triệu Công Minh, Tam Tiêu đều kinh ngạc, người thì ngây ra, người thì sững sờ.

Mãi một lúc sau, Thái Ất Chân Nhân mới đầy khó hiểu mở miệng: "Sư tôn, không phải trước đây ngài đã nói, sau này đệ tử ra khỏi Thủ Dương Sơn, gặp chuyện không sợ chuyện, không có chuyện thì kiếm thêm chuyện, ngài sẽ luôn ở phía sau chống lưng cho chúng con sao?

Bây giờ Yêu Hoàng Đế Tuấn đều muốn sánh ngang với tôn hiệu Thiên Đế của sư tôn, mà sư tôn lại đi khuyên một phen?" Không chỉ Thái Ất Chân Nhân, các đệ tử khác như Triệu Công Minh cũng không hiểu.

Dù sao tuy biết sư tôn nổi danh nhờ việc khuyên giải, nhưng bái nhập sư môn cũng đã được một thời gian, từ việc sư tôn cổ vũ ngày thường nên ra ngoài Hồng Hoang gây thêm chuyện, cũng có thể hiểu được, khuyên giải của sư tôn chỉ là bề ngoài.

Vì vậy, họ càng thêm kỳ quái, tại sao Đế Tuấn kiêu ngạo lập nên Thiên đình, vì chuyện này đã dẫn đến sự bất mãn tập thể của Vu tộc, sắp sửa khai chiến, mà sư tôn của họ không những không giận Yêu Hoàng, ngược lại còn muốn đi khuyên giải.

Diệp Tiêu nhìn các đệ tử mặt đầy nghi hoặc trong cung Thủ Dương, nhàn nhạt cười nói: "Các đồ nhi, chỉ biết một mà không biết hai.

Chương 148

Hiện nay Thiên đình thành lập, ngoài việc Đế Tuấn và Thái Nhất bành trướng ra, cũng là đại thế của Thiên Đạo trong cõi u minh, đã được định sẵn.

Vu tộc và Yêu tộc đối lập, cũng là xu thế đại thế, Thiên Đạo đã định.

Theo lý mà nói, vi sư lúc này không nên nhúng tay vào, mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng các Tổ Vu của Vu tộc lại quá trượng nghĩa với vi sư, hôm nay không vui với Yêu tộc, ngoài việc Vu tộc và Yêu tộc đối lập, cũng giống như các con, là đang bất bình thay cho vi sư.

Thiên đình Yêu tộc vừa mới thành lập, có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận hai đại trận, với thực lực hiện tại của Vu tộc, nếu không có thủ đoạn khác, chỉ sợ sẽ không làm gì được Yêu tộc, mà còn chịu thiệt dưới tay chúng." "Vì vậy, trong tình huống không ảnh hưởng đến đại thế Thiên Đạo, vi sư lúc này ra mặt khuyên một phen, để Vu Yêu hai tộc tạm thời dừng tay, chính là đang bảo vệ Vu tộc.

Chỉ có như vậy, Vu tộc mới có thời gian nhanh chóng nâng cao thực lực, đặc biệt là các Tổ Vu, vì không tu Nguyên Thần, nên có hơn một nửa Tổ Vu hiện nay đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng lại chỉ còn cách một bước nữa là đột phá Chuẩn Thánh.

Vi sư hôm nay đi chuyến này, chính là để tranh thủ thời gian cho Vu tộc, thuận tiện nhắc nhở họ vài câu, để họ sớm ngày đột phá Chuẩn Thánh, mới có thể áp chế khí thế của Thiên đình Yêu tộc.

Về phần tranh đấu Vu Yêu sau này, cứ thuận theo tự nhiên, theo

cảnh giới của vi sư tăng lên, cũng sẽ có thể thay đổi đại thế này ở một mức độ nhất định!" Nghe Diệp Tiêu giải thích như vậy, các đệ tử lập tức hiểu ra.

"Sư tôn thật dụng tâm lương khổ, đệ tử lỗ mãng rồi!" "Ra là vậy.

Chuyện Vu Yêu liên quan đến đại thế Thiên Đạo, nhân quả cực sâu!

Nếu như vậy, sư tôn quả thực không nên trực tiếp tham gia tranh đấu, khuyên hòa là trên hết!" Thái Ất Chân Nhân, các đệ tử khác đều như có điều suy nghĩ, gật đầu nói.

Diệp Tiêu nhàn nhạt cười, thực ra còn một lợi ích lớn nhất, Diệp Tiêu không nói, đó là y ra mặt khuyên giải, sẽ nhận được càng nhiều lợi ích lớn hơn từ hệ thống!

Giống như Hỗn Độn Thanh Liên Tử, Tâm huyết Bàn Cổ, pháp tắc Thời Không Đại Đạo trước đây, mỗi thứ đều vượt qua cấp bậc Hồng Hoang, đạt đến cấp bậc Hỗn Độn Đại Đạo.

Lần này, Vu tộc và Yêu tộc đã nổi giận thật sự, một trận chiến lớn, Diệp Tiêu nếu ra tay khuyên giải, lợi ích nhận được chắc chắn sẽ nhiều hơn bất kỳ lần nào trước đây.

Như vậy, ngày Diệp Tiêu trở thành Đại Đạo Thánh Nhân sẽ càng gần hơn.

Sau khi trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, cái gọi là nhân quả và đại thế Thiên Đạo, Diệp Tiêu đều có thể thay đổi!

Để Hồng Hoang và Thiên Đạo Hồng Hoang phát triển theo ý của Diệp Tiêu!

Hơn nữa, theo xu thế ban đầu, lúc Thiên đình mới thành lập, tuy Vu Yêu Lượng Kiếp đã bắt đầu, nhưng trận quyết chiến thật sự còn một thời gian nữa.

Chỉ vì Diệp Tiêu xuất hiện, đã thay đổi tiểu thế ở một mức độ nhất định, nên Diệp Tiêu lúc này ra mặt khuyên hòa, cũng có thể sửa chữa nhân quả này, không cộng thêm vào người y.

Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu một ý niệm động, dặn dò các đệ tử trông coi đạo trường Phún Giáo cho tốt.

Đồng thời bước ra, rời khỏi cung Thủ Dương, thân hình lóe lên, tựa như ức vạn dặm núi sông thu lại thành một tấc, liền xuất hiện ở hướng Bất Chu Sơn.

Lúc này, lửa giận thật sự của Vu tộc và Yêu tộc cũng đã được kích phát gần như đến cực hạn, giương cung bạt kiếm.

"Lũ súc sinh lông lá Yêu tộc, đợi đấy cho gia gia, xem hôm nay ta có đập nát Yêu đình của các ngươi không!" "Nhị lang Vu tộc, theo ta xông lên, xông lên Thiên đình, giết chết lũ chim người kia!" Tiếng gầm giận dữ của các Tổ Vu rung chuyển núi sông, liền muốn xông về phía Thiên đình trên đỉnh Bất Chu Sơn.

"Hừ, một đám mãng phu không có não, ha, hôm nay bản hoàng sẽ để các ngươi vẫn lạc trước Nam Thiên Môn, trở thành hòn đá lót đường lập uy cho Thiên đình ta!" "Nhị lang Yêu tộc, chuẩn bị theo bản hoàng giết chết lũ người Vu tộc này!" Giọng nói của hai vị Yêu Hoàng cũng mang theo phẫn nộ và lạnh lùng, còn có vài phần tự tin kiêu ngạo.

Trong mắt họ, chỉ có một nửa số Tổ Vu bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, còn Yêu tộc ngoài năm vị Chuẩn Thánh, còn có hai đại trận vô thượng dựa trên Chu Thiên Tinh Đấu và Hỗn Nguyên Hà Lạc, các Tổ Vu một khi xông vào trận, chắc chắn sẽ vẫn lạc trong hôm nay!

Chỉ cần các Tổ Vu chết, các Đại Vu, Tiểu Vu và Vu binh còn lại càng không đáng nhắc đến.

Thiên đình Yêu tộc sẽ mang theo uy thế đại thắng diệt Vu tộc, ngạo thị Hồng Hoang!

Nhưng, ngay lúc Đế Tuấn và Thái Nhất đang mài dao soàn soạt muốn dụ các Tổ Vu vào trận để giết chết, một đạo âm hùng vĩ, đột nhiên vang lên ngoài Nam Thiên Môn: "Các vị đạo hữu xin dừng tay, cho ta, Diệp Thiên Đế, một chút mặt mũi!" "Các vị đạo hữu xin dừng tay, cho ta, Diệp Thiên Đế, một chút mặt mũi!" Khi đạo âm hùng vĩ đó vang lên ngoài Nam Thiên Môn, trên Thiên đình Yêu tộc, "Thiên Đế" Đế Tuấn, Thái Nhất, dưới có Côn Bằng, Bạch Trạch các Yêu Soái đại năng, cùng với đông đảo Yêu Vương cảnh giới Đại La Kim Tiên, tất cả đều không khỏi trong lòng run lên.

Bởi vì lời nói và giọng nói này, quá quen thuộc!

Thậm chí không chỉ vậy, nhìn khắp cả Hồng Hoang, không ai không có cảm giác quen thuộc mạnh mẽ, và cảm giác đã từng thấy với câu nói này!

Các vị đạo hữu xin dừng tay, cho Diệp Tiêu ta một chút mặt mũi!

Các vị đạo hữu xin bớt giận, cho bần đạo một chút mặt mũi!

Các vị đạo hữu, nên dĩ hòa vi quý a!

Những lời nói và cảnh tượng như vậy, ở Hồng Hoang trước đây, đã xuất hiện không chỉ một lần!

Tên hung nhân số một Hồng Hoang kia dương danh, ban đầu cũng là vì những lời nói này và hình tượng người tốt ôn hòa!

Chỉ là, từ sau khi Hồng Quân hợp đạo, cảnh tượng như vậy đã không còn xuất hiện.

Trước kia khi Côn Bằng đánh lén Hồng Vân, Diệp Tiêu lần đầu tiên thể hiện thực lực trước mặt sinh linh Hồng Hoang, suýt chút nữa đã ăn thịt Côn Bằng, còn dùng Đạo Khu cứng rắn đối đầu Hỗn Độn

Chung, đập Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Hoàng Đế Tuấn vào Bất Chu Sơn, đúng là hung tàn đến mức không thể tả!

Vì vậy, hình tượng lão hảo nhân Diệp Tiêu kia, cũng đã sụp đổ trong tâm trí của nhiều sinh linh Hồng Hoang, đặc biệt là sinh linh Yêu tộc!

Chương 149

Thay vào đó, chỉ còn hung danh của hung nhân số một Hồng Hoang!

Bây giờ, sau một thời gian dài, Yêu tộc thành lập Thiên đình, Diệp Tiêu không ra tay.

Vào lúc Vu Yêu hai tộc sắp khai chiến, vị hung nhân số một Hồng Hoang này lại xuất hiện.

Làm sao có thể không khiến Yêu tộc trên dưới, trong lòng hoảng hốt?

Dù sao, Yêu tộc có Thiên đình và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tuy từ trên xuống dưới đều bành trướng hơn nhiều, nhưng vì trận chiến trước đó, bóng ma tâm lý đối với Diệp Tiêu vẫn còn.

Khi Diệp Tiêu không xuất hiện, các Yêu Hoàng còn có thể cảm thấy, Thiên đình hiện nay, có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, dù lại đối đầu với Diệp Tiêu, cũng không sợ hãi.

Nhưng khi Diệp Tiêu thật sự xuất hiện, loại bóng ma tâm lý bản năng này, liền khiến họ theo bản năng bắt đầu hoảng hốt!

Dưới Thiên đình, hướng Bất Chu Sơn, các Tổ Vu và chiến sĩ Vu tộc đang xông lên, sau khi nghe thấy giọng nói đó, cũng lần lượt dừng bước.

Không phải là nghe thấy giọng Diệp Tiêu mà hoảng sợ, mà là Vu tộc từ Tổ Vu đến Vu binh, đều đối với Diệp Tiêu kính trọng vô cùng.

Vì vậy, dù máu chiến của Vu tộc đã sôi trào, hận không thể lật đổ Thiên đình Yêu tộc ngay lập tức, nhưng khi giọng nói của Diệp Tiêu

vang lên, Vu tộc trên dưới cực kỳ ăn ý dừng tay ngay lập tức.

Đối với các Tổ Vu mà nói, Yêu tộc đều là thứ yếu, mặt mũi của Diệp Tiêu, nhất định phải cho, lời của Diệp Tiêu, cũng nhất định phải nghe!

Thậm chí nếu Diệp Tiêu đồng ý, các Tổ Vu này còn sẵn sàng trực tiếp tôn Diệp Tiêu làm Vu Tổ, trực tiếp nắm giữ thần điện Bàn Cổ và toàn bộ Vu tộc!

Bởi vì chỉ có các Tổ Vu mới biết, huyết mạch Bàn Cổ của Diệp Tiêu còn cao thâm tinh thuần hơn họ!

Vì vậy, dù Diệp Tiêu không thừa nhận, trong mắt các Tổ Vu và Vu tộc trên dưới, Diệp Tiêu ngoài là Giáo chủ Phún Giáo ra, cũng là chủ nhân của Vu tộc dưới bề mặt!

Theo sự hoảng sợ và kiêng kỵ của Yêu tộc, cùng với sự đồng loạt dừng lại của Vu tộc.

Ánh mắt của toàn bộ Hồng Hoang các phương, đều tập trung về phía đỉnh Bất Chu Sơn, ngoài Nam Thiên Môn, nơi có thân ảnh chói lọi hơn cả mặt trời Hồng Hoang!

Giáo chủ Phún Giáo, Chuẩn Thánh lục trọng thiên, đại năng số một Hồng Hoang, hung nhân số một Hồng Hoang mang tôn hiệu Thiên Đế - Diệp Tiêu!

"Vị này, lại… lại muốn khuyên giải sao?" "Lạ thật, từ sau trận chiến giữa Diệp Thiên Đế và hoàng giả Yêu tộc, danh xưng hung nhân số một Hồng Hoang đã lấn át danh tiếng người tốt số một Hồng Hoang.

Khiến chúng sinh thấy được một Diệp Thiên Đế chân chính.

Bây giờ uy danh vô thượng đã định, đột nhiên lại đổi tính, lại bắt đầu khuyên giải?" "Đúng vậy, dù là khuyên giải, cũng không nên

khuyên trận này chứ?

Phải biết, Đế Tuấn lập tôn hiệu Thiên Đế, rõ ràng là muốn tranh giành với Diệp Thiên Đế, rửa sạch mối nhục trước đó.

Diệp Thiên Đế không cùng Vu tộc ra tay, lật đổ Thiên đình thì thôi, tại sao lại khuyên hòa vào lúc này?" Khắp nơi trong Hồng Hoang, đều có sinh linh bàn tán xôn xao, thì thầm nhỏ to.

Đây chỉ là những quần chúng hóng hớt, những sinh linh không có danh tiếng bàn luận.

Dù sao cũng chỉ là bàn luận mà thôi, xu thế của Hồng Hoang, dù là Yêu tộc, Vu tộc hay Phún Giáo của Diệp Tiêu đứng trên đỉnh cao, đối với những sinh linh bình thường này mà nói, ảnh hưởng cũng không lớn.

Nhưng đối với những đại năng Hồng Hoang có dã tâm hoặc tham vọng, lúc này Diệp Tiêu ra mặt, trong tâm trí họ, đã gây ra một chấn động cực lớn!

Bên bờ Đông Hải, Đông Vương Công con ngươi trầm xuống, sắc mặt có chút xanh mét: "Lại là Diệp Tiêu!

Rốt cuộc hắn đang có ý đồ gì, vừa mới đánh một trận với Yêu Hoàng, sao không cùng Vu tộc đánh Yêu tộc, mà lại khuyên giải?

Đúng là ăn no rửng mỡ, lo chuyện bao đồng!" Lúc này Đông Vương Công, tâm tình không tốt.

Bởi vì y biết, Diệp Tiêu vừa ra tay, xem phản ứng của hai bên Vu tộc và Yêu tộc, một trận đại chiến tạm thời chỉ sợ không đánh được.

Vu Yêu hai tộc không khai chiến, không đánh đến mức lưỡng bại câu thương, thì Tiên đình của Đông Vương Công làm sao có cơ hội nhân lúc hỗn loạn chiêu mộ sinh linh Hồng Hoang, thu gom tàn dư Yêu tộc, từ đó lớn mạnh Tiên đình?

Trên núi Côn Luân, Thái Thanh Lão Tử con ngươi nheo lại càng sâu, nhưng chỉ nhàn nhạt nhìn về phía Diệp Tiêu ở Bất Chu Sơn, không nói một lời.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã sớm vì an tâm nâng cao cảnh giới, sớm ngày trảm thi, mà đặc biệt bế quan lập kết giới, bất kỳ động tĩnh nào bên ngoài, chỉ cần không phá hỏng kết giới, đều sẽ không cảm nhận được.

Tại vùng đất phía Tây, hai sư huynh đệ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn Diệp Tiêu đột ngột xuất hiện, vẻ âm trầm trong mắt không kém gì Đông Vương Công.

Suy nghĩ của họ giống hệt Đông Vương Công, ngồi chờ Vu Yêu đại chiến, chiến hỏa càn quét Hồng Hoang, sau đó mới có thể nhân cơ hội lừa gạt sinh linh, pháp bảo, cơ duyên của phương Đông về phương Tây, để đại hưng Tây phương.

Nhưng vào khoảnh khắc Diệp Tiêu ra mặt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liền rõ ràng, một trận đại chiến, chỉ sợ không đánh được.

Trong U Minh Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ thần sắc đạm nhiên, là tồn tại nguyên bản dưới Thánh nhân mạnh nhất Hồng Hoang, Minh Hà so với Côn Bằng, có thể diện hơn nhiều.

Lúc này y xa xa nhìn Diệp Tiêu trên Bất Chu Sơn, không giống như Đông Vương Công và hai người phương Tây kiêng kỵ căm ghét, ngược lại trong mắt lại dâng lên một vẻ khinh thường và ngạo nghễ!

Bởi vì Minh Hà cũng muốn trở thành hung nhân số một Hồng Hoang như Diệp Tiêu!

Chương 150

Thậm chí siêu việt Diệp Tiêu, trở thành hung nhân còn hung ác hơn Diệp Tiêu!

Vì vậy, tầm nhìn của Minh Hà so với các đại năng khác lớn hơn nhiều, không đặt hy vọng vào người khác và cục diện Hồng Hoang, mà đặt vào chính bản thân mình!

Cùng lúc đó, trong Thiên đình, Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sau khi âm thầm thương nghị với đông đảo Yêu Vương và đại năng Yêu tộc, liền lập tức đưa ra một quyết định.

Nghe theo lời của Diệp Tiêu, tạm thời dừng tay!

Nói cách khác, lúc này Yêu tộc không có đủ tự tin, nên khi đối mặt với Diệp Tiêu, họ đã nhụt chí.

Không dám không cho Diệp Tiêu mặt mũi!

Sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, Yêu tộc quả thực đã nhụt chí.

Dù Yêu tộc có Thiên đình là bảo địa phương, cũng có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận các đại trận vô thượng, nhưng hiện tại vẫn chỉ mới thành lập mà thôi.

Các Yêu Vương, Yêu Tướng cảnh giới Đại La Kim Tiên của Yêu tộc nắm giữ ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chính của Chu Thiên, vẫn chưa hoàn toàn quen thuộc với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Mười hai vạn chín nghìn Yêu Tướng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trấn thủ các ngôi sao phụ và ức vạn Yêu tộc bên ngoài cũng tạm thời chưa vào vị trí.

Vì vậy lúc này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không thể phát huy hết toàn bộ uy lực.

Nếu đối đầu với các đại năng và thế lực trung kỳ của Hồng Hoang, Yêu Hoàng có tự tin, dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chưa hoàn chỉnh, cũng có thể vô địch.

Nhưng lần này, đối đầu với Diệp Tiêu, bất kể là hai Yêu Hoàng hay các Yêu Soái, trong lòng đều không chắc chắn.

Dù sao Diệp Tiêu không phải là đại năng Hồng Hoang bình thường, mà là hung nhân có thể dùng tay không cứng rắn đối đầu Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí đánh rơi cả Tiên Thiên Chí Bảo!

Lúc đó Diệp Tiêu chỉ là Chuẩn Thánh tam trọng thiên, đã có thể cứng rắn đối đầu Tiên Thiên Chí Bảo, khiến hai Yêu Hoàng mặt mày xám xịt.

Huống hồ bây giờ Diệp Tiêu đã là Chuẩn Thánh lục trọng thiên, thực lực rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào, không ai rõ.

Tay không có thể cứng rắn đối đầu Tiên Thiên Chí Bảo, vậy nếu Diệp Tiêu xuất ra Bàn Cổ Phiên, chí bảo công phạt mà y nắm giữ thì sao?

Với thực lực kinh khủng của Diệp Tiêu, cộng thêm uy lực của Bàn Cổ Phiên, muốn phá vỡ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chưa viên mãn, không phải là không có khả năng!

Đặc biệt là Diệp Tiêu nắm giữ một tia bản nguyên của Thái Dương Tinh, không sợ uy áp của Thái Dương Tinh, cũng tương đương với việc một trong hai Đế tinh quan trọng nhất của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đối với Diệp Tiêu là một lỗ hổng.

Vì vậy, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chỉ có Thái Âm Tinh và ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chính có thể phát huy tác dụng, hơn một nửa khả năng, thật sự không thể ngăn cản Diệp Tiêu phát uy!

Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, dù Diệp Tiêu một mình phá vỡ

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận còn thiếu chút nữa, nhưng còn có mười hai Tổ Vu và toàn bộ Vu tộc nữa.

Diệp Tiêu và đám cuồng chiến đấu mười hai Tổ Vu một khi liên thủ, Thiên đình mới thành lập, chỉ sợ thật sự không giữ được!

Vì vậy, thay vì chờ chọc giận Diệp Tiêu, Thiên đình bị công phá, mất hết mặt mũi, Yêu tộc chết vô số, không bằng lúc này tạm thời nhận thua một lần nữa, sau đó tiếp tục hoàn thiện hai đại trận vô thượng của Thiên đình, đồng thời nắm chắc phát triển thực lực Yêu tộc.

Dù sao Yêu tộc có Thiên đình là bàn đạp, phát triển đến mức thật sự ngạo thị các phương ở Hồng Hoang, chẳng qua là chuyện sớm muộn!

Đến lúc đó, lại tìm Diệp Tiêu đòi lại mặt mũi đã mất cũng không muộn!

"Diệp...

Thiên Đế đại giá quang lâm, Thiên đình của ta thật vẻ vang!" Có quyết đoán, Yêu Hoàng "Thiên Đế" Đế Tuấn, ánh mắt khẽ lóe lên, vẻ âm u trong nháy mắt thu lại, sau đó... trên mặt hiện ra một nụ cười sảng khoái, bước ra khỏi đại trận.

Khiến Đông Hoàng Thái Nhất và một đám đại năng Yêu tộc phía sau đều ngẩn người!

Nếu không phải Đế Tuấn là người trầm ổn nhất và là trụ cột tinh thần của toàn bộ Yêu tộc, chỉ riêng việc thay đổi sắc mặt thu phóng tự nhiên này, Đông Hoàng Thái Nhất đã kém xa!

Vì vậy, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng các đại năng Yêu tộc khác, vẫn ở lại trong đại trận, âm thầm chủ trì đại trận.

Đế Tuấn một mình bước ra khỏi đại trận, đi giao thiệp với vị hung

nhân số một Hồng Hoang bên ngoài.

Có thể nói, đã chuẩn bị hai tay.

Tuy lo lắng đại trận không chịu được Diệp Tiêu, nhưng vạn nhất Diệp Tiêu thật sự hung tàn, có Đông Hoàng Thái Nhất làm phương án dự phòng, vẫn tốt hơn là tất cả người Yêu tộc đều lộ diện bên ngoài đại trận.

"Yêu Hoàng đạo hữu, vẫn khỏe chứ?" Ngoài Nam Thiên Môn, Diệp Tiêu nhìn Đế Tuấn bước ra từ đại trận Thiên đình, trên mặt cũng nở một nụ cười quen thuộc vô hại.

Nhưng không ai thấy, sâu trong đáy mắt Diệp Tiêu, có một tia trêu tức lóe lên rồi biến mất.

Sau khi Đế Tuấn bước ra khỏi Nam Thiên Môn, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mở ra rồi nhanh chóng đóng lại, bề ngoài đại trận có vẻ bình tĩnh, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất và các Yêu Soái ẩn mình bên trong, lại tập trung toàn bộ tâm thần vào đại trận.

Chỉ cần có một chút dị động, họ sẽ không do dự thúc đẩy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cùng Diệp Tiêu liều một phen cá chết lưới rách!

Chương 151

Chút tâm tư này, Diệp Tiêu một mắt đã nhìn thấu.

Đế Tuấn một mình bước ra, là đang biểu thị Thiên đình không có địch ý với Diệp Tiêu, cho Thiên đình mặt mũi ngay lập tức.

Thái Nhất ở bên trong thao túng đại trận, sợ Diệp Tiêu đột nhiên lật mặt, một lưới bắt hết Thiên đình, nên không ra.

Không thể không nói, bỏ qua thực lực không bàn, tâm cơ của Đế Tuấn quả thực tinh tế đến từng chi tiết.

Đối với sự chuẩn bị hai tay của Yêu tộc, Diệp Tiêu chỉ nhìn trong mắt, không vạch trần.

Lúc này đại thế Thiên Đạo ở trên, dù Diệp Tiêu có thể ra tay, cũng sẽ không ra tay để chuốc lấy nhân quả vô ích.

Dù sao Thiên đình Yêu tộc, đã định trước là sớm nở tối tàn.

Hơn nữa, nếu luận về uy nghiêm và uy danh của tôn hiệu Thiên Đế, thì từ lúc Đế Tuấn lựa chọn bước ra khỏi đại trận, tỏ thiện ý với Diệp Tiêu, Thiên đình đã nhục chí trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Bởi vì Đế Tuấn gọi Diệp Tiêu là Diệp Thiên Đế!

Diệp Tiêu gọi Đế Tuấn, vẫn là Yêu Hoàng, không hề nhắc đến tôn hiệu Thiên Đế mà Đế Tuấn tự phong.

Điều đó đã nói lên tất cả!

Thiên Đế Đế Tuấn, chỉ là hữu danh vô thực "ngụy Thiên Đế", còn hung nhân số một Hồng Hoang Diệp Tiêu, mới là Thiên Đế thật sự không thể nghi ngờ!

"Thấy chưa, Thiên Đế Đế Tuấn, khi đối mặt với Diệp Thiên Đế,

căn bản không có chút khí phách nào!" "Ha, Đế Tuấn tôn xưng Diệp Tiêu là Diệp Thiên Đế, Diệp Thiên Đế lại vẫn gọi Đế Tuấn bằng danh xưng Yêu Hoàng, rõ ràng là Diệp Thiên Đế từ trước đến nay chưa từng coi Đế Tuấn là tồn tại cùng đẳng cấp.

Đường đường là Yêu Hoàng, lại ngay cả phản bác cũng không dám, có thể thấy uy thế của Diệp Thiên Đế lớn đến mức nào!" "Tuy không giống như Yêu Hoàng thống ngự ức vạn Yêu tộc, xưng hoàng xưng đế, nhưng Diệp Thiên Đế dù chỉ một mình, cũng bằng thiên quân vạn mã, là Thiên Đế không thể nghi ngờ của Hồng Hoang!

Huống hồ, sau lưng Diệp Thiên Đế, còn có mười đại đệ tử thân truyền của Phún Giáo, bốn đại đệ tử ngoại môn, ba nghìn đệ tử ký danh, cùng vô số đệ tử dự thính!

Ngoài các đệ tử Phún Giáo ra, còn có mười hai Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, Thượng Thanh Thông Thiên các cố hữu!

Muốn đập nát Thiên đình của Đế Tuấn, không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao!" "Xem ra các Tổ Vu nói đúng, với cái loại như Đế Tuấn, cũng xứng xưng là Thiên Đế?" Khắp nơi trong Hồng Hoang, những đám quần chúng hóng chuyện từ xa, nhìn Diệp Tiêu và Đế Tuấn ngoài Nam Thiên Môn, lần lượt tụm năm tụm ba thì thầm.

Nhưng không có gì nghi ngờ, tất cả sinh linh lúc này đều biết, Đế Tuấn chỉ là Thiên Đế giả, Diệp Tiêu mới là Thiên Đế thật!

Ngoài Nam Thiên Môn, Đế Tuấn tuy không nghe thấy những lời bàn tán đó, nhưng là hoàng giả Yêu tộc, đại năng Hồng Hoang, Đế Tuấn cũng tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường, những suy nghĩ và thần niệm của các sinh linh đó, Đế Tuấn trong cõi u minh đều có thể cảm nhận hoặc suy diễn ra được.

Khiến trong lòng Đế Tuấn vô cùng uất ức, thậm chí uất ức đến mức muốn rỉ máu!

Đế Tuấn, đường đường là hoàng giả Yêu tộc, chúa tể của vô số Yêu tộc, trong số các đại năng Hồng Hoang, luận thực lực cá nhân, cũng thuộc hàng đỉnh cao.

Chỉ là bị tên yêu nghiệt Diệp Tiêu kia làm nền, nên trông có vẻ quá gà mờ mà thôi.

Nhưng trước mặt sinh linh Hồng Hoang bình thường, Đế Tuấn vẫn là bá chủ Hồng Hoang không thể nghi ngờ!

Nhưng, bây giờ vị bá chủ Hồng Hoang này, lại trước mặt đông đảo sinh linh, mất hết mặt mũi!

Tôn hiệu Thiên Đế vừa lập, cũng bị chính tay mình biến thành trò cười!

Đế Tuấn không phải Thiên Đế thật, Diệp Thiên Đế mới là thật sự ngầu!

Đế Tuấn đều có thể tưởng tượng được, e rằng từ nay về sau, câu nói này sẽ nổi danh khắp Hồng Hoang, lưu truyền vô số nguyên hội!

Nhưng bề ngoài, Đế Tuấn phải nhẫn nhục chịu đựng, mặt mang nụ cười hướng về Diệp Tiêu nói: "Xấu hổ, xấu hổ quá, bản hoàng hôm nay nhất thời xúc động, suýt chút nữa đã cùng Vu tộc tranh đấu, làm phiền Diệp Thiên Đế phải ra mặt, thật xấu hổ!" Cảnh này, khiến Diệp Tiêu trong lòng cười thầm.

Đế Tuấn đúng là một người thú vị, lần này y ra mặt, thực ra còn chưa mở miệng khuyên giải, chỉ nói "các vị đạo hữu xin dừng tay, cho ta, Diệp Thiên Đế, một chút mặt mũi".

Kết quả chỉ một câu nói, cả Yêu tộc đã nhụt chí, sau đó Đế Tuấn ngoan ngoãn trước mặt Diệp Tiêu, chủ động nói xấu hổ, biểu đạt ý muốn dừng tay.

Suýt chút nữa đã tranh đấu, không phải là ý muốn dừng tay rõ ràng

sao?

Yêu Hoàng từng ngạo thị Hồng Hoang, bây giờ lại trở nên khéo léo như vậy, khiến người khởi xướng là Diệp Tiêu, cũng cảm thấy có chút thú vị.

Bên kia, các Tổ Vu của Vu tộc cũng đều hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhận được truyền âm bí mật của Diệp Tiêu, biết được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không hề đơn giản, các Tổ Vu cũng lần lượt ăn ý nói lớn: "Chúng ta cũng xấu hổ, đã làm phiền huynh đệ Diệp Tiêu thanh tu, thật không phải.

Hôm nay Vu tộc ta liền dừng tay, mặt mũi của Diệp Thiên Đế, Vu tộc ta không dám không cho!" Lời nói của các Tổ Vu, đương nhiên là diễn kịch.

Bề ngoài giống như Yêu tộc, vì uy danh của Diệp Tiêu mà dừng tay.

Thực tế, các Tổ Vu sau khi hiểu rõ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là một cái bẫy, trong lòng tràn đầy cảm kích đối với Diệp Tiêu, vô cùng cảm động!

Lúc này, tại vùng đất phía Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy một trận đại chiến, lại một lần nữa bị Diệp Tiêu một hai câu nói đã tiêu tan trong vô hình, lập tức sắc mặt vô cùng đen tối: "Tên Diệp Tiêu này, ăn no rửng mỡ!

Bản tọa không hiểu, trước đây rõ ràng hung tàn như vậy, sao lại đột nhiên tiếp tục mê mẩn việc khuyên giải!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân con ngươi khép hờ, uất ức không thôi.

Chương 152

"Đúng vậy, Diệp Tiêu đã có danh hiệu hung nhân, sao lại tiếp tục giả làm người tốt, phá hỏng đại sự của Tây phương chúng ta!" Chuẩn Đề Đạo Nhân càng phẫn phẫn không bình, tâm tư muốn giết người đều có.

Tuy từ lúc giọng nói của Diệp Tiêu vang lên, y đã nhận ra điều không ổn, nhưng khi thấy Yêu tộc nhụt chí ngay lập tức, Vu Yêu sắp sửa đình chiến, Chuẩn Đề có chút khó chấp nhận.

Không thể nào, Đế Tuấn và Thái Nhất, lại nhụt chí nhanh như vậy!

Đã thành lập cả Thiên đình rồi, mà không dám đánh một trận với Diệp Tiêu!

Bên bờ Đông Hải, tâm trạng của Đông Vương Công cũng giống như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Trên núi Côn Luân, Thái Thanh Lão Tử mày hơi nhíu lại, nhưng cuối cùng không nói một lời, sau đó biến mất tại chỗ.

Một trận đại chiến đầy thuốc súng của Vu Yêu hai tộc, giơ cao đánh khẽ, đã thành định cục.

Dù các phương có thất vọng, lúc này cũng không còn cách nào!

Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Tiêu, vang lên giọng nói quen thuộc của hệ thống: "Chúc mừng túc chủ, khuyên giải thành công, ngăn chặn một trận đại chiến của ức vạn sinh linh.

Nhận được phần thưởng: Mảnh vỡ Thời Gian Đại Đạo *1, Mảnh vỡ Không Gian Đại Đạo *1, Mảnh vỡ Nhân Quả Đại Đạo *1." Khi nghe thấy phần thưởng nhiệm vụ lần này, Diệp Tiêu đầu tiên là sững

sờ, kế đó trong lòng mừng như điên!

Có Nhân Quả Đại Đạo!

Có thể suy diễn nhân quả, thậm chí không sợ nhân quả - Nhân Quả Đại Đạo!

Đối với sinh linh Hồng Hoang, cái gì là lớn nhất?

Đáp án đương nhiên là Thiên Đạo!

Bất kỳ sinh linh nào, dù là Đạo Tổ Hồng Quân, cũng đều phải đối với Thiên Đạo cung kính vô cùng, thuận theo đại thế Thiên Đạo mà hành sự.

Một khi đi ngược lại đại thế Thiên Đạo, sẽ phải gánh chịu nhân quả kinh khủng!

Dưới trật tự của Thiên Đạo, nhất ẩm nhất trác đều do trời định, nhất cử nhất động đều có thể sinh ra nhân quả.

Vì vậy, sinh linh Hồng Hoang, ngoài việc kính sợ Thiên Đạo nhất, còn sợ hãi nhất là nhân quả!

Ngay cả những đại năng đỉnh cấp, cũng không muốn dễ dàng sinh ra nhân quả với người khác, càng không muốn nợ nhân quả!

Trước đây khi phân hồ lô ở Bất Chu Sơn, Tam Thanh lần lượt âm thầm tặng Diệp Tiêu một kiện pháp bảo, chính là để không nợ nhân quả của y.

Vì vậy khi Diệp Tiêu tính kế Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã dùng một chút tâm tư để lập ra giao ước cá cược, và lập lời thề Thiên Đạo, mới cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tạo ra một mối nhân quả, để Nguyên Thủy Thiên Tôn nợ y, mới có được Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân sau này.

Năm xưa trên Bất Chu Sơn, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng lấy hồ lô,

nhưng vừa không trả nhân quả cho Diệp Tiêu, cũng không cảm thấy nợ y, nên khi Diệp Tiêu ra tay với Thái Nhất và Đế Tuấn, mới không chút do dự.

Lão tử đập bọn họ vào Bất Chu Sơn, cũng là vì họ nợ ta nhân quả trước, nên dù có đánh, lão tử cũng không gánh nhân quả.

Nhưng tình huống như vậy, tương đối ít.

Diệp Tiêu có lúc chủ động tính kế, dưới tiền đề đại thế Thiên Đạo không đổi, tiểu thế có thể thay đổi, có thể buông tay thi triển.

Nhưng một khi muốn thay đổi một số thế cục lớn hơn một chút, với thực lực hiện tại của Diệp Tiêu, cần phải cân nhắc nhân quả và sự phản phệ của Thiên Đạo.

Bây giờ, Diệp Tiêu nhận được một phần mảnh vỡ pháp tắc của Nhân Quả Đại Đạo, vậy thì không giống nữa rồi!

Đại Đạo là tồn tại siêu việt trên Thiên Đạo, tuy Diệp Tiêu nhận được chỉ là mảnh vỡ Nhân Quả Đại Đạo, nhưng vẫn có thể giống như mảnh vỡ Thời Gian Đại Đạo, mảnh vỡ Không Gian Đại Đạo trước đây, hiệu quả vượt xa pháp tắc Thiên Đạo hoàn chỉnh cùng loại!

Có thể nói, Diệp Tiêu nắm giữ một phần pháp tắc Nhân Quả Đại Đạo, sau này có thể trong phạm vi lớn hơn, buông tay thi triển, không cần lo lắng nhân quả!

Bởi vì Diệp Tiêu hiện nay, chính là nhân quả lớn nhất ở Hồng Hoang ngoài Thiên Đạo ra!

Dù là các đại năng giỏi suy diễn nhân quả như Phục Hy và Thái Thanh, tu vi tạo nghệ trên con đường nhân quả, từ nay về sau đều sẽ kém xa Diệp Tiêu!

"Nhân Quả Đại Đạo, không tồi không tồi!" Tâm thần chìm đắm, thể ngộ pháp tắc Nhân Quả Đại Đạo dung nhập vào Đạo Khu, trong

mắt Diệp Tiêu đầy nụ cười vui mừng.

Càng dụng tâm thể ngộ, Diệp Tiêu càng nhận ra nhiều diệu dụng hơn của Nhân Quả Đại Đạo.

Ngoài ra, Diệp Tiêu lần này nhận được mỗi loại một mảnh vỡ Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, khiến pháp tắc Thời Không Đại Đạo mà y nắm giữ trước đây được bổ sung thêm nhiều.

Pháp tắc thời không và thần thông có thể thi triển ra, uy lực cũng lớn hơn trước đây!

Thậm chí cách việc bổ sung hoàn chỉnh hai đại đạo này, cũng không còn xa nữa!

Có thể nói, phần thưởng nhiệm vụ lần này, thực sự phong phú.

Tuy không có linh căn, pháp bảo, vật chất, nhưng ba mảnh vỡ pháp tắc Đại Đạo lại quý giá hơn bất kỳ pháp bảo và vật chất nào.

Chương 153

Với gia sản hiện tại của Diệp Tiêu, dù là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi.

Nắm giữ pháp tắc mạnh hơn, mới là căn bản để bản thân cường đại!

Ví như Đông Hoàng Thái Nhất, dù tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung thì sao, chẳng phải vẫn bị Diệp Tiêu tay không một chưởng đập vào Bất Chu Sơn sao?

Điều đó đã giải thích tại sao Dĩ Lực Chứng Đạo mới là con đường mạnh nhất!

"Ha ha, Vu Yêu hai tộc có thể mỗi bên lùi một bước, bần đạo rất vui.

Nếu đã như vậy, bần đạo xin cáo từ." Sau khi thể ngộ xong ba loại pháp tắc Đại Đạo nhận được lần này, Diệp Tiêu cười lớn, nói thật lòng.

Thông qua pháp tắc nhân quả suy diễn, Diệp Tiêu quyết định trong một khoảng thời gian tới, sẽ ở lại Thủ Dương Sơn, tĩnh quan phong vân Hồng Hoang biến ảo!

Chỉ là trước khi rời đi, Diệp Tiêu nhìn Đế Tuấn rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên bổ sung một câu đầy ẩn ý: "Yêu Hoàng đạo hữu, ngàn vạn lần đừng quên, dĩ hòa vi quý a!" "Diệp Thiên Đế nói phải!" Đế Tuấn trên mặt gượng ra một nụ cười, nhìn thân ảnh Diệp Tiêu đi xa, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo, trong lòng hừ lạnh: "Dĩ hòa vi quý?

Phì!

Diệp Tiêu một hung nhân hung tàn như vậy, cũng xứng nói dĩ hòa vi quý?

Cứ đợi đấy cho bản hoàng!

Đợi Thiên đình ta lớn mạnh, nỗi nhục hôm nay, bản hoàng và Thiên đình tất sẽ trả lại ngàn lần vạn lần!" Cách ức vạn dặm, Diệp Tiêu đã quay về cung Thủ Dương, như có điều cảm ứng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Tiếng hừ lạnh và suy nghĩ trong lòng Đế Tuấn, Diệp Tiêu nắm giữ Nhân Quả Đại Đạo, trong nháy mắt đã có cảm ứng.

Chỉ là y không vạch trần, dù sao Đế Tuấn và Thiên đình cũng không còn nhởn nhơ được bao lâu nữa.

Và trước khi Yêu đình diệt vong theo định mệnh của Thiên Đạo, Đế Tuấn e rằng sẽ có thêm nhiều phiền muộn và tuyệt vọng.

Bởi vì câu "dĩ hòa vi quý" mà Diệp Tiêu nói trước khi rời đi, là một loại thần thông!

Trong một lần phần thưởng nhiệm vụ trước đây, Diệp Tiêu nhận được thần thông "Dĩ Hòa Vi Quý", thần thông này phát động, nói "dĩ hòa vi quý" với sinh linh.

Và, bất luận ai bị Diệp Tiêu nói câu này, đều sẽ bắt đầu gặp xui xẻo!

Từ khi Diệp Tiêu nhận được kỹ năng này, vẫn luôn không dùng đến.

Mãi cho đến vừa rồi, Diệp Tiêu đột nhiên nảy ra ý tưởng, phát động thần thông này với Đế Tuấn.

Cũng có nghĩa là, Đế Tuấn đáng thương, lúc này hồn nhiên không biết, mình sắp gặp xui rồi!

Hồng Hoang không ghi năm tháng, từ sau khi một trận chiến sắp nổ ra giữa Vu Yêu bị Diệp Tiêu khuyên ngăn, các sinh linh Hồng Hoang bao gồm cả Thiên đình Yêu tộc, đều bước vào một trạng thái cực kỳ khiêm tốn và an phận.

Dưới trạng thái này, Hồng Hoang duy trì một sự bình tĩnh trên bề mặt.

Nhưng âm thầm, Thiên đình Yêu tộc, Tiên đình của Đông Vương Công, cùng Tây Phương Giáo các thế lực, lại đang không ngừng chiêu mộ môn sinh, phát triển thế lực.

Nhiều tộc quần vốn chưa gia nhập Yêu tộc, dưới sự mưu tính âm thầm của Yêu Hoàng Đế Tuấn, cũng lặng lẽ sáp nhập vào Yêu tộc, khiến Yêu tộc và Thiên đình ngày một lớn mạnh.

Đương nhiên, việc âm thầm phát triển thế lực này, chỉ là một trong những chuẩn bị của Đế Tuấn, Đông Vương Công và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Đồng thời, các đại năng và sinh linh, cũng đang không ngừng tu đạo bế quan, nâng cao thực lực.

Liên tục có những sinh linh cảnh giới Đại La Kim Tiên, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thực tế, sau lần Diệp Tiêu khuyên giải ngoài Nam Thiên Môn đó, mấy vị Tổ Vu chưa vào Chuẩn Thánh trong mười hai Tổ Vu, đã trong vòng ngàn năm, toàn bộ bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Vu tộc liền có mười hai vị Chuẩn Thánh mạnh mẽ!

Nhiều sinh linh vốn ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hơn, đã ngưng tụ tam hoa tụ đỉnh, trở thành Đại La Kim Tiên, ví như các đệ tử thân truyền của Phún Giáo: Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thanh Vân Đạo Nhân...

Thái Ất Kim Tiên vốn thuộc về sức mạnh nòng cốt, cường giả một phương ở Hồng Hoang, nay lại trở thành tồn tại càng thêm không đáng giá.

Rất nhiều sinh linh vốn ở Huyền Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, sau mấy vạn năm, lần lượt đột phá vào Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng tất cả sinh linh đều có thể cảm nhận được, một trận biến hóa thiên phiên địa phúc, e rằng không còn xa nữa.

Theo thế lực Yêu tộc lớn mạnh, dân số Vu tộc cũng không ngừng phồn thịnh, tộc nhân đông, thực phẩm cần thiết càng nhiều, sinh linh Yêu tộc cũng bị Vu tộc săn giết không ít.

Ma sát và thù hận giữa Vu Yêu hai tộc, cũng đang tích lũy ngày một tăng!

Chỉ là phía Yêu tộc, vì kiêng kỵ vị hung nhân số một Hồng Hoang trong Thủ Dương Sơn, nên cố gắng hết sức kìm nén.

Tuyệt đối không phải Yêu tộc thật sự bị Diệp Tiêu đánh cho nhụt chí, mà là Yêu tộc đang tích lũy sức mạnh, chờ có một ngày tìm Diệp Tiêu và Vu tộc báo thù rửa hận!

Chương 154

Trong Thiên đình, Đế Tuấn và Thái Nhất ở trong Thái Dương Thần Cung, đã lâu không xuất hiện.

Bởi vì họ đang chuẩn bị trảm thi!

Chuyện Thái Thanh trước đây trảm một thi, liền bước vào Chuẩn Thánh ngũ trọng thiên, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất cực kỳ động lòng.

Bởi vì họ đã thấy sự kinh khủng của việc trảm thi để trở nên mạnh mẽ!

Vì vậy, sau khi ra lệnh cho các bộ Yêu Soái kinh doanh phát triển thế lực, mở rộng ảnh hưởng của Yêu tộc, Đế Tuấn liền cùng Thái Nhất bế quan trong Thái Dương Thần Cung, nỗ lực tu luyện, mong chờ sớm ngày trảm thi.

Nhưng, sau khi bế quan vạn năm, Đông Hoàng Thái Nhất đã thành công dùng Hỗn Độn Chung trảm đi một thi, còn Đế Tuấn, huynh trưởng của Thái Nhất, lại rõ ràng đã đến ngưỡng cửa, nhưng mãi vẫn không thể thành công trảm thi!

Và trong quá trình này, Nguyên Thủy Thiên Tôn trên núi Côn Luân, Phục Hy, huynh muội Nữ Oa ở Bất Chu Sơn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở Tây phương, Minh Hà Lão Tổ ở Huyết Hải cùng Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân các đại năng, lần lượt trảm thi thành công!

Ngay cả đại năng Yêu tộc Côn Bằng, cũng đã trảm đi một thi, còn Đế Tuấn lại bị kẹt ở bước cuối cùng, không thể thành công trảm thi!

Khiến trong lòng Đế Tuấn, có thể nói là vô cùng uất ức và sốt ruột!

Là đường đường Yêu Hoàng, căn nguyên cùng huynh đệ Thái

Nhất như nhau, đều là đại năng hàng đầu Hồng Hoang.

Tuy không bằng loại yêu nghiệt như Diệp Tiêu, nhưng căn nguyên của Đế Tuấn, so với Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, cũng không thua kém quá nhiều.

Vậy mà huynh đệ Thái Nhất đã trảm thi, thuộc hạ Côn Bằng cũng trảm thi, các đại năng Hồng Hoang khác cũng lần lượt trảm thi, và cảnh giới đã tăng lên một hai trọng thiên không đều.

Vậy mà Đế Tuấn lại bị kẹt ở Chuẩn Thánh nhất trọng thiên, khó có thể trảm thi!

"Ầm!" Một ngày, ngay lúc Đế Tuấn đang khổ sở suy nghĩ, bên bờ Đông Hải, đột nhiên bùng phát một trận động tĩnh đột phá.

Một luồng khí tức quen thuộc, từ Chuẩn Thánh nhất trọng thiên, trong nháy mắt bước vào Chuẩn Thánh nhị trọng thiên!

Khiến con ngươi Đế Tuấn, lập tức nheo lại: "Chết tiệt!

Ngay cả tên Đông Vương Công kia, cũng đã thành công trảm thi.

Bản hoàng lại mãi vẫn thiếu một bước, rốt cuộc là vì sao!" Cảm nhận được khí tức của Đông Vương Công trảm thi thành công, cảnh giới tăng lên bên bờ Đông Hải, Đế Tuấn không chỉ sắc mặt vô cùng âm u, mà tâm tình cũng u ám đến cực điểm!

"Đại ca, huynh đệ chúng ta căn nguyên tương đồng, pháp bảo bạn sinh Hà Đồ Lạc Thư của huynh, cũng lợi hại hơn pháp bảo của Đông Vương Công.

Nhưng đến hôm nay vẫn chưa trảm thi, có lẽ là do tên Diệp Tiêu kia đã giở trò cũng không chừng!" Đông Hoàng Thái Nhất nhận ra tiếng gầm giận dữ của Đế Tuấn, lóe người xuất hiện trước mặt y, thần sắc ngưng trọng nói.

Về chuyện trảm thi, nếu Đế Tuấn sốt ruột thứ nhất, thì Đông Hoàng Thái Nhất thứ hai.

Đại ca của y sớm ngày trảm thi, sức mạnh của Yêu tộc sẽ càng trở nên mạnh hơn, huynh đệ hai người cũng sẽ có thể sớm ngày tái lập uy danh, báo thù rửa hận.

Nhưng bây giờ, ngay cả những tồn tại có căn nguyên và cảnh giới kém xa huynh đệ họ, cũng đã thành công trảm thi, đại ca Đế Tuấn lại vẫn bị kẹt ở một bước.

Làm sao không khiến Đông Hoàng Thái Nhất suy nghĩ nhiều?

Thực tế, trực giác của Đông Hoàng Thái Nhất đã đúng.

Đế Tuấn một mực không thể trảm thi, quả thực có liên quan đến Diệp Tiêu!

Một trong những hiệu quả của thần thông "Dĩ Hòa Vi Quý" được kích hoạt, các đại năng Hồng Hoang đều lần lượt trảm thi, duy chỉ có Đế Tuấn ngừng phát triển!

"Diệp Tiêu!" Sâu trong Thiên đình, bên trong Thái Dương Thần Cung, Đế Tuấn nghe xong lời của Đông Hoàng Thái Nhất, con ngươi tức thì híp lại, tròng mắt có phần đỏ lên!

Trong vạn năm qua, Đế Tuấn đã thử trảm thi không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng chỉ còn cách thành công một bước thì lại bị gián đoạn vì đủ loại nguyên nhân kỳ lạ.

Điều này khiến Đế Tuấn từng vô cùng buồn bực.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian vạn năm, không biết bao nhiêu đại năng Hồng Hoang có địa vị ngang bằng, thậm chí kém xa Đế Tuấn, đều lần lượt trảm thi, trong khi Đế Tuấn vẫn dậm chân tại chỗ, càng khiến y sốt ruột đến phát hỏa!

Chỉ là trước đó, Đế Tuấn nghĩ mãi không ra nguyên nhân.

Cho đến khi đệ đệ Thái Nhất nói như vậy, Đế Tuấn mới đột nhiên như có điều suy nghĩ, nhận ra có gì đó không đúng!

"Nói vậy!

Nhất định là Diệp Tiêu giở trò quỷ!

Lần khuyên giá trước đó kết thúc, vốn có thể cứ thế rời đi, nhưng trước khi đi, hắn lại nhìn ta bằng ánh mắt đầy ẩn ý mà nói một câu 'dĩ hòa vi quý', quả thực là thừa thãi!

Nhất định là vào lúc đó, Diệp Tiêu đã ngầm ra tay với ta!" Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi, mắt long lên sòng sọc.

Nhưng ngay sau đó, y lại cau mày thật sâu: "Tuy việc này có liên quan đến Diệp Tiêu, nhưng rốt cuộc hắn đã dùng cách gì mà có thể ảnh hưởng đến đạo cảnh trảm thi của ta, nhiều lần ngắt quãng ta trảm thi chứ?

Chương 155

Nếu hắn thật sự động tay động chân, ta tuyệt không thể nào không hay biết gì được!" Đế Tuấn vừa nói, vừa tế ra Hà Đồ Lạc Thư, vận chuyển toàn thân pháp lực, cố gắng thôi diễn.

Hà Đồ Lạc Thư là linh bảo bạn sinh của Đế Tuấn, bên trong vốn ẩn chứa vô tận diệu lý, có công dụng thôi diễn thiên đạo huyền cơ, chiêm tinh bói quẻ.

Về thuật thôi diễn, Đế Tuấn có Hà Đồ Lạc Thư gia trì, thậm chí còn có thể nhỉnh hơn cả Thái Thanh một bậc!

Ngay cả Phục Hy cực kỳ am hiểu thuật thôi diễn, sau khi chuyển thế thành Nhân Hoàng, cũng nhờ có Hà Đồ Lạc Thư do Côn Bằng đạo hữu tặng làm linh bảo bạn sinh, mới thôi diễn ra được Tiên thiên Ngũ hành, Tiên thiên Bát quái các loại diệu thuật!

Thế nhưng, Hà Đồ Lạc Thư lợi hại như vậy, dưới sự thúc giục toàn lực của Đế Tuấn, lại vẫn không thôi diễn ra được một tia dấu vết nào liên quan đến Diệp Tiêu!

"Không!

Ta không tin!

Diệp Tiêu có lợi hại đến mấy, cũng không thể nào che giấu hoàn toàn cả sự thôi diễn của Hà Đồ Lạc Thư, không để lại một chút manh mối nào được!" Sau khi thôi diễn xong, gân xanh trên trán Đế Tuấn nổi lên, trong mắt càng tràn đầy vẻ táo bạo.

Nếu là ngày thường, Đế Tuấn với tư cách là trụ cột vững chắc và trí tuệ nhất của Yêu tộc, nhất định sẽ không như vậy, vì đây càng giống với tính cách của Đông Hoàng Thái Nhất hơn.

Nhưng vạn năm qua, Đế Tuấn nhiều lần trảm thi thất bại, trơ mắt nhìn người khác trảm thi thành công, sự uất ức trong lòng đã tích tụ đến một cảnh giới cực kỳ đáng sợ.

Giờ đây đoán được nguyên nhân nhưng lại không thôi diễn ra được, càng khiến Đế Tuấn cảm thấy phẫn nộ đến cực điểm.

"Lần nữa!" Lòng không cam tâm, Đế Tuấn gầm lên một tiếng, ngay sau đó tập trung tâm thần và pháp lực, lại một lần nữa rót vào trong Hà Đồ Lạc Thư, bắt đầu điên cuồng thôi diễn.

Nhưng lần này, Đế Tuấn vẫn không thôi diễn ra được chút gì, chỉ thấy một vùng hỗn độn.

"Bản hoàng không tin, phá cho ta!" Đế Tuấn nghiến mạnh răng, dốc hết mười hai phần tâm thần, kéo theo Hà Đồ Lạc Thư, muốn cưỡng ép phá tan vùng hỗn độn kia.

Thế nhưng ngay sau đó, Đế Tuấn bỗng "phụt" một tiếng, phun ra một ngụm lớn tinh huyết Kim Ô, khí tức cả người cũng tức thì suy yếu đi!

Việc cưỡng ép thôi diễn đã khiến y bị vùng hỗn độn kia phản phệ, tâm thần chấn động!

"Sao… sao lại như vậy!" Đế Tuấn hai mắt run rẩy, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Đế Tuấn, hoàng giả vĩ đại của Yêu tộc, rõ ràng biết mình đã trúng kế, nhưng lại không biết đối phương đã dùng cách gì.

Muốn cưỡng ép thôi diễn, lại bị phản phệ!

Điều này khiến Đế Tuấn cảm thấy một chuỗi thất bại!

"Đại ca, nếu đã không thôi diễn ra được thì đừng cưỡng ép nữa!

Chẳng qua chỉ là tạm thời không thể trảm thi mà thôi, chứ không

phải không thể tu hành.

Cùng lắm thì đại ca cứ tập trung toàn bộ khí vận và công đức mà Thiên đình ta hội tụ vào bản thân, đi theo con đường công đức, cũng có thể trở nên mạnh mẽ!

Cứ yên tâm, đợi đến ngày Thiên đình ta thực sự uy chấn Hồng Hoang, ta nhất định sẽ bắt Diệp Tiêu đến trước mặt đại ca, phá vỡ âm mưu mà gã đã giăng xuống huynh, rồi trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, tiêu diệt hắn!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy huynh trưởng Đế Tuấn thôi diễn đến hộc máu, giọng điệu liền trở nên gấp gáp.

Đế Tuấn nghe vậy, con ngươi tức thì ngưng lại: "Không được!

Đạo Tổ từng nói, công đức thành thánh kém xa trảm tam thi thành thánh.

Hơn nữa chúng ta không phải là thánh nhân do trời định, đi con đường công đức để trở nên mạnh mẽ, cũng chưa chắc đã thành thánh được, cho dù cảnh giới có tăng lên, cũng không bằng những tồn tại cùng cảnh giới khác.

Cho nên ta nhất định phải trảm thi!" Thấy Đông Hoàng Thái Nhất định khuyên can, Đế Tuấn chậm rãi lắc đầu: "Đệ đệ!

Không phải đại ca cố chấp phải trảm thi, mà Diệp Tiêu kia đáng sợ hơn ta tưởng rất nhiều, nếu chỉ dựa vào một mình ta, e rằng dù có thêm cả Thiên đình, cũng chỉ có thể áp chế Diệp Tiêu trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một khi ra khỏi đại trận, khó lòng là đối thủ của hắn!

Cho nên, ta nhất định phải trảm thi để trở nên mạnh hơn, cùng đệ liên thủ, lại thêm sức của các yêu soái khác, mới có thể bắt giết được Diệp Tiêu kia!" Nói rồi, Đế Tuấn xua tay, ra hiệu cho Đông Hoàng Thái Nhất lui xuống.

Sau đó, y tế ra Hà Đồ Lạc Thư, lơ lửng trên đỉnh đầu!

Y muốn cưỡng ép trảm thi!

"Đại ca!" Đông Hoàng Thái Nhất không kịp ngăn cản, Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn đã chém xuống cực nhanh!

Cùng lúc đó, sắc mặt Đế Tuấn đột nhiên tối sầm, phun ra một ngụm lớn tinh huyết Kim Ô!

Cưỡng ép trảm thi, chẳng những không thành công chém xuống được một thi, ngược lại còn chém lệch, tâm thần và nguyên thần đều bị chấn động kịch liệt, lập tức tẩu hỏa nhập ma!

"Ặc… A!" Phun ra một ngụm lớn tinh huyết Kim Ô, Đế Tuấn tức thì hai tay ôm lấy đầu, gầm lên một tiếng đau đớn.

Ngay cả trong hai mắt cũng rỉ ra tinh huyết Kim Ô màu vàng kim!

Mới rồi, khi y thúc giục linh bảo bạn sinh Hà Đồ Lạc Thư chém xuống, trong lúc cưỡng ép chém xuống, không hiểu sao lại chém lệch!

Chương 156

Chẳng những không chém vào bất kỳ một thi nào trong tam thi, ngược lại còn chém vào bản nguyên nguyên thần của Đế Tuấn!

Phải biết rằng, trước đó, mỗi lần Đế Tuấn trảm thi, đều bị đủ loại nguyên nhân đột ngột ngắt quãng, thoát khỏi trạng thái trảm thi đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Cho nên lần này, Đế Tuấn ôm ý định cưỡng ép trảm thi, khi điều khiển Hà Đồ Lạc Thư chém xuống, đã dùng hết mười phần tâm thần!

Nói cách khác, nếu ví pháp bảo trảm thi như một con dao sắc bén vô cùng, thì nhát chém này của Đế Tuấn vô cùng mạnh mẽ.

Nếu chém đúng, thì không nghi ngờ gì sẽ như dao sắc chém đay rối, hiệu quả tức thì.

Nhưng nếu chém sai chỗ, tác dụng phụ mang lại cũng vô cùng đáng sợ.

Ví như lúc này, nhát chém của Hà Đồ Lạc Thư vốn nên rơi vào một trong tam thi, lại chém vào bản nguyên nguyên thần của Đế Tuấn, không khác gì gây ra một trận động đất lớn trên nguyên thần của y!

Lập tức suýt nữa đã chém nguyên thần của Đế Tuấn làm hai nửa!

Cũng chính vì vậy, nên trong khoảnh khắc, Đế Tuấn đã trải qua một nỗi đau chưa từng có, nỗi đau này thậm chí còn kinh khủng hơn cả vết thương ngoài da trên đạo khu!

"A!" Trong chốc lát, tiếng gào thét đau đớn của Đế Tuấn gần như vang vọng khắp trong ngoài Thiên đình, nếu không có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận che giấu khí cơ, e rằng cả Hồng Hoang đều có thể nghe thấy tiếng gào thét đau đớn của

y!

"Đại ca, huynh sao vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất vốn chưa rời đi, nhìn huynh trưởng đang ôm đầu gào thét, mắt lập tức đỏ ngầu.

Dù không biết trên người huynh trưởng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần nhìn dáng vẻ đau đớn của Đế Tuấn, liền biết chắc chắn là lúc trảm thi đã xảy ra vấn đề lớn!

Nhưng lúc này Đế Tuấn hoàn toàn không có cách nào trả lời Thái Nhất.

Chỉ thấy sau khi gào thét đau đớn một hồi, y bỗng dưng dừng lại.

Ngay khi Đông Hoàng Thái Nhất tưởng rằng huynh trưởng cuối cùng cũng đã khá hơn, chớp mắt một cái, Đế Tuấn lại đột nhiên ngây người, cười ngây ngô với Đông Hoàng Thái Nhất.

Dáng vẻ đó, trông như bị ngốc!

Đông Hoàng Thái Nhất thấy cảnh này, cũng tức thì ngây người: "Đại… đại ca, huynh rốt cuộc bị sao vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất vừa dứt lời, nụ cười ngây ngô trên mặt Đế Tuấn lại biến mất, y lại ôm đầu gào thét đau đớn, đến nỗi cả Thiên đình, vô số đại năng Yêu tộc và yêu tướng, trong lòng đều run lên, nhìn về phía Thái Dương Thần Cung mà không ngừng suy đoán: "Thiên Đế đại nhân sao vậy, dường như đã gặp phải vấn đề lớn!" "Lúc thì kêu đau, lúc thì cười lớn, chẳng lẽ tẩu hỏa nhập ma rồi?" "Mười nghìn năm qua, Thiên Đế đã thử trảm thi nhiều lần nhưng đều thất bại, bây giờ ngay cả những kẻ như Đông Vương Công cũng đã trảm được một thi, Thiên Đế đại nhân chẳng lẽ tức điên rồi sao?" Những lời thì thầm tương tự vang lên khắp nơi trong Thiên đình, nhưng không một ai dám lại gần Thái Dương Thần Cung.

Dù sao đi nữa, bất kể Đế Tuấn đang trong tình trạng gì, đám thần

dân Yêu tộc này cũng đều bó tay.

Hơn nữa, nếu thấy dáng vẻ thảm hại của Đế Tuấn, e rằng sau này sẽ bị trả thù cũng không chừng!

Trong Thái Dương Thần Cung, Đế Tuấn chuyển đổi qua lại giữa trạng thái kêu đau và cười ngây ngô mấy lần.

Đông Hoàng Thái Nhất sau khi dùng nguyên thần dò xét một lượt, cuối cùng cũng hiểu ra gốc rễ vấn đề, sắc mặt vô cùng khó coi!

Không thể ngờ được, đại ca cưỡng ép trảm thi, lại chém lệch!

Chém vào nguyên thần, suýt nữa đã bổ đôi nguyên thần ra!

"Sao có thể!

Sao lại có thể như vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất vừa đau lòng nhìn huynh trưởng, vừa nghĩ mãi không ra.

Dù sao cũng là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể có chuyện trảm thi không thành công, không thể tách tam thi ra khỏi bản thể.

Nhưng chưa từng nghe nói, linh bảo trảm thi, lại có thể chệch vào nguyên thần!

Hành vi này, nếu không cố ý điều khiển, căn bản không thể làm được!

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất biết rằng, huynh trưởng của mình tuyệt đối không thể nào rảnh rỗi không có việc gì làm mà tự chém vào nguyên thần một nhát.

Căn nguyên của tất cả chuyện này, nhất định là do âm mưu của Diệp Tiêu đối với Đế Tuấn!

"Diệp Tiêu!

Diệp Tiêu!

Ta và ngươi thề không đội trời chung!" Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên trong lòng, sau đó vội vàng tế ra Hỗn Độn Chung, tức thì giam cầm thời gian và không gian trong Thái Dương Thần Cung.

Không gian tĩnh lặng, thời gian ngưng đọng, ngay cả Đế Tuấn đang bị Hỗn Độn Chung bao phủ, cũng ôm đầu tiến vào trạng thái tĩnh lặng.

Đông Hoàng Thái Nhất lập tức tế ra tinh huyết Kim Ô bản nguyên, lại tách ra một luồng nguyên thần, điều động khí vận Thiên đình, bắt đầu chữa lành vết thương trên nguyên thần của Đế Tuấn.

Hai huynh đệ đồng căn đồng nguyên, cho nên nguyên thần và bản nguyên của Thái Nhất cực kỳ tương tự với Đế Tuấn, trong tình thế cấp bách, cũng có thể chữa lành vết thương trên nguyên thần của y.

Rất lâu sau, Đông Hoàng Thái Nhất thở phào một hơi, giải trừ sự giam cầm của Hỗn Độn Chung.

Sắc mặt Đế Tuấn tái nhợt, cũng thở hắt ra một hơi, không còn kêu đau hay cười ngây ngô nữa.

Chương 157

Vết thương trên nguyên thần đã được chữa lành gần hết.

Nhưng trong lòng Đế Tuấn, lại bị tổn thương!

Nếu không phải đệ đệ ra tay quyết đoán, e rằng Đế Tuấn không phải nguyên thần sụp đổ mà chết, thì cũng là nguyên thần phân liệt thành kẻ ngốc!

Lúc này, trong lòng Đế Tuấn vừa bị tổn thương, lại vừa uất ức đến cực điểm.

Y cảm thấy mình quá xui xẻo!

Người khác trảm thi để trở nên mạnh mẽ, còn y trảm thi thì hay rồi, tam thi một cái cũng không chém được, lại không hiểu sao thất thủ, suýt nữa tự chém mình thành kẻ ngốc!

"Phụt!" Nghĩ đến chuyện xui xẻo trảm thi chém vào nguyên thần, Đế Tuấn uất ức không thôi, lại phun ra một ngụm tinh huyết Kim Ô.

Đông Hoàng Thái Nhất đứng bên cạnh thấy vậy, trong lòng tức thì căng thẳng: "Đại ca, có phải vết thương nguyên thần lại tái phát rồi không!" Nói rồi, Thái Nhất định thúc giục Hỗn Độn Chung một lần nữa.

Đế Tuấn xua tay, sắc mặt tái nhợt nói: "Không sao, chỉ là trong lòng uất ức!" Thực tế, Đế Tuấn đâu chỉ uất ức, mà là uất ức đến muốn nổ tung!

Từ thuở sơ khai Hồng Hoang đến nay, chưa từng nghe nói sinh linh nào trảm thi lại chém lệch, suýt nữa tự chém chết mình!

So với vết thương trên nguyên thần từ nhát chém đó, tổn thương tinh thần mà Đế Tuấn phải chịu còn lớn hơn!

Nếu thật sự trảm thi mà tự chém chết mình, một khi truyền ra Hồng Hoang, cũng sẽ trở thành một trò cười lớn!

Yêu Hoàng Đế Tuấn sẽ bị chế giễu vạn năm, trở thành đại năng mất mặt nhất trong lịch sử Hồng Hoang!

Hơn nữa, cho đến bây giờ, Đế Tuấn vẫn không hiểu, tại sao linh bảo bạn sinh Hà Đồ Lạc Thư vốn tâm thần tương liên với mình, lại đột nhiên chém lệch!

Nhưng y biết rằng, không thể trách Hà Đồ Lạc Thư, giống như những lần trảm thi thất bại trước đó, đều là do Diệp Tiêu giở trò!

"Diệp Tiêu!

Diệp Tiêu!

Mối thù này không đội trời chung!" Đế Tuấn siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói.

Cùng lúc đó, trong Thủ Dương Cung, Diệp Tiêu vạn năm chưa từng xuất thế, bỗng nhiên như có cảm ứng mà mỉm cười.

Trong một vạn năm qua, Đế Tuấn nhiều lần trảm thi thất bại, đều là do thần thông "Dĩ hòa vi quý" đang phát tác, gây ra đủ loại sự cố bất ngờ, ngắt quãng quá trình trảm thi của Đế Tuấn.

Cho đến hôm nay Đế Tuấn cưỡng ép trảm thi, xui xẻo chém lệch, suýt nữa tự chém chết mình.

Thần thông "Dĩ hòa vi quý" đã phát huy uy lực!

Nhưng đồng thời, dù sao đó cũng chỉ là một loại thần thông, không thể nào kéo dài mãi được.

Cho nên, sau khi Đế Tuấn gặp một phen xui xẻo lớn, thần thông hay lời nguyền đó trên người y cũng được giải trừ.

Trừ phi Diệp Tiêu lại ném thần thông này vào Đế Tuấn một lần

nữa.

Chỉ là hiện tại Diệp Tiêu không có ý định đó.

Bởi vì Hồng Hoang vạn năm qua trông có vẻ bình lặng, nhưng thực chất các thế lực đều đang ngấm ngầm vận động.

Sắp có biến cục lớn hơn xuất hiện!

Lúc này, Diệp Tiêu vẫn chọn cách kín tiếng một chút, ngoài việc thỉnh thoảng dạy dỗ đệ tử, thì chỉ ngồi yên trong Thủ Dương Cung, cười nhìn các thế lực Hồng Hoang nổi chìm.

Đồng thời, y cũng đang lắng đọng đạo tắc và đạo cảnh của mình! … Trong Thiên đình, Đế Tuấn đang vô cùng uất ức bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, cảm thấy một sự nhẹ nhõm không tên, giống như một loại gông cùm nào đó bỗng dưng được mở ra.

Điều này khiến Đế Tuấn trong lòng khẽ động, sau đó tế ra Hà Đồ Lạc Thư thôi diễn.

Sau một hồi thôi diễn, trên mặt Đế Tuấn cuối cùng cũng hiện ra nụ cười đã lâu không thấy: "Ha ha, lần này ta thôi diễn ra rồi, lúc này trảm thi, nhất định mã đáo thành công!" Đông Hoàng Thái Nhất đứng bên cạnh, thấy huynh trưởng lại muốn trảm thi, trong lòng tức thì chùng xuống: "Đại ca bình tĩnh, liệu có phải âm mưu của Diệp Tiêu kia lại phát tác, đang lừa huynh không!" Đế Tuấn nghe vậy, gật đầu: "Lo lắng của nhị đệ không sai, quả thực có khả năng này.

Nhưng việc trảm thi, thế nào cũng phải làm!

Cho nên lần này, ta sẽ cẩn thận hơn, đệ cũng tế ra Hỗn Độn Chung hộ pháp cho ta, để phòng bất trắc!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy giọng điệu kiên quyết của huynh trưởng, đành phải gật đầu, tế ra Hỗn Độn Chung.

"Vút!" Ngay sau đó, Đế Tuấn lại một lần nữa điều khiển Hà Đồ

Lạc Thư, lơ lửng trên đỉnh đầu, sau đó chậm rãi chém xuống.

Lần này, Đế Tuấn vô cùng cẩn thận, và lần này, quả thực cũng không có bất kỳ sự cố nào xảy ra nữa, Đế Tuấn nước chảy thành sông, thành công chém xuống một thi!

Sau đó tức thì đột phá Chuẩn Thánh Nhị Trọng Thiên, khí thế đột phá cũng khuấy động cả Hồng Hoang!

Chương 158

"Ha ha, bản hoàng cuối cùng cũng trảm thi thành công rồi!" Trảm thi thành công, Đế Tuấn gần như mừng đến phát khóc, mặt mày rạng rỡ.

Thế nhưng, không đợi Đế Tuấn vui mừng được bao lâu, trên núi Côn Luân, bỗng nhiên có một luồng khí thế kinh thiên động địa bốc lên!

Một luồng khí tức Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên, tức thì bước vào Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên!

Lúc này, cả Hồng Hoang đều biết rằng, Thái Thanh Lão Tử, người đã chém thi đầu tiên từ vạn năm trước, lại một lần nữa chém xuống một thi!

Điều này cũng khiến những ánh mắt vốn đang đổ dồn về Thiên đình vì Đế Tuấn trảm thi, đều tập trung vào núi Côn Luân.

"Thái Thanh không hổ là Bàn Cổ chính tông, đứng đầu Tam Thanh!

Mới qua vạn năm, Thái Thanh lại trảm một thi, bước vào Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên!" "Ồ, cảnh giới này, ngang bằng với Diệp Thiên Đế!" "Tích lũy lâu dài, bộc phát mạnh mẽ, đại đệ tử của Đạo Tổ quả nhiên danh bất hư truyền!" Khắp nơi trong Hồng Hoang đều vang lên tiếng bàn luận.

Cùng lúc đó, sau khi đột phá Chuẩn Thánh Thất Trọng Thiên, khí tức của Thái Thanh lại đột ngột tăng vọt một lần nữa, bước vào Chuẩn Thánh Bát Trọng Thiên.

Tiếp đó từ Chuẩn Thánh Bát Trọng Thiên, bước vào Chuẩn Thánh

Cửu Trọng Thiên!

Lúc này, cả Hồng Hoang từ kinh động ban đầu, tức thì biến thành vô cùng chấn động!

"Chuẩn… Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên!

Thái Thanh liên trảm tam thi, sắp thành thánh rồi sao!" Hồng Hoang tứ phương, vô số sinh linh và đại năng các thế lực, lúc này đều kinh hãi, sắc mặt ngây dại!

"Liên trảm tam thi!

Không hổ là Thái Thanh a!

Cách thành thánh cũng chỉ còn một bước nữa thôi!" Phương Tây đại địa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị kinh động xuất quan, nhìn về phía núi Côn Luân, hai mắt tràn đầy ngưỡng mộ và kinh hãi!

"Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên!

Đây không chỉ là bước đệm trước khi Thái Thanh thành thánh, mà đối với những sinh linh không phải thánh nhân do trời định như chúng ta, e rằng đã là cực hạn của con đường tu đạo rồi!" Bên bờ Đông Hải, Đông Vương Công sắc mặt chấn động, lẩm bẩm một mình.

"Đây là uy thế của Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên sao, quả nhiên đáng sợ như vậy!" Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử vốn tính tình điềm đạm, cũng hai mắt híp lại, cảm nhận luồng khí tức mạnh mẽ trên núi Côn Luân, đầy ẩn ý nói.

Trong Thiên đình, sắc mặt Đế Tuấn lại tối sầm lại.

Khó khăn lắm mới trảm thi thành công, có đột phá, vốn tưởng có thể vênh mặt hất mày một phen trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Kết quả ngay sau đó, Thái Thanh liên trảm hai thi còn lại trong tam thi, từ Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên, vượt qua bốn cảnh giới, thẳng

tiến Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên!

Trực tiếp đem Đế Tuấn làm nền, khiến y trở nên ảm đạm không ánh sáng!

Thậm chí có phần nực cười!

Lần này, Đế Tuấn đã trở thành đá lót đường cho Thái Thanh!

Khiến Đế Tuấn hoài nghi, Thái Thanh cố ý làm vậy!

Bởi vì một vạn năm trước, khi Thái Thanh lần đầu trảm thiện thi, đã chấn động các thế lực Hồng Hoang.

Lúc đó, Đế Tuấn vì muốn thiết lập uy quyền của Thiên đình, đã chọn ngay sau khi Thái Thanh trảm thi, tuyên bố thành lập Thiên đình, tự xưng Thiên Đế, thu hút sự chú ý của các thế lực Hồng Hoang, cướp đi hào quang vốn thuộc về Thái Thanh.

Dù lúc đó Thái Thanh không có bất kỳ biểu hiện gì, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, Đế Tuấn và Thiên đình đã đắc tội với Thái Thanh.

Hôm nay, sau một vạn năm liên tục trảm thi thất bại, cuối cùng Đế Tuấn cũng thành công, vốn tưởng có thể vênh mặt hất mày một phen trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Lại không ngờ, vừa mới trảm thi đột phá, còn chưa kịp thể hiện uy thế Chuẩn Thánh Nhị Trọng Thiên cho cả Hồng Hoang thấy, thì ngay sau đó Thái Thanh trên núi Côn Luân đã liên tiếp chém đi hai thi, từ Chuẩn Thánh Ngũ Trọng Thiên, thẳng tiến Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên!

Hào quang của Đế Tuấn, một Chuẩn Thánh Nhị Trọng Thiên vừa chém một thi, hoàn toàn bị Thái Thanh liên trảm hai thi che lấp!

Có lẽ đối với nhiều đại năng, hào quang không quan trọng, nhưng

ẩn sau hào quang lại là sự chú ý và khí vận khổng lồ của chúng sinh Hồng Hoang!

Ánh mắt của chúng sinh Hồng Hoang tập trung vào đâu, thì những tồn tại đó sẽ nhận được khí vận tương ứng, gia trì vào tu vi.

Dù sự gia trì vào tu vi có hạn, nhưng đó cũng là một con đường tắt để tăng cường thực lực.

Bây giờ, hào quang của Đế Tuấn bị Thái Thanh che lấp, những khí vận vốn nên tập trung vào Thiên đình, hội tụ về phía Đế Tuấn, liền chuyển hướng về phía Thái Thanh và Côn Luân.

Thậm chí đối với Đế Tuấn, không chỉ đơn giản là bị che lấp hào quang, mà còn bị Thái Thanh làm nền, trông vô cùng đáng thương!

Đế Tuấn vất vả nỗ lực một vạn năm, kết quả đạt được, còn không bằng thành tựu của Thái Thanh một vạn năm trước, thậm chí còn kém xa!

"Ha ha… ha ha, Thái Thanh, hôm nay đã cho bản hoàng một bài học a!" Trong Thiên đình, Đế Tuấn hoàn toàn không còn niềm vui khi chém được một thi, trong mắt chỉ còn lại sự bất lực và cay đắng, khí tức cả người cũng tức thì có phần suy yếu đi.

Chương 159

"Đại ca, Thái Thanh là đại đệ tử của Đạo Tổ, thánh nhân do trời định, đi nhanh hơn chúng ta một chút, không có gì đáng trách.

Bây giờ đại ca đã thành công trảm thi, bước ra được bước đó.

Tiếp theo, chỉ cần huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực, ngày bước vào đỉnh cao Chuẩn Thánh, cũng sẽ không còn xa!

Hơn nữa, Thái Thanh bước vào Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên, cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Ít nhất lúc này Thái Thanh, cảnh giới đã vượt xa Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu kia sau này, cũng không dám ngông cuồng ở Hồng Hoang nữa!" Bên cạnh Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất con ngươi ngưng lại, như an ủi huynh trưởng.

Đế Tuấn nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu: "Cũng đúng, như vậy, để ta xem Diệp Tiêu còn ngông cuồng thế nào!" Nói rồi, tâm tình của Đế Tuấn cũng khá hơn, hừ lạnh một tiếng: "Diệp Tiêu kia không phải tự xưng Diệp Thiên Đế, cảm thấy vô địch Hồng Hoang rồi sao?

Một vạn năm rồi, Thái Thanh đã bước vào Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên, Diệp Tiêu lại không có chút tiến triển nào, chắc là tiềm lực đã cạn kiệt, không dám ló mặt ra!" Lúc này, không chỉ Đế Tuấn nghĩ vậy, mà khắp nơi trong Hồng Hoang, vì Thái Thanh liên trảm tam thi, trở thành cường giả đỉnh cao Chuẩn Thánh, cảnh giới đệ nhất Hồng Hoang, rất nhiều đại năng và sinh linh, cũng đều nghĩ đến Diệp Tiêu ngay lập tức.

"Trước đây Diệp Thiên Đế là đại năng đệ nhất Hồng Hoang, nay

đã vạn năm trôi qua, Diệp Thiên Đế đã lâu không xuất hiện, Thái Thanh lại liên tiếp đột phá, bước vào Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên.

Vị trí đại năng đệ nhất Hồng Hoang, sắp đổi chủ rồi!" "Ồ, Diệp Tiêu kia chẳng lẽ vì tiến cảnh quá nhanh, nên tu luyện xảy ra vấn đề gì rồi chăng?

Dù sao nếu mọi chuyện bình thường, với tính cách của hắn, tuyệt đối không thể nào một vạn năm rồi mà không có chút động tĩnh nào!" "Xem ra Thái Thanh tích lũy lâu dài, bộc phát mạnh mẽ, lại một lần nữa trở thành người có cảnh giới đệ nhất trong số các đại năng cùng thế hệ, cách thành thánh không còn xa.

E rằng Diệp Tiêu kia cũng biết rõ mình không có mệnh cách thánh nhân do trời định, nên lúc này bắt đầu kín tiếng rồi!" Những lời bàn luận và suy đoán khắp nơi trong Hồng Hoang, tuy đều là thì thầm, hoặc trong lòng suy đoán, nhưng hoàn toàn không thể che giấu được cảm ứng của Diệp Tiêu, người nắm giữ đại đạo nhân quả!

Lúc này, trong Thủ Dương Cung, Diệp Tiêu một vạn năm không gây chuyện, chậm rãi mỉm cười!

Sở dĩ Diệp Tiêu cười, là vì những gì chúng sinh Hồng Hoang bàn luận, chính là điều Diệp Tiêu muốn thấy.

Y muốn tất cả sinh linh Hồng Hoang đều cho rằng, Phún Giáo giáo chủ Diệp Thiên Đế, sau khi tỏa sáng một lần, đã cạn kiệt toàn bộ tiềm lực, sau đó không ra khỏi Thủ Dương Cung nữa.

Như vậy, những sinh linh các thế lực kia, mới dần dần quên đi uy danh của hung nhân đệ nhất Hồng Hoang này, từ đó yên tâm thi triển thủ đoạn, tranh bá Hồng Hoang.

Dù sao sau trận khuyên giá vạn năm trước, Yêu tộc trong một vạn năm, tuy không ngừng phát triển thực lực, nhưng tương đối kiềm chế

và kín tiếng, chưa từng bùng phát xung đột lớn với Vu tộc.

Các sinh linh Hồng Hoang khác, dường như cũng sợ lúc tranh đấu, lại dẫn Diệp Tiêu, hung nhân này đến khuyên giá, cho nên bình thường cũng không muốn tranh đấu.

Điều này khiến Diệp Tiêu có phần dở khóc dở cười, cho nên một vạn năm qua, y chỉ yên lặng ở trong Thủ Dương Cung, một mặt rèn luyện đạo tắc và đạo cảnh của mình, một mặt như biến mất khỏi Hồng Hoang.

Để đạt được mục đích khiến chúng sinh Hồng Hoang lơ là Diệp Tiêu, hoặc không còn sợ Diệp Tiêu nữa.

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến chúng sinh Hồng Hoang, đặc biệt là Yêu tộc, thả tay tranh đấu, sau đó Diệp Tiêu mới có cơ hội làm nhiệm vụ.

Còn về tu vi không có tiến triển?

Đó cũng là do Diệp Tiêu cố ý.

Với tư chất, căn nguyên và pháp tắc mà Diệp Tiêu nắm giữ, cùng với tài nguyên, cảnh giới dưới thánh nhân, muốn đột phá, chẳng qua chỉ là nước chảy thành sông.

Một vạn năm qua, nếu muốn đột phá, sớm đã nước chảy thành sông mà tiến lên một tầng nữa rồi.

Sở dĩ không đột phá, là vì cố ý áp chế cảnh giới.

Bây giờ, mục đích của y đã đạt được.

Sau khi Thái Thanh đột phá cảnh giới, chúng sinh Hồng Hoang đều đồng loạt phát hiện ra, Diệp Tiêu, hung nhân đệ nhất Hồng Hoang này, đã vạn năm không có động tĩnh.

Điều này cũng khiến họ bắt đầu suy đoán, nhất định là Diệp Tiêu

đã xảy ra vấn đề!

Cho nên, từ lúc này trở đi, các thế lực Hồng Hoang, trong lòng rất nhiều sinh linh, đều rục rịch, giống như một tảng đá lớn trên đầu, bỗng dưng được dời đi!

"Sư huynh, Diệp Tiêu kia đã một vạn năm không có động tĩnh, hôm nay Thái Thanh trảm tam thi, bước vào Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên, Thủ Dương Cung của Diệp Tiêu cũng không có chút động tĩnh nào!

Điều này cho thấy, thời thế đã thay đổi!

Thời đại của Diệp Tiêu xưng bá Hồng Hoang đã qua rồi!

Tiếp theo, là thời đại của Thái Thanh và những thánh nhân do trời định như chúng ta." Phương Tây đại địa, Chuẩn Đề Đạo Nhân mắt sáng rực, kích động nói với Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Với tư cách là người từng kiêng kỵ Diệp Tiêu nhất, Chuẩn Đề không nghi ngờ gì tự cho mình là người hiểu rõ nhất tính cách của Diệp Tiêu.

Để Diệp Tiêu gây chuyện thì dễ, để Diệp Tiêu không gây chuyện?

Khó!

Một vạn năm qua, các đại năng Hồng Hoang, các thế lực đều đang nâng cao cảnh giới, phát triển thực lực, chỉ có Diệp Tiêu và Phún Giáo, gần như không có động tĩnh gì!

Chương 160

Điều này khiến Chuẩn Đề ngay lập tức tin chắc rằng, nhất định là Diệp Tiêu biết mình sắp bị vượt qua, nên đã sớm sợ hãi!

Cho nên mới không dám ló mặt ra!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân bên cạnh Chuẩn Đề cũng mắt sáng lên, hết sức tán thành gật đầu: "Không sai, hiện tại, quả thực có thể là như vậy!

Thời đại thuộc về những thánh nhân do trời định như chúng ta, đã đến rồi!

Tây phương của chúng ta, sắp đại hưng!" Nói rồi, trên mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân, vẻ vui mừng càng thêm nồng đậm: "Sư đệ, ta bỗng nhiên cảm thấy tâm cảnh đã tăng lên rất nhiều, sắp chém được thi thứ hai rồi!" Lời vừa dứt, đạo khu của Tiếp Dẫn Đạo Nhân liền chấn động, tế ra một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo, chuẩn bị tiến hành trảm thi lần thứ hai!

Cùng lúc đó, trên núi Côn Luân, có một luồng khí tức khổng lồ, đi trước Tiếp Dẫn Đạo Nhân một bước, bùng phát sớm hơn!

Xiển Giáo giáo chủ, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã chém được thi thứ hai, cảnh giới và khí thế, tức thì tăng vọt, thanh thế động Hồng Hoang!

Một vạn năm trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn chém thi đầu tiên, từ Chuẩn Thánh Nhất Trọng Thiên, bước vào Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên.

Một vạn năm sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn chém thi thứ hai, trực tiếp từ Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên, bước vào đỉnh phong Chuẩn

Thánh Lục Trọng Thiên!

"Ha ha, bản tọa hôm nay chém ác thi, từ nay về sau, cảnh giới sẽ không thua kém Diệp Tiêu kia!" Trong Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã bế quan trầm mặc vạn năm, trên mặt hiện ra một nụ cười sảng khoái, trong lòng thầm nghĩ.

Một vạn năm trước, Diệp Tiêu vượt xa Nguyên Thủy Thiên Tôn rất nhiều, là Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên.

Một vạn năm sau, Ngọc Thanh Nguyên Thủy phấn đấu đuổi kịp, chém nhị thi, bước vào đỉnh phong Lục Trọng Thiên!

Cách bước vào Chuẩn Thánh Thất Trọng Thiên, cũng không còn xa!

"Ha ha, Diệp Tiêu, khí vận đã cạn, vạn năm dậm chân tại chỗ, cơ hội để bản tọa báo thù rửa hận, đã đến rồi!

Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ của bản tọa, sắp được thu hồi toàn bộ!

Không lâu nữa, bản tọa sẽ dùng Tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên, chém đi thi thứ ba!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, liền lại bắt đầu bế quan.

Y muốn củng cố cảnh giới hiện có, sau đó tranh thủ bước vào Thất Trọng Thiên một lần nữa.

Dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngốc, với cảnh giới hiện tại, nhiều nhất cũng chỉ ngang bằng Diệp Tiêu, căn cứ vào việc Diệp Tiêu trước đây tay không có thể đối kháng Tiên thiên chí bảo, trừ phi Nguyên Thủy Thiên Tôn vượt trước Diệp Tiêu hai ba tiểu cảnh giới, mới có thể chắc chắn đối phó được Diệp Tiêu!

Tất nhiên, đó là trước khi thành thánh.

Theo Nguyên Thủy Thiên Tôn, một khi thành thánh, Diệp Tiêu sẽ thật sự chỉ là con kiến trong mắt mình!

Ừm, sau khi cảm thấy Diệp Tiêu đã hết thời, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tự mãn rồi!

"Ồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chém được thi thứ hai rồi, xem ra náo nhiệt ở Hồng Hoang sắp chính thức bắt đầu rồi!" Trong Thủ Dương Cung, Diệp Tiêu tuy một vạn năm chưa ra khỏi núi, nhưng vẫn luôn vững như bàn thạch, nhận ra động tĩnh Nguyên Thủy Thiên Tôn chém nhị thi, khẽ cười.

Từ lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn chém đi thi thứ hai, cũng có nghĩa là đại năng Hồng Hoang, sắp thực sự bắt đầu một làn sóng trảm nhị thi!

Nhưng đồng thời, cũng có nghĩa là con đường tu đạo của rất nhiều đại năng Hồng Hoang, từ đây đã đến hồi kết!

Bởi vì trong Hồng Hoang nguyên bản, người thành công chém được tam thi, cũng chỉ có một mình Thái Thanh mà thôi!

Tất cả đại năng Hồng Hoang, bao gồm cả năm vị thánh nhân do trời định là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đều chỉ chém được nhị thi, liền dừng lại.

Cuối cùng, Nữ Oa nhờ công đức tạo người mà thành thánh đầu tiên, Thái Thanh nhờ Nhân tộc mà lập giáo, lập nên Nhân Giáo, nhận được công đức lập giáo, dẫn ra công đức khai thiên, mới thành thánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng đều dựa vào công đức mà thành thánh.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn chém hạ thi thứ ba, trong mắt Diệp Tiêu, hoàn toàn là một trò cười!

Nhưng lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không biết điều này.

Y chỉ biết mình đã chém được nhị thi, cảnh giới trở thành Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên, tuy không vượt xa Diệp Tiêu, nhưng cũng có thể vênh váo rồi!

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức rèn sắt khi còn nóng, nhân lúc đột phá, truyền âm khắp Hồng Hoang: "Ngô Ngọc Thanh Nguyên Thủy, hôm nay chém được nhị thi, cách trảm tam thi thành thánh, không còn xa!

Trước khi thành thánh, ngô sẽ chính thức thu nhận đệ tử trong Hồng Hoang, lấy Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn làm đạo tràng của Xiển Giáo, để tạo phúc cho sinh linh, dẫn đường cho hậu bối!

Phàm là người có duyên có ý, đều có thể đến Ngọc Hư Cung của ta!" Giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn vang vọng khắp Hồng Hoang, cũng quả thực khiến không ít sinh linh động lòng.

Những sinh linh này, hoặc là đã đến Thủ Dương Cung của Phún Giáo muốn bái sư, nhưng không được Diệp Tiêu nhận làm thân truyền, lại không cam tâm làm ký danh đệ tử và bàng thính đệ tử, nên tiếp tục chờ đợi cơ hội.

Hoặc là sớm đã quyết tâm, muốn bái vào giáo thống của thánh nhân do trời định trong tương lai.

Trong các giáo thống của thánh nhân do trời định, hiện tại Thái Thanh chưa lập giáo, Nữ Oa muốn tạo ra Nhân tộc, Tây Phương Giáo của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, trong mắt những sinh linh Hồng Hoang có chí tiến thủ, là nơi hoang vu khỉ ho cò gáy.

Cho nên Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiệt Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ, chính là lựa chọn tốt nhất cho những sinh linh này.

Chương 161

Thông Thiên Giáo Chủ, một vạn năm qua, đã giảng đạo khắp nơi, đệ tử dưới trướng đủ loại chủng tộc, một hội trường náo nhiệt, tuy không thiếu những kẻ lông lá sừng sỏ, sinh ra từ trứng, sinh ra từ nơi ẩm ướt, nhưng cũng có khí thế vạn tiên triều bái!

Giống như không muốn làm bàng thính đệ tử của Phún Giáo, một số sinh linh Hồng Hoang tự cho mình cao ngạo, cũng không muốn cùng những kẻ căn nguyên không bằng, hình thù kỳ dị, lông lá sừng sỏ làm đồng môn, cho nên vẫn luôn chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh thu đồ đệ.

Nay Thái Thanh chưa lập giáo, rất nhiều sinh linh đã chờ đợi rất lâu, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chém được nhị thi, cách thành thánh cũng không còn xa, nên lập tức hạ quyết tâm, hướng về Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn.

"Đệ tử Quảng Thành Tử, nguyện ý bái nhập Xiển Giáo, xin sư tôn thu nhận!" "Đệ tử Nam Cực Tiên Ông, nguyện ý bái nhập Xiển Giáo, khẩn cầu sư tôn nhận con làm đệ tử!" "Đệ tử Phổ Hiền…" Không lâu sau, rất nhiều sinh linh có căn nguyên phi phàm, hoặc khí vận bất phàm, liền đến trước cửa Ngọc Hư Cung, xin bái sư.

Còn có nhiều sinh linh hơn nữa, đang không ngừng kéo đến.

Dù Nguyên Thủy Thiên Tôn trước đó bị Diệp Tiêu lừa không nhẹ, ngay cả pháp bảo trấn giáo cũng mất, nhưng chiêu bài thánh nhân do trời định trong tương lai, trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, vẫn rất thơm.

Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Quảng Thành Tử, Nam Cực Tiên Ông, Phổ Hiền Chân Nhân… những

sinh linh có phúc đức sâu dày, trên khuôn mặt cố tỏ ra uy nghiêm, mang theo vài phần vui mừng.

Vốn tưởng rằng, sau khi Hồng Hoang bị Diệp Tiêu gây náo loạn một thời gian, những mầm non tốt chắc chắn đều đã bị Phún Giáo thu nhận vào môn hạ.

Sự xuất hiện của Quảng Thành Tử và những người khác, lại khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy có niềm vui bất ngờ.

Giống như trong Hồng Hoang nguyên bản, Nguyên Thủy Thiên Tôn dù bị Diệp Tiêu đả kích mấy lần, nhưng những thứ trong cốt tủy vẫn không thay đổi.

Trong việc lựa chọn đệ tử, y cực kỳ nghiêm khắc!

Lông lá sừng sỏ, sinh ra từ nơi ẩm ướt, sinh ra từ trứng, không nhận, phúc đức không sâu dày, căn nguyên nông cạn cũng không nhận, nhìn không thuận mắt cũng không nhận!

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nghĩ rằng, lần này có thể phải hạ thấp tiêu chuẩn một chút, mới có thể chống đỡ được Xiển Giáo.

Nhưng không ngờ, lại có những sinh linh hợp ý như Quảng Thành Tử và Phổ Hiền Chân Nhân!

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức vui mừng, nhận Quảng Thành Tử, Nam Cực Tiên Ông, Phổ Hiền Chân Nhân… rất nhiều sinh linh vừa ý làm đệ tử.

Chỉ là, Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết rằng, những đệ tử mà y coi trọng này, trước đó đã đến Phún Giáo nhưng không được nhận, không phải vì Diệp Tiêu không biết nhìn anh tài, mà là Diệp Tiêu cố ý không nhận!

Dù Quảng Thành Tử phúc đức sâu dày, nhưng chung quy không

phù hợp với Phún Giáo, hơn nữa, nếu Diệp Tiêu thu hết đệ tử nguyên bản của Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không lập được Xiển Giáo, không thể thành thánh đúng hạn, nhân quả mà Diệp Tiêu gánh sẽ rất lớn.

Cho nên, Diệp Tiêu mới chọn lọc kỹ càng, chỉ thu nhận một số ít đệ tử vốn nên bái nhập Xiển Giáo như Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân… Trong Thủ Dương Cung, cảm nhận từ xa sự náo nhiệt ở Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn, nụ cười của Diệp Tiêu càng thêm ẩn ý: "Mắt thấy người ta xây lầu cao, mắt thấy người ta yến tiệc mời khách, mắt thấy lầu sụp đổ…" "Mắt thấy người ta xây lầu cao, mắt thấy người ta yến tiệc mời khách, mắt thấy lầu sụp đổ…", đó chính là nhận định của Diệp Tiêu đối với Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng như Thiên đình của Yêu tộc, Tiên đình của Đông Vương Công, Tây Phương Giáo và nhiều thế lực khác!

Có lẽ trong Hồng Hoang nguyên bản, những giáo thống như Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, đều phúc đức sâu dày, ứng vận mà sinh, dù đại kiếp, cũng rất ít khi giáng xuống đầu họ.

Nhưng bây giờ thì khác!

Có Diệp Tiêu ở Hồng Hoang này, tuy đại thế thiên đạo vẫn cuồn cuộn tiến về phía trước, nhưng cùng với việc Diệp Tiêu không ngừng trở nên mạnh mẽ, đại thế và tiểu thế này, đều đang âm thầm thay đổi!

Một vạn năm qua, Diệp Tiêu cũng không phải không làm gì, một cục diện vô cùng lớn, đã được y quy hoạch hoàn thành!

Bây giờ, là lúc để Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên đình Yêu tộc, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn… những kẻ này phô trương!

"Truyền lệnh của bản tọa, từ hôm nay trở đi, đệ tử Phún Giáo ta, không có lệnh của ta không được ra ngoài.

Tất cả đệ tử trong đạo tràng Phún Giáo từ núi Thủ Dương đến phạm vi ức vạn dặm, đều bắt đầu bế quan!" Diệp Tiêu mỉm cười, ra lệnh cho các đệ tử trước mặt.

Diễn thì phải diễn cho trọn, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người kia đã tự mãn, thì Diệp Tiêu sẽ cho họ một cơ hội để tự mãn triệt để.

Việc đệ tử của y từ hôm nay, cả giáo phái đóng cửa bế quan, sẽ mang lại cho chúng sinh Hồng Hoang một ảo giác, khiến họ cảm thấy Phún Giáo bắt đầu kín tiếng, là vì đã sợ hãi!

Như vậy, thậm chí không cần Diệp Tiêu phải tốn công gây chuyện, những kẻ không an phận kia, sẽ tự gây ra chuyện.

Nói đến đây, Diệp Tiêu bỗng nhiên lại nhìn về phía ngoại môn đại đệ tử Triệu Công Minh: "Công Minh à, ngươi đến Bích Du Cung trên đảo Kim Ngao một chuyến, nói với Thông Thiên sư bá, cũng hãy quản thúc đệ tử Tiệt Giáo của ông ấy cho tốt, từ nay về sau một thời gian, Hồng Hoang sẽ náo nhiệt hơn một chút, không được thái bình.

Đệ tử hai giáo Phún Giáo và Tiệt Giáo chúng ta, tạm thời đừng dính vào, để tránh dính phải nhân quả lớn!" "Đệ tử tuân mệnh!" Diệp Tiêu vừa dứt lời, Triệu Công Minh cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, liền cung kính tuân mệnh.

Dù hiện tại Hồng Hoang, là thời đại Chuẩn Thánh đầy đất, Đại La nhiều như chó, nhưng Triệu Công Minh và những người khác là Đại La, lại được Diệp Tiêu đích thân dạy dỗ tu hành, còn được Diệp Tiêu xin cho cực phẩm Tiên thiên linh bảo từ Thông Thiên Giáo Chủ, chiến lực một thân vượt xa Đại La đại viên mãn bình thường!

Hơn nữa Triệu Công Minh tính tình ổn trọng, cho nên một vạn năm qua, rất nhiều việc phải đi lại bên ngoài, Diệp Tiêu đều giao cho vị ngoại môn đại đệ tử đắc ý này.

Còn những đệ tử như Thái Ất Chân Nhân, Thanh Vân Đạo Nhân, gây chuyện thì giỏi, nhưng nếu thật sự làm việc chính kinh, thì kém xa Triệu Công Minh.

"Phụng lệnh Phún Giáo giáo chủ Diệp Thiên Đế, từ hôm nay, Phún Giáo trên dưới, cả giáo phái đóng cửa bế quan!

Núi Thủ Dương và đạo tràng Phún Giáo trong phạm vi ức vạn dặm, từ chối tiếp khách, chúng sinh Hồng Hoang không được bước vào!" Cùng với sự rời đi của Triệu Công Minh, các đệ tử Phún Giáo cũng thiết lập cấm chế ngoài ức vạn dặm núi Thủ Dương, thông báo cho Hồng Hoang tin tức Phún Giáo cả giáo phái bế quan.

"Hừ, Phún Giáo lại cả giáo phái bế quan rồi, chỉ có đệ tử Phún Giáo ra mặt thông báo việc này, Diệp Tiêu gã kia, lại không hề lộ diện!

Xem ra, thật sự là khí vận của Diệp Tiêu đã cạn, biết rằng Hồng Hoang tiếp theo, sẽ không còn chỗ đứng cho hắn, cho nên đã sớm trốn đi!" Trong Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa thu nhận không ít đệ tử đắc ý, con ngươi híp lại, tức thì cười lạnh một tiếng.

"Thiên Tôn nói phải, Diệp Tiêu kẻ này, chắc chắn biết tội nghiệt quá khứ của mình sâu nặng, đắc tội với Thiên Tôn quá nhiều, cho nên vừa thấy Thiên Tôn chém được nhị thi, cách thành thánh không còn xa, liền bắt đầu hoảng sợ, không dám lộ diện nữa!" Bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, một đạo nhân gầy gò, như phụ họa.

Chương 162

Người này đạo hiệu Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng là một trong những sinh linh tiên thiên nổi tiếng trong Hồng Hoang, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn trảm nhị thi, quảng cáo thu nhận đệ tử để hưng thịnh Xiển Giáo, liền chạy đến núi Côn Luân, muốn dựa hơi vị thánh nhân tương lai.

Bởi vì Nhiên Đăng cũng là cường giả Hồng Hoang, một trong những đại năng, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn liền chiêu mộ y làm phó giáo chủ Xiển Giáo, địa vị trong Xiển Giáo, chỉ dưới một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Lời của Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng chính là điều mà Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm đắc ý: "Ha ha, chính là lý này!

Diệp Tiêu gã kia, quá khứ quá ngông cuồng, đắc tội không chỉ có bản tọa, còn có cả Yêu tộc!

Bây giờ nhận ra tình thế không ổn, muốn bế quan để trốn tránh?

Dù bản tọa có chịu buông tha, hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc kia, sao có thể buông tha?" Nói đến đây, một đôi con ngươi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẽ híp lại, một nụ cười lạnh trong mắt, càng thêm ẩn ý: "Diệp Tiêu dù sao cũng là hung nhân có thể cứng rắn đối đầu với Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung khi mới Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên.

Nhiệm vụ hàng đầu của bản tọa bây giờ là thành thánh, không cần thiết phải lãng phí quá nhiều tinh lực vào Diệp Tiêu.

Chỉ cần đợi hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc kia, ra tay với Diệp Tiêu và Phún Giáo, bản tọa sẽ ngồi sau hưởng lợi!

Đến lúc đó, Phún Giáo của Diệp Tiêu sẽ diệt vong, Yêu đình cũng sẽ thực lực đại tổn, bản tọa và Xiển Giáo, sẽ là đại giáo đệ nhất Hồng Hoang!

Bản tọa cũng sẽ là thánh nhân đầu tiên trong Lục thánh do trời định!" Lúc này, dã tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã lộ rõ không còn nghi ngờ gì nữa!

Thiên đạo đệ nhất thánh!

Đó chính là dã tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Y muốn vượt qua cả năm thánh nhân do trời định, bao gồm cả đại ca Thái Thanh, trở thành người đứng đầu Lục thánh, nắm giữ thực lực tuyệt đối mạnh mẽ!

Đặc biệt là sau khi bị Diệp Tiêu lừa lấy đi pháp bảo do Hồng Quân ban cho, mất hết mặt mũi ở Hồng Hoang, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng có khát vọng mãnh liệt trở thành Thiên đạo đệ nhất thánh.

Còn về cái gọi là Tam Thanh một thể, Thái Thanh vi tôn, sớm đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn ném ra sau đầu!

Thực tế, kể từ sau lần nghe đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung, Tam Thanh đã thực sự phân gia.

Thông Thiên Giáo Chủ du ngoạn Hồng Hoang, khắp nơi giảng đạo cho chúng sinh Hồng Hoang, hữu giáo vô loại, sau đó còn lập Bích Du Cung trên đảo Kim Ngao, thành lập đạo tràng Tiệt Giáo, bình thường không trở về Côn Luân Sơn.

Thái Thanh Lão Tử, tuy hiện tại ở trong Côn Luân Sơn, nhưng Thái Thanh thanh tịnh vô vi, một khi bế quan không biết bao lâu, bình thường gần như không có qua lại với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hơn nữa, nay Thái Thanh liên trảm tam thi, đã là Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng biết rõ, giữa huynh

đệ vì sự chênh lệch thực lực cảnh giới, cũng dẫn đến một cảm giác ngăn cách rõ rệt.

Cũng chính vì những điều này, nên Nguyên Thủy Thiên Tôn mới muốn vượt qua Thái Thanh, trở thành Thiên đạo đệ nhất thánh trong tương lai.

Dù sao theo Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh tuy đã là Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên, nhưng hiện tại chưa lập đạo thống, dù có lập đạo thống, tư chất đệ tử có thể chiêu mộ được, cũng chỉ là những người khác chọn còn thừa, công đức nhận được, chắc chắn không nhiều.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cần kinh doanh Xiển Giáo thành đại giáo đệ nhất Hồng Hoang, là có thể từ sau vượt lên, với nhiều công đức hơn, tạo nên vị trí thánh nhân đệ nhất!

"Nhiên Đăng, bản tọa muốn tiếp tục bế quan, tranh thủ sớm ngày trảm lạc tam thi.

Việc của Xiển Giáo, tạm thời giao cho ngươi lo liệu." Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm ấp dã tâm, thu lại sự hân hoan về tương lai, chuẩn bị tiếp tục bế quan.

"Hừ!

Đợi bản tọa xuất quan, chính là ngày trảm hết tam thi, dẫn công đức thành thánh!

Đến lúc đó, cả Hồng Hoang đều phải run rẩy dưới chân bản tọa!", đó là ý niệm cuối cùng của Nguyên Thủy Thiên Tôn trước khi bế quan.

Chỉ là, lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết, dù y nỗ lực bế quan thế nào, cho đến ngày thành thánh, cũng không thể trảm lạc thi thứ ba! … Trong Thiên đình, Thái Dương Thần Cung.

Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, cũng đã biết tin Phún Giáo bắt đầu phong sơn, cả giáo phái bế quan.

Điều này khiến con ngươi của Đế Tuấn tức thì trở nên lạnh lùng: "Phong sơn?

Nói cho hay là phong sơn, nói khó nghe, chẳng phải là Diệp Tiêu thấy tình thế không ổn, muốn quy ẩn sao!

Nhưng muốn quy ẩn, đâu có dễ dàng như vậy!

Cũng phải xem Thiên đình ta có đồng ý hay không!" Bên cạnh, Đông Hoàng Thái Nhất cũng sắc mặt lạnh lùng, lập tức hừ lạnh một tiếng.

"Ha ha, chúc mừng hai vị Thiên Đế, mối thù lớn mà Yêu tộc ta bị Diệp Tiêu làm nhục trước đây, sắp được báo rồi!

Phún Giáo phong sơn bế quan, Yêu tộc và Thiên đình ta, có thể rảnh tay làm lớn mạnh Thiên đình, bắt tay vào việc phục thù rồi!" Dưới đại điện Thái Dương Thần Cung, đại năng Yêu tộc Côn Bằng, mặt mày âm hiểm xen lẫn vui mừng, lên tiếng chúc mừng.

Không chỉ chúc mừng Đế Tuấn và Thái Nhất, trong lòng Côn Bằng, cũng vô cùng kích động và vui mừng.

Dù sao ban đầu Đế Tuấn và Thái Nhất bị Diệp Tiêu đánh cho bẽ mặt, cũng là vì Côn Bằng.

Chương 163

Côn Bằng ban đầu bị Diệp Tiêu đánh còn thảm hơn.

Mạng nhỏ của y suýt mất không nói, ngay cả một phần bản nguyên, cũng bị Diệp Tiêu nuốt mất!

Hơn nữa, với tư cách là đại năng suýt bị Diệp Tiêu ăn làm điểm tâm, Côn Bằng có thể nói là mất hết mặt mũi, trong cả Hồng Hoang, gần như bị xã hội khai tử.

Đến mức, cho đến bây giờ, Côn Bằng vẫn trốn trong Thiên đình Yêu tộc, không dám gặp ai.

Bởi vì không chỉ mất hết mặt mũi, mà y còn không phải là một Côn Bằng hoàn chỉnh!

Cho nên, khi nhận ra Phún Giáo phong sơn, Diệp Tiêu không còn huy hoàng như xưa, trong lòng Côn Bằng còn vui hơn bất cứ ai.

Tính cách của y, vốn là lòng dạ hẹp hòi.

Trước đây bị Diệp Tiêu truy sát, cũng là vì ghi hận Hồng Vân, mới ra tay với Hồng Vân.

Mối hận của Côn Bằng đối với Diệp Tiêu, có thể nói là lớn hơn đối với Hồng Vân rất nhiều.

Trước đây Côn Bằng không dám báo thù, là vì Diệp Tiêu quá mạnh, danh tiếng hung nhân đệ nhất Hồng Hoang quá đáng sợ.

Nay cục diện Hồng Hoang, đã sắp thay đổi, những mối hận trong lòng Côn Bằng, cũng tự nhiên không còn kìm nén nữa!

Y muốn báo thù!

Còn khát vọng giết chết Diệp Tiêu, đoạt lại những bản nguyên bị

Diệp Tiêu nuốt chửng hơn bất cứ ai!

"Thiên Đế, đây là cơ hội trời cho!

Nay Phún Giáo phong sơn, chắc chắn lòng người hoang mang, Thiên đình ta lúc này, nếu xuất binh thảo phạt Phún Giáo, những đệ tử Phún Giáo kia, chắc chắn sẽ tan tác như chim vỡ tổ!

Chỉ dựa vào một mình Diệp Tiêu cô gia quả nhân, làm sao so được với uy thế của Thiên đình ta hiện nay?

Dù không dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mười mấy Chuẩn Thánh, hơn một ngàn Đại La Kim Tiên của Yêu tộc ta, cũng đủ để đè chết Diệp Tiêu!" Côn Bằng vừa nói xong, những yêu soái xung quanh tức thì nhìn Côn Bằng bằng ánh mắt kính phục!

Hung nhân!

Côn Bằng đại nhân mới là hung nhân thật sự!

Trước đây suýt bị Diệp Tiêu ăn thịt, Côn Bằng chẳng những không bị dọa vỡ mật, ngược lại còn dám tìm Diệp Tiêu báo thù, xúi giục Thiên đình đi đánh Phún Giáo!

Liều rồi, thực sự liều rồi!

Sở dĩ các yêu soái Yêu tộc cảm thấy Côn Bằng liều rồi, là vì trước đó đã chứng kiến cảnh tượng Diệp Tiêu hung tàn thế nào, đánh đập hai vị Yêu Hoàng ra sao, và suýt ăn thịt Côn Bằng.

Sự chấn động về mặt thị giác này, ở một mức độ nào đó, có thể còn đáng sợ hơn cả Côn Bằng, người trong cuộc!

Cho nên, dù biết Phún Giáo cả giáo phái phong sơn, cảm thấy khí vận của Diệp Tiêu đã cạn, khó có thể tiến thêm một bước, những yêu soái Yêu tộc này, cũng không nảy sinh ý định thảo phạt Diệp Tiêu lúc này.

Dù sao đó cũng là một vị, khi mới Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên, đã có thể cứng rắn đối đầu với Hỗn Độn Chung, áp đảo đến mức Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng ba vị Chuẩn Thánh của Yêu tộc không ngóc đầu lên được.

Dù một vạn năm qua, tất cả đại năng Hồng Hoang, đều đang trảm thi tiến giai, chỉ có Diệp Tiêu không có chút động tĩnh nào.

Nhưng vị Diệp Thiên Đế đó, một vạn năm trước, cũng là Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên thực thụ!

Nay cảnh giới cao nhất của Yêu tộc, cũng chẳng qua chỉ là Đông Hoàng Thái Nhất trảm thi sớm hơn một chút, đỉnh phong Chuẩn Thánh Tam Trọng Thiên.

Theo chiến lực trước đây của Diệp Tiêu mà suy, nếu Yêu tộc xuất động hơn mười vị cường giả cấp Chuẩn Thánh bao gồm cả hai vị Yêu Hoàng, lại thêm gần một ngàn Đại La Kim Tiên và vô số yêu tướng, yêu binh trợ trận, có lẽ có thể địch lại thậm chí đánh bại Diệp Tiêu Chuẩn Thánh Lục Trọng Thiên.

Nhưng cái giá mà Yêu tộc phải trả, cũng sẽ rất thảm trọng!

Ít nhất, hơn một nửa số yêu soái cảnh giới Chuẩn Thánh của Yêu tộc, sẽ phải trở thành pháo hôi.

Cho nên, trong tình huống này, trừ Côn Bằng, gã bị hận thù làm mờ mắt, không có vị yêu soái nào muốn đi công đả Phún Giáo.

"Thiên Đế, thần cho rằng không ổn!

Diệp Tiêu và Phún Giáo tuy cả giáo phái phong sơn, nhưng kẻ thù lớn nhất của Thiên đình ta hiện nay, lại là Vu tộc!

Vu tộc tàn sát con dân Yêu tộc ta, lấy tử dân Yêu tộc ta làm thức ăn, man rợ vô cùng, thù sâu như biển máu!

Vu tộc không diệt, thì tử dân Yêu tộc ta một ngày không yên, uy nghiêm của Thiên đình ta, cũng không thể quán triệt Hồng Hoang!" Lúc này, đại năng Yêu tộc Bạch Trạch lên tiếng, trực tiếp phản đối lời đề nghị của Côn Bằng: "Chỉ cần diệt Vu tộc và Thập Nhị Tổ Vu, thì uy nghiêm của Thiên đình ta, quán tuyệt Hồng Hoang, vô số sinh linh và cường giả, đều sẽ đầu quân cho Thiên đình ta.

Cảnh giới và khí vận của Thiên Đế, cũng sẽ nước lên thuyền lên, đến lúc đó, lại ra tay đối phó Diệp Tiêu và Phún Giáo, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao!" Bạch Trạch vừa dứt lời, tức thì nhận được sự phụ họa của nhiều yêu soái khác: "Bạch Trạch đại nhân nói phải!" "Thần phụ nghị!" "Trước diệt Vu tộc, sau đánh Phún Giáo!" Bên kia, Côn Bằng khi Bạch Trạch lên tiếng phản đối, con ngươi liền trầm xuống.

Khi rất nhiều yêu soái đồng thanh phụ họa Bạch Trạch, vẻ âm trầm trong mắt Côn Bằng, càng thêm nồng đậm.

Chương 164

Dù lúc này y cũng đã phản ứng lại, lúc này để Yêu đình đi công đả Phún Giáo, rất nguy hiểm.

Nhưng hành vi Bạch Trạch phản đối Côn Bằng ngay trước mặt Côn Bằng như vậy, đã khiến Côn Bằng ghi hận.

Đó chính là bản tính của Côn Bằng, cực kỳ ác!

Chỉ cần có chút không vừa ý, liền cảm thấy người khác có lỗi với mình, coi mình là địch!

Dù ở trong nội bộ Yêu đình, cũng như vậy!

"Được rồi!" Trên đại điện, Đông Hoàng Thái Nhất xua tay, ra hiệu cho các trọng thần Yêu tộc trong điện im lặng, sau đó nhìn về phía đại ca Đế Tuấn đang trầm tư: "Đại ca thấy thế nào?" Đế Tuấn nghe vậy, con ngươi khẽ nhướng lên, giọng điệu nghiêm túc: "Điều Bạch Trạch nói, chính là điều ta nghĩ.

Diệp Tiêu và Phún Giáo, chung quy là dị số của Hồng Hoang, trước khi Thiên đình ta có đủ tự tin tuyệt đối để nghiền ép, không nên tùy tiện động thủ.

Dù sao nếu khí vận của Diệp Tiêu đã cạn, con đường tu đạo đã đến hồi kết, dù ta có để yên không quản, sau này y cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta.

Vu tộc thì khác, những kẻ điên đó lấy tử dân Yêu tộc ta làm thức ăn, nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, dân số Vu tộc sẽ càng đông, Yêu tộc ta có sinh sôi nảy nở thế nào, cũng không đủ làm thức ăn cho Vu tộc!

Cho nên, trước diệt Vu tộc, sau đánh Phún Giáo là ổn thỏa nhất."

Nói đến đây, nhìn ánh mắt mong chờ của Đông Hoàng Thái Nhất và các yêu soái, Đế Tuấn lại nghiêm túc bổ sung: "Chỉ là, dù có công đả Vu tộc, lúc này cũng không phải lúc.

Dù thù hận giữa ta và Vu tộc, không đội trời chung, nhưng chiến lực của Vu tộc mạnh mẽ, cũng là điều mọi người đều thấy.

Yêu tộc ta lúc này tùy tiện toàn diện khai chiến với Vu tộc, sẽ có chút rủi ro, sẽ khiến các thế lực khác ở Hồng Hoang, tọa sơn quan hổ đấu, thu lợi ngư ông!

Ví như Đông Vương Công bên bờ Đông Hải, còn có Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở phương Tây, e rằng đều mong chờ hai tộc Vu Yêu lưỡng bại câu thương, sau đó biến sinh linh hai tộc thành thế lực của mình!" Đế Tuấn vừa dứt lời, Đông Hoàng Thái Nhất vốn đang hăm hở muốn khai chiến, cùng một đám đại năng Yêu tộc, cũng không khỏi lạnh sống lưng!

Họ biết, điều Đế Tuấn nói quả thực không sai!

Dù thế lực Yêu tộc, ở Hồng Hoang như mặt trời ban trưa, biến vạn tộc thành Yêu tộc!

Nhưng trong Hồng Hoang, những kẻ có thế lực cơ bản ngang ngửa Yêu tộc, cũng không phải là ít!

Tâm tư muốn Tiên đình xưng bá Hồng Hoang, làm vạn tiên chi thủ của Đông Vương Công, rõ như ban ngày.

Tâm tư muốn đem cả phương Đông đóng gói mang về phương Tây của hai gã Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, cũng là điều ai cũng biết!

Nếu lúc này Yêu tộc và Vu tộc tùy tiện khai chiến, dù cuối cùng có diệt được Vu tộc, cũng sẽ nguyên khí đại thương, bị người khác thừa cơ!

"Vậy ý của đại ca là gì?" Đông Hoàng Thái Nhất con ngươi híp

lại, nhìn về phía Đế Tuấn, vì nhìn thần sắc của đại ca, liền biết đại ca nhất định đã có đối sách.

"Không sao!

Những gã đó muốn Yêu tộc Thiên đình và Vu tộc chúng ta đấu đến lưỡng bại câu thương, Thiên đình ta sao lại không thể lợi dụng chúng chứ?" Lúc này, trong hai mắt Đế Tuấn, lóe lên hai ngọn lửa rực rỡ!

Tâm tư của Đế Tuấn sâu xa khôn lường, không hề tầm thường, đầu óc về mặt mưu kế cũng giống như danh hiệu Yêu Hoàng của hắn, đa trí gần như yêu ma!

Dù đang cân nhắc làm thế nào để phá vỡ cục diện trước mắt, nhưng y không hề bị hận thù làm cho mê muội.

Cưỡng ép trảm thi tuy khiến tâm trí Đế Tuấn có phần tổn hại, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng vãn hồi được tình thế.

Mặc dù hiện tại vẫn cần dưỡng thương hồi phục, nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến việc Đế Tuấn thống lĩnh các Yêu chủ cùng bàn đại kế.

Trong lòng Đế Tuấn cũng muốn Yêu tộc nhanh chóng hoàn thành đại nghiệp thống nhất, nhưng y cũng biết tuyệt đối không thể hành động hấp tấp.

Hiện tại là thời điểm ngàn cân treo sợi tóc.

Dù Yêu tộc Thiên đình có động thái, cũng phải trải qua sự trù tính bố cục kỹ lưỡng.

Ra tay bất ngờ cũng cần phải dựa vào phán đoán thực lực của đối phương.

Nếu khiến Yêu tộc Thiên đình tổn thất nặng nề, tất sẽ đẩy Yêu tộc đến con đường diệt vong.

Ở một nơi khác, trong Thủ Dương Sơn.

"Đừng để lợi ích làm mờ mắt, phải lấy biến hóa của đại cục làm trọng." "Bất luận mưa gió nào ập đến, ta đều cần trở thành người chưởng khống cơn mưa gió đó." "Không thể hồ đồ đâm đầu vào trong mưa gió." Diệp Tiêu nhìn đám đệ tử trong điện, nói.

"Khi mưa gió chưa đến, ta đứng trong sân đình." "Đợi khi mưa gió ập tới, lại chưa chắc đã chủ động giáng lâm thế gian này." "Ta có thể ở trong tối, dốc sức hô phong hoán vũ." "Để cho mưa gió càng thêm mãnh liệt một chút." Triệu Công Minh nói.

"Đúng là đứa trẻ dễ dạy, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, đạo lý này ai cũng biết." "Người có thể vận dụng nó một cách tự nhiên mới là người chiến thắng cuối cùng." "Ngày huy hoàng của Phún Giáo ta sắp đến rồi." "Hiện tại phong vân cuồn cuộn, nhưng chưa phải lúc sấm chớp vang rền." "Ta ngồi trong tiểu lâu tĩnh quan kỳ biến là được." Diệp Tiêu nói.

Diệp Tiêu tuy ngồi trong Thủ Dương cung, nhưng thần niệm lại chạm đến khắp Hồng Hoang, có thể cảm nhận được biến hóa của các phương.

Bầu không khí gió mưa chực chờ, mây đen đầy trời khiến trong lòng Diệp Tiêu tràn đầy hưng phấn.

Diệp Tiêu cũng đã suy nghĩ rất lâu trong lòng.

Chương 165

Nay thiên hạ phong vân biến đổi, cơ hội trước mắt thoáng qua là mất.

Nếu lần này có thể châm ngòi cho các tộc trong thế giới Hồng Hoang tranh đoạt, sẽ có cơ hội cho Diệp Tiêu thu được cơ duyên đề thăng cảnh giới.

Nếu có thể nhân cơ hội này, đạo tắc càng thêm viên mãn, vậy thì cho dù không thành Đại Đạo Thánh nhân, với chiến lực khủng bố lấy sức mạnh làm đầu, đối mặt với đám người Thái Thanh sau khi thành Thánh, cũng chưa chắc không thể đối đầu!

Diệp Tiêu tuy đã đóng cửa núi, đối ngoại tuyên bố Phún Giáo bế quan không ra ngoài, nhưng trong lòng cũng đang tính toán, nếu cứ ngồi nhìn phong vân biến đổi thế này, cơ hội sẽ không thể nắm trong tay mình.

Cần phải âm thầm vận tác một phen.

Chỉ có để các tộc tự động phát động tranh đấu, dù là tranh đấu nhỏ nhất, cũng có thể đạt được hiệu quả một đốm lửa nhỏ có thể đốt cháy cả cánh đồng.

Chỉ cần ma sát giữa các tộc không ngừng, việc này đã thành công một nửa.

Chắc chắn sẽ có một bên không nhịn được mà ra tay trước.

Như vậy cũng đạt được mục đích của Diệp Tiêu.

Nếu Diệp Tiêu có thể ở trong đó bày mưu tính kế, cũng nhất định có thể khiến Phún Giáo thu được lợi ích lớn hơn.

Hiện tại, các thủ lĩnh đều tương đối bình tĩnh, đang quan sát tình

hình.

Đến lúc tranh đoạt thực sự xuất hiện, tất nhiên cũng sẽ không kìm nén được lửa giận trong lòng.

Các thế lực cũng sẽ vì lợi ích của mình mà cân nhắc.

Diệp Tiêu có thể nhân cơ hội đó khích bác các bên, khiến cho môn hạ của họ không còn kiềm chế được nữa.

Chỉ cần trong lòng các thế lực nảy sinh lửa giận, tất sẽ có ngày không thể kìm nén được!

Sẽ có một ngày các thế lực không thể kìm nén được.

Mà bản lĩnh đục nước béo cò lại chính là sở trường của Diệp Tiêu.

Bất luận là thế lực nào giữa thiên địa, Diệp Tiêu đều có thể dựa vào trí mưu của mình để khơi dậy ngọn lửa giận dữ giữa họ.

Chỉ cần cho Diệp Tiêu cơ hội như vậy, tất sẽ trở thành thủ đoạn mượn sức của y.

Bởi vì Diệp Tiêu cũng biết, chỉ khi khích động các bên tranh đấu, y mới có cơ hội làm ngư ông đắc lợi.

Cũng bởi vì sau khi các bên tranh đấu, y có thể ra tay bình ổn tranh chấp, nhận được nhiều phần thưởng nhiệm vụ hơn, đề thăng thực lực tuyệt đối, thậm chí cả khí vận!

Bình thường khi tu luyện, Diệp Tiêu cũng chỉ có thể khiến pháp tắc của mình viên mãn hơn.

Nhưng trong quá trình đột phá cảnh giới mấu chốt, y phải sử dụng thủ đoạn của mình, vận dụng sức mạnh của khí vận và cơ duyên độc đáo nhất, để đạt được mục đích thành công.

Đó mới là việc lớn nhất trong lòng Diệp Tiêu.

Nhưng Diệp Tiêu cũng biết phải có kế hoạch toàn diện, từng chi tiết của mỗi việc, đều cần phải dụng tâm suy xét tất cả các mắt xích mấu chốt.

Có lúc, phá giải sự liên kết của một mắt xích, có thể mang lại hiệu quả chuyển biến khác biệt.

“Núi không cần cao, có tiên thì linh.

Chiêu không cần nhiều, hữu dụng là được.” “Cơ hội để ta có thể khuấy đảo trời đất sắp đến rồi.” Diệp Tiêu nói.

“Chiêu của sư tôn, quả thực vận dụng như cá gặp nước, khiến con bội phục không thôi.

Con chỉ có thể ngưỡng vọng thủ đoạn của người, chứ không thể tham gia vào trong đó, giúp người giải quyết một vài phiền não trong lòng.” Triệu Công Minh nói.

“Cơ hội vĩnh viễn phải nắm trong tay mình.” “Cho nên muốn có được bất kỳ cơ hội tham gia nào, đều cần dựa vào nỗ lực và thực lực của bản thân.” “Ta có thể cho con cơ hội tham gia, cũng cho con cơ duyên.” “Nhưng con cũng cần thể hiện năng lực của mình, để ta tin rằng con có thể hoàn thành nhiệm vụ.” Diệp Tiêu nói.

Nhìn dáng vẻ khó xử của Triệu Công Minh, Diệp Tiêu cũng thầm lắc đầu.

Tên nhóc này xem ra cần phải rèn luyện nhiều, mới có thể có được sự tự tin và năng lực.

Trong lòng Diệp Tiêu nghĩ, chim sẻ làm sao biết được chí của chim hồng.

Tuy Triệu Công Minh là đại đệ tử ngoại môn, tâm tính phẩm đức cũng vô cùng tốt.

Nhưng về mặt linh hoạt, Triệu Công Minh so với Thái Ất Chân Nhân lại kém một bậc, vì Triệu Công Minh quá mức chính trực, còn tính cách của Tam Tiêu cũng có phần tùy tiện.

Bất luận trong cách xử lý một số việc, hay trong việc ứng dụng một số biện pháp, đều cần Diệp Tiêu chỉ điểm một vài câu, mới có thể khai sáng.

Đây cũng là một nguyên nhân Diệp Tiêu không chính thức thu Triệu Công Minh vào nội môn.

Chương 166

Ngoài việc Triệu Công Minh xuất thân đã là Đại La, cao hơn cả Thái Ất Chân Nhân, Diệp Tiêu cũng cân nhắc ngoài nội môn cần có một ngoại môn với chức trách khác, và ngoại môn cũng phải có người thống lĩnh.

Căn nguyên và tính cách của Triệu Công Minh, đều không đủ để tiến vào nội môn.

Nhưng ở ngoại môn lại đủ để y có cơ hội phát huy năng lực.

Trải qua vài năm rèn luyện, chắc chắn có thể một mình đảm đương một phương.

Dù sao cơ duyên kỳ ngộ của mỗi người không giống nhau.

Muốn trưởng thành cần phải dựa vào nỗ lực của chính mình.

Người có đầu óc không đặc biệt thông tuệ như Triệu Công Minh, muốn trưởng thành nhanh chóng quả thực rất khó.

Nhưng cũng chính vì đầu óc như vậy, nên hắn mới đặc biệt tôn kính Diệp Tiêu.

Đối với mọi sự vật của Phún Giáo đều vô cùng để tâm.

Chỉ cần là nhiệm vụ và sự tình Diệp Tiêu giao phó, Triệu Công Minh đều làm tốt nhất trong khả năng của mình.

Cùng lúc Diệp Tiêu chỉ thị Triệu Công Minh bố cục Hồng Hoang, Đế Tuấn nhìn các yêu tướng yêu soái trong Thiên đình, sắc mặt có chút bất đắc dĩ.

Trong Thiên đình Yêu tộc, người hiểu được y chỉ có vài người như Bạch Trạch.

Tất cả các đại tướng Yêu tộc, đều muốn nhân cơ hội này lập vài công lao, để vị trí của mình được thăng tiến.

Chỉ khi có được vị trí cao hơn, mới có thể giành được nhiều quyền lực và tài nguyên tu luyện hơn.

Tất cả mọi người đều có tính toán riêng trong lòng.

Không có mấy người giống như Đế Tuấn, suy nghĩ cho cả Yêu tộc.

Đế Tuấn trong lòng cũng phiền muộn, xem ra lương tướng của Yêu tộc quá ít.

Nếu mỗi một yêu tướng, đều có thể dựa vào lý trí của mình để đưa ra lựa chọn, Đế Tuấn hà cớ gì lo đại sự không thành.

Sao có thể giống như hiện tại, cần phải trong lòng tính toán trăm bề, mới có thể tìm cho Yêu tộc một con đường phát triển.

Chuyện tranh giành đấu đá, ở bất kỳ bang phái và chủng tộc nào cũng sẽ xuất hiện, ngay cả Yêu tộc cũng không ngoại lệ.

Hiện tại Đế Tuấn cũng chỉ có thể tạo ra sự cân bằng tương ứng.

Đế Tuấn muốn dựa theo suy nghĩ trong lòng mình để đưa ra quyết định, nhưng cũng cần xem thái độ chung của Yêu tộc.

Nếu mọi người đều nhất trí phản đối ý kiến của Đế Tuấn, y cũng không thể làm thành bất cứ chuyện gì.

Cho nên trong quá trình thương thảo, đều phải sau khi thỏa hiệp lẫn nhau mới có kết luận.

Chỉ khi mỗi một bộ lạc trong Yêu tộc, đều thấy được lợi ích của mình, mọi người mới tiếp tục ủng hộ quyết định của Đế Tuấn.

Nếu không, bất kỳ một bộ lạc nào, nếu chiếm hữu quá nhiều lợi ích, các bộ lạc khác đều sẽ không do dự mà đoàn kết lại, đưa ra ý kiến

phản đối.

“Nếu mọi người đã tranh cãi không dứt như vậy, ta thấy tất cả mọi người nên tự mình bỏ phiếu quyết định thì hơn.” “Không thể để ý kiến của một người độc đoán, tất nhiên khi y đưa ra ý kiến, chỉ sẽ cân nhắc lợi ích của mình.” “Lợi ích của các bộ lạc khác bị tổn hại, thì không còn nằm trong phạm vi cân nhắc của y, đối với bất kỳ bộ lạc nào cũng không công bằng.” Tộc trưởng bộ lạc Thiên Yêu nói.

Bộ lạc Thiên Yêu là một bộ lạc mới nổi gần đây.

Bộ lạc của hắn xuất hiện những chiến sĩ ưu tú, có thể cung cấp sự trợ giúp cho Yêu tộc.

Cho nên trong Thiên đình Yêu tộc cũng chiếm được quyền phát ngôn nhất định.

“Dựa vào bỏ phiếu để quyết định bố trí chiến tranh, quy mô các bộ lạc lớn nhỏ khác nhau.” “Bộ lạc lớn nếu cũng bình đẳng chia các loại lợi nhuận với bộ lạc nhỏ, căn bản không đủ tài nguyên để phân chia cho các bộ lạc của chúng ta.” “Cho nên bộ lạc lớn nên có quyền quyết định, bộ lạc nhỏ nếu không đồng ý, hoàn toàn có thể không tham gia vào chuyện này.” “Không có các ngươi tham gia, chúng ta cũng nhất định có thể công hạ Phún Giáo và Tiên đình.” “Đặc biệt là hiện tại Diệp Tiêu không có bất kỳ sức mạnh phản kháng nào, nếu không cũng sẽ không co đầu rụt cổ trong Thủ Dương Sơn không dám ra ngoài.” “Chỉ cần một lần tấn công tập trung, liền có thể định càn khôn, căn bản không cần quá nhiều bộ lạc tham gia vào chuyện này.” Tộc trưởng Phong Yêu nói.

Phong Yêu tộc tuy thực lực không nhất định mạnh nhất, nhưng số lượng nhân khẩu, tuyệt đối là bộ lạc đông nhất trong các bộ lạc Yêu tộc.

Nếu lần này phân phối tài nguyên chiến tranh quá ít, tộc nhân trong

bộ lạc cuối cùng có thể ngay cả một ngụm canh cũng không được húp.

Đế Tuấn hiện tại bị đám yêu tướng này làm cho đau cả đầu.

Y cũng đang thầm tính toán trong lòng.

Tuyệt đối không thể lập tức động thủ với Diệp Tiêu.

Mặc dù hiện tại xem ra Diệp Tiêu đang ở thế yếu, tất cả đệ tử đều đang bế quan phong sơn trong Thủ Dương Sơn.

Nhưng nếu cứ dễ dàng xem thường Phún Giáo của Diệp Tiêu như vậy, cuối cùng tuyệt đối sẽ phải chịu thiệt lớn.

Chương 167

Nếu Diệp Tiêu thật sự dễ dàng bị đối phó như vậy, y cũng sẽ không tồn tại đến bây giờ.

Ở Hồng Hoang, bất kỳ một giáo thống nào cũng không phải là cái bong bóng thổi phồng.

Mỗi một chủng tộc và giáo phái đều có năng lực và thực lực của mình, đều sẽ không cho phép bên cạnh mình có bất kỳ mối họa ngầm nào.

Phún Giáo của Diệp Tiêu vẫn tồn tại giữa các giáo phái, chứng tỏ Phún Giáo hiện tại có thực lực như vậy.

Hiện tại đám yêu tướng này ồn ào đòi công đánh Phún Giáo, chẳng qua là nhìn trúng tài nguyên trong tay Diệp Tiêu và Phún Giáo vô cùng phong phú, muốn trong một lần chiến tranh thu được lợi ích lớn hơn.

Dù sao chuyện đệ tử Phún Giáo mỗi người một kiện Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo, tuyệt không phải tin đồn vô căn cứ!

Nhưng họ chưa bao giờ cân nhắc, làm vậy sẽ gây ra tổn thương lớn đến mức nào cho Yêu tộc.

Mỗi một lần lượng kiếp đại chiến ở Hồng Hoang, đều là sự so kè giữa hai chủng tộc hoặc giữa các giáo thống.

Người có thể sống sót cuối cùng mới là người chiến thắng.

Người chiến thắng cần phải đề phòng sự tấn công của các chủng tộc khác.

Trong quá trình tự mình công kích chủng tộc khác, cũng phải cân nhắc vấn đề tiêu hao của bản thân.

Nếu không đặt những vấn đề này lên hàng đầu, cuối cùng cũng chỉ có thể chờ đợi toàn tộc bị diệt.

"Mắt lúc nào cũng chỉ dán vào miếng thịt béo nhất." "Lại không biết vì sao miếng thịt béo như vậy lại ở trong bát của người khác." "Thực lực mới là tiêu chuẩn cuối cùng quyết định việc phân phối tất cả tài nguyên." "Thịt càng béo cũng chứng tỏ đối thủ càng mạnh mẽ." "Muốn từ đó chia một chén canh, cũng phải có một bộ răng tốt." "Khuyên tất cả mọi người, trước tiên đừng cân nhắc nơi nào tài nguyên phong phú." "Trước tiên hãy nghĩ xem, rốt cuộc mình có thể nhận được bao nhiêu tài nguyên." "Chỉ có thứ trong tay mình, mới là thực tế nhất." Đế Tuấn nói.

"Muốn có tài nguyên nào cũng cần có thực lực đó." "Ta cũng cảm thấy chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn." "Không nên hiện tại nóng lòng đưa ra mọi quyết định." "Tất cả kế hoạch cần chúng ta từ từ thương lượng." "Bất kể đưa ra quyết định gì, lựa chọn công kích thế lực nào." "Nên là tiếng nói thống nhất của Yêu tộc chúng ta." "Chứ không phải như hiện tại các bộ lạc mỗi người một ý." "Cãi nhau đến ngày mai cũng sẽ không có bất kỳ kết quả nào." Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Đông Hoàng Thái Nhất thực ra một lòng vì sự phát triển của Yêu tộc.

Cho nên mọi việc y cân nhắc, đều đứng trên phương diện đại cục.

Điểm này không có gì khác với Đế Tuấn.

Các tộc trưởng bộ lạc khác quả thực cãi nhau khiến y phiền lòng.

Đông Hoàng Thái Nhất muốn ngăn chặn những tiếng nói này, nhưng cảm thấy cũng nên lý trí cân nhắc vị thế và không gian sinh tồn sau này của Yêu tộc.

Cho nên cũng chỉ có thể cố nén lửa giận trong lòng, dùng giọng

điệu lý trí khuyên nhủ tất cả các tộc trưởng bộ lạc.

Nhưng về hiệu quả thế nào, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không dám bảo đảm.

Y cũng chỉ có thể đưa ra ý kiến của mình, hy vọng mọi người có thể nghe theo lời khuyên.

Như vậy mới có thể khiến kế hoạch cụ thể, sớm ngày có kết quả.

Nếu là ngày trước, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, với tư cách là hoàng giả của Yêu tộc, tuyệt đối sẽ không ôn hòa như vậy.

Chỉ là hiện nay Yêu tộc tuy thế lực lớn mạnh, nhưng trước đó vì chuyện cắt đất bồi thường, khiến nhiều yêu tướng và yêu vương bị buộc phải rời khỏi lãnh địa lòng mang bất mãn.

Để tránh ly tâm ly đức, cho nên Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Hoàng Đế Tuấn, chỉ có thể đối nội ôn hòa một chút.

Diệp Tiêu tuy không hề biết Yêu tộc đang thương lượng những chuyện này, nhưng trong lòng sớm đã dự liệu được.

Giữa các tộc vì lợi ích tất nhiên sẽ phát sinh tranh chấp.

Trong nội bộ các tộc, cũng tuyệt đối sẽ không có tiếng nói thống nhất.

Về điểm này, ở Phún Giáo, suy nghĩ của một số đệ tử, cũng chưa chắc đã giống với sư tôn là Diệp Tiêu, cho nên cần Diệp Tiêu thường xuyên chỉ điểm.

Tâm tư của Diệp Tiêu tuyệt đối vô cùng tinh tế, những chuyện này đều nằm trong tính toán.

Diệp Tiêu biết chỉ cần tiếp tục ẩn cư trong Thủ Dương Sơn một thời gian, những tiếng nói trong các tộc sẽ ngày càng kịch liệt.

Khi tất cả các tiếng nói không còn chịu sự khống chế, thủ lĩnh và

giáo chủ của các tộc tất nhiên sẽ đưa ra một lựa chọn.

Bất luận đưa ra lựa chọn nào, đều sẽ khiến Diệp Tiêu nhận được lợi ích nhất định.

Bởi vì tất cả các chủng tộc sẽ không có tiếng nói thống nhất.

Trong đó tất nhiên sẽ có một số chủng tộc, vì cướp đoạt một số lợi ích và tài nguyên mà liều lĩnh.

Khi đó muốn công kích giáo phái khác, Diệp Tiêu sẽ có cơ hội.

Cho nên hiện tại Diệp Tiêu chỉ cần vào lúc manh nha, ở phía sau đẩy một cái, là có thể khiến toàn bộ sự kiện diễn biến theo hướng mình tưởng tượng.

Chương 168

Diệp Tiêu chỉ cần trốn sau lưng, tĩnh quan sự phát triển của sự việc.

Nếu sự phát triển của sự việc không đủ để Diệp Tiêu nhận được lợi ích lớn hơn, Diệp Tiêu có thể tiến thêm một bước, thêm dầu vào lửa.

Nếu tình thế không còn khống chế được, Diệp Tiêu cũng có thể dội một gáo nước lạnh lên đầu tất cả các giáo phái.

Khi đó Diệp Tiêu có thể để Phún Giáo tỏa sáng lên sân khấu.

Lúc đó các chủng tộc khác, cũng đã đánh đến sứt đầu mẻ trán, hy vọng một giáo phái như của Diệp Tiêu có thể ra mặt điều đình, giúp đỡ ngăn chặn việc hai bên chủng tộc sắp hủy diệt.

Khi đó Diệp Tiêu tự nhiên sẽ nhận được lợi ích của mình, cũng sẽ nhận được sự cảm kích của các chủng tộc.

Đó mới là cơ hội lớn nhất Diệp Tiêu có thể nhận được.

"Nếu không bế quan trong Thủ Dương Sơn, tránh mọi sự can thiệp từ bên ngoài, ta cũng không thể suy xét kỹ lưỡng tất cả những chuyện này." "Chính vì mỗi một mắt xích đều đã ở trong lòng ta, ta đã suy diễn vô số lần." "Cho nên ta chỉ cần dựa vào biến hóa của các phương, đưa ra quyết sách tương ứng là được." Diệp Tiêu nói.

"Lần này có thể nói là cơ hội trời cho để Phún Giáo ta trỗi dậy." "Bỏ lỡ lần này, không biết phải trải qua bao lâu nữa mới có thể chờ đợi cơ hội tiếp theo." "Cho nên lần này nhất định dưới sự dẫn dắt của sư tôn, Phún Giáo từ đây sẽ tỏa sáng rực rỡ, thế phát triển sau này tất không thể ngăn cản." "Bất luận giáo phái nào, cũng không dám xem

thường tất cả đệ tử Phún Giáo nữa.” “Phún Giáo cũng có thể chiêu thu nhiều nhân tài ưu tú hơn, gia nhập giáo phái để sư tôn sử dụng.” Triệu Công Minh nói.

Triệu Công Minh cũng không nặng không nhẹ mà nịnh bợ Diệp Tiêu một câu, hy vọng có thể thông qua phương thức này, trong cơ duyên lần này chia được một chén canh.

Triệu Công Minh tuy tính tình chính trực, nhưng không ngốc.

Hắn cũng biết nên làm thế nào, mới là điều sư tôn kỳ vọng.

Diệp Tiêu đương nhiên cũng biết tâm tư của Triệu Công Minh.

Nhưng Diệp Tiêu trong lòng cũng có tính toán khác, đó là tính cách của Triệu Công Minh, liệu có thể mài giũa giống như Diệp Tiêu, để truyền thống vinh quang của Phún Giáo được kế thừa hay không.

Nếu có thể gánh vác, ngược lại có thể cho hắn một số cơ hội.

Nếu Triệu Công Minh chỉ với tính cách như vậy, tham gia vào toàn bộ kế hoạch lần này, tất căn bản không thể hoàn thành một số nhiệm vụ cần vận dụng đầu óc linh hoạt mới có thể giải quyết được.

Rốt cuộc làm thế nào để Triệu Công Minh có thể tham gia vào những chuyện này, Diệp Tiêu hiện tại cũng không có biện pháp gì hay.

Nếu vào thời điểm cuối cùng, chỉ cần làm một số hành động theo kế hoạch, có thể sắp xếp Triệu Công Minh đi làm những việc đó.

Dù sao Triệu Công Minh cũng là đại đệ tử ngoại môn của Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu cũng biết dù để Triệu Công Minh ở lại ngoại môn, cũng hy vọng hắn có thể được rèn luyện nhiều hơn.

Chỉ có như vậy, danh hiệu đại đệ tử của Diệp Tiêu mới có thể danh xứng với thực.

Một tia chớp lóe lên trước mắt Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu trong lòng sau khi thấy tia chớp, cũng bắt đầu tiến hành một phen suy diễn.

Bởi vì bất kỳ biến hóa thời tiết nào, đều là phản ứng của Thiên Đạo, đều liên quan đến khí vận của toàn bộ thế giới Hồng Hoang và một số biến hóa của các chủng tộc khác.

Hiện tại xuất hiện biến hóa này, chứng tỏ có một số giáo phái và chủng tộc, bắt đầu xuất hiện bầu không khí sấm chớp vang rền trong nội bộ.

Khi đó mới có thể thể hiện trên thời tiết.

Diệp Tiêu cũng biết tất cả thời tiết, cuối cùng nếu có thể khống chế tốt, tất vào thời điểm cuối cùng, cũng nhất định có thể hoàn thành tâm nguyện.

Diệp Tiêu trong lòng thầm hạ một quyết định.

Đó là cho Triệu Công Minh một cơ hội.

Xem cơ duyên thời tiết lần này, Triệu Công Minh có thể nắm bắt chính xác được không.

Cũng là cho Triệu Công Minh một cơ hội chứng minh.

“Đang lúc mưa gió sắp nổi, lại xuất hiện sấm chớp vang rền.” “Thiên tượng này nhất định tuyệt không bình thường, cho nên từ trong đó có thể nhìn ra manh mối.” “Nếu trong lòng có suy nghĩ gì, chỉ cần nói thật ra là được.” “Ta tự sẽ đối với tất cả suy nghĩ của con mà đưa ra bình phẩm.” Diệp Tiêu nói.

Triệu Công Minh trong lòng vui mừng, biết lần này quả thực là sư phụ đang khảo nghiệm mình.

Triệu Công Minh cũng để linh đài một mảnh thanh minh, suy xét

vấn đề vừa rồi.

Trầm ngâm một lát.

Triệu Công Minh cảm thấy mình cũng chỉ có thể tìm ra đáp án như vậy.

Tuy không biết có thể làm sư phụ hài lòng không, nhưng quả thực là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng hắn lúc này.

"Sấm sét nổi lên chỉ có hai loại đáp án có thể giải thích tình huống này." "Một là sau sấm sét, mưa gió ập đến tất nhiên sẽ càng thêm mãnh liệt." "Sấm sét trong mây đen cũng có thể trực tiếp đánh tan tất cả mây đen." "Để tất cả thời tiết lại hóa thành trời quang mây tạnh, đó là thủ đoạn sấm sét." "Thậm chí ngay cả khi mưa chưa xuất hiện, đã xuất hiện sấm giữa trời quang." "Hai loại đáp án xung đột lẫn nhau, cũng thể hiện ra uy lực của sấm sét." Triệu Công Minh nói.

Chương 169

Triệu Công Minh quả thực cảm thấy đáp án này, không nhất định chính xác nhất, cũng có thể là sai lầm.

Thậm chí câu trả lời như vậy có phần ngu xuẩn.

Nhưng suy nghĩ trong lòng hắn quả thực là như vậy.

Trong sự mâu thuẫn lẫn nhau chỉ có một tiếng sấm sét xuất hiện.

Trong nhận thức của Triệu Công Minh, sư tôn của hắn là hóa thân của Lôi đình từ trong thần thai tiên thiên, một thân sức mạnh khủng bố của sư tôn đều bắt nguồn từ thủ đoạn sấm sét.

Cho nên sấm sét vừa có thể hô phong hoán vũ, cũng có thể khiến tất cả âm thanh đều bị dập tắt.

Bất luận xuất hiện thời tiết nào cũng là do sấm sét tạo thành.

Sấm sét chính là mấu chốt của một trận biến đổi thời tiết.

Tuy Triệu Công Minh không biết sư phụ hỏi ý gì, nhưng không ảnh hưởng đến việc trong lòng hắn hình thành một khái niệm.

Khái niệm này không biết có phải là đáp án mà sư phụ muốn không.

Nhưng Triệu Công Minh cũng biết, nếu trong một trận cơ duyên này không đưa ra câu trả lời chân thật nhất, tất sư phụ cũng sẽ không phán đoán được suy nghĩ chân thật nhất trong lòng hắn.

Điều sư phụ cần là suy nghĩ trào dâng từ sâu trong linh hồn của Triệu Công Minh.

Chỉ có như vậy, cơ duyên mới có khả năng có được lựa chọn chính xác nhất.

Nếu Triệu Công Minh chỉ qua loa với Diệp Tiêu, đưa ra một câu trả lời mơ hồ, thậm chí giữa hai loại đáp án vừa rồi, chỉ do dự lựa chọn một trong số đó.

Nếu Diệp Tiêu không cẩn thận suy xét, sẽ trực tiếp dựa theo đáp án Triệu Công Minh đưa ra mà lựa chọn.

Tất trong quá trình tham gia toàn bộ sự kiện đại cơ duyên tiếp theo, có lẽ Triệu Công Minh sẽ nhận được một ít khí vận, cũng có lẽ sẽ vì câu trả lời không chân thật của Triệu Công Minh, ảnh hưởng đến toàn bộ việc tu luyện, thậm chí mất đi sinh mạng.

Cho nên đối với điểm này, Triệu Công Minh tuyệt đối không dám có bất kỳ sự giấu giếm nào.

Diệp Tiêu cũng thầm gật đầu.

Đáp án Triệu Công Minh đưa ra quả thực đã tiếp cận cơ duyên.

Nhưng cuối cùng có thể nắm bắt được không, phải dựa vào năng lực của Triệu Công Minh.

"Nếu lúc này trong Thiên Đạo ta là sấm sét, thì nên ứng đối thế nào?" "Nếu ta là sấm sét, ta nên triển hiện uy lực của sấm sét ra sao?" "Ta cần trời yên biển lặng, tiếp tục để phong vân cuồn cuộn?" "Con thấy sấm sét có thể lật tay thành mây, úp tay thành mưa không?" "Nếu là sấm sét, thì nên đối mặt với cảnh tượng lúc này như thế nào?" "Thiên Đạo tuần hoàn, mỗi người đều nên đưa ra lựa chọn tương ứng." "Bất kỳ lựa chọn nào, cũng giống như đáp án vừa rồi." "Thái độ khác nhau sẽ xuất hiện kết quả khác nhau." "Trước tiên trong lòng con hãy suy nghĩ một phen, sau này lại cho ta một câu trả lời." "Câu trả lời này không có bất kỳ quan hệ nào với sấm sét." "Cũng càng xa rời Thiên Đạo, chỉ tuân theo lựa chọn của nội tâm." "Tuy trí tuệ của con không nhiều, nhưng cũng không phải là kẻ ngu độn." "Trải qua suy nghĩ, cũng sẽ có đáp án của con." "Đáp án không liên quan đến bất

kỳ kết quả nào, chỉ là một quá trình." "Quá trình này cũng là bờ bên kia trong sâu thẳm nội tâm của con." Diệp Tiêu nói.

Diệp Tiêu không dùng những lời cơ phong đặc biệt sâu sắc để điểm tỉnh Triệu Công Minh.

Chỉ dùng những lời nói bình thường có thể hiểu được, hy vọng Triệu Công Minh có thể tìm lại đáp án trong lòng mình.

Đáp án này có lẽ đúng, có lẽ sai.

Nhưng đều không có quan hệ gì.

Bởi vì Diệp Tiêu đã nói cho hắn phương hướng rõ ràng nhất.

Đáp án này chỉ là một quá trình mà thôi.

Về phần kết quả cuối cùng, thì liên quan đến lựa chọn của đáp án này không quá lớn.

Quan hệ chỉ có nhất định, chứ không đặc biệt mật thiết.

Chỉ hy vọng Triệu Công Minh có thể thông qua đáp án này mà ngộ ra điều gì đó.

Lúc này, nội tâm của Triệu Công Minh dao động vô cùng lớn.

Hắn không biết nội tâm rốt cuộc sẽ cho ra đáp án như thế nào.

Triệu Công Minh cũng cảm thấy lần này, huyền cơ mà sư phụ cho quả thực đơn giản rõ ràng.

Nhưng rốt cuộc sóng lòng trong nội tâm hắn làm sao bình phục, làm sao tìm ra đáp án cuối cùng, quả thực là điều Triệu Công Minh hiện tại khó có thể lập tức quyết định.

Triệu Công Minh dứt khoát gật đầu ra hiệu với sư phụ.

Sau đó không màng đến cái lạnh trên mặt đất, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Triệu Công Minh bắt đầu hai tay chồng lên nhau đả tọa.

Hơi thở bình ổn.

Chương 170

Hắn xem huyền cơ lần này như một lần tu luyện.

Tu luyện như vậy đối với Triệu Công Minh là hành động thường làm.

Nhưng ý nghĩa lần này tuyệt đối không giống.

Bởi vì lần này Triệu Công Minh cần để linh đài trở nên không minh, để dựa theo phương hướng sư phụ vừa chỉ dẫn, đạt đến bờ bên kia của đáp án.

Chỉ có như vậy, mới có thể để Triệu Công Minh đưa ra lựa chọn chính xác nhất từ nội tâm.

Lúc này trong lòng Triệu Công Minh dấy lên từng đợt sóng.

Hai câu trả lời mâu thuẫn nhau vừa rồi không ngừng va chạm.

Từ thời tiết bình ổn lại đến phong vân cuồn cuộn.

Vòng tuần hoàn thời tiết như vậy không ngừng diễn hóa trên linh đài của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh cũng đang lặp đi lặp lại những lời Diệp Tiêu vừa nói, hy vọng có thể tìm ra manh mối từ trong những lời nói đó.

Triệu Công Minh cũng bắt đầu thầm cân nhắc và suy tư trong lòng.

"Nếu ta là sấm sét, đối mặt với bất kỳ thời tiết nào, ta chỉ cần đưa ra lựa chọn tối đa hóa lợi ích cho ta là được rồi." "Ta muốn thời tiết phong vân cuồn cuộn, thì nó phải phong vân cuồn cuộn." "Chỉ có như vậy, ta mới có thể nhận được lợi ích của mình." "Nếu trời yên biển lặng, tất các phương đều yên phận ở một nơi." "Muốn từ trong đó thu

lợi cũng cực kỳ khó khăn.” “Nếu đã như vậy, tại sao ta lại muốn trời yên biển lặng?” “Thủ đoạn để phong vân cuồn cuộn, có thể khuấy động những đám mây đen khác nhau va chạm vào nhau.” “Ta cũng có thể dùng thủ đoạn sấm sét, để đen biến thành trắng, trắng biến thành đen.” “Khi ta nhận được lợi ích của mình, cũng có thể để trời yên biển lặng.” “Muốn để lợi ích tồn tại vĩnh cửu, phải cho hai bên cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức.” “Sau khi trời yên biển lặng, đợi đến khi lợi ích đầy đủ.” “Ta lại để phong vân cuồn cuộn, tự nhiên lại có thể nhận được lợi ích.” “Chỉ có để thời tiết tuần hoàn như vậy, ta mới có thể từ đó làm ngư ông đắc lợi.” Lúc này linh đài của Triệu Công Minh vô cùng thanh minh, hắn biết mình lại đưa ra một đáp án lựa chọn hai chiều.

Không biết đáp án này có thể làm Diệp Tiêu hài lòng không.

Bởi vì trước đó, Diệp Tiêu đã nói với Triệu Công Minh, cần phải cẩn thận hỏi lòng mình, sau đó đưa ra một đáp án.

Nhưng hiện tại quả thực Triệu Công Minh không có một đáp án rõ ràng.

Để loại thời tiết này không ngừng tuần hoàn dưới uy lực sấm sét của hắn, từ đó nhận được nhiều lợi ích hơn.

Chỉ có như vậy mới là lựa chọn chân thật nhất trong lòng Triệu Công Minh.

Nhưng hắn không biết lựa chọn này có ý nghĩa gì đối với mình, đối với Diệp Tiêu lại đại biểu cho điều gì, có thể thỏa mãn yêu cầu của thiền cơ không.

Lần này Triệu Công Minh chỉ đưa ra đáp án cho lựa chọn “ta là sấm sét”.

Cũng là ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng hắn.

Diệp Tiêu thấy trên mặt Triệu Công Minh, không ngừng xuất hiện

vẻ do dự.

Vẻ mặt này lúc thì khiến Triệu Công Minh lông mày giãn ra, lúc lại khiến Triệu Công Minh lông mày nhíu chặt lại.

Y biết lần này Triệu Công Minh quả thực đã dụng tâm, để bản thân cảm ngộ thiền cơ.

Nhưng Diệp Tiêu cũng biết trí tuệ của Triệu Công Minh, so với các đệ tử khác kém xa.

Nếu không phải Triệu Công Minh trong mỗi lần tu luyện đều vô cùng khắc khổ, tất cảnh giới hiện tại chưa chắc đã đạt được yêu cầu của y.

Chính nhờ tinh thần khắc khổ này của Triệu Công Minh, cũng khiến Diệp Tiêu cảm thấy, tuy Triệu Công Minh về mặt trí tuệ không đủ, nhưng ở các phương diện khác đã nỗ lực.

Thiên phú bản thân của Triệu Công Minh không tồi.

Chỉ cần có thể cần cù khổ luyện, ngày sau định có thành tựu.

Đó cũng là lý do vì sao Diệp Tiêu mỗi khi có cơ hội, lại tiến hành chỉ điểm cho Triệu Công Minh.

Hy vọng Triệu Công Minh có thể thông qua sự chỉ điểm này mà triệt để khai ngộ.

Cũng hy vọng hắn có thể nắm bắt thời cơ, để mỗi lần tu luyện, đều dung nhập vào loại điểm ngộ mà Diệp Tiêu ban cho.

Chỉ có như vậy, Triệu Công Minh mới có thể tiến bộ nhanh hơn.

Triệu Công Minh từ từ mở mắt ra, nói với Diệp Tiêu: “Sư tôn, con không biết rốt cuộc lựa chọn như vậy là đúng hay sai.” “Con chỉ muốn vào lúc nhận được lợi ích, thì để thời tiết trở nên phong vân cuồn cuộn.” “Khi con cần tất cả mọi thứ nghỉ ngơi dưỡng sức.” “Con cần

để nó trở nên trời yên biển lặng, các bên bắt đầu tĩnh dưỡng." "Khi con lại cần lợi ích, thời tiết phong vân cuồn cuộn sẽ lại đến." "Cho nên con chỉ có thể lựa chọn để thời tiết tuần hoàn như vậy, không ngừng lặp lại." "Để mỗi lần con đều có thể nhận được lợi ích mình cần." "Đồng thời lại không đến nỗi khiến những lá bài tẩy trong tay con một lần dùng hết." Trên mặt Diệp Tiêu hơi lộ ra nụ cười.

Y cảm thấy lần này Triệu Công Minh quả thực không lựa chọn sai lầm.

Chỉ là Triệu Công Minh cần Diệp Tiêu tiếp tục điểm hóa, mới có thể hoàn toàn hiểu rõ đạo lý trong đó.

Hiện tại Triệu Công Minh đã ở trong thiền cơ, chỉ là chưa có nhận thức rõ ràng hơn về việc trong đó rốt cuộc thể hiện ra Thiên Đạo như thế nào và cơ duyên như thế nào.

"Ý của con, ta hoàn toàn hiểu rồi." "Ta cũng tặng con một câu, để con càng thêm rõ ràng." "Ghi nhớ câu này, Thiên Đạo tuần hoàn, có tĩnh ắt có động." "Nó nói cho con biết bất kỳ thiên lý nào cũng không phải bất biến, tất nhiên sẽ có sự biến hóa trong đó." "Nhưng nếu có thể khống chế sự biến hóa trong đó, tự nhiên có thể nhận được lợi ích lớn nhất." "Cho nên suy nghĩ hiện tại của con không sai, chỉ cần để con càng thêm rõ ràng một điểm." Diệp Tiêu nói.

Diệp Tiêu cho rằng vạn vật thế gian vốn dĩ tuần hoàn lưu động.

Chương 171

Ngay cả trong không khí, cũng không tĩnh lặng bất biến.

Nếu tất cả sự vật đều đang lưu động, vì sao không thể khống chế nhịp điệu của sự lưu động này?

Muốn làm ngư ông đắc lợi, tất nhiên cần phải nắm bắt các mắt xích mấu chốt trong đó.

Tất cả các mắt xích mấu chốt tất nhiên được sinh ra trong sự biến hóa.

Chỉ cần có thể nắm bắt được sự biến hóa này, tất nhiên tất cả các mắt xích tự nhiên có thể nghe theo ý mình.

Thế ngư ông đắc lợi, ắt có thể thành!

Diệp Tiêu tuy không phải Thánh nhân, cách Thánh nhân chỉ một bước chân.

Nhưng muốn điểm hóa đệ tử của mình, không thành vấn đề.

Nếu đệ tử có đại trí tuệ, tất nhất định có thể nghe hiểu huyền cơ Diệp Tiêu cho.

Nhưng đối với người như Triệu Công Minh, Diệp Tiêu cũng có thủ đoạn của mình.

Diệp Tiêu dùng những đạo lý đơn giản nhất, truyền những khái niệm này vào nội tâm Triệu Công Minh, hy vọng thông qua những khái niệm này, sau khi từ từ tiêu hóa hấp thu, mới có thể hình thành huyền cơ và cảm ngộ của Triệu Công Minh.

Những huyền cơ này chỉ cần Triệu Công Minh, có thể dựa theo một số tế ngộ và cơ duyên nhất định để nắm bắt, tất cảnh giới tu

luyện của Triệu Công Minh, cũng định có thể một ngày ngàn dặm.

Nội tâm Diệp Tiêu cũng biết, đệ tử này có thiên phú nhưng trí tuệ không đủ.

Nếu Triệu Công Minh thật sự có thể nắm bắt được tất cả thiền cơ, cũng không cần Diệp Tiêu phải hao tâm tổn sức như vậy, mỗi lần đi điểm ngộ cho Triệu Công Minh.

Cho nên nguyện vọng trong lòng Diệp Tiêu vô cùng tốt đẹp, nhưng hiện thực quả thực tàn khốc vô tình, khiến nguyện vọng của Diệp Tiêu hóa thành bong bóng.

Triệu Công Minh tuy vô cùng cần cù tu luyện, cũng chỉ có thể dùng thái độ khắc khổ để đạt được tiến bộ.

Muốn để hắn tiến vào cảnh giới đốn ngộ, đó là khó như lên trời.

Diệp Tiêu cũng chỉ có thể dùng biện pháp hiện tại, đem tất cả nội dung muốn Triệu Công Minh nắm bắt, toàn bộ giấu sâu trong nội tâm Triệu Công Minh, giống như một kho báu, chờ đợi Triệu Công Minh có một ngày có thể khai quật ra.

Đó cũng là một thủ đoạn giáo dục đệ tử độc đáo mà Diệp Tiêu áp dụng.

Dạy tùy theo năng lực đối với Diệp Tiêu là một lựa chọn bất đắc dĩ.

Diệp Tiêu hy vọng mỗi một đệ tử đều có thể thiên tư trác tuyệt.

Nhưng đó không thực tế, Diệp Tiêu cũng chỉ có thể khao khát mà thôi.

Cho nên Diệp Tiêu cũng chỉ có thể dựa theo biện pháp hiện tại, phân loại tất cả đệ tử, người khác nhau dùng phương pháp giáo dục khác nhau.

Hy vọng mỗi một người cuối cùng đều có thể trở thành nhân tài đắc lực nhất của Phún Giáo.

"Phương pháp tu luyện của mỗi người không giống nhau." "Ta đã đem hạt giống giúp con đề thăng cảnh giới và khai ngộ, gieo vào sâu trong nội tâm con, chờ đợi con để nó bén rễ nảy mầm." "Nếu có một ngày con thật sự có thể đem tất cả hạt giống, toàn bộ tưới nhuần thành cây con, thậm chí trưởng thành thành cây đại thụ." "Chứng tỏ con có thể xuất sư rồi, cũng phù hợp với yêu cầu của vi sư rồi." "Vi sư có thể yên tâm để con đi khắp nơi tìm kiếm cơ duyên của mình." "Thiên hạ rộng lớn, con cũng có thể tùy ý xông pha rồi." Diệp Tiêu nói.

Triệu Công Minh đương nhiên biết, Diệp Tiêu đang dốc toàn lực bồi dưỡng mình.

Trong nội tâm cũng kích động vô cùng, đồng thời đối với Diệp Tiêu cũng sinh lòng cảm kích.

"Con có đi xa đến đâu, cũng nhất định sẽ nhớ mình là môn nhân của Phún Giáo." "Sau khi con lịch luyện, cũng nhất định sẽ quay về dưới trướng Phún Giáo." "Mỗi ngày chỉ có thể dâng trà rót nước cho sư phụ, cũng có thể khiến con mãn nguyện." "Tạo hóa và cơ duyên mà sư phụ ban cho, con sẽ ghi nhớ trong lòng cả đời." "Bất luận con bay cao đến đâu, đi xa đến đâu, người đều là sư tôn của con." "Đệ tử tuy sinh tính ngu độn, nhưng cũng biết tâm ý của sư phụ." "Chỉ mong có một ngày có thể có thành tựu, báo đáp sư ân." Triệu Công Minh kích động nói.

Triệu Công Minh đương nhiên biết hôm nay có ý nghĩa gì đối với mình.

Sau khi Diệp Tiêu vừa dẫn dắt xong Triệu Công Minh, đang khoanh chân nghỉ ngơi trong Thủ Dương cung, lập tức cảm giác được

trong thần hồn xuất hiện từng đợt dị động.

"He he, cơ duyên Nữ Oa thành Thánh cuối cùng cũng đến rồi, cũng đến lúc mình ra tay, thu hoạch một mớ công đức rồi.

Không biết Thái Thanh và Ngọc Thanh cao ngạo kia, nếu biết một nữ tử thành Thánh trước họ một bước, sẽ có cảm giác gì nhỉ?" Chỉ đơn giản bấm một pháp quyết, Diệp Tiêu liền biết dị động phát sinh trong thần hồn rốt cuộc là vì sao, khoảnh khắc này, trong lúc vui mừng, tâm cảnh vốn không gợn sóng của y xuất hiện một tia tình cảm phức tạp.

Dù sao, y cũng là một thành viên của Nhân tộc, điều này không thể thay đổi được.

Ngay sau đó, Diệp Tiêu lắc lắc đầu, điều chỉnh lại trạng thái của mình, cả người liền hướng về hư không trước mặt nhẹ nhàng bước một bước, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy thân ảnh của y trong nháy mắt đã biến mất khỏi cung điện Thủ Dương cung.

Ở một nơi khác, cũng tại Bất Chu Sơn, bên cạnh một hồ nước linh thủy tiên thiên, một nữ tử mặc bạch y, dung mạo trông vô cùng thần thánh, lúc này đang chơi bùn!

Nữ tử này chính là Nữ Oa, sau khi liên tục trảm đi hai thi, đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, liền cảm giác tu vi của mình không thể tiến thêm một phân nào nữa, bèn ra ngoài du lịch một phen, xem có thể tìm được cơ duyên thành Thánh không.

Cùng lúc đó, trong một không gian hư vô gần Nữ Oa, một khe nứt nhỏ bé nhẹ nhàng mở ra, một bàn chân từ bên trong nhẹ nhàng bước ra, sau đó, cả người xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

"Nữ Oa đạo hữu, chẳng lẽ định sáng tạo Nhân tộc sao?" Diệp Tiêu từ trong không gian phá ra, việc đầu tiên là nhìn thấy mấy khối Tiên

thiên Linh thổ trong tay Nữ Oa, đôi tay linh xảo biến hóa vài lần, liền nặn thành hình dạng của một con người.

Chương 172

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Diệp Tiêu lóe lên một tia sáng, xem ra một trong những sự kiện lớn của thần thoại thượng cổ, Nữ Oa tạo nhân, sắp bắt đầu rồi.

"Đạo hữu, người đến rồi, mau xem cái này thế nào?" "Trước đây ở Tử Tiêu Cung, ta chưa từng nói trước mặt đạo hữu và Đạo Tổ, ta trước đây đã quan sát toàn bộ Hồng Hoang, phát hiện ức vạn chủng tộc của Hồng Hoang, vậy mà không có một chủng tộc nào, giống như Phụ Thần năm xưa, là Tiên thiên Đạo thể.

Không biết vì sao, theo tu vi ngày càng cao thâm, ta đối với chiến tranh cũng ngày càng không thích." "Cho nên ta đang nghĩ có thể dùng thần thông Tạo Hóa, sáng tạo ra một chủng tộc mới, chủng tộc này có Tiên thiên Đạo thể, không quá thích chiến tranh.

Hơn nữa, Diệp Tiêu đạo hữu trước đây, chính là nguồn cảm hứng cho khuôn mẫu tạo nhân của ta." Đối với suy nghĩ của Nữ Oa, Diệp Tiêu trong lòng thực ra hiểu rõ, y cũng đã xem qua toàn bộ quá trình phát triển của Hồng Hoang, ức vạn chủng tộc của Hồng Hoang, không một ai sinh ra đã là Tiên thiên Đạo thể.

Đều là thông qua tu luyện hậu thiên, sau đó hóa hình thành công, mới biến thành Tiên thiên Đạo thể.

Mà điều quan trọng nhất, sau khi hóa hình thành Tiên thiên Đạo thể, tốc độ tu luyện sẽ trở nên nhanh hơn rất nhiều, so với bản thể, nhanh hơn không chỉ một chút.

Bởi vì Tiên thiên Đạo thể, thể chất này càng phù hợp với đạo, pháp tắc giữa thiên địa, cho nên tu luyện cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Đương nhiên, người khai tịch Hồng Hoang, Bàn Cổ là ngoại lệ.

Dù sao, Bàn Cổ từ khi được Đại Đạo dựng dục ra, đã là Tiên thiên Đạo thể, loại vừa sinh ra đã là Tiên thiên Đạo thể này, trong Hỗn Độn và Hồng Hoang, cũng chỉ có một.

Đương nhiên, y bây giờ, cũng là Tiên thiên Đạo thể bẩm sinh, nhưng tình huống này dù sao cũng chỉ là một ngoại lệ, nhưng lại vì thế mà cho Nữ Oa một sự tham khảo và linh cảm.

Hơn nữa, hình tượng yêu chuộng hòa bình mà Diệp Tiêu đã quảng bá ở Hồng Hoang trước đây, cũng khiến Nữ Oa cảm thấy Diệp Tiêu quả thực là sinh linh hoàn mỹ của Hồng Hoang.

Nữ Oa muốn sáng tạo Nhân tộc, thực tế đã nhận được sự khai phát rất lớn từ Diệp Tiêu, thậm chí còn lấy Diệp Tiêu làm khuôn mẫu.

Đương nhiên, đó là Diệp Tiêu vô hại trước kia!

"Rất không tồi, ý tưởng này đặc biệt tốt, cộng thêm pháp tắc Tạo Hóa của người lĩnh ngộ cực sâu, tất nên có thể làm được." Diệp Tiêu mỉm cười nói.

Nghe được sự khẳng định của chính Diệp Tiêu, Nữ Oa trong lòng không khỏi vui mừng, vốn có ba phần nắm chắc, hiện tại tăng lên năm phần.

"Nhưng, nguyên liệu trong tay người hiện tại quá kém, tương đối tạm được, nếu dùng nguyên liệu hiện tại sáng tạo ra chủng tộc, e rằng trong ức vạn chủng tộc của Hồng Hoang, sẽ là tầng lớp có tiềm lực yếu nhất, không có một trong." Nghe vậy, Nữ Oa nhìn những khối Tiên thiên Linh thổ trên tay, cũng như hồ nước Tiên thiên Linh thủy bên cạnh, đương nhiên, Nữ Oa chắc chắn sẽ không nói nước này đã bị nàng dùng để rửa chân.

Nghe lời của Diệp Tiêu, Nữ Oa trong lòng bỗng có một cảm giác

xấu hổ, dù sao bản thân là một nhân vật lớn có tiếng tăm ở Hồng Hoang, đệ tử thân truyền của Thánh nhân trong Tử Tiêu Cung, đồng thời lại là Thánh nhân thiên định tương lai, một vị chí tôn của Yêu tộc.

Nếu tạo ra một chủng tộc không ra gì như vậy, e rằng đến lúc đó sẽ xấu hổ không dám gặp ai.

Diệp Tiêu bên cạnh thấy dáng vẻ mặt đỏ bừng của Nữ Oa, quả thực có chút mãn nhãn, đồng thời trong lòng cũng cực kỳ kinh ngạc, không ngờ Nữ Oa lại có dáng vẻ của một tiểu nữ nhân như vậy.

E rằng Diệp Tiêu cũng không biết, đều là vì y, Nữ Oa mới lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhân như vậy.

"Đạo hữu đừng vội, bần đạo trong tay có một số nguyên liệu, có lẽ có thể giúp đỡ đạo hữu." Nói xong, Diệp Tiêu liền đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy đã chuẩn bị sẵn từ sớm, lấy ra đưa cho Nữ Oa.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng, với tư cách là thần thổ đệ nhất Hồng Hoang, độ hiếm có thậm chí còn hiếm thấy hơn cả Tiên thiên Cực phẩm Linh bảo.

Đương nhiên, số Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay Diệp Tiêu, tự nhiên là Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà y đã lấy đi từ dưới gốc cây Hoàng Trung Lý trên đảo Bồng Lai trước đó.

Dù sao, có thể cung cấp dinh dưỡng cho Tiên thiên Linh bảo như Hoàng Trung Lý, sao có thể là vật đơn giản?

Ưu thế của kẻ xuyên không, chính là thông thuộc cốt truyện, cho nên Diệp Tiêu vô cùng không khách khí mà hớt tay trên tất cả cơ duyên trên đảo Bồng Lai.

Hơn nữa, trong Hồng Hoang nguyên bản, Nữ Oa chính là dùng Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng để tạo nhân, vốn

là cơ duyên của Nữ Oa.

Lúc này đem thứ vốn thuộc về Nữ Oa cho nàng mượn, nội tâm Diệp Tiêu không có một chút dao động.

Còn Tam Quang Thần Thủy, tự nhiên là Diệp Tiêu lấy từ Tam Quang Trì trên đảo Bồng Lai, đương nhiên, đối với Diệp Tiêu, Tam Quang Thần Thủy là lấy không hết, dùng không cạn.

Có lẽ đối với Diệp Tiêu, hai món thần vật này trong tay y có cũng được, không có cũng không sao, nhưng trong mắt Nữ Oa, khi hai món đồ này xuất hiện trước mắt nàng, tia cơ duyên thành Thánh, Hồng Mông Tử Khí trong đầu, bắt đầu nhanh chóng nhảy lên.

Ngay sau đó, trong mắt Nữ Oa liền lóe lên một tia minh ngộ, sau đó vui vẻ nhận lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy từ tay Diệp Tiêu.

Có hai món đồ này, một là bản nguyên của thổ ở Hồng Hoang, một là thần thủy đệ nhất Hồng Hoang, Nữ Oa tin rằng, chủng tộc mà nàng tạo ra, tuyệt đối là đỉnh cao nhất trong toàn bộ Hồng Hoang.

Nàng có một loại dự cảm, chỉ cần đem chủng tộc này, sáng tạo thành công, liền có thể tìm được cơ duyên thành Thánh nhân chí cao vô thượng.

Nghĩ đến đây, cho dù với tâm cảnh của nàng, cũng bắt đầu trở nên kích động không thôi.

Đối với sự giúp đỡ của Diệp Tiêu vô cùng cảm tạ, liên quan đến cơ duyên thành Thánh, Nữ Oa cũng không khách sáo nữa, nhưng trong lòng lại ghi nhớ sự giúp đỡ của Diệp Tiêu.

Nhận được hai món thần vật, Nữ Oa liền bắt đầu con đường tạo nhân oanh oanh liệt liệt, đồng thời cũng là con đường thành Thánh.

Chỉ thấy nàng đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng cùng Tam Quang

Thần Thủy hỗn hợp, sau đó đem bùn đất đã trở nên sền sệt, bắt đầu từ từ nặn thành hình người, ngàn năm sau, trên mặt đất liền có thêm ba ngàn người bùn.

Nhìn ba ngàn người bùn trên mặt đất, Diệp Tiêu liền biết đây nên là ba ngàn Tiên thiên Nhân tộc của Hồng Hoang, cũng là ba ngàn người có tiềm lực cao nhất trong tất cả Nhân tộc.

Nhưng sau khi nặn ra những người bùn này, bản thân Nữ Oa tiêu hao cũng không ít, trên trán trắng nõn đầy mồ hôi, thấy vậy, Diệp Tiêu không chút do dự, liền lại lấy ra một hồ lô Tam Quang Thần Thủy, đưa cho Nữ Oa.

Chương 173

"Đạo hữu, tiêu hao cũng khá lớn, mau bổ sung đi, để tránh lát nữa việc tạo nhân xảy ra sự cố." Diệp Tiêu quan tâm nói.

Y thề, tuyệt đối không tham lam sắc đẹp của Nữ Oa, thực sự việc tạo nhân vô cùng trọng đại, không thể có nửa phần sai sót.

Hành động không khách sáo này, lại khiến Nữ Oa có chút kinh ngạc, nhìn gương mặt quan tâm của Diệp Tiêu, rồi Tam Quang Thần Thủy trong tay y đưa tới, ngay cả Nữ Oa, cũng không khỏi bắt đầu suy nghĩ miên man.

Nhưng dù sao cũng là nhân vật cấp đại thần, tâm trí của Nữ Oa sao có thể dễ dàng bị dao động.

Ngay sau đó liền bình tĩnh nhận lấy hồ lô Tam Quang Thần Thủy từ tay Diệp Tiêu, sau đó một hơi uống cạn, chỉ trong chốc lát, pháp lực đã tiêu hao liền hoàn toàn hồi phục.

Sau đó, Nữ Oa liền nghiêm túc giơ tay phải lên, đối với bầu trời nghiêm túc nói: "Thiên Đạo ở trên, con là Nữ Oa, cảm thấy chúng sinh khổ cực, sát lục không ngừng, bèn tạo ra một chủng tộc bình tĩnh an lành, tên là: Nhân, mong Thiên Đạo giám chi." Tiếng nói vừa dứt, Nữ Oa liền phân ra một phần nguyên thần, sau đó một phần hóa ba ngàn, ngay lập tức toàn lực thi triển pháp tắc Tạo Hóa đã lĩnh ngộ, một vùng ánh sáng Tạo Hóa rộng lớn bao trùm lên ba ngàn người bùn trên mặt đất.

Trong chốc lát, sấm trời nổ vang, phong vân biến ảo.

Lúc này vô số đại thần thông giả trong thế giới Hồng Hoang, đều bị động tĩnh này kinh động, lần lượt tập trung ánh mắt lên Bất Chu Sơn.

“Nhân tộc, ra!” Một tiếng hô lớn vang lên, chỉ thấy Nữ Oa hai tay bay múa, linh khí vô tận từ khắp nơi trên Bất Chu Sơn lần lượt được kéo đến đây, sau đó được Nữ Oa hội tụ vào thân thể của ba ngàn người bùn.

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của Diệp Tiêu, ba ngàn người bùn, dường như đều có sinh mệnh, toàn bộ đều sống lại, từng người trông vô cùng sống động.

Thấy vậy, ngay cả Diệp Tiêu cũng không thể không bội phục pháp tắc Tạo Hóa của Nữ Oa, tuyệt đối là người tinh thâm nhất trong toàn bộ Hồng Hoang, không có một trong.

Nhưng, sự việc tiến hành đến đây còn lâu mới kết thúc, để tranh thủ thu được lợi ích to lớn trong công đức tạo nhân lần này, Diệp Tiêu trực tiếp mở miệng nói: “Nữ Oa đạo hữu, tuy hiện tại tạo nhân thành công, nhưng số lượng quá ít, không phù hợp với số viên mãn, bần đạo biết trước đây đạo hữu đã nhận được một kiện bảo vật Tiên thiên Hồ lô đằng trên Bất Chu Sơn, nó có thể giúp đỡ đạo hữu.” Lúc này Nữ Oa đang tiếp thu thông tin từ Thiên Đạo, cũng hiểu rõ số lượng tạo nhân lần này, phải phù hợp với số của một nguyên hội, chỉ có như vậy mới có thể công đức viên mãn.

Cho nên, đối mặt với sự nhắc nhở của Diệp Tiêu, Nữ Oa cũng không từ chối, trực tiếp thuận theo ý của Diệp Tiêu, lấy ra đoạn Hồ lô đằng đó.

Nhưng, nói là Hồ lô đằng, không bằng nói là một cây roi tiên.

Từ khi nhận được linh căn Hồ lô đằng, Diệp Tiêu đã ở trong Thủ Dương Sơn âm thầm truyền âm, chỉ điểm Nữ Oa luyện chế nó đến mức không còn nhận ra, không chỉ thêm vào các loại Tiên thiên dược liệu khác nhau, khiến bản nguyên của nó trở nên cường đại hơn.

Đương nhiên, việc quan trọng nhất, hiện tại cây Hồ lô đằng này

hoàn toàn đã được Diệp Tiêu chỉ đạo luyện chế thành vũ khí, một kiện Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo có 42 tầng cấm chế tiên thiên.

Lực công kích cực kỳ cường đại, linh bảo này không chỉ nhằm vào nhục thân, mà còn có thể đối phó với thần hồn, việc quan trọng nhất, là nó vẫn giữ lại thuộc tính linh căn ban đầu của Hồ lô đằng.

Nhìn cây roi tiên Diệp Tiêu nhắc đến, trong mắt Nữ Oa lóe lên một tia kinh ngạc, cũng hiểu ra.

Hơn nữa, ban đầu Nữ Oa cũng hoàn toàn không ngờ, Diệp Tiêu lại hào phóng như vậy, tùy tiện chỉ điểm một món đồ, đều là bảo vật quý giá nhất trong toàn bộ Hồng Hoang.

Hơn nữa, trong quá trình này, không ít Tiên thiên chi vật đều do Diệp Tiêu cung cấp.

Tuy sớm biết Diệp Tiêu giàu có, nhưng không ngờ lại giàu đến vậy.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Nữ Oa gạt bỏ tạp niệm trong lòng, bắt đầu chuyên tâm tạo nhân, có cây Hồ lô đằng này giúp đỡ, Nữ Oa cảm thấy sử dụng vô cùng thuận tay, việc tạo nhân như có thần trợ.

Chưa đầy trăm năm, mười vạn tám ngàn chín trăm chín mươi chín người, phù hợp với số lượng của một nguyên hội, liền được Nữ Oa sáng tạo hoàn tất.

Ngày hôm đó, trên Bất Chu Sơn tỏa ra ánh sáng lạ thường, tiên quang bảy màu xuyên qua tầng mây, phương viên mười vạn dặm đều tuôn ra kim quang, tiên âm lượn lờ, linh khí nồng đậm cuồn cuộn.

Trong chốc lát Thiên Đạo chấn động, vạn sấm vang rền.

Trải qua trăm năm, Nữ Oa tạo nhân cuối cùng cũng thành công viên mãn, vô số đại thần thông giả của Hồng Hoang, cũng đã chú ý suốt trăm năm, nhìn dị động kinh thiên ở Bất Chu Sơn, đều biết, Nữ

Oa tạo nhân, đã triệt để viên mãn.

Đồng thời, từng người đều vô cùng mong chờ động tĩnh sẽ xảy ra tiếp theo.

Chỉ thấy, trên bầu trời tử khí mênh mông bao trùm vạn vật, dị tượng vô biên hiện ra trên bầu trời Hồng Hoang, ức vạn mẫu công đức tường vân che trời lấp đất, tỏa ra khí tức hạo hãn tường hòa.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của một đám đại thần thông giả, ức vạn mẫu công đức trên bầu trời, có bảy thành đều tuôn vào cơ thể Nữ Oa, một thành tiến vào cơ thể Diệp Tiêu, một thành tuôn vào cây Hồ lô đằng trong tay Nữ Oa, về phần một thành còn lại, liền xông vào trong Nhân tộc trên mặt đất, sau đó trực tiếp ẩn nấp trong khí vận của Nhân tộc.

"Tình huống gì đây?" "Sao lại xuất hiện nhiều công đức như vậy, e rằng ngày Đạo Tổ thành Thánh, cũng không có nhiều công đức như vậy!" "Nữ Oa đạo hữu, thành Thánh rồi." Khoảnh khắc này, toàn bộ Hồng Hoang đều triệt để sôi trào, Nữ Oa thành Thánh, một sự kiện lớn, định sẵn sẽ khiến Hồng Hoang đã trầm lắng vạn năm lại dấy lên một phen sóng lớn.

Trên Côn Luân Sơn, Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Thượng Thanh Thông Thiên, lúc này sắc mặt phức tạp, không biết đang nghĩ gì.

Tây phương Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nhìn về phía Nữ Oa, trong ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ vô tận.

"Nhiều công đức quá, sư huynh, lối ra của Tây phương chúng ta rốt cuộc ở đâu?" Chuẩn Đề một trận than thở, nhìn Nữ Oa lúc này thành Thánh, trong lòng có một cảm giác khó chịu.

Tiếp Dẫn im lặng không nói, chỉ mở mắt ra nhìn, vị trí của Đông

phương Bất Chu Sơn, sau đó liền lại nhắm mắt lại, cũng không biết rốt cuộc đang nghĩ gì.

Thiên đình Tam Thập Tam Thiên, lúc này Đế Tuấn, Thái Nhất, cùng với Phục Hy đang ở Yêu tộc, đều mang vẻ mặt vui mừng.

Đặc biệt là Phục Hy, muội muội trở thành Thánh nhân, người vui nhất không ai khác chính là người ca ca này.

Dưới chân núi Bất Chu, Thập Nhị Tổ Vu im lặng không nói.

Yêu tộc có một vị hoàng giả thành thánh, đối với Vu tộc, tuyệt đối không phải là một tin tốt.

Chương 174

Mặc dù trong tay có át chủ bài là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng Yêu tộc cũng có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, bây giờ lại thêm một vị thánh nhân là Nữ Oa.

Thật sự khiến người ta không thể vui nổi.

Ngoài ra, ở Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, U Minh Huyết Hải... tất cả các đại thần thông giả đỉnh cao của Hồng Hoang lúc này trong lòng đều phức tạp, không ai ngờ rằng người thành thánh đầu tiên lại là Nữ Oa.

Ngay lúc này, một số đại thần thông giả thích xem náo nhiệt liền đưa mắt nhìn về phía Côn Luân Sơn.

Không biết Tam Thanh lúc này có suy nghĩ gì, cùng là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, vậy mà lại bị tiểu sư muội vượt trước một bước, chẳng phải điều này cho thấy Tam Thanh không bằng Nữ Oa sao?

Đối với suy nghĩ của đám đại thần thông giả Hồng Hoang, Diệp Tiêu chẳng thèm quan tâm, dù sao thì hiện tại y đang vui không tả xiết.

Bởi vì đã đưa ra dược liệu, tương đương với việc gián tiếp giúp Nữ Oa tạo người thành thánh, nên y được chia một phần công đức, cộng thêm một phần công đức từ hồ lô đông nữa, tương đương với việc trực tiếp có được hai phần công đức.

Chuyến đi này thật sự có thể gọi là đại thu hoạch.

Đối với công đức mà thiên đạo ban thưởng, Diệp Tiêu không trực tiếp dùng để nâng cao tu vi, mà cất đi, dự định để sau này sử dụng cho việc lớn.

Ngay sau đó, Diệp Tiêu lại một lần nữa đưa mắt nhìn Nữ Oa.

Hiện tại Nữ Oa ở ngay bên cạnh, là một đối tượng tham khảo vô cùng tốt, sẽ có sự giúp đỡ rất lớn cho việc thành thánh sau này của y.

Theo sau luồng công đức tạo người khổng lồ giáng xuống, hồng mông tử khí trong nguyên thần của Nữ Oa lập tức bắt đầu nhảy lên điên cuồng, trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, từng luồng khí tím được hòa tan, hóa thành từng đạo văn thần bí.

Vô tận huyền diệu lúc này tràn ngập trong lòng Nữ Oa.

Ầm!

Một cỗ uy áp kinh thiên động địa, uy áp thuộc về thánh nhân, lập tức như thủy triều cuồn cuộn quét qua toàn bộ Hồng Hoang.

Giống như lúc Hồng Quân thành thánh, uy áp thánh nhân mênh mông cuồn cuộn trong nháy mắt khiến chúng sinh Hồng Hoang quỳ rạp trên đất, hoàn toàn không có khả năng chống cự.

Vô số sinh linh run lẩy bẩy, ngay cả Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, những đệ tử của Hồng Quân này, lúc này cũng không chịu nổi sức ép.

Nếu không phải dựa vào chí bảo, e rằng bây giờ cũng đã giống như vạn thiên chúng sinh Hồng Hoang, lần lượt quỳ rạp trên đất.

Đối với Tam Thanh luôn cao ngạo, đây tuyệt đối là sự sỉ nhục không thể chịu đựng được, điều quan trọng nhất là sự sỉ nhục này lại do một người phụ nữ mang đến.

Bị một nữ lưu vượt qua, đối với họ, không nghi ngờ gì là một đả kích vô cùng lớn.

Nhưng có thể làm gì được chứ, tuy khuất nhục, nhưng đó là sự thật không thể chối cãi.

Song đối với Tam Thanh, đây cũng là một sự khích lệ khác.

Trong lúc Tam Thanh tâm tư phức tạp, chân trời bỗng nhiên xuất hiện một con kim phượng, cúi đầu ngâm khẽ, cung nghênh Nữ Oa.

Thấy vậy, Nữ Oa đưa ngón tay ngọc thon dài nhẹ nhàng chỉ một cái, kim phượng trong nháy mắt liền hóa thành một nữ tử.

"Ban cho ngươi tên Kim Phượng, sau này hãy làm tọa kỵ cho ta." "Tạ nương nương thương xót." Sau đó, Nữ Oa quay người nhìn về phía Diệp Tiêu đang tỏ vẻ phong khinh vân đạm, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Nhìn thấy Diệp Tiêu không hề bị khí thế của mình ảnh hưởng, trong lòng Nữ Oa không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng sau khi thành thánh nhân, hai người đã không còn ở cùng một đẳng cấp nữa.

Nhưng bây giờ xem ra, e rằng không lâu nữa, phải gọi nhau là đạo hữu rồi.

"Lần này đa tạ đạo hữu, nếu không có đạo hữu, Nữ Oa e rằng không biết đến khi nào mới có thể thành đạo." Nữ Oa có chút cảm thán nói với Diệp Tiêu.

Nghe vậy, Diệp Tiêu tỏ ra một bộ dáng vân đạm phong khinh, phất tay áo nói: "Nữ Oa đạo hữu khách khí rồi.

Dù không có bần đạo xuất hiện và giúp đỡ, Nữ Oa đạo hữu cũng sẽ có cơ duyên của riêng mình, chuyện thành thánh chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi." Diệp Tiêu không hề khiêm tốn, sự thật đúng là như vậy.

Nếu y không ra tay, chắc chắn sau một thời gian nữa, vị kia trong Tử Tiêu Cung vì để thế cục Hồng Hoang đi đúng hướng cũng sẽ ra tay can dự.

Nghe vậy, Nữ Oa đã thành thánh nhân gật đầu, lúc này khả năng nắm bắt thiên cơ của nàng, ngay cả huynh trưởng Phục Hy cũng không thể so bì.

Cũng chính vì vậy, trong lòng Nữ Oa mới có một chút không thoải mái.

Dường như nhận ra sự khó xử của Nữ Oa, Diệp Tiêu mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Đạo hữu không cần nghĩ nhiều, mỗi người đều có mệnh số của riêng mình, tuy không nên thay đổi, nhưng đạo hữu hiện đã thành thánh, chắc hẳn nên..." Những lời tiếp theo Diệp Tiêu không nói nữa, vì nếu nói tiếp, e rằng Thiên Đạo lại ghi vào sổ đen.

Diệp Tiêu tin rằng dù mình không nói, Nữ Oa cũng sẽ hiểu.

Nghe vậy, đôi mày nhíu chặt của Nữ Oa dần dần giãn ra, trên mặt lại nở nụ cười.

Chương 175

"A, đạo hữu nói phải, ta vừa thành thánh, có chút mất bình tĩnh, để đạo hữu chê cười rồi." Diệp Tiêu mỉm cười không nói, không trả lời tiếp.

Sau đó, Nữ Oa quay người nhìn về phía chủng tộc do chính tay mình tạo ra.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ chất phác, giống như những đứa trẻ sơ sinh của họ, Nữ Oa có thể cảm nhận rõ ràng sự ràng buộc huyết mạch giữa mình và họ.

"Đa tạ Thánh Mẫu nương nương ơn tạo hóa." Thấy Thánh Mẫu nhìn về phía mình, tất cả Nhân tộc có mặt tại đó đều quỳ lạy.

Thấy vậy, trên mặt Nữ Oa không khỏi lộ ra một tia dịu dàng, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

"Nhân tộc do ta tạo ra, ta sẽ che chở vạn năm.

Kẻ nào dám nhiễu loạn Nhân tộc, giết không tha." Giọng nói như sét đánh giữa trời quang, âm điệu lạnh lẽo, tràn ngập sát khí vô tận.

Nhìn Nữ Oa như vậy, Diệp Tiêu không khỏi thầm oán trong lòng: "Phụ nữ quả không hổ là phụ nữ, lật mặt còn nhanh hơn lật sách." Nhưng nhìn dáng vẻ này của Nữ Oa, trong lòng Diệp Tiêu lại có một niềm yêu thích không nói nên lời.

So với dáng vẻ dịu dàng như nước trước đây, Diệp Tiêu lại thích dáng vẻ sát phạt quyết đoán hiện tại hơn.

"Ta, Nữ Oa, nay đã thành thánh, sẽ mở đạo trường ở Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên.

Người có duyên đều có thể đến." Sau khi cảnh cáo một phen, Nữ

Oa liền truyền tin tức này đi khắp Hồng Hoang, giống như Đạo Tổ giảng đạo năm xưa.

"Đạo hữu, Nhân tộc lần này vừa mới ra đời, còn quá yếu đuối, phiền đạo hữu chiếu cố một chút." Nữ Oa nhẹ giọng nói.

"Đạo hữu khách khí rồi, cứ yên tâm đi.

Đợi bần đạo sắp xếp họ ở chân núi Thủ Dương xong, chúng ta sẽ hội hợp tại Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên." Diệp Tiêu hiếm khi nở nụ cười.

Vì sao sau khi nhận được công đức lại không rời đi ngay?

Chẳng phải là đang đợi Nữ Oa mở lời sao.

Ngay lúc Nữ Oa chuẩn bị đến Hỗn Độn mở đạo trường, Thái Thanh Lão Tử ở Côn Luân Sơn xa xôi, nhìn những Nhân tộc mới sinh, trong lòng bỗng nảy sinh một sự minh ngộ.

Một cảm giác phúc chí tâm linh chợt dâng lên.

Ngay sau đó, từ miệng Lão Tử tuôn ra từng đạo âm.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh, thiên địa chi thủy; hữu danh, vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô dục, dĩ quan kỳ diệu; thường hữu dục, dĩ quan kỳ khiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất dị danh, đồng vị chi huyền, huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn." "Đạo xung, dụng chi hoặc bất doanh, uyên hề, tự vạn vật chi tông.

Tỏa kỳ nhuệ, giải kỳ phân, hòa kỳ quang, đồng kỳ trần, trạm hề tự hoặc tồn.

Ngô bất tri thùy chi tử, tượng đế chi tiên." "Thiên địa bất nhân, dĩ

vạn vật vi sô cẩu; thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu.

Thiên địa chi gian, kỳ do thác dược hồ?

Hư bất khuất, động dũ xuất.

Đa ngôn số cùng, bất như thủ trung.

Cốc thần bất tử, vị huyền tẫn.

Huyền tẫn chi môn, vị thiên địa căn.

Miên miên nhược tồn, dụng chi bất cần." … Vô số đạo lý huyền diệu của Đạo gia được bày ra trước mặt chúng sinh Hồng Hoang vào lúc này.

Ngay khoảnh khắc đó, Diệp Tiêu liền nhận ra hành động của Lão Tử, quay đầu nhìn về hướng Côn Luân Sơn.

"Xem ra một sự kiện thịnh vượng chưa từng có ở Hồng Hoang sắp diễn ra rồi, thời đại của các thánh nhân sắp giáng lâm!" Diệp Tiêu trong lòng có chút cảm thán.

Mặc dù trong lòng đã sớm có dự cảm, nhưng khi Lão Tử thật sự sắp chứng đạo thành thánh, tâm tư của Diệp Tiêu vẫn rất phức tạp.

Phải biết rằng trong lịch sử kiếp trước mà Diệp Tiêu biết, Lão Tử không hề chứng đạo thành thánh nhanh như vậy.

Ít nhất cũng phải sau khi Nữ Oa tạo người thành thánh mấy vạn năm, Lão Tử mới cuối cùng thành thánh.

Nhưng bây giờ dòng thời gian lại được đẩy nhanh như vậy.

Xem ra sau này muốn công khai rao hàng ở Hồng Hoang e là không được nữa rồi, chỉ có thể tạm thời chuyển Phún Giáo vào hoạt động ngầm.

Chương 176

Ngay sau đó, Diệp Tiêu cũng không nghĩ nhiều nữa, yên lặng lĩnh hội Đạo Đức Kinh của Lão Tử.

Đạo Đức Kinh, một điển tịch vô cùng nổi tiếng ở kiếp trước của Diệp Tiêu, là tác phẩm kinh điển của Đạo gia.

Chỉ là ở kiếp trước, Diệp Tiêu không có chút hứng thú nào với những thứ thần thần đạo đạo này, nên ký ức về Đạo Đức Kinh trong đầu không sâu sắc lắm, chỉ có một chút mơ hồ.

Nhưng bây giờ đã khác, y đã xuyên không đến thế giới Hồng Hoang, trở thành một tu đạo giả đúng nghĩa.

Cho nên lúc này nghe Lão Tử giảng Đạo Đức Kinh có chút hứng thú.

Diệp Tiêu biết, có lẽ đây là lần đầu tiên Lão Tử không hề giữ lại chút nào mà giảng giải đạo mà mình nắm giữ một cách rõ ràng trước mặt người ngoài.

Đương nhiên, có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Bởi vì đây là thời khắc quan trọng, liên quan đến cơ duyên chứng đạo thành thánh, đối mặt với thời khắc quan trọng như vậy trong đời, làm sao có thể che giấu được?

Trong lúc Diệp Tiêu đang chú ý đến Thái Thượng, cẩn thận lắng nghe Đạo Đức Kinh được giảng giải, Nữ Oa bên cạnh cũng không hề rảnh rỗi.

Nàng cũng giống như Diệp Tiêu, bắt đầu cẩn thận lắng nghe Thái Thượng giảng giải.

Nhưng lúc này, tâm trạng của nàng đặc biệt phức tạp, cũng không

ngờ Thái Thượng Lão Tử lại lập tức bắt đầu chứng đạo ngay sau khi mình tạo ra con người.

Mặc dù bây giờ chưa có dấu hiệu gì, nhưng đừng quên thân phận hiện tại của Nữ Oa, nàng là thánh nhân thiên đạo do Thiên Đạo định sẵn.

Ngay khoảnh khắc Thái Thượng có động tĩnh, nàng đã biết kết quả sẽ như thế nào.

Nhưng ngay sau đó Nữ Oa liền nghĩ thông suốt, nếu Thái Thượng làm như vậy, vậy thì nhất định sẽ nợ nàng một phần nhân quả.

Dù sao, Nhân tộc cũng là do nàng tạo ra, là cha mẹ bẩm sinh.

Nếu nàng không đồng ý, Thái Thượng có truyền đạo cũng vô ích.

Nhưng xem tình hình hiện tại, lão già này chắc chắn nàng sẽ không từ chối một sự cám dỗ lớn như vậy, nên đã trực tiếp hành động.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nữ Oa đột nhiên lại có thêm một chút tức giận đối với Thái Thượng, đến nỗi trong những ngày sau này, nữ tử này đã không ít lần ngấm ngầm gây khó dễ cho Thái Thượng.

Diệp Tiêu đứng bên cạnh Nữ Oa, không hề biết rằng người phụ nữ bên cạnh mình lúc này, nội tâm lại thay đổi nhanh như vậy.

Nếu biết, y nhất định sẽ trích dẫn một câu danh ngôn kinh điển của kiếp trước: "Lòng dạ đàn bà, mò kim đáy bể!" … Thái Cực Âm Dương Đồ và đạo âm từ miệng Thái Thượng Lão Tử trong nháy mắt xuất hiện trên bầu trời đỉnh đầu của Nhân tộc mới sinh.

Là một thành viên của Nhân tộc, Diệp Tiêu tự nhiên không hy vọng những mầm non tốt của Nhân tộc lại đặt tiền đồ của mình vào tiên đạo hư vô mờ mịt.

Đương nhiên, cũng không thể dùng từ hư vô mờ mịt để hình dung,

chỉ là Diệp Tiêu cảm thấy, những kẻ như thánh nhân, tất cả đều là đạo tặc trộm cắp khí vận của Nhân tộc.

Ví như Lão Tử, lập ra Nhân Giáo, dựa vào khí vận Nhân tộc để thành đạo, nhưng lại không thực hiện trách nhiệm của giáo chủ Nhân Giáo.

Khi lập giáo thành thánh, kim đan đại đạo mà lão truyền xuống, chỉ là một vài pháp môn luyện khí thô thiển, nhiều nhất cũng chỉ tu luyện đến Kim Tiên là hết cỡ.

Pháp môn tu luyện cốt lõi thật sự vĩnh viễn đều nằm trong tay họ.

Trong mắt Thái Thượng Lão Tử, Nhân tộc đối với lão chỉ là những quân cờ có thể tùy ý sắp đặt.

Vốn dĩ Nữ Oa tạo người thành thánh, những người do nàng tự tay tạo ra đều là Tiên Thiên Nhân Tộc, lại thêm Tiên Thiên Đạo Thể gia trì, gần như mỗi người đều là mầm non tu luyện tốt.

Dù so với Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo nổi danh khắp Hồng Hoang sau này, tư chất của họ cũng không hề thua kém.

Nhưng những mầm non tốt như vậy, lại toàn bộ bị hủy trong tay Thái Thượng Lão Tử.

Ngay cả Thượng Cổ Tam Đại Nhân Hoàng, cũng đều phải dựa vào công đức mới trở thành Đại La Kim Tiên.

Điều khiến Diệp Tiêu tức giận nhất chính là Huyền Đô, tên sói mắt trắng đó.

Sinh ra ở Nhân tộc, ăn của Nhân tộc, uống của Nhân tộc, cũng do Nhân tộc nuôi lớn, nhưng gã này thì sao?

Từ khi bái Thái Thanh Lão Tử làm sư phụ, cả người đều quên gốc, quên hết mọi thứ.

Đặc biệt là khi Yêu tộc vì luyện chế Đồ Vu Kiếm mà bắt đầu tàn sát Nhân tộc trên quy mô lớn, gã này lại không làm gì cả, hoàn toàn là một bộ dạng ngồi yên mặc kệ.

Thật sự như một con súc sinh, hoặc giả còn không bằng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Tiêu tức giận không thôi.

Nhưng đó chỉ là lịch sử, bây giờ Diệp Tiêu có thực lực mạnh mẽ như vậy, tự tin rằng những chuyện xảy ra với Nhân tộc tuyệt đối sẽ không lặp lại vết xe đổ. … Thấy đạo âm từ miệng Thái Thanh Lão Tử không ngừng rơi vào tai Nhân tộc, trong mắt Diệp Tiêu tinh quang lóe lên, hai tay chắp sau lưng khẽ vẫy một cái.

Chương 177

Một thức thần thông lập tức rơi xuống người Nhân tộc.

Đương nhiên, Diệp Tiêu chắc chắn không thể bao phủ toàn bộ.

Y đã chọn ra ba ngàn người có tiềm lực thấp nhất trong Nhân tộc, chỉ để họ tiếp nhận lễ tẩy trần của đạo âm Lão Tử.

Còn những người khác trong Nhân tộc, đều bị thần thông của Diệp Tiêu mê hoặc, đạo âm vốn ẩn chứa huyền diệu, lúc này trong mắt họ trở nên mộc mạc vô vị, giống như tụng kinh, buồn ngủ vô cùng.

Lý do để lại ba ngàn người nghe, Diệp Tiêu cũng là nể mặt Thiên Đạo, dù sao, Lão Tử lập Nhân Giáo là đại thế của Thiên Đạo, y cũng không thể tránh được.

Cùng với lời giảng của Lão Tử, một người, hai người, dần dần trở nên ngày càng nhiều.

Khi số người đạt đến ba ngàn, Lão Tử ở Côn Luân Sơn xa xôi thân thể chấn động, trên mặt lộ ra một tia cuồng hỷ.

Sau đó tay cầm Thái Cực Đồ, trực tiếp xé rách không gian, đến Bất Chu Sơn, trước mặt Nhân tộc.

Ngay sau đó, chỉ thấy Lão Tử nhẹ nhàng ném Thái Cực Đồ trong tay, đối với Thiên Đạo lập thệ: "Thiên Đạo ở trên, ta là Bàn Cổ chính tông, đứng đầu Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử.

Nay tại Huyền Môn lập ra Nhân Giáo để giáo hóa Nhân tộc, lấy Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ làm chí bảo trấn áp khí vận Nhân Giáo, mong Thiên Đạo chứng giám!

Nhân Giáo, lập!" Ầm!

Theo sau lời của Thái Thanh Lão Tử, trong nháy mắt Hồng Hoang sấm sét cuồn cuộn, phong vân biến ảo.

Toàn bộ các đại thần thông giả Hồng Hoang lại bị kinh động, nhìn về phía Bất Chu Sơn, ai nấy sắc mặt phức tạp.

"Lại xảy ra chuyện gì rồi, Nữ Oa thánh nhân vừa mới tạo người thành thánh, Hồng Hoang lại có động tĩnh lớn như vậy?" "Ai, có điều không biết, xem ra, Thái Thanh Lão Tử hình như cũng sắp thành thánh rồi!" "Ta đoán chừng, trong Tam Thanh, nếu Thái Thanh Lão Tử sắp thành thánh, vậy thì ta tin rằng hai vị còn lại cũng không xa đâu, e rằng chỉ là vấn đề thời gian." "Ai, đều là thánh nhân cả rồi, như vậy, còn có đường cho chúng ta vươn lên không?" "Đúng vậy, cùng là khách trong Tử Tiêu Cung, cùng nghe Đạo Tổ giảng đạo, sao chênh lệch lại lớn như vậy?" "Thật sự đợi Tam Thanh đều thành thánh, e rằng cả Hồng Hoang cũng không có chỗ cho chúng ta dung thân." … Vào lúc này, toàn bộ các đại thần thông giả Hồng Hoang đều không khỏi biến sắc, một nỗi lo lắng đậm đặc từ đáy lòng dâng lên não, dù sao Hồng Hoang là một thế giới cá lớn nuốt cá bé.

Với tính cách của Tam Thanh, nếu thật sự thành thánh, chắc chắn sẽ gây ra một phen động tĩnh lớn, cũng không biết đến lúc đó phải làm sao.

Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác ở Thiên Đình trên ba mươi ba tầng trời, lúc này sắc mặt đều không tốt lắm.

Vốn dĩ thấy Nữ Oa thành thánh, trong lòng vô cùng vui mừng, cho rằng dựa vào thực lực và uy hiếp của Nữ Oa, việc thống trị toàn bộ Hồng Hoang, đánh bại Vu tộc, sẽ trở nên dễ như trở bàn tay.

Nhưng bây giờ không ngờ, cái tát vào mặt đến quá nhanh, Thái Thượng Lão Tử, đứng đầu Tam Thanh, lại thành thánh.

Đơn giản là… Đế Tuấn và những người khác đều biết rõ, nếu

Tam Thanh đều thành thánh, vậy thì hai trong số họ, Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuyệt đối sẽ không dung túng một chủng tộc có thể uy hiếp đến sự tồn tại của thánh nhân.

Mặc dù sự thật này có chút tàn khốc, nhưng kết quả lúc đó tuyệt đối không cần nghi ngờ.

Nghĩ đến đây, cảm giác nguy cơ của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trong nháy mắt tăng nặng, đặc biệt là Đông Hoàng Thái Nhất, trong mắt lóe lên một tia chiến ý mãnh liệt, ngay sau đó không nói một lời, trực tiếp từ biệt Đế Tuấn rồi đi bế quan.

"Lần này tu vi không đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, quyết không xuất quan." Đông Hoàng Thái Nhất ngồi trong phòng bế quan thầm nghĩ.

Cùng lúc đó, không chỉ cả Yêu tộc, ngay cả Vu tộc, những gã hán tử trời sập cũng không sợ, cũng bị chấn động.

Đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu chiến thiên đấu địa, không sợ hãi điều gì, chỉ kính trọng Diệp Tiêu, lúc này toàn bộ tụ tập tại Điện Bàn Cổ, vẻ mặt ngưng trọng, biểu cảm vô tâm vô phế thường ngày, vào lúc này đã hoàn toàn biến mất.

"Đại ca, phải làm sao đây, Nữ Oa vừa thành thánh thì thôi đi, nhưng bây giờ Tam Thanh cũng sắp thành thánh rồi, chúng ta..." Thủy Thần Cộng Công lo lắng nói.

"Làm sao được, đến đâu hay đến đó thôi!" Hỏa Thần Chúc Dung vắt chân chéo ngoe, vẻ mặt không quan tâm nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thủy Thần Cộng Công lập tức tối sầm, xắn tay áo lên liền muốn cùng Cộng Công đại chiến một trận, Hỏa Thần Chúc Dung cũng tương tự.

Các Tổ Vu khác thấy vậy, trên mặt không có bất kỳ phản ứng nào,

rõ ràng đã quen với cảnh này.

“Hai người im lặng đi, lần này triệu tập mọi người là để thảo luận đường ra cho Vu tộc, không phải để các ngươi tranh cãi.” “Nếu còn cãi nữa, ta sẽ ném cả hai vào không gian loạn lưu.” Không Gian Tổ Vu Đế Giang, người đứng đầu, đã lên tiếng.

Là đại ca trong Vu tộc, thực lực mạnh nhất, uy nghiêm của ông trong toàn bộ Vu tộc không ai có thể sánh bằng, ngay cả Hỏa Thần Chúc Dung và Thủy Thần Cộng Công nóng tính nhất cũng không dám chọc vào.

Đặc biệt là khi hai người nghe đến không gian loạn lưu, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, ngay lập tức biến thành hai đứa trẻ ngoan, ngồi nghiêm chỉnh, không dám phát ra thêm một tiếng động nào.

“Tiểu muội, em thấy sao?” Nghe vậy, tất cả các Tổ Vu đều đưa mắt nhìn về phía bóng người ở cuối dãy ghế, đó chính là tiểu muội của tất cả các Tổ Vu, người nhỏ tuổi nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, cũng là Tổ Vu ra đời cuối cùng, tên là Hậu Thổ.

Đừng thấy nàng nhỏ tuổi, nhưng thực lực lại không thể xem thường, nắm giữ sức mạnh của Đại Địa Pháp Tắc, chỉ cần đứng trên đại địa Hồng Hoang, sẽ có sức mạnh bổ sung không ngừng.

Đồng thời, nàng cũng là người có tính cách ôn hòa nhất trong tất cả các Tổ Vu, nhưng một khi nổi giận, ngay cả Cộng Công và Chúc Dung cũng không phải là đối thủ.

Thực lực mạnh mẽ của nàng đủ để xếp vào top năm trong Thập Nhị Tổ Vu.

“Việc cấp bách bây giờ, Vu tộc chúng ta chỉ có thể đoàn kết một lòng, đồng thời nhất định phải âm thầm đề phòng các thánh nhân kia, đặc biệt là tuyệt đối không được trúng quỷ kế của họ.

Chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu chúng ta không thiếu một ai, liền có thể tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đến lúc đó dù là thánh nhân, cũng không thể uy hiếp được chúng ta." Nghe vậy, tất cả các Tổ Vu đều gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau đó, họ liền đưa mắt nhìn về phía Thủy Thần Cộng Công và Hỏa Thần Chúc Dung.

Chương 178

Thủy hỏa bất dung, hai huynh đệ này cũng là hai người không hợp nhau nhất trong Vu tộc, gần như cứ 100 năm lại xảy ra một trận chiến.

Không chỉ vậy, các bộ tộc dưới trướng họ bị ảnh hưởng, cũng đều ngứa mắt lẫn nhau, thường xuyên xảy ra tranh đấu.

Đối với điều này, các Tổ Vu khác tuy biết nhưng cũng không làm gì được.

Nhưng bây giờ đã khác, đang là thời điểm căng thẳng nhất của Vu tộc.

Nếu hai người lúc này xảy ra biến cố, đó sẽ là một đòn giáng hủy diệt cực lớn đối với toàn bộ Tổ Vu, cho nên tuyệt đối không được có sai sót.

Nhìn vẻ nghiêm túc trong mắt các huynh muội, trên mặt Hỏa Thần Chúc Dung và Thủy Thần Cộng Công đều hiện lên một tia mồ hôi lạnh, vội vàng thề thốt trước mặt mọi người.

Thấy vậy, ánh mắt của các Tổ Vu mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

Sau đó, cũng không nói nhiều nữa, liền giải tán, trở về bộ lạc của mình.

Trong lúc Vu Yêu hai tộc đều lo lắng, các đại thần thông giả khác của Hồng Hoang lúc này trong lòng cũng không dễ chịu gì, đối mặt với việc Lão Tử, Nữ Oa liên tiếp thành thánh, áp lực trong lòng mỗi người bắt đầu tăng lên, không nói một lời, trực tiếp trở về động phủ bắt đầu bế quan.

Cùng lúc đó, theo sau lời của Lão Tử, giữa thiên địa liền ngưng tụ

ra một khối công đức khổng lồ.

Nhưng trong mắt Diệp Tiêu, so với công đức lúc Nữ Oa thành thánh thì kém hơn rất nhiều, thậm chí một phần mười cũng không đạt được.

Nhưng Diệp Tiêu trong lòng hiểu rõ, Lão Tử thành thánh không phải dựa vào việc giảng đạo, lập Nhân Giáo mà ngưng tụ ra công đức thiên đạo, mà chủ yếu là do trong nguyên thần có sẵn công đức khai thiên.

Đương nhiên, thứ này chắc chắn là do Bàn Cổ để lại.

Có thân phận này, tương đương với việc trở thành con riêng của Thiên Đạo, phúc lợi vô cùng.

Ngay sau đó, Diệp Tiêu liền thấy lượng lớn công đức thiên đạo trên trời trong nháy mắt đồng loạt tràn vào cơ thể Thái Thượng Lão Tử.

Trong nháy mắt, gần như theo bản năng, Lão Tử lập tức dung hợp khối công đức khổng lồ vào nguyên thần, sau đó nhân cơ hội dẫn dắt công đức khai thiên trong nguyên thần ra, dung hợp với một luồng hồng mông tử khí trong đầu.

Gần như trong nháy mắt, Thái Thượng Lão Tử đã hoàn toàn luyện hóa hồng mông tử khí trong đầu, khoảnh khắc tiếp theo, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo.

Ầm!

Cảnh tượng thành thánh trong Hồng Hoang lại một lần nữa xuất hiện.

Vô tận tử khí cuồn cuộn, che lấp cả bầu trời Bất Chu Sơn, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tiên âm lượn lờ, dị tượng bao la bao trùm cả Hồng Hoang.

Một bức Âm Dương Thái Cực Đồ xuất hiện trên đỉnh đầu Lão Tử, bao trùm phạm vi mấy vạn công lý.

Một cỗ uy áp thánh nhân chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn Nữ Oa lan khắp cả Hồng Hoang.

Vô số sinh linh Hồng Hoang vào lúc này chỉ có thể cúi đầu xưng thần, không có chút dư địa phản kháng nào, liền quỳ lạy trên đất cung nghênh Thái Thượng Lão Tử thành thánh.

Vô số thiên địa pháp tắc tuôn ra.

Diệp Tiêu trong nháy mắt liền cảm giác được linh khí của cả Hồng Hoang bắt đầu trở nên nồng đậm hơn, nhiều hơn gấp đôi so với trước.

Đối với Hồng Hoang, đây là một chuyện tốt, nhưng Diệp Tiêu trong lòng vẫn nặng nề thở dài một hơi.

Đây tuyệt đối không phải là tin tốt gì.

Nồng độ linh khí Hồng Hoang tăng lên, đại biểu cho việc sinh linh hóa hình nhanh hơn, thực lực tăng lên nhanh hơn.

Kết quả do điều này tạo thành chính là, Vu Yêu Lượng Kiếp trong Hồng Hoang, tốc độ bùng nổ sự kiện sẽ được đẩy nhanh hơn nữa.

Nhưng những chân tướng này, Diệp Tiêu tự nhiên không thể nói ra.

Không những không thể nói, Diệp Tiêu lập tức sắc mặt trở nên trắng bệch, cả người trông như sắp đổ.

Giống như khoảnh khắc tiếp theo sẽ bị gió thổi bay đi.

Nữ Oa đứng bên cạnh, nhìn bộ dạng kỳ quái của Diệp Tiêu, trong lòng có chút không hiểu tên nhóc này rốt cuộc đang làm gì.

Phải biết rằng lúc nàng vừa thành thánh, Nữ Oa có thể thấy rõ

ràng tên nhóc này một vẻ vân đạm phong khinh, dường như không hề bị ảnh hưởng, vẫn đứng thẳng, hai tay chắp sau lưng, một bộ dạng hảo nam nhi.

Nhưng bây giờ lại tỏ ra yếu ớt như vậy, có phải là người lúc trước không, Nữ Oa có chút không dám tin.

Nhưng ngay sau đó thần thức quét qua thân thể còn cường tráng hơn cả Tổ Vu của Diệp Tiêu, kiểm tra trạng thái bên trong cơ thể hắn.

Không biết vì sao, gương mặt xinh đẹp đột nhiên ửng hồng.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, nháy mắt liền khôi phục như cũ, vì nàng đã vô tình nhìn thấu toàn bộ cơ thể của Diệp Tiêu.

Chương 179

Thân thể cường tráng, hoàn mỹ, không tìm ra một tì vết nào, khiến Nữ Oa trong nháy mắt có chút sa vào.

Đặc biệt là một loại khí tức tỏa ra từ người Diệp Tiêu, khiến Nữ Oa cảm thấy vô cùng thân thiết, thậm chí có chút sa vào.

Chuyện này cũng khiến nàng cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Theo lý mà nói, lão nương bao nhiêu năm nay băng thanh ngọc khiết, giữ mình như ngọc, chưa từng động lòng với bất kỳ nam nhân nào, một lòng một dạ, trong mắt chỉ có đại đạo.

Nếu nói về tình cảm, thật sự có một người có quan hệ không tầm thường, người này chính là Phục Hy.

Nhưng đó là huynh trưởng của nàng, Nữ Oa đối với hắn chỉ có hữu tình, chỉ xưng huynh muội, chưa từng có suy nghĩ khác.

Nhưng hôm nay, không biết vì sao, trái tim đã phủ bụi bấy lâu lại bị tên nhóc này khẽ lay động.

Đối với chuyện này, Nữ Oa có thể không biết.

Diệp Tiêu bản thân xuất thân từ Nhân tộc, là con cháu chính tông của rồng, sau khi xuyên không đến Hồng Hoang, lại dung hợp với tâm huyết của Bàn Cổ.

Cho nên xuất thân vừa thuộc về Nhân tộc, cũng thuộc về Bàn Cổ chính tông.

Hiện tại cả Hồng Hoang duy nhất có liên quan đến cả hai thứ này chính là Nữ Oa.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều thuộc về bí mật của Diệp

Tiêu, đối với điều này, Diệp Tiêu chưa từng đề cập với bất kỳ ai, kể cả người thân cận nhất hoặc người tin tưởng nhất. … Là một vị thánh nhân, mặc dù trong nháy mắt đáy lòng gợn lên một tia gợn sóng, nhưng ngay sau đó liền nhanh chóng biến mất.

Vào lúc này, Nữ Oa cuối cùng cũng hiểu ra tên nhóc Diệp Tiêu này căn bản không có vấn đề gì, còn vì sao thân thể không sao mà lại biến thành bộ dạng bây giờ, đáp án tự nhiên là, tên nhóc này đang giả heo ăn thịt hổ trước mặt Thái Thượng Lão Tử.

Sau đó Nữ Oa lại nghĩ đến những chuyện trước đây của Diệp Tiêu, không khỏi khẽ cười trong lòng.

"Tên nhóc này thật âm hiểm, bày ra bộ dạng này trước mặt Thái Thượng, nhưng sự tự tin đó của hắn, chẳng lẽ không sợ Thái Thượng nhìn thấu sao?" Nữ Oa trong lòng một trận tò mò, mở to đôi mắt đầy tiên khí, nhìn Diệp Tiêu với vẻ hứng thú chưa từng có.

Cũng may Diệp Tiêu bây giờ đang tập trung chú ý diễn xuất, để phòng Thái Thượng phát hiện ra một chút sơ hở và dấu vết nào.

Cho nên lúc này không hề chú ý đến vẻ mặt của Nữ Oa sau lưng, nếu không, hắn sẽ mỉm cười nói: "Muội muội à, e rằng em không biết rằng khi một người phụ nữ bắt đầu hứng thú với một người đàn ông, đó là lúc người phụ nữ đó sắp sa vào lưới tình." Đáng tiếc, Diệp Tiêu không hề nhìn thấy, nếu không, không chừng có thể được đại bổ mắt! … Hai vị Nhị Thanh còn lại ở Côn Luân Sơn xa xôi, lúc này trong lòng cũng nảy sinh một trận minh ngộ.

Chỉ thấy Ngọc Thanh Nguyên Thủy ném Bàn Cổ Phiên trong tay lên trời, hét lớn một tiếng, ngẩng đầu lập thệ: "Thiên Đạo ở trên, ta là Bàn Cổ chính tông, Ngọc Thanh Nguyên Thủy của Tam Thanh, nay tại Huyền Môn chính tông lập ra Xiển Giáo, lấy Tiên Thiên Linh Bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận, xiển thiên đạo, tố thiên cơ, thuận theo đại

thế của trời, mong Thiên Đạo chứng giám, Xiển Giáo lập.” Ầm!

Thiên Đạo giáng xuống công đức, Nguyên Thủy nhân đó làm mồi dẫn động công đức khai thiên trong cơ thể, hai thứ kết hợp, lại cùng với hồng mông tử khí dung nhập vào nguyên thần.

Giống như lúc Thái Thượng Lão Tử thành thánh, vô tận tử khí trên trời cuồn cuộn, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tiên âm lượn lờ.

Cửu tiêu sấm động, điện quang xé rách, trời giáng công đức.

Công đức cũng giống như Lão Tử là công đức lập giáo cộng với công đức khai thiên, một phần công đức khai thiên của Bàn Cổ cộng với công đức lập giáo, chỉ có thể dùng từ vô lượng để hình dung.

Hấp thu công đức, khí thế của Nguyên Thủy lập tức thay đổi, chúng sinh Hồng Hoang đều cúi đầu xưng thần.

Trên đỉnh đầu Nguyên Thủy vạn mẫu kim hoàng khánh vân bao phủ, khánh vân kim hoa đóa đóa, kim đẳng vạn trản, hoa rơi như rèm châu rủ xuống, bảo vệ chu thân, lại có thiên hoa loạn trụy, nhật nguyệt đồng quang, kim long phi vũ, phượng hoàng vũ thiên… các loại dị tượng.

Trông vô cùng khí phách.

“Cung nghênh Nguyên Thủy thánh nhân.” Chúng sinh Hồng Hoang lập tức hành lễ, trừ các đại thần thông giả đỉnh cao khác không có động tác gì.

Có Lão Tử và Nguyên Thủy đi đầu, Thông Thiên cũng đã quen thuộc quy trình.

Tru Tiên Kiếm Trận trong tay ném lên trời, ngửa mặt lập thệ: “Thiên Đạo ở trên, ta là Bàn Cổ chính tông, Thượng Thanh Thông Thiên của Tam Thanh, lấy Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận, tại Huyền Môn lập ra Tiệt Giáo, hữu giáo vô loại, tiệt thiên đạo, tri thiên

cơ, giữ lại một tia sinh cơ.

Mong Thiên Đạo chứng giám!

Tiệt Giáo lập!" Ầm.

Lượng lớn công đức hội tụ, nhanh chóng tiến vào cơ thể Thông Thiên.

Dựa vào công đức thiên đạo khổng lồ, Thông Thiên thành công diễn hóa công đức khai thiên trong nguyên thần, dung hợp với hồng mông tử khí.

Nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo.

Tru Tiên Tứ Kiếm tỏa ra sát khí mạnh mẽ, Tru Tiên Trận Đồ mở ra, giống như trận chiến Đạo Ma của Thượng Cổ Lượng Kiếp, có uy thế mạnh mẽ.

Hai vị Nhị Thanh còn lại thấy vậy, ánh mắt bỗng nhiên thay đổi, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Hiện tại Thông Thiên không biết, vì Tru Tiên Tứ Kiếm quá mạnh mẽ, hai vị ca ca của hắn, trong lòng bắt đầu có một loại đề phòng không tên đối với hắn, cũng vì Tam Thanh phân gia sau này mà chôn xuống mầm mống.

Chương 180

Thấy Thông Thiên thành thánh, chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa hành lễ.

Đặc biệt là khi nghe đến giáo nghĩa của Tiệt Giáo, trong lòng đối với Thông Thiên giáo chủ có hảo cảm lớn, đồng thời, một số sinh linh lúc này đã có ý niệm bái sư.

Nhưng Nguyên Thủy lúc này có chút không vui, vì giáo nghĩa của tam đệ này vừa hay trái ngược với nhị ca là hắn, cho nên trong lòng vô cùng bất mãn.

Nhưng dù sao cũng là huynh đệ, nên cũng không nói nhiều.

Trong ngày hôm nay, chúng sinh Hồng Hoang bị chấn kinh đến tơi tả.

Đông phương đại địa một ngày ba thánh, đây là chuyện chưa từng có trong cả Hồng Hoang, e rằng sau này cũng sẽ không có nữa.

Nhưng lúc này, sắc mặt của đám người Yêu tộc lại không tốt lắm, thậm chí có thể dùng từ khó coi đến cực điểm để hình dung.

So với Tam Thanh, họ càng hy vọng hai người phương Tây thành thánh hơn.

Dù sao, quan hệ giữa Yêu tộc và Nguyên Thủy vẫn luôn không tốt.

Với tính cách của người đó, Nguyên Thủy thành thánh, tuyệt đối sẽ quay đầu đối phó Yêu tộc, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

May mà trong Yêu tộc cũng có một vị thánh nhân.

Chỉ là lúc này Đế Tuấn có chút phiền não, nghĩ đến những hành vi nhằm vào Nữ Oa trước đây, Đế Tuấn một trận cười khổ, trong lòng

cảm thấy vô cùng hối hận.

Nhưng nghĩ lại, ca ca của nàng là Phục Hy đang ở Thiên Đình, giữa họ có một chút tình nghĩa, Nữ Oa ít nhiều cũng sẽ giúp đỡ một chút.

Trong lúc phương Đông vì một ngày ba thánh mà rơi vào chấn động, ở thế giới phương Tây không ai quan tâm, một cơn bão cũng đang âm thầm ấp ủ.

Lúc này tại núi Tu Di, Chuẩn Đề nói với sư huynh đang nhắm mắt bên cạnh: "Sư huynh, chúng ta cũng bắt đầu đi." Tiếp Dẫn gật đầu, ngay sau đó miệng phun ra từng đạo phật âm: "Nếu ta chứng được Vô Thượng Bồ Đề, thành chính giác rồi, nơi cõi Phật ta ở, đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn.

Không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, các loài côn trùng.

Tất cả chúng sinh, cũng như Diêm Ma La Giới, trong ba đường ác, sinh vào cõi ta, nhận pháp hóa của ta, đều thành A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề.

Không còn đọa vào ác thú nữa.

Được nguyện, mới thành Phật.

Không được nguyện, không lấy Vô Thượng Chính Giác…" Thấy sư huynh bắt đầu, Chuẩn Đề trước tiên bình ổn tâm thần kích động, liền cũng bắt đầu con đường chứng đạo của mình: "Khi ta thành Phật, dưới từ lòng đất, trên đến hư không, cung điện, lầu gác, ao hồ, hoa cây, tất cả vạn vật trong cõi nước, đều do vô lượng bảo hương hợp thành.

Hương đó lan tỏa khắp mười phương thế giới.

Chúng sinh ngửi được, đều tu Phật hạnh.

Nếu không như vậy, không lấy Chính Giác.

Khi ta thành Phật, mười phương cõi Phật, chúng Bồ Tát, nghe danh ta rồi, đều được thanh tịnh, giải thoát, phổ đẳng tam muội, gia thâm tổng trì, trụ tam ma địa, cho đến khi thành Phật…" Theo sau phật âm của hai người không ngừng tuôn ra, từ trên núi Tu Di bốc lên hai đạo kim quang vô cùng chói mắt, bắt đầu từ đại lục phương Tây, ngay sau đó lan rộng ra toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Vô số chúng sinh Hồng Hoang vốn bị việc Tam Thanh chứng đạo hấp dẫn, lúc này nhận ra động tĩnh này, liền đưa mắt nhìn về phía Tây.

Ngay cả Diệp Tiêu cũng đưa mắt nhìn về phía Tây.

Đối với hai vị đại thần thông giả phương Tây, nếu chỉ đánh giá khách quan, vậy thì trong lòng Diệp Tiêu chỉ có thể dùng từ đại nghị lực, đại trí tuệ để đánh giá hai người.

Phải biết rằng Phật giáo của hậu thế, dù so với Đạo giáo, cũng không hề kém cạnh.

Đặc biệt là vào thời Tây Du, Phật giáo hoàn toàn đại hưng, vững vàng đè Đạo giáo một đầu.

Cho nên đối với hai người, trong lòng Diệp Tiêu thực ra vô cùng kính phục.

Nhưng lúc này Diệp Tiêu đột nhiên nghĩ ra, Phật giáo hình như có quan hệ không tốt với Yêu tộc lắm, nếu không, vì sao những tên đầu trọc của Phật giáo lại đánh danh hiệu hàng yêu trừ ma, tàn sát Yêu tộc trên quy mô lớn.

Điều quan trọng nhất là, trong hậu thế, Phật pháp gần như khắc chế Yêu tộc nhất.

Chẳng lẽ vào thời Thượng Cổ Hồng Hoang, có ẩn tình gì đó mà

mình không biết?

Nghĩ đến đây, ngọn lửa hóng hớt trong lòng Diệp Tiêu liền bắt đầu bùng cháy dữ dội. … Cùng với tiếng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không ngừng vang lên, Diệp Tiêu liền quan sát thấy sắc mặt Tam Thanh không tốt.

Dù sao, trong lòng họ, hai vị của Tây Phương Giáo mới là đối thủ cạnh tranh duy nhất sau này.

Chỉ có thánh nhân mới có thể đối phó thánh nhân, trong lòng Tam Thanh đều nghĩ như vậy.

Cuối cùng, sau mấy canh giờ trôi qua, Diệp Tiêu cũng cuối cùng nghe xong nội dung của bốn mươi tám đại hoành nguyện mà Phật giáo phát ra.

Chương 181

Sau đó, cũng là kịch bản giống như Tam Thanh thành thánh trước đó.

Hai người lập ra Tây Phương Giáo, gọi tắt là Phật giáo, sau đó trực tiếp dưới lượng lớn công đức thiên đạo, chứng đạo thành thánh.

Đến đây, sáu vị thánh nhân thiên đạo đã quy vị, Thiên Đạo Hồng Hoang trở nên viên mãn hơn, đến đây, thời đại của thánh nhân cuối cùng cũng đã đến.

Nhưng, lúc này Tây Phương Nhị Thánh tuy đã thành thánh, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng khổ sở.

Phải biết rằng họ không giống như Tam Thanh.

Nếu ví Tam Thanh là con ruột do Bàn Cổ khai thiên tích địa để lại, xuất thân chính thống, có cha mẹ yêu thương, làm một phen đại sự nghiệp dễ như trở bàn tay.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, lại là con thứ, mẹ không thương cậu không yêu, làm một phen đại sự nghiệp không những không có ai giúp đỡ, ngược lại còn vay nặng lãi.

Bốn mươi tám đại hoành nguyện phát ra đó không phải là chuyện đùa, là thật.

Có lẽ trong một thời gian rất dài sau này, họ đều phải trở thành người làm công cho Thiên Đạo.

Nếu không trả hết bốn mươi tám đại hoành nguyện, không những phải gánh trên lưng nhân quả khổng lồ, ngay cả tu vi bản thân cũng không thể tiến thêm một tấc.

Khi Tây Phương Nhị Thánh thành thánh, lập tức nhân cơ hội này,

truyền bá giáo nghĩa Phật giáo trên đại địa Hồng Hoang.

Vô số tu sĩ phương Đông, vào lúc này bị cảm hóa, trong lòng đều nảy sinh ý nghĩ buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật, quy y Tây Phương Cực Lạc thế giới.

Nhìn hành vi của hai người phương Tây, Diệp Tiêu cảm thấy da mặt mình đột nhiên bắt đầu co giật.

Mẹ nó cũng quá không biết xấu hổ rồi.

Trích dẫn một câu nói của Uchiha Madara trong bộ anime Naruto kiếp trước: "Luận về độ vô sỉ, ta nguyện xưng ngươi là mạnh nhất!" Vốn Diệp Tiêu tưởng rằng da mặt mình đã đủ dày rồi, nhưng bây giờ so với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lại cam bái hạ phong.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, thực là tấm gương cho chúng ta.

Nhưng, Tam Thanh và Nữ Oa hiện tại trong lòng không thoải mái.

Hành động này của hai người, không khác gì động đến nền tảng của đại lục phương Đông.

Bốn người, là đại biểu của đại lục phương Đông, làm sao có thể ngồi yên mặc kệ.

Ngay khoảnh khắc đó, bốn vị thánh nhân gần như tâm linh tương thông, đồng loạt ra tay với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Trong nháy mắt, đại lục phương Đông bị bốn đạo thần quang bao phủ: Thái Thanh thần quang, Ngọc Thanh thần quang, Thượng Thanh thần quang, và cuối cùng là Tạo Hóa thần quang.

Bốn đạo thần quang trực tiếp va chạm vào thần quang của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thái Thượng, Nữ Oa bốn người gần như toàn lực ra tay, không hề

giữ lại chút nào.

Kết quả có thể biết, Tiếp Dẫn thần quang do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành thánh gây ra trực tiếp tan biến hoàn toàn trên đại lục phương Đông.

Cùng lúc đó, vô số tu sĩ phương Đông trong nháy mắt tỉnh táo, mồ hôi lạnh trên đầu túa ra, một trận kinh hãi.

Sau đó liền giữ vững bản tâm, đồng thời trở nên cảnh giác với hai vị phương Tây.

Từ dấu hiệu hôm nay mà xem, năng lực mê hoặc lòng người của hai vị Tây Phương Giáo tuyệt đối là đỉnh cao của Hồng Hoang, không chừng ngày nào đó sẽ bị hai người độ hóa mất.

"Tam Thanh, Nữ Oa, các ngươi có ý gì?" Chuẩn Đề thấy vậy đại nộ.

Cơ hội tốt để phát triển phương Tây, lại bị Tam Thanh và Nữ Oa phá hủy.

Người đất sét còn có ba phần lửa, huống chi hai người vẫn luôn nỗ lực phát triển phương Tây lớn mạnh hơn, lấy việc làm phương Tây lớn mạnh làm trách nhiệm của mình, có thể nói là giấc mơ của họ.

Nhưng lúc này, giấc mơ của họ lại bị Tam Thanh và Nữ Oa cắt đứt, làm sao có thể không khiến hai người đại nộ.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, cả người sắc mặt đều đen lại, Bồ Đề Kim Thân sau lưng phát ra ánh sáng, dường như khoảnh khắc tiếp theo sẽ đại chiến một trận.

Thấy vậy, trên mặt Tam Thanh và Nữ Oa không hề tỏ ra chút để ý nào, trong đó Thái Thượng Lão Tử lại đứng ra nói: "Tây phương bàng môn, mê hoặc chúng sinh, không phải Huyền Môn chính tông.

Sau này không được dùng tà ngôn hoặc chúng, cưỡng ép thu nhận môn đồ phương Đông của ta." Câu nói này, lập tức thể hiện đẳng cấp của Thái Thượng Lão Tử, khiến chúng sinh Hồng Hoang đối với vị thánh nhân vô vi này sinh ra hảo cảm lớn.

Diệp Tiêu đứng sau Nữ Oa, khóe miệng lại khẽ nhếch lên, tỏ ra vô cùng khinh thường.

"Không phải chỉ là lão già này thôi sao, chẳng lẽ không biết trang bức sẽ bị sét đánh?" Đối với Diệp Tiêu, hai chữ "trang bức" có ý nghĩa sâu xa, sớm đã bị Diệp Tiêu coi là độc quyền của mình.

Cho nên nhìn Thái Thượng đang trang bức lúc này, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái. … So với Chuẩn Đề đang nổi giận, lúc này Tiếp Dẫn lại có thể khống chế được cảm xúc của mình, cả người sắc mặt trông vô cùng tường hòa.

Chương 182

Nhưng nếu nhìn vào mắt ông ta, sẽ biết Tiếp Dẫn hiện tại không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

Đôi mắt bị ngọn lửa giận dữ thiêu đốt, dường như muốn thiêu rụi tất cả mọi thứ trên thế gian.

Ngay cả Diệp Tiêu nhìn cũng cảm thấy vô cùng thú vị.

"Quả nhiên, vị đại ca của Tây Phương Giáo này, vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ, thâm tàng bất lộ nha, thiếu chút nữa là có thể sánh ngang với ta rồi." Diệp Tiêu tự luyến nói.

"Nếu mấy vị đạo hữu cảm thấy phương Tây chúng ta là bàng môn, không vào được Huyền Môn chính tông, chúng ta cũng không cần giải thích nữa." "Vậy đi, Tây Phương Giáo chúng ta từ hôm nay, liền triệt để thoát ly Huyền Môn." Khi lời của Tiếp Dẫn vừa dứt, Chuẩn Đề bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức hướng lên trời hét lớn: "Thiên Đạo ở trên, Tây Phương Giáo chúng ta từ hôm nay, triệt để thoát ly Huyền Môn chính tông, tự lập Phật Môn, từ nay không phải Huyền Môn, không tôn Hồng Quân." Ầm!

Trong sát na, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Vô số tu giả nghe được động tĩnh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ai nấy trong lòng đều kinh hãi.

"Chuyện gì vậy, vì sao Tây Phương Nhị Thánh lại muốn thoát ly Huyền Môn?" "Ai mà biết được, có lẽ trong đó có nguyên do khác!" "Hắc, theo ta thấy, hành vi này của hai vị thánh nhân Tây Phương Giáo, thực chất là một loại phản bội, phản bội Huyền Môn, càng là một sự phản bội đối với Đạo Tổ!" "A, theo ta, hai người đó không khác gì con sói mắt trắng nuôi không quen!" "Chúng ta im lặng đi,

đừng nói nữa.

Dù sao đi nữa, hai vị của Tây Phương Giáo cũng đều là thánh nhân, thân phận vô cùng tôn quý, sao có thể để chúng ta ở sau lưng bàn tán được." "Cẩn thận đến lúc mất mạng cũng không biết!" Nghe vậy, tất cả mọi người vào lúc này đều kinh hãi trong lòng, mồ hôi lạnh túa ra.

A, đạo hữu vừa rồi nói đúng, người bị bàn tán không phải ai khác, đó là thánh nhân, thật là một việc làm không muốn sống.

Mặc dù có một số người vì sợ hãi mà ngậm miệng, nhưng vẫn có không ít người ở sau lưng bàn tán trong lòng, trong nháy mắt đã dấy lên một làn sóng trên toàn bộ đại lục phương Đông. … Bất kể suy nghĩ của tầng lớp thấp của đại lục Hồng Hoang ra sao, trong lòng Tam Thanh và Nữ Oa hiện tại cũng không dễ chịu gì.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thoát ly Huyền Môn, mặc dù trông có vẻ nhíu mày, nhưng suy nghĩ trong lòng ai có thể hiểu được.

Gần đây nhất, việc hai người phương Tây thoát ly Huyền Môn, đối với họ không những không có hại, ngược lại còn có lợi.

Còn lợi ở đâu, e rằng cũng chỉ có họ mới biết được.

Mặc dù trong lòng vô cùng rõ ràng, nhưng nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự tay làm ra hành vi này, trong lòng Tam Thanh vẫn vô cùng chấn động.

Cùng lúc đó, gần như ngay khi lời của Chuẩn Đề vừa dứt, toàn bộ đại địa phương Tây trong nháy mắt trở nên sấm sét cuồn cuộn, trên trời mây đen dày đặc, từng đạo sấm sét to như thùng nước, như nước chảy không cần mạng, điên cuồng đánh xuống Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thấy vậy, hai người lập tức sắc mặt đại biến, liền hóa ra kim thân

của mình.

Không chỉ vậy, còn lấy ra toàn bộ linh bảo gia sản của mình để chống đỡ lôi kiếp.

Cuối cùng, khoảng một trăm năm sau, tiếng sấm cuối cùng cũng dừng lại.

Nhìn lại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai người trở nên vô cùng thê thảm, kim thân sau lưng tổn hại vô cùng, ngay cả nhiều pháp bảo trong nhà cũng toàn bộ tổn hại không thể chịu nổi.

Trong lúc cả Hồng Hoang vì chuyện của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mà chấn động, lúc này các đại thần thông giả kia lại đang nhắm vào một người.

Sau khi trải qua nhiều đại sự kiện như vậy, các đại thần thông giả Hồng Hoang đều hiểu ra một sự thật, đó là muốn thành thánh, hồng mông tử khí là vật không thể thiếu.

Nhưng Hồng Hoang hiện tại đã có hồng mông tử khí, chỉ ở trên người một người, đó là Hồng Vân.

Đương nhiên, người nhắm vào một đạo hồng mông tử khí trên người Hồng Vân nhất, chính là đám người Đế Tuấn của Thiên Đình.

Mặc dù Đế Tuấn hiện tại đã thành công chém đi Chấp Niệm Thi cuối cùng của bản thân, nhưng lại không vui nổi.

Trên đỉnh đầu của mình, có sáu vị thánh nhân tồn tại, trong lòng hắn phức tạp không thôi.

Là đế vương của Yêu tộc, Đế Tuấn không nghi ngờ gì là rất đủ tư cách, một vị kiêu hùng có dã tâm, không cam lòng lạc hậu hơn người.

Nhưng muốn thành thánh, bắt buộc phải có hồng mông tử khí.

Cho nên, hắn đã nhắm mũi nhọn vào Hồng Vân.

Đương nhiên, cũng có thể nói là cả Thiên Đình đều đã nhắm mũi nhọn vào Hồng Vân.

Hắn đã âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đoạt được một đạo hồng mông tử khí trên người Hồng Vân, vì chỉ có như vậy, cả Yêu tộc mới có đủ tự tin để đối kháng thánh nhân.

Mặc cho khả năng bị Đạo Tổ đại nộ, Đế Tuấn cũng phải làm xong chuyện này.

Mạng lưới của hắn trải khắp cả Hồng Hoang, muốn tìm Hồng Vân là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Hắn định kéo cả Côn Bằng vào chuyện này.

Dù sao chuyện ở Tử Tiêu Cung, đã khiến Côn Bằng và Hồng Vân kết thành nhân quả.

Đế Tuấn rất chắc chắn Côn Bằng cũng nhất định đang nhắm vào hồng mông tử khí trên người Hồng Vân.

Rất nhanh, thuộc hạ của Đế Tuấn đã dò hỏi được tung tích của Hồng Vân, đồng thời, cũng phát hiện Côn Bằng cũng biết tung tích của Hồng Vân.

Chương 183

Biết được tin này, trong lòng hắn khẽ cười, định âm thầm cho Côn Bằng một bài học, cho hắn biết tay.

Ban đầu cùng Thái Nhất dùng vũ lực ép Côn Bằng gia nhập Yêu tộc, cho nên gã này đối với Yêu tộc không có nhiều lòng trung thành, vẫn luôn là làm việc cho có lệ.

Đế Tuấn cũng sớm đã có ý kiến với hắn, cho nên nhân cơ hội này, Đế Tuấn định liên hợp với Thái Nhất cho Côn Bằng một bất ngờ.

Sau đó, khi Côn Bằng lén lút rời khỏi Thiên Đình, tiến vào Hồng Hoang, Đế Tuấn liền cùng Thái Nhất, và một đám thuộc hạ lén lút đi theo sau hắn.

Bên kia, bạn tốt của hắn, Hồng Vân, cùng du lịch với Trấn Nguyên Tử, lúc này có chút kinh hồn bạt vía.

Bạn tốt của mình mang trong người hồng mông tử khí, cơ duyên thành thánh, ai mà không muốn.

Dù cách lớp linh khí Hồng Hoang dày đặc, Diệp Tiêu cũng có thể cảm nhận được ý đồ xấu xa đậm đặc truyền đến.

Mặc dù cũng là đại thần thông giả trong Hồng Hoang, nhưng như vậy, đối mặt với nhiều người vây công, cũng không đỡ nổi.

Theo lý, hắn nên cùng bạn tốt Hồng Vân, ngoan ngoãn ở lại Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, trong đạo trường của mình, có tiên thiên đại trận phòng ngự, sẽ an toàn hơn một chút.

Cho nên đối mặt với việc Hồng Vân muốn đi du lịch, Trấn Nguyên Tử khổ sở khuyên nhủ: "Đạo huynh, bằng tu vi hiện tại của huynh, đã chém đi chấp niệm cuối cùng, nên ở lại đạo trường tu hành cho tốt.

Thời cơ như bây giờ, thật sự không nên chạy loạn." Nào ngờ, đối mặt với lời khuyên của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân không hề động lòng, vẻ mặt không quan tâm nói: "Sợ gì, tu vi của ta hiện tại không thể tiến thêm, ta chỉ có thể ra ngoài du lịch Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên.

Dù sao, thành thánh cũng phải dựa vào cơ duyên." Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử trong nháy mắt cười khổ không thôi, không biết nên nói gì, mặc dù sớm đã rõ tính cách của bạn tốt, nhưng trong lòng vẫn không từ bỏ.

Lại một lần nữa nói: "Côn Bằng kia, duyên thành thánh trong Tử Tiêu Cung, bị ngươi phá hỏng, chắc chắn đối với ngươi nhất định ôm hận trong lòng." "Không chừng lần này sẽ ra tay với ngươi đó?" Nghe vậy, Hồng Vân cũng sững sờ, ngay sau đó rơi vào trầm tư.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy, lập tức trong lòng đại hỉ, tưởng rằng Hồng Vân sắp đổi ý, liền muốn kéo Hồng Vân trở về Vạn Thọ Sơn.

Nhưng ai ngờ, khoảnh khắc tiếp theo, bạn tốt của hắn Hồng Vân lại cười toe toét vỗ vai hắn nói: "Đạo hữu lo xa rồi, hồng mông tử khí là do Đạo Tổ ban cho, ai dám đến cướp đoạt." "Huống chi Côn Bằng kia đến, không phải còn có ngươi sao, dưới sự liên thủ của hai chúng ta, nhất định sẽ khiến gã đó có đi không có về." Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử trong nháy mắt cảm thấy như trời sập, cả người đều trở nên ngơ ngác.

Diệp Tiêu vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của hai người, lúc này trong lòng cũng một trận buồn cười, đồng thời cảm thấy đồng cảm với Trấn Nguyên Tử.

Gặp phải một người bạn tốt như vậy, tuyệt đối là phúc khí tu mười kiếp.

Còn Hồng Vân, theo như Diệp Tiêu thấy, là một đứa trẻ chưa bị

xã hội đánh đập, tâm tư quá đơn thuần, đối với nhân tính, căn bản không có chút hiểu biết nào.

Nhưng mặc dù hai người có khuyết điểm lớn, nhưng Diệp Tiêu đối với tình bạn của họ, vô cùng kính phục.

Trong cả đại địa Hồng Hoang, nếu nói về tình bạn chân chính, cũng chỉ có trên người hai người họ thể hiện một cách trọn vẹn và sâu sắc.

Nhưng theo như ghi chép của kiếp trước, đáng lẽ chỉ khi Hồng Vân một mình, Đế Tuấn và những người khác mới ra tay.

Nhưng bây giờ xem ra, ...

Nhưng, khi Diệp Tiêu cho rằng kết quả là như vậy, liền nhạy bén cảm giác được, sức mạnh của Thiên Đạo trong cõi u minh đã lặng lẽ chuyển động.

Trong nháy mắt, đồng tử của Diệp Tiêu co rút lại, trong lòng một trận kinh hãi, có chút khó tin.

"Mẹ nó, Thiên Đạo lại ra tay rồi, gã này quả nhiên âm hiểm vô cùng, tự ý ra tay với sinh linh Hồng Hoang." "Không đúng, nên là Hồng Quân bây giờ ra tay rồi, dù sao, lão gia hỏa đó thân hòa Thiên Đạo." "Hồng Quân là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo lại không phải là Hồng Quân." Biết được sự thật kinh người này, Diệp Tiêu liền bắt đầu âm thầm chúc phúc cho Hồng Vân trong lòng, hy vọng gã này có khí vận phù hộ, có thể thoát được một kiếp, mặc dù Diệp Tiêu biết đây gần như là một chuyện không thể.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, dưới sự can thiệp của Thiên Đạo, Hồng Vân vốn định du lịch Hồng Hoang để tìm kiếm cơ duyên, lúc này bỗng nhiên không biết vì sao, đột nhiên thay đổi ý định, cười ha ha đồng ý: "Được rồi, đạo huynh, chúng ta về Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang

Quán của huynh trước đi, nhưng huynh phải lấy nhân sâm quả ra chiêu đãi ta đó." Trấn Nguyên Tử đại hỉ, đối với yêu cầu nhỏ nhoi của Hồng Vân không hề để ý, sau đó, hai người ngựa không dừng vó trở về Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử không thất hứa, lập tức lấy ra nhân sâm quả và một đám linh quả chiêu đãi bạn tốt của mình.

Dưới vẻ mặt thỏa mãn và hưởng thụ, Hồng Vân rời khỏi Ngũ Trang Quán, bắt đầu con đường trở về đạo trường của mình, Hỏa Vân Động, định sẽ bế quan tu luyện thật tốt.

Trấn Nguyên Tử cũng mỉm cười từ biệt.

E rằng họ đều không ngờ, lần từ biệt này, lại là lần từ biệt theo đúng nghĩa đen.

Khi hai người gặp lại, Hồng Vân đã biến thành Địa Hoàng, một trong Tam Hoàng của Nhân tộc.

Mặc dù trong lòng không để ý, nhưng Hồng Vân đối với an nguy của mình có một chút lo lắng, cho nên lúc đi đường không hề nghỉ ngơi, thẳng tiến đến động phủ của mình.

Nhưng khi sắp trở về động phủ, hoàn cảnh xung quanh một trận biến đổi, đã hoàn toàn khác với cảnh tượng trước đó.

Thấy vậy, Hồng Vân khẽ nhíu mày, trong lòng đã biết đã trúng cạm bẫy của kẻ địch, bản thân đang ở trong một tòa trận pháp.

"Không biết đạo hữu nào ở đây, vì sao lại mai phục bần đạo?

Nếu có hiểu lầm, đạo hữu sao không hiện thân một lần, để bần đạo giải thích một chút." Khi lời của Hồng Vân vừa dứt, không gian trước mắt một trận rung động, khoảnh khắc tiếp theo, một bóng người xuất hiện trước mặt Hồng Vân.

“Hồng Vân đạo hữu, có còn nhớ bần đạo không?

Hôm nay ta ngược lại muốn xem ngươi giải thích thế nào?” Người đó chính là Côn Bằng.

Chương 184

Sớm đã từ lúc Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử du lịch Hồng Hoang, Côn Bằng đã luôn chú ý đến Hồng Vân.

Trong lòng đã quyết định, Hồng Vân nhất định sẽ trở về đạo trường của mình, cho nên dứt khoát trực tiếp bày ra thiên la địa võng trước cửa, không đi đâu cả.

Cứ như vậy ròng rã một trăm năm, cuối cùng cũng để Côn Bằng đợi được.

Còn Hồng Vân, khi thấy người mai phục lại là Côn Bằng, trong lòng trong nháy mắt chùng xuống, một dự cảm vô cùng không tốt hiện lên trong lòng.

Đối với sự kiện ở Tử Tiêu Cung, Hồng Vân lúc đó không hề cảm thấy gì, tưởng rằng chỉ là một chỗ ngồi mà thôi, không có gì khác.

Nhưng bây giờ Hồng Vân trong lòng vô cùng rõ ràng, chỗ ngồi đó lại đại biểu cho cơ duyên thành thánh, mà mình lại hại Côn Bằng mất đi cơ duyên này, nhân quả giữa hai người sớm đã là không chết không thôi.

Nhưng trên mặt hắn vẫn một vẻ bất động thanh sắc, đồng thời âm thầm lấy ra tiên thiên linh bảo, Cửu Cửu Tán Tiên Hồ Lô để đề phòng.

"Nguyên là Côn Bằng đạo hữu, từ sau khi chia tay ở Tử Tiêu Cung, cũng đã lâu không gặp.

Gần đây nghe nói Côn Bằng đạo hữu đã gia nhập Yêu tộc, trở thành Yêu Sư của Yêu tộc, thật đáng mừng đáng mừng nha." Hồng Vân vừa nói vừa tỏ ra một vẻ chúc mừng, hy vọng Côn Bằng có thể

thả lỏng cảnh giác, để mình có thể âm thầm tìm cơ hội, nhanh chóng thoát thân.

Nhưng, nghe lời của Hồng Vân, Côn Bằng lại bắt đầu cười lớn điên cuồng, phối hợp với vẻ mặt âm lãnh độc ác đó, hoàn toàn là một bộ dạng của nhân vật phản diện.

Côn Bằng nói: "Đạo hữu thật có trí nhớ tốt, vậy mà vẫn nhớ ta từng nghe giảng đạo trong Tử Tiêu Cung.

Nhưng đạo hữu có quên một chuyện không, chính vì người tự cho là mình tốt bụng, lo chuyện bao đồng, đã hại bần đạo mất trắng một cái thánh vị." "Cơ duyên thành thánh tốt đẹp như vậy, lại vì đạo hữu mà mất đi.

Nhưng đạo hữu lại có phúc khí thật, tuy mất thánh vị, lại được Đạo Tổ ban cho cơ duyên thành thánh là Hồng Mông Tử Khí." Khi nói những lời này, thần sắc của Côn Bằng đã hoàn toàn điên cuồng.

Về phần Hồng Vân, nghe Côn Bằng nhắc lại chuyện cũ, trong lòng ít nhiều cũng có chút xấu hổ, nhưng bản tính y vốn mặt dày, nên trên mặt không hề có chút biểu hiện nào.

"Côn Bằng đạo hữu nói đùa rồi, việc đạo hữu mất đi cơ duyên thánh vị, sao có thể oán hận bần đạo được chứ?

Phải biết rằng, trong mệnh có thì ắt sẽ có, trong mệnh không có thì đừng cưỡng cầu.

Chuyện này phải xem cơ duyên, là của mình thì mãi mãi là của mình, không phải của mình thì có cố gắng thế nào cũng không thể có được." Hồng Vân nói với vẻ mặt chính trực.

Nghe vậy, Côn Bằng vốn đang ở bên bờ vực của cơn thịnh nộ, lúc này tâm thái hoàn toàn nổ tung, mặt mày trở nên xanh mét, hét lớn một tiếng: "Hồng Vân, chịu chết đi!" Dứt lời, Côn Bằng liền vỗ cánh bay

lên, cả người hóa thành hình dạng chim đại bàng khổng lồ, trong nháy mắt bay vút lên chín tầng trời, móng vuốt sắc bén dài vạn trượng lập tức chụp về phía đối phương.

Vào thời khắc nguy cấp này, luồng tử khí nồng đậm ập đến, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân thể Hồng Vân còn phản ứng nhanh hơn cả thần thức.

Y lập tức dùng một chiêu thuấn di né được cú vồ chí mạng của Côn Bằng, nhưng vì né không kịp lắm, nên cả ống tay áo trên cánh tay đều trở nên rách nát, trên cơ bắp cánh tay còn có ba vết máu rất sâu.

"Sơ suất quá, không ngờ tốc độ của Côn Bằng lại nhanh đến thế.

May mà cuối cùng phản ứng kịp, nếu không thì e là bây giờ cả cánh tay đã phế rồi." Sau khi nếm trái đắng, Hồng Vân không dám có chút sơ suất nào, lập tức phun một ngụm tinh huyết lên Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, trong nháy mắt, món Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Hồng Vân tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Miệng hồ lô phun ra từng lớp hồng sa, bao bọc Hồng Vân từ trong ra ngoài, phòng hộ kín kẽ.

Khi Côn Bằng thấy chiếc hồ lô màu đỏ trong tay Hồng Vân, liền biết đó là một trong những hồ lô tiên thiên kết ra từ cây hồ lô đắng trên Bất Chu Sơn.

Khi nhìn thấy chiếc hồ lô này, trong lòng Côn Bằng dâng lên một nỗi ghen tị nồng đậm.

Côn Bằng ở Bắc Minh cũng là một đại thần thông giả lừng lẫy ở Hồng Hoang.

Bất kể là tiềm lực, tư chất hay thực lực, so với những người khác y đều không hề thua kém, thậm chí còn có phần hơn, nhưng không biết tại sao, khí vận của y dường như vẫn luôn không được tốt lắm,

cho đến nay, trên tay không có một món Tiên Thiên Linh Bảo nào ra hồn.

Ngược lại, những đại thần thông giả không bằng y, pháp bảo trong tay lại tầng tầng lớp lớp, thậm chí có người còn có mấy món Tiên Thiên Linh Bảo.

Lấy Hồng Vân trước mắt mà nói, thực lực rõ ràng không bằng y, nhưng trên tay lại có một món Tiên Thiên Linh Bảo công thủ hợp nhất, thậm chí gã này còn có một thứ có thể thành thánh là Hồng Mông Tử Khí.

Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng Côn Bằng lại vô cùng phẫn uất.

Sự ngưỡng mộ, ghen tị và căm hận trong lòng, cộng thêm tư tưởng bất bình, đương nhiên mấu chốt nhất là gã này đã phá hỏng cơ duyên thành thánh của y.

Dưới những điều kiện tổng hợp như vậy, Côn Bằng ra tay càng lúc càng không giữ lại, càng lúc càng tàn nhẫn.

Nhưng nhìn hồng sa bao trùm khắp trận pháp, trong lòng Côn Bằng vẫn rất cảnh giác, không vì oán hận mà mất đi sự bình tĩnh, cẩn thận cơ bản.

Dù sao mỗi món Tiên Thiên Linh Bảo đều có công hiệu riêng, thậm chí phẩm cấp linh bảo càng cao, sự trợ giúp và gia tăng thực lực cho chủ nhân càng mạnh.

Món Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Hồng Vân, chỉ cần nhìn bảo quang nó tỏa ra là biết đây là một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

“Côn Bằng, mau lui đi thì hơn.

Món linh bảo trong tay ta là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tên là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, bên trong có hồng sa vô cùng vô tận, một

khi tản ra thì mênh mông vô bờ, chuyên làm tổn thương nguyên thần của người khác." "Thậm chí trong hồ lô còn có trận pháp tiên thiên, tên là Cửu Cửu Hồng Sa Trận, phòng ngự vô cùng, với thực lực ngang ngửa ta thì không thể phá được." Khi lời của Hồng Vân vừa dứt, Diệp Tiêu đang xem kịch ở trong tối, lập tức bị pha xử lý này của Hồng Vân làm cho ngây người, đại địch trước mắt mà lại đem hết con bài tẩy của mình ra nói cho kẻ địch biết, người như vậy quả là lần đầu tiên y thấy.

"Đúng là cực phẩm, không biết Trấn Nguyên Tử làm sao lại kết giao với loại bạn bè thế này, gã này đầu óc chắc chắn rơi vào hố xí rồi." Đương nhiên, Diệp Tiêu cũng biết Hồng Vân làm vậy là để Côn Bằng biết khó mà lui, nhưng cách nói như vậy, e là cũng quá đơn giản rồi.

Chương 185

Dù sao chuyện phá hoại cơ duyên thành thánh, giống như giết cha mẹ người ta, thực sự là mối thù không đội trời chung.

Nhân quả lớn như vậy, sao có thể nói bỏ là bỏ, nhất là với kẻ có dã tâm như Côn Bằng.

Đối với luồng Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân, Diệp Tiêu cảm thấy y chắc chắn phải có được.

Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu không khỏi nhìn luồng Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần của mình.

Khác với sáu vị thánh nhân Thiên Đạo trong Hồng Hoang chứng đạo thành thánh, nguyên thần ký thác vào thiên đạo, tuy thiên đạo bất tử, thánh nhân bất diệt.

Ưu thế tự nhiên là có, nhưng nhược điểm cũng không hề nhỏ, nguyên thần ký thác vào thiên đạo, có nghĩa là sau này sẽ bị thiên đạo ràng buộc.

Đối với một người khao khát tự do như Diệp Tiêu, quả thực rất khó chịu.

Con đường y đang đi, giống với con đường của các Hỗn Độn Ma Thần thời Hỗn Độn sơ khai, trước khi Hồng Hoang được mở ra, đó là dùng pháp tắc để thành đạo.

Phải biết rằng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, ai nấy đều dùng pháp tắc thành đạo, thứ như Hồng Mông Tử Khí vào thời đó không hề hiếm, gần như mỗi Hỗn Độn Ma Thần đều có một luồng.

Thứ đó từ khi sinh ra đã được thai nghén cùng bọn họ.

Đâu như bây giờ, mẹ nó, thành thánh lại cần Hồng Mông Tử Khí,

mà cả Hồng Hoang chỉ có bảy luồng.

Đúng là thời đại đang thụt lùi, còn thiên đạo thì đang tiến bộ.

Thực ra Diệp Tiêu trong lòng biết rõ, cả Hồng Hoang tuyệt đối không chỉ có bảy luồng Hồng Mông Tử Khí, chắc chắn còn nhiều hơn.

Dù sao năm đó khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, không biết bao nhiêu trong ba ngàn Ma Thần đã ngã xuống dưới rìu của ngài, những thi thể đó đều hòa vào trời đất Hồng Hoang, đương nhiên, cũng có cả Hồng Mông Tử Khí.

Chuyện bí ẩn về Hỗn Độn tạm thời không nhắc đến, Diệp Tiêu bắt đầu yên lặng quan sát trận chiến giữa Côn Bằng và Hồng Vân.

"Tình tiết đã đến đây, xem ra trùm cuối cũng sắp xuất hiện rồi." Diệp Tiêu thầm nghĩ.

Bên kia, nghe con bài tẩy mà Hồng Vân tiết lộ, Côn Bằng ngoài miệng tuy khinh thường, nhưng trong lòng lại cực kỳ cảnh giác, vì y tin rằng Hồng Vân không nói dối, bởi vì ở cảnh giới này, nói dối là một việc rất đáng khinh.

"Hừ, cho dù có Tiên Thiên Linh Bảo trợ giúp, thì đã sao?

Dưới trận pháp Phong Thủy của ta, ngươi cũng không thoát được đâu." "Phong Thủy luân chuyển, sinh sôi không ngừng.

Giống như Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ cần có pháp lực duy trì, liền có thể vận chuyển mãi mãi.

Nhưng so với Tiên Thiên Linh Bảo của ngươi, sự tiêu hao của ta gần như không đáng kể, còn ngươi thì chưa chắc." "Tiên Thiên Linh Bảo tuy tốt, nhưng nếu ta đoán không lầm, ngươi cũng mới có được không lâu, bây giờ đã luyện hóa được mấy tầng cấm chế rồi?

Đối với pháp lực tiêu hao vô cùng lớn, ta chỉ cần kéo dài thời gian, đến lúc đó người không trụ được trước chắc chắn là ngươi." Côn Bằng cười ha hả, trong lòng cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Ngay cả Diệp Tiêu ở trong tối cũng không khỏi thầm khen, khứu giác chiến đấu của gã này quả nhiên nhạy bén, đầu óc lại thông minh vô cùng, không hổ là đại thần thông giả hàng đầu trong Hồng Hoang.

Nếu loại bỏ Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ bàn về sức chiến đấu của bản thân, e rằng trừ những kẻ cuồng chiến đấu của Vu tộc, chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất mới có thể chắc chắn áp đảo y một bậc.

Nhưng, Hồng Hoang này là một nơi hoàn toàn không nói lý lẽ, là một nơi xem xét tố chất tổng hợp.

Sức chiến đấu của bản thân, sự hỗ trợ của Tiên Thiên Linh Bảo, sự gia trì của khí vận, sự lĩnh ngộ pháp tắc v.v…, những thứ tổng hợp này cộng lại, mới có thể xem một người rốt cuộc có thể đi được bao xa.

Nhưng nhìn lại gã Côn Bằng này, tuy sức chiến đấu xuất chúng, lĩnh ngộ pháp tắc cũng cao thâm, nhưng khí vận của bản thân lại không tốt lắm, trong tay ngay cả một món Tiên Thiên Linh Bảo ra hồn cũng không có.

Dưới tình huống như vậy, y đã định trước sẽ lạc lõng với đại thế của cả Hồng Hoang.

Nhưng gã này có một ưu điểm mà những người khác không thể sánh bằng, đó là cẩn thận dè dặt, mọi việc đều mưu tính kỹ rồi mới làm, không đánh trận không chuẩn bị.

Những điều này tuy không thể khiến y trở nên mạnh hơn, nhưng chắc chắn sẽ giúp y sống lâu hơn.

Ví dụ như trận Vu Yêu đại chiến sắp diễn ra không lâu sau, cả

Hồng Hoang đều bị đánh nát, Vu Yêu hai tộc càng nguyên khí đại thương, lưỡng bại câu thương, thế lực Yêu tộc mười phần không còn một.

Đặc biệt là Đế Tuấn, Thái Nhất, thật sự quá bi thảm.

Hai vị hoàng giả gánh trên lưng nghiệp lực khổng lồ, vì tương lai của Yêu tộc, đã dứt khoát quyết định hy sinh bản thân, đổi lấy một tia sinh cơ cho Yêu tộc.

Người được lợi nhất chính là Côn Bằng.

Trong trận Vu Yêu đại chiến, y không hề có chút tổn thất nào, ngược lại còn thu hoạch lớn, nhân lúc loạn lạc, lấy ra một tia chân linh trong Chiêu Yêu Phiên, từ đó không còn bị người khác khống chế, trời cao mặc chim bay, quay về hang ổ của mình ở Bắc Minh, từ đó sống những ngày tiêu dao.

Nhân lúc loạn lạc, Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn bị y cuỗm đi, sau này khi Phục Hy trở thành Thiên Hoàng của Nhân tộc, y đã lấy ra, thu hoạch được một mớ công đức.

Cho nên nhân phẩm của gã này tuy không phải loại làm nên chuyện lớn, nhưng lại có những tính toán riêng của mình.

Như trong "Tiêu Dao Du" của Trang Tử đã nói, điều Côn Bằng quan tâm, từ trước đến nay chỉ có hai chữ 'tiêu dao'.

Chương 186

Trong thời đại thánh nhân tung hoành sau này, Diệp Tiêu cũng chưa từng nghe có vị thánh nhân nào từng làm khó Côn Bằng, cho nên gã này sống chắc cũng khá thoải mái, thậm chí đến thời Tây Du, Phật giáo đại hưng, trong đó cũng có bóng dáng của y.

Như Giao Ma Vương, tuyệt đối là do gã Côn Bằng này rảnh rỗi quá không có việc gì làm, nên mới dạy dỗ ra một đệ tử.

Nếu nói người như Đông Hoàng Thái Nhất có thể khiến người ta vừa nhìn đã thích, thì Côn Bằng so ra lại giống như nước chảy thành sông.

Lúc mới bắt đầu, căn bản không có cảm giác gì, ngược lại còn thấy ghét.

Nhưng nếu theo thời gian trôi đi, sẽ dần dần phát hiện ra trí tuệ của gã này, sẽ từ từ thích y.

"Thú vị đây, sau này nói không chừng có thể thu phục gã này, cũng là một trợ lực không nhỏ đâu!" Bất giác, trong lòng Diệp Tiêu nảy sinh ý định thu phục Côn Bằng.

Bên kia, Côn Bằng trực tiếp toàn lực ra tay, không có một chút giữ lại nào.

Đại trận Phong Thủy khổng lồ lập tức bắt đầu vận chuyển, lực nghiền ép vô cùng vô tận đột nhiên xuất hiện trong trận pháp, nghiền ép về phía Hồng Vân.

Tuy Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô trong tay Hồng Vân có thể làm tổn thương nguyên thần, nhưng hiện tại đối mặt với lực nghiền ép vô cùng vô tận, dường như cũng có chút bó tay

không có cách nào.

"Côn Bằng, ta và ngươi xưa không oán, nay không thù, hà tất phải khổ sở ép người như vậy?

Nếu ngươi có yêu cầu gì, cứ việc đưa ra, nếu bần đạo có thể đáp ứng, cũng không chừng đâu." Hồng Vân lập tức có chút lo lắng, bàn về sức chiến đấu, y sao có thể là đối thủ của gã này.

"Ha ha ha, đạo hữu, người thật thú vị.

Chuyện này không phải một hai câu là có thể bỏ qua được, nhân quả giữa chúng ta, lớn lắm đấy." "Nếu không có ngươi, bần đạo cũng sẽ không mất trắng thánh vị trong Tử Tiêu Cung.

Đương nhiên, chúng ta cũng không phải là không thể thương lượng.

Chỉ cần ngươi đáp ứng một điều kiện của bần đạo, đừng nói hôm nay tha cho ngươi, ngay cả nhân quả giữa hai chúng ta, cũng có thể triệt để giải quyết." Côn Bằng lạnh lùng nói.

"Ồ, điều kiện gì, nói đi.

Chỉ cần là việc bần đạo có thể làm được, nhất định sẽ không keo kiệt chút nào." Hồng Vân mặt mày mừng rỡ, tưởng rằng có cơ hội thoát chết.

"Ha ha, cũng đơn giản thôi, ngươi giao ra cơ sở của Đại Đạo, Hồng Mông Tử Khí!" Côn Bằng mặt mày âm hiểm, tướng mạo tham lam, nói từng chữ một.

"Cái gì?" Hồng Vân nghe vậy, trong lòng lập tức đại nộ, tam hoa trên đỉnh đầu hiện ra, miệng giận dữ nói: "Côn Bằng tặc tử, sao dám lừa ta!

Hồng Mông Tử Khí là vật ký thác vào nguyên thần, sớm đã cùng

nguyên thần của ta hợp thành một, ngươi làm vậy rõ ràng là muốn hủy hoại căn cơ của bần đạo." "Huống hồ, Hồng Mông Tử Khí là do Đạo Tổ ban cho, lẽ nào ngươi muốn chống lại mệnh lệnh của Đạo Tổ?" Dưới sự trợ giúp của Hồng Mông Tử Khí, Hồng Vân không chỉ hiểu rõ chấp niệm của bản thân, thành công chém tam thi, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ đại viên mãn, thậm chí cả việc lĩnh ngộ pháp tắc cũng bắt đầu như có thần trợ.

Điều quan trọng nhất là, việc này liên quan đến cơ duyên thành thánh, sao có thể giao cho người ngoài được.

Khi Côn Bằng đưa ra yêu cầu này, Hồng Vân liền biết giữa hai người căn bản không thể hòa giải, cho nên cũng không còn do dự nữa, thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ đại viên mãn trực tiếp bùng nổ.

Hồng sa vô cùng vô tận lập tức bùng nổ, xâm chiếm toàn bộ trận pháp Phong Thủy.

Ngay lập tức, trận pháp mà Côn Bằng tỉ mỉ bố trí đã bị phá giải như vậy.

Vào khoảnh khắc trận pháp bị phá, Hồng Vân liền trực tiếp lóe mình rời khỏi trận pháp, sau đó trực tiếp biến thành bản thể, hóa thành một đám mây đỏ bay về phía Hỏa Vân Động.

"Côn Bằng đạo hữu, bần đạo đi đây.

Yêu cầu của ngươi xin thứ cho tại hạ không thể đáp ứng, nhân quả lần này, sau này hãy tính." Nghe tiếng vọng của Hồng Vân trong không khí, lại nhìn trận pháp Phong Thủy đã trở nên tan hoang, sắc mặt Côn Bằng xanh mét, không nói hai lời, nhẹ nhàng phất tay áo, thu lại trận pháp Phong Thủy tàn phá, sau đó cả người hóa thành một con đại bàng, trong nháy mắt bay vút chín ngàn dặm, lao vào tầng cương phong trong bầu trời Hồng Hoang, triển khai truy kích Hồng Vân.

Trước kia Côn Bằng ra tay với Hồng Vân, lại bị Diệp Tiêu ngăn cản, mất hết mặt mũi, chịu đủ khổ sở.

Bây giờ khó khăn lắm mới đợi được Phún Giáo suy yếu, Diệp Tiêu không ra mặt, sao y có thể bỏ qua cơ hội này?

Về phần Đế Tuấn và Thái Nhất đang mai phục trong bóng tối, nhìn thấy Côn Bằng thất bại, không khỏi lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ buồn cười.

Ngay sau đó, cũng không do dự một khắc nào, trực tiếp bày ra con bài tẩy của Yêu tộc ngay trước cửa nhà Hồng Vân, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Để đối phó với một Chuẩn Thánh quèn, mà phải khiến chúng ta bày ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Hồng Vân, ngươi chết cũng đủ để tự hào rồi." "Nhưng mà, sau khi ngươi chết, Hồng Mông Tử Khí của ngươi sẽ do bản đế nhận lấy." Trong lòng Đế Tuấn đột nhiên bắt đầu suy nghĩ miên man.

Bởi vì hắn có tự tin, dưới Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu tộc, tu vi cấp Chuẩn Thánh căn bản là có đi không có về.

Ngay cả thánh nhân cao cao tại thượng, cũng có thể chiến một trận.

Bên kia, Hồng Vân, để đổi lấy tốc độ cực hạn, đã trực tiếp bắt đầu đốt cháy pháp lực của bản thân, bởi vì y biết, tốc độ của gã Côn Bằng này, thật sự quá nhanh.

Hợp nhất thân thể Phong Thủy tiên thiên thời khai thiên, Côn Bằng tuyệt đối là bá chủ trên không và dưới nước.

Vào biển là Côn, ra khỏi biển là Bằng.

Trong cả Hồng Hoang, người có thể vượt qua y ở hai phương diện này, ít lại càng ít, gần như không tồn tại.

Chương 187

Cho nên Hồng Vân vô cùng lo lắng về gã Côn Bằng, nhất định phải về đến đạo trường Hỏa Vân Động của mình trước khi bị đuổi kịp.

Nhưng, đúng lúc này, khi đã thấy cửa đạo trường, sắp bước một chân vào, khoảnh khắc tiếp theo, một trận trời long đất lở, Hồng Vân phát hiện môi trường xung quanh đã hoàn toàn thay đổi, màn đêm vô biên bao trùm, trên bầu trời điểm xuyết vô số vì sao.

Nhưng, khi thấy tình huống như vậy, Hồng Vân lại hiếm thấy trở nên hoảng sợ, miệng kinh hãi nói: "Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận." Trong nháy mắt, y cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc, khóe miệng treo một tia tự giễu.

Đúng là vừa ra khỏi hang sói, lại vào hang cọp.

Nếu như trước đó đối mặt với Côn Bằng, Hồng Vân có thể cho rằng mình không chỉ có sức đánh một trận, mà còn có khả năng rất lớn chiến thắng đối thủ.

Nhưng bây giờ đối mặt với tình huống này, e rằng cả Hồng Hoang cũng không ai có thể cứu được y.

Trong một khoảnh khắc, đừng nói cũng biết là cả Yêu tộc muốn đối phó với y.

Dùng sức một người, chống lại cả một chủng tộc lớn, không nghi ngờ gì là trứng chọi đá, vỡ tan tành.

"Bần đạo tham kiến Yêu Đế, Yêu Hoàng bệ hạ.

Không biết hai vị bệ hạ có thể hiện thân gặp mặt không?" "Có gì nói sau, tại hạ không cẩn thận lọt vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận,

hy vọng các vị có thể lượng thứ.” Lúc này, Diệp Tiêu đang quan sát trong bóng tối, thấy cảnh này, liền biết số phận của Hồng Vân đã được định đoạt, dù Trấn Nguyên Tử có đến cũng không thể thay đổi được.

Bên kia, Tam Thanh ở Côn Luân Sơn, và hai vị ở Tu Di Sơn, đều đang chú ý đến động tĩnh của Hồng Vân.

Sau khi trải qua cơ duyên thành thánh, họ mới biết Hồng Mông Tử Khí có sự trợ giúp lớn đến mức nào đối với một người.

Trong một lúc, Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh, tim đau không kìm được kích động, trong lòng càng nảy sinh một ý nghĩ khác.

Tương tự, ngay cả hai thánh nhân phương Tây là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không ngoại lệ, không ai có thể chống lại sức hấp dẫn chí mạng này.

Nhưng, so với biểu hiện của mấy vị thánh nhân, Thái Thượng Lão Tử lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Đối với sự kiện của Hồng Vân và Côn Bằng trong Tử Tiêu Cung, ông hiểu rõ mồn một.

Có thể khẳng định chắc chắn rằng, luồng Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đó rơi vào tay Hồng Vân tuyệt đối không phải vì y có khí vận lớn, hay vì bất kỳ lý do nào khác, mà hoàn toàn là do kế hoạch của lão sư nhà mình.

Thái Thượng Lão Tử có thể khẳng định, e rằng từ khoảnh khắc Hồng Vân ngồi lên thánh vị đó, kế hoạch của Đạo Tổ Hồng Quân đối với y đã bắt đầu.

Nhưng, Hồng Quân tuy tính kế Hồng Vân, nhưng lại không muốn mạng của y, chỉ là để y rời khỏi vị trí không thuộc về mình mà thôi.

Dù sao, những nhân vật như Hồng Quân, sao có thể vô duyên vô cớ làm chuyện tốt như vậy, tất cả mọi thứ hoàn toàn chỉ vì bố cục mà thôi.

Tam Thanh, là do nguyên thần của Bàn Cổ một chia làm ba, kết hợp với Cửu Thiên Tiên Thiên Thanh Khí mà thai nghén ra, tiên thiên đã mang theo đại công đức, đặc biệt là sự bảo hộ của công đức khai thiên trong nguyên thần, vô cùng cường đại, ngay cả ngài cũng không dám động vào.

Nữ Oa, từ khi sinh ra đã đi cùng đại công đức, cả thế giới Hồng Hoang, nếu muốn viên mãn, thì phải khiến Thiên Địa Nhân tam tài hợp nhất, cho nên Nữ Oa là không thể thiếu.

Về phần hai vị còn lại, là do Hồng Quân để trả nợ nhân quả năm đó trong trận chiến Đạo Ma, ngài đã chiến đấu với La Hầu, khiến cho cả vùng đất phía Tây Hồng Hoang bị tổn hại nặng nề, cho nên đã gánh trên lưng một lượng lớn nhân quả.

So với bốn vị trước, việc Thiên Đạo muốn hoàn toàn khống chế vùng đất Hồng Hoang là điều kiện không thể thiếu.

Ngược lại hai người kia, hoàn toàn là do vấn đề của bản thân Hồng Quân.

Cho nên, sáu vị trí trong Tử Tiêu Cung đó, sao có thể để người khác ngồi lên được.

Đạo lý này, sau khi Thái Thượng Lão Tử thành thánh mới hiểu ra.

“Hai đệ đừng vội vàng như vậy, chuyện này liên quan đến Hồng Mông Tử Khí, e rằng không đơn giản như vậy đâu.” “Huống hồ đạo Hồng Mông Tử Khí, tuy người có duyên mới có được, nhưng cũng không thể thiếu quyết định của lão sư.” Thái Thượng ngồi ở Côn Luân Sơn, mặt mày điềm nhiên, bình tĩnh nói.

Nghe vậy, hai gương mặt hơi vui mừng của Nguyên Thủy và Thông Thiên, lập tức trở nên bình tĩnh.

Bị Thái Thượng nhắc nhở như vậy, họ lập tức hiểu rõ lợi hại trong đó.

Ý định đối với Hồng Mông Tử Khí, cũng lập tức bị dập tắt.

Tuy bây giờ đã thành thánh nhân, nhưng so với Hồng Quân, lão sư của họ, một thánh nhân kỳ cựu, vẫn còn một khoảng cách rất lớn.

"Lần này phải đa tạ huynh trưởng nhắc nhở, nếu không, hai chúng ta cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì, hoàn toàn bị lòng tham làm mờ mắt rồi." Nguyên Thủy và Thông Thiên lập tức hành lễ với Thái Thượng.

Thấy vậy, Thái Thượng cũng gật đầu không biểu cảm, không nói gì thêm, ngay lập tức lại bắt đầu bế quan.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy vậy, cũng nhìn nhau một cái, sau đó cười khổ, cũng giống như Thái Thượng, bắt đầu bế quan.

Họ vừa mới đột phá thánh nhân không bao lâu, cảnh giới trong cơ thể ít nhiều có chút phù phiếm, cần phải mài giũa nhiều hơn, cần phải nhanh chóng nắm vững sức mạnh của mình.

Nếu Diệp Tiêu biết được suy nghĩ trong lòng Thái Thượng lúc này, chắc chắn sẽ vô cùng khâm phục, không hổ danh là thánh nhân đệ nhất Hồng Hoang, bất kể là trí mưu hay thực lực, đều không phải là năm vị thánh nhân còn lại có thể so sánh được.

Bên kia, lúc này ở vùng đất phía Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vẫn luôn nhìn về phía đại lục phương Đông, vị trí Hỏa Vân Động.

Chương 188

Đối với đạo Hồng Mông Tử Khí đó, hai huynh đệ thèm thuồng vô cùng, nhưng điều bất lực là chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Họ vừa trải qua lôi phạt của Hồng Hoang, thực lực hiện tại vẫn chưa hồi phục.

Nếu mạo muội đến phương Đông như vậy, ba gã đáng ghét ở Côn Luân Sơn kia, tuyệt đối sẽ ra tay.

Cho nên, họ chỉ có thể thở dài một tiếng, trong lòng triệt để từ bỏ đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng.

Trên Bất Chu Sơn, Nữ Oa lúc này chưa đến Hỗn Độn để mở đạo trường, cho nên vẫn luôn ở nơi hóa hình ban đầu.

Nhìn động tĩnh trước Hỏa Vân Động, sắc mặt Nữ Oa không có bất kỳ thay đổi nào.

Đối với chuyện này, bà căn bản không định ra tay.

Thứ như Hồng Mông Tử Khí, tuyệt đối là một củ khoai lang nóng bỏng tay siêu cấp.

Hơn nữa, chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì với bà, cho nên không cần để ý, ngay lập tức lại bắt đầu tham ngộ pháp tắc Tạo Hóa. … Khi lời của Hồng Vân vừa dứt, bóng dáng của Đế Tuấn và Thái Nhất liền hiện ra trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, sau lưng hai người, là một đám lớn chiến lực cao cấp trong Thiên đình.

“Đế Tuấn, Thái Nhất, tại sao lại bày trận pháp mai phục bần đạo?

Lẽ nào các ngươi không sợ Đạo Tổ trách phạt sao?” Hồng Vân giận dữ gầm lên một tiếng, trong giọng nói lộ ra chút mệt mỏi.

“Ha ha ha, Hồng Vân à Hồng Vân, cách nói của ngươi thật buồn cười.

Cũng không biết người như ngươi, rốt cuộc sống sót trong Hồng Hoang bằng cách nào, chẳng lẽ là dựa vào người bạn của ngươi, Trấn Nguyên Tử sao?” Thái Nhất không chút khách khí bắt đầu chế nhạo Hồng Vân.

Đối với gã này, y sớm đã không vừa mắt.

Một tên ngu ngốc, cả ngày chỉ biết đóng vai người tốt của Hồng Hoang, chỉ nghe cái danh hão đó thôi đã đủ ngán rồi.

“Thái Nhất, ngươi… quả thật là khinh người quá đáng.” Bị Đông Hoàng Thái Nhất chế nhạo như vậy, Hồng Vân tuyệt đối là người đầu tiên trong cả Hồng Hoang.

Cơn thịnh nộ vô tận trào dâng trong lồng ngực, nhưng Hồng Vân vẫn giữ lại một tia bình tĩnh cuối cùng, bởi vì y biết rõ, trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, muốn trốn thoát, căn bản là không thể.

Nếu trong tình huống như vậy, chủ động khiêu chiến, kết quả nhất định sẽ bị đánh hội đồng, trở nên thê thảm.

Nhưng, nghe những lời sỉ nhục cực độ của Đông Hoàng Thái Nhất, Hồng Vân chỉ cảm thấy phẫn nộ dồn nén trong lồng ngực, mãi không thể giải tỏa ra được.

“Hồng Vân à Hồng Vân, người thật đơn thuần.

Tuy ngươi có được cơ duyên, nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể cướp lấy.

Từ xưa đã có đạo lý, bảo vật đều thuộc về kẻ mạnh.” “Với thực lực hiện tại của ngươi, căn bản không thể bảo vệ được nó.

Cả Yêu tộc chúng ta không ra tay, cũng sẽ có người khác đối phó

với ngươi.

Thay vì để cho kẻ khác hưởng lợi, không bằng đưa cho Yêu tộc chúng ta.” Thái Nhất cười ha hả nói.

Nghe vậy, sắc mặt Hồng Vân xanh mét, hồi lâu không nói được một câu phản bác nào.

Sự phẫn nộ dồn nén trong lòng khiến y có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, hai mắt trở nên đỏ ngầu.

“Thái Nhất, lý lẽ cùn của ngươi không sai, bần đạo không thể phản bác.

Nhưng có một câu, Hồng Mông Tử Khí, ta tuyệt đối sẽ không giao cho các ngươi.” “Một đám tiểu nhân hèn hạ, cũng không biết với trình độ của hai con chim tạp nham, lại làm được đế hoàng của Yêu tộc.” Hồng Vân cười ha hả, đã chuẩn bị cho việc ngọc đá cùng tan.

Là một đại thần thông giả tiên thiên của Hồng Hoang, y cũng có cốt khí của riêng mình.

“Tốt, không tệ, Hồng Vân.

Ta vốn tưởng ngươi là một kẻ nhu nhược, không ngờ hôm nay gặp mặt, lại có chút nhìn ngươi bằng con mắt khác.” “Nhưng nói nhiều vô ích, nếu ngươi không chịu hợp tác, vậy thì đừng trách ta động thủ, dùng vũ lực giải quyết.” “Chỉ cần bắt sống ngươi, ta có cách khiến ngươi giao ra Hồng Mông Tử Khí.” Thái Nhất hét lớn một tiếng, lời nói thể hiện sự bá khí vô tận.

Ngay sau đó, Đế Tuấn đứng bên cạnh Thái Nhất, không nói thêm lời thừa nào, trực tiếp phát động Chu Thiên Tinh Thần Trận.

Trong nháy mắt, vô tận tinh quang rơi xuống, biến thành những tảng thiên thạch khổng lồ, lao về phía Hồng Vân.

Thái Nhất bên cạnh cũng lập tức phối hợp, Hỗn Độn Chung trong tay khẽ rung lên.

Trong khoảnh khắc, Hồng Vân liền cảm thấy nguyên thần đột nhiên chao đảo, đầu váng mắt hoa.

Tuy Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất và Tán Hồn Hồ Lô trong tay Hồng Vân đều là bảo vật làm tổn thương nguyên thần, nhưng hai thứ căn bản không cùng một đẳng cấp.

Hỗn Độn Chung là một trong ba đại chí bảo khai thiên, uy lực của nó không chỉ có thể làm tổn thương nguyên thần, mà còn có thể trấn áp địa phong thủy hỏa, không gian, tất cả đều có thể trấn áp, đương nhiên cũng có thể dùng để trấn thủ khí vận.

Chương 189

Đối mặt với công kích nguyên thần từ Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, Hồng Vân căn bản không có một chút biện pháp nào, chỉ có thể bó tay chịu trói.

Dưới thế công của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Hồng Vân chỉ có thể bất lực chống cự, càng đừng nói đến phản kích.

Là sát trận đệ nhất trong thế giới Hồng Hoang, độ phức tạp vô cùng cao thâm.

Đối mặt với trận pháp mạnh mẽ như vậy, e rằng ngay cả thánh nhân cũng phải đổ máu, huống chi Hồng Vân chỉ là một Chuẩn Thánh.

Chẳng mấy chốc, Cửu Cửu Hồng Sa Trận do hồ lô trong tay Hồng Vân bố trí, đã bị đánh tan hoàn toàn.

Đương nhiên, cả người y còn thảm hơn, toàn thân máu thịt bầy nhầy, máu tươi chảy ròng, tóc tai bù xù, trông vô cùng thảm hại.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi thật khinh người quá đáng.

Lão tổ Hồng Vân ta không phải là quả hồng mềm mặc người nắn bóp.

Nếu các ngươi không cho ta đường sống, vậy thì ta liều mạng với các ngươi." Dứt lời, Hồng Vân lập tức biến thành bản thể, một đám mây cháy vô cùng to lớn, là đám mây cháy đầu tiên giữa trời đất, trời sinh đã có thuộc tính của lửa và mây, cho nên còn có tên gọi là Hồng Vân.

Không một chút do dự, Hồng Vân trực tiếp dùng bản nguyên lao về phía Đế Tuấn.

Đồng thời, ba hóa thân đã chém tam thi lập tức bay ra từ tam hoa.

Trong khoảnh khắc đã lao đến bên cạnh Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Thấy vậy, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng chống cự, hai người cũng không ngờ rằng, Hồng Vân lại tự bộc.

Mẹ nó, đúng là ngọc đá cùng tan à!

Bọn họ vốn tưởng lời nói lúc trước của Hồng Vân chỉ là dọa suông, thật không ngờ y lại liều mạng thật.

"Nổ!" Một đám mây cháy, cộng thêm ba hóa thân, vụ nổ sinh ra là không thể tưởng tượng được.

Một đám mây hình nấm khổng lồ xuất hiện trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Các vì sao trên trời dưới ảnh hưởng của uy lực cường đại đó, toàn bộ vỡ nát, vô số đại yêu cầm cờ trận, bố trí trận pháp, tất cả đều tan thành tro bụi, không một ai còn sót lại.

Diệp Tiêu đang quan sát trong bóng tối, nhìn thấy hành động liều mạng của Hồng Vân, cũng thật sự bị dọa cho một phen kinh hãi, không ngờ một người tốt như vậy lại có một mặt cương liệt đến thế.

Nhưng y nhanh chóng phát hiện mình đã bị Hồng Vân lừa, gã này không phải cương liệt, mà là đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống.

Động phủ của y ở ngay trước mắt, chỉ cần phá vỡ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, trở về động phủ của mình, là có thể bảo đảm an toàn.

Kế hoạch như vậy, cần có sự quyết đoán mà người thường không có.

Bởi vì một khi ở giữa xảy ra bất kỳ sai sót nào, bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phát hiện, Hồng Vân đều sẽ chết không có chỗ

chôn, thậm chí một tia chân linh cũng không lưu lại được.

Quả nhiên, giống hệt như Hồng Vân dự liệu.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tuy là đế hoàng của Yêu tộc, có lòng dạ của kiêu hùng, nhưng lại quá sợ chết.

Đối mặt với sự tự bộc của Hồng Vân, họ hoàn toàn hoảng loạn, chỉ lo né tránh cú tự bộc này, lại không ngờ rằng chỉ một sơ suất đơn giản, trận pháp đã lộ ra sơ hở.

Hồng Vân đang chờ đợi trong bóng tối lập tức tìm được cơ hội, tung mình một cái, liền thoát khỏi sát trận đệ nhất Hồng Hoang.

Toàn bộ quá trình có thể nói là kinh tâm động phách.

Diệp Tiêu đang quan sát trong bóng tối, lúc này cũng bắt đầu vỗ tay, tán thưởng cho màn biểu diễn của Hồng Vân.

Nhưng ngay sau đó, y lại bắt đầu tiếc nuối.

"Hồng Vân à Hồng Vân, đắc tội ai không tốt, lại đi đắc tội Hồng Quân, đắc tội Thiên Đạo." "Bị hai gã này ghi vào sổ đen, e rằng trăm phần trăm khó thoát rồi." Nhìn bản thể của Hồng Vân, từ một đám mây cháy lành lặn, biến thành bộ dạng tan hoang như bây giờ, chỉ cần nhìn qua bộ dạng này là biết, bản nguyên của Hồng Vân tổn thất tuyệt đối đã vượt quá một nửa.

Với bộ dạng này, cho dù hôm nay thành công thoát được một kiếp, e rằng cũng không còn cơ hội thành thánh nữa, không chỉ vậy, tu vi của y còn phải giảm xuống.

Đại La Kim Tiên, đã là cực hạn của bộ dạng này rồi, căn bản không có khả năng tiến lên nữa.

Tiềm lực cạn kiệt.

Trận chiến hôm nay, đại biểu cho đại thần thông giả trong Hồng

Hoang, Hồng Vân, chính thức rút khỏi dòng chính của Hồng Hoang, từ nay không còn huy hoàng nữa.

“Đế Tuấn, Thái Nhất, mối thù hôm nay, ta Hồng Vân tuyệt đối sẽ ghi nhớ trong lòng.

Các ngươi hãy cẩn thận đề phòng, ta sẽ ở trong bóng tối báo thù từng giờ từng khắc.

Chỉ cần ta Hồng Vân còn sống trên đời này một ngày, Yêu tộc các ngươi đừng hòng yên ổn.” Hồng Vân nhìn Đế Tuấn với ánh mắt đầy thù hận, oán hận nói.

Chương 190

Nhìn bộ dạng này của Hồng Vân, Diệp Tiêu trong khi cảm thấy tiếc nuối, trong lòng cũng không biết nên đánh giá thế nào.

Sự việc đã đến nước này, đối với Hồng Vân, thời gian trôi qua bây giờ, mỗi một phút mỗi một giây đều vô cùng quý giá.

Có thể nói là một cuộc chạy đua với thời gian và sinh mệnh.

Nhưng điều Diệp Tiêu không ngờ là, y lại có thời gian đứng đây nói lời cay độc.

Đế Tuấn và Thái Nhất đối với y không đủ ác, hay là y cảm thấy mình bay bổng rồi?

Với trạng thái này, quay về Hỏa Vân Động thì có thể làm gì?

Bản nguyên tổn thất hơn nửa, vết thương nghiêm trọng như vậy cũng không biết phải trải qua bao nhiêu nguyên hội mới có thể hồi phục.

Huống hồ, dưới tình huống gia sản của Hồng Vân không hề giàu có, nhưng từ tình hình trước đó mà xem, gã Hồng Vân này, thực ra cũng là một kẻ nghèo kiết xác, trên người căn bản không có thiên tài địa bảo.

Trong cả Hồng Hoang, tuy Tiên Thiên Linh Bảo vô cùng quý giá, nhưng trong một số tình huống đặc thù, một số thiên tài địa bảo quý giá lại càng hiếm hơn.

Nhưng trên người Hồng Vân căn bản không có những thứ này, như vậy, chỉ có thể ra ngoài tìm, nhưng trước đó đã nói lời cay độc, Yêu tộc sao có thể tha cho y được, tất nhiên sẽ bố trí thiên la địa võng bên ngoài động phủ của y.

Loại đó cũng không cần quá vất vả, chỉ cần phái mấy tiểu yêu là được.

Dù sao, thực lực của Hồng Vân không biết đã giảm đi bao nhiêu, hoàn toàn không cần quá lo lắng.

Vu Yêu Đại Kiếp, là đại kiếp lợi hại nhất từ khi Hồng Hoang ra đời, cuốn tất cả chúng sinh vào trong.

Đồng thời, thời đại này cũng xuất hiện không ít bậc kinh tài tuyệt diễm.

"Đại La không bằng chó, Chuẩn Thánh đầy đường", là câu nói dùng để hình dung sự phân chia cảnh giới thực lực của thời đại này.

Với cảnh giới hiện tại của Hồng Vân, sớm đã không đủ xem, hoàn toàn bị đẩy ra khỏi đỉnh lưu của Hồng Hoang.

Nhưng, tất cả mọi thứ so với tính mạng của bản thân, đều không đáng kể.

Dù sao, tất cả mọi thứ sau này đều dựa trên tiêu chuẩn Hồng Vân có thể thành công trốn thoát.

Nhìn Hồng Vân vẫn còn đang lải nhải, Diệp Tiêu khẽ lắc đầu, đạo hữu ơi, xem ra cú đòn độc vừa rồi vẫn chưa đủ mạnh đâu!

Bên kia, nghe tiếng la hét và uy hiếp của Hồng Vân, cả Đế Tuấn và Thái Nhất đều sắc mặt xanh mét, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Là đế hoàng của Yêu tộc, bây giờ lại bị gã Hồng Vân này uy hiếp, nếu bị truyền ra ngoài, thì thật quá mất mặt.

Nhưng hai người hiện đang ở trong phạm vi vụ nổ, pháp lực toàn thân hỗn loạn, căn bản không rảnh ra tay, cũng thật sự lo lắng nếu dồn Hồng Vân vào đường cùng, y sẽ tiếp tục làm ra những hành động quá khích.

Dù sao, với phong cách không đánh được, nói không hợp là nổ tung này, dưới tình huống con bài tẩy không đủ, họ không dám cứng đối cứng.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Đế Tuấn và những người khác sợ chết, nhát gan, ngược lại, vì trận Vu Yêu đại chiến đã gần kề, họ không dám để xảy ra bất kỳ sự cố nào, nếu không, đòn đánh đối với Vu tộc tuyệt đối sẽ là chí mạng.

Cho nên, họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồng Vân bay về động phủ của mình.

Nhưng, vào khắc cuối cùng, sự cố đã xảy ra, một con chim khổng lồ che trời che đất đột nhiên xuất hiện.

Chỉ thấy con chim khổng lồ đó nhẹ nhàng vỗ cánh một cái, liền có thể dễ dàng bay vút chín vạn dặm.

Người này, chính là Côn Bằng.

Nhìn Hồng Vân trọng thương vô cùng, Côn Bằng vô cùng vui mừng, cho nên không chút do dự liền ra tay.

Đối mặt với sự cám dỗ của Hồng Mông Tử Khí, nội tâm Côn Bằng đã bị lòng tham nồng đậm dụ dỗ, không chút do dự ra tay, thậm chí ngay cả đế hoàng Yêu tộc cũng không để vào mắt.

Theo y thấy, Hồng Mông Tử Khí trước mắt mới là quan trọng nhất, tất cả những thứ khác đều là vật ngoài thân.

Bởi vì chỉ có sở hữu Hồng Mông Tử Khí, y mới có thể đột phá trở ngại trên con đường phía trước, mới có thể không bị Đế Tuấn và Thái Nhất áp bức.

“E rằng ngươi không có cơ hội đó nữa đâu, Hồng Vân.

Hôm nay lão tổ Côn Bằng ta sẽ cùng ngươi giải quyết nhân quả

trong Tử Tiêu Cung.

Cơ duyên thánh vị tốt đẹp như vậy bị ngươi phá hỏng, nhưng không sao, có một đạo Hồng Mông Tử Khí bù lại, cũng đủ rồi!" Thần tình Côn Bằng trông vô cùng âm hiểm, cả người lại cười ha hả, nhưng dù trong lòng vui mừng, tay y lại không chút lưu tình.

Một cú vồ về phía Hồng Vân, Côn Bằng đã dùng hết những gì mình lĩnh ngộ được, hai loại pháp tắc Phong và Thủy.

Người khác có thể lĩnh ngộ một loại pháp tắc đã là một chuyện may mắn, y lại lĩnh ngộ được cả hai.

Đương nhiên, ngoài việc Côn Bằng khổ công nghiên cứu tu luyện, nguyên nhân lớn nhất là do công hiệu của thiên phú.

Chương 191

Ưu thế và công năng của pháp tắc Phong kết hợp với pháp tắc Thủy, phát huy ra tác dụng một cộng một lớn hơn hai.

Phong Thủy luân chuyển, sinh sôi không ngừng.

Dưới một cú vồ này, không gian xung quanh bị phong tỏa, đồng thời linh khí xung quanh cũng bị cách ly.

Trong lòng Côn Bằng vô cùng tự tin, dưới một chiêu công kích này, Hồng Vân trăm phần trăm không có khả năng chống cự, sẽ trực tiếp ngã xuống.

Lúc này, Hồng Vân nhìn cú vồ tỏa ra khí thế trấn áp vô cùng vô tận, trong lòng vô cùng chấn động, tam hoa trên đầu nhảy loạn, cả người từ trạng thái hy vọng đột nhiên chuyển sang tuyệt vọng.

Sau khi cảm nhận được luồng khí tức đó của Côn Bằng, không, hoặc là sau khi nghe thấy giọng nói của Côn Bằng, Hồng Vân liền trong lòng hoảng hốt, trong lòng bắt đầu dần dần hiểu ra.

Y biết, đại kiếp hôm nay là mệnh trung chú định, qua được, từ nay tiêu dao tự tại, biển rộng mặc cá nhảy, trời cao mặc chim bay.

Không qua được, vậy chỉ có một kết quả, chết tại đây.

Nhưng, nhìn tình hình trước mắt, gần như chín mươi chín phần trăm, hoặc là không có chút hồi hộp nào, hôm nay e rằng phải ngã gục trước cửa nhà mình.

Không biết vì sao, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác nhẹ nhõm, nhưng so với đó, lại càng nhiều phẫn nộ hơn.

Sự phẫn nộ vô song tràn ngập khắp cơ thể, Hồng Vân cảm thấy cơ thể mình như muốn nổ tung, nhưng trong tình huống này, y vẫn

giữ lại một tia tỉnh táo cuối cùng.

Bởi vì trong đại kiếp này, y đã nhìn thấy một tia sinh cơ, nhưng sinh cơ này lại được thiết lập trên tình huống hoàn toàn ngã xuống.

Thấy vậy, trong lòng Hồng Vân lóe lên một tia quyết tuyệt, đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, có lẽ sau lần này, lần nữa tỉnh lại không biết là khi nào, cũng có lẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được nữa.

Tất cả mọi thứ, Hồng Vân đều không biết rõ, nhưng y biết, chỉ có làm như vậy, mới là cơ hội duy nhất.

"Bảo bối ngoan, nếu ta không còn nữa, ngươi hãy cuốn đi một tia chân linh của ta, độn vào hư không nhé.

Đương nhiên, nếu ngươi không nỡ rời xa ta, cũng có thể đi tìm người bạn tốt của ta, Trấn Nguyên Tử, ông ấy sẽ sắp xếp cho ngươi." Hồng Vân sờ vào hồ lô, trong lòng thầm nói.

Mỗi một món Tiên Thiên Linh Bảo đều có linh tính của riêng mình.

Lúc này, món Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô mà Hồng Vân có được, sau khi cảm nhận được tình cảm của chủ nhân, không khỏi động đậy mấy cái, hồng quang trên bề mặt hồ lô lóe lên, dường như cảm nhận được tiếng lòng của Hồng Vân.

Sau đó, vào khoảnh khắc tiếp theo, móng vuốt khổng lồ của Côn Bằng đã vồ về phía bản thể của Hồng Vân.

Không gian bị giam cầm, Hồng Vân lúc này sớm đã không thể né tránh.

Nhìn thấy móng vuốt khổng lồ ập đến, trong mắt Hồng Vân lóe lên vẻ bi phẫn.

Rơi vào kết cục như hôm nay, tuy yếu tố chính không phải vì Côn Bằng, nhưng y vẫn có yếu tố không thể thiếu.

"Lão tổ Côn Bằng, ta Hồng Vân có chết, cũng sẽ không bó tay chịu trói, giao Hồng Mông Tử Khí cho ngươi đâu, cùng nhau chết đi!" Khi lời của Hồng Vân vừa dứt, y không lùi mà tiến, sau đó trực tiếp triệt để kích động bản nguyên.

Trong nháy mắt, bản thể trực tiếp nổ tung.

Vô số núi đá trước Hỏa Vân Động vỡ nát, xung quanh mấy vạn dặm trong nháy mắt hóa thành hư vô, không còn lại gì, chỉ có một đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên ở nơi Hồng Vân nổ tung.

Về phần Côn Bằng, không hổ là đại thần thông giả hàng đầu trong Hồng Hoang.

Gần như ngay khi Hồng Vân mở miệng, y đã cảm thấy tình hình không ổn.

Lại nhìn trạng thái hiện tại của Hồng Vân, trong nháy mắt một dự cảm không lành hiện lên trong đầu, sau đó không nghĩ ngợi gì nữa.

Y liền lập tức quay đầu, không nói hai lời, trực tiếp vỗ cánh một cái, trong nháy mắt bay vút chín vạn dặm, bay vào bầu trời, cũng chính là tầng cương phong trên chín tầng trời, mới né được cú tự bộc của Hồng Vân.

Trong nháy mắt, biểu cảm của y vô cùng phong phú, trong lòng y cũng không ngờ, lão già Hồng Vân này lại nổ tung liên tục, thật quá đáng ghét.

Cũng may là Côn Bằng, về đạo tốc độ, cả Hồng Hoang không một ai là đối thủ của y.

Cho nên, y mới hoàn toàn né được phạm vi tự bộc của Hồng Vân, nếu không, bây giờ e rằng không chết cũng trọng thương.

Sức mạnh tự bộc của một Chuẩn Thánh hậu kỳ, căn bản không thể tưởng tượng được!

Nhưng, Côn Bằng có thể may mắn như vậy, nhưng hai người khác tại hiện trường, lại không có may mắn đó, cũng cực kỳ xui xẻo.

Phải biết rằng trước đó họ đã trải qua vụ nổ hóa thân của Hồng Vân rồi.

Không ngờ bây giờ lại chịu thêm một lần nữa, cho nên trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất ít nhiều có chút khổ sở, cảm thấy thật quá khó khăn.

Lần này những người họ mang theo, ngoài hai người ra, những yêu tộc khác toàn bộ đã hy sinh trong vụ tự bộc tại chỗ, một người cũng không còn, vụ nổ lớn của một Chuẩn Thánh hậu kỳ, không phải chuyện đùa.

Cũng may Đông Hoàng Thái Nhất có Đông Hoàng Chung, một thần binh lợi khí phòng ngự vô song như vậy.

Chương 192

Vào khoảnh khắc vụ nổ xảy ra, hai người liền nhanh chóng chui vào bên trong Hỗn Độn Chung, nếu không, đối mặt với vụ nổ kinh khủng như vậy, e rằng sớm đã đi đời nhà ma.

Dù vậy, trạng thái hiện tại của hai người cũng không tốt, ở trong Hỗn Độn Chung bị sức mạnh khổng lồ truyền đến chấn động, khiến cho đầu óc hai người bây giờ ong ong.

Bên kia, Côn Bằng từ tầng cương phong bay ra, khi nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất, thần sắc có chút khác thường, sau đó nhanh chóng được điều chỉnh lại.

"Tham kiến bệ hạ, Đông Hoàng.

Không ngờ sau lần từ biệt ở Thiên đình, bây giờ lại gặp lại, thật trùng hợp!" Côn Bằng lập tức cười chào hỏi.

Đời sau có câu tục ngữ hay, gọi là không ai đánh người mặt cười.

Lúc này nhìn Côn Bằng mặt mày tươi cười đối diện, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sao có thể làm khó y được.

"Ha ha ha, Côn Bằng đạo hữu lần này đến thật kịp thời.

Nếu không phải cuối cùng đạo hữu ra tay, e rằng chúng ta chưa chắc đã giữ được Hồng Vân, cũng may nhờ có cú đánh cuối cùng của đạo hữu." "Như vậy, đạo hữu lần này cũng đã lập công lớn, đợi sau khi về Thiên đình, nhất định sẽ trọng thưởng." Đế Tuấn mỉm cười, toàn thân toát ra khí tức đế vương mãnh liệt, thật không hổ là uy nghiêm của hoàng giả.

Về phần Côn Bằng, trong lòng đối với những lời của Đế Tuấn cực kỳ khinh thường.

Thiên đình có nhiều bảo bối như vậy, nhưng khi nào đã từng ban tặng bảo vật thực sự cho chúng ta, chẳng phải sợ sau khi ta có linh bảo trợ giúp, sẽ trở nên khó khống chế hơn sao.

Đối với những suy nghĩ trong lòng Đế Tuấn, Côn Bằng hiểu rõ mồn một.

Tục ngữ có câu, người thực sự hiểu ngươi không nhất định là bạn của ngươi, ngược lại là đối thủ của ngươi.

Câu nói này dùng trên người Côn Bằng, luôn luôn rất phù hợp.

"Mượn lời tốt của bệ hạ.

Lần này cũng là vì rảnh rỗi không có việc gì làm, liền rời Thiên đình, dạo quanh Hồng Hoang một vòng, tiện thể xem có thể tìm được chút cơ duyên nào để nâng cao tu vi không." "Nhưng cơ duyên thì không gặp, lại gặp được hai vị bệ hạ.

Cũng may nhờ hai vị bệ hạ trước đó đã tiêu hao lớn thực lực của Hồng Vân, thuộc hạ mới có thể ra đòn tất sát.

Hôm nay cũng đã cùng Hồng Vân, triệt để kết thúc nhân quả trong Tử Tiêu Cung, tâm kết của tại hạ cuối cùng cũng có thể buông bỏ." Côn Bằng trước tiên hành lễ, sau đó mỉm cười giải thích, toàn bộ sự việc làm rất hoàn hảo, gần như không có kẽ hở.

Ngay cả một người tinh tế như Đế Tuấn, cũng thực sự không tìm ra được khuyết điểm.

Nhưng, đúng lúc này, khi Đế Tuấn định tiếp tục trả lời, trong khu vực vụ nổ của Hồng Vân, trong hư không đột nhiên lóe lên một đạo hồng quang, một hư ảnh hồ lô hiện ra, ngay sau đó liền biến mất không thấy.

Một động tĩnh nhỏ bé như vậy, tự nhiên không thể qua mắt được Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng.

Trong nháy mắt, Côn Bằng vốn đang bình tĩnh, trên mặt lóe lên một tia cuồng nhiệt, ngay sau đó trực tiếp biến thành bản thể, trong nháy mắt bay vút chín vạn dặm, đuổi theo hư ảnh hồ lô đó.

Không nghi ngờ gì, ngay cả không dùng não cũng biết, hư ảnh hồ lô màu đỏ đó, tuyệt đối là Tiên Thiên Linh Bảo của Hồng Vân, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Bên trong chứa, rất có khả năng là Hồng Mông Tử Khí, có thể liên quan đến cơ duyên chứng đạo thành thánh.

Cho nên Côn Bằng trong một khoảnh khắc không suy nghĩ, trực tiếp biến hóa bản thể đuổi theo.

"Côn Bằng, ngươi dám?" Ngay lập tức, Đế Tuấn phát hiện hành động của Côn Bằng, lập tức giận dữ hét lên một tiếng, muốn ngăn cản, nhưng Côn Bằng là thần tốc độ nhất trong Hồng Hoang, trong nháy mắt đã xuất hiện ở mấy vạn dặm bên ngoài, cho nên căn bản không nghe thấy lời của Đế Tuấn.

Huống hồ với tính cách của y, nghe thấy cũng sẽ không để ý.

Lúc này Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt khó coi, trong lòng không thoải mái.

Đương nhiên chuyện này cũng chỉ có thể trách họ, phản ứng và khả năng quan sát không bằng Côn Bằng.

Nhưng, lúc này không phải là lúc truy cứu những chuyện nhỏ nhặt này, hai người cũng lập tức đuổi theo, sử dụng thần thông bản thể, Kim Ô Hóa Hồng.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, trong Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn, lúc này Trấn Nguyên Tử sau khi tiễn Hồng Vân đi, nỗi lo trong lòng cũng từ từ buông xuống.

Chỉ cần Hồng Vân không du lịch Hồng Hoang nữa, ngoan ngoãn ở

trong đạo trường Hỏa Vân Động của mình, thì an nguy của y có thể được bảo đảm.

Như vậy, những kẻ có dã tâm trong Hồng Hoang sẽ không thể đối phó với Hồng Vân, càng đừng nói đến việc cướp lấy luồng Hồng Mông Tử Khí trên tay y.

Nói không chừng, lần sau gặp lại người bạn tốt của mình, người ta đã thành thánh rồi.

Nghĩ đến đây, Trấn Nguyên Tử đột nhiên tự giễu.

Là một người bạn tốt của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử không nghi ngờ gì là rất đủ tư cách.

Đối với việc bạn tốt có thể nhận được cơ duyên như vậy, trong lòng Trấn Nguyên Tử không những không có một chút tình cảm tiêu cực nào, ngược lại trong lòng đều là sự chúc phúc chân thành.

Có thể nói, nhân phẩm của ông trong cả Hồng Hoang, tuyệt đối là vang dội, không có một chút giả dối nào.

Chương 193

Ngay cả Diệp Tiêu trong lòng cũng không khỏi cảm thán, đời người, có thể kết giao được một người bạn như Trấn Nguyên Tử, tuyệt đối là vô cùng may mắn, có thể nói là đời này không hối tiếc.

Dù sao, đó là Hồng Mông Tử Khí, là bảo vật có thể chứng đạo thành thánh, được gọi là nền tảng của chứng đạo.

Nếu không có thứ này, thì một người muốn chứng đạo thành thánh cơ bản là không thể.

Giống như muốn xây một tòa nhà, trước tiên phải xây một lớp nền móng vững chắc, như vậy mới có khả năng sở hữu một tòa nhà cao tầng.

Nhưng Trấn Nguyên Tử, người này đối với kỳ ngộ của Hồng Vân, chỉ đơn giản là có một chút ngưỡng mộ, sau đó không còn bất kỳ tình cảm tiêu cực nào khác, còn lại chỉ là sự chúc phúc đối với Hồng Vân.

Bạn tốt của mình có thể có kỳ ngộ như vậy, vui mừng còn không kịp, sao có thể ghen tị được!

Nhưng, lúc này Trấn Nguyên Tử không biết vì sao, ngồi trên bồ đoàn trong Ngũ Trang Quán, cứ mãi không thể tĩnh tâm đả tọa.

Không biết tại sao, trong lòng luôn vương vấn một cảm giác không lành, khiến tâm linh ông không thể hoàn toàn bình tĩnh lại được.

"Kỳ lạ, rốt cuộc là vì sao, tâm huyết dâng trào thật quá đột ngột.

Lẽ nào trong Hồng Hoang đã xảy ra chuyện lớn, có liên quan đến mình sao?" Trấn Nguyên Tử trong lòng cảm thấy kỳ lạ, cùng lúc đó, dự cảm không lành trong lòng ngày càng mãnh liệt, khiến cả người

ông tâm thần bất an.

Lúc này ông cũng hoàn toàn hiểu ra, nhất định có chuyện hoặc người vô cùng quan trọng đã bị quên lãng, nếu không, với thần thông hiện tại của ông, tuyệt đối không thể không đoán ra được đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, Trấn Nguyên Tử bắt đầu tụng niệm Hoàng Đình Kinh trong lòng, khiến tâm thần ông tạm thời bình tĩnh lại, sau đó lấy ra bảo vật bạn sinh, Tiên Thiên Chí Bảo Địa Thư, bắt đầu từ từ suy diễn.

Một loại đạo vận vô cùng huyền diệu, lưu chuyển trong Ngũ Trang Quán.

Trong nháy mắt, uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo trực tiếp bùng nổ, trực tiếp phá vỡ lớp sương mù che đậy thiên cơ, từng lớp từng lớp hình ảnh bắt đầu hiện ra trước mặt Trấn Nguyên Tử.

Trong nháy mắt, hai mắt Trấn Nguyên Tử đỏ ngầu, gân xanh trên cổ nổi lên, khí thế cả người bạo phát, một cơn cuồng phong nổi lên trong Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn.

Theo lý mà nói, trận pháp được bố trí trong Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn là trận pháp tiên thiên, cho dù bị người xâm nhập tấn công, cũng sẽ không xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Nhưng bây giờ, trong Ngũ Trang Quán lại nổi lên một cơn gió từ mặt đất, có thể thấy là Trấn Nguyên Tử, chủ nhân của vùng đất này đã xảy ra chuyện gì, tâm thần thất thủ, mới xuất hiện cảnh tượng như vậy.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, các ngươi thật khinh người quá đáng, sao dám như vậy, thật sự tưởng ta Trấn Nguyên Tử dễ bắt nạt sao?" Trấn Nguyên Tử đột nhiên gầm lên một tiếng, khoảnh khắc đó,

đã dọa cho hai đồng tử canh giữ trước cửa động phủ, Thanh Phong và Minh Nguyệt, một phen không nhẹ.

Khi thấy người bạn tốt của mình, Hồng Vân đạo huynh bị Đế Tuấn, Thái Nhất, và một đám yêu tộc bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, tim Trấn Nguyên Tử hoàn toàn thắt lại.

Nhưng đến cuối cùng, vì Côn Bằng kịp thời đến, ra tay tàn nhẫn, Hồng Vân vốn có thể có một tia sinh cơ, đã ngã xuống như vậy.

Có thể nói nguyên nhân trực tiếp dẫn đến sự ngã xuống của Hồng Vân, là do Côn Bằng gây ra, khiến Trấn Nguyên Tử hoàn toàn ghi hận Côn Bằng.

"Đạo hữu, xin lỗi, nếu không phải Trấn Nguyên Tử ta trong lòng buông lỏng cảnh giác, có lẽ đã có thể cảm nhận được cảnh nguy nan của ngươi rồi.

Lúc đó có thể kịp thời đến, hai chúng ta liên thủ, nhất định có thể đánh lui địch thủ!" "Nhưng ngươi yên tâm, đạo hữu, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi.

Tuy vào lúc nguy cấp nhất, ta không thể ra tay tương trợ, nhưng ta có thể đảm bảo, chuyện này tuyệt đối sẽ không kết thúc như vậy, ta nhất định sẽ khiến Yêu tộc phải trả giá đắt." "Ngoài ra, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, ta nhất định sẽ đoạt lại, yên tâm đi!" Trấn Nguyên Tử trong lòng bi phẫn tột cùng, nhưng càng nhiều hơn lại là phẫn nộ, phẫn nộ vô song.

Ngay sau đó, ông lấy ra Địa Thư, cây Nhân Sâm Quả vốn được trồng trong Ngũ Trang Quán cũng hóa thành một hóa thân.

Lúc này Địa Thư và cây Nhân Sâm Quả, đều là vật ký thác của việc chém tam thi, thiện niệm phân thân và ác niệm phân thân.

Sau đó ông đơn giản dặn dò Thanh Phong và Minh Nguyệt trông

coi đạo trường, liền trực tiếp bay lên trời.

Là do cây Nhân Sâm Quả hóa hình, Trấn Nguyên Tử còn có một thân phận không ai biết, ngay cả người bạn thân thiết, Hồng Vân cũng không biết một chuyện.

Thực ra ông là đệ tử thân truyền của một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, cũng là Không Gian Ma Thần duy nhất còn sống sót sau khi Bàn Cổ khai thiên, Không Tâm Liễu Dương Mi Lão Tổ.

Một thân không gian đại đạo, đã học được chân truyền của Dương Mi.

Cho nên sau khi người bạn tốt của mình lâm vào nguy hiểm đến tính mạng, ông liền không còn giữ lại chút nào, lĩnh ngộ ít nhất một nửa pháp tắc Không Gian, vào lúc này toàn lực thi triển, trong nháy mắt đã phá vỡ không gian, đến mấy vạn dặm bên ngoài.

Sau đó ông lấy ra Địa Thư bắt đầu quan sát tung tích của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân.

Sau khi cảm nhận được một tia khí tức lộ ra, liền lại xuất phát.

Nhưng nếu quan sát kỹ, có thể phát hiện sự khác thường trong mắt Trấn Nguyên Tử.

Bởi vì ông cảm nhận được lần cuối cùng Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô xuất hiện lại là ở U Minh Huyết Hải, đạo trường của đại thần thông giả hàng đầu Hồng Hoang, Minh Hà.

Đối với ông, đây tuyệt đối không phải là một tin tốt, nhưng vậy thì đã sao?

Bây giờ ý chí của Trấn Nguyên Tử vô cùng kiên định, hung uy của Minh Hà quèn, sao có thể cản được.

Lúc này, Diệp Tiêu đang quan sát kỹ trong bóng tối, đột nhiên khẽ

“ồ” lên một tiếng, bởi vì y đã phát hiện ra một chuyện phi thường, thậm chí có thể nói là rất thú vị.

Chương 194

Trấn Nguyên Tử lại thể hiện ra sự lĩnh ngộ pháp tắc Không Gian vô cùng cao thâm, đây không phải là chuyện bình thường.

Phải biết rằng trong ba ngàn đại đạo pháp tắc, Không Gian vi tôn, Thời Gian vi vương.

Nói cách khác, hai loại pháp tắc này là lợi hại nhất trong ba ngàn pháp tắc.

Muốn lĩnh ngộ pháp tắc Không Gian và pháp tắc Thời Gian, trong cả Hồng Hoang cũng không có mấy người.

Ít nhất, trên bề mặt là không có.

Cũng chỉ có hai vị đứng đầu trong số Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc trong Hồng Hoang là Không Gian Tổ Vu Đế Giang và Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, là có lĩnh ngộ tương đối cao thâm về pháp tắc không gian và thời gian.

Nhưng như vậy thì đã sao, trong mắt Diệp Tiêu, Vu tộc không có nguyên thần, muốn lĩnh ngộ pháp tắc vốn đã khó lại càng thêm khó, chỉ có thể trong những trận chiến sinh tử, mới có thể kích phát tiềm năng huyết mạch Bàn Cổ, nâng cao lĩnh ngộ pháp tắc.

Nhưng biết tìm đâu ra đối thủ có thể giúp nâng cao thực lực trong cả Hồng Hoang này chứ, thật quá khó.

Hiện tại trong cả Vu tộc, mười hai vị Tổ Vu, kẻ yếu nhất cũng là cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Mặc dù hiện giờ ở Hồng Hoang, Chuẩn Thánh nhiều như chó, Đại La đi đầy đất, có ba ngàn khách mời nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, giờ đây tu vi thấp nhất cũng phải là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng thế thì

đã sao, cho bọn họ mấy chục lá gan cũng không dám khiêu chiến Vu tộc vào lúc này.

Rốt cuộc, hiện tại cả Hồng Hoang, ai mà không biết nhân vật chính của lượng kiếp này là Yêu tộc và Vu tộc, sức mạnh của tộc quần mạnh mẽ đáng sợ ngoài sức tưởng tượng.

Huống hồ, hầu như mỗi Tổ Vu đều là những kẻ cuồng chiến đấu, khứu giác nắm bắt trận chiến của họ, cả Hồng Hoang không ai bì kịp, dĩ nhiên, trừ Diệp Tiêu ra, bởi vì bản thân y hiện cũng là hậu duệ Bàn Cổ, đã luyện hóa tâm huyết của Bàn Cổ, so với Tổ Vu, khí tức trên người cũng không hề yếu hơn, thậm chí còn hơn chứ không kém.

Không, Diệp Tiêu không đơn thuần là hậu duệ của Bàn Cổ, trên người y còn có huyết mạch của Nhân tộc, là sự kết hợp của cả hai.

Theo quan sát của Diệp Tiêu, nếu tính lĩnh ngộ pháp tắc không gian là mười phần, thì thủ lĩnh Đế Giang của Vu tộc, lĩnh ngộ pháp tắc không gian nhiều nhất cũng chỉ được ba phần, cùng lắm là nhập môn, hoặc là tiểu thành.

Nhưng Trấn Nguyên Tử thì khác, chỉ nhìn vào chiêu xuyên không gian vừa rồi, pháp tắc không gian của y ít nhất cũng đã lĩnh ngộ được năm thành, trong cả Hồng Hoang này không ai địch nổi.

Nếu là như vậy, Trấn Nguyên Tử không chỉ tu luyện pháp tắc Thổ Mộc của bản thân, mà còn kiêm tu cả không gian đại đạo, lại có thể có lĩnh ngộ cao như vậy, nếu nói sau lưng không có ai, Diệp Tiêu tôi một trăm lần cũng không tin.

Nhưng hiện tại trong cả Hồng Hoang, chưa nghe nói ai đặc biệt giỏi về pháp tắc không gian, liệu có khả năng Trấn Nguyên Tử tự mình lĩnh ngộ không?

Đáp án chắc chắn là không, Diệp Tiêu không tin Trấn Nguyên Tử

có thực lực đó.

Là một trong thập đại linh căn của Hồng Hoang, do Nhân Sâm Quả Thụ hóa hình, đối với Thổ Mộc chi đạo, Trấn Nguyên Tử có ưu thế trời cho.

Nhưng nó lại chẳng liên quan gì đến hai chữ không gian, vậy thì kết quả đã rõ ràng, chỉ có thể là có người lén lút chỉ dạy sau lưng, người này tuyệt đối là nhân vật cấp bậc chứng đạo thành tổ.

"Xem ra, cũng chỉ có vị Dương Mi Lão Tổ từng ra tay vào thời khai thiên lập địa của Hồng Hoang, cũng như trong trận chiến Đạo Ma thời thượng cổ mà thôi." Diệp Tiêu thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng y không biết rằng, khi y nhắc đến Dương Mi Lão Tổ trong lòng, thì lúc này, xa xôi bên ngoài Hồng Hoang, nơi sâu thẳm của Hỗn Độn vô tận, một cây dương liễu khổng lồ cao ngất, một cái liếc mắt không thể thấy hết được ngọn, đang thôn thổ khí Hỗn Độn vô tận.

Đúng lúc này, cây dương liễu bỗng biến thành một lão đầu tóc bạc trắng, nhìn về phía Hồng Hoang.

"Tên nhóc này cũng không tệ nhỉ, lại có thể biết đến sự tồn tại của Dương Mi Lão Tổ ta, xem ra sau Long Hán đại kiếp, Hồng Hoang lại xuất hiện nhân tài rồi." Lão đầu tóc bạc trắng mỉm cười nói.

Ngay lập tức, lão lại hóa thành một cây liễu khổng lồ, bắt đầu chậm rãi thôn thổ khí Hỗn Độn vô tận.

Là một nhân vật cấp bậc chứng đạo thành tổ, lão không thể nào bị so sánh với những nhân vật nhỏ bé vừa mới thành thánh như Tam Thanh hay Nữ Oa.

Hiện tại Dương Mi vẫn đi trên con đường chứng đạo thành thánh chính thống của Hỗn Độn Ma Thần, lĩnh ngộ pháp tắc không gian cũng đã thành công đạt đến cảnh giới thập thành viên mãn, có thể

được gọi là Không Gian Đạo Tổ thực sự.

Là một nhân vật có máu mặt thời thượng cổ, nếu không phải Hồng Quân ngầm hạ độc thủ trong trận chiến Đạo Ma, e rằng hiện tại lão cũng sẽ không phải rời xa Hồng Hoang, thân không một vật, một mình phiêu bạt trong Hỗn Độn.

So với những người khác, Dương Mi tuy thích một mình yên tĩnh thể ngộ đại đạo, nhưng đôi khi cũng thích xem náo nhiệt của chúng sinh Hồng Hoang, như vậy cũng cảm thấy thú vị.

Nhưng bây giờ Hồng Quân đã ra tay, lão căn bản không thể trở về đại địa Hồng Hoang.

Nhắc đến Hồng Quân, người từng là đạo hữu, trong lòng Dương Mi không khỏi phức tạp.

Vì đại đạo, không tiếc dứt khoát đẩy Hỗn Độn Lão Tổ, Thái Cực Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, và cuối cùng là Càn Khôn Lão Tổ vào chỗ chết, thật sự là độc ác đến cùng cực, hoàn toàn là một kẻ tiểu nhân ích kỷ.

Tên tiểu nhân đó, sau khi thân hợp Thiên Đạo, đã hoàn toàn khống chế hướng đi của toàn bộ đại địa Hồng Hoang, quả thực không thể nói lý.

Dù sao trong lòng Dương Mi cảm thấy cực kỳ khó chịu với kẻ này, nhưng bản tính của lão là tùy duyên mà sống, không thích lo chuyện bao đồng, vì vậy lão cũng chỉ trực tiếp đi xa vào Hỗn Độn, rời khỏi Hồng Hoang, không còn tiếp xúc với những người và những chuyện phiền phức nữa. ...

Ở xa trong Hồng Hoang, Diệp Tiêu đang chăm sóc Nhân tộc trên núi Bất Chu, hoàn toàn không biết rằng khi y gọi thẳng tên thật của đối phương trong lòng, đã bị phát giác trong nháy mắt.

Lúc này, y nhìn bóng dáng của Trấn Nguyên Tử vừa xuất hiện đã biến mất, trong ánh mắt tràn ngập cảm giác gọi là ngưỡng mộ và mong đợi.

Ngưỡng mộ là bởi vì, nếu có lĩnh ngộ pháp tắc không gian cao thâm như vậy, Hồng Hoang sẽ biến thành sân sau nhà mình, muốn đi đâu thì đi đó, nếu phải đối mặt với chiến đấu cũng không cần phải lo lắng nữa, bởi vì có thể đi ở tùy lúc, hoàn toàn theo ý mình, không cần phải lo lắng chút nào.

Chương 195

"Trấn Nguyên Tử, phải cố lên đấy nhé, đừng làm tôi thất vọng, càng đừng làm Dương Mi Lão Tổ thất vọng, nếu không, tôi thật sự xem thường ngươi đấy." Diệp Tiêu siết chặt nắm đấm, thầm nghĩ trong lòng.

Ở một nơi khác, Trấn Nguyên Tử vận dụng lĩnh ngộ pháp tắc không gian, trực tiếp xé rách hư không, nhanh chóng di chuyển, tốc độ không biết đã nhanh hơn bao nhiêu so với Chỉ Xích Thiên Nhai được hình thành từ lĩnh ngộ pháp tắc Thổ chi đạo trước đây.

Chỉ Xích Thiên Nhai, một loại bộ pháp súc địa thành thốn được lĩnh ngộ từ Thổ chi đại địa pháp tắc, không chỉ có thể dùng để đi đường mà còn thích hợp để chạy trốn, tốc độ tuy không nhanh bằng Côn Bằng phù dao thẳng tiến chín vạn dặm, nhưng cũng không hề kém cạnh.

Nhưng loại thần thông này, so với thần thông Trấn Nguyên Tử vừa thi triển, kém quá xa, cả hai hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Chỉ Xích Thiên Nhai, trong những câu chuyện về thế giới Hồng Hoang ở kiếp trước, cùng với Tụ Lý Càn Khôn được xưng là tuyệt kỹ thành danh của Trấn Nguyên Tử, một cái liên quan đến Thổ chi đại đạo, cái còn lại chính là không gian đại đạo.

Nếu vậy, những ghi chép trong thần thoại lịch sử rất đáng tin cậy.

Diệp Tiêu thầm nghĩ, như thế thì thiên phú của Trấn Nguyên Tử tuyệt đối là đỉnh cao nhất trong số các sinh linh Hồng Hoang, hoặc bản thân y chắc chắn có điểm gì đó đặc biệt xuất sắc, nếu không, sao lại được Dương Mi Lão Tổ ưu ái, thu làm đệ tử thân truyền chứ!

Mặc dù cả hai đều là linh căn hóa hình, cũng là thảo mộc chi linh

hóa hình, có lẽ bẩm sinh đã có một loại hảo cảm, thân cận hơn một chút.

Nhưng Diệp Tiêu càng tin rằng, những nhân vật ở cảnh giới đó, về mặt này, tuyệt đối là thà thiếu chứ không ẩu, về điểm này, Diệp Tiêu luôn kiên định không đổi.

Nhưng đối với những chuyện này, Diệp Tiêu tuy sẽ chú ý hơn một chút, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, hiện tại cả Hồng Hoang đều là thiên hạ của Đạo Tổ Hồng Quân, Dương Mi chẳng qua chỉ là một kẻ chiến bại.

Ít nhất trong lòng y là như vậy, nếu không, một người lợi hại như thế, tại sao không ở yên trong Hồng Hoang, mà lại phải đi xa vào Hỗn Độn.

Một bên âm thầm chú ý đến động tĩnh sắp tới của Trấn Nguyên Tử, một bên cẩn thận chăm sóc cho Nhân tộc yếu ớt, mới sinh.

Sau khi Nhân tộc sơ sinh ở núi Bất Chu tròn một trăm năm, Diệp Tiêu liền dẫn dắt Nhân tộc bắt đầu con đường di dời vĩ đại.

Còn về việc di dời những người này đến đâu, Diệp Tiêu không cần suy nghĩ đã quyết định đưa họ đến dưới chân đạo trường của mình, cũng là đại bản doanh của Phún Giáo, núi Thủ Dương.

Việc Nhân tộc có hành động lớn như vậy, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của các thế lực trên đại địa Hồng Hoang.

Là chủng tộc do Nữ Oa tạo ra, và nhờ đó mà bà nhận được vô tận công đức, trực tiếp công đức thành thánh, trong cả Hồng Hoang cũng chỉ có một trường hợp như vậy.

Toàn bộ tu sĩ và đại thần thông giả ở Hồng Hoang đều vô cùng quan tâm đến chuyện này, đều muốn xem chủng tộc Nhân tộc này rốt cuộc có gì thần kỳ mà lại đáng sợ đến thế.

Thậm chí không ít người khi nhìn thấy cảnh Nữ Oa tạo người thành thánh, trong lòng đều dấy lên một cảm giác mơ hồ, cũng muốn bắt chước, xem có thể giống như Nữ Oa Thánh nhân, trực tiếp công đức thành thánh hay không.

Trong số rất nhiều tu sĩ đó, có một vị đại thần thông giả đỉnh tiêm cực kỳ đặc biệt, đó là Minh Hà, cũng là chủ nhân của U Minh Huyết Hải.

Thấy Tam Thanh, Nữ Oa, rồi cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong Hồng Hoang đều đã chứng đạo thành thánh, trong lòng Minh Hà lo lắng không tả xiết.

Dĩ nhiên, tất cả các đại thần thông giả ở Hồng Hoang đều như vậy, không ngoại lệ.

Vì vậy, khi nhìn thấy Nữ Oa chứng đạo thành thánh, trong lòng y liền nảy sinh ý nghĩ như vậy, cũng muốn tạo ra một chủng tộc, sau đó dựa vào công đức để thành thánh, quyết tâm đi theo con đường này.

Đã hạ quyết tâm, y liền bắt đầu tiến vào trạng thái tiềm tu, bắt đầu suy nghĩ xem rốt cuộc làm thế nào mới có thể tạo ra một chủng tộc.

Nhưng, e rằng hiện tại cũng không thể được, trong tương lai không xa, nhà của lão tại U Minh Huyết Hải sẽ gây ra một trận xáo trộn chưa từng có, mấy vị đại thần thông giả của Hồng Hoang sẽ tụ tập tại đây, lúc đó sẽ khuấy động cả U Minh Huyết Hải thành một mớ hỗn loạn.

Ở một nơi khác, Trấn Nguyên Tử đã triển khai toàn bộ pháp tắc không gian mà mình nắm giữ để đi đường.

Chưa đầy một tháng, Trấn Nguyên Tử đã đặt chân vào đạo trường của Minh Hà, trong phạm vi U Minh Huyết Hải.

Phải biết rằng không gian của đại lục Hồng Hoang rộng lớn đến

nhường nào, từ Ngũ Trang Quán ở núi Vạn Thọ đến U Minh Huyết Hải, không biết xa xôi đến đâu, nhưng Trấn Nguyên Tử đã rút ngắn thời gian xuống còn một tháng, cuối cùng đã đến nơi vào ngày cuối cùng.

Trong cả Hồng Hoang, đây là một kỳ tích, ngoài Trấn Nguyên Tử không ai có thể làm được.

Cái giá phải trả là pháp lực của Trấn Nguyên Tử đã cạn kiệt mười lăm lần trong vòng một tháng, nếu không phải trên người mang theo đủ số lượng Nhân Sâm Quả để bổ sung tiêu hao, e rằng không thể nào đến được U Minh Huyết Hải.

Xem ra kẻ có tiền thật hào phóng, có cả cây Nhân Sâm Quả Thụ, Trấn Nguyên Tử hoàn toàn không sợ tiêu hao như vậy.

Nhân Sâm Quả, giống như Nhâm Thủy Bàn Đào ở Thiên đình hậu thế, ba ngàn năm ra hoa, ba ngàn năm kết quả, ba ngàn năm chín, tức là mỗi chín ngàn năm, Nhân Sâm Quả Thụ mới kết được một lứa quả.

Nhân Sâm Quả Thụ từ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa đã tồn tại, trong thời gian đó Hồng Hoang đã trải qua không biết bao nhiêu năm, tin rằng trong tay Trấn Nguyên Tử hiện tại không thiếu Nhân Sâm Quả để bổ sung pháp lực, dĩ nhiên, thứ này hiện tại có một cách gọi khác, đó là Bách Thảo Đan.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử đang đứng trong U Minh Huyết Hải, trong lòng không hề lo lắng sẽ bị ảnh hưởng vì lỡ xông vào Huyết Hải của Minh Hà, chỉ nhắm mắt lại, nguyên thần tỏa ra, cẩn thận tìm kiếm người bạn tốt của mình, Hồng Hồ Lô.

Không lâu sau, Trấn Nguyên Tử đã phát hiện ra ánh sáng đỏ rực đang lấp lánh trong hư không, đó chính là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của bạn mình.

Nhưng khi nhìn thấy bóng đen bám sát sau Hồng Hồ Lô, y đột nhiên nhíu mày.

“Côn Bằng cẩu tặc, sao dám càn rỡ!

Hôm nay ta phải báo thù cho Hồng Vân đạo hữu, nạp mạng đi!” Trấn Nguyên Tử gầm lên.

Lúc này trong lòng Côn Bằng đang khổ sở, trải qua một tháng, suốt quãng đường từ đạo trường của Hồng Vân, Hỏa Vân Động, đến U Minh Huyết Hải.

Chương 196

Tục ngữ có câu, đại bàng giang cánh, phù dao thẳng tiến chín vạn dặm.

Nhưng trong một tháng qua, y không biết đã bay bao nhiêu cái chín vạn dặm, sớm đã không nhớ rõ, toàn thân pháp lực đã tiêu hao, bổ sung, tiêu hao, bổ sung, đến cả chục lần.

Cũng may bản thân vốn là yêu cầm, một đôi cánh che trời lấp đất có thể giúp y tiết kiệm không ít công lực, nhưng dù vậy, đến bây giờ y cũng cảm thấy thân tâm mỏi mệt.

Nhưng cái hồ lô phía trước vẫn giữ tốc độ đều đặn, không thấy tăng tốc, nhưng cũng chưa bao giờ thấy chậm lại.

"Có lẽ là do đặc tính của Tiên Thiên Linh Bảo, nên mới có thể bay mãi không ngừng." Côn Bằng thầm nghĩ.

Nhưng, khi ở trong U Minh Huyết Hải, nhìn thấy bóng người phía trước, Côn Bằng cảm thấy cả người mình lập tức trở nên tồi tệ.

Bởi vì bạn tốt của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, lại xuất hiện ở nơi này vào lúc này, tình huống chỉ có một, chắc chắn Trấn Nguyên Tử đã nhận được tin tức, khiến trong lòng Côn Bằng có một dự cảm không lành.

Phải biết rằng Trấn Nguyên Tử, trong cả Hồng Hoang, luôn không khoe khoang, không ai biết tu vi và thực lực của y rốt cuộc cao thâm đến mức nào.

Nhưng danh tiếng của y lại nổi hơn người bạn tốt Hồng Vân của mình, thân là Nhân Sâm Quả Thụ hóa hình, lại có Địa Thư làm bạn sinh linh bảo, tuyệt đối là một người được trời ưu ái.

Dĩ nhiên, đối với Hồng Mông Tử Khí sắp có được, Côn Bằng sao có thể từ bỏ.

Nhưng nếu bây giờ y biết rằng trong Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, căn bản không có cái gọi là Hồng Mông Tử Khí, chỉ có nguyên thần sắp tan vỡ của Hồng Vân và một chút chân linh.

"Trấn Nguyên Tử, ta khuyên ngươi mau chóng lui đi thì hơn, đối đầu với Yêu tộc sẽ không có kết cục tốt đâu, cân nhắc thực lực của mình đi thì hơn!" Côn Bằng lạnh lùng nói.

Y không trực tiếp ra tay, dĩ nhiên, trên thực tế y cũng không muốn ra tay, vì vậy, y đã dùng danh tiếng của Yêu tộc để dọa Trấn Nguyên Tử, xem có thể dọa lui y không.

Nhưng mọi chuyện sao có thể đơn giản như vậy, là một đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử tuyệt đối là một người trọng tình trọng nghĩa, bạn tốt của mình trở thành bộ dạng như vậy, lần này Trấn Nguyên Tử quyết liều mạng.

"Côn Bằng, đồ súc sinh lông vũ mang sừng, hôm nay, ta sẽ chôn ngươi trong biển máu vô tận này." Trấn Nguyên Tử gầm lên.

Lúc này Côn Bằng thấy tình hình không ổn, trong lòng trở nên tàn nhẫn, Đại Bàng Chi Trảo lập tức vồ ra, hướng về phía Hồng Hồ Lô đang lơ lửng trên không trung Huyết Hải.

Hiện tại hai người đang ở trong U Minh Huyết Hải vô tận, thuộc đạo trường của Minh Hà.

Nếu lát nữa đánh nhau với Trấn Nguyên Tử, thế tất sẽ khuấy động cả U Minh Huyết Hải, lúc đó chắc chắn sẽ kinh động đến Minh Hà, một kẻ có thực lực không tầm thường lại cực kỳ có dã tâm, Côn Bằng thực sự không muốn gặp.

Vì vậy, biện pháp hiện tại là, trước khi Trấn Nguyên Tử ra tay, ra

tay trước, trực tiếp lấy đi Hồng Hồ Lô, lúc đó dựa vào thân thể Đại Bàng, thoát khỏi đây hoàn toàn không thành vấn đề.

Quả không hổ là Côn Bằng, tính toán rất hay, nhưng sự việc thực tế không thể nào suôn sẻ như vậy.

Khi Côn Bằng ra tay, Hồng Hồ Lô đang lơ lửng trên không trung như thể mất hết năng lượng, rơi thẳng xuống biển máu vô tận.

Ngay lập tức, đồng tử của Trấn Nguyên Tử co lại, trong lòng tràn ngập lửa giận vô tận, trong chớp mắt liền toàn lực ra tay.

Sau đó trực tiếp phóng ra Địa Thư, bố trí trận pháp tiên thiên thuộc về Địa Thư trong hư không, vây khốn Côn Bằng trong trận pháp.

Về phần Côn Bằng, cũng vì biến cố đột ngột, dẫn đến bất ngờ mất bình tĩnh, khi hoàn hồn lại, đã bị Trấn Nguyên Tử vây khốn trong trận pháp.

Trong chớp mắt, y cảm giác trọng lực không gian xung quanh không ngừng tăng lên, xung quanh tràn ngập vô số ánh sáng màu vàng, cực kỳ sền sệt, cảm giác bây giờ giống như rơi vào một đầm lầy cát lún vô tận.

Sau khi chấp nhận sự thật bị vây khốn, tạm thời không thể thoát ra, Côn Bằng liền biến đổi hình dạng, từ thân thể Đại Bàng ban đầu, biến thành thân người sau khi hóa hình.

"Trấn Nguyên Tử, ngươi phải nghĩ cho kỹ, ra tay với ta, có nghĩa là ra tay với cả Yêu tộc, làm kẻ địch của Yêu tộc, hậu quả phải gánh chịu ngươi đã rõ chưa." Côn Bằng khẽ nheo mắt, toàn thân toát ra khí chất âm lãnh, uy hiếp Trấn Nguyên Tử.

Nhưng sự việc đã đến nước này, ngay khoảnh khắc ra tay, Trấn Nguyên Tử đã biết hậu quả mình phải gánh chịu, nhưng, y không hối hận.

“Hừ, Côn Bằng, không cần nói nhiều nữa, hôm nay Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không bảo vệ được ngươi đâu.” Trấn Nguyên Tử sắc mặt lãnh đạm, nhưng ý chí kiên định trong mắt lại khiến Côn Bằng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Nói xong, Trấn Nguyên Tử lại ra tay, tay phải vỗ lên đỉnh đầu, thiện niệm chi thân ký thác vào Nhân Sâm Quả Thụ lập tức bay ra, biến hóa thành bản thể, sừng sững trong hư không vô tận của U Minh Huyết Hải, hấp thụ linh khí nồng đậm của đại địa Hồng Hoang.

Sau khi Nhân Sâm Quả Thụ và Địa Thư ra trận, Trấn Nguyên Tử lập tức bấm hai pháp quyết, kết hợp cả hai, bố trí tuyệt chiêu át chủ bài của mình, đại trận siêu cấp Thổ Mộc.

Nhân Sâm Quả Thụ, vật do bản thể Trấn Nguyên Tử hóa hình, là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn thuộc tính Mộc, Địa Thư, là bạn sinh linh bảo của Trấn Nguyên Tử, là linh bảo thuộc tính Thổ thuần túy.

Cả hai dùng làm trận nhãn, không gì thích hợp hơn.

Không chỉ vậy, vì cả hai đều là vật ký thác khi trảm tam thi, lại làm trận nhãn, nên có thể tự do ra vào trận pháp, không những không có chút trở ngại nào, ngược lại còn như cá gặp nước, thực lực có thể được tăng phúc rất lớn.

Gần như trong nháy mắt, đại trận siêu cấp Thổ Mộc do Trấn Nguyên Tử bố trí đã hoàn toàn thành hình, trong hư không vô tận, linh khí thuộc tính Thổ nồng đậm, dưới chân Côn Bằng, hóa thành một vùng đất nổi trôi.

Linh khí thuộc tính Mộc vô tận tụ tập, hóa thành khu rừng rậm vô tận trên đất liền, những vùng đất và khu rừng đó, kết hợp một cách đáng sợ, hóa thành từng con mộc long màu nâu, lao về phía Côn Bằng.

Thấy vậy, Côn Bằng lập tức biến sắc, cả khuôn mặt trở nên như

muốn khóc mà không có nước mắt.

Nhưng, đúng lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất hóa thành hai đạo kim quang, vừa kịp đến.

Chương 197

Trong chớp mắt, khuôn mặt vốn lo lắng của Côn Bằng lập tức trở nên vui mừng khôn xiết, hét lớn với Đế Tuấn và Thái Nhất: "Bệ hạ, bệ hạ, Hồng Hồ Lô của Hồng Vân đã rơi vào U Minh Huyết Hải, bây giờ chắc chắn đã ở trong tay Minh Hà rồi, mau cứu ta ra ngoài, lúc đó chúng ta cùng nhau đối phó Minh Hà." Côn Bằng vừa chạy trốn, vừa điên cuồng né tránh công kích của mộc long, nhưng công kích từ trận pháp của Trấn Nguyên Tử quá dày đặc, chỉ cần một chút sơ sẩy, trên người y liền bị thương.

Nhưng, đó không phải là điều quan trọng nhất, những đòn tấn công đó đánh vào người y, nhiều nhất cũng chỉ làm trầy da mà thôi, không có gì to tát.

Tuy nhiên, trận pháp này lại vô cùng mạnh mẽ, bị vây trong trận pháp này, bản thể Côn Bằng hoàn toàn không hấp thụ được chút linh khí nào, pháp lực tiêu hao đi hoàn toàn không có cách nào bổ sung.

Thuộc tính của Trấn Nguyên Tử tương sinh tương khắc với y, thật quá khó đối phó.

Theo thời gian trôi qua, Côn Bằng có thể cảm nhận được pháp lực của mình, không thể điều khiển theo ý muốn, trở nên vô cùng nặng nề.

Ngay cả không gian xung quanh, không biết vì sao, cũng trở nên vô cùng kiên cố, Côn Bằng dùng hết sức lực, cũng không thể phá vỡ.

Phát hiện ra vấn đề này, khiến trong lòng Côn Bằng trở nên vô cùng uất ức, vì vậy sau khi phát hiện Đế Tuấn và Thái Nhất, y liền lập tức cầu cứu hai người.

Vốn dĩ, nhìn thấy Côn Bằng bị Trấn Nguyên Tử vây trong trận pháp, hai người Đế Tuấn và Thái Nhất định ra tay, nhưng sau khi Đế

Tuấn nghe xong lời Côn Bằng, liền quyết định thay đổi chủ ý.

Tên Côn Bằng này từ sau khi bị họ dùng vũ lực ép buộc gia nhập Thiên đình, tuy vì tác dụng của Chiêu Yêu Phiên, trói buộc một tia chân linh, nhưng cũng chính vì sự ép buộc đó, khiến trong lòng Côn Bằng hoàn toàn không có lòng trung thành với Thiên đình, luôn ở trong vị trí đó mà không làm hết trách nhiệm.

Điều này khiến Yêu Đế và Yêu Hoàng trong Thiên đình, cũng chính là hai người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, sớm đã không ưa y, trong lòng càng có ý kiến lớn.

Vì vậy lúc này nhìn Côn Bằng cầu cứu, hai người trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng hả hê.

"Côn Bằng không phải trâu bò, lợi hại lắm sao?

Giờ chẳng phải đang cầu cạnh hai huynh đệ ta đây à?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất liếc nhau một cái, trong lòng lập tức lóe lên cùng một ý nghĩ.

Lúc này, trong đại trận siêu cấp Thổ Mộc do Trấn Nguyên Tử bố trí, Côn Bằng nhìn nụ cười đầy ẩn ý trên mặt Đế Tuấn và Thái Nhất, không biết vì sao, khuôn mặt vốn vui mừng khôn xiết bỗng nhiên bắt đầu bình tĩnh lại.

Thực ra sớm đã biết sẽ có ngày hôm nay, rốt cuộc, trong giới cao tầng của Yêu tộc, danh tiếng của y thực sự không tốt lắm, lại thêm việc giả dối, tuy vì đã sáng tạo ra 3000 yêu văn, giúp bản thân có thêm danh hiệu Yêu Sư.

Nhưng trong lòng Côn Bằng rất rõ, đó chỉ là đối với tầng lớp thấp nhất của Yêu tộc, Yêu tộc trung cao tầng sớm đã có tâm trí kiện toàn, đối với danh hiệu Yêu Sư ba ngàn yêu văn này, trong lòng đều khinh thường.

Sở dĩ có kết quả như vậy, thực ra sớm đã xuất hiện từ ngày Đế Tuấn và Thái Nhất dùng vũ lực ép buộc y gia nhập Yêu tộc.

Là một đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang, Côn Bằng chỉ cảm thấy so với những người khác, khí vận của mình đơn giản là không đủ, nên mới dẫn đến vị trí vô cùng khó xử như hiện tại.

Nhưng trong lòng Côn Bằng không hối hận về điều này, bản thân y là một người khao khát tự do, dĩ nhiên, mỗi một con chim có thể tự do bay lượn trên bầu trời, đều là những người khao khát tự do.

Nhưng bây giờ Đế Tuấn và Thái Nhất lại nhốt y vào một cái lồng, sao có thể không oán hận, sao có thể không oán trách.

Dĩ nhiên, Côn Bằng hiện tại có vấn đề như vậy, còn có một nguyên nhân sâu xa khác, nhưng chỉ có Diệp Tiêu biết.

Với vốn hiểu biết về lịch sử văn hóa năm ngàn năm của Việt Nam, trong lòng Diệp Tiêu rất rõ ràng, tuy lúc đó biện pháp của hai người Đế Tuấn và Thái Nhất rất thô lỗ, thậm chí làm tổn thương nghiêm trọng đến lòng tự tôn và sự kiêu ngạo của Côn Bằng.

Nhưng theo Diệp Tiêu, việc đó làm rất đẹp, bởi vì lúc đó cả Hồng Hoang đang ở trong Vu Yêu lượng kiếp, dưới tình huống Vu tộc cường thịnh, Yêu tộc yếu thế.

Lực lượng chiến đấu cao tầng đỉnh tiêm thiếu hụt nghiêm trọng, trong tình huống đó, với tư cách là đế giả của Yêu tộc, gánh vác một trách nhiệm vô cùng trọng đại, vì vậy lúc đó đã nhắm mục tiêu vào Côn Bằng.

Toàn bộ quá trình và kết quả đều không có vấn đề gì, nhưng vấn đề duy nhất là cách xử lý Côn Bằng sau đó.

Thân là một đế giả, lại không có sự khoan dung độ lượng của đế giả, tuy trong Yêu tộc, muốn trở thành một đế giả, cần phải có thủ

đoạn sắt máu.

Nhưng đối với Côn Bằng, một đại thần thông giả đỉnh tiêm vừa gia nhập Yêu tộc, điều cần thiết là sự lễ hiền hạ sĩ, khoan dung độ lượng, đối xử ôn hòa của Đế Tuấn lúc đó.

Giống như thời Tam Quốc trên Trái Đất, Lưu Bị ba lần đến lều tranh, mời Gia Cát Khổng Minh ra núi, cái loại khát khao hiền tài, khao khát làm nên sự nghiệp, không tiếc hạ thấp thân phận, địa vị, tôn nghiêm, và nhiều phẩm chất cao quý khác.

Tuy tài trí của Côn Bằng không thể so sánh với Gia Cát Khổng Minh, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Với tài năng hiện tại của Côn Bằng, vì là sự kết hợp của phong thủy từ tứ linh khai thiên hóa hình, nên ở hai phương diện này như có thần trợ, và nhờ đó đã tạo ra trận pháp phong thủy đầu tiên của Hồng Hoang, cũng là phong thủy sư đầu tiên.

Phong thủy sư, ở hậu thế, là một nghề nghiệp vô cùng lợi hại, có thể dựa vào thủ đoạn của bản thân để thay đổi khí vận hoặc khí số của người hoặc vật.

Nói một cách dễ hiểu, là có thể biến vật xấu thành không xấu, biến vật không xấu thành tốt, thủ đoạn nghịch thiên như vậy, Đế Tuấn lại không dùng, Diệp Tiêu cũng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Ngoài việc nghiên cứu trận pháp phong thủy, công lao lớn nhất của Côn Bằng chính là sáng tạo ra yêu văn của Yêu tộc, dĩ nhiên, thực ra cũng có thể gọi là yêu văn của chúng sinh Hồng Hoang, văn tự của chúng sinh.

Nhưng, trừ chủng tộc Vu tộc ra.

Côn Bằng có thể sáng tạo ra văn tự như vậy, tạo phúc cho cả Hồng Hoang, là người có đại công đức với Hồng Hoang, nhưng nhân

tài như vậy, Đế Tuấn lại bỏ lỡ.

Chỉ cần có thể hạ mình xuống, cũng không cần phải tự mình thừa nhận sai lầm, như vậy sẽ làm mất uy nghiêm của đế hoàng, chỉ cần thể hiện thái độ là được, cho Côn Bằng một lối thoát.

Mọi chuyện sẽ không tồi tệ như vậy, nhưng thực tế Đế Tuấn đã không làm thế, không những không làm, mà từ khi Côn Bằng gia nhập Thiên đình, còn liên hợp với nhiều cao tầng trong Yêu tộc để đàn áp Côn Bằng, quả thực độc ác đến cùng cực.

Sau khi biết được điều này, Diệp Tiêu không khỏi lắc đầu, trong lòng cảm quan về Đế Tuấn bắt đầu giảm sút nhanh chóng.

Chương 198

Đánh giá tổng hợp, Đế Tuấn tuy mang mệnh cách của bậc đế vương, nhưng theo Diệp Tiêu, giỏi lắm cũng chỉ là một kẻ kiêu hùng, hoàn toàn không thể được xem là một đế vương đủ tiêu chuẩn.

"Xem ra kết cục trong cõi u minh đã được định sẵn, việc Đế Tuấn và Thái Nhất thất bại chỉ là chuyện sớm muộn." Diệp Tiêu thầm than trong lòng.

Dĩ nhiên, về điều này Diệp Tiêu còn có một phỏng đoán khác, cũng có thể là do vấn đề chủng tộc, nên mới dẫn đến kết quả này, rốt cuộc, Yêu tộc không giống Nhân tộc, trong huyết mạch bẩm sinh đã bị sát lục vô tận và sự tàn bạo lấp đầy, không giống như Nhân tộc.

Dù sao đi nữa, địch quân không phải là một đế vương đủ tiêu chuẩn.

Với lịch sử năm ngàn năm của An Lạc, Diệp Tiêu cảm thấy tùy tiện lấy ra một vị hoàng đế hơi có chút danh tiếng, mang đến Hồng Hoang cũng sẽ làm tốt hơn Đế Tuấn.

Một bên hộ tống Nhân tộc đến dưới núi Thủ Dương, đạo trường của mình, trên đường đi, lộ trình vô cùng gian nan, vô số dã thú tấn công Nhân tộc, các loại cạm bẫy, độc trùng, hồng thủy, đủ loại tai nạn điên cuồng tàn phá Nhân tộc.

Nhưng, Nhân tộc giống như con thuyền nhỏ lênh đênh trên biển lớn, tuy có vô tận sóng gió ập đến, nhưng vẫn luôn đứng vững không ngã.

Nhưng, những tai nạn trên đường đi đối với Nhân tộc, tổn thất vô cùng thảm trọng, có đến ba thành Nhân tộc bị loại bỏ hoàn toàn, có người hoàn toàn ngã xuống trong tai nạn, có người vì tai nạn mà tàn

tật, liền ở lại, không tiếp tục tiến lên.

Theo Diệp Tiêu, tuy ban đầu Nhân tộc mới sinh bề ngoài trông khá tự tin, nhưng lại không có ý chí kiên cường đó, hoàn toàn có da mà không có xương.

Phẩm chất bên trong không có chỗ dựa, Nhân tộc như vậy, không phải là điều Diệp Tiêu hy vọng thấy, vì vậy sau khi ở lại núi Bất Chu một trăm năm, Diệp Tiêu liền dẫn dắt những đứa trẻ này bắt đầu con đường di dời vĩ đại.

Trên đường đi, dù gặp bao nhiêu uy hiếp lớn nhỏ, y đều không ra tay, chỉ đơn thuần như một vị đạo sư cuộc đời, truyền đạo, thụ nghiệp, giải đáp thắc mắc, gặp nguy cơ, y sẽ dẫn dắt Nhân tộc tự suy nghĩ, làm thế nào để giải quyết nguy cơ?

Gặp khó khăn, dẫn dắt linh cơ chợt lóe, giải quyết khó khăn, khi đối mặt với sự lựa chọn sinh tử, Diệp Tiêu sẽ ở bên cạnh dẫn dắt, kích phát tiềm năng cơ thể của họ.

Dần dần, Diệp Tiêu trong toàn bộ Nhân tộc, đã có được danh hiệu Thánh Sư, hầu như tất cả Nhân tộc đều biết, trong tộc quần, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một vị lão gia gia trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết, không gì không làm được.

Về sau, họ đều gọi vị lão gia gia đó là Thánh Sư.

Ở một nơi khác, Côn Bằng thấy không nhận được sự giúp đỡ của Đế Tuấn và Thái Nhất, trong lòng liền hoàn toàn từ bỏ, quyết định chỉ có thể tìm cách thoát thân.

Đồng thời lúc đó, Côn Bằng thầm thề trong lòng, nhất định phải tìm một cơ hội, lấy đi một tia chân linh trong Chiêu Yêu Phiên, sau đó nhân cơ hội phản bội, rời khỏi Yêu tộc.

E rằng Đế Tuấn và Thái Nhất bên cạnh, lúc đó cũng không ngờ,

chỉ vì một chút do dự, Côn Bằng đã quyết định dứt khoát rời khỏi Yêu tộc, từ đó có được thân tự do.

Dĩ nhiên, cũng không phải Đế Tuấn và Thái Nhất không cứu Côn Bằng, thực sự là vì Trấn Nguyên Tử, thực lực quả thực không thể xem thường, trong tay lại có Tiên Thiên Chí Bảo như Địa Thư.

Phẩm cấp có thể so sánh với Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất, huống hồ trong tay y còn có đại sát khí như Nhân Sâm Quả Thụ.

Nhìn thấy đại trận song long Thổ Mộc do Địa Thư và Nhân Sâm Quả Thụ tạo thành, ngay cả họ cũng cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Cảm giác Trấn Nguyên Tử mang lại, thực sự sâu không lường được, dường như vẫn còn át chủ bài chưa tung ra.

Dĩ nhiên, điều đó không có nghĩa là hai huynh đệ họ sợ.

Thực sự là luồng Hồng Mông Tử Khí trong hồ lô của Hồng Vân quan trọng hơn, nó đã rơi vào U Minh Huyết Hải, bây giờ chắc chắn đã ở trong tay Minh Hà.

Vạn nhất y biết được sự quý giá của thứ bên trong, kế hoạch đến nay sẽ hoàn toàn đổ bể.

Vì vậy, bây giờ chỉ có thể đối phó Minh Hà trước.

Ý nghĩ trong lòng lóe lên trong đầu, ngay lập tức, Thái Nhất và Đế Tuấn liếc nhau, hai huynh đệ tâm ý tương thông, gần như trong nháy mắt, Thái Nhất đã hiểu ý của anh trai mình.

Sau đó, Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất được gõ nhẹ, ngay lập tức, thời gian và không gian của cả U Minh Huyết Hải dường như bị đóng băng vào khoảnh khắc đó.

Tiếp theo là một luồng sức mạnh hủy diệt vô cùng cuồng bạo lấy

Thái Nhất làm trung tâm lan ra khắp Huyết Hải.

Vô số hồn phách còn sót lại trên không trung Huyết Hải đều bị chấn tan, một tiếng vang lên, chân linh liền biến mất không thấy, ngay cả một cơ hội chuyển thế cũng không có.

Ngay cả bản nguyên của cả U Minh Huyết Hải, dưới một tiếng vang, cũng lặng lẽ tiêu tán đi mấy phần.

Trong chớp mắt, cả U Minh Huyết Hải hoàn toàn bạo động.

Khi bản nguyên của U Minh Huyết Hải bị ảnh hưởng, Minh Hà đang bế quan liền lập tức phát giác động tĩnh.

Biết có người đang tấn công cả U Minh Huyết Hải, trong lòng vô cùng tức giận, lập tức mang theo chí bảo phòng ngự tùy thân, Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, hai người các ngươi vì sao lại đến U Minh Huyết Hải của Minh Hà ta gây rối?

Lẽ nào ức hiếp Minh Hà ta yếu thế, dễ bắt nạt sao." "Hừ, hôm nay hai người các ngươi nếu không cho ta một lời giải thích, đừng trách ta sau này không nể tình cũ ở Tử Tiêu Cung, lúc đó, đừng hòng rời khỏi U Minh Huyết Hải này." Lời nói của Minh Hà bá đạo vô cùng.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử đang dùng bảo bối bố trí thiên la địa võng để đánh Côn Bằng ở bên cạnh, lúc này nghe giọng điệu của Minh Hà, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Không khỏi, trong lòng Trấn Nguyên Tử bắt đầu khen ngợi màn trình diễn xuất sắc của Minh Hà, nhưng, mặt khác, y thực sự bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của Minh Hà, dám nói những lời ngông cuồng như vậy trước mặt Đế Tuấn và Thái Nhất, dường như từ trước đến nay trong cả Hồng Hoang chưa có ai.

Cùng là khách mời trong Tử Tiêu Cung, Trấn Nguyên Tử chưa bao

giờ biết Minh Hà lại có gan như vậy, quả thật là tấm gương cho thế hệ chúng ta, đáng kính nể, đáng kính nể.

Chương 199

Xem ra đúng là sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán.

Là một trong những thế lực lớn nhất Hồng Hoang, đế giả và hoàng giả của Yêu tộc Thiên đình, lại là đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang, tu vi càng vô cùng cao thâm, vậy mà Minh Hà lại dám mở miệng khiêu khích, xem ra thật không sợ chết.

"Ai, so với Minh Hà đạo hữu, ta đây Trấn Nguyên Tử kém không chỉ một hai bậc." Trấn Nguyên Tử lúc này trong lòng cảm thấy vô cùng cay đắng.

Nhìn Minh Hà đạo hữu không sợ cường quyền, một bộ khí thế lẫm liệt, rồi lại nhìn mình, nếu không sợ này sợ nọ, sao lại hại bạn tốt của mình vô cớ mất mạng.

Nhưng, bây giờ lại có một vấn đề khó khăn khác làm khó Trấn Nguyên Tử, đó là Minh Hà.

Tên này vừa nhìn đã biết là loại uy vũ bất năng khuất, phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân đã vào tay y, vậy thì tên này tuyệt đối không thể dễ dàng giao ra.

Nếu vậy, chỉ có thể dùng vật để trao đổi, nhưng trong tay y ngoài Địa Thư và Nhân Sâm Quả Thụ ra, cũng không còn linh bảo nào ra hồn.

Nhưng Hồng Hồ Lô của Hồng Vân, đó là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, rốt cuộc phải lấy ra thứ gì mới có thể trao đổi với y đây?

Lập tức, Trấn Nguyên Tử trở nên vô cùng khổ não, không khỏi gia tăng pháp lực truyền vào trận pháp, trong nháy mắt, uy lực của trận pháp lại tăng lên gấp đôi.

Điều này khiến Côn Bằng trong trận pháp vô cùng uất ức, Trấn Nguyên Tử lại phát điên gì thế, lại tăng cường uy lực của trận pháp, lúc này y đã khổ không tả xiết.

Toàn thân trên dưới gần như không có chỗ nào lành lặn, tất cả đều bị thương.

Dĩ nhiên, điều chủ yếu nhất là y quá nghèo, trên người ngay cả một ít đan dược trị thương hay phục hồi pháp lực và quả cây cũng không có.

Vì vậy mới dẫn đến tình huống khó xử hiện tại, pháp lực sắp cạn kiệt, hoàn toàn không được bổ sung, chỉ còn lại nhục thân yêu tộc thuần túy.

Tuy thể chất của Yêu tộc, đặc biệt là loài thú, luôn rất tốt, nhưng cũng không thấm vào đâu.

Nhục thân không có pháp lực hỗ trợ, dưới trận pháp tiên thiên mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn không đủ xem.

Vào giờ phút này, y chỉ có thể biến về bản thể, nhờ đó né tránh công kích của Trấn Nguyên Tử.

Ở cảnh giới này, trong tình huống bình thường sẽ không biến về bản thể để tác chiến, vì điều đó liên quan đến danh tiếng, vô cùng quan trọng.

Nhưng bây giờ đã đến lúc sinh tử nguy cấp, Côn Bằng là người yêu quý sinh mệnh như vậy, sao có thể giấu giếm, vì vậy trực tiếp bung hết hỏa lực, biến thành một con đại bàng che trời lấp đất, tung hoành ngang dọc trong trận pháp.

Ở một nơi khác, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn Minh Hà lúc này một vẻ ngang tàng, trong lòng đều không vui, đặc biệt là Thái Nhất, trực tiếp gầm lên: "Minh Hà, tìm chết." Lập tức không nói hai lời, ôm Hỗn

Độn Chung định đánh nhau với Minh Hà, nhưng bị Đế Tuấn cản lại.

"Đạo hữu tạm nguôi giận, lúc này hãy nể mặt bần đạo một lần.

Hồng Vân Lão Tổ nhận được Hồng Mông Tử Khí của Hồng Quân Lão Tổ, nhưng bản thân quả thực vô phúc hưởng thụ, chuyện trước đây ở Tử Tiêu Cung, chắc đạo hữu rõ hơn ai hết." "Vì nguyên nhân của Hồng Vân Lão Tổ, khiến Yêu Sư của Yêu tộc ta vô cớ mất đi thánh vị, đến nỗi bỏ lỡ Hồng Mông Tử Khí, đại đạo chi cơ cần thiết để thành thánh!" "Dĩ nhiên, trước đây ở Tử Tiêu Cung, Côn Bằng đạo hữu không phải người của Yêu tộc ta, nên chuyện này cũng không liên quan đến người của Yêu tộc chúng ta." "Nhưng, bây giờ Côn Bằng đạo hữu đã gia nhập Yêu tộc chúng ta, tự nhiên là một thành viên của đại gia đình Yêu tộc, vậy thì ta, Đế Tuấn, với tư cách là Yêu Đế của Yêu tộc, nhất định phải đòi lại công bằng cho Yêu Sư của Yêu tộc ta!" Đế Tuấn lớn tiếng nói.

Đối với chuyến đi U Minh Huyết Hải lần này, Đế Tuấn sớm đã biết mọi chuyện sẽ không diễn ra thuận lợi như vậy.

Minh Hà là chủ nhân của U Minh Huyết Hải, đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang, một lời không hợp là đại khai sát giới, thực sự là một kẻ khó nhằn.

Có A Tỳ, Nguyên Đồ hai thanh bạn sinh Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại có Tiên Thiên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cực phẩm chí bảo phòng ngự, có bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử được luyện chế từ tinh hoa của Huyết Hải, chỉ cần một trong số chúng không chết, Minh Hà liền có thể mượn xác hồi sinh, thực sự làm được Huyết Hải không cạn, Minh Hà không diệt.

Quan trọng nhất là U Minh Huyết Hải là đạo trường của Minh Hà, có thể bố trí U Minh Huyết Hải đại trận, huyết thủy trong đại trận không chỉ có thể ăn mòn nhục thân người, mà còn có thể làm tổn

thương nguyên thần.

Nhưng đối với những át chủ bài trong tay Minh Hà, Đế Tuấn và Thái Nhất không hề lo lắng, trong lòng không có một chút sợ hãi nào, bởi vì họ là Kim Ô hóa hình, con cưng của Thái Dương Tinh.

Hiện tại, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận được luyện chế, càng có thể tiếp dẫn Thái Dương Chân Hỏa vô cùng vô tận trên Thái Dương Tinh.

Là thần hỏa đỉnh tiêm của Hồng Hoang, Thái Dương Chân Hỏa chưa bao giờ gặp đối thủ có thể sánh bằng.

Giống như hiện tại, nếu Minh Hà kiên quyết không giao ra hồ lô của Hồng Vân, vậy Đế Tuấn chỉ có thể dẫn Thái Dương chi hỏa, thiêu rụi cả U Minh Huyết Hải rộng lớn.

Nhưng nếu thực sự làm vậy, đồng nghĩa với việc quan hệ giữa họ và Minh Hà thực sự trở thành không chết không thôi, đắc tội với một đại thần thông giả như vậy, tuyệt đối không phải ý muốn của Đế Tuấn, vì vậy nếu có thể dùng lời nói khuyên Minh Hà thay đổi ý định, thì tốt hơn.

Phải nói rằng, ý nghĩ của Đế Tuấn quả thực rất hay, nhưng tính cách của mỗi một đại thần thông giả trong Hồng Hoang đều vô cùng cố chấp, đều cảm thấy mình không thua kém ai, nhưng sao có thể hiểu được trời cao còn có trời cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Hành động tiếp theo của Minh Hà, thực sự khiến Đế Tuấn hoàn toàn nổi giận.

“Đế Tuấn, ngươi tính toán hay thật, nhưng đừng tưởng Minh Hà Lão Tổ ta dễ lừa như vậy, sẽ tin vào lời ngon tiếng ngọt của ngươi!” “Thật sự coi ta là trẻ con ba tuổi sao, cả Hồng Hoang ai mà không biết phẩm hạnh của Đế Tuấn.

Hồ lô của Hồng Vân đúng là đang ở trong tay ta, muốn thì cứ cướp thẳng đi, cần gì phải nhiều lời vô ích, lấy cớ đòi lại công bằng cho Côn Bằng, thật nực cười." Minh Hà Lão Tổ một vẻ mặt lạnh lùng mỉa mai Đế Tuấn, không chút nể tình.

Đế Tuấn tuy là một kiêu hùng, nhưng tuyệt đối không phải là một minh quân, lòng dạ hẹp hòi, đã định sẵn không thể thành đại nghiệp, lại còn dẫn dắt Yêu tộc xâm chiếm, xưng bá Hồng Hoang.

Liệu có qua được ải Vu tộc hay không, chỉ cần nhìn vào đại kiếp thượng cổ, Long Hán đại kiếp là có thể thấy, tam tộc đều muốn xưng bá Hồng Hoang, nhưng cuối cùng đều rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương, thực lực toàn tộc thập bất tồn nhất, từ đó rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Đằng sau tam tộc đại kiếp, có bàn tay đen đáng sợ, cao thủ ngang hàng với Đạo Tổ.

Nếu là như vậy, nước ở Hồng Hoang sâu không lường được, e rằng đằng sau đại kiếp lần này, cũng có bàn tay đen đang thúc đẩy.

Chương 200

Những chuyện này, trong lòng Minh Hà rõ hơn ai hết, nhưng y chưa bao giờ nói với người ngoài.

Mục tiêu ngắn hạn hiện tại là phải tạo ra chủng tộc của mình, A Tu La tộc, nâng cao thực lực, nhân cơ hội thoát khỏi vòng xoáy vô tận.

Nhưng không ngờ lại bị chuyện của Đế Tuấn làm phiền, trong lòng thực sự tức giận, vì vậy đối mặt với sự giả nhân giả nghĩa của Đế Tuấn, Minh Hà không khách khí vạch trần.

Nhưng, hậu quả của việc làm đó là khiến lửa giận của Đế Tuấn và Thái Nhất hoàn toàn bùng nổ.

Lúc này, Đế Tuấn nhìn Minh Hà một vẻ mặt khinh thường, mỉa mai, trong lòng không thể nhịn được nữa, trực tiếp gọi Thái Nhất bên cạnh: "Thái Nhất, động thủ!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất lập tức bước lên một bước, Đông Hoàng Chung trong tay hung hăng gõ mạnh.

Trong nháy mắt, cả U Minh Huyết Hải rung động, từng vòng sóng gợn lan ra, tấn công về phía Minh Hà.

Thấy vậy, Minh Hà mặt mày bình tĩnh, không hề hoảng sợ, không phải chỉ là Đông Hoàng Thái Nhất sao, lần này nhân cơ hội lĩnh giáo cao chiêu.

Ngay lập tức, Minh Hà khẽ vẫy tay, Nghiệp Hỏa Hồng Liên lập tức xuất hiện, bao bọc lấy Minh Hà, cánh hoa sen khẽ rung động, trong nháy mắt đã tiêu tan tiếng chuông.

"Thái Nhất, lôi bản lĩnh thật của ngươi ra đi, chỉ dựa vào mỗi Đông Hoàng Chung của ngươi, không thắng nổi ta đâu!" Minh Hà hét

lớn với Thái Nhất, đồng thời, bạn sinh Tiên Thiên Linh Bảo Nguyên Đồ, A Tỳ lập tức xuất hiện trong tay.

Song kiếm bay ngang trời, trong nháy mắt đã chém về phía Thái Nhất, sát khí vô tận trong U Minh Huyết Hải bị linh bảo của Minh Hà kéo theo, như thủy triều cuồng nộ cuốn về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Nguyên Đồ, A Tỳ, là bạn sinh của Minh Hà Lão Tổ, là kiếm sát lục thuần túy nhất, uy năng gần như ngang ngửa với Thí Thần Thương, chỉ là không có công hiệu có thể làm tổn thương nguyên thần, bỏ qua phòng ngự của Thí Thần Thương mà thôi.

Ở một nơi khác, Minh Hà sử dụng hai thanh linh bảo Nguyên Đồ, A Tỳ, dị tượng sát lục vô biên bao trùm cả U Minh Huyết Hải.

Đông Hoàng Thái Nhất, do bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức bị sát khí khổng lồ cuốn đi, mất đi tâm thần.

Trong khoảnh khắc đó, y dường như nhìn thấy cảnh mình bị hai thanh kiếm sát lục đáng sợ chém giết.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, vào lúc đó, kinh nghiệm chiến trường dày dặn của Thái Nhất lập tức phát huy tác dụng.

Trong lúc nguy cấp, Đông Hoàng Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất lập tức phóng to gấp mấy chục lần, bao bọc cả người y bên trong, sau đó, Thái Nhất lập tức đóng lại nhĩ thức của mình.

Kiếm sát lục do sát khí vô tận ngưng tụ điên cuồng va chạm vào thân chuông của Hỗn Độn Chung, từng tiếng vang trầm đục đặc trưng của chuông vang lên, thanh thế to lớn, hoàn toàn thu hút sự chú ý của chúng sinh Hồng Hoang.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, hiện tại ở Hồng Hoang, gần như không ai không biết Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất là vật gì.

Lúc này nhìn từng tiếng chuông đáng sợ truyền đến từ phía U Minh Huyết Hải, mọi người trong lòng đều rõ, ở phương hướng U Minh Huyết Hải đã xảy ra một trận đại chiến.

Trong chúng sinh Hồng Hoang, mỗi chủng tộc, mỗi sinh linh đều có cách sống riêng, có người rất quan tâm đến xu thế hiện tại của Hồng Hoang, có người lại chỉ liếc nhìn một cái, rồi thu lại ánh mắt, tiếp tục bận rộn với công việc của mình. ...

Kiếm khí sát lục do Nguyên Đồ, A Tỳ tạo thành, chém thẳng vào thân chuông của Đông Hoàng Chung, trong chớp mắt, công kích do hai kiện linh bảo phát ra không ngừng giằng co.

Nhưng cuối cùng, với tư cách là Tiên Thiên Chí Bảo, Đông Hoàng Chung vẫn nhỉnh hơn một bậc.

Kiếm khí do Nguyên Đồ, A Tỳ phát ra chung quy chỉ là bèo không rễ, huống hồ cả hai chênh nhau một đẳng cấp, nên có kết quả như vậy cũng là bình thường.

Về điều này, trong lòng Minh Hà rất rõ, nên nhìn thấy cảnh này, trên mặt không có bất kỳ thay đổi nào.

Ngược lại, tình hình bên Thái Nhất không tốt lắm.

Tuy trong lúc nguy cơ cuối cùng, y đã trốn vào trong Đông Hoàng Chung, hoàn toàn cách ly ảnh hưởng của sát khí vô tận bên ngoài.

Nhưng kiếm khí do sát khí vô cùng ngưng luyện thành, giống như vạn kiếm quy tông, không ngừng chém vào thân chuông của Đông Hoàng Chung, tạo ra lực phản chấn mạnh mẽ, khiến Đông Hoàng Thái Nhất bây giờ đầu óc choáng váng.

Rốt cuộc phẩm cấp của Tiên Thiên Chí Bảo quá cao, Thái Nhất hiện vẫn chưa thể hoàn toàn điều khiển, lại thêm Yêu tộc so với Vu tộc, không quá thích hợp luyện thể.

Tuy tố chất tiên thiên của cơ thể tương đối cao, nhưng vẫn còn khoảng cách không nhỏ để có thể điều khiển Hỗn Độn Chung mà không bị ảnh hưởng.

Nhưng, đó cũng là điều bất đắc dĩ, Yêu tộc so với Vu tộc, về mặt thân thể hoàn toàn không chiếm ưu thế.

Vu tộc và Yêu tộc cùng cảnh giới so sánh, người thắng vĩnh viễn là Vu tộc.

Nếu không phải Yêu tộc về số lượng đông hơn Vu tộc mấy lần, e rằng tình hình hiện tại cũng khó duy trì được.

Lúc này, trong U Minh Huyết Hải, Đế Tuấn nhìn Đông Hoàng Thái Nhất đang rơi vào thế yếu, lông mày nhíu chặt, ngay lập tức không nói hai lời, cũng bước ra một bước.

"Minh Hà đạo hữu, bần đạo cũng xin lĩnh giáo cao chiêu của ngài." Đế Tuấn hét lớn, sau đó mang theo một thân Thái Dương Chân Hỏa mạnh mẽ, lao về phía Minh Hà.

"Ha ha ha, Đế Tuấn, Thái Nhất, hai huynh đệ các ngươi cuối cùng cũng đã liên thủ rồi.

Cũng tốt, để Minh Hà ta lĩnh giáo cao chiêu." Minh Hà cười lớn, Nguyên Đồ, A Tỳ trong hai tay tỏa ra sát khí mạnh mẽ, cảm giác vô cùng sắc bén tỏa ra từ trên đó.

Tục ngữ có câu, ra trận cha con, đánh hổ anh em.

Chương 201

Khi Đế Tuấn và Thái Nhất liên thủ, tuyệt đối có thể phát huy ra uy lực 1+1>2.

Hai người từ khi sinh ra ở Thái Dương Tinh, là hai con Kim Ô duy nhất giữa trời đất, tâm linh sớm đã có sự ăn ý, lúc này rõ ràng có thể thấy, sau khi hai người liên thủ, khí thế so với trước cũng đã khác hẳn.

Thái Dương Chân Hỏa tỏa ra từ người họ, đi đến đâu, bất luận là sát khí hay kiếm khí, đều hóa thành hư vô, huyết thủy trong U Minh Huyết Hải vô tận, cũng bị nhiệt độ đáng sợ này làm bốc hơi đi một tầng.

Cũng có thể là do cơ duyên, Hỏa khắc Mộc, Mộc khắc Kim.

Đại trận siêu cấp Thổ Mộc do Trấn Nguyên Tử bố trí, lúc này bị Thái Dương Chân Hỏa vô tận tỏa ra từ người hai người Đế Tuấn, Thái Nhất thiêu rụi một góc.

Ngay khi đại trận thiếu một góc, lúc nhanh lúc chậm, chỉ thấy Côn Bằng nhanh chóng thu nhỏ thân thể, biến thành một con chim nhỏ, lập tức bay ra khỏi trận pháp.

Sau đó liền phù dao thẳng tiến chín vạn dặm, ngay khoảnh khắc bay ra khỏi trận pháp, y liền trực tiếp lướt qua cả U Minh Huyết Hải, bay về phía lão sào của mình ở Bắc Hải.

Toàn bộ quá trình diễn ra quá nhanh, mấy vị đại thần thông giả trong U Minh Huyết Hải còn chưa kịp phản ứng, Côn Bằng đã biến mất không thấy.

Nhưng, Côn Bằng tuy đã đi, nhưng lại để lại bốn người đang

trong tình thế vô cùng khó xử ở U Minh Huyết Hải.

Lúc này Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng đã dừng tay, cảnh giác nhìn Trấn Nguyên Tử, rốt cuộc, bạn tốt của y, Hồng Vân, đã bị ám sát đến chết.

Trấn Nguyên Tử là bạn tốt của Hồng Vân, tình cảm giữa hai người, gần như cả Hồng Hoang không ai không biết, vì vậy hiện tại Đế Tuấn và Thái Nhất rất lo lắng Trấn Nguyên Tử sẽ ra tay vào lúc này.

Bởi vì hiện tại cục diện đang rất khó xử, nếu Trấn Nguyên Tử muốn ra tay, vậy thế tất sẽ liên thủ với Minh Hà.

Như vậy, đối mặt với hai vị đại thần thông giả, tuy đang ở trong tình huống 2 chọi 2, nhưng phe họ muốn giành chiến thắng, e rằng sẽ khó càng thêm khó.

Một mình Minh Hà đã khó đối phó, thêm một Trấn Nguyên Tử nữa, họ cảm thấy sẽ rất khó giải quyết.

Là chủ nhân của U Minh Huyết Hải, Minh Hà dường như cũng biết đạo lý trong đó, nên vẻ mặt vốn khát máu bỗng nhiên trở nên bình tĩnh lại.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, không bằng hai người chúng ta liên thủ thì sao?" Minh Hà thăm dò.

Đối với Trấn Nguyên Tử, Minh Hà không ghét cũng không thích, chỉ là cả hai đều là khách mời trong Tử Tiêu Cung, giữa họ tự nhiên có chút giao tình.

Danh tiếng của Trấn Nguyên Tử trên đại địa Hồng Hoang rất tốt, nếu có thể, Minh Hà cũng không muốn đối địch với y.

Rốt cuộc, chỉ riêng kiện tiên thiên phòng ngự chí bảo, Địa Thư, trong tay Trấn Nguyên Tử đã đủ khiến tất cả những ai đối đầu với y

phải đau đầu.

"Không biết ý đạo hữu thế nào?" Đối với yêu cầu của Minh Hà, Trấn Nguyên Tử không mở miệng nói gì, cũng không đồng ý cũng không phản đối, chỉ một vẻ mặt bình tĩnh nhìn ba người Minh Hà, Đế Tuấn, Thái Nhất.

Thấy Trấn Nguyên Tử không có hành động, Minh Hà lại hỏi.

Đáng tiếc là Trấn Nguyên Tử vẫn không có cách nào, chỉ đành đứng sững giữa hư không, mày hơi nhíu lại, phảng phất như đang suy tính lợi hại trong đó.

Thấy lời nói thông thường không thể lay động được Trấn Nguyên Tử, Minh Hà thầm hét lớn trong lòng: "Liều mạng!" "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, chỉ cần ngài đồng ý liên thủ với Minh Hà ta, ta có thể thề với thiên đạo, Hồng Hồ Lô của Hồng Vân đạo hữu, bần đạo có thể giao lại nguyên vẹn, còn đạo Hồng Mông Tử Khí kia, bần đạo cũng sẽ không tham lam một phân một hào!" Để kéo Trấn Nguyên Tử hoàn toàn về phe mình, Minh Hà cũng đã liều mạng.

Vì y thực sự không hiểu trong lòng Trấn Nguyên Tử rốt cuộc có suy tính gì, và cũng để ngăn chặn khả năng Trấn Nguyên Tử liên thủ với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Mặc dù khả năng hai bên liên thủ là không thể xảy ra, nhưng để phòng ngừa bất trắc, Minh Hà đã cược lớn, ngay cả Hồng Mông Tử Khí, thứ đại đạo chi cơ vô thượng có thể giúp thành Thánh nhân quả vị, y cũng từ bỏ.

Đương nhiên, nếu nói Minh Hà không có chút ý nghĩ nào với bảo vật bực này thì đó là điều không thể.

Nhưng ưu điểm lớn nhất của y là có thể nhận thức rõ bản thân.

Với thực lực hiện tại ở Hồng Hoang, nếu đoạt được một luồng

Hồng Mông Tử Khí, y tuyệt đối không có năng lực giữ được nó.

Trước hết, đám thủ lĩnh Yêu tộc đứng bên kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Sau khi Minh Hà chứng kiến Nữ Oa tạo nhân thành Thánh, trong cõi u minh y cũng đã lĩnh ngộ được một tia cơ duyên chứng đạo thuộc về mình, đây cũng là nguyên nhân chính khiến y từ bỏ Hồng Mông Tử Khí. … Quả nhiên, sau khi Minh Hà đưa ra điều kiện hy sinh lớn đến vậy, thần sắc Trấn Nguyên Tử cuối cùng cũng động lòng, bất giác gật gật đầu, định bụng sẽ đáp ứng.

Thế nhưng, đúng lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất thấy tình thế như vậy, sắc mặt đại biến, trong lòng không chút do dự, lập tức ra tay với Minh Hà.

Ầm!

Chỉ thấy hai người hóa thành bản thể Kim Ô, toàn thân bùng cháy Thái Dương Chân Hỏa vô tận!

Là sinh linh được sinh ra từ mắt trái của Bàn Cổ trên Thái Dương Tinh, thiên phú thần thông bẩm sinh của chúng chính là ngọn lửa vĩnh viễn không tắt, thần hỏa đệ nhất Hồng Hoang, Thái Dương Chân Hỏa.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ U Minh Huyết Hải bị nhiệt độ kinh khủng này thiêu đốt, bề mặt Huyết Hải hạ xuống một tầng lớn với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thấy tình cảnh như vậy, Minh Hà trong lòng tức giận ngút trời, phải biết đó đều là bản nguyên của cả U Minh Huyết Hải, vậy mà lại bị hai con súc sinh này thiêu đốt như thế.

Thủ lĩnh Yêu tộc đường đường, Yêu Đế Đế Tuấn và Yêu Hoàng Thái Nhất lừng danh Hồng Hoang, trong miệng Minh Hà lại biến thành súc sinh lông vũ, thật có chút nực cười.

Chương 202

“Nhị đệ, không cần cố kỵ, trực tiếp ra tay!” Đế Tuấn hét lớn, nói với Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh.

Hai huynh đệ tâm linh tương thông, dù không cần nói, chỉ một ánh mắt, Đông Hoàng Thái Nhất cũng biết huynh trưởng nhà mình đang nghĩ gì!

Cho nên ngay lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều toàn lực ra tay, chỉ thấy hai người biến hóa thành thân thể Kim Ô, lập tức nhắm mắt lại, bắt đầu dùng ý thức sâu nhất để kêu gọi mẫu tinh – Thái Dương Tinh.

Trong chớp mắt, Thái Dương Chân Hỏa vô tận từ trên Thái Dương Tinh hừng hực bốc cháy, cả Hồng Hoang trong phút chốc trở nên sáng rực vô cùng.

Vô số Thái Dương Chân Hỏa tạo thành một dòng lũ màu đỏ, trực tiếp từ trong Thái Dương Tinh, phá vỡ đại địa Hồng Hoang, xé toạc U Minh Huyết Hải!

Dòng lũ chân hỏa do Thái Dương Chân Hỏa vô tận tạo thành lập tức bùng nổ trong toàn bộ U Minh Huyết Hải.

Từ xưa ngũ hành tương sinh tương khắc, thủy khắc hỏa, nhưng hỏa ở một mức độ nhất định cũng sẽ khắc chế thủy.

Đương nhiên, tiền đề là thực lực hai bên chênh lệch một trời một vực!

Mà bây giờ, chẳng phải là cục diện như vậy sao!

Thái Dương Chân Hỏa là thần hỏa đệ nhất toàn cõi Hồng Hoang, mang sức mạnh bá đạo không gì sánh bằng, trong khi huyết hải trong

U Minh Huyết Hải của Minh Hà chỉ ẩn chứa một chút năng lượng mà thôi, hai thứ căn bản không thể so sánh!

Vì vậy, đối mặt với Thái Dương Chân Hỏa vô tận, huyết thủy trong U Minh Huyết Hải nhanh chóng bị nhiệt độ cao kinh khủng thiêu đốt thành hư vô.

Ngay cả chủ nhân của U Minh Huyết Hải là Minh Hà, bây giờ cũng bị Thái Dương Chân Hỏa vô tận bao phủ, khuôn mặt vốn đầy sát lục giờ đây tràn ngập thống khổ.

Y giãy giụa muốn thoát khỏi nơi bị Thái Dương Chân Hỏa bao trùm, cũng chính là U Minh Huyết Hải, nhưng ai ngờ Thái Nhất đã sớm dùng Hỗn Độn Chung phong tỏa toàn bộ hư không của U Minh Huyết Hải.

Nhìn Minh Hà bị Thái Dương Chân Hỏa vô tận bao vây, đồng tử của Trấn Nguyên Tử ở bên cạnh co rút lại, tam hoa trên đỉnh đầu dâng trào.

Nhớ lại lời hứa của Minh Hà lúc trước, ông bất giác muốn ra tay cứu giúp.

Nhưng đúng lúc này, Trấn Nguyên Tử lại phát hiện, Yêu Đế Đế Tuấn và Yêu Hoàng Thái Nhất vậy mà lại dồn sự chú ý lên người mình.

Trong chớp mắt, Trấn Nguyên Tử đã hiểu ra.

Bước chân vừa định bước ra bất giác thu lại.

"Cứ xem thử gã Minh Hà này làm sao khắc phục được Thái Dương Chi Hỏa hung hãn này đã, là một đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang, chắc chắn y có cách riêng của mình." Trấn Nguyên Tử thầm nghĩ.

Dù sao, Thái Dương Chân Hỏa tuy lợi hại, nhưng với các đại thần

thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang, muốn giải quyết cũng không phải chuyện khó.

Nhưng Minh Hà lúc này lại tỏ ra bộ dạng như vậy, sự việc quả thực kỳ quái, e rằng gã này đang ngấm ngầm mưu đồ điều gì đó.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Minh Hà vẫn không thể thoát khỏi sự phong tỏa của Thái Dương Chân Hỏa.

Dần dần, ngọn lửa càng cháy càng vượng, tiếng kêu của Minh Hà càng lúc càng thảm thiết.

Cuối cùng, âm thanh hoàn toàn biến mất.

Minh Hà, đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang, dường như đã vẫn lạc.

Thấy tình huống như vậy, Trấn Nguyên Tử nhíu mày, còn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo lý mà nói, Minh Hà không thể nào chỉ có chút thực lực này được.

Là đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang, mỗi người đều có những lá bài tẩy của riêng mình.

Minh Hà chiếm cứ cả một U Minh Huyết Hải, không thể nào chỉ có chút thực lực đó.

Hơn nữa, nếu gã này đã chết, vậy linh bảo của y, Nguyên Đồ, A Tỳ và Nghiệp Hỏa Hồng Liên đâu, sao không thấy tung tích?

Càng nghĩ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất càng cảm thấy không ổn, gã Minh Hà này tuyệt đối chưa chết.

Nhưng toàn bộ U Minh Huyết Hải đều không còn khí tức của y.

Rốt cuộc là chuyện gì, Đế Tuấn và Thái Nhất đều không biết, nhưng cả hai đều rõ, gã Minh Hà này chắc chắn chưa chết.

Lẽ nào gã này giả chết, biết một mình không địch lại hai người họ liên thủ, nên cố ý trốn đi?

Trong khoảnh khắc đó, cả thiên địa dường như tĩnh lặng.

Vô số tu sĩ và đại thần thông giả đều đang quan sát trận chiến thu hút sự chú ý này, nhưng kết cục lại như vậy, thực sự khiến người ta có chút kinh ngạc.

Một trận chiến được chú ý như vậy, lại kết thúc theo cách này.

Ngay cả Tam Thanh, Nữ Oa, và hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng cũng một trận cạn lời.

Chương 203

Là một đại thần thông giả đỉnh tiêm đường đường, thực lực lại kém cỏi đến vậy, chỉ sau vài chiêu đơn giản đã bị huynh đệ Đế Tuấn và Thái Nhất liên thủ giết chết, thật có chút sỉ nhục danh hiệu đại thần thông giả.

Chúng sinh lúc này lại vô cùng chấn kinh, trong khoảnh khắc đó, họ đều cảm thấy một lượng kiếp mới đang bắt đầu bùng nổ với tốc độ nhanh hơn.

Đầu tiên là hảo hữu của Trấn Nguyên Tử, cũng là khách trong Tử Tiêu Cung, Hồng Vân, bị Yêu Đế Đế Tuấn dẫn theo huynh đệ và một đám cao thủ Thiên đình ép đến tự bạo thân vong.

Sau đó lại đến Minh Hà, vậy mà lại bị tiêu diệt ngay tại đạo trường U Minh Huyết Hải của mình, thật sự còn thảm hơn người trước.

Hai vị đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang liên tiếp vẫn lạc, nguyên nhân trực tiếp đều do Yêu tộc Thiên đình gây ra, khiến cho tu sĩ toàn cõi Hồng Hoang càng thêm kính sợ thế lực Yêu tộc.

Từng người từng người đều trốn trong động phủ của mình, không dám bước ra nửa bước.

Sợ nhất là chọc giận thế lực Yêu tộc, cũng tức là Thiên đình.

Số lượng Yêu tộc thật sự quá đông, nhiều tu sĩ một khi gây ra tranh chấp, sẽ dẫn tới sự vây công của toàn bộ thế lực Yêu tộc, kết cục sẽ là tổn lạc.

Ở một nơi khác, lúc này tại U Minh Huyết Hải, Trấn Nguyên Tử có chút cảm thán cho số phận của Minh Hà.

Có lẽ trong lòng ông cũng cho rằng, cái chết của Minh Hà đạo hữu, có lẽ cũng có một chút liên quan đến mình.

Nhưng, điều khiến ông cảm động là, Minh Hà đạo hữu vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết, vậy mà lại ném Hồng Hồ Lô của hảo hữu Hồng Vân vào tay ông, khiến ông thực sự có chút cảm động.

"Minh Hà đạo hữu, việc này bần đạo phải cảm tạ ngươi, cũng may nhờ ngươi giúp đỡ, hảo hữu của ta, Hồng Vân Lão Tổ mới có thể lưu lại món di vật cuối cùng này." "Đáng tiếc, nếu không phải trong lòng Trấn Nguyên Tử có chút do dự, nếu sớm liên thủ cùng đạo hữu, có lẽ kết cục đã không như vậy." Trấn Nguyên Tử lộ vẻ bi thương.

Ngay khi nhận được Hồng Hồ Lô, Trấn Nguyên Tử liền mở nắp bình hồ lô, phô bày bên trong cho Đế Tuấn và Thái Nhất xem.

Đế Tuấn và Thái Nhất thấy vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, liếc nhìn nhau một cái, rồi cũng không còn chút do dự nào nữa.

Nguyên thần tản ra, cẩn thận tra xét bên trong Hồng Hồ Lô.

Một canh giờ, hai canh giờ… một ngày.

Suốt hai mươi bốn giờ đồng hồ, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người tìm đi tìm lại trong không gian bên trong hồ lô, trước trước sau sau không nhớ rõ đã bao nhiêu lần, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này, Đế Tuấn cũng chợt nhớ lại lời nói của Hồng Quân Lão Tổ trong Tử Tiêu Cung.

"Tử khí có linh, tự nhiên sẽ tìm người hữu duyên." Trước kia, Hồng Vân là người hữu duyên đó, có thể là vì trên người Hồng Vân có khả năng chứng đạo thành Thánh.

Nhưng hiện tại Hồng Vân đã vẫn lạc, thần hồn vỡ nát, khả năng đó cũng không còn nữa.

Cho nên Hồng Mông Tử Khí, sau khi nguyên thần Hồng Vân vỡ nát, liền triệt để rời đi.

Nghĩ như vậy, Đế Tuấn liền hoàn toàn hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, hiểu rõ ngọn nguồn trong đó.

Nhưng chính vì vậy, y mới cảm thấy vô cùng uất ức.

Trước trước sau sau bận rộn nhiều như vậy, có thể nói là vô cùng vất vả, cả Yêu tộc thậm chí vì chuyện này mà cũng tổn thất nặng nề, vậy mà lại nhận được kết quả như thế này, đúng là công dã tràng xe cát.

Không những không được gì, ngược lại còn giết chết hai vị đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang, triệt để đắc tội với Trấn Nguyên Tử và Minh Hà.

Giờ phút này y có thể vô cùng chắc chắn, gã Minh Hà âm hiểm kia chưa chết.

Nếu hôm nay không triệt để tiêu diệt Minh Hà, diệt cỏ tận gốc, không chừng sau này sẽ mang lại tai họa cực lớn cho Yêu tộc.

Dù sao, một đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang lúc nào cũng lẩn trốn trong bóng tối, mối đe dọa trong đó căn bản không thể tưởng tượng được.

Là một kẻ kiêu hùng, vào thời khắc này, Đế Tuấn vậy mà lại điên cuồng, nảy sinh ý định thiêu rụi toàn bộ U Minh Huyết Hải.

Nhưng ngay khi ý nghĩ đó nảy sinh, dưới sự gia trì của khí vận chi lực và công đức khổng lồ trên người y, một luồng hắc khí trong lòng lặng lẽ tan biến.

Trong chớp mắt, Đế Tuấn hoàn toàn tỉnh táo lại, trong đầu nảy sinh một cảm giác sợ hãi, cả lưng đều ướt đẫm, toàn thân không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Trạng thái vừa rồi thật quá nguy hiểm, nếu thật sự thực thi ý nghĩ trong đầu vừa rồi, vậy thì toàn bộ Yêu tộc sẽ bị nghiệp lực vô cùng xâm nhiễm, lúc đó khí vận chi lực tuyệt đối sẽ giảm mạnh.

Thật sự đến lúc đó, sẽ là ác mộng của cả Yêu tộc.

U Minh Huyết Hải, vùng biển máu này gánh vác những tác động tiêu cực của toàn cõi Hồng Hoang.

Sát khí, oán khí ở đây nhiều như linh khí trong Hồng Hoang, đâu đâu cũng có.

Những cuộc chém giết, tranh đấu diễn ra hằng ngày trên khắp đại lục Hồng Hoang, cuối cùng đều sẽ trôi về U Minh Huyết Hải để xử lý.

Vùng biển máu tràn ngập cảm xúc tiêu cực vô tận này, căn bản không phải là nơi người thường có thể ở được.

Cũng chỉ có sinh linh như Minh Hà được sinh ra từ U Minh Huyết Hải mới có thể sinh tồn ở nơi này.

Chương 204

Có thể nói không chút khách khí rằng, U Minh Huyết Hải chính là bãi rác của cả Hồng Hoang, là nơi dùng để xử lý rác thải.

Thi thể người chết, máu chảy, tàn hồn sắp tiêu vong, oán khí sinh ra từ những cái chết bất ngờ, cùng với sát khí, oán khí vô tận, và cả một số thi thể của ba ngàn Ma Thần đã chết, hiện tại đều nằm sâu trong U Minh Huyết Hải.

Có thể nói, U Minh Huyết Hải là một nơi âm dương hòa hợp.

Một mặt, toàn bộ U Minh Huyết Hải tràn ngập nghiệp lực vô tận, là nơi tập trung của toàn bộ cảm xúc tiêu cực.

Mặt khác, cũng chính vì vậy, toàn bộ U Minh Huyết Hải lại có công đức to lớn đối với Hồng Hoang, loại công đức này đã có từ khi Hồng Hoang khai thiên lập địa.

Nếu không phải vậy, trong U Minh Huyết Hải này, làm sao có thể thai nghén ra Nguyên Đồ, A Tỳ, hai thanh kiếm thuần túy của sát đạo tương sinh, cùng với Nghiệp Hỏa Hồng Liên, món Cực phẩm Tiên thiên linh bảo có công hiệu phòng ngự vô thượng.

Lại còn có Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, bảo vật có thể bảo vệ nguyên thần.

Từng món bảo vật đều chứng tỏ U Minh Huyết Hải không hề đơn giản như trong tưởng tượng… Thái Nhất bên cạnh và Trấn Nguyên Tử ở không xa lúc này đều không phát hiện ra sự khác thường của Đế Tuấn, cứ ngỡ y đang trầm tư nên cũng không nói nhiều.

Nếu họ biết được, chắc chắn sẽ cảm thấy Đế Tuấn là một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

Chỉ từ điểm này mà xét, Đế Tuấn tuyệt đối là một kiêu hùng không thể tranh cãi.

Suy nghĩ của y gần như luôn ở bên bờ vực của sự cực đoan, sắp rơi xuống vực sâu, nhưng lại có một tia sức mạnh cuối cùng bảo vệ y khỏi việc rơi xuống.

Tính tình y khá cực đoan.

Tuy việc hình thành tính cách này có quan hệ lớn với bản thân, nhưng cũng có liên quan lớn đến việc y thân ở ngôi cao, gánh vác trọng trách của cả Yêu tộc!

Có thể nói, sự kiện "một ngày năm Thánh" ở Hồng Hoang đã giáng một đòn rất mạnh vào Đế Tuấn.

Nhưng khi biết được sự thật rằng không có Hồng Mông Tử Khí thì không thể thành Thánh, trong lòng y càng tuyệt vọng hơn, điều này chẳng khác nào chặn đứng con đường phía trước của chúng sinh Hồng Hoang.

Đương nhiên, không chỉ toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang, mà còn có Yêu tộc, Vu tộc, và một đám đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

Đối với một Đế Tuấn luôn tâm cao khí ngạo, đây tuyệt đối là một sự thật không thể chấp nhận, khó có thể tin được!

Nhưng nếu chỉ đơn giản như vậy thì cũng tốt, nhưng Đế Tuấn biết sự tình không hề đơn giản như thế.

Là một đế hoàng, một hoàng giả bẩm sinh, y không giống như đệ đệ của mình, Đông Hoàng Thái Nhất, ngây thơ, trong sáng như vậy, mặc dù tính tình có phần giống nhau, đều dễ dàng nổi giận.

Nhưng không thể tranh cãi rằng, đệ đệ của y, Đông Hoàng Thái Nhất, là một thiên tài chiến đấu tuyệt thế, lĩnh ngộ về chiến đấu ngay

cả Vu tộc bẩm sinh cũng không thể so bì.

Nhưng có những chuyện cũng không thể đánh đồng, Đông Hoàng Thái Nhất tuy đơn thuần, nhưng nhận định về một số việc thường có thể nói trúng tim đen!

So với đệ đệ, người ca ca này dường như trong phút chốc trở nên vô dụng, nhưng Đế Tuấn lại có thứ mà Đông Hoàng vĩnh viễn không có, đó là sự thấu hiểu lòng người.

Thân là Yêu Đế của Yêu tộc, e rằng cả Hồng Hoang không có ai hiểu lòng người hơn y.

Những năm ngồi trên bảo tọa Yêu Đế, Đế Tuấn đã thấy quen chúng sinh muôn vẻ, đã trải nghiệm được hồng trần trăm thái, đã nhận thức được mỗi người đều có tính cách của riêng mình!

Trong môi trường sống như vậy, sự thấu hiểu lòng người của Đế Tuấn đã sớm đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi!

Cũng chính vì vậy, trong lòng y mới vô cùng lo lắng.

Lo lắng vì điều gì, đáp án không cần nói cũng có thể đoán ra, đương nhiên là vì hoàn cảnh và tiền đồ của cả Yêu tộc!

Đồng thời, trong lòng Đế Tuấn còn có một nỗi sợ hãi không nói nên lời, một nỗi sợ hãi đối với Thánh nhân, đặc biệt là Tam Thanh!

Mặc dù cùng là khách trong Tử Tiêu Cung với Tam Thanh, nhưng giữa mấy người họ không có giao tiếp gì, gần như không khác gì người xa lạ!

Nhưng trong lòng Đế Tuấn có một loại trực giác, mấy vị Thánh nhân này sẽ không yên tĩnh ở trong Côn Luân Sơn, cũng tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn phong vân Hồng Hoang biến ảo, tuyệt đối sẽ nhân cơ hội ra tay, châm ngòi mâu thuẫn giữa Vu Yêu hai tộc!

Bởi vì tâm tính của mấy vị Thánh nhân kia tuyệt đối không như vậy, họ không có lòng dung người, tuyệt đối sẽ không cho phép có sự tồn tại ở cấp độ siêu sức mạnh!

Hiện tại Vu tộc có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, sau khi mười hai Tổ Vu hợp thể, có thể triệu hoán ra hư ảnh của Bàn Cổ, cũng có chiến lực cấp Thánh nhân!

Còn Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, ba trăm sáu mươi lăm viên tinh thần, mỗi viên đều có lực công kích cấp Thánh nhân!

Cho nên, dù thế nào đi nữa, không phải Đế Tuấn tham lam Hồng Mông Tử Khí một trăm phần trăm, chỉ là cục thế Hồng Hoang đại lục hiện tại phức tạp, trên có Hồng Quân Lão Tổ, có sáu vị Đại Thánh nhân đè đầu, dưới lại có tử đối đầu là Vu tộc, thật sự khó giải quyết!

Nhưng tất cả cuối cùng lại kết thúc như vậy, trước trước sau sau vất vả như thế, cuối cùng lại chẳng được gì, trong lòng Đế Tuấn có một nỗi khó chịu không nói nên lời!

Trấn Nguyên Tử ở đối diện nhìn vẻ mặt của Đế Tuấn, biết gã này đang nghĩ gì, nhưng cũng không nói nhiều.

Với bộ mặt xấu xí như vậy, Trấn Nguyên Tử thực sự không muốn dây dưa thêm với y!

Còn về Hồng Mông Tử Khí của hảo hữu mình, ông đã sớm từ bỏ.

Chương 205

Dưới cục thế hỗn loạn như vậy, để tránh dính vào nhiều phiền phức hơn, ông chọn cách từ bỏ hoàn toàn.

Tuy đó là một món vô thượng chí bảo, nhưng chính vì món vô thượng chí bảo này, hảo hữu của ông, Hồng Vân, đã mất mạng oan uổng, ông không muốn tiếp tục có bất kỳ liên quan nào đến Hồng Mông Tử Khí nữa!

Dù sao, ông cũng không muốn vừa ra khỏi Ngũ Trang Quan đã bị thế lực Yêu tộc đánh lén!

Sau đó, sau khi cất Hồng Hồ Lô của Hồng Vân đi, Trấn Nguyên Tử nhìn U Minh Huyết Hải, bỗng cảm thấy một trận thương cảm.

"Đạo hữu à đạo hữu, đều là vì ta, mới hại ngươi bị người của Yêu tộc lấy mạng.

Yên tâm, trong những ngày sau này, bần đạo nhất định sẽ thường xuyên ghé qua U Minh Huyết Hải, sẽ thường xuyên tế điện ngươi!" Trấn Nguyên Tử nói với vẻ mặt bi thương!

Ai ngờ, ngay sau đó, một giọng nói cuồng phóng, hào sảng vang vọng khắp U Minh Huyết Hải.

"Trấn Nguyên Tử, Lão tổ ta quả nhiên không nhìn lầm người, quả nhiên như người Hồng Hoang nói, Trấn Nguyên Tử là người trọng tình trọng nghĩa!" "Nhưng mà, nếu muốn đến U Minh Huyết Hải của ta thắp hương thì thôi đi, vì bản tọa chưa chết!" Một giọng nói hùng vĩ vang vọng khắp U Minh Huyết Hải, nghe có vẻ rất quen thuộc!

Nghe tiếng động vang vọng bên tai, bộ dạng bi thương ban đầu của Trấn Nguyên Tử lại trong chốc lát biến thành một vẻ vui mừng!

Bởi vì, chủ nhân của giọng nói đó chính là chủ nhân của U Minh Huyết Hải, Minh Hà!

Hầu như ngay khi giọng nói của Minh Hà vang lên, toàn bộ U Minh Huyết Hải trong chốc lát xảy ra bạo động, trên không trung U Minh Huyết Hải bỗng nhiên xuất hiện những văn lộ trận pháp thần bí.

Chính là trận pháp đỉnh tiêm của Hồng Hoang, Huyết Hải Đại Trận.

Trận pháp ngay khi xuất hiện, đã bao trùm toàn bộ U Minh Huyết Hải vào trong.

Tại trung tâm Huyết Hải, một cảnh tượng vòi rồng hút nước được tạo ra!

Sát khí, oán khí vô tận, trong khoảnh khắc bị kéo vào trung tâm của vòi rồng nước, cả Huyết Hải dấy lên một cơn cuồng triều sát khí, oán khí vô tận!

Khi Huyết Hải xảy ra bạo động, người đầu tiên nhận ra chính là mấy vị Thánh nhân.

Sau khi nhận ra sự bạo động của Huyết Hải, họ liền biết là Minh Hà giở trò quỷ.

Gã này vậy mà không chết, mấy vị Thánh nhân bất giác cảm thấy hứng thú với Minh Hà.

Khi mọi người còn là đồng bối, trong ấn tượng của họ, Minh Hà luôn là một thanh niên, mặt không chút biểu cảm, chỉ có sự lãnh đạm vô tận, sau lưng đeo hai thanh bảo kiếm, cũng không thích nói chuyện, luôn một mình, bên cạnh cũng không có bạn bè!

Một tiểu tử như vậy, vậy mà lại khiến họ nảy sinh lòng hiếu kỳ!

Có thể che giấu được thiên cơ của Thánh nhân, cũng là một bản

lĩnh không tồi!

Minh Hà không biết rằng vì mình, các nhân vật cấp đại thần trong toàn cõi Hồng Hoang hiện giờ đều đang hướng ánh mắt về U Minh Huyết Hải, ngay cả sáu vị Thánh nhân cũng đối với y nảy sinh hứng thú vô cùng nồng hậu!

Lúc này, y chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng, còn nguyên nhân, cũng không phải vì may mắn không chết!

Trên thực tế, y quả thực đã chết, dưới ngọn lửa Thái Dương Chân Hỏa kinh khủng do Đế Tuấn và Thái Nhất liên thủ dẫn động, y đã bị thiêu thành tro bụi, không còn lại gì!

Nhưng chính vì thủ đoạn nghịch thiên kia, đã giúp y thành công phục sinh!

Ở một nơi khác, lúc này Diệp Tiêu đang âm thầm hộ tống Nhân tộc đến Thủ Dương Sơn, thấy động tĩnh ở U Minh Huyết Hải, cả người mắt sáng rực lên.

"Không hổ là Minh Hà, quả nhiên là bậc kinh tài diễm diễm!" "Có thể sáng tạo ra đại trận nghịch thiên như vậy!" Trong mắt Diệp Tiêu, Minh Hà hiện tại thật sự đã làm được như trong lịch sử, Huyết Hải bất diệt, Minh Hà bất tử!

Sau khi triệt để luyện hóa U Minh Huyết Hải, Minh Hà cuối cùng đã lĩnh ngộ ra Huyết Hải Đại Trận, sáng tạo ra bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, liên kết với bản thể.

Và dưới sự luyện hóa của một loại thần thông nào đó, toàn bộ U Minh Huyết Hải có thể không ngừng sinh ra Huyết Thần Tử!

Chỉ là bốn trăm tám mươi triệu là một con số cực hạn, thêm một cái cũng không thể tồn tại.

Nhưng chỉ cần một trong số đó bị tiêu hao hết, U Minh Huyết Hải

sẽ lập tức bổ sung!

Minh Hà đã dung hợp Huyết chi đại đạo và Phân thân đại đạo để hình thành một môn thần thông độc nhất thuộc về mình!

Mỗi một Huyết Thần Tử đều là phân thân của Minh Hà, chủ thể và phân thân có thể chia sẻ thông tin!

Bản thể vẫn lạc, Minh Hà cũng sẽ nhanh chóng trọng sinh trong một Huyết Thần Tử bất kỳ!

"《Huyết Thần Kinh》, môn công pháp thần thông do Minh Hà sáng tạo ra, bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử chính là tinh hoa trong đó, mỗi một cái đều có ý thức tự chủ, có thể tự mình tu luyện, lĩnh ngộ sinh ra cũng sẽ hồi báo về bản thể Minh Hà!" Hầu như giống hệt như trong lòng Diệp Tiêu, sáu vị Thánh nhân của Hồng Hoang cũng trong nháy mắt đã suy ra được sự khủng bố của môn thần thông này của Minh Hà!

Vẻ mặt ai nấy đều phong phú, vì môn thần thông này thật sự quá khủng bố, gần như giống với đặc tính của Thánh nhân ký thác vào thiên đạo.

Chỉ là thiên đạo bất diệt, Thánh nhân bất tử, còn Minh Hà lại là Huyết Hải bất diệt, Minh Hà bất tử!

Đương nhiên, chỉ cần triệt để hủy diệt U Minh Huyết Hải của Minh Hà, sau đó thiêu rụi hoàn toàn Huyết Thần Tử của y, trong tình huống đó, chỉ cần Minh Hà chết, thì sẽ triệt để vẫn lạc!

Chương 206

Nhưng, điều đó căn bản là không thể, trong cả thế giới Hồng Hoang này, có ai dám hủy hoại U Minh Huyết Hải, e rằng không một ai có gan đó!

Nếu thật sự làm như vậy, nghiệp lực sinh ra từ việc hủy diệt toàn bộ U Minh Huyết Hải đủ để khiến khí vận chi lực của một tồn tại cấp Thánh nhân hao hết sạch, thậm chí có khả năng rơi xuống khỏi quả vị Thánh nhân.

Cái giá khổng lồ như vậy, không có bất kỳ chủng tộc hay sinh linh nào có thể chịu đựng được.

Đương nhiên, trừ phi người đó muốn tìm chết, muốn rơi vào nơi vạn kiếp bất phục.

Mà không, nghiệp lực khủng bố như vậy, không chỉ đơn giản là vạn kiếp bất phục, mà sẽ họa đến con cháu đời sau và cả tộc quần.

Cả Hồng Hoang đều bị động tĩnh mà Minh Hà gây ra làm chấn động.

Minh Hà vốn đã không còn hơi thở, vậy mà lại sống lại, lẽ nào y có thủ đoạn phục sinh!

"Ai, chuyện gì vậy, Minh Hà Lão Tổ không phải đã bị Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn liên thủ chém giết rồi sao, sao giờ lại sống lại!" "Đúng vậy đó, cái chết của Minh Hà, chúng ta đã tận mắt chứng kiến, không thể nào là giả được!" "Theo tôi thấy, Minh Hà Lão Tổ không chừng là giả chết, không nhất định đã thật sự vẫn lạc!" "Cũng không phải là không có khả năng này, dù sao, Minh Hà Lão Tổ là đại thần thông giả đỉnh tiêm thực thụ, có thần thông như vậy cũng là chuyện bình thường!" … Sau một hồi thảo luận, mọi người đều

không biết rõ!

Nhưng không thể phủ nhận, vào thời khắc này, Minh Hà, cái tên này đã triệt để được chúng sinh Hồng Hoang biết đến!

Trên thực tế, môn thần thông này trong tay Minh Hà, khi y mới đạt thực lực Đại La Kim Tiên, vừa mới nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, đã triệt để luyện hóa toàn bộ U Minh Huyết Hải, và tự sáng tạo ra công pháp nghịch thiên như 《Huyết Thần Kinh》!

Huyết Thần Kinh, môn công pháp được sáng tạo ra không chỉ đại biểu cho lý niệm của Minh Hà được chứng thực, mà còn đại biểu cho tu vi và đạo đồ của Minh Hà chính thức hiển hiện!

Cái gọi là Huyết Hải bất diệt, Minh Hà bất tử, ý tưởng này khi Minh Hà ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, sau khi tu luyện thành công Huyết Thần Kinh do chính mình sáng tạo và lĩnh ngộ, đã xuất hiện!

Chỉ là có thể do vẫn luôn không gặp đối thủ mạnh, nên mặc dù trên lý thuyết đã chính thức tu luyện thành công, nhưng y vẫn không biết uy lực của nó ra sao.

Bây giờ, cảm giác trong lòng Minh Hà là vô cùng hài lòng!

Mặc dù bị hai gã ti tiện Đế Tuấn và Thái Nhất liên thủ giết chết, trong lòng quả thực khó coi, nhưng thần thông sớm đã tu luyện thành công, dưới sự trợ giúp của Đế Tuấn và Thái Nhất, đã được chứng thực thành công, Minh Hà cũng cảm thấy một mảnh khuyết thiếu nào đó trong lòng, vào thời khắc này đã được viên mãn!

Giờ phút này, y chỉ cảm thấy tâm linh của mình cuối cùng đã triệt để viên mãn.

Đồng thời, y cũng cuối cùng đã tìm được chấp niệm của mình là gì.

Một cảm giác phúc chí tâm linh xuất hiện!

Chỉ thấy Minh Hà hét lớn một tiếng.

"Trảm!" Trong đầu, nguyên thần Minh Hà màu huyết sắc lập tức hóa thành một thanh cự kiếm thông thiên, hướng về phía khối đại diện cho chấp niệm trong ý thức, chém xuống trong chớp mắt!

Trảm Tam Thi đại pháp, môn đại pháp vô thượng để chứng đạo thành Thánh này, chém đi tam thi, thực tế là đại diện cho tạp niệm, thiện niệm, ác niệm, chấp niệm.

Ba niệm này trong con đường tu đạo sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến bản thân!

Chém đi tam thi, cũng là chém đi tạp niệm của bản thân, khiến linh hồn trở nên thuần túy hơn, như vậy có thể tiện lợi hơn trong việc thể ngộ pháp tắc chi lực giữa trời đất!

Nói thẳng ra, đây là một con đường tu luyện thành đạo tương đối nhanh chóng, một lối tắt!

Đương nhiên, tuy là vậy, nhưng không thể không thừa nhận sự ưu việt của nó.

Chỉ cần chém đi tam thi, giống như tự dưng có thêm ba phân thân có chiến lực không chênh lệch bao nhiêu với bản thân.

Có chút giống với Nhất khí hóa Tam Thanh của Lão Tử.

Môn chứng đạo chi pháp này, khi thành Thánh cuối cùng, có thể dung hợp tam thi với bản thân, sẽ mạnh hơn phương pháp thành Thánh thông thường!

Nếu vậy, môn thần thông này quả thực mạnh mẽ, nghịch thiên.

Thực tế cũng đúng là như vậy, nhưng thần thông càng mạnh mẽ vô cùng, hạn chế và điều kiện của nó càng khiến người ta khó có thể chịu đựng!

Dưới sự chứng kiến của toàn cõi Hồng Hoang, Minh Hà không chỉ chết đi sống lại, mà còn thành công chém đi chấp niệm chi thi khó chém nhất trong tam thi.

Nhiều người trong lòng đều rõ, Minh Hà làm vậy, hoàn toàn là cố ý tát vào mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, giống như đang đích thân nói với họ rằng: Mặc dù các ngươi đã giết ta, nhưng dưới sự bảo đảm của lá bài tẩy mạnh mẽ, ta, Minh Hà Huyết Hải, không những không chết, mà tu vi còn tiến thêm một bước.

Giờ phút này, Minh Hà cũng giống như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đều là tồn tại ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhưng tu vi của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cao hơn Minh Hà một chút.

Dù sao, mấy nghìn năm trước, cũng là sau khi Đạo Tổ vừa hợp đạo, hai huynh đệ đã dựa vào lợi thế khí vận Yêu tộc để chém ra chấp niệm chi thân khó nhất.

Cho nên, đối mặt với Minh Hà lúc này, hai người tuy sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng đối với Minh Hà lại không hề để ý.

Chỉ một Minh Hà Chuẩn Thánh hậu kỳ mà thôi, dưới sự liên thủ của hai huynh đệ, e rằng ngoài Thánh nhân ra, không ai có thể chống đỡ được liên chiêu của họ.

Họ vô cùng tin tưởng, có thể giết Minh Hà lần đầu, thì có thể giết lần thứ hai.

Chương 207

Ở một nơi khác, sau khi Minh Hà chém đi chấp niệm chi thi của mình, liền trực tiếp đánh đoàn chấp niệm đó vào Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã chuẩn bị sẵn.

Trong chớp mắt, một đạo nhân mặc áo đỏ màu máu xuất hiện trước mắt Minh Hà.

"Kiến quá bản tôn." Đạo nhân hơi cúi đầu.

"Ha ha ha, chúng ta vốn là một thể, cần gì hành lễ." Minh Hà cười lớn, rõ ràng tâm trạng lúc này đang rất vui.

Nghe vậy, chấp niệm chi thân của Minh Hà mỉm cười, rồi trực tiếp nhập vào tam hoa của Minh Hà.

Sau đó, Minh Hà quay người nhìn về phía Đế Tuấn, cười ngạo nghễ, nói: "Lần này thật đa tạ Đế Tuấn bệ hạ, nếu không phải ngài thiêu hủy chân thân của ta, khiến thần thông của ta triệt để viên mãn, bần đạo cũng không thể chém đi chấp niệm chi thân!" "Cảm tạ bệ hạ chúc ta thành Chuẩn Thánh hậu kỳ, lần này thật sự phải cảm tạ bệ hạ một phen." Nghe vậy, sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều không tốt, một trận âm hiểm nói: "Hừ, vậy thì sao, bản đế đã có thể giết ngươi một lần, thì có thể giết vô số lần." "Thái Nhất, động thủ." Hai huynh đệ trong chớp mắt chuẩn bị ra tay, trong nháy mắt vô số Thái Dương Chân Hỏa bị hai người dẫn động, hình thành một dòng lũ chân hỏa, một lần nữa cuốn về phía Minh Hà.

Nhưng Minh Hà lúc này khí thế mười phần, thậm chí không hề né tránh, cứ đứng yên tại chỗ như vậy.

Ngay sau đó, Minh Hà lại một lần nữa bị thiêu hủy.

Thế nhưng, không lâu sau, tại một nơi nào đó trong U Minh Huyết Hải, thân ảnh của Minh Hà lại một lần nữa hiện ra.

"Đế Tuấn, đừng phí sức nữa, ngươi không làm gì được ta, ta cũng không làm gì được ngươi, không bằng nhanh chóng rút lui, kẻo để người khác thừa cơ." "《Huyết Thần Kinh》 mà bần đạo tu thành hiện tại, đã triệt để viên mãn, 480 triệu Huyết Thần Tử, mỗi một cái đều là phân thân của bần đạo, mỗi lần bị thiêu hủy, Huyết Thần Tử của bần đạo sẽ nhanh chóng mượn sức mạnh của U Minh Huyết Hải để trọng sinh." "Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất diệt." Nghe lời của Minh Hà, tính nóng nảy của Đế Tuấn lại tái phát, lập tức định tiếp tục dẫn động Thái Dương Chân Hỏa, diệt sát Minh Hà.

Nhưng đúng lúc này, Thái Nhất đột nhiên ra tay ngăn cản.

"Huynh trưởng, bình tĩnh một chút." "Những gì Minh Hà nói e rằng không phải giả." "Dù sao, trước đó chúng ta quả thực đã diệt sát gã hai lần, nhưng hiện tại y vẫn hoàn hảo không chút tổn hại." "E rằng thật sự giống như Minh Hà nói, Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất diệt." "Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta làm gì cũng chỉ là công cốc mà thôi." Thái Nhất bình tĩnh nói.

Nếu nói trong cả Hồng Hoang này, người có thể khuyên được Đế Tuấn, ngoài thê tử của y là Thiên Hậu Hi Hòa ra, e rằng chỉ có người huynh đệ ruột thịt này.

Nghe lời của Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn cũng bình tĩnh lại một chút, y cũng biết những gì Thái Nhất nói không sai, nhưng cái ngạo khí của một Thiên Đế Yêu tộc khiến y không muốn kết thúc với Minh Hà như vậy.

Hiện tại đã triệt để kết thù với chủ nhân U Minh Huyết Hải là Minh Hà, tục ngữ có câu, diệt cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc.

Đế Tuấn không muốn để lại cho Thiên đình một kẻ địch có sức uy hiếp cao như vậy, huống hồ lời nói giữa hai người đã sớm đạt đến mức không chết không thôi.

Chỉ cần Minh Hà một ngày chưa chết, trong lòng Đế Tuấn sẽ không thoải mái, ý niệm không thể triệt để viên mãn.

Ở một nơi khác, Minh Hà nghe cuộc nói chuyện của hai người, bỗng cười lớn một tiếng, sau đó lại lặn vào trong U Minh Huyết Hải, trực tiếp điều khiển toàn bộ Huyết Hải, dấy lên những con sóng máu khổng lồ cao vạn trượng.

Là U Minh Huyết Hải có thể hòa tan vô số thi thể, biến chúng thành huyết thủy, huyết thủy bên trong tự nhiên có đặc tính của pháp tắc ăn mòn.

Sóng lớn ngút trời, trực tiếp cuốn về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đập vào bản thể Kim Ô của hai người.

Trong chớp mắt, ngọn lửa vàng, cũng là Thái Dương Chân Hỏa đang bùng cháy trên người hai con Kim Ô, trong nháy mắt bị dập tắt hơn một nửa.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, hôm nay ta khuyên các ngươi nên sớm rút lui đi.

Chỉ cần thân ở trong U Minh Huyết Hải, bần đạo là tồn tại vô địch, các ngươi không làm gì được ta." "Sớm trở về Yêu tộc, quản lý Thiên đình của các ngươi đi." Minh Hà lúc này không chút khách khí mà trào phúng.

Đế Tuấn nghe vậy sắc mặt một trận tái mét, trực tiếp hét lớn một tiếng, nói với Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh: "Thái Nhất, chúng ta đi." "Minh Hà, nhân quả hôm nay tạm thời ghi nhớ, ngày tháng còn dài, sau này, ta nhất định sẽ dẫn Yêu tộc đến hội kiến U Minh Huyết

Hải.” Lời vừa dứt, Đế Tuấn liền dẫn theo Thái Nhất, sử dụng bản mệnh thần thông Kim Ô Hóa Hồng, bay về phía Thiên đình.

Nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng hiên ngang bay đi, sắc mặt Minh Hà âm trầm, nói: “Hừ, không biết điều, cả Thiên đình tuy cao thủ đông đảo, nhưng chỉ cần không có Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, cũng chỉ là một đám cát rời mà thôi.” “Ta ở U Minh Huyết Hải đợi, đến lúc đó sẽ xem Yêu tộc rốt cuộc có thủ đoạn gì?” Mặc dù miệng nói không để ý, nhưng trong lòng Minh Hà rất rõ, dù đã thành Chuẩn Thánh hậu kỳ, y vẫn không phải là đối thủ của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Để đảm bảo có thể tồn tại trong Vu Yêu lượng kiếp sắp tới, giảm thiểu nguy hiểm đến tính mạng, lúc này y có thể tìm một người đồng bạn có thực lực không tồi, nhưng lại đáng tin cậy.

Minh Hà âm thầm nghĩ.

Khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bay về Thiên đình, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Chỉ trong mười năm ngắn ngủi, đại lục Hồng Hoang đã xảy ra một loạt sự kiện lớn.

Đầu tiên là Nữ Oa tạo nhân thành Thánh, thu hút sự chú ý của sinh linh toàn cõi Hồng Hoang, dẫn dắt cả thời đại Hồng Hoang tiến về phía trước!

Sau đó lại dấy lên tình trạng một ngày năm Thánh, từ đó mở ra thời đại Thánh nhân!

Sau thời đại Thánh nhân, tiến độ của Vu Yêu lượng kiếp cũng nhanh hơn, toàn bộ đại lục Hồng Hoang đều bị bao phủ trong phạm vi của lượng kiếp chi khí, khiến cho sinh linh toàn cõi Hồng Hoang không có cách nào tĩnh tâm tu hành!

Đặc biệt là những sinh linh có tu vi càng thấp, càng không chịu nổi lượng kiếp chi khí khổng lồ như vậy!

Sau đó, cả Hồng Hoang tương đối yên tĩnh được vài năm, Vu Yêu hai tộc không xảy ra bất kỳ tranh đấu nào!

Nhưng sự xuất hiện của thời đại Thánh nhân khiến thủ lĩnh Yêu tộc, Yêu Đế Đế Tuấn, trong lòng có chút khó chịu.

Với tính cách bá đạo như vậy, y thực sự không thể chịu đựng được việc trên đầu có mấy vị Thánh nhân tọa trấn!

Vì vậy, y quyết định đánh cược một phen, đặt mục tiêu vào Hồng Vân, người cũng là khách trong Tử Tiêu Cung, vì căn cơ để thành Thánh, Hồng Mông Tử Khí, chỉ có gã này có!

Mặc dù, trong lòng Đế Tuấn cũng rất thắc mắc, Hồng Mông Tử Khí, một món vô thượng bảo vật như vậy, tại sao lại chọn Hồng Vân?

Chương 208

Y không hiểu, phải biết hai huynh đệ y và Thái Nhất là sinh linh được sinh ra từ Thái Dương Tinh tôn quý trong trời đất, không chỉ thân phận, tư chất, mà ngay cả tâm tính, khí vận cũng là đỉnh tiêm trong cả Hồng Hoang!

Nhưng dưới điều kiện ưu việt như vậy, Hồng Mông Tử Khí không chút cân nhắc, liền trực tiếp lao vào lòng Hồng Vân!

Điều này khiến trong lòng Đế Tuấn cảm thấy vô cùng khó chịu, đặc biệt là khi biết rằng, muốn thành Thánh, Hồng Mông Tử Khí là thứ không thể thiếu, không có bất kỳ thứ trân quý nào có thể thay thế!

Cho nên, Đế Tuấn đã đặt mục tiêu của mình lên người Hồng Vân!

Cuối cùng, toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng thuận lợi, không xảy ra một chút bất ngờ nào.

Nếu có điều gì đáng kinh ngạc, đó là sự dũng cảm phá phủ trầm châu, quyết một trận sinh tử mà Hồng Vân thể hiện ra cuối cùng, khiến Đế Tuấn có chút nể phục!

Mặc dù, cuối cùng Hồng Vân không chết trong tay y, nhưng tuyệt đối có quan hệ không thể tách rời!

Côn Bằng, đại thần thông giả đỉnh tiêm của cả Hồng Hoang, Hồng Vân cuối cùng vẫn lạc trong tay Côn Bằng.

Tên tiểu nhân ba phần xảo trá, ba phần âm hiểm này, chỉ là, y luôn cảm thấy Côn Bằng vận khí rất không tốt!

Vào khoảnh khắc Hồng Vân đạo hữu thân tử, cả thế giới Hồng Hoang đều bị chấn kinh.

Sau Long Phượng đại kiếp, vào thời kỳ đầu của Vu Yêu lượng

kiếp, đây là vị đại thần thông giả đỉnh tiêm đầu tiên vẫn lạc tại Hồng Hoang!

Đương nhiên, trong lòng người Hồng Hoang gần như đều hiểu rõ, thủ phạm của việc này chính là Yêu tộc, quả thực có chút ngoan độc!

Nhưng trong lòng họ lại rõ, Hồng Vân không chết cũng không được, đều không thoát khỏi một kiếp này, mệnh trung tự có định số.

Đương nhiên, có thể nói một cách khác, là tự chuốc lấy, không thể oán trách ai nửa lời!

Dù sao hành vi trong Tử Tiêu Cung lúc đó, quả thực khiến người ta căm ghét.

Nếu chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể, đối với người kết nhân quả không có ảnh hưởng gì, có lẽ nhân quả kết xuống cũng sẽ qua đi!

Nhưng, có những chuyện luôn xảy ra bất ngờ, khiến người ta căn bản không thể lường trước!

Thánh nhân giảng đạo, chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung liên quan đến đạo đồ tương lai, tương đương với việc ngồi lên chỗ đó, sẽ có một tương lai tốt đẹp!

Ai mà biết, sáu người ngồi trên sáu chỗ đó, bất luận thế nào, đều đã thành Thánh nhân quả vị, vượt lên trên người khác.

Cơ hội như vậy lại bị Hồng Vân, và cái gã khuấy đảo Hồng Hoang kia phá hỏng!

Bị hai người tu Phật từ Tây phương vỡ nát ngồi vào.

Mặc dù như vậy, sau khi giảng đạo kết thúc, Hồng Vân lại nhận được một luồng Hồng Mông Tử Khí, quả thực phúc duyên bùng nổ, nhưng Côn Bằng lại không có cơ hội tốt như vậy!

Cho nên, đã kết thành nhân quả lớn như vậy, không chết thì ai

chết.

Điều quan trọng nhất là, vì nguyên nhân nhường chỗ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên cũng kết thành nhân quả với Hồng Vân!

Nhưng nhân quả như vậy thật sự quá lớn, lớn đến mức ngay cả khi thành Thánh cũng không thể trả nổi.

Nếu đã không thể trả, vậy muốn giải quyết nhân quả, chỉ có một cách, đó là chỉ cần Hồng Vân chết đi, nhân quả cũng tự nhiên được giải quyết!

Cho nên, đằng sau bí mật to lớn về cái chết của Hồng Vân, người ra tay không chỉ có thế lực Yêu tộc do Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đại diện, mà ở tầng sâu hơn còn có hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo, ra tay che giấu thiên cơ!

Dù sao, trong thế giới Hồng Hoang này, người có thể che giấu thiên cơ, và khiến Trấn Nguyên Tử không phát hiện ra một chút manh mối nào, ngoài thực lực như Thánh nhân, e rằng cả Hồng Hoang không có ai làm được!

Nếu lúc đó không có Thánh nhân ra tay che giấu thiên cơ, mọi chuyện xảy ra ở Hỏa Vân Động, làm sao có thể không bị Trấn Nguyên Tử biết được, lúc đó hai huynh đệ liên thủ, kết cục e rằng đã khác rồi!

Nhưng, Hồng Vân cuối cùng cũng không có thuốc hối hận để uống.

Nếu bây giờ y chưa chết, biết được kết cục hôm nay, cũng không biết sẽ cảm thấy thế nào, có hối hận vì những gì đã làm ở Tử Tiêu Cung năm đó không!

E rằng Hồng Vân cũng sẽ không hối hận.

Năm đó vì hai người xa lạ mà đâm hai nhát dao, nay người xa lạ đã thành Thánh nhân, lại vào lúc nguy nan nhất, hung hăng đâm hai nhát,

triệt để chôn vùi tính mạng của y.

Có câu nói hay, tự cổ nhân tâm dị biến, khó đề phòng nhất.

Con người vĩnh viễn là ích kỷ, chỉ biết suy nghĩ cho mình, không hề vì người từng giúp đỡ mình mà trả giá một chút nào.

Tính cách của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là như vậy.

Năm đó Hồng Vân bất chấp nguy hiểm đắc tội với Côn Bằng, cũng phải nhường chỗ cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nhưng hai người chẳng những không có bất kỳ biểu hiện nào, ngược lại còn che giấu thiên cơ, làm ra thủ đoạn ti tiện như vậy.

Thực là nỗi sỉ nhục của chúng sinh Hồng Hoang.

Chương 209

Cả đại thần thông giả Hồng Hoang, cũng là 3000 khách trong Tử Tiêu Cung, có ai mà không biết chân tướng đằng sau, chỉ là e ngại thực lực Thánh nhân của hai vị, không dám công khai nói ra mà thôi.

Nhưng trong bóng tối, lại mắng hai vị thậm tệ.

Đồng thời trong lòng đối với Tây Phương Phật Giáo do hai vị Thánh nhân sáng lập, cũng cảnh giác mười phần.

Chỉ riêng lúc hai Thánh thành Thánh, Phật âm phát ra đã khiến thần chí họ triệt để luân hãm, suýt chút nữa cả người bị độ hóa hoàn toàn.

Nếu không có Nữ Oa Thánh nhân và Tam Thanh Thánh nhân, e rằng hiện tại những tu sĩ đó đã mất đi tâm trí, trở thành một cái xác không có tự ngã, như một cái xác biết đi.

Sau khi đại thần thông giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang là Hồng Vân vẫn lạc, liên tiếp lại xảy ra một chuyện lớn, đó là Đế Tuấn và Thái Nhất đến U Minh Huyết Hải, bắt đầu tìm Minh Hà gây phiền phức.

Về phần tại sao tìm y gây phiền phức, hai người đều cho rằng, Hồng Hồ Lô mà Hồng Vân để lại sau khi chết, bên trong tuyệt đối có giấu Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ là lúc truy đuổi, Hồng Hồ Lô không cẩn thận đi ngang qua U Minh Huyết Hải, rơi vào trong huyết hải vô tận, rơi vào tay Minh Hà.

Cho nên để lấy được Hồng Mông Tử Khí, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người liền không chút do dự ra tay với Minh Hà.

Đương nhiên, trận chiến xảy ra trong U Minh Huyết Hải không chỉ có vậy, còn có một người không ngờ tới tham gia.

Đó là Trấn Nguyên Tử, vị bằng hữu duy nhất của Hồng Vân trong

cả Hồng Hoang, tuyệt đối là một hán tử trọng tình trọng nghĩa.

Chỉ là bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn che giấu thiên cơ, căn bản không thể cảm ứng được một chút nào về hảo hữu của mình.

Mãi cho đến khi Hồng Vân triệt để xảy ra chuyện, tâm thần bất an, mới tiến hành suy diễn, cuối cùng mới biết Hồng Vân bị hại.

Trong đầu, hình ảnh cuối cùng, hảo hữu của mình biến thành một đám mây đỏ, trực tiếp bị Côn Bằng một trảo bắt nát.

Sau đó, Trấn Nguyên Tử triển khai truy kích, tìm theo khí tức của Hồng Vân, đến U Minh Huyết Hải, vì Hồng Hồ Lô của hảo hữu, tình cờ gặp được Côn Bằng đang bị truy đuổi.

Tục ngữ nói hay, kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, Côn Bằng hiện tại trong mắt Trấn Nguyên Tử là kẻ địch.

Cho nên, không chút do dự, Trấn Nguyên Tử trong cơn thịnh nộ như tẩu hỏa nhập ma, trực tiếp phát huy toàn bộ thực lực, xử lý lá bài tẩy ẩn giấu trong xương tủy, tất cả các thủ đoạn có thể thấy được đều thi triển một lượt, đánh cho Côn Bằng, gã có tốc độ thần tốc đệ nhất Hồng Hoang, Phù Dao Trực Thượng 9 vạn dặm, một trận tơi bời.

Trấn Nguyên Tử xuất toàn lực, thực lực căn bản không phải Côn Bằng có thể so sánh.

Huống hồ, Trấn Nguyên Tử thuộc tính thổ mộc, từ căn bản khắc chế thuộc tính phong thủy của Côn Bằng.

Kết cục thảm, Côn Bằng trực tiếp bị Trấn Nguyên Tử ngược đãi đến thân thể không còn lành lặn.

Từ lúc tiến vào đại trận do Trấn Nguyên Tử bày ra, y không còn chút dư địa nào để phản kháng, cả quá trình hoàn toàn ở trong một vòng luẩn quẩn, phản kháng bị đánh, bị đánh lại phản kháng.

Khi bên này đánh nhau khí thế ngất trời, bên kia thanh thế cũng không nhỏ, Minh Hà, chủ nhân của U Minh Huyết Hải, lúc này thể hiện ra tài năng và thực lực, thực sự không thua kém bất kỳ ai.

Thực sự làm được, Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất diệt!

Đây là mấy chuyện lớn gần đây xảy ra ở đại địa Hồng Hoang.

Đương nhiên, trong đó khổ nhất không ai khác ngoài Đế Tuấn, vất vả trước sau chạy một vòng, chẳng được gì, thật đáng cười. … Lúc này, ở một nơi khác, trên con đường từ Bất Chu Sơn đến Thủ Dương Sơn, cuộc thiên di của Nhân tộc, cũng là thời điểm của sự kiên cường.

Trong quá trình đó, Diệp Tiêu không hề ra tay, chỉ vào lúc đầu tiên, cho họ một câu nói.

"Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức." Câu danh ngôn đại biểu cho chí lý của nhân tính này, đối với Diệp Tiêu cũng có ý nghĩa lớn lao.

Lúc này, nó được Diệp Tiêu giao cho Nhân tộc.

Trong câu nói này, ẩn chứa triết lý vô cùng to lớn, cùng với một loại ý chí gọi là bất khuất!

Đối với Nhân tộc vừa mới ra đời, Diệp Tiêu cũng không nhìn ra Thượng Cổ Nhân Tộc Tam Tổ rốt cuộc là ba người nào, nên cũng không biết nên chỉ điểm ra sao, đành tính từ từ quan sát.

Không thể không nói, Nhân tộc mới sinh vô cùng yếu ớt, đặc biệt là đối mặt với cả đại tự nhiên, càng tỏ ra yếu ớt vô cùng.

Để không khiến cả Nhân tộc bị diệt tuyệt, Diệp Tiêu liền truyền thụ một số kỹ xảo võ thuật có thể cường thân kiện thể từ kiếp trước, dùng để đối phó với dã thú thông thường cũng đủ.

Trong một trăm năm đầu tiên, nguy cơ chính của Nhân tộc đến từ

các loại dã thú khác nhau.

Trong quá trình đó, để đối phó với dã thú, họ đã nghĩ ra đủ mọi cách, làm ra đủ mọi loại vũ khí.

Nhưng vào lúc ban đầu, đều chủ yếu là các loại đá, đó cũng là thời đại đồ đá đầu tiên của Nhân tộc.

Đao, thương, côn, bổng, phủ, việt, câu, xoa, mười tám loại vũ khí, trong quá trình này đã được chế tạo ra.

Thậm chí có một số người vì muốn dễ dàng săn bắt con mồi hơn, dưới sự chỉ điểm nhẹ của Diệp Tiêu, đã làm ra những phương pháp bẫy đơn giản.

Chương 210

Nhân tộc cũng không hổ là chủng tộc của Hồng Hoang sau này, trời sinh đất dưỡng, được trời đất ưu ái.

Phàm là những thứ họ sáng tạo ra, dù lớn hay nhỏ đều trở thành công đức pháp khí, có uy lực không tầm thường.

Ngay cả Diệp Tiêu thấy cũng thầm gật đầu.

Cứ như vậy, cả thời đại đồ đá kéo dài gần 100 năm. 100 năm sau, một lần tình cờ, có một người trong tộc phát hiện ra một số thứ màu đen, không chỉ cứng hơn đá, mà vũ khí chế tạo ra cũng sắc bén hơn.

Mà những thứ màu đen này, trên cả đại địa Hồng Hoang đâu đâu cũng có, căn bản không thiếu.

Chỉ là, hiện tại một vấn đề rất lớn xuất hiện trước mắt Nhân tộc.

Mặc dù những vật liệu này ở khắp nơi trên đại địa Hồng Hoang, nhưng lại rất khó chế tạo.

Một vấn đề đơn giản như vậy, lại kìm hãm vô số người.

Mãi cho đến khi có một lão giả, trong một đêm sấm chớp đùng đoàng, phát hiện tia sét trên trời không cẩn thận đánh trúng cây cối trên mặt đất, cây cối trực tiếp bốc cháy dữ dội.

Một số thứ màu đen gần đó, trong ngọn lửa, trực tiếp bị nóng chảy thành một đống chất lỏng.

Sau khi phát hiện ra hiện tượng này, vị lão giả vui mừng báo cho mọi người trong tộc biết.

Dưới ảnh hưởng của câu nói 'Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức' của Diệp Tiêu, mỗi một tộc nhân đều có tinh thần tích

cực, không bao giờ sợ hãi khó khăn, giống như lúc ban đầu đối mặt với nguy cơ từ dã thú, họ đều từng người từng người vượt qua.

Cho nên đối mặt với khó khăn như vậy, cả Nhân tộc không những không hề nản lòng, ngược lại càng trở nên hăng hái hơn.

Cuối cùng, sau một khoảng thời gian, vị lão giả đã báo phát hiện này cho Nhân tộc, đã thành công lợi dụng kiến thức do Diệp Tiêu truyền lại, phát minh ra phương pháp khoan gỗ lấy lửa.

Vào khoảnh khắc đó, Diệp Tiêu liền biết rõ một trong Tam Tổ, Toại Nhân Thị, rốt cuộc là ai.

Đối mặt với thánh vật tân hỏa tương truyền của Nhân tộc, Diệp Tiêu sao có thể coi nhẹ, trực tiếp lấy ra rễ của Thông Thiên Kiến Mộc trong số bảo vật của mình, để Toại Nhân Thị khoan gỗ lấy lửa.

Nếu có người biết Diệp Tiêu lại lấy Cực phẩm Tiên thiên linh căn, rễ Kiến Mộc, để khoan gỗ lấy lửa, tuyệt đối sẽ túm cổ y mà mắng lớn.

"Táng tận thiên lương, táng tận thiên lương." "Rốt cuộc giàu có đến mức nào, lại lấy ra rễ Tiên thiên linh căn, dùng vào việc thấp kém vô dụng này." Nhưng mà, Diệp Tiêu nào có để ý đến mấy thứ đó.

Với gia sản hiện tại của y, đừng nói là một nhánh rễ cây cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, dù có đem cả cây ra cũng chẳng thấy tiếc chút nào.

Đương nhiên, việc này chỉ giới hạn với Nhân tộc thôi, dù sao đây cũng là thứ duy trì ngọn lửa hy vọng của Nhân tộc, không thể qua loa được!

Ở một diễn biến khác, lúc này toàn bộ Hồng Hoang đều chìm trong bầu không khí căng thẳng.

Vô số tu sĩ phương Đông ở Hồng Hoang đều co rút trong động

phủ, không dám bước ra nửa bước, chỉ sợ dính phải vô tận lượng kiếp chi khí!

Dù biểu hiện của Minh Hà và Trấn Nguyên Tử khiến vô số tu sĩ Hồng Hoang chấn kinh, trong thời gian ngắn đã khiến nhiều tu sĩ nảy sinh ý định đi theo.

Nhưng trong khoảng thời gian tiếp theo, cả Hồng Hoang dấy lên một làn sóng tìm người nương tựa, nhưng phần lớn đều bị từ chối, không có cách nào quy thuận, chỉ có một bộ phận nhỏ những nhân vật cấp tinh anh được thu nhận!

Mặt khác, Yêu tộc sau trận đại chiến lần này, danh tiếng lại vang dội một lần nữa.

Vô số chim bay thú chạy, cây cỏ thực vật lũ lượt gia nhập Yêu tộc, số lượng của cả Yêu tộc bắt đầu tăng vọt.

Thấy tình hình như vậy, tâm trạng khó chịu của Đế Tuấn, đôi mày cau chặt cũng dần giãn ra!

Mặc dù chuyến đi tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí lần này không những chẳng thu hoạch được gì, ngược lại còn mất cả phu nhân lẫn quân lính, nhưng sau trận chiến, rất nhiều tu sĩ trung lập ở Hồng Hoang thấy Yêu tộc lợi hại liền lũ lượt gia nhập, đặc biệt là một số Yêu tộc mới sinh, vừa mới ra đời đã có tiềm lực rất lớn!

Trong bối cảnh rộng lớn của Hồng Hoang, hành động của Nhân tộc dường như không đáng để mắt tới, gần như không có ai quan tâm.

Đương nhiên, điều này cũng hợp với ý của Diệp Tiêu nhất!

Nhân tộc ấy à, hiện đang trong giai đoạn sơ sinh, chính là thời cơ tốt để phát triển lớn mạnh, không thể để tiềm lực của họ bị mấy lão đại trong Hồng Hoang phát hiện, nếu bị phát hiện thêm nữa thì không hay rồi!

Lúc này tại Nhân tộc, sau khi Diệp Tiêu giao nhánh rễ Thông Thiên Kiến Mộc trong tay mình cho lão giả Nhân tộc nọ, ông lão liền bắt đầu công cuộc sáng tạo mầm lửa cho nhân loại.

Còn về nhánh rễ Thông Thiên Kiến Mộc đó, thì bị Diệp Tiêu tiện tay luyện hóa, biến thành một cây gậy gỗ và một tấm ván gỗ có lỗ nhỏ!

Nhánh rễ Thông Thiên Kiến Mộc sau khi được Diệp Tiêu luyện hóa, phẩm chất không những không giảm so với trước, mà còn được nâng cao đôi chút!

Phải công nhận, thiên địa Hồng Hoang hiện tại không giống như thời hậu thế đã vỡ nát.

Bây giờ đâu đâu cũng là Tiên Thiên Linh Khí, một người bình thường không có chút tu vi nào, ở trong môi trường này, dù chỉ hít thở hàng ngày cũng có thể nhanh chóng nâng cao tu vi!

Huống hồ chi là Tiên Thiên Nhân tộc hiện tại, ai nấy đều có tư chất cực tốt, trời sinh trăm mạch thông suốt, tu vi mỗi ngày đều tăng lên nhanh chóng, cộng thêm quyền pháp Diệp Tiêu truyền thụ có công hiệu cường thân kiện thể, cũng là một loại công pháp luyện thể đặc biệt!

Chương 211

Cho nên những Tiên Thiên Nhân tộc này, tu vi thấp nhất hiện tại cũng đã đạt đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, chỉ một bước nữa là đến Tiên Nhân cảnh giới!

Nhưng tu vi như vậy, trong toàn bộ đại lục Hồng Hoang thực lực kinh khủng này, vẫn không khác gì con kiến, thực sự quá yếu ớt!

Suy cho cùng, Hồng Hoang đại địa là nơi cá lớn nuốt cá bé, là nơi không nói đến nhân từ.

Lão giả của Nhân tộc, sau khi nhận được sự giúp đỡ của Diệp Tiêu, trở nên tự tin hơn hẳn.

Nếu bây giờ có thể xuyên qua thân thể của ông, nhìn thấy linh hồn của ông, sẽ phát hiện ra có một chút ánh sáng màu trắng, đó là đại diện cho tín niệm của một người, lúc này đang bùng cháy dữ dội.

Đối với tinh thần của Nhân tộc hiện tại, Diệp Tiêu cảm thấy vô cùng hài lòng.

Trong lòng y mà nói, việc nâng cao tu vi thực sự quá đơn giản, bởi vì có Hệ thống, Diệp Tiêu không biết trong tay mình đang nắm giữ bao nhiêu truyền thừa.

Y chỉ cần tùy tiện lấy ra một cái, là có thể khiến thực lực Nhân tộc tăng vùn vụt, nhưng y đã không làm vậy, bởi vì y muốn từ từ bồi dưỡng cho Nhân tộc phẩm cách kiên cường, tự cường bất khuất.

Tục ngữ có câu, nhu cầu vật chất thường dễ dàng thỏa mãn, nhưng nhu cầu tinh thần lại vô cùng gian nan.

Sau khi nhận được nhánh rễ Thông Thiên Kiến Mộc, lão giả bắt đầu hành trình gian nan toản mộc thủ hỏa (khoan gỗ lấy lửa).

Dưới sự ảnh hưởng của quy tắc Thiên Đạo, việc Toại Nhân Thị khoan gỗ lấy lửa là chuyện tất yếu sẽ xảy ra.

Nhưng có những chuyện không hề dễ dàng như vậy, suy cho cùng một người muốn thành công, trước tiên phải trải qua trắc trở và vô số 'ma nạn'.

Thời gian cứ thế trôi đi, chớp mắt đã qua 5 năm.

Trong 5 năm này, ngoài lão giả kia kiên trì với phương pháp khoan gỗ lấy lửa, những người còn lại đều đã bỏ cuộc.

Bởi vì họ cho rằng cách này không khả thi, căn bản không thể thực hiện được.

Họ cho rằng, để đối phó với nguy cơ từ dã thú, thứ cần thiết là một thân thể cường tráng, tu vi thâm hậu, và vũ khí sắc bén.

Trong 5 năm, lại có thêm một bộ phận người kết hôn sinh con.

Còn vì sao khái niệm kết hôn sinh con lại xuất hiện sớm như vậy, nguyên nhân đương nhiên là do Diệp Tiêu.

Đối với những Nhân tộc này, Diệp Tiêu trực tiếp kể cho họ chuyện Nữ Oa nương nương từng chủ trì Thiên hôn.

Chúng nhân tộc sau khi biết Thánh Mẫu chủ trì Thiên hôn, lập tức bắt đầu bắt chước lễ nghi mà Đế Tuấn đã thể hiện khi kết hôn.

Nhưng lễ nghi cũng vô cùng đơn giản, nam nữ hai bên chỉ cần vừa ý nhau, tối hôm đó trực tiếp tế bái Nữ Oa nương nương, sau đó đưa vào động phòng là được.

Bởi vì đang trên đường di dời, trên đường đi nguy hiểm vô số, cũng không dám rườm rà, kẻo không biết lúc nào gặp phải uy hiếp, lại mất mạng.

Đồng thời, sau khi Diệp Tiêu truyền xuống quyền pháp đơn giản,

khả năng lĩnh ngộ của Nhân tộc lập tức thể hiện một cách đáng kinh ngạc.

Có người dựa vào môn quyền pháp đó, sáng tạo ra cách rèn luyện thân thể, từng bước trở nên mạnh mẽ hơn.

Có người lại dựa vào môn quyền pháp này, vậy mà lĩnh ngộ ra một môn hô hấp pháp thô sơ, thực lực tăng tiến cực nhanh, quả thực là một bước lên trời.

Nhưng Diệp Tiêu sớm đã quen với điều này, thực sự là vì lứa Tiên Thiên Nhân tộc đầu tiên quá nghịch thiên, quả thực là được trời ưu ái, thân là Tiên Thiên Đạo Thể, trăm mạch thông suốt, ai nấy đều là mầm non tu luyện tốt.

Nhưng tình huống này, sau khi Nhân tộc sinh sôi nảy nở chín thế hệ, sẽ hoàn toàn biến mất, những người được sinh ra sau đó sẽ toàn bộ là Hậu Thiên Nhân tộc.

Từ thế hệ thứ hai trở đi, nồng độ huyết mạch của mấy đời còn lại sẽ ngày càng giảm, cho đến khi hoàn toàn biến thành Hậu Thiên Nhân tộc, cho nên tình huống này của Nhân tộc sẽ không kéo dài mãi.

Trong 5 năm, hành trình khoan gỗ lấy lửa của lão giả thực sự quá gian khổ.

Trong 5 năm trải qua vô số thất bại, nhưng thất bại này không những không khiến ông hoàn toàn từ bỏ, ngược lại càng thêm kiên trì, tín niệm trở nên ngày càng thuần túy.

Phải biết, thứ mà Diệp Tiêu đưa cho lão giả lúc đầu chính là nhánh rễ của Thông Thiên Kiến Mộc chống đỡ thiên địa Hồng Hoang, đây là cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, dù bây giờ chỉ còn lại nhánh rễ, nhưng cũng không phải người thường có thể lay động được.

Đặc biệt là Nhân tộc yếu ớt hiện tại, người có tu vi cao nhất cũng

chỉ mới bước vào Kim Tiên cảnh giới, trên đại địa Hồng Hoang, hoàn toàn là một chủng tộc cấp con kiến.

Trong tình huống như vậy, lão giả Nhân tộc muốn hoàn toàn hoàn thành việc khoan gỗ lấy lửa, cần có tín niệm vô cùng đơn thuần, chí tôn rót vào, mới có thể hoàn toàn thúc đẩy Thông Thiên Kiến Mộc.

Thời gian trôi qua, chớp mắt lại 5 năm nữa, tròn 10 năm.

Nhân tộc đối mặt với nguy cơ từ dã thú đã trở nên ung dung hơn, thủ đoạn đối phó với dã thú cũng trở nên toàn diện hơn.

Mỗi ngày đều có con mồi thu hoạch bội thu, khiến cho trên mặt mỗi tộc nhân đều vui mừng hớn hở, tràn đầy tự tin.

Tục ngữ có câu, dân dĩ thực vi thiên (dân lấy cái ăn làm trời), câu này dùng để hình dung Nhân tộc hiện tại, quả thực không thể chính xác hơn.

Tròn 10 năm, dưới sự quan sát âm thầm của Diệp Tiêu, tín niệm của lão giả nọ sau khi tròn mười năm, đã trở nên hoàn toàn viên mãn.

Chương 212

"Xem ra, tiếp theo là sự kiện Toại Nhân Thị khoan gỗ lấy lửa." Diệp Tiêu thầm nghĩ.

Trong thời gian này, y luôn hóa thành một người trong Nhân tộc, ngày ngày mang cơm cho lão giả, nếu không thì e rằng ông căn bản không thể kiên trì đến hôm nay.

Nhưng dù vậy, thân thể của lão giả cũng đã không chịu nổi gánh nặng, giống như ngọn nến tàn trong gió, sắp tan vỡ.

Đôi tay thô ráp vô cùng, vì 10 năm như một ngày khoan gỗ lấy lửa, khiến da thịt không ngừng nứt nẻ, sớm đã biến thành một đôi tay máu.

Cả người tuy ăn cơm đúng giờ, nhưng toàn thân tinh khí thần vẫn không ngừng hao tổn, hiện tại cả người gầy yếu vô cùng, toàn thân chỉ còn lại một bộ da bọc xương.

Nhưng tinh thần lại giống như phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh.

Ngay cả Diệp Tiêu nhìn vào đôi mắt ông lúc này, cũng chỉ có thể cảm nhận được một loại tín niệm đơn thuần, vô cùng mãnh liệt, ngoài ra không còn gì khác.

Một ngày sau 10 năm, lão giả vẫn như thường lệ khoan gỗ lấy lửa.

Nhưng hôm nay, cây gậy gỗ trong tay lão giả, từ một cây gậy lạnh lẽo vô cùng, giờ đây lại trở nên ấm áp, thậm chí theo vòng quay, càng lúc càng nóng, cho đến khi bỏng rát.

Dưới sự chú ý của Diệp Tiêu, lúc này ngọn lửa tín niệm vô tận trong linh hồn lão giả hóa thành nhiên liệu, rót vào trong nhánh rễ

Thông Thiên Kiến Mộc, cung cấp động lực dồi dào.

Trong chớp mắt, Kiến Mộc bắt đầu từ từ quay tròn.

Giờ khắc này, trong tay lão giả không còn là một Tiên Thiên Linh Căn khó lay động, mà là một khúc gỗ bình thường.

Dưới vòng quay nhanh chóng của lão giả, chỗ ván gỗ đột nhiên bốc khói.

Lão giả vui mừng hét lớn, bởi vì làn khói này là thứ ông mơ ước bấy lâu.

Khói, chính là điềm báo lửa sắp sinh ra.

Vì tiếng hét lớn của lão giả, trực tiếp thu hút sự chú ý của đông đảo Nhân tộc, cho nên mọi người lũ lượt kéo đến xem.

Nhưng vào thời khắc quan trọng như vậy, Diệp Tiêu sao có thể để người khác quấy rầy lão giả chứ.

Cho nên, y hóa thân thành một trong những nguyên lão của Nhân tộc, lập tức đưa tay ra ngăn cản, thần sắc nghiêm túc, ngăn mọi người tiến lên xem xét.

Nhưng dù có Diệp Tiêu ngăn cản, rất nhiều Nhân tộc cũng biết lão giả đang làm gì.

Ai nấy trong lòng đều rất kích động, bởi vì họ cũng đã thấy làn khói đen lượn lờ từ trong hang núi bay ra.

Làn khói đen đó, mọi người đều quen thuộc, bởi vì đó là khói đen sinh ra sau khi thiên hỏa giáng lâm.

Lẽ nào điều này có nghĩa là Nhân tộc thật sự có thể tạo ra thiên hỏa?

Trong lòng tất cả Nhân tộc đều chấn kinh tột độ, chăm chú nhìn lão giả, không dám thở mạnh.

Lúc này, thấy khói đen sinh ra, trong lòng lão giả tuy vui mừng, nhưng lúc này nhiều hơn lại là một loại tâm thái bình tĩnh.

Sau hơn 10 năm mài giũa, ông đã hoàn toàn lĩnh ngộ được bí quyết khoan gỗ lấy lửa.

Cho nên lúc này ông không hề lo lắng, vì ông tin rằng, lửa, tuyệt đối sẽ xuất hiện.

Dần dần, theo làn khói đen bốc lên, giữa lỗ nhỏ trên tấm ván gỗ, dần dần sinh ra từng tia lửa nhỏ, sau đó tia lửa dần dần lớn lên.

Cuối cùng, một ngọn lửa xuất hiện.

Trong mắt mọi người, nó đẹp đẽ đến thế, thần thánh đến thế.

Tận mắt chứng kiến lão giả tạo ra thiên hỏa, trong lòng mọi người không khác gì một tiếng sét đánh ngang trời.

Sau đó mọi người lập tức quỳ xuống bái lạy, như thể đang bái lạy thần minh.

Nhưng, Diệp Tiêu lại phát hiện, thân thể của lão giả lúc này đã hoàn toàn khô kiệt, nhưng ngọn lửa linh hồn lại hóa thành tín niệm vô tận, chống đỡ cho Thông Thiên Kiến Mộc bùng cháy.

"Thiên Đạo ở trên, ta trải qua mười năm toản mộc thủ hỏa, hôm nay cuối cùng công đức viên mãn.

Từ nay về sau ta là Toại Nhân Thị, chấp chưởng ngọn lửa bất diệt của Nhân tộc, trấn áp khí vận Nhân tộc, nguyện ngọn lửa tín niệm của Nhân tộc đời đời truyền lại, tín niệm Nhân tộc bất diệt, mầm lửa bất diệt." Cùng với tiếng nói của Toại Nhân Thị vừa dứt, trên bầu trời vang lên một tiếng động trầm đục.

Đồng thời, ngọn lửa trên Thông Thiên Kiến Mộc trong tay Toại Nhân Thị tức thì tỏa ra ánh sáng rực rỡ, bắt đầu bùng cháy dữ dội,

chiếu sáng cả khu vực của Nhân tộc.

Bỗng nhiên, từ trên trời giáng xuống một trăm mẫu đại công đức, bay xuống chỗ Nhân tộc.

Trong đó, tám thành bay về phía Toại Nhân Thị, hai thành bay về phía ngọn lửa bất diệt.

Dị tượng như vậy bùng phát, hoàn toàn chấn kinh cả Nhân tộc.

Chương 213

Không ngờ mục tiêu của cả Nhân tộc lại được thực hiện trên người lão giả.

Giờ khắc này trong lòng họ chỉ có bội phục và kính trọng, không còn gì khác.

Dưới sự quan sát của Diệp Tiêu, khí vận Nhân tộc vốn tương đối lỏng lẻo, sau khi Toại Nhân Thị dùng Thông Thiên Kiến Mộc trong tay đốt lên ngọn lửa bất diệt để trấn áp khí vận, lập tức trở nên ngưng tụ.

Trước đây mỗi người một ý, bây giờ lại coi Toại Nhân Thị là lão tổ duy nhất, trong lòng đều nảy sinh tình cảm kính trọng vô cùng.

Dưới sự quan sát của Diệp Tiêu, từng sợi tơ trắng từ tất cả Nhân tộc có mặt bay ra, sau đó bay vào trong ngọn lửa bất diệt của Nhân tộc.

Nhưng trong đó, sợi tơ của Toại Nhân Thị là thô to nhất, gấp mấy chục lần người khác, có tác dụng tương tự như những sợi tơ kia.

"Có lẽ là thứ tương tự như tín niệm, hoặc là tín ngưỡng chi lực!" Diệp Tiêu thầm suy nghĩ.

Mặc dù lúc Toại Nhân Thị nghiên cứu khoan gỗ lấy lửa, Diệp Tiêu vẫn luôn quan sát, đã thấy rõ toàn bộ quá trình lột xác của linh hồn.

Nhưng thực ra y không hiểu nhiều về phương diện này, chỉ đơn thuần biết rằng tín niệm có liên quan mật thiết đến linh hồn và vận mệnh bí ẩn nhất.

Mà trớ trêu thay, Diệp Tiêu ở hai phương diện này thực sự không giỏi!

Đương nhiên, cũng không phải Diệp Tiêu không biết gì về hai phương diện này.

Ở hai phương diện này, y thực ra đã nghiên cứu rất sâu, nhưng so với những thứ cần dùng não, Diệp Tiêu lại thích chọn dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề!

Đó cũng là Lực chi pháp tắc mà Bàn Cổ đại thần tu tập.

Sau khi kế thừa tâm huyết của Bàn Cổ đại thần và thân thể Nhân tộc, Diệp Tiêu liền tự nhiên có được truyền thừa của Bàn Cổ đại thần!

Cửu Chuyển Thần Công!

Pháp môn vô song có thể tu luyện nguyên thần và nhục thân thành thánh.

Sau khi có được pháp môn này, Diệp Tiêu đã vui mừng một thời gian dài.

Suy cho cùng, đây là truyền thừa cốt lõi thực sự của Bàn Cổ, vô cùng hoàn chỉnh, không giống như loại công pháp nửa vời, thiếu sót mà Vu tộc tu luyện!

Cửu Chuyển Thần Công, một môn công pháp vô thượng, có thể khiến sinh linh sau khi tu luyện, làm cho nhục thân và nguyên thần trở nên hoàn mỹ viên mãn không tì vết.

Đồng thời, mỗi khi tu luyện thành công một chuyển của môn thần công này, sẽ có được một môn đại thần thông vô thượng.

Pháp môn như vậy, tuyệt đối mạnh hơn cái pháp môn Trảm Tam Thi chó má kia nhiều nhiều!

Đương nhiên, công pháp nghịch thiên như vậy đối với tư chất và cảnh giới tu luyện của bản thân, tuyệt đối có yêu cầu nghiêm ngặt.

Về cảnh giới, yêu cầu thấp nhất cũng phải có tu vi Kim Tiên!

Nhục thân càng phải có cường độ của Hậu Thiên Tiên Thiên Linh Bảo, như vậy mới có thể đạt đến ngưỡng cửa tu luyện môn thần công này!

Nhưng dù đạt được ngưỡng cửa này, cũng cần phải lo lắng về lượng tài nguyên khổng lồ cần thiết để tu luyện thành công môn thần thông này!

Tu luyện môn công pháp này, sẽ đi kèm với vô tận đau khổ, căn bản không phải người thường có thể chịu đựng được.

Cho nên, muốn có được cơ duyên nghịch thiên này, bắt buộc phải có đại khí vận, đại nghị lực, đại dũng khí, ba điều kiện này thiếu một cũng không được!

Nhưng, những thứ này Diệp Tiêu một thứ cũng không thiếu.

Dù vậy, cũng chỉ vào lúc vừa mới có được truyền thừa, Diệp Tiêu chống đỡ lúc dung hợp tâm huyết Bàn Cổ, vận chuyển Cửu Chuyển Thần Công, nhân cơ hội tu luyện nó đến cảnh giới tầng thứ bảy.

Còn sau đó, không còn tâm huyết và tinh huyết Bàn Cổ chống đỡ, tốc độ tu luyện Cửu Chuyển Thần Công của Diệp Tiêu lập tức chậm lại.

Từ lúc bắt đầu như ngồi tên lửa vèo vèo bay lên, đến bây giờ như rùa bò, thực sự có một cảm giác khó chịu không nói nên lời!

Nhưng Diệp Tiêu sớm đã liệu được chuyện này, cũng không quá buồn, chỉ làm theo từng bước, nghìn năm như một ngày vận chuyển Cửu Chuyển Thần Công, rèn luyện thân thể.

Đến bây giờ, từ lúc Đạo Tổ lần đầu giảng đạo, lúc y xuất hiện một cách khó hiểu ở Tử Tiêu Cung, đã qua không biết bao nhiêu vạn năm!

Đến hôm nay, Diệp Tiêu cuối cùng đã tu luyện nó đến cảnh giới tầng thứ tám, và đã tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn, chỉ còn thiếu bước cuối cùng, hoặc một cơ duyên nho nhỏ, và một chút cảm ngộ nhỏ, là có thể đột phá tầng thứ tám, đạt đến tầng thứ chín, nhục thân thành thánh nhân quả vị!

Nhưng một chút này, không biết đã làm khó bao nhiêu anh hùng hào kiệt.

Như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, người nào mà không đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ đại viên mãn, thực lực cao cường!

Nhưng vì nguyên nhân của thiên địa Hồng Hoang này, hoặc dưới sự trói buộc của quy tắc Thiên Đạo, Đế Tuấn và những người khác tuy đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn, nhưng cuối cùng vẫn không thể thành thánh nhân!

Kết quả như vậy cuối cùng vẫn phải thấp hơn Tam Thanh một bậc, thế lực Yêu tộc ít nhiều cũng sẽ bị kiềm chế!

Chương 214

Nhưng may mắn là, thân ở trong lượng kiếp này, y là nhân vật chính không thể tranh cãi.

Ngay cả Tam Thanh và hai vị thánh nhân phương Tây cũng không dám công khai hành động, nhưng trong bóng tối thì không chắc, cho nên cần phải cẩn thận đề phòng!

Nhưng, tất cả những điều này đều không có quan hệ gì lớn với Diệp Tiêu.

Suy cho cùng, bản thân y đối với Yêu tộc cảm quan không tốt lắm, đặc biệt là không thích tính cách của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Chỉ có bá đạo, không có vương đạo, tuyệt đối không thể thành đại sự.

Tính cách của Đế Tuấn ngay từ đầu đã định sẵn kết cục!

Ở một diễn biến khác, sau khi Toại Nhân Thị thành công đốt lên ngọn lửa của Nhân tộc, Diệp Tiêu liền biết, Nhân tộc đã hoàn toàn đi đúng quỹ đạo!

Cùng với sự ra đời của ngọn lửa Nhân tộc, cả Nhân tộc đã hoàn toàn công phá được cửa ải luyện kim loại.

Từ đó, Nhân tộc từ thời đại đồ đá bước sang thời đại đồ đồng, khả năng sinh tồn của cả Nhân tộc bắt đầu được nâng cao đáng kể!

Kéo theo đó, khí vận của cả Nhân tộc bắt đầu tăng lên đáng kể.

Mỗi ngày các đội đi săn kết bạn đều trở về với đầy ắp chiến lợi phẩm.

Mặc dù vẫn có thương vong, nhưng so với trước đây, đã cải thiện rất nhiều!

Trong tình huống như vậy, Diệp Tiêu hoàn toàn buông bỏ lo lắng đối với Nhân tộc, cho nên cũng không còn chăm chú theo dõi như trước nữa.

Có một tin tốt khác, sau khi Toại Nhân Thị tạo ra ngọn lửa của Nhân tộc, cả Nhân tộc cuối cùng cũng đã đến được Thủ Dương Sơn.

Từ đó, hành trình di dời của cả Nhân tộc cuối cùng đã viên mãn.

Hai chuyện này kết hợp lại, có thể nói là niềm vui lớn.

Vì thế, Diệp Tiêu cũng có chút vui vẻ.

Sau khi đến Thủ Dương Sơn, Diệp Tiêu liền giao cả Nhân tộc cho đệ tử Triệu Công Minh chăm sóc.

Một mặt là để hắn chăm sóc Nhân tộc, như vậy có thể tích lũy một ít Thiên Đạo công đức, mặt khác cũng có thể rèn luyện trong hồng trần, nâng cao tu vi tâm cảnh.

Còn y, sau khi trở về Thủ Dương Sơn, liền trực tiếp trở về đạo trường của mình, bắt đầu một cuộc bế quan dài đằng đẵng.

Bất luận là chứng kiến Nữ Oa khai phá đạo trường trong Hỗn Độn, như thể khai thiên tích địa, định lại địa phong thủy hỏa, hay những đạo lý mà Tam Thanh, Tây phương nhị thánh giảng khi thành thánh, và những gì Trấn Nguyên Tử, Minh Hà thể hiện sau cùng, đều giúp ích rất nhiều cho Diệp Tiêu.

Cho nên y định nhân lần bế quan này, tiêu hóa tốt những cảm ngộ đã có.

Nhân tộc dưới sự dẫn dắt đúng đắn, đã bước lên con đường tự cường thực sự, cho nên y cũng không cần phải lo lắng.

Ngay khoảnh khắc trước khi bế quan, trong lòng Diệp Tiêu có một dự cảm mãnh liệt, lần bế quan này tuyệt đối sẽ có thu hoạch lớn.

Đối với Triệu Công Minh, Diệp Tiêu chỉ đơn giản giao phó những việc cần chăm sóc Nhân tộc.

Ví dụ như những khó khăn thường ngày, căn bản không cần ra tay, chỉ cần âm thầm quan sát là được, trừ khi gặp phải đại sự ảnh hưởng đến cả chủng tộc, nếu không thì không được tùy tiện ra tay.

Đối với lời dặn của sư tôn, Triệu Công Minh đương nhiên nghe theo.

Sau đó, cả Nhân tộc liền được giao cho Triệu Công Minh chăm sóc.

Còn về Nhân tộc, cuối cùng cũng đã di dời đến Thủ Dương Sơn.

Nhìn phong cảnh dưới chân núi Thủ Dương Sơn, không chỉ linh khí dồi dào, đâu đâu cũng là các loại tiên thảo linh chi, quan trọng nhất là nơi đây tuyệt đối đông ấm hạ mát, thực sự là nơi thích hợp nhất cho Nhân tộc cư trú!

Cứ như vậy, cả Nhân tộc cuối cùng cũng có đất của riêng mình.

Giờ khắc này, họ không còn là một chủng tộc phiêu bạt nữa.

Những nguy hiểm gặp phải trên đường đi, giờ khắc này đều cảm thấy hoàn toàn xứng đáng.

Hành trình gian khổ trên đường đi, cuối cùng hôm nay đã kết thúc hoàn toàn.

Rất nhiều Nhân tộc sau khi đến Thủ Dương Sơn, đều lệ rơi đầy mặt, nước mắt nóng hổi tuôn trào, cảm xúc trong lòng mỗi người đều vô cùng phức tạp!

Những nguy cơ, hiểm trở gặp phải trên đường, những tộc nhân vì

các loại tai nạn mà vĩnh viễn ở lại trên đường đi, ngay cả Toại Nhân Thị, hiện là lãnh tụ của Nhân tộc, thống lĩnh cả Nhân tộc!

Sau khi đến Thủ Dương Sơn, ông liền phát hiện khí cơ nơi đây so với nhiều ngọn núi lớn trên đường đi trước đó đều khác biệt, có một loại thuộc tính thần bí.

Nhìn về phía đỉnh núi, có thể thấy một tia sáng vàng xuyên qua mây trời!

Chương 215

Nếu thị lực tốt hơn, sẽ phát hiện ra ánh sáng vàng đó là do một tòa cung điện toàn thân màu vàng phát ra, trông vô cùng thần thánh, xung quanh được bao bọc bởi một lớp sương mù, che khuất toàn bộ cung điện, chỉ còn lại cổng và một tấm biển vàng khổng lồ!

"Xem ra là cung điện của Thánh Phụ." Toại Nhân Thị nhìn về phía tòa cung điện trên đỉnh núi bị sương mù che khuất chỉ còn lại cổng và tấm biển, thầm nghĩ.

Sau khi hoàn toàn hoàn thành việc khoan gỗ lấy lửa, tạo ra ngọn lửa bất diệt, Diệp Tiêu liền kể cho Toại Nhân Thị một chút thông tin liên quan, đương nhiên chỉ là một số thông tin bình thường, loại mà cả Hồng Hoang ai cũng biết.

Nhưng có một số chuyện, tôn xưng của Nhân tộc đối với y.

Thánh Phụ.

Tôn xưng này khiến y cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, bởi vì hiện tại cả Nhân tộc đều gọi Nữ Oa là Thánh Mẫu, mà bây giờ gọi y là Thánh Phụ, chẳng phải đại diện cho việc y và Nữ Oa là một đôi sao.

Nhưng trớ trêu thay tình huống như vậy đã xảy ra, Nữ Oa hẳn là sớm đã biết rồi.

Với tính khí của vị nữ thánh nhân kia, không thể nào không tìm Diệp Tiêu gây phiền phức.

Nhưng đến bây giờ đã mấy trăm năm trôi qua, Nữ Oa vẫn không có động tĩnh gì, khiến Diệp Tiêu có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng y cũng không phải là người dễ dàng vướng bận, nếu Nữ Oa đạo hữu còn không để ý chuyện này, một đại nam nhân như y, việc gì phải lo nhiều như vậy.

Sau khi Nhân tộc di dời, cả Thủ Dương Sơn trở nên náo nhiệt.

Nhân tộc, vốn là động vật thích sống quần cư.

Sau khi được Diệp Tiêu ra hiệu, chỉ cần Nhân tộc không phá hoại địa thế của Thủ Dương Sơn, liền có thể tùy ý hoạt động.

Còn về người giám sát, dĩ nhiên là đệ tử Triệu Công Minh.

Suy cho cùng, là đồ đệ của Diệp Tiêu, trách nhiệm trọng đại này tất nhiên phải do hắn gánh vác.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của sư tôn, Triệu Công Minh không nói hai lời, không chút do dự liền đồng ý ngay.

Nhìn bộ dạng đó vô cùng sảng khoái.

Thấy vậy, Diệp Tiêu cũng liên tục cảm khái.

"Không hổ là đồ đệ của Diệp mỗ ta, giác ngộ này cao hơn người thường không ít." Nếu Triệu Công Minh biết được suy nghĩ trong lòng Diệp Tiêu, không biết sẽ có cảm xúc gì.

Từ lâu, sau khi Diệp Tiêu thu nhận Triệu Công Minh làm đệ tử, y đặc biệt thích bày trò đùa ác ý với đệ tử này, đặc biệt là khi Triệu Công Minh không nghe lời Diệp Tiêu, tự ý làm chủ, tuyệt đối sẽ nhận được một trò đùa ác ý thảm khốc.

Khoảng thời gian đó, tuyệt đối là ác mộng chưa từng có của Triệu Công Minh.

Hắn nào biết được sư tôn của mình bình thường trông hiền hòa dễ mến, sau lưng lại có nhiều trò ma quỷ đến vậy?

Lấy đủ loại côn trùng dọa hắn, nhưng côn trùng trong tay y lại

khác với côn trùng bình thường, đều là những dị thú hung ác nhất trong thiên địa Hồng Hoang.

Ví dụ như Lục Sí Kim Thiền, Thôn Thiên Nguyên Cáp, v.v., con nào cũng hung ác tàn bạo, có uy danh vô tận ở Hồng Hoang.

Nhưng những tồn tại như vậy, trong tay sư tôn của hắn lại như đồ chơi.

Đương nhiên, đó không phải là điều quan trọng nhất.

Mặc dù những con ác trùng này trong tay sư tôn như đồ chơi, nhưng đối với hắn thì chưa chắc.

Mỗi con tồn tại, mỗi lần xuất hiện, đều khiến hắn mất nửa cái mạng.

Nhưng điều trớ trêu là, sư tôn này gia sản cực kỳ giàu có, trong tay có vô số thiên tài địa bảo.

Ví dụ như thánh dược chữa thương đệ nhất Hồng Hoang, Tam Quang Thần Thủy, trong tay y lại chẳng khác gì nước tắm.

Nhưng theo thời gian trôi đi, cuộc sống kinh hồn bạt vía ban đầu của Triệu Công Minh, bắt đầu dần dần bình tĩnh lại.

Đương nhiên cũng là vì trái tim của hắn đã trở nên mạnh mẽ, tu vi cũng theo từng lần phá rồi lại lập, phá rồi lại lập, trở nên càng mạnh mẽ hơn, những con độc trùng đó không làm gì được hắn nữa.

Cứ tưởng mọi chuyện đến đây là kết thúc, nhưng không, mọi chuyện không những không kết thúc, mà còn trở nên tồi tệ hơn.

Có lẽ cảm thấy những trò đùa ác ý đó không còn tác dụng với Triệu Công Minh, sư tôn của hắn bắt đầu tiến hành những thử thách nghiêm khắc hơn.

Một chiến trường bí cảnh thượng cổ, đương nhiên, là một chiến

trường bí cảnh hư ảo, do sư tôn của hắn một tay khai phá ra.

Nếu chỉ là một chiến trường đơn giản thì cũng thôi, nhưng Triệu Công Minh không bao giờ ngờ được, đại sư tôn của hắn lại khai phá ra chiến trường Long Phượng đại kiếp thời thượng cổ.

Phải biết đó là lượng kiếp lần thứ nhất sau khi Hồng Hoang khai thiên tích địa, uy lực lớn đến mức không thể tưởng tượng được.

Đặc biệt là thực lực của tam tộc, Long, Phượng, Kỳ Lân, ai nấy đều là kẻ được trời ưu ái, không chỉ thân mang vô thượng thần thông, tu vi càng kinh thiên động địa.

Chương 216

Đó thực sự là một thời đại anh hùng xuất hiện lớp lớp, những người như vậy ở thời đại đó, gần như ai cũng là cao thủ chiến đấu.

Triệu Công Minh, trong khoảng thời gian đó, nhiệm vụ phải làm rất đơn giản, đó là giao thủ với vô số cao thủ trong chiến trường tam tộc.

Lúc mới bắt đầu, kết quả thực sự thảm không nỡ nhìn.

Chỉ vừa mới vào, Triệu Công Minh liền bị miểu sát không chút hồi hộp, thậm chí còn chưa nhìn thấy bóng dáng của ai.

Chỉ thấy một ngọn lửa ập tới, khoảnh khắc tiếp theo liền trọng sinh trước cổng bí cảnh.

Bóng ma tử vong trong nháy mắt ập đến trong tâm thần của hắn, như một tấm màn đen tối, bao trùm cả tâm trí.

Khoảnh khắc đó, Triệu Công Minh thực sự tưởng mình sắp chết, cho nên trực tiếp nhắm mắt lại.

Nhưng qua mấy giây, sau khi mở mắt ra, phát hiện mình đã xuất hiện trước cổng bí cảnh, liền hiểu ra, tất cả những gì vừa rồi đều là một ảo giác.

Sau đó, Triệu Công Minh lại bắt đầu cuộc sống không phải của con người, mỗi ngày đều ở trong huyễn ảnh của chiến trường Long Hán đại kiếp.

Lúc mới bắt đầu, Triệu Công Minh gần như vừa vào là bị giết, không có một lần nào có thể sống sót!

Thời gian dài trải qua bóng ma tử vong, khiến nguyên thần thần thức của Triệu Công Minh bị trọng thương hoàn toàn.

Nếu không phải mỗi lần Diệp Tiêu đều dùng Tam Quang Thần Thủy chữa trị tổn thương nghiêm trọng cho Triệu Công Minh, e rằng bây giờ hắn đã sớm biến thành một kẻ ngốc!

Nhưng trong tình huống như vậy, Triệu Công Minh bắt đầu từ từ lĩnh ngộ được một chút tử vong pháp tắc!

Phải biết lúc đó hắn đang ở cảnh giới Kim Tiên, đã lĩnh ngộ được một trong mười pháp tắc khó nhất Hồng Hoang, tử vong pháp tắc!

Thiên tư như vậy tuyệt đối là cấp đỉnh cao, nhưng Triệu Công Minh có thể lĩnh ngộ được pháp tắc khó như vậy, phần lớn là nhờ công của bí cảnh của Diệp Tiêu!

Nếu là Triệu Công Minh lúc đầu, tuyệt đối sẽ không, đánh chết cũng không muốn trải nghiệm chuyến đi bí cảnh này, thực sự quá khó chịu!

Mỗi lần bị giết, toàn bộ tâm thần của Triệu Công Minh sẽ hoàn toàn bị bóng đêm bao trùm, toàn bộ tâm thần không cảm nhận được bất cứ sự vật gì!

Trong tình huống như vậy, nếu lúc đầu không có tâm trí mạnh mẽ, tuyệt đối sẽ trực tiếp biến thành một kẻ ngốc, toàn bộ tâm thần đều sẽ bị vong giả chi ý khi cận kề cái chết chôn vùi.

Nhưng Triệu Công Minh không hề, mỗi lần đều có thể đứng vững, sau đó lại đứng lên, giống như một con gián không thể đánh bại!

Có lẽ là vì những trò đùa ác ý trước đó của Diệp Tiêu đã khiến trái tim của Triệu Công Minh trở nên hoàn toàn mạnh mẽ, có một khả năng chịu đựng siêu phàm!

Hoặc là Triệu Công Minh trời sinh đã có một trái tim mạnh mẽ, cho nên dù đối mặt với chuyện này, cũng có thể kiên cường đứng

vững!

Có lẽ cả hai khả năng đều có, nhưng không thể phủ nhận, Triệu Công Minh thực sự đã kiên trì được, cũng khiến Diệp Tiêu đối với đệ tử này cảm thấy vô cùng hài lòng!

Bất luận ở thế giới nào, thiên phú cố nhiên quan trọng, nhưng nỗ lực sau này, nghị lực và kiên trì, lại càng quan trọng hơn.

Suy cho cùng, đối với Diệp Tiêu, có hệ thống giúp đỡ, việc thay đổi tư chất thực sự quá đơn giản, khó nhất lại là nghị lực, sự kiên trì, một trái tim mạnh mẽ của một người.

Nghị lực mà Triệu Công Minh thể hiện lúc này, khiến Diệp Tiêu trong lòng cảm thấy vô cùng hài lòng, không hổ là đại đệ tử của y, quả nhiên có chỗ hơn người.

Triệu Công Minh, nói thật, thiên tư của hắn không phải là hàng đầu, nhưng khả năng lĩnh ngộ lại rất tốt.

Vấn đề mà người khác thường không thông, đối với hắn lại trở nên dễ dàng.

Là đồ đệ của y, sau này ra ngoài cũng đại diện cho thể diện của Diệp Tiêu, lại thêm đồ đệ cũng có chí tiến thủ, cho nên Diệp Tiêu trực tiếp mở kho tài nguyên của mình.

Trong tình huống như vậy, thực lực của Triệu Công Minh tăng lên vô cùng nhanh chóng.

Chỉ trong 1000 năm, từ Kim Tiên đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Tốc độ tăng thực lực nhanh đến mức, ngay cả sư phụ như y, thấy hắn tăng nhanh như vậy, cũng có chút sững sờ.

Mặc dù tốc độ tăng thực lực vô cùng nhanh, nhưng căn cơ lại vô

cùng vững chắc, hoàn toàn không có một chút tình huống căn cơ bất ổn do tốc độ quá nhanh.

Nhìn Triệu Công Minh như vậy, Diệp Tiêu trong lòng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Mặc dù trong lòng cảm thấy vô cùng hài lòng, nhưng trên bề mặt, Diệp Tiêu vẫn không thể hiện ra, chỉ đối với tài nguyên của Triệu Công Minh, bắt đầu có một chút ưu ái.

Đối với Triệu Công Minh, sau khi trải qua từng lần hành vi tìm chết, ngược lại không những không có chút nào chán ghét, mà còn trở nên nghiện hơn.

Bởi vì trải qua từng lần tử vong, khiến tâm tính của Triệu Công Minh trở nên càng kiên cường hơn.

Mặc dù tu vi lúc đó chưa đạt đến Thái Ất Kim Tiên, nhưng tâm cảnh của cả người lại tăng lên nhanh chóng, cao thâm hơn nhiều so với tu vi.

Đặc biệt là thần thức, nguyên thần, trải qua từng lần phá rồi lại lập, trở nên thuần khiết vô cùng, khả năng lĩnh ngộ của cả người bắt đầu tăng vùn vụt.

Chương 217

Phải công nhận, phương pháp dạy dỗ của Diệp Tiêu không giống người thường, đương nhiên, cũng tạo ra một Triệu Công Minh không giống người thường.

Sau loại hành vi gần như tự ngược tìm chết này, cả người Triệu Công Minh từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều xảy ra một cuộc lột xác không nhỏ.

Đương nhiên, trong quá trình này, vấn đề tài nguyên là quan trọng nhất.

Nếu không có nguồn tài nguyên khổng lồ trong tay Diệp Tiêu làm chỗ dựa cho Triệu Công Minh, e rằng không có ai có thể làm được như vậy.

Cũng dưới những điều kiện tổng hợp đó, Triệu Công Minh mới có thể trưởng thành như thế này.

Hắn bây giờ e rằng mạnh hơn Triệu Công Minh thật sự ở kiếp trước mấy lần, hai người e rằng căn bản không cùng đẳng cấp.

Triệu Công Minh của kiếp trước, nhiều nhất cũng chỉ là lúc Phong Thần, có chút danh tiếng.

Trong tay có 24 viên Định Hải Thần Châu, cũng là một nhân vật có máu mặt.

Nhưng theo Diệp Tiêu thấy, Triệu Công Minh như vậy quả thực là hữu danh vô thực.

Trong tay rõ ràng có 24 viên Định Hải Thần Châu, Tiên Thiên Linh Bảo ưu tú như vậy, nhưng lại không hoàn toàn luyện hóa.

Một người có thực lực Đại La Kim Tiên, vậy mà ngay cả việc

hoàn toàn luyện hóa một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không làm được, chỉ làm được việc sử dụng thô sơ.

Cho nên cuối cùng bị Nhiên Đăng hái quả đào, linh bảo trong tay bị cướp đi.

Còn kết cục cuối cùng, thì bị Lục Áp dùng Thất Thư Tiễn lấy mạng, lên cái bảng Phong Thần đáng thương đó.

Mặc dù cuối cùng được phong làm một vị Thần Tài, nhưng lại vĩnh viễn mất đi tự do, vĩnh viễn mất đi khả năng nâng cao tu vi, chỉ có thể mãi mãi dừng lại ở cấp độ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Suy cho cùng chết một lần, lên bảng Phong Thần, cảnh giới giảm mạnh, không còn là Đại La Kim Tiên nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh nữa.

Nhưng Triệu Công Minh trước đây, mặc dù các phương diện đều không được, nhưng cũng là một đệ tử trọng tình trọng nghĩa, tôn sư trọng đạo.

Cũng chính vì nhìn trúng điểm này, Diệp Tiêu mới trong cơ duyên xảo hợp nhận hắn làm đồ đệ.

Nhìn Triệu Công Minh hiện tại, trong lòng Diệp Tiêu vô cùng rõ ràng, có lẽ sau khi nhận Triệu Công Minh làm đồ đệ, vận mệnh vốn có của tên nhóc này, liền bị hoàn toàn thay đổi.

Đương nhiên, đó cũng là ý nghĩa mà Diệp Tiêu cảm thấy trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn này.

Đã đến thế giới này, theo đuổi tầng thứ cao hơn, tìm kiếm những đỉnh núi khác, là mục tiêu cả đời.

Nhưng, y cảm thấy ông trời đã cho mình một cơ hội làm lại, vậy thì tất nhiên phải thay đổi kết cục của một số người, một số việc, khiến những người vốn cảm thấy đáng tiếc, những việc đáng tiếc, trở

nên không còn đáng tiếc, không còn hối hận.

Ở thế giới ban đầu, Diệp Tiêu là một fan cuồng Hồng Hoang, đối với hệ thống tu luyện huyền diệu này, y vô cùng yêu thích.

Đặc biệt là những nhân vật có biểu hiện cực kỳ xuất sắc trong từng lượng kiếp, y đều vô cùng yêu thích.

Có thể nói, Hồng Hoang đối với y, là một đại gia đình.

Một số nhân vật kinh điển được khắc họa quá hoàn mỹ, đương nhiên, những thứ đó đều là tình cảm của y mà thôi, Hồng Hoang thực sự vô cùng tàn nhẫn.

Giống như cá lớn nuốt cá bé trong thế giới tự nhiên, kẻ yếu, trong môi trường như vậy, gần như không có quyền sinh tồn, giống như Nhân tộc hiện tại.

Nếu thế giới Hồng Hoang hiện tại không có sự xuất hiện của y, có lẽ sẽ giống như lịch sử thực sự, như trong sách ghi lại, Nhân tộc, sẽ trở thành lương thực trong miệng của chúng tu sĩ Hồng Hoang.

Mặc dù sau Vu Yêu đại kiếp, Nhân tộc sẽ là nhân vật chính không thể tranh cãi trong mấy kỷ nguyên tiếp theo của thiên địa, nhưng trước mặt cường giả thực sự, từ 'nhân vật chính' này, đối với họ không có chút tác dụng nào.

Giống như Phong Thần lượng kiếp sẽ xảy ra sau này, cả Nhân tộc trở thành chiến trường cho Thượng Thanh Thông Thiên và Nguyên Thủy giao chiến, thực sự có chút đáng buồn.

Mấy nhân vật coi được một chút, sau lưng lại đều là thế lực Huyền Môn.

Nhân tộc to lớn như vậy, chiếm khí vận lớn như vậy trong cả thế giới Hồng Hoang, vậy mà không có một cao thủ nào ra hồn, chỉ có thể ngoan ngoãn trở thành quân cờ trong cuộc chơi của thánh nhân, thực

sự đáng buồn.

Đương nhiên, đó chỉ là sự kiện lịch sử Hồng Hoang khi Diệp Tiêu không tồn tại.

Hiện tại, y đã là một phần của Hồng Hoang, và sống rất tốt.

Tu vi nguyên thần đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn.

Còn nhục thân, tu vi thân thể, còn vượt xa nguyên thần một đoạn dài, đạt đến cấp độ Á Thánh.

Nếu không phải y thường ngày ở trong thiên địa Hồng Hoang, thu lại hoàn toàn uy áp thân thể của mình, e rằng cả Hồng Hoang sẽ xảy ra chấn động lớn.

Mỗi lần y giải phóng toàn bộ uy áp thân thể, đều có thể cảm nhận được từng đợt cảm giác bị thiên địa Hồng Hoang bài xích, thực sự khiến y có chút khó chịu!

Nhưng cũng không có cách nào.

Chương 218

Kể từ sau đạo ma đại chiến thượng cổ, Diệp Tiêu có thể cảm nhận rõ ràng thiên địa Hồng Hoang này so với trước đây, đã trở nên yếu ớt hơn!

Điều này cũng là chắc chắn.

Suy cho cùng, một vùng đất phương Tây tốt đẹp, vốn là nơi tiên thảo linh chi đầy đất, trực tiếp bị La Hầu kích động vô tận lượng kiếp sát khí làm nổ tung!

Phải biết toàn bộ đại lục Hồng Hoang, chia thành hai phương đông tây, cả hai nơi đều là đất thiêng người tài, các loại bảo vật xuất hiện không ngừng, thậm chí ở đại lục phương Tây, còn tồn tại một tổ mạch Tiên Thiên, cung cấp linh khí dồi dào cho cả thiên địa phương Tây!

Nhưng ai có thể ngờ được, La Hầu cái tên điên rồ này lại liên kết nguồn của một tổ mạch Tiên Thiên ở phương Tây với Tru Tiên Kiếm Trận, sau đạo ma đại chiến, tự bạo cả tổ mạch phương Tây!

Từ đó, đại địa phương Tây trở nên hoàn toàn suy tàn, kéo theo đó là thiên địa trong Hồng Hoang, cũng bắt đầu trở nên yếu ớt, không còn kiên cố như trước nữa!

Cùng với mỗi lần lượng kiếp bùng phát, Diệp Tiêu đều có thể cảm nhận rõ ràng, Bất Chu Sơn, cây cột chống đỡ cả thiên địa Hồng Hoang, uy áp Bàn Cổ trên đó theo thời gian trôi đi và bị vô tận lượng kiếp sát khí nhiễm bẩn, bắt đầu trở nên yếu ớt, không còn kiên cố như vậy nữa.

Có lẽ đó cũng là nguyên nhân căn bản khiến cho thiên địa Hồng Hoang này cuối cùng sẽ vỡ nát cùng với sự diễn ra của Vu Yêu lượng

kiếp.

Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Tiêu lại có một cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Bất Chu Sơn, đó là dấu tích duy nhất đáng để chiêm bái mà Bàn Cổ đại thần để lại trên đời, nhưng cuối cùng cũng sẽ biến mất như vậy!

Nhưng những điều này Diệp Tiêu tự thân cũng không có cách nào ngăn cản, bởi vì cảnh giới hiện tại của y chưa đạt đến tầng thứ thánh nhân, quyền lên tiếng trong thiên địa này quá nhỏ bé.

Muốn có hành động gì đó cũng phải đợi Diệp Tiêu tu vi đạt đến cấp độ đại đạo thánh nhân rồi nói!

Trong lòng vạn ngàn cảm xúc dâng trào, cũng không bằng việc nâng cao tu vi.

Nghĩ vậy, Diệp Tiêu liền bắt đầu bế quan!

Cảnh tượng Lục Thánh thành thánh giảng đạo hiện lên trong lòng Diệp Tiêu, kéo theo đó là Minh Hà đại đạo mà Minh Hà thể hiện cũng hiện ra!

Những điều thấy được trong chuyến đi này giúp ích rất lớn cho việc nâng cao tu vi của bản thân Diệp Tiêu.

Ở cảnh giới này, thời gian đối với y, phảng phất như nước chảy trong khe núi.

Chỉ một lần bế quan đơn giản, đã hao phí hơn nghìn năm thời gian!

Đợi Diệp Tiêu xuất quan lần nữa, tu vi của y đã đạt đến cảnh giới Á Thánh, nguyên thần và nhục thân cùng tiến, e rằng trong cả Hồng Hoang, cũng chỉ có Diệp Tiêu một người làm như vậy, và làm đến

cảnh giới này!

Nhưng, cảnh giới nâng cao tuy tốt, nhưng y càng có thể cảm nhận rõ ràng hơn, toàn bộ đại địa Hồng Hoang, đặc biệt là Thiên Đạo đối với sự bài xích của y càng ngày càng mạnh!

Nếu Diệp Tiêu muốn chứng đạo thành thánh ở Hồng Hoang, chỉ có con đường Thiên Đạo thánh nhân, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo!

Nhưng điều đó có thể sao?

Nếu thực sự trở thành Thiên Đạo thánh nhân, chẳng phải là đánh cược cả tự do của kiếp này sao?

Đối với Diệp Tiêu, chăm chỉ tu luyện cả đời, vì cái gì, chẳng phải là để có thể đại tiêu dao, đại tự tại sao!

Nói một cách thông tục, đó là, muốn tự do, sẽ không có bất kỳ ai can thiệp, dựa vào thực lực làm những gì mình muốn làm!

Cho nên, đánh chết Diệp Tiêu, y cũng sẽ không trở thành Thiên Đạo thánh nhân.

Hơn nữa, muốn trở thành Thiên Đạo thánh nhân, cần phải có Hồng Mông Tử Khí ký thác vào Thiên Đạo, mà Hồng Mông Tử Khí đó phải là loại có dấu ấn của Thiên Đạo!

Nếu không, không có cách nào trở thành Thiên Đạo thánh nhân.

Trong tay Diệp Tiêu hiện tại cũng có một đạo Hồng Mông Tử Khí, chỉ cần y muốn, tùy tiện đi đến Hỗn Độn, lợi dụng Hồng Mông Tử Khí, liền có thể lập tức thành thánh nhân, nhưng y đã không làm vậy!

Phải biết, dã tâm và tầm nhìn của Diệp Tiêu không nhỏ như vậy, y muốn trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sao có thể vì để nhanh chóng thành thánh, mà từ bỏ một vị trí tốt đẹp như vậy!

Đó không phải là cách làm việc của Diệp Tiêu!

Nếu muốn luận chứng cảnh giới tương tự, ai sẽ mạnh hơn một chút, thì phải xem chiến lực giữa hai bên như thế nào.

Chiến đấu, thường là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý!

Ví dụ như Diệp Tiêu hiện tại, cảnh giới tu vi thân thể Á Thánh, xa xa mạnh hơn cảnh giới nguyên thần rất nhiều, hai bên căn bản không có bất kỳ khả năng so sánh nào!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, so với Thiên Đạo thánh nhân của Hồng Hoang, mạnh mẽ không chỉ ở chiến đấu lực, mà còn ở mức độ lĩnh ngộ pháp tắc!

Pháp tắc chứng đạo thành thánh, cũng là một con đường.

Ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn nguyên thủy, chính là đi con đường Ma Thần Hỗn Độn, gần như mỗi một Ma Thần Hỗn Độn đều là tồn tại cấp chứng đạo thành thánh, tu vi thấp nhất của họ e rằng cũng là cấp thánh nhân, căn bản không phải đám tép riu hiện tại của Hồng Hoang có thể so sánh được!

Nhưng tu vi như vậy, cũng bị Bàn Cổ giết không còn một mảnh giáp, có thể tưởng tượng tu vi của Bàn Cổ cao thâm đến mức nào, Lực chi đại đạo pháp tắc, đã tu luyện đến một cảnh giới vô cùng cao thâm!

Chương 219

Trừ Không Gian Ma Thần Dương Mi đại tiên, Ma Thần Hỗn Độn mạnh nhất, những Ma Thần Hỗn Độn khác đều không tránh khỏi kết cục vẫn lạc.

Khai thiên tích địa càng giống một cuộc đại đồ sát, không giống Bàn Cổ đại thần đang chứng đạo!

Có thể nói, cảnh giới của Bàn Cổ đại thần đã hoàn toàn vượt xa nhận thức của những người này.

Chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút, Vu tộc mười hai người, mỗi người đều là một giọt tinh huyết của Bàn Cổ, hấp thu vô tận đại địa hồn trọc chi khí hóa hình mà ra, tự thân nắm giữ một đạo pháp tắc chi lực!

Quan trọng nhất là loại pháp tắc này là tự có, từ đó có thể tưởng tượng, Bàn Cổ trong việc lĩnh ngộ pháp tắc, đều vô cùng cao thâm, có thể nói là bao trùm tất cả!

Theo ước tính của Diệp Tiêu, Bàn Cổ đại thần cũng đi con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này, nhưng Bàn Cổ đại thần hẳn là đã sớm vượt qua cảnh giới này.

Suy cho cùng, có thể chém giết ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn, sao có thể chỉ là một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đơn giản.

Chỉ là cuối cùng không biết vì sao, lại nảy sinh ý định khai thiên tích địa, cuối cùng bị chúng ma thần trong Hỗn Độn vây công, mới kiệt sức mà chết.

Nếu không, e rằng Bàn Cổ đại thần hiện tại chắc chắn vẫn còn sống!

Nhưng dù là hiện tại, Diệp Tiêu cũng không dám thực sự khẳng

định, Bàn Cổ đại thần đã hoàn toàn diệt vong, biến mất không thấy!

Bởi vì tất cả mọi thứ về Bàn Cổ đại thần, hiện tại đều tràn ngập vô tận ẩn số, với thực lực sắp chứng đắc đại đạo đó, sao có thể dễ dàng vẫn lạc!

Nhưng nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Tiêu cũng không dám vọng đoán về Bàn Cổ đại thần, để tránh gặp phải một chút bất trắc không đáng có!

Khẽ lắc đầu, Diệp Tiêu loại bỏ những suy nghĩ này trong đầu.

Đối với những suy đoán trong lòng về Bàn Cổ đại thần, điều duy nhất y dám khẳng định chính là, đạo lý mà Bàn Cổ đại thần đi, tuyệt đối là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chỉ phân tích đơn giản, Diệp Tiêu đối với tương lai càng thêm rõ ràng!

Hiện tại bày ra trước mặt y chỉ có hai con đường.

Một là đi đến nơi sâu thẳm của Hỗn Độn vô tận, hấp thu vô tận Hỗn Độn chi khí, dùng nó để rèn luyện thân thể, khiến nó trực tiếp đột phá Cửu Chuyển Thần Công đệ cửu chuyển, liền có thể trực tiếp chứng đạo thành thánh!

Nhưng nếu làm vậy, trên người Diệp Tiêu sẽ bị dán nhãn Ma Thần Hỗn Độn.

Từ đó, e rằng không thể trở lại thiên địa Hồng Hoang, Thiên Đạo sẽ không cho phép một người toàn thân tỏa ra khí tức Ma Thần Hỗn Độn mạnh mẽ bước vào Hồng Hoang!

Như vậy, chỉ có thể đột phá trong Hồng Hoang.

Nhưng muốn đột phá trong Hồng Hoang, tất sẽ phải chịu thiên khiển từ lão già âm hiểm Thiên Đạo.

Để phòng ngừa vạn nhất, Diệp Tiêu bắt buộc phải chuẩn bị kế sách vẹn toàn!

Trong nghìn năm Diệp Tiêu đột phá tu vi, lượng kiếp chi khí trong Hồng Hoang trở nên càng nồng đậm hơn!

Mâu thuẫn giữa Vu và Yêu tộc nhanh chóng bùng phát, gần như mỗi ngày đều xảy ra những trận chiến lớn nhỏ, nhưng những trận chiến này, cũng chỉ liên quan đến cảnh giới trung và thấp!

Đối với những chiến lực cao cấp giữa hai tộc, cũng không tùy tiện động thủ, bởi vì nếu một khi động thủ, những thứ liên quan đến quá nhiều!

Nhưng dù vậy, những trận chiến diễn ra mỗi ngày nhiều không đếm xuể, cả đại địa Hồng Hoang mỗi ngày máu chảy không ngừng!

Nếu nói về chuyện máu chảy mỗi ngày, người vui mừng nhất không phải là Vu Yêu hai tộc, cũng không phải mấy vị thánh nhân cao cao tại thượng, mà là Minh Hà ở trong U Minh Huyết Hải.

Hầu như mỗi ngày đều có lượng lớn máu tươi và thi thể đến U Minh Huyết Hải, hoặc bị U Minh Huyết Hải kéo đến.

Là chiến lực trung thấp trong hai tộc, thực lực yếu nhất cũng có thực lực Thiên Tiên, máu tươi và thi thể chảy ra, đều có công hiệu mạnh mẽ.

Sau khi bị U Minh Huyết Hải nhiễm bẩn và đồng hóa, những máu và thi thể này sẽ tự động chuyển hóa thành huyết thủy và huyết cốt, cả hai đều có công năng tăng cường nội tình của U Minh Huyết Hải.

Vì ảnh hưởng của vô tận lượng kiếp, một số tu sĩ lẻ loi, không có thế lực nào, hiện tại ngay cả tu luyện cũng trở thành vấn đề lớn.

Chỉ cần tiến vào động phủ bắt đầu bế quan, liền sẽ tự động bị vô tận lượng kiếp chi khí ảnh hưởng, trong đầu vô số tạp niệm bay loạn,

nhẹ thì công lực rối loạn, nặng thì tẩu hỏa nhập ma.

Chỉ có những đại thần thông giả đỉnh tiêm, hoặc sở hữu phúc địa đỉnh tiêm, hoặc dựa vào những thế lực lớn như Vu Yêu hai tộc, mới không bị ảnh hưởng này, những người còn lại, đối mặt với vô tận lượng kiếp chi khí, đều không thể tránh khỏi.

Phải công nhận, bất kể xảy ra chuyện gì, trong số đông tu sĩ tầng thấp ở Hồng Hoang, vĩnh viễn là người bị ảnh hưởng lớn nhất.

Nếu dùng một câu ở kiếp trước để hình dung, đó là: Thịnh, trăm họ khổ; vong, trăm họ khổ.

Trong lòng các tu sĩ tầng thấp ở Hồng Hoang đều vô cùng khổ sở, vốn chỉ muốn tu luyện cho tốt, không tham gia vào đại chiến Vu Yêu.

Nhưng bây giờ thì hay rồi, cùng với lượng kiếp bùng phát, ngay cả ở trong động phủ của mình, bế quan cho tốt cũng không làm được.

Lẽ nào làm một người tu hành thanh tịnh nhã nhặn, khó đến thế sao?

Chương 220

Chỉ cần một nơi sinh tồn đơn giản, không tranh không đoạt, chỉ đơn thuần tu luyện, lẽ nào khó đến thế sao?

Trong một thời gian, chúng sinh tầng thấp trong cả Hồng Hoang oán than ngút trời, trong lòng thầm mắng lượng kiếp chó má, Thiên Đạo chó má, tất cả đi chết đi.

Đều là vì quy tắc thiên địa kỳ quái, mẹ nó chứ Thiên Đạo cứ phải bùng phát một cái lượng kiếp.

Đương nhiên, muốn bùng phát thì tùy, nhưng tại sao lại kéo cả ta vào?

Trong khoảng thời gian đó, Diệp Tiêu trong lúc bế quan chỉ cảm thấy cảm xúc của Thiên Đạo dường như đột nhiên trở nên lớn, mỗi ngày đều có sấm rền không ngớt, cho Diệp Tiêu cảm giác như đang cuồng nộ, nhưng lại hình như vì nguyên nhân nào đó, vẫn luôn nhẫn nhịn, nhưng cơn giận mãi không bộc phát.

Đương nhiên, đông đảo sinh linh tầng thấp này cũng chỉ oán than trong lòng mà thôi, chứ không dám trực tiếp mở miệng chửi lớn, vì như vậy là chết chắc.

Sau khi những ngày oán than kết thúc, liền bắt đầu cân nhắc tương lai của mình.

Nếu cứ ở trong động phủ bế quan, không chừng ngày nào đó tẩu hỏa nhập ma, bị vực ngoại thiên ma nhân cơ hội đoạt xá.

Như vậy thì thực sự quá bi thảm rồi, bị vực ngoại thiên ma đoạt xá, ý thức của bản thân sẽ vĩnh viễn không còn tồn tại.

Mặc dù là tu sĩ tầng thấp nhất trong Hồng Hoang, nhưng đối với

một số đại sự xảy ra trong Hồng Hoang, cũng khá rõ ràng!

Ví dụ như vực ngoại thiên ma, là một loại thiên ma cực kỳ đặc thù do đối thủ của Đạo Tổ năm đó, Ma Tổ La Hầu hình thành.

Mỗi khi tâm thần của tu sĩ cực kỳ bất ổn, sẽ rất dễ bị vực ngoại thiên ma thừa cơ xâm nhập, vô cùng kinh khủng!

Một khi bị đoạt xá, nếu bản thân không có công đức, e rằng xong đời, cả đời chỉ có thể làm con rối cho vực ngoại thiên ma!

Cho nên mọi người đều không muốn vất vả tu luyện cả đời, kết cục lại trở thành như vậy, cho nên ai nấy đều bắt đầu có hành động, định gia nhập những thế lực lớn đó!

Còn về những thế lực lớn ở Hồng Hoang hiện tại là những ai, đương nhiên phải kể đến Yêu tộc do Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lãnh đạo, Vu tộc do Tổ Vu Đế Giang lãnh đạo, và cuối cùng là Đông Vương Công, vị được Đạo Tổ đích thân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, đã sáng tạo ra Tán Tiên Liên Minh!

Còn về thế lực dưới trướng của các đại thần thông giả khác, thì bị tự động loại trừ.

Đương nhiên, cũng không phải không cân nhắc, thực sự là cơ hội đó quá khó.

Bởi vì trước đó Hồng Hoang đã dấy lên một làn sóng tìm người nương tựa, nhưng cuối cùng chỉ có mấy người có thiên tư cực tốt được thu làm đệ tử, hoặc mấy vị tu sĩ đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, dựa vào thực lực không tồi của mình, đầu quân cho đối phương, còn lại đều bị loại!

Cơ hội như vậy sớm đã khiến bản thân họ tuyệt vọng, cho nên cũng không cân nhắc nữa.

Vậy thì tiếp theo chỉ còn lại thế lực của Yêu tộc và Đông Vương

Công.

Còn về Vu tộc, trong lòng mọi người thực ra đều biết, Vu tộc không có nguyên thần, đi rồi thì có ích gì!

Nếu đã quyết định bước ra khỏi động phủ, mọi người đều muốn giành lấy một tia sinh cơ, sao có thể cam tâm đầu quân cho những tên mọi rợ không có nguyên thần như Vu tộc!

Cho nên, kết quả cuối cùng gần như không có gì hồi hộp, gần như phần lớn người đều đầu quân cho thế lực Yêu tộc, một phần nhỏ người đầu quân cho Tán Tiên Liên Minh của Đông Vương Công!

Đối mặt với đông đảo tu sĩ tầng thấp đầu quân như vậy, cả Yêu tộc, đặc biệt là Đế Tuấn, cả người đều trở nên vui vẻ.

Mặc dù chỉ là một số tu sĩ tầng thấp, nhưng trong đó cũng có không ít mầm non tốt, chỉ cần điều giáo tốt, không đến nghìn năm, sẽ trở thành chiến lực cao cấp trong Yêu tộc.

Mặt khác, Đông Vương Công, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Lần đầu tiên tiếp nhận nhiều tu sĩ như vậy, cái danh Nam Tiên Chi Thủ này cuối cùng cũng có chút ra dáng rồi.

Là Nam Tiên Chi Thủ do Hồng Quân lão tổ đích thân phong, Đông Vương Công vẫn luôn cảm thấy vô cùng tự hào, cho nên đã sáng tạo ra Tán Tiên Liên Minh.

Sau một thời gian phát triển, thế lực cũng bắt đầu từ từ lớn mạnh.

Chỉ là danh tiếng của y thực sự không nổi bật, không thể sánh bằng Yêu tộc do Đế Tuấn thống lĩnh và Vu tộc do Đế Giang thống lĩnh.

Trước mặt hai nhân vật chính trong Vu Yêu lượng kiếp này, tất cả mọi thứ của Đông Vương Công đều trở nên ảm đạm, ngay cả Tây

Vương Mẫu cũng có chút xem thường.

Tâm lý như vậy thực sự có chút phẫn uất.

Là do Tiên Thiên Thuần Dương Chi Khí hóa hình, Đông Vương Công đồng dạng có mệnh cách đế vương.

So với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, y lại càng chính thống hơn.

Chỉ tiếc là, sự tồn tại của Thiên Đạo đã định trước rằng Đông Vương Công khó thành đại sự.

Cũng có thể nói, tất cả những gì vốn thuộc về y đã bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhanh chân chiếm trước.

Đương nhiên, có lẽ cũng vì bản thân Đông Vương Công có dã tâm, tầm nhìn cũng như khả năng nắm bắt đại thế không bằng Đế Tuấn, nên mới chậm một bước, rồi chậm mãi mãi.

Sau khi xuất quan, Diệp Tiêu nhìn những biến động gần đây, thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra vũng nước sâu Hồng Hoang này sắp sửa bắt đầu hoàn toàn vẩn đục rồi." Đối với tâm tính của Đế Tuấn, Diệp Tiêu nắm rõ như lòng bàn tay.

Chương 221

E rằng trong thời gian sắp tới, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho đám tu sĩ mới gia nhập Yêu tộc, gã sẽ động binh với Đông Vương Công.

Trước khi đại chiến Vu Yêu hoàn toàn nổ ra, Đế Tuấn chắc chắn sẽ đoàn kết tất cả các thế lực có thể đoàn kết để đối kháng với toàn bộ Vu tộc, bất kể là dùng chính sách mềm dẻo hay thủ đoạn cứng rắn.

Không, trước đó, gã phải diệt trừ con châu chấu nhảy nhót Đông Vương Công, vì gã tuyệt đối không cho phép một thế lực thứ ba can thiệp vào cuộc chiến này.

Diệp Tiêu chắc chắn rằng, rất có khả năng Vu tộc cũng sẽ tham gia vào cuộc chiến tiêu diệt Đông Vương Công.

Mặc dù bên cạnh Đế Tuấn có trí giả Phục Hy, nhưng bên cạnh Đế Giang cũng có Thời gian Tổ vu Chúc Cửu Âm tồn tại, hai bên có thể nói là ngang tài ngang sức.

Nhưng thực lực của Đông Vương Công cũng không hề thua kém.

Là một Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp hóa hình, nội tình của y sâu không lường được, e rằng trong cả Hồng Hoang không ai có thể tưởng tượng nổi.

Y không chỉ có pháp bảo bạn sinh Tiên Thiên cực phẩm là Cảnh Dương Chung, mà còn có át chủ bài siêu cấp như Vạn Tiên Trận.

Đương nhiên, đó chỉ là những thứ lộ ra bên ngoài, còn trong tối y có những át chủ bài nào khác, Diệp Tiêu cũng không biết.

Nhưng theo y thấy, dù Đông Vương Công có nội tình sâu dày đến đâu cũng không chống lại được kết quả mà đại thế Thiên Đạo theo đuổi, kết cục cuối cùng vẫn là vẫn lạc.

Nhưng Diệp Tiêu cho rằng, kết cục cuối cùng của Đông Vương Công thực ra cũng không tệ, không phải là vẫn lạc hoàn toàn.

Dựa vào nội tình Tiên Thiên Ma Thần của kiếp trước, y liên tiếp đầu thai chuyển thế mấy lần đều rất ổn thỏa.

Cuối cùng còn chứng đắc được danh vị Bát Tiên Hải Thượng Tiên Thuần Dương Lữ Động Tân, lại còn thành một công tử phong lưu, mang danh hiệu "chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu", kết cục cũng coi như viên mãn.

Vì vậy, mặc dù Đông Vương Công chẳng được lợi lộc gì trong lượng kiếp Vu Yêu lần này, nhưng kết cục cuối cùng lại rất tốt đẹp.

Ngược lại, với tư cách là lãnh đạo của Vu tộc và Yêu tộc, kết cục của những người đó lại có phần bi thảm.

Cùng với sự khởi động của lượng kiếp, đại chiến Vu Yêu bùng nổ và diễn ra, không biết bao nhiêu sinh linh đã vẫn lạc trong trận đại chiến đó.

Thậm chí nhiều linh sơn phúc địa lớn nhỏ đều bị phá vỡ trong trận chiến.

Cuối cùng, Cộng Công tức giận húc vào Bất Chu Sơn, trực tiếp phá hủy cây cột chống trời kết nối toàn bộ thiên địa Hồng Hoang.

Sau hàng loạt hành vi đó, áp lực khổng lồ sinh ra đủ để khiến hai chủng tộc hùng mạnh suýt chút nữa bị diệt vong hoàn toàn.

Nếu không phải lãnh đạo hai tộc đều là những người có trách nhiệm và dám gánh vác, cuối cùng đã dùng cái giá là hồn phi phách tán để đổi lấy sự tồn tại cho chủng tộc mình, e rằng cả Vu tộc và Yêu tộc đã không thể tiếp nối được nữa.

Cho nên so ra, Đông Vương Công sống ở thời đại này thực ra lại rất may mắn.

Hoàn thiện toàn bộ Yêu tộc xong, tiếp đến là Nhân tộc do Triệu Công Minh chăm sóc.

Sau một ngàn năm phát triển, ba vị tổ của Nhân tộc trong lịch sử đều đã ra đời, đương nhiên, trong đó lấy Toại Nhân Thị làm chủ!

Đồng thời, trải qua thời gian phát triển dài đằng đẵng, Nhân tộc bắt đầu dần dần lấy họ thị làm chính, phân chia thành các bộ lạc lớn nhỏ, trong đó, ba bộ lạc lớn do Toại Nhân Thị đứng đầu là trụ cột của Nhân tộc!

Cùng lúc đó, qua lời bẩm báo của Triệu Công Minh, Diệp Tiêu kinh ngạc phát hiện Nhân tộc ở dưới chân núi Thủ Dương lại có một chút giao thoa với Vu tộc.

"Xem ra chuyện Nhân tộc và Vu tộc thông hôn sắp sửa bắt đầu rồi," Diệp Tiêu thầm nghĩ.

Nhưng thực ra trong lòng y cảm thấy, việc Vu tộc và Nhân tộc có chút giao thoa là một chuyện rất tốt.

Vì vậy, đối với tình huống thông hôn sắp xảy ra, y cũng không cảm thấy phản cảm, và sẽ không phản đối chuyện này.

Dù sao thì những chuyện của Nhân tộc hiện tại cũng không thuộc quyền quản lý của y.

Mặc dù trên danh nghĩa y là Thánh Phụ, nhưng lại không phải là người quản lý Nhân tộc, cho nên cũng không cần thiết phải can thiệp quá nhiều vào sự phát triển của họ, làm như vậy ngược lại còn không hay.

Ở một nơi khác, tại Đông Côn Luân Sơn, phúc địa xa hoa nhất trên toàn bộ đại lục phương Đông ngoài Bất Chu Sơn.

Một trong những tổ mạch Tiên Thiên tọa lạc trên Đông Côn Luân Sơn, cho nên nồng độ linh khí và hoàn cảnh nơi đây tuyệt đối là một

trong những nơi tốt nhất trên đại lục Hồng Hoang.

Ba vị Thánh nhân nổi tiếng nhất Hồng Hoang, Tam Thanh Thánh nhân, chính là chủ nhân của Đông Côn Luân Sơn.

Chỉ có điều, hiện tại trên Đông Côn Luân Sơn sắp xảy ra một chuyện lớn.

Đông Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Cả một dãy núi rộng lớn như vậy, chỉ tồn tại duy nhất một tòa cung điện này.

Đây là cung điện mà Ngọc Thanh Nguyên Thủy đã tự mình dốc hết tâm sức luyện chế thành công không lâu sau khi hóa hình.

Đương nhiên, cũng vì trong Tam Thanh, lão nhị Ngọc Thanh Nguyên Thủy là người giỏi luyện chế khí vật nhất, nên chuyện nơi ở được giao cho y.

Chương 222

Tam Thanh là ba huynh đệ, cũng là ba vị Thánh nhân, mỗi người đều có sở trường riêng.

Ngoài lão nhị giỏi luyện khí, lão đại giỏi nhất về luyện đan, có thể luyện chế ra đủ loại đan dược, nổi tiếng nhất chính là Cửu Chuyển Kim Đan.

Cửu Chuyển Kim Đan không chỉ có thể sinh xương trắng, hóa người sống, mà quan trọng nhất là, một người không có chút tu vi nào, chỉ cần nuốt một viên Cửu Chuyển Kim Đan là có thể lập tức thành tiên, có thể nói là hiệu quả nghịch thiên, vô cùng đáng sợ.

Còn lại lão tam thì tinh thông trận pháp chi đạo, Tru Tiên Kiếm Trận do y bày ra là đại sát trận đỉnh cao nhất Hồng Hoang, phi Tứ Thánh bất khả phá.

Nếu bàn về chiến đấu lực bề ngoài, trong ba huynh đệ, hoặc trong sáu vị Thánh nhân, nếu đấu một chọi một, Thông Thiên tuyệt đối là người có chiến lực mạnh nhất.

Đương nhiên, nếu bàn về sự bí ẩn, sâu không lường được, không thể nhìn thấu, thì tuyệt đối phải kể đến Thái Thượng Lão Tử.

Lão âm hiểm này chắc chắn là người ẩn giấu sâu nhất trong tất cả.

Đồng thời, y cũng là người mà Diệp Tiêu đề phòng nhất.

Đương nhiên, đối với Thái Thượng Lão Tử, Diệp Tiêu cũng chỉ dừng ở mức đề phòng, còn chưa đến mức uy hiếp hay kiêng dè.

Nhưng không biết nếu Thái Thượng Lão Tử biết được suy nghĩ của Diệp Tiêu về mình, lão sẽ có cảm giác gì, liệu có còn giữ được vẻ mặt đạm nhiên đó không?

Không thể không nói, với tư cách là do nguyên thần của Bàn Cổ kết hợp với thanh khí sau khi khai thiên hóa hình, mỗi người trong số họ đều được trời ưu ái, vô cùng ưu tú, ở lĩnh vực của mình đều đạt được thành tựu đỉnh cao.

Bất kể là luyện đan của Thái Thượng Lão Tử, luyện khí của Ngọc Thanh Nguyên Thủy, hay trận pháp chi đạo của Thông Thiên, đều đạt đến tầng thứ đỉnh cao của Hồng Hoang.

Ngọc Hư Cung tọa lạc trên Đông Côn Luân Sơn, sau khi được Ngọc Thanh Nguyên Thủy luyện chế ban đầu và không ngừng hoàn thiện về sau, đã đạt đến cấp bậc Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc này, tại Ngọc Hư Cung, một trong ba vị Thánh nhân là Ngọc Thanh Nguyên Thủy đang nhíu chặt mày, nói với Thông Thiên bên cạnh: "Tam đệ, đệ thật sự đã quyết định rời khỏi Đông Côn Luân Sơn rồi sao?" Nghe vậy, Thông Thiên bên cạnh mỉm cười đáp: "Nhị ca, ý đệ đã quyết, không cần khuyên nữa đâu." "Đông Côn Luân Sơn tuy tốt, nhưng để trấn áp khí vận của ba vị Thánh nhân thì vô cùng không đủ." "Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, e rằng sẽ gây ra gánh nặng nghiêm trọng cho bản nguyên của Côn Luân Sơn." "Nhị ca cũng không cần lo lắng, đệ đã tìm được một con Kim Ngao thực lực Chuẩn Thánh ở ngoài Đông Hải, chém giết nó vừa hay dùng làm đạo trường.

Tên đệ cũng đã nghĩ xong rồi, gọi là Kim Ngao Đảo, trên đảo có một tòa Bích Du Cung." "Sau này tu đạo thu đồ sẽ được tổ chức ở Kim Ngao Đảo, huống hồ đệ cũng cảm thấy hòn đảo đó có duyên với mình, sau này sẽ ở đó." "Còn Đông Côn Luân Sơn, cứ để lại cho nhị ca.

Với tư cách là Bàn Cổ chính tông, dáng vẻ của huynh là thích hợp nhất để trấn áp trên Đông Côn Luân, cũng không làm mất mặt Tam Thanh chúng ta." Khi Thông Thiên vừa dứt lời, Thái Thượng Lão Tử

đứng bên cạnh, từ đầu đến cuối không nói gì, nghe những lời này của Thông Thiên cũng gật đầu.

"Tam đệ nói rất đúng." Lão tổ vẻ vô cùng tán đồng.

Mặc dù nghe lời đại ca và tam đệ nói đều có lý, nhưng việc ba huynh đệ từ trước đến nay hình bóng không rời nay phải chia xa, thực sự khiến Ngọc Thanh Nguyên Thủy có chút khó chịu.

Tam Thanh chia ra mỗi người một nơi, khiến Ngọc Thanh Nguyên Thủy trong thời gian ngắn có chút không thể chấp nhận.

Thấy nhị đệ vì sắp phải phân gia mà buồn rầu không vui, trong lòng Thái Thượng Lão Tử cũng cảm thấy rất vui mừng, giữa huynh đệ có được tình nghĩa này là đủ rồi.

Lúc này, họ không giống như Tam Thanh sau này đã phân gia, trở nên mỗi người một phe, ích kỷ tư lợi, cuối cùng lão đại và lão nhị còn liên hợp lại hãm hại tam đệ.

Nhưng dù vậy, e rằng họ vẫn không thể thoát khỏi kế hoạch của Thiên Đạo, trở nên mỗi người một phe, thành công để Thiên Đạo chia cắt khí vận giữa ba người.

Sự việc đã đến nước này, Ngọc Thanh Nguyên Thủy cũng hiểu rõ lợi hại trong đó, nên không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng gật đầu.

Sau đó, ba huynh đệ lại một lần nữa ngồi lại với nhau, tọa mà luận đạo, giống như mọi khi.

Chỉ có điều, sau lần luận đạo này, ba huynh đệ sẽ thực sự phân gia.

Lần chia ly này, không biết bi kịch Phong Thần Lượng Kiếp có tái diễn hay không, ba huynh đệ vì đạo nghĩa mà mình kiên trì sẽ tàn sát lẫn nhau.

Thông Thiên liệu có lại giống như kiếp trước, một lần nữa hữu giáo vô loại, đệ tử phẩm tính nào cũng nhận hay không.

Tất cả, đều còn phải chờ xem!

Ở một nơi khác, lúc này Nữ Oa đã rời xa Hồng Hoang, đi vào Hỗn Độn.

Dựa vào cảnh giới Thánh nhân, cộng thêm nhiều linh bảo trong tay, nàng trực tiếp khai phá ra một Đại Thiên thế giới.

Thế giới này được Nữ Oa đặt tên là Tạo Hóa Thiên.

Trong Tạo Hóa Thiên, có một tòa cung điện vàng son lộng lẫy tọa lạc, chính là đạo trường của nàng.

Tên là Oa Hoàng Cung, hay Thánh Mẫu Cung.

Vào khoảnh khắc Nữ Oa khai phá đạo trường, rất nhiều người đã đến quan sát, trong đó tự nhiên có cả Diệp Tiêu.

Tận mắt chứng kiến sự ra đời của một thế giới, cảm ngộ to lớn sinh ra từ đó cũng giúp ích rất nhiều cho Diệp Tiêu!

Ngoài Diệp Tiêu, ca ca của Nữ Oa là Phục Hy, hiện là Hy Hoàng của Yêu tộc, cùng với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, cũng đều lần lượt đến!

Với tư cách là Oa Hoàng của Yêu tộc khai phá đạo trường, sao họ có thể không đến chung vui!

Về phần những người còn lại, đều là các đại thần thông giả trong Hồng Hoang.

Chương 223

Chỉ có Tam Thanh và hai vị Thánh nhân Tây phương là không đến.

Nhưng điều này cũng bình thường, cùng là Thánh nhân, tu vi và địa vị của họ đều tương đương, nên cũng không cần thiết phải tự hạ thấp thân phận để quan sát Nữ Oa khai phá đạo trường trong Hỗn Độn!

Sau khi Nữ Oa khai phá đạo trường xong, một đám đại thần thông giả do Diệp Tiêu dẫn đầu liền rời khỏi Hỗn Độn, trở về đại lục Hồng Hoang.

Chỉ còn lại mấy vị lãnh đạo Yêu tộc ở lại trong đạo trường của Nữ Oa, đó là Phục Hy cùng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Trong đó, Phục Hy ở lại để thỉnh giáo muội muội của mình, cũng là Nữ Oa Thánh nhân hiện tại, về một số vấn đề khó khăn trong tu vi, cầu giải một số chân lý đại đạo!

Về phần Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, họ hỏi một số vấn đề khác, còn hỏi những gì, e rằng không ai biết!

Chỉ biết rằng hai người ở lại Oa Hoàng Cung một thời gian ngắn rồi rời khỏi Oa Hoàng Thiên, trở về Thiên đình!

Sau khi hai người rời đi, Phục Hy cũng không ở lại lâu, khoảng gần mười năm sau liền trở về đạo trường của mình ở Phượng Tê Sơn, tĩnh tâm khổ tu!

Mặc dù Phục Hy và Nữ Oa là huynh muội thân thiết vô cùng, đối với muội muội này, Phục Hy lại càng vô cùng yêu thương, chuyện tốt gì cũng nghĩ đến Nữ Oa, nhưng điều đó không có nghĩa là Phục Hy không chú trọng bản thân!

Ngược lại, trên con đường tu vi, y luôn khắc khổ, chưa bao giờ

lười biếng, cũng là để không bị muội muội bỏ lại quá xa.

Sự cách biệt này không phải là sự cách biệt về địa lý!

Mà là sự cách biệt về tu vi, thế lực, cảnh giới, địa vị.

Mặc dù trong lòng Phục Hy rất rõ ràng, đời này muốn thành Thánh, đó gần như là chuyện không thể!

Nhưng dù vậy, Phục Hy cũng không muốn khoảng cách giữa mình và muội muội trở nên quá lớn, đây là sự kiên trì của một người ca ca dành cho tình huynh muội của hai người!

Ở một nơi khác, lúc này tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh Thánh nhân sau khi luận đạo ngàn năm, hoàn tất xong, với tư cách là lão nhị, người sẽ ở lại Ngọc Hư Cung tại Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy lên tiếng trước.

"Huynh trưởng, tam đệ, lần này ba chúng ta thành Thánh, lập nên đại giáo, chẳng phải cũng nên thuận theo lời thề đã lập, khai sơn thu đồ hay sao?" Nghe vậy, Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên đều sững sờ, sau đó hai người nhìn nhau, Thái Thượng Lão Tử lập tức đáp.

"Lẽ phải như thế." Thông Thiên đứng bên cạnh Lão Tử cũng khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Nếu đã như vậy, vậy ba chúng ta hãy hẹn một thời gian đi, hay là định vào ngàn năm sau." "Ngàn năm sau, Tam Thanh quảng khai sơn môn, đối với ba huynh đệ chúng ta cũng là một đại sự may mắn, không biết ý của huynh trưởng và tam đệ thế nào?" Nói xong, Nguyên Thủy hỏi ý kiến của huynh trưởng và tam đệ.

Hai vị tự nhiên không có ý kiến, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, ba người cũng không nói nhiều thêm, mỗi người trở về đạo trường của mình.

Trong đó, Thông Thiên trở về Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo ngoài Đông Hải, Thái Thanh Lão Tử thì đến Thái Thanh Cung, còn lại Nguyên Thủy thì tiếp tục ở lại Côn Luân Sơn.

Ba huynh đệ sớm đã hẹn ước, trong đó Ngọc Thanh Nguyên Thủy bất luận là dung mạo hay khí chất đều gần gũi với Bàn Cổ Đại Thần nhất.

Không giống như Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ, một người thì trông như ông lão sáu bảy mươi tuổi, người còn lại thì trông như thanh niên vừa mới ngoài hai mươi, cho nên để đại diện cho bộ mặt của Bàn Cổ ở lại Côn Luân Sơn có chút không thích hợp.

Nếu đã thương lượng xong thời gian thu đồ, vậy tự nhiên phải chuẩn bị cho tốt.

Cho nên sau khi Tam Thanh luận đạo xong, liền trực tiếp rời đi.

"Ngàn năm sau, Đông Côn Luân Sơn khai sơn môn thu đồ, người có duyên có thể nhập vào môn hạ Ngọc Hư của ta." "Ngàn năm sau, Kim Ngao Đảo khai sơn môn thu đồ, người có duyên có thể bái nhập môn hạ của ta." Hai âm thanh chấn động vô cùng bắt đầu vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang, thanh thế đó quả thực còn hùng vĩ và kinh người hơn cả đại chiến Vu Yêu.

Đương nhiên, người phát ra hai âm thanh đó chính là Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên.

Cùng lúc đó, chúng sinh tu sĩ khắp Hồng Hoang, sau khi nghe hai âm thanh vang vọng khắp nơi, trong lòng đều vô cùng chấn kinh, rồi ngay sau đó là niềm vui sướng cuồng nhiệt vô tận.

Phải biết rằng trong toàn bộ Hồng Hoang, danh tiếng của Tam Thanh ai mà không biết, ai mà không hay.

Một nhà ba huynh đệ, người nào cũng đạt được Thánh nhân quả

vị, danh hiệu Bàn Cổ chính tông tuyệt đối là danh xứng với thực.

Nhưng điều khiến người ta vui mừng nhất là, sau mấy nguyên hội, hai vị đại thần đúng nghĩa cuối cùng cũng bắt đầu thu đồ.

Phải biết rằng năm đó khi Tam Thanh thành Thánh, lời thề Thiên Đạo mà họ phát ra, rất nhiều tu sĩ đều ghi nhớ trong lòng, chờ đợi khoảnh khắc họ hành động.

Hôm nay, khoảnh khắc đó cuối cùng cũng đã đến.

Đối với rất nhiều tu sĩ tầng thấp ở Hồng Hoang, đây tuyệt đối là một cơ duyên vô thượng.

Chỉ cần có thể trở thành đệ tử Thánh nhân, tương lai dù không thành Thánh chứng đạo, cũng tuyệt đối có thể xưng tổ làm cường.

Khoảnh khắc này, tu sĩ trong toàn bộ Hồng Hoang hoàn toàn chấn động.

Những người vốn quyết định dù chết cũng không bế quan ra ngoài, không dính líu đến mâu thuẫn giữa hai tộc Vu Yêu, không dính dáng gì đến lượng kiếp, giờ phút này nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, đều không chút do dự, trực tiếp thu dọn toàn bộ gia sản, đóng cửa động phủ.

Sau đó liền lên đường đến Côn Luân Sơn hoặc Kim Ngao Đảo.

Chương 224

Những tu sĩ như vậy có thể thấy ở khắp mọi nơi trong Hồng Hoang.

Thực ra trong lòng những người này cũng hiểu, muốn được Thánh nhân chọn làm đồ đệ gần như là chuyện không thể.

Nhưng tu sĩ là vậy, đều có một nguyện vọng, lỡ như thực hiện được thì sao?

Dù không thực hiện được, đến chiêm ngưỡng dung nhan của Thánh nhân cũng là một cơ duyên cực lớn.

So với những tu sĩ đầu quân cho Yêu tộc lúc trước, lần này mới thực sự là cuộc đại động viên của toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang.

Thánh nhân đấy, đó là người lợi hại nhất trong cả Hồng Hoang, chỉ sau Đạo Tổ, không có ai khác.

Thế lực của hai tộc Vu Yêu ở trước mặt họ chỉ là đàn em.

Ở một nơi khác, tại Linh Sơn phương Tây, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề mặt mày khổ sở, như thể có ai nợ tiền không trả, vô cùng khó coi.

Sự thật quả đúng là như vậy.

Đối với hai người luôn lấy việc lớn mạnh, phát triển Phật môn phương Tây làm mục tiêu, hành vi của Nguyên Thủy và Thông Thiên như một con dao găm, hung hăng đâm vào tim họ.

Nhìn những tu sĩ ưu tú của phương Đông sắp bái nhập Huyền môn, trong lòng họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thế là, Chuẩn Đề thực sự không nhịn được nữa, nói với Tiếp Dẫn

huynh trưởng bên cạnh: “Huynh trưởng, chúng ta chẳng phải cũng có thể khai giáo thu đồ sao?

Nếu muộn một chút nữa, e rằng Nguyên Thủy và Thông Thiên sẽ thâu tóm hết những nhân tài ưu tú đó mất.” Nghe vậy, Tiếp Dẫn vốn luôn điềm nhiên, lúc này cũng bắt đầu nhíu mày.

Sau một hồi lâu, lông mày chợt giãn ra.

Lão nói với Chuẩn Đề bên cạnh: “Nhị đệ nói rất đúng, nếu đã như vậy, hai người chúng ta, Phật giáo cũng sẽ bắt đầu tiến vào hình thức thu đồ, quảng khai sơn môn.” Nghe vậy, đôi mày nhíu chặt của Chuẩn Đề cuối cùng cũng giãn ra, trở nên mỉm cười, nói: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta định một thời gian đi!” Nghe lời, Tiếp Dẫn tự tin mỉm cười, đáp: “Định vào ngàn năm sau đi.” Nghe thế, Chuẩn Đề thoáng sững sờ, cả người đều ngơ ngác.

Ngàn năm sau, chẳng phải là cùng thời gian với Huyền môn thu đồ sao?

Đồng thời tại thời điểm này, chẳng lẽ không sợ đắc tội với mấy vị ở phương Đông kia.

Nhưng nhìn vẻ mặt tự tin vô cùng của huynh trưởng, Chuẩn Đề cũng không nói nhiều, trực tiếp đồng ý với ý kiến của huynh trưởng mình.

“Ngàn năm sau, Phật môn phương Tây quảng khai sơn môn, người có duyên đều có thể bái nhập môn hạ chúng ta, lắng nghe đại đạo.” Một giọng nói từ vùng đất phương Tây truyền ra, người lên tiếng chính là đại diện của Phật giáo, Tiếp Dẫn Phật Tổ.

Nhưng khi giọng nói của Tiếp Dẫn vừa dứt, cả Hồng Hoang lại dấy lên một cơn sóng không nhỏ.

Trước có Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn thu

đồ, thời gian đúng vào ngàn năm sau.

Vậy mà bây giờ Tây Phương Giáo cũng bắt đầu thu đồ, thời gian lại cũng là ngàn năm sau.

Chẳng lẽ họ đã hẹn trước, Huyền môn và Phật môn cùng nhau thu đồ, nhưng họ có quan hệ tốt như vậy sao?

Rất nhiều sinh linh Hồng Hoang trong lòng đều nghi hoặc.

Đáp án tự nhiên là không.

Huyền môn và Phật môn, hai môn phái khác nhau, sao có thể có hảo cảm với nhau?

Nhưng bây giờ, thời gian thu đồ lại trùng nhau, trong đó tuyệt đối có uẩn khúc không ai biết.

Nhưng so với những uẩn khúc đó, họ quan tâm hơn đến chuyện thu đồ ngàn năm sau.

Lúc này, trong vô số chúng sinh Hồng Hoang, có một bộ phận nhỏ sinh linh tu sĩ đang hướng về Linh Sơn.

Những sinh linh này đều có thiên phú cực kém, lĩnh ngộ lực cũng không đủ, ở đại lục phương Đông cạnh tranh khốc liệt, sớm đã bị đào thải.

Là loại người thực sự không thể sống nổi ở phương Đông, mới chạy sang đại lục phương Tây.

Đương nhiên, những tu sĩ hướng về Linh Sơn, phần lớn là những tu sĩ vốn thuộc đại lục phương Tây.

Tục ngữ nói hay, nhà vàng nhà bạc, không bằng nhà mình.

Tổ mạch của đại lục phương Tây tuy bị La Hầu tự bạo, khiến đại lục vỡ nát, nồng độ linh khí suy giảm nghiêm trọng.

Nhưng họ không những không hề chê bai, ngược lại còn nguyện ý ở lại nơi khắc nghiệt này, cố gắng sinh tồn.

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo lại là những vị Thánh nhân quyết tâm làm cho phương Tây lớn mạnh, chỉ riêng điểm này đã nhận được sự ủng hộ của toàn bộ sinh linh phương Tây.

Giờ phút này nghe hai vị Thánh nhân muốn quảng khai sơn môn, trong lòng ai nấy đều vô cùng kích động, lập tức không nói hai lời, lần lượt rời khỏi động phủ của mình, bước lên con đường bái sư.

Ở một nơi khác, trong số đông đảo sinh linh tu sĩ ở đại lục phương Đông, có một bộ phận người trong lòng rất bối rối, đối với một chuyện vô cùng không hiểu.

Chương 225

Theo lý mà nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều đã mở rộng sơn môn, tiến hành thu đồ, vậy tại sao đại ca của họ, Thái Thượng Lão Tử, lại mãi không có động tĩnh?

Lúc này, có mấy người nhớ lại lời thề Thiên Đạo mà Lão Tử đã lập khi thành Thánh, đều nhắm vào Nhân tộc.

Chẳng lẽ thật sự như lời thề, tiêu chuẩn thu đồ của Thái Thượng Lão Tử chỉ hướng đến toàn bộ Nhân tộc, sẽ không nhận người khác làm đồ đệ.

Nếu thật sự là như vậy, vậy chẳng phải là không còn chút hy vọng nào sao.

Thực ra trong lòng rất nhiều tu sĩ đều hiểu rõ.

Trong Tam Thanh, với tư cách là đại ca, Lão Tử thường là người có thủ đoạn phong phú nhất, át chủ bài mạnh nhất, lĩnh ngộ pháp tắc sâu nhất.

Nếu so về thực lực tổng hợp, Thái Thượng Lão Tử tuyệt đối là đại ca xứng đáng.

Nhưng bây giờ Thái Thượng Lão Tử đã không tuyên bố thu đồ, vậy tự nhiên cũng không có cách nào, đành phải ngoan ngoãn dẹp bỏ tâm tư của mình, hướng về Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn và Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo mà đi.

Ngàn năm thời gian, chớp mắt đã qua.

Chưa nói đến hai vị của Tây Phương Giáo, chỉ riêng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, vì đại sự thu đồ hôm nay, đã chuẩn bị ròng rã ngàn năm.

Họ sử dụng đủ loại thủ đoạn, tổng hợp khảo sát thực lực của các thí sinh đến bái sư.

Đầu tiên là một cấm chế trận pháp thông thường, một trận pháp chuyên dùng để kiểm tra thực lực.

Đương nhiên, trận pháp này do Thông Thiên Giáo Chủ tự mình nghiên cứu ra, chính là để dùng cho lần thu đồ này.

Nó có hiệu quả dò xét thực lực, lấy cảnh giới Chân Tiên làm mốc.

Phàm là người có thực lực vượt qua cảnh giới Chân Tiên đều có thể rất dễ dàng bước qua trận pháp, nhưng nếu ngay cả trình độ thực lực Chân Tiên cũng không đạt được, vậy thì xin lỗi, bạn đã bị loại, mau thu dọn đồ đạc về nhà đi.

Ải thứ hai là trận pháp kiểm tra cốt linh, để xem thời gian tu luyện của một người, cũng như tuổi thọ dài ngắn, đồng thời, đây cũng là thủ đoạn tốt nhất để kiểm tra tiềm lực.

Người có cốt linh quá lớn, tiềm lực và tư chất thường không được như ý.

Mục tiêu người khác tu luyện một năm đạt được, họ thường phải mất gấp 10 lần.

Loại người này, cơ bản là không cần thiết phải bồi dưỡng.

Sau đó là kiểm tra chiến đấu lực.

Đạt tiêu chuẩn chiến đấu lực thường là khó nhất, bởi vì ở Hồng Hoang này, hoặc là không ra tay, hoặc nếu đã ra tay, tuyệt đối là nhổ cỏ tận gốc.

Cho nên tu sĩ bình thường đều cẩn thận trốn trong động phủ của mình, chăm chỉ tu hành, không bao giờ dám ra ngoài tìm phiền phức.

Loại tu sĩ này, thường thiếu kinh nghiệm sinh tử nguy cơ, cho nên

chiến đấu lực vô cùng yếu ớt.

Tu sĩ như vậy nhiều không đếm xuể, là loại tồn tại nhiều nhất trong cả Hồng Hoang!

Thực ra cũng có thể nói, hiện tại trong cả Hồng Hoang, tiên thiên linh khí lan tràn khắp nơi, căn bản không thiếu tài nguyên, nhưng tu sĩ lại rất ít khi xảy ra tranh đấu!

Về tổng thể, giữa các tu sĩ ít xảy ra đấu tranh, nếu có cũng chỉ là giao lưu, không phải loại sinh tử tương kiến, không chừa đường sống.

Cuộc đấu tranh sinh tử thực sự, ngược lại giống như loại đấu tranh sinh tử của các thế lực đối lập trong lượng kiếp, mới xảy ra chuyện như vậy.

Ngàn năm thời gian đã hết, trong nháy mắt đã đến lúc Tứ Thánh thu đồ: Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, hai vị Thánh nhân phương Đông; Tiếp Dẫn Thánh nhân và Chuẩn Đề Thánh Mẫu, hai vị Thánh nhân phương Tây.

Lúc này, dưới chân núi Đông Côn Luân, vô số tu sĩ tụ tập, tu vi từ thấp đến cao.

Trong đó có người tư chất tốt nhưng tu vi không cao, cũng có người tư chất không tốt nhưng tu vi lại vô cùng mạnh mẽ.

Tóm lại là đủ loại hình hình sắc sắc, cái gì cũng có.

Liệu có thể trở thành đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không, đều phải xem duyên phận.

Thấy nhiều tu sĩ đến bái sư như vậy, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Chỉ có điều trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ đơn giản gật đầu,

sau đó vung tay một cái, một tòa trận pháp và một bậc thang ngọc xuất hiện dưới chân núi Côn Luân.

Bậc thang này, kéo dài từ chân núi Đông Côn Luân lên đến đỉnh núi, cũng là nơi Ngọc Hư Cung tọa lạc.

Đây cũng là hai loại khảo nghiệm đối với đông đảo tu sĩ.

Chỉ cần có thể thông qua khảo nghiệm, hoặc là người có duyên, liền có thể trở thành đệ tử của y, từ đó tu được vô thượng đại pháp.

Nhưng nếu không thể hoàn thành hoặc không có duyên phận, vậy thì xin lỗi, chỉ có thể bị từ chối ngoài cửa.

Chương 226

Không giống như đạo nghĩa hữu giáo vô loại của Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cực kỳ coi trọng điều kiện tiên thiên mà bản thân sở hữu, hoặc những yếu tố tốt đẹp được hình thành thông qua sự tích lũy ưu tú của hậu thiên.

Thực ra nói đơn giản một chút, là y khá coi trọng tư chất, tiềm lực, tâm tính, cũng như việc bản thân có khí vận, trí tuệ và nghị lực nhất định hay không.

Y coi trọng những thứ này, những thứ có thể nhìn ra được qua khảo nghiệm.

Đối với những người tâm tính không đủ, tư chất không đủ, v.v..., bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn thực sự không thích lắm.

"Các ngươi, bây giờ đều phải nghe cho rõ, muốn vào môn hạ của ta, cần phải thông qua hai tầng khảo nghiệm.

Người cuối cùng đứng trước mặt ta chính là đệ tử môn hạ của ta." Trong toàn bộ Côn Luân Sơn vang lên giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy vậy, vô số tu sĩ dưới chân núi Côn Luân không khỏi đều gật đầu, trên mặt ai nấy đều tràn đầy cảm xúc căng thẳng, chờ đợi, sùng bái, kính ngưỡng.

Sau đó, vô số tu sĩ dưới chân núi Côn Luân cũng không nói nhiều thêm, trực tiếp tiến lên, bước vào trận pháp do Nguyên Thủy Thiên Tôn thiết lập.

Con đường trận pháp này là bước đầu tiên để bái nhập dưới chân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ có thông qua bước đầu tiên, sau đó men theo bậc thang ngọc kia, đi thẳng lên đỉnh núi Côn Luân, mới có thể trở thành đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cùng lúc đó, ở ngoài Đông Hải.

So với Nguyên Thủy Thiên Tôn, giáo nghĩa của Thông Thiên Giáo Chủ là hữu giáo vô loại, càng được đông đảo tu sĩ Hồng Hoang yêu thích hơn.

Cho nên trong quá trình thu đồ của bốn vị Thánh nhân, tu sĩ đến Kim Ngao Đảo Bích Du Cung ngược lại là đông nhất.

Nhưng mặc dù giáo nghĩa của Thông Thiên Giáo Chủ là hữu giáo vô loại, bản thân y cũng coi trọng duyên phận nhất định.

Cho nên nếu không có duyên phận, dù đã đến ngoài Đông Hải, e rằng cũng không đến được Kim Ngao Đảo.

Lần thu đồ này của Thông Thiên, ở một ý nghĩa nào đó là học theo lão sư của mình, Hồng Quân Lão Tổ, phảng phất như thịnh hội giảng đạo thành Thánh của Hồng Quân Lão Tổ năm xưa.

Lão bày ra Tử Tiêu Cung ở ngoài Hỗn Độn, chỉ có người có duyên mới có thể bước vào Tử Tiêu Cung, đồng thời thực lực bản thân cũng phải mạnh.

Dù sao thì, ở ngoài Đông Hải, đầu tiên chắc chắn phải đi qua vùng biển Đông Hải.

Mà Đông Hải, là nơi ở của nhân vật chính trong thời đại thượng cổ, Long Phượng đại kiếp – Long tộc.

Mặc dù từ ngữ đó đã trở thành quá khứ, thành lịch sử, nhưng tục ngữ có câu, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Dù vậy, thực lực và nội tình của Long tộc hiện tại cũng không

phải là thứ mà những tu sĩ đi bái sư này có thể coi thường.

Không có thực lực và nội tình nhất định, e rằng đừng nói bái sư, ngay cả việc đi qua vùng biển Đông Hải này cũng không làm được.

Giống như sự nguy hiểm khi bước ra khỏi Hồng Hoang, đến Hỗn Độn bái sư năm xưa, chỉ là cấp độ uy hiếp khác biệt quá lớn.

Nhưng cũng có thể vì giáo nghĩa của Thông Thiên Giáo Chủ vốn đã định trước rằng y sẽ thu nhận những đồ đệ đủ loại, kỳ kỳ quái quái.

Rốt cuộc, hữu giáo vô loại, không đơn giản như vậy.

Y nhớ câu nói này sớm nhất dường như là do Khổng Tử đề xuất vào thời Xuân Thu.

Vị tiên hiền vĩ đại này, đề xuất hữu giáo vô loại, chính là những lý niệm về phương diện giáo dục, ngay sau đó còn có một câu, là nhân tài thi giáo.

Nhưng nhìn lại cả đời của Khổng Tử, ông cũng đã thực hiện được câu nói hữu giáo vô loại, thu nhận đủ loại đồ đệ, có người đi đánh trận, có đồ tể, có học giả, có học trò, hồng trần vạn tượng, chúng sinh trăm thái.

Đồ đệ của ông cũng giống như Hồng Quân Lão Tổ trong Tử Tiêu Cung, đông đến ba ngàn người, và mỗi người đều là đệ tử thân truyền.

Chỉ có điều, lúc đó cả thiên hạ là thiên hạ của Nhân tộc, cho nên người Khổng Tử thu nhận cũng đều là Nhân tộc, không có chủng tộc khác.

Ví dụ như vậy đem sang Hồng Hoang, cũng có nghĩa là Thông Thiên Giáo Chủ sẽ chiêu thu đệ tử từ vạn tộc trong cả Hồng Hoang, bất kể là mộc loại hóa hình, thú loại hóa hình, chỉ cần đạt được điều

kiện trong lòng y, liền có thể trực tiếp thu làm đệ tử.

Hành vi này của Thông Thiên, lọt vào mắt Diệp Tiêu, khiến y cảm thấy có chút buồn cười.

Hữu giáo vô loại, từ ngữ này đúng là một thứ phiền phức.

Nhớ lại trong sách kiếp trước về lịch sử của Thông Thiên Giáo Chủ trong Hồng Hoang, bi kịch cuối cùng của y, có lẽ cũng liên quan đến giáo nghĩa ban đầu này.

E rằng y cũng không thể ngờ được, mầm họa cuối cùng, thực ra đã được chôn sâu ngay từ lúc bắt đầu.

Nhìn lại vào thời Phong Thần đại kiếp cuối cùng, mặc dù các sư huynh đệ trong toàn bộ Tiệt Giáo, trong lòng đều vô cùng đoàn kết, nhưng trên thế giới này luôn có một số người, ý nghĩ trong lòng cực kỳ đen tối.

Ở một nơi khác, Long tộc sa sút cũng đang tìm kiếm Kim Ngao Đảo, đạo trường của Thông Thiên, ở ngoài biển Đông Hải.

Đối với toàn bộ Long tộc, đây tuyệt đối là một cơ hội để cường đại Long tộc, nhất định phải nắm bắt cho thật tốt.

Chương 227

Với tư cách là Long tộc hiện tại, vị trí của họ trong Hồng Hoang thực ra rất khó xử.

Là nhân vật chính trong Long Hán đại kiếp thượng cổ, là loại không thể nghi ngờ, bằng sức mạnh của một tộc, đối kháng với sự liên thủ của Kỳ Lân tộc và Phượng Hoàng tộc, thực lực tuyệt đối không cần bàn cãi.

Chỉ có điều vô cùng xui xẻo, đằng sau Long Hán đại kiếp lại là cuộc tranh đấu Đạo Ma ở tầng sâu hơn.

Một cuộc chiến tranh đoạt khí vận thiên địa yên lành, lại bị một nhân vật tàn nhẫn như La Hầu coi như quân cờ, tùy ý đùa giỡn.

Thực sự có chút bi ai.

Nhưng dù là Long tộc sa sút, hiện tại ở vùng đất Hồng Hoang này, họ vẫn có một vị trí nhất định.

Chỉ là Long tộc đã trải qua bài học đau đớn, vô cùng hiểu rõ hai chữ "lượng kiếp" có ý nghĩa gì.

Cho nên họ không dám cuốn vào cuộc Vu Yêu lượng kiếp khủng bố này, hiện tại họ luôn ở ẩn sau màn, khôi phục thực lực.

Nhưng bây giờ đối mặt với việc Thông Thiên Giáo Chủ thu đồ, đây là một cơ hội tốt, nhất định phải nắm bắt thật chắc.

Ở một nơi khác, trên toàn bộ đại địa phương Tây, tuy cũng có người đến Phật giáo bái sư, nhưng so với cảnh tượng thu đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, quả thực là muỗi so với voi.

Những người bái nhập Tây Phương Giáo, phần lớn là tu sĩ bản địa

phương Tây, còn từ phương Đông, chỉ có một bộ phận cực kỳ nhỏ.

Nhưng đối mặt với tình huống này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sớm đã có dự cảm, cho nên trong lòng cũng không có biến động quá lớn, chỉ có thể từng bước từng bước chậm rãi đi lên.

Dù sao, con đường làm lớn mạnh phương Tây, nhiệm vụ nặng nề mà đường xa.

Thời gian chớp mắt đã qua, kể từ lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đồ, đã trôi qua tròn trăm năm.

Cuối cùng, những người vượt qua trận pháp, bước lên tầng cao nhất của bậc thang ngọc, chỉ có mười ba người.

Mười ba người này, bất kể tu vi, tư chất, tiềm lực tâm tính, đều là thượng thượng chi tuyển.

Dùng một câu để nói, mười ba người này đều là người có đại khí vận, đại nghị lực, đại trí tuệ.

Điều này cũng phù hợp với giáo nghĩa của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Có thể nhìn thấy mười ba người này, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không khỏi cảm thấy vô cùng hài lòng.

Mười ba người này, lần lượt là Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Cụ Lưu Tôn, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, Đạo Hạnh, Linh Bảo, Thanh Hư, Thái Ất, Ngọc Đỉnh, Xích Tinh Tử, Hoàng Long.

Chỉ có điều, khi ánh mắt của y lướt qua Nhiên Đăng, trong lòng có chút kinh ngạc.

Phải biết Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng có một lai lịch trong Hồng Hoang.

Y là do một linh cữu tiên thiên hóa hình khi trời đất mới mở, bản

thể là một cỗ linh cữu, đồng thời có một linh bảo bạn sinh, tên là Linh Cữu Đăng.

Mặc dù bản thân y có thể không có danh tiếng lớn, nhưng linh đăng trong tay lại có lai lịch lớn, là Địa Đăng trong ba đèn Thiên Địa Nhân.

Nhưng điều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc không phải là lai lịch của Nhiên Đăng Đạo Nhân, mà là Nhiên Đăng cũng là một trong ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, từng cùng y nghe đạo dưới trướng Đạo Tổ.

Không ngờ bây giờ lại bái nhập môn hạ của y, chẳng lẽ không cảm thấy tự hạ thấp thân phận sao?

Mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện đã thành Thánh, nhưng y và Nhiên Đăng Đạo Nhân trong một khoảng thời gian trước đây vẫn xưng hô là đạo hữu, vậy mà bây giờ gã này lại bái nhập môn hạ của y.

Dù Nguyên Thủy Thiên Tôn có vắt óc suy nghĩ, e rằng cũng không hiểu tại sao Nhiên Đăng lại bái nhập môn hạ của mình.

Nhưng vấn đề này không phải là điều nên cân nhắc bây giờ.

Quan trọng là y đã vượt qua trận pháp, nếu đã như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể nuốt lời.

Chỉ là không biết nên sắp xếp vị khách quen cũ này như thế nào.

Suy nghĩ một lúc, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền thở dài nói: "Nhiên Đăng đạo hữu, ta và ngươi cùng là khách trong Tử Tiêu Cung, cùng bái Hồng Quân Đạo Tổ làm thầy." "Theo lý mà nói, với tư cách là đồng bối, chúng ta nên xưng hô là đạo hữu, chỉ không ngờ, ngươi lại cũng có mặt trong hàng ngũ bái sư lần này." "Nhưng, nếu ngươi đã vào sơn môn của ta, ta lại không thể thu ngươi làm đệ tử, nếu không

sẽ loạn bối phận.” “Huống hồ, đạo hữu hiện tại tu vi đã đạt Đại La Kim Tiên viên mãn, không lâu sau, chỉ cần tìm một món linh bảo thích hợp là có thể thuận lợi trảm thi, bước vào Chuẩn Thánh chi giai.” “Như vậy, càng không thể thu đạo hữu làm đồ đệ.” Nghe vậy, Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu, chỉ cần là người sáng mắt là có thể nghe ra ý khuyên lui trong lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ có điều, lần này đã đến đây, lại không tiếc hạ thấp thân phận, chính là vì một tương lai sáng lạn hơn, sao có thể vì thế mà rút lui.

Mặc dù trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân rõ ràng, hành vi này thực sự có chút mất mặt.

Đối với người ở cảnh giới của y, mặt mũi còn đại diện cho tôn nghiêm.

Nhưng hôm nay y đã buông bỏ tôn nghiêm, tức là trong lòng đã hoàn toàn thông suốt, sao có thể vì một câu nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà dễ dàng rút lui.

“Thiên Tôn chê cười rồi, Nhiên Đăng bất quá chỉ là một Đại La Kim Tiên, không đáng để Thiên Tôn khách sáo như vậy.

Huống hồ lần bái sư này, cũng thực sự là ý muốn cá nhân của Nhiên Đăng, mong Thiên Tôn thành toàn.” Nhiên Đăng Đạo Nhân vẻ mặt thành khẩn, chắp tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cúi người hành lễ, vẻ mặt trông vô cùng chân thành.

Chương 228

Thấy vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ phất phất trần trong tay, trong lòng khẽ thở dài, xem ra gã này đã hạ quyết tâm rồi, khuyên cũng không được.

"Nếu đã như vậy, bần đạo cũng đã thấy được tấm lòng thành chí của đạo hữu, đã đến nước này, ta cũng không nỡ phụ tấm lòng quyết tâm của đạo hữu." "Nếu vậy, đạo hữu tạm thời ở lại Ngọc Hư Cung đi, trước tiên làm phó giáo chủ của Xiển Giáo, quản lý chúng đệ tử môn hạ, chờ thời gian thích hợp, ta sẽ truyền Ngọc Thanh tiên pháp của môn hạ cho đạo hữu." "Lúc đó có tu luyện hay không, tùy vào đạo hữu, dù sao ngươi thân mang truyền thừa, bần đạo cũng không tiện chỉ đạo." Nghe vậy, trong lòng Nhiên Đăng Đạo Nhân rõ ràng, e rằng đây là sự nhượng bộ lớn nhất mà Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể làm hiện tại, cho nên trong lòng y cũng vô cùng vui mừng, trực tiếp bái Nguyên Thủy nói: "Đa tạ lão sư thành toàn." Mặc dù trong lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn không có chút ý muốn thu y làm đồ đệ, nhưng ít nhất hiện tại đã thành công ở lại Ngọc Hư Cung, sau lưng có chỗ dựa, tương lai ra sao, phải xem sự phát triển trong Ngọc Hư Cung rồi.

Sự kiện thu đồ ở Đông Côn Luân Sơn, trong toàn bộ Hồng Hoang, đều có thể coi là một đại sự, dù sao cũng liên quan đến vận mệnh tương lai của vô số tu sĩ.

Cho nên khi kết quả cuối cùng, danh sách thu đồ được công bố, tâm trạng của vô số tu sĩ trở nên vô cùng phức tạp.

Nhưng thực ra đối với bản thân họ, trong lòng cũng không ôm kỳ vọng lớn, cho nên có kết quả như hôm nay, cũng không cảm thấy bất

ngờ chút nào.

Đương nhiên, trong mười ba người dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, trừ Nhiên Đăng là kẻ mặt dày, không thể là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ có thể đảm nhận chức vụ phó giáo chủ trong Xiển Giáo.

Mười hai vị đệ tử còn lại, đều có thể coi là đệ tử nội môn chân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn, được truyền thụ bản lĩnh thật sự.

Ngoài ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thu nhận một lượng lớn đệ tử ngoại môn.

Đối với những đệ tử ngoại môn này, sau khi thu làm đồ đệ ngay trong ngày, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền đưa ra lời hứa lớn, chỉ cần có thể thăng cấp, đạt đến tu vi Kim Tiên, liền có thể được phá cách thăng lên, trở thành đệ tử nội môn chân truyền chính thức.

Nhưng dù là đệ tử ngoại môn của Xiển Giáo, tư chất của họ cũng rất tốt, dù sao, đây là điểm mà Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng nhất, không thể bỏ qua được.

Đến đây, mười hai Kim Tiên lừng danh của Xiển Giáo đã đủ bộ.

Nhưng nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn biết được kết cục của những người này, không biết có hối hận hay không.

Văn Thù, Phổ Hiền, Nhiên Đăng v.v... cuối cùng đều phản bội Xiển Giáo, đầu nhập vào vòng tay của Tây Phương Giáo, trở thành những vị Phật Tổ và Bồ Tát quả vị.

Nhưng đó đều là chuyện sau Phong Thần đại kiếp, còn cách hiện tại rất xa.

Ở một nơi khác, lúc này tại Bích Du Cung, Kim Ngao Đảo ngoài Đông Hải.

Lúc này, thời gian thu đồ cũng đã qua tròn trăm năm.

Ròng rã trăm năm, người có thể tìm được Bích Du Cung, chắc chắn đã tìm thấy rồi, còn người không tìm thấy, có lẽ thực sự không tìm được.

Cuối cùng, những người thực sự đặt chân lên Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung, chỉ có mấy ngàn vị tu sĩ.

Dù vậy, nhưng so với việc thu đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Tử, số lượng của Thông Thiên vô cùng đông đảo.

Dù sao giáo nghĩa của ba người khác nhau, Thông Thiên sùng thượng hữu giáo vô loại, cho nên đồ đệ thu nhận tự nhiên cũng nhiều hơn.

Trong số mấy ngàn đệ tử, chắc chắn đại bộ phận đều thuộc về đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn thân truyền chắc chắn chiếm một phần cực nhỏ.

Nhìn mấy ngàn tu sĩ, Thông Thiên cảm thấy vô cùng hài lòng.

Đương nhiên, sự hài lòng này chắc chắn là đối với những người có thể trở thành đệ tử thân truyền.

Trong đó, có những cái tên vô cùng quen thuộc ở kiếp trước, Đa Bảo Đạo Nhân, vị Như Lai Phật Tổ của Tây phương sau này, hiện tại chỉ là một tiểu đồ đệ vừa bái nhập môn hạ Thông Thiên.

Kim Linh Thánh Mẫu, người đã chứng minh thực lực trong Phong Thần đại chiến, bày ra Thập Tuyệt Trận trong đó có Kim Quang Trận, bằng một tay trận pháp cường đại, cứng rắn đối đầu với sự liên thủ của nhiều tu sĩ Xiển Giáo.

Chỉ tiếc, cuối cùng vì thực lực không đủ, đã lên Phong Thần Bảng.

Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, cùng với Tam Tiêu,

Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Vũ Dực Tiên v.v... một đám đệ tử Tiệt Giáo.

Những đại thần Tiệt Giáo đã thể hiện tài năng trong Phong Thần đại kiếp, chỉ là hiện tại họ còn quá non nớt, chỉ là một tiểu đệ tử vừa mới bái nhập môn hạ Tiệt Giáo mà thôi.

"Sau này, mấy người các ngươi sẽ là đệ tử chân truyền của Tiệt Giáo ta." Thông Thiên nói với Đa Bảo và những người khác, vẻ mặt vô cùng điềm nhiên.

Nghe vậy, Đa Bảo, mấy vị Thánh Mẫu, cùng với Tam Tiêu mấy người, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Họ biết, Thông Thiên Giáo Chủ vừa rồi đang nói đến mấy người họ.

Cho nên, lập tức không chút do dự, trực tiếp khấu bái, đồng thanh nói: "Đệ tử bái kiến lão sư, Thánh nhân vạn thọ vô cương." Nghe vậy, khóe miệng Thông Thiên khẽ nở một nụ cười, nhưng nhanh chóng biến mất.

Nhưng chỉ cần là người sáng mắt là có thể thấy, tâm trạng của y hiện tại không tệ.

Lần đầu tiên thu đồ đã nhận được mấy đệ tử không tệ như vậy, trong lòng Thông Thiên tự nhiên cảm thấy vô cùng hài lòng.

Sau đó, Thông Thiên lại nói với mấy ngàn người còn lại: "Sau này, các ngươi có thể là đệ tử ngoại môn của ta." Sau đó, Thông Thiên đơn giản sắp xếp cho chúng đệ tử, để họ trước tiên tùy ý an trí trên đảo, tìm đạo trường của mình, sau trăm năm sẽ tập trung tại Bích Du Cung, lúc đó sẽ tiến hành lần giảng đạo đầu tiên sau khi thu đồ.

Đến đây, chuyện thu đồ của Thông Thiên Giáo Chủ cũng tạm thời kết thúc.

Chương 229

Ở một nơi khác, cũng là nơi Phật giáo phương Tây tọa lạc, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Thánh nhân cũng đã thu đồ hoàn tất.

Chỉ cần là người đến đầu quân Phật giáo, họ đều thu nhận dưới trướng, không hề từ chối.

Nhưng dù sao linh mạch phương Tây đã bị hủy hoại gần hết, người tu hành có tư chất tốt ít đến đáng thương.

Người có thể làm đệ tử thân truyền, có thể coi là người thừa kế của Phật giáo, cũng chỉ có Dược Sư, Di Lặc và một số ít người, còn lại một đám tu sĩ, bao gồm cả những người từ phương Đông đến, toàn bộ đều trở thành đệ tử ký danh, cũng là đệ tử ngoại môn.

Dù vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Thánh nhân cũng đều vui mừng khôn xiết, bởi vì từ một ý nghĩa khác, điều này cũng có nghĩa là sự quật khởi của phương Tây.

Chỉ là chuyện này đối với hai người, có chút nhiệm vụ nặng nề mà đường xa.

Bốn vị Thánh nhân đều đã thu đồ hoàn tất, những người không được chọn, ai nấy chỉ có thể chán nản cuốn gói về nhà.

Nhưng cũng có không ít người quay người đầu quân cho Yêu tộc và Liên minh Tán tiên của Đông Vương Công.

Toàn bộ Yêu tộc, đối với những tu sĩ này cũng không từ chối, dù sao, toàn bộ phi cầm tẩu thú, tiên thảo linh chi trên thiên hạ sau khi hóa hình, cũng đều có thể được coi là một thành viên của Yêu tộc.

Ở một nơi khác, Thái Thượng tuy không tiến hành thu đồ, nhưng trong cõi u minh lại cảm tri được, có một vị Nhân tộc, tồn tại chút

duyên phận với mình, có thể làm đồ đệ của mình.

Trong lòng nghĩ vậy, Thái Thượng liền bấm tay tính toán trong Thái Thanh Cung, sau đó khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười, hiển nhiên, đối với vị đồ đệ này, lão cũng cảm thấy hài lòng.

Người này chính là Huyền Đô, vị đại đệ tử của Nhân Giáo sau này, cũng có thể coi là đệ tử duy nhất của Thái Thượng Lão Tử.

Năm đó khi Nữ Oa tạo người, y là một trong ba ngàn tộc nhân có tư chất tốt nhất, cũng là người đã chọn nghe Lão Tử giảng đạo năm xưa.

Không thể không nói, tất cả mọi thứ đều là duyên phận.

Sau đó, Lão Tử liền nói với hai đồng tử bên cạnh, Kim Giác và Ngân Giác: "Hai con đi đón người dưới núi lên đây đi, người này có duyên sư đồ với vi sư." Bốn vị đại Thánh nhân hiện tại đều đã hoàn thành việc thu đồ, hiện tại cũng đã trở về nơi của mình, tiếp tục tiến hành giảng đạo.

Bốn vị đại Thánh nhân cũng cảm nhận được lượng kiếp chi khí trong thiên địa hiện tại ngày càng nhiều, lần thu đồ này cũng là vì vậy, muốn thu nhận một số đồ đệ, để họ truyền thừa hương hỏa.

Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại đã đang tiến hành giảng đạo.

Giáo nghĩa của Thông Thiên Giáo Chủ chủ yếu là hữu giáo vô loại, cho nên những gì y giảng cũng liên quan đến phương diện này.

Trước đó Tây Phương Giáo cũng vậy, hiện tại Tây Phương Giáo cũng muốn triển khai một số nội dung về phương diện thu đồ.

Linh Sơn phương Tây hiện tại cũng mở cửa cho đông đảo nhân sĩ, muốn thu nhận một số người làm đồ đệ của mình.

Cửa lớn Linh Sơn của Tây Phương Giáo hiện tại mở cửa cho toàn

bộ nhân sĩ trong thiên địa, hiện tại có một số người trước đây không bái nhập môn hạ của Tứ Thánh, lần này cũng là một cơ hội không tồi, toàn bộ đều đến Linh Sơn của Tây Phương Giáo.

Linh Sơn của Tây Phương Giáo hiện tại người đông như biển, đều đã tập trung tại đây, vì lần tuyển chọn này đã chuẩn bị trong một thời gian dài.

Mặc dù tu vi hiện tại không mạnh như vậy, nhưng hiện tại có thể cảm nhận được lượng kiếp chi khí giữa thiên địa ngày càng nhiều.

Tuy tu vi yếu, nhưng đều không phải kẻ ngốc, đại kiếp thiên địa sắp đến, họ không muốn chết trong trần thế, đương nhiên sẽ vội vàng tìm lối thoát.

Nữ Oa hiện tại không thể giúp họ vượt qua đại kiếp lần này, Tam Thanh trước đó cũng đã thu đồ hoàn tất, lời hứa trước đây, tự nhiên phải hoàn thành.

Cũng khá đáng tiếc, không thể vào được bên trong, chỉ có thể gia nhập Tây Phương Giáo, dù sao cũng là một vô thượng đại giáo.

Diệp Tiêu hiện tại cũng đang ở cảnh giới Á Thánh, không hề sợ hãi, bản thân cũng có thực lực thành Thánh, nhưng không trực tiếp thành Thánh như vậy, kế hoạch của y không chỉ dừng lại ở đó.

Linh Sơn hiện tại người đông như núi, biển người mênh mông.

Tây Phương Giáo Linh Sơn để thể hiện, cũng tiến hành thu đồ đối với toàn thể nhân viên, nhưng lại có chút khác biệt.

Khi thu đệ tử ngoại môn thì không yêu cầu nghiêm ngặt như vậy, chỉ cần có thể xông ra một tòa pháp trận là được, tòa pháp trận này do chưởng giáo Linh Sơn tự mình thiết lập.

Nó không mạnh mẽ như vậy, đương nhiên không phải vì thực lực của chưởng giáo không đủ mạnh, người có thể sánh ngang với Tam

Thanh, thực lực có thể yếu sao?

Chỉ là một tiểu thủ đoạn của chưởng giáo, muốn thu đệ tử, lần này thông qua biến hóa của pháp trận để chiêu thu những đệ tử có đầu óc linh hoạt.

Số lượng tuyển sinh có thể sẽ tăng lên, nhưng chưởng giáo sớm đã suy nghĩ kỹ, sẽ không để người vô dụng gia nhập, sau này sẽ có các loại thi đấu, để loại bỏ những người không đủ tiêu chuẩn.

Chỉ có một câu, kẻ yếu bị kẻ mạnh ăn thịt, nơi này không cần phế vật.

Nếu hiện tại là phế vật, cho ngươi một cơ hội, nắm bắt lấy, để ngươi trở nên mạnh mẽ.

Nơi này chỉ cần cường giả.

"Bắt đầu, thể hiện đi, để ta xem các ngươi có thực lực gì để gia nhập nơi này." Tu vi của chưởng giáo quá mạnh mẽ, khi nói ra câu đó, gần như toàn bộ người trong thiên địa đều nghe thấy.

Như sấm sét bên tai, khiến những người tham gia vô cùng sùng bái.

Chương 230

Tu vi của chưởng giáo đương nhiên vô cùng mạnh mẽ, có thể sánh ngang với Tam Thanh, tu vi đó không cần phải nói, là cấp bậc Thánh nhân thậm chí còn cao hơn.

Tiếp theo, những người ở đây lần lượt bắt đầu biểu diễn, xông vào đối phó với trận pháp vạn biến.

Trận pháp được thiết kế vô cùng khéo léo, khiến một số người không có đầu óc và thực lực mạnh mẽ cảm thấy choáng váng.

Hoàn toàn ngơ ngác.

Cũng có một số người có năng lực giải trận, nhưng trận pháp ở đây thiên biến vạn hóa, một số hoàn toàn không theo kịp tốc độ biến hóa này.

Vòng cuối cùng cũng đã loại bỏ rất nhiều người, dù vậy, số người ở lại vẫn còn rất nhiều vì số người tham gia rất đông.

Tiếp theo, một người biểu hiện vô cùng xuất sắc, khi phá trận, biểu hiện đặc biệt xuất sắc.

Thực sự khiến người ta không thể đoán được.

Khi phá trận, đủ loại phương pháp mới lạ đều được sử dụng, cái gì cần có đều có, khiến chưởng giáo cũng phải tán đồng.

Sau khi hỏi han, chưởng giáo phát hiện người này là một truyền nhân của trận pháp, cũng có một vị sư phụ khá xuất sắc.

Những thứ sư phụ dạy, y cũng muốn gia nhập Linh Sơn của Tây Phương Giáo.

Chưởng giáo nghe câu đó xong cũng vô cùng kinh ngạc, hiện tại

họ cần nhân tài như vậy, cho nên trực tiếp phá cách tuyển dụng, không tiến hành các bài kiểm tra trận pháp khác nữa.

Sau một khoảng thời gian, lần tuyển chọn này đã hoàn tất.

"Những người hiện đang đứng trước mặt ta đều đã thông qua tuyển chọn sơ bộ, có thể gia nhập Linh Sơn của Tây Phương Giáo ta.

Nhưng trong đó nếu không nỗ lực tu luyện, không trở nên mạnh mẽ thì vẫn sẽ bị đào thải." "Hy vọng các ngươi có thể tự trọng, nỗ lực tu luyện, để thực lực trở nên mạnh mẽ hơn, đó cũng là mục đích cuối cùng ở đây." Hiện tại, Linh Sơn của Tây Phương Giáo cũng đã thu đồ hoàn tất.

Nhưng hiện tại vẫn chưa thực sự xác định được danh ngạch đại đệ tử, không chắc chắn đại đệ tử hiện tại do ai đảm nhiệm.

Chưởng giáo hiện tại rất hy vọng người tinh thông trận pháp kia đảm nhiệm.

Chưởng giáo cho rằng, một phương diện, là một phương diện rất quan trọng, là một chỉ tiêu quan trọng để rèn luyện sự linh hoạt của đầu óc, cho nên cũng muốn để nhân tài ưu tú về phương diện này làm đại đệ tử, sẽ toàn lực dạy một số kỹ năng quan trọng.

Một số bí pháp bất truyền của Linh Sơn Tây Phương Giáo đều sẽ được truyền thụ cho đại đệ tử, đại đệ tử này cũng sẽ là đệ tử hạt nhân, dẫn dắt chúng đệ tử, phát dương quang đại Tây Phương Giáo.

"Ngươi tên là gì?" "Thưa chưởng giáo, con tên là Trương Lương." "Tốt, tốt, xem trận pháp của ngươi cao minh như vậy, lại có tu vi nhất định, chắc chắn có một vị sư phụ cao minh chỉ đạo, nếu đã muốn bái nhập giáo ta, có thể cho ta biết được không?" "Sư phụ của con không cao minh lắm, nhưng sư phụ không cho con tiết lộ nhiều thông tin về ngài, cho nên con không thể nói nhiều với ngài, xin hãy

tha thứ cho con.” “Thôi được, vậy không ép người, nếu sư phụ ngươi có yêu cầu, ta tin sư phụ ngươi chắc chắn cũng là một vị cao nhân, vậy ta không hỏi tiếp nữa.” Tiếp theo, Linh Sơn Tây Phương Giáo thu đồ hoàn tất, sau khi sắp xếp toàn bộ những đồ đệ này, đã bắt đầu huấn luyện hàng ngày.

Việc thu đồ của Linh Sơn Tây Phương Giáo cũng đã hoàn tất, bước vào trạng thái bình thường.

Nguyên khí lượng kiếp giữa thiên địa cũng ngày càng phong phú, tiếp theo thiên địa có thể sẽ có một trận đại kiếp giáng xuống.

Những người trong thiên địa này, giờ phút này cũng có chút lo lắng, đặc biệt là những người không gia nhập các đại giáo này, đều vô cùng lo lắng, sợ rằng gặp đại kiếp sẽ hồn phi phách tán.

Trận đại chiến trước đó đã kết thúc, Hồng Vân cũng đã chịu sự trừng phạt thích đáng dưới sự chứng kiến của mọi người.

Sau đó, Yêu tộc cũng trở nên hưng thịnh, trong tộc xuất hiện không ít kẻ lợi hại.

Hiện tại Tam Thanh cũng đã mỗi người thành Thánh, quyết định phân nhà, không còn tiếp tục ở cùng nhau nữa.

Nguyên khí của lượng kiếp giữa thiên địa ngày một nhiều.

Diệp Tiêu cũng cảm nhận được một thứ gì đó đang ngày càng tích tụ.

Tuy hiện tại y đang ở cấp bậc Á Thánh, chỉ dưới Thánh nhân, nhưng cũng có một cảm giác không lành.

Sự thật đúng như Diệp Tiêu đã liệu.

Không biết vì cớ gì, Cộng Công đột nhiên nổi điên.

Y không chỉ gây ra chuyện tàn sát, mà Yêu tộc hiện cũng bị y giết

vô số, không hiểu vì sao lại ngang ngược đến vậy.

Nữ Oa nương nương cũng không khoanh tay đứng nhìn, đã dùng một số thủ đoạn đối phó với Cộng Công, nhưng thực lực của y cũng rất mạnh mẽ.

Y trực tiếp trốn thoát rồi tiếp tục phá hoại, xông thẳng đến Bất Chu Sơn, thánh vật duy nhất mà Bàn Cổ để lại từ thời khai thiên lập địa.

Tại đó, y ra sức phá hoại, chỉ nghe một tiếng "ầm" long trời lở đất, Bất Chu Sơn đã sụp đổ.

Bất Chu Sơn là cây cột chống đỡ Thiên Hà, một khi cột sụp đổ, nước Thiên Hà sẽ tràn xuống nhân gian, cả Nhân tộc và Yêu tộc đều sẽ gặp đại nạn.

Tất cả tu sĩ Hồng Hoang đều kinh hãi.

Nước Thiên Hà cuồn cuộn trút xuống giữa đất trời, khiến vạn vật thay đổi.

Chương 231

Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều biết chuyện, nhưng trong lòng không một chút rung động, chẳng buồn quản chuyện phàm thế.

Trong lòng họ chỉ có một suy nghĩ, đó là chỉ cần quản tốt giáo phái của mình là được.

Đã thành Thánh, cớ gì phải lo nghĩ nhiều cho thế nhân như vậy?

Lúc này, Nữ Oa nương nương lại không nghĩ thế.

Bà cảm khái khi thấy vô số sinh linh sắp bị hủy diệt trong dòng nước Thiên Hà.

Bà không muốn thấy tất cả sinh linh đều bị hủy diệt, vì vậy quyết định đi tìm thần thạch để vá lại cái lỗ thủng khổng lồ trên trời, không cho nước trời tiếp tục rò rỉ, giải quyết nguy nan to lớn này của thế gian.

Viên thần thạch đó chính là Ngũ Sắc Thần Thạch ở Tây Phương Giáo.

"Xem ra muốn vá cái lỗ thủng này, phải đến Tây Phương Giáo một chuyến rồi.

Tương truyền Ngũ Sắc Thần Thạch sẽ giáng lâm ở Linh Sơn của Tây Phương Giáo." "Thải Vân, theo ta đi một chuyến, đến Linh Sơn của Tây Phương Giáo tìm thần thạch, vá lại cái lỗ thủng này, đừng để nước Thiên Hà tiếp tục hoành hành nữa." Nữ Oa nương nương chuẩn bị xong liền cùng Thải Vân xuất phát, tiến về Linh Sơn của Tây Phương Giáo.

Thời gian đến đó cũng khá ngắn, bởi thực lực bản thân Nữ Oa

nương nương rất mạnh mẽ, không lãng phí nhiều thời gian, vì nước Thiên Hà lúc này đang tuôn ra từng giờ từng khắc.

Nhưng chuyện không may lại xảy ra, trên đường đến Linh Sơn, bà gặp lại Cộng Công.

Y vẫn đang ra sức phá hoại, tàn sát hàng loạt tu sĩ trong khu vực.

Cộng Công nổi điên khiến Nữ Oa có chút không thể tin nổi, rốt cuộc nguyên nhân y phát điên là gì?

Không còn cách nào khác, bà không thể làm ngơ, sau khi cứu giúp các tu sĩ nơi đây, bà quyết định giao chiến với Cộng Công.

Phải thu phục y trước, nếu không cho dù có vá được cái lỗ thủng ở Bất Chu Sơn, không chừng Cộng Công lại phá ra lần nữa.

Nữ Oa nương nương chuẩn bị khuyên bảo Cộng Công, nhưng y vẫn đang điên cuồng tàn sát cư dân nơi đây, đồng thời cũng đang giết hại các tu sĩ Hồng Hoang.

Nữ Oa nương nương lúc này vô cùng tức giận, nhìn bộ dạng của Cộng Công, bà vô cùng thất vọng.

Diệp Tiêu lúc này cũng đang khá rảnh rỗi, chuẩn bị đến Linh Sơn của Tây Phương Giáo xem náo nhiệt.

Lần này nước Thiên Hà tràn lan, không chỉ là mối đe dọa với tu sĩ Hồng Hoang, mà còn là mối đe dọa đối với Nhân tộc của Diệp Tiêu.

Nhân tộc cần phải hưng thịnh!

Nước Thiên Hà tràn lan như thế, sinh linh Nhân tộc lầm than, Diệp Tiêu thân là một cường giả của Nhân tộc cũng có chút không nhìn nổi.

Vì vậy y cũng quyết định đến Linh Sơn của Tây Phương Giáo xem có thể giúp Nữ Oa nương nương một tay, giúp bà thu phục thần thạch, tu bổ lỗ hổng hay không.

Trên đường đến Linh Sơn, y phát hiện Nữ Oa nương nương không đi đến ngọn Linh Sơn đó, mà lại dừng ở một nơi, nên cũng rất tò mò.

Y muốn đến xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể thu hút sự chú ý của Nữ Oa nương nương, còn quan trọng hơn cả việc vá trời.

Đến gần rồi, y mới phát hiện ra đó là Cộng Công, kẻ đã húc đổ Bất Chu Sơn trước đó, vẫn đang ra sức tàn sát.

Y phát hiện Cộng Công không chỉ tàn sát tu sĩ, mà còn đang giết hại cả những bình dân bá tánh.

Những người bình dân đó cũng là Nhân tộc, thấy vậy trong lòng y vô cùng tức giận.

Cộng Công rốt cuộc vì sao lại nổi điên?

Lại vì sao phải đi húc đổ Bất Chu Sơn?

Đại sự lần này khiến Diệp Tiêu vô cùng đau đầu, cũng rất tò mò.

Sau khi đến nơi, y phát hiện Nữ Oa nương nương đang đại chiến với Cộng Công.

Y quyết định quan sát một lúc trước.

Nếu trong trận chiến sau đó, Nữ Oa có vẻ không địch lại Cộng Công, y sẽ ra tay giúp đỡ.

Mặc dù thực lực của y không mạnh bằng Nữ Oa, nhưng cũng có thể giúp một tay.

Phải chế phục Cộng Công, y đã gây ra chuyện Bất Chu Sơn bị húc đổ, nước Thiên Hà tràn lan khắp nơi, nên nhất định phải thu phục y, ngăn y phá hoại lần nữa mới có thể tiến hành vá trời.

Nữ Oa đang dùng các loại pháp bảo để đối kháng với Cộng Công.

Trong nháy mắt, bà lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Họa Long Điểm Tinh Bút, tạo ra một bức thần đồ, muốn dùng nó để vĩnh viễn vây khốn Cộng Công.

Nhưng bà phát hiện một bức thần đồ vẫn không thể hoàn toàn thu phục được y, định lấy ra Hồng Tú Cầu, nhưng cho dù thêm Hồng Tú Cầu vào cũng chưa chắc đã thu phục được.

Chương 232

Bà cũng cảm nhận được Diệp Tiêu đang ở gần đó.

“Ngươi còn không định ra tay sao?

Không phải ta không địch lại y, chỉ là pháp bảo của ta không thể hoàn toàn khắc chế được.” “Mau ra tay đi, mau giúp ta một tay, để ta thu phục Cộng Công.

Sau khi thu phục y còn phải mau chóng đến Linh Sơn của Tây Phương Giáo tìm thần thạch.” “Ngươi cũng không muốn thấy nước Thiên Hà tiếp tục tràn lan như vậy chứ.

Nước tràn lan không chỉ gây hại cho tu sĩ Hồng Hoang, mà còn là mối nguy cho Nhân tộc, hy vọng ngươi có thể hiểu rõ cục thế lúc này.” Diệp Tiêu nghe lời Nữ Oa nương nương, cũng không tiếp tục ẩn nấp nữa, xông ra, chuẩn bị cùng Nữ Oa liên thủ chống lại Cộng Công.

Diệp Tiêu gia nhập vào trận chiến, cùng Nữ Oa nương nương liên thủ.

Y muốn xem thử bây giờ có thể thu phục được Cộng Công hay không.

Diệp Tiêu vừa gia nhập trận chiến liền lập tức vận dụng sức mạnh của mình để đối kháng với Cộng Công.

Cộng Công có thể húc đổ Bất Chu Sơn, sức mạnh của y có thể tưởng tượng được.

Diệp Tiêu cũng không hề sơ suất, ngược lại dùng hơn tám phần sức mạnh để đối kháng.

Nữ Oa nương nương trước đó dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ để kiềm

chế Cộng Công một lúc, bây giờ chỉ cần Diệp Tiêu tấn công, nhanh chóng thu phục y là được.

Diệp Tiêu xông lên, dùng pháp bảo của mình tấn công Cộng Công, không ngừng công kích, không ngừng tung chiêu.

Bây giờ y chủ yếu phụ trách tấn công, còn Nữ Oa nương nương chủ yếu phụ trách kiềm chế, thu hút Cộng Công.

Nữ Oa nương nương đã thu hút được y, vì bà là một nhân vật lớn.

Cộng Công thấy Diệp Tiêu tấn công mình cũng vô cùng khinh thường, chẳng thèm để ý đến y.

Vì y cho rằng Diệp Tiêu không có tác dụng gì, thực lực căn bản không thể so với Nữ Oa nương nương.

Nhưng y đã lầm, nếu Diệp Tiêu muốn thành Thánh, cũng chỉ cách một bước chân, hoàn toàn có thể lập tức thành Thánh, nhưng mục tiêu cuối cùng của y không phải ở đây, mục tiêu của y còn lớn hơn nhiều.

Diệp Tiêu lúc này bắt đầu tấn công điên cuồng vào Cộng Công, mỗi đòn tấn công đều có cường độ rất lớn, và khi tấn công chủ yếu nhắm vào đầu của y.

Đầu là nơi yếu ớt nhất của một người, cho dù là người lợi hại đến đâu cũng không thể tránh khỏi khuyết điểm này.

Vì vậy Diệp Tiêu đã nắm được nhược điểm của Cộng Công, không hề tấn công vô ích, mỗi một đòn đều đánh trúng yếu hại của y, khiến Cộng Công vô cùng khó chịu.

Bây giờ Cộng Công cuối cùng cũng phát hiện ra kẻ địch chính đã chuyển thành Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu cùng y đại chiến, trong quá trình đó không hề dây dưa, mà liên tục đánh luân phiên.

Diệp Tiêu đánh một lúc, rồi Nữ Oa nương nương lại đánh một lúc, hai người thay nhau tấn công Cộng Công.

Nữ Oa nương nương dùng pháp bảo kiếm chế, một lúc sau, Diệp Tiêu sẽ dùng pháp bảo mạnh mẽ để tấn công.

Mỗi đòn tấn công của y đều mang theo sức mạnh cường đại.

Mỗi lần tấn công, cánh tay y sẽ phát ra ánh sáng vàng, đó là biểu tượng của sức mạnh.

Y dùng những sức mạnh tương đối cường đại để tấn công mạnh mẽ vào Cộng Công.

Mỗi lần tấn công xong, Diệp Tiêu đều lập tức rời đi, sau đó Cộng Công sẽ vác thân hình to lớn đuổi theo, cứ như vậy hai người thay nhau dùng chiến thuật du kích mạnh mẽ với Cộng Công.

Cộng Công cho dù mạnh mẽ đến đâu, lúc này cũng có chút không chịu nổi, sắp hết khí lực.

Diệp Tiêu lúc này lại không hề suy yếu, ngược lại sức mạnh vô cùng dồi dào, Nữ Oa nương nương cũng vậy.

"Nữ Oa nương nương, mau dùng Hồng Tú Cầu của người đi, ném nó ra.

Kiếm chế y thêm một lúc nữa, ta cần một chút thời gian để tụ lực, triển khai đòn tấn công mạnh nhất, đánh bại y." "Được, vậy ngươi mau tụ lực đi, nhất định phải đánh bại y trước khi…" Nữ Oa nương nương vừa dứt lời, Diệp Tiêu liền lập tức bắt đầu chuẩn bị tấn công.

Lần này y sẽ dùng một thanh kiếm, là thanh kiếm mà y có được từ một di tích trước đây, tên là Vô Cực Kiếm.

Nữ Oa nương nương thấy Diệp Tiêu rút ra một thanh thần khí như vậy cũng vô cùng ghen tị.

Thanh thần khí này cũng khá quan trọng, nhưng Nữ Oa nương nương hiện tại đã có ba món pháp bảo bản mệnh, không thể điều khiển được món pháp bảo này, cũng không thích hợp với nó.

Thấy Diệp Tiêu rút ra Vô Cực Kiếm, Cộng Công cũng có chút lo lắng, vì y biết thanh kiếm này do một thần rèn nổi tiếng thời đó chế tạo, là một trong những tác phẩm của vị thần rèn đó.

Thanh Vô Cực Kiếm này được vị thần rèn đó tạo ra chuyên để đối phó với Thánh nhân, chém Thánh nhân như chém bùn.

Kiếm chuyên tấn công Thánh nhân, loại kiếm này không thường thấy.

Chương 233

Bây giờ Diệp Tiêu có một thanh trong tay, y rút kiếm ra trực tiếp đâm về phía Cộng Công.

Do trước đó Nữ Oa nương nương đã ném ra Hồng Tú Cầu, Hồng Tú Cầu cũng đã phát huy tác dụng, trực tiếp kiềm chế Cộng Công một lúc.

Đây là một vũ khí tấn công khá mạnh, đồng thời cũng có tác dụng kiềm chế nhất định.

Trong lúc kiềm chế, Diệp Tiêu trực tiếp dùng Vô Cực Kiếm tấn công mạnh mẽ vào Cộng Công.

Đòn tấn công này trực tiếp khiến Cộng Công trở nên vô cùng bị động, bây giờ thương tích đầy mình.

Diệp Tiêu lúc này cũng rất vui vẻ, chém Cộng Công vô cùng sung sướng.

Y cầm Vô Cực Kiếm xông lên, vừa chém vừa đâm Cộng Công.

Mặc dù y đang trong trạng thái điên cuồng, nhưng vẫn gào thét, lớn tiếng cầu xin tha mạng.

Uy lực của Vô Cực Kiếm đã khác trước.

Cảnh tượng Cộng Công tàn sát khắp nơi đã thay đổi.

Bây giờ cảnh tượng chuyển thành Diệp Tiêu cầm kiếm đuổi theo Cộng Công chém loạn, Cộng Công chạy trốn khắp nơi, một sự đảo ngược 360 độ.

Thật là một chuyện vô cùng hài hước, một đại năng lại bị một Á Thánh cầm kiếm chém loạn khắp nơi.

Cảnh tượng này cũng không kéo dài lâu, Diệp Tiêu cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian ở đây, trực tiếp xông lên tung một đòn mạnh vào Cộng Công, một đòn này trực tiếp đâm xuyên qua tim y.

Sau đó Nữ Oa nương nương hét lớn: "Hiện tại đừng giết y, để ta thu phục, thuần hóa y." "Được thôi, vậy Nữ Oa nương nương phải coi chừng người của mình, đừng để y ra ngoài phá hoại nữa.

Ta không hy vọng thế lực Nhân tộc của ta lại bị nguy hại." "Đó là điều chắc chắn.

Gây hại cho tu sĩ Hồng Hoang, đồng thời cũng gây hại cho Nhân tộc, đây là chuyện không ai có thể dung thứ.

Nhưng Tam Thanh, tuy có chút lòng muốn làm việc cho thế gian, nhưng lại không hành động, chuyện này chỉ có thể giao cho ta hoàn thành." "Bây giờ ta cũng không muốn thấy chúng ta chịu thêm thương tổn nữa, hãy cùng ta đến Linh Sơn của Tây Phương Giáo tìm thần thạch, mau chóng vá lại cái lỗ thủng lớn kia, đừng để nước Thiên Hà lại một lần nữa tràn lan khắp thiên địa." Nói xong câu này, Diệp Tiêu và Nữ Oa nương nương cùng xuất phát đến Linh Sơn của Tây Phương Giáo tìm thần thạch.

Tương truyền thần thạch sẽ biến thành một con thần hầu.

Con thần hầu đó sau này sẽ gây ra một loạt chấn động, trở thành một cây Định Hải Thần Châm của Tây Phương Giáo, một hộ vệ đắc lực, cung cấp sự bảo vệ mạnh mẽ cho Tây Phương Giáo.

Lần hành động này chắc chắn không đơn giản như vậy, bây giờ bọn họ muốn đi đào Định Hải Thần Châm của người ta, tu sĩ Tây Phương Giáo sao có thể mặc kệ, sao có thể thuận lợi giao Thần Thạch ra để bọn họ vá trời được.

Hai người hiện tại tu vi đều vô cùng mạnh mẽ, cùng với Thải Vân,

nhanh chóng đến trước cổng lớn của Linh Sơn Tây Phương Giáo.

Hộ vệ ở cửa thấy Nữ Oa nương nương đến đây liền lập tức cúi đầu chào bà.

“Nữ Oa nương nương hôm nay đến đây thật là cơ duyên lớn của chúng ta, ta lập tức đi thông báo cho chưởng giáo, gọi chưởng giáo xuống đích thân nghênh đón ngài, thật khiến nơi đây bồng tất sinh huy.” “Không cần phiền phức, ta ở dưới này gọi một tiếng là ngài ấy sẽ xuống.” “Tây Phương chưởng giáo, hôm nay ta đến đây có một số chuyện muốn bàn bạc với ngài, xuống đây tiếp ta lên đi.” Tu vi của Nữ Oa nương nương mạnh mẽ đến mức nào, bà chỉ đứng đây một lúc, tiếng nói đã như sấm rền bên tai, truyền đến tận đỉnh núi.

Người trên đỉnh núi nghe thấy đều vô cùng chấn kinh.

Bởi vì tu vi thực lực của Nữ Oa nương nương mạnh hơn chưởng giáo của họ.

Chưởng giáo nghe xong cũng không dám có chút chậm trễ.

Mặc dù bây giờ Nữ Oa nương nương ra lệnh cho ông ta xuống núi nghênh đón, nhưng ông ta cũng không dám phản đối, đây cũng là một lễ tiết không thể thiếu, không thể bạc đãi Nữ Oa nương nương, bà cũng là một đại Thánh nhân.

Đắc tội một vị Thánh nhân, không chừng sẽ dẫn đến sáu vị Thánh nhân cùng nhau thảo phạt, đó không phải là chuyện tốt.

Thực lực của ông ta dù mạnh đến đâu cũng không chịu nổi sáu vị Thánh nhân cùng nhau tấn công.

Tây Phương chưởng giáo nghe những lời đó của Nữ Oa xong, lập tức dẫn một số người đến cửa nghênh đón.

Đến cổng lớn rồi mới phát hiện chỉ có Nữ Oa nương nương và một thanh niên trông có vẻ trẻ tuổi.

Bên cạnh Nữ Oa nương nương là người hầu Thải Vân, thực lực của Thải Vân cũng khá mạnh, ai cũng biết điều đó, nếu không sao có thể trở thành người hầu và người phục tùng chính của Nữ Oa nương nương được?

Nữ Oa nương nương rất tin tưởng Thải Vân, thực lực của Thải Vân cũng rất mạnh.

Bây giờ, ông ta rất tò mò về thân phận của vị nam tử kia, không dám đến gần quan sát.

Đến gần rồi, đột nhiên phát hiện ra đó chẳng phải là người đang rất nổi tiếng mấy ngày nay tên là Diệp Tiêu sao?

Nghe nói thực lực của y cũng vô cùng khủng khiếp, sâu không lường được.

Xem ra lần này Tây Phương Giáo đã đón những nhân vật lớn rồi.

"Không biết Nữ Oa nương nương đến Linh Sơn của Tây Phương Giáo chúng ta có chuyện gì không ạ?" "Không có chuyện gì ta không thể đến đây sao?

Chương 234

Yên tâm, lần này đến chỉ là ôn lại chuyện cũ, lâu rồi không gặp, ngươi không nhớ ta sao?" "Ồ, thật vậy sao, nhưng ta nghĩ mục đích của Nữ Oa nương nương không chỉ đơn giản như vậy đâu.

Không biết có phải ngài đã để mắt đến vật phẩm nào của Linh Sơn Tây Phương Giáo chúng ta không, nếu ta có thể đáp ứng được nhất định sẽ cố gắng hết sức." "Nếu chưởng giáo đã thẳng thắn như vậy, ta cũng không nói nhiều nữa.

Bây giờ ta nói cho ngươi biết ta muốn gì, ta muốn Ngũ Sắc Thần Thạch của Linh Sơn Tây Phương Giáo." Tây Phương chưởng giáo nghe xong câu đó, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, cũng vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ đối phương lại sư tử ngoạm như vậy, ông ta tưởng chỉ là muốn một vài pháp bảo, đưa cho Nữ Oa cũng không sao.

Bây giờ lại đòi Thần Thạch, đó là vấn đề nguyên tắc, kiên quyết không thể đưa ra được.

Thần Thạch là mệnh mạch của họ, đồng thời Thần Thạch cũng cung cấp một phần khí tu luyện cho nơi này.

Tuyệt đối không thể giao Thần Thạch cho Nữ Oa nương nương.

"Nữ Oa nương nương thật biết nói đùa, vừa đến đây đã đòi hỏi ta một thứ quan trọng như vậy, người nghĩ ta sẽ đưa cho người sao?" "Ta nghĩ ngươi sẽ đưa cho ta, bởi vì ta bây giờ thật sự rất cần nó.

Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn, chuyện này mọi người đều đã chứng kiến.

Bây giờ nước Thiên Hà tràn lan khắp nơi, mọi người đều không

muốn dính vào chuyện này, chỉ lo cho đệ tử dưới chân mình, nhưng ta không thể nhìn tu sĩ Hồng Hoang chịu hết nguy nan." "Vì vậy ta cần Thần Thạch để vá trời.

Đương nhiên Tam Thanh cũng không tuyệt tình đến vậy, trong Tam Thanh có Thông Thiên Giáo Chủ cũng muốn làm chút chuyện, nhưng không đủ năng lực, nên chuyện này cứ để ta làm vậy." "Tấm lòng của Nữ Oa nương nương ta cũng biết, nhưng nếu cần Thần Thạch của ta để cứu chúng sinh thiên hạ, ta có chút không đồng ý.

Đó là mệnh mạch của ta, sao ta có thể giao mệnh mạch của mình cho người được?" "Giao mệnh mạch cho người, sau này chúng ta tu luyện bằng gì?

Người cũng biết Thần Thạch cũng cung cấp cho chúng ta những nguồn bổ sung quan trọng, tiên khí ở đây cũng đậm đặc hơn, thích hợp cho chúng ta tiến hành tu luyện bước tiếp theo." "Điều đó ta đương nhiên biết, nhưng bây giờ ngươi có nguyện ý vì tính mạng của chúng sinh thiên hạ không?

Nếu ngươi đồng ý, coi như Nữ Oa ta nợ ngươi một ân tình lớn, sau này nhất định sẽ báo đáp." "Xin lỗi, thứ cho ta không thể làm như vậy.

Lần này các người đến đông như vậy chắc cũng đã chuẩn bị một thời gian rồi nhỉ?

Tuy chỉ có ba vị, nhưng ba vị đều là cường giả đỉnh phong, hoàn toàn có thể gây ra một trận huyết chiến ở đây." "Nhưng Tây Phương Giáo chúng ta cũng không phải dạng vừa.

Nơi này cũng có cường giả, chúng ta cũng có Hộ Giáo Đại Trận.

Hộ Giáo Đại Trận là một trận pháp vô cùng to lớn, có mấy vạn người cùng nhau duy trì, ta nghĩ, trận pháp này vây khốn các ngươi

cũng không phải là không thể.” Nghe cuộc đối thoại giữa hai người, Diệp Tiêu cũng vô cùng mông lung.

Bây giờ nước Thiên Hà đã tràn lan, nếu không quản lý, nước Thiên Hà sẽ ngày càng hoành hành, đối với tu sĩ Nhân tộc, thậm chí là tu sĩ Hồng Hoang đều là một chuyện vô cùng trọng đại.

Phải giải quyết chuyện này, nếu không làm sao các tu sĩ có thể yên tâm tu hành được?

Bây giờ các tu sĩ đều đang chạy trốn trong đại nạn.

Các tu sĩ của các đại giáo thì không như vậy, vì họ không có kinh nghiệm đó, có giáo chủ che chở, nhưng những người bình dân thì sao?

Diệp Tiêu không thể để họ bị tổn hại, y bây giờ là giáo chủ trên danh nghĩa của Phún Giáo, bảo vệ lợi ích của Nhân tộc.

“Tây Phương giáo chủ, xin cho tiểu bối nói vài lời.

Hiện tại thế giới của chúng ta đều đang ở trong tình trạng khá nguy hiểm, tu sĩ Hồng Hoang đều bị ảnh hưởng.

Nhưng mấy vị đại giáo chủ lại không can thiệp vào chuyện hồng trần.

Ta với tư cách là đại biểu ưu tú của Nhân tộc, hy vọng ngài có thể cống hiến Ngũ Sắc Thần Thạch ra.” “Dựa vào đâu mà bắt ta cống hiến?

Ngươi có bằng lòng đổi những thứ vô cùng quan trọng của mình không?” “Ngũ Sắc Thần Thạch là mạng sống của ta.

Bây giờ các ngươi bắt ta giao Ngũ Sắc Thần Thạch ra, đó là không thể, trừ phi Nữ Oa chịu dùng Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ để đổi, làm cho linh khí nơi đây trở nên phong phú hơn, ta tin Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng có công dụng đó.” “Tây Phương giáo chủ thật quá đáng,

muốn Sơn Hà Xã Tắc Đồ của ta, Sơn Hà Xã Tắc Đồ không phải là thứ mà các người có thể khống chế được." "Vậy không phải các ngươi cũng muốn Ngũ Sắc Thần Thạch của ta sao?

Ngay cả bảo bối của mình cũng không nỡ giao ra, dựa vào đâu mà bắt ta?" Mối quan hệ hai bên lúc này trở nên khá căng thẳng.

Ban đầu quan hệ còn rất hòa hợp, nhưng bây giờ do cuộc đối thoại, quan hệ trở nên vô cùng bế tắc.

Có khả năng chiến tranh sẽ nổ ra bất cứ lúc nào.

Cả hai bên đều đã bày tỏ thái độ, một bên muốn lấy Ngũ Sắc Thần Thạch, một bên lại yêu cầu đổi.

Nhưng Tây Phương giáo chủ cho rằng, Nữ Oa nương nương ngay cả bảo bối của mình cũng không nỡ trao đổi, cớ gì bắt Tây Phương Giáo giao ra bảo bối của mình?

Bảo bối này không phải là bảo bối bình thường, nó vô cùng quan trọng đối với Tây Phương Giáo.

"Tây Phương giáo chủ, trước đó ta đã giảng cho ngài nhiều đạo lý lớn như vậy, lẽ nào ngài thật sự muốn mặc kệ tu sĩ Hồng Hoang trong thiên hạ sao?

Bây giờ họ đang ở trong đại nạn, nước Thiên Hà tràn lan như thế.

Chúng ta có thể lánh đời, nhưng họ thì sao, đều phải chết cả, ngài thật sự nhẫn tâm sao?" "Có lẽ họ đều là những tu sĩ bình thường, hoặc thậm chí không có tu vi cao, nhưng trong đó cũng có những nhân tài ưu tú, để những nhân tài đó trong nháy mắt đều chết hết, để nhân tài bị mai một trong thế gian, ngài thật sự nhẫn tâm sao?" "Tây Phương giáo chủ, ta hy vọng ngài có thể suy nghĩ về đạo lý lớn này.

Chương 235

Hãy để chúng ta lấy đi Ngũ Sắc Thần Thạch, chúng ta còn phải đi tìm những dược liệu khác để vá trời, không thể lãng phí nhiều thời gian ở đây được." "Nếu ta không đồng ý giao Ngũ Sắc Thần Thạch cho các ngươi thì sao?" "Vậy không còn cách nào khác, chỉ có thể khai chiến thôi.

Một người đánh ba người chúng ta, ba đánh một có vẻ không ổn đâu nhỉ." "Ồ, vậy sao?

Thật tự tin như vậy sao?

Lẽ nào ngươi nghĩ ta không có cách nào khác à?" "Vậy thì chiến thôi.

Chỉ có chiến tranh mới có thể khiến ngươi giao Ngũ Sắc Thần Thạch cho chúng ta.

Ta vì chúng sinh thiên hạ mà không thể không làm vậy.

Hy sinh một người cứu vãn chúng sinh thiên hạ, thì có sao đâu?" "Nếu là ta, ta cũng nguyện ý hy sinh mình, lấy ra pháp bảo quý giá nhất của ta để vá trời.

Nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ của ta không thể vá trời được, nên ta mới đến đây tìm Thần Thạch để vá trời." Tình cảnh hiện tại vô cùng khó xử và căng thẳng, chiến tranh sắp nổ ra.

Thậm chí chỉ một hành động nhỏ của hai bên cũng có thể gây ra một trận chiến thảm liệt.

Trận chiến này mặc dù phe Diệp Tiêu chiếm ưu thế về số lượng, nhưng Tây Phương giáo chủ ở đây cũng có một số trận pháp khá mạnh.

Linh Sơn Tây Phương Giáo, thân là một đại giáo lớn, làm sao có thể không có một số trận pháp mạnh mẽ để bảo vệ chứ?

Những Hộ Giáo Đại Trận đó đều vô cùng lợi hại.

Hơn nữa, nơi đây còn có một khí tức hoang dã bàng bạc, có Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc.

Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc trường kỳ cư trú tại Linh Sơn Tây Phương Giáo, tuy không phải là một thành viên của Tây Phương Giáo, nhưng Ngũ Sắc Thần Thạch cũng nằm trong phạm vi bảo vệ của họ, họ không thể nhìn Ngũ Sắc Thần Thạch bị tranh đoạt, nên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Hai bên chuẩn bị triển khai chiến đấu.

Diệp Tiêu lập tức rút ra Vô Cực Kiếm, Tây Phương giáo chủ đối diện thấy thanh kiếm này cũng sững sờ.

Sao đối phương lại có thanh kiếm mạnh như vậy?

Ông ta chợt hiểu ra vì sao Cộng Công trước đó bị thu phục, trong lòng nảy sinh một khả năng đáng sợ, đối phương đã dùng Vô Cực Kiếm trực tiếp đâm chết một người.

Vì vậy Cộng Công mới bị thu phục.

Trong lòng ông ta lúc này có chút hoảng sợ.

Nữ Oa nương nương và Diệp Tiêu hiện đang ở trước cổng Tây Phương Giáo, Tây Phương giáo chủ cũng ở đó.

Mâu thuẫn trước đó đã bị kích hóa, bây giờ sắp triển khai đại chiến.

Bước đầu tiên của đại chiến, Diệp Tiêu xông lên, không nói thêm lời thừa thãi nào với Tây Phương giáo chủ nữa.

Nhân tộc hiện đang phải chịu nỗi thống khổ do nước Thiên Hà

tràn lan, phải sớm giải quyết chuyện này, không thể để Nhân tộc chịu thêm tai nạn nữa.

Diệp Tiêu trực tiếp xông vào trước cổng lớn của Tây Phương Giáo.

Tây Phương giáo chủ không yêu cầu y vào trong, nhưng khi Diệp Tiêu đã vào rồi, ông ta lại không phản kháng nhiều, mà lùi về phía sau.

Nữ Oa nương nương hét lớn: "Không ổn, Tây Phương giáo chủ muốn triển khai Hộ Tông Đại Trận, Diệp Tiêu, mau ra đi." "Ta cũng thấy rồi, nhưng bây giờ hình như, ta không ra được nữa rồi." Thải Vân nói: "Nữ Oa nương nương, nếu đã vào rồi, chúng ta cứ để cậu ta ở trong đó một lúc, xem thực lực của cậu ta rốt cuộc ra sao, có thể cùng chúng ta lên núi tìm Thần Thạch hay không." Nữ Oa nói: "Như vậy thật sự tốt sao?

Thân là minh hữu của ta, ta đối xử với cậu ấy như vậy có ổn không?" "Nương nương yên tâm đi, nếu cậu ta thật sự có thực lực nhất định có thể xông ra được.

Nếu không có thực lực, sao có thể cùng chúng ta lên ngọn núi cao hơn để lấy Thần Thạch chứ?

Không chừng thực lực còn không bằng ta, ta thật sự không coi trọng cậu ta." Thải Vân nói thêm, "Cậu ta cũng là minh hữu của chúng ta, cuối cùng nếu thật sự không được thì giúp một tay vậy." Nữ Oa lại nói: "Giúp?

Cậu ta phải dựa vào thực lực của mình xông ra, như vậy mới có thể đồng hành cùng chúng ta.

Nếu thực lực ngay cả ta cũng không bằng, dựa vào đâu mà cùng ta đi tìm Thần Thạch?" Diệp Tiêu thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ, đương nhiên nghe được những lời của Thải Vân.

Nghe xong vô cùng thất vọng, không ngờ minh hữu của mình lại đối xử với mình như vậy.

Diệp Tiêu lúc này cũng rất coi thường Thải Vân, đối xử với y như vậy, còn cho rằng y thực lực không đủ, thật là hồ đồ.

Diệp Tiêu cũng không nói nhiều, một người hầu mà cũng dám xem thường y, có xứng không?

Tiếp theo sẽ cho các người thấy thực lực thật sự của ta.

Một đệ tử Tây Phương Giáo nói: "Ây, người này thật dễ lừa, dễ dàng bị lừa vào Hộ Giáo Đại Trận của chúng ta như vậy, xem ra thật sự không ra gì." "Đúng vậy, một người non nớt như vậy tiến vào đại trận của Tây Phương Giáo chúng ta, còn có khả năng sống sót sao?

Trực tiếp để hắn chết đi." "Đại trận của Tây Phương Giáo chúng ta một khi khởi động, còn có khả năng sống sót sao?

Chương 236

Đại trận của chúng ta, không khởi động thì thôi, một khi khởi động là toàn bộ đều chết.” Đệ tử Tây Phương Giáo ở đó, không ngừng thảo luận.

Bọn họ đều cho rằng Diệp Tiêu quá non nớt, căn bản không xứng để đối quyết, dùng đến đại trận của Tây Phương Giáo quả thực là dùng dao mổ trâu giết gà.

Diệp Tiêu nghe những lời đó cũng vô cùng khinh thường.

Mấy con cá tạp tép riu cũng dám nói với ta như vậy, quả thực không coi ta ra gì.

Vậy thì ta sẽ dạy dỗ các ngươi một bài học.

Diệp Tiêu trực tiếp vung chưởng tấn công về phía trước, một chưởng này không lớn không nhỏ, trực tiếp lao về phía trước.

Mắt thấy sắp đụng vào lá chắn phòng hộ của Hộ Giáo Đại Trận.

“Thằng nhóc này ngốc rồi sao?

Rảnh rỗi không có việc gì đi đánh Hộ Giáo Pháp Trận, đầu óc có vấn đề à?” “Không được rồi không được rồi, thằng nhóc này thật sự phế rồi, đi đánh Hộ Giáo Pháp Trận, lẽ nào không biết Hộ Giáo Pháp Trận có khả năng phản đòn gây thương tích sao?” Khi những đệ tử đó đang cười nhạo Diệp Tiêu dùng kỹ năng đi tấn công Hộ Giáo Pháp Trận, trong nháy mắt, đòn tấn công của Diệp Tiêu đã đến trước mặt bọn họ.

Mọi người ở đó đều kinh ngạc đến ngây người.

Sao?

Đòn tấn công của hắn xuyên qua pháp trận, sao có thể?

Mọi người ở đó nhìn chưởng ấn ngày càng lớn, có người muốn bỏ chạy, có người lại lực bất tòng tâm, căn bản không kịp chạy.

Tốc độ quá nhanh, khiến họ không có nhiều thời gian để rời khỏi đó.

Chỉ phát hiện lúc này, xung quanh chưởng ấn xuất hiện rất nhiều ánh sáng vàng, ánh sáng vàng ngày càng nhiều.

Chưởng ấn này sau đó mới phát lực, Diệp Tiêu ở trong trận vẫn có thể khống chế đường đi của nó.

Bây giờ y tùy tâm sở dục, muốn tấn công đâu thì tấn công đó.

Một chưởng này nhanh chóng ngưng tụ lại, biến thành một bàn tay thật sự, bàn tay này chủ yếu do ánh sáng vàng ngưng tụ thành, vô cùng mạnh mẽ.

Bây giờ y nhìn những người vừa thảo luận về mình vô cùng khinh thường, trực tiếp dùng một chưởng vung về phía họ.

"Ầm" một tiếng, những người xung quanh vừa thảo luận, toàn bộ đều trong nháy mắt tan thành tro bụi, ngay cả tro cốt cũng không còn.

"Sao?

Thực lực của tiểu quỷ này đã đạt đến trình độ mạnh mẽ như vậy từ khi nào, trước đây ta gặp hắn đâu có mạnh như vậy." "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Xa cách ba ngày phải nhìn bằng con mắt khác, ta rời đi cũng không chỉ ba ngày rồi nhỉ, lẽ nào bây giờ ngài vẫn nghĩ ta là ta của ngày xưa sao?" "Ha ha ha, chẳng qua thực lực mạnh hơn một chút thôi, bây giờ cũng dám ở đây kiêu ngạo với ta, nhầm chỗ rồi nhỉ?" "Không nói nhiều, tất cả dựa vào thực lực để nói chuyện." Diệp Tiêu trực tiếp lại

xông lên tấn công.

Lần này chiêu số tấn công của Diệp Tiêu vẫn là cách không đả ngưu, cách pháp trận vẫn có thể đánh người bên ngoài, khiến người bên ngoài vô cùng khó chịu.

Đương nhiên họ không dám vào trong pháp trận, vào trong pháp trận thì có khác gì trực tiếp đi nộp mạng đâu?

Những đạo lý này các đệ tử bên cạnh đều hiểu, không trực tiếp đi nộp mạng.

“Hôm nay người này có chút phiền phức đây.

Ta là chưởng giáo Tây Phương Giáo, ngay cả mấy con cá tạp cũng không giải quyết được, ta còn mặt mũi nào sống trên đời này.” “Ta là cá tạp?

Ngài nói nhiều quá rồi, đợi ta cho ngài xem thực lực thật sự.” Chưởng giáo nói xong những lời đó cũng âm thầm truyền âm, truyền âm cho đại đệ tử của mình.

“Trương Lương mau đi, đến Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc, lập tức mời cao nhân xuất sơn.

Bây giờ không chỉ là mâu thuẫn giữa chúng ta, Đấu Chiến Thắng Phật muốn bảo vệ Thần Thạch, cũng phải giống như ta ra ứng chiến.

Bây giờ không thể để họ tùy hứng ở đó nữa, nói cho họ biết lợi và hại hiện tại, để họ suy nghĩ cho rõ.” “Vâng thưa chưởng giáo, con lập tức đến Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc, nói rõ lợi và hại hiện tại cho họ, nhất định phải để họ suy nghĩ rõ ràng, phải để Đấu Chiến Thắng Phật Tề Thiên Đại Thánh ra tay.” “Đi nhanh về nhanh, ta ở đây không trụ được bao lâu nữa.

Thực lực của ba người họ đều vô cùng mạnh mẽ, bây giờ chỉ là dùng khí thế để áp chế, nhanh lên.” Bây giờ Diệp Tiêu không còn phẫn

nộ như trước.

Những kẻ khiêu khích cơ bản đã chết hết.

Trong lòng y lúc này vô cùng sảng khoái.

Diệp Tiêu trước đó đã đập chết mấy con cá tạp, không tốn chút sức lực nào.

“Thực lực của ngài đâu, vừa rồi kiêu ngạo lắm mà, sao bây giờ không kiêu ngạo nữa?

Quả thực như rác rưởi, một chưởng đập chết mấy người, có tác dụng gì?

Chương 237

Ở đây làm đồ trang trí à?" "Thằng nhóc này thật kiêu ngạo, bây giờ kiêu ngạo như vậy, lát nữa sẽ cho ngươi xem uy lực của Hộ Giáo Đại Trận của ta.

Hộ Giáo Đại Trận không phải để thổi phồng đâu." "Hộ Giáo Đại Trận của chúng ta từ khi sáng lập giáo đến nay, có mấy đại nhân trấn giữ, vô cùng mạnh mẽ, tin rằng ngươi cũng nhất định có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của nó.

Bây giờ để ta triển khai một bữa tiệc thị giác, quan sát cái chết của ngươi." "Nhìn một người chết trong đau khổ, cảm giác đó nhất định rất sảng khoái nhỉ.

Tiếp theo ta sẽ để đệ tử Tây Phương Giáo chúng ta toàn bộ quan sát một bữa tiệc vô cùng hoành tráng." Diệp Tiêu bây giờ cũng không nói thêm lời thừa thãi nào với ông ta, chỉ có thực lực mới có thể chứng minh.

Thải Vân trong lòng nghĩ, lẽ nào ta thật sự đã sai lầm?

Thực lực của cậu ta thật sự vô cùng mạnh mẽ, lẽ nào thật sự là một đại cường giả, trước đó có lẽ ta đã nhìn lầm người rồi, thật sự quá xin lỗi.

Nhưng nếu đã mạnh mẽ như vậy, không bằng lợi dụng, trực tiếp phá vỡ Hộ Giáo Đại Trận của đối phương, xem thử Tây Phương Giáo rốt cuộc có thực lực mạnh đến đâu, để chuẩn bị cho trận quyết đấu sau này.

Đương nhiên, bây giờ cứ để cậu ta chiến đấu đi, nếu thật sự không được ta sẽ ra giúp.

Không khí xung quanh lúc này vô cùng căng thẳng, rất nhiều người đều vô cùng lo lắng.

Hộ Giáo Pháp Trận mạnh mẽ đến đâu, đệ tử Tây Phương Giáo đối diện cũng biết, nên họ không hề có chút lo lắng nào, ngược lại còn ở đó vô cùng kiêu ngạo.

Diệp Tiêu bây giờ không nói một lời, rút ra Vô Cực Kiếm, chuẩn bị bắt đầu phá trận.

Trong nháy mắt, đại đệ tử Trương Lương cũng đã đến Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc.

Trên đường đến đó có rất nhiều khỉ con.

Trương Lương đến trước cửa rồi quỳ xuống, sau đó lớn tiếng hô.

"Đệ tử Tây Phương Giáo, Trương Lương bái kiến Tề Thiên Đại Thánh của Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc.

Hy vọng ngài có thể giơ cao đánh khẽ, giúp Thánh Sơn Tây Phương Giáo chúng ta một tay, bảo vệ Thần Thạch của chúng ta." Bây giờ Tây Phương Giáo cảm thấy tình hình chiến trận có chút không ổn, nên mới phái đại đệ tử Trương Lương đến đây.

Nhưng ông ta không muốn làm lung lay lòng quân, nên không phô trương, không để các đệ tử khác biết.

Các đệ tử khác vẫn vô cùng kiêu ngạo, cần khí thế đó để áp đảo đối phương.

Bây giờ Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc lại không có ai ra đáp lời, nên Trương Lương ở đó không ngừng la lớn.

Ta phải mời được Tề Thiên Đại Thánh của Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc, nếu không trận chiến lần này của chúng ta sẽ hoàn toàn thất bại.

Thất bại rồi Thần Thạch của ta sẽ phải dâng cho người khác, ta không có bất kỳ lợi ích nào.

Diệp Tiêu trực tiếp rút ra Vô Cực Kiếm, muốn tát vào mặt tất cả những người có mặt ở đây.

Y trực tiếp xông lên, dùng chuôi kiếm ném về phía trước.

Chuôi kiếm trực tiếp lao về phía Hộ Giáo Pháp Trận.

Hộ Giáo Pháp Trận cũng vì thế mà tăng cường độ, nhưng không ngờ y chỉ dùng một cú ném nhẹ nhất, Hộ Giáo Pháp Trận đã xuất hiện chấn động.

Cảnh này khiến Tây Phương giáo chủ càng thêm đứng ngồi không yên.

Ông ta không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

Không ngờ thực lực của đối phương mạnh như vậy, Hộ Giáo Đại Trận của ta chỉ bị một cú đánh nhẹ đã bắt đầu rung chuyển.

Trương Lương ở đó quỳ gần nửa ngày, nhưng Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc vẫn không có hồi âm, vẫn bận rộn, không thèm để ý.

Lúc này chiến trường chính bên này cũng vô cùng náo nhiệt.

Vừa rồi một cú đánh của Diệp Tiêu làm Hộ Giáo Pháp Trận rung chuyển, uy vọng của Diệp Tiêu đã tăng lên một chút, các đệ tử đối diện đều vô cùng kinh ngạc.

Đại trận vừa rung chuyển đã khiến tất cả đệ tử vô cùng kinh ngạc, lẽ nào thực lực của đối phương thật sự mạnh như vậy sao?

Hộ Giáo Đại Trận cũng không chống đỡ nổi một đòn tấn công của đối phương sao?

Tất cả mọi người có mặt đều đã chứng kiến, đối phương không hề dùng một đòn tấn công nào quá mạnh, chỉ nhẹ nhàng ném vũ khí

của mình ra, đối kháng với Hộ Giáo Đại Trận.

Chỉ một hành động nhỏ, Hộ Giáo Đại Trận đã có chút không chịu nổi, thực lực đáng sợ đến mức nào, thực lực thật sự sâu không lường được sao?

"Rốt cuộc là yêu ma quỷ quái gì vậy?

Thực lực mạnh như vậy, Hộ Giáo Đại Trận do mấy vạn người chúng ta cùng nhau gia trì lại bị rung chuyển như vậy." "Thực lực cũng quá khủng khiếp rồi, trước đó ta còn chế giễu, một con gà mờ sẽ chết dưới Hộ Giáo Đại Trận của chúng ta, bây giờ xem ra không chắc rồi." "Cũng quá đáng sợ rồi, chúng ta căn bản không thể đối kháng được với hắn, hay là chúng ta đi trước đi." Những người vừa chế nhạo Diệp Tiêu yếu đuối, bây giờ toàn bộ đều vô cùng nhát gan, sợ Diệp Tiêu xông ra khỏi đại trận, trực tiếp giết hết bọn họ.

Đó sẽ là một chuyện đáng sợ đến mức nào, Tây Phương Giáo sắp bị diệt giáo rồi.

Chương 238

Đột nhiên có đệ tử báo cáo.

"Chưởng giáo, đại sự không ổn, đại sự không ổn rồi." "Ồn ào, có chuyện gì không thể nói đàng hoàng sao?

Có đại sự gì không ổn?

Bây giờ thực lực của chúng ta mạnh như vậy còn sợ sao?" "Bảo bối vạn năm của Tây Phương Giáo chúng ta trước đây, Long Lăng Chung bây giờ đã vang lên rồi." "Cái gì??" Vừa rồi còn tỏ ra không hề kinh ngạc, chưởng giáo bây giờ lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Sắc mặt ông ta trở nên trắng bệch, trên mặt không còn một chút huyết sắc, tay bắt đầu run rẩy, toàn thân không còn nghe theo sự khống chế.

Bảo bối vạn năm này đột nhiên vang lên, có nghĩa là sắp có nguy cơ diệt giáo.

Bảo bối này một khi vang lên, có nghĩa là đại kiếp sắp đến rồi.

Tâm trạng của chưởng giáo lúc này, giống như một người vừa chạy bộ xong đứng trên đỉnh đầu bị dội một chậu nước lạnh, toàn thân lạnh toát.

Ta là một đại nhân vật, nay giáo phái của ta sắp bị diệt, đó sẽ là một chuyện nhục nhã đến mức nào.

Không được, nhất định không thể để chuyện này xảy ra.

Ông ta dùng Thiên Lý Truyền Âm.

Dùng Thiên Lý Truyền Âm là một chuyện vô cùng hao tổn tu vi bản thân, cho dù phải hao một giọt tinh huyết cũng phải tranh thủ

truyền âm đi, phải truyền âm cho Tề Thiên Đại Thánh của Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc, để Tề Thiên Đại Thánh đến giúp đỡ.

Tuyệt đối không thể để bị diệt tuyệt.

Cùng lắm thì đánh hòa, sau đó giả vờ một chút, tặng Ngũ Sắc Thần Thạch cho họ.

Nơi này không còn khí tu luyện thì có sao đâu?

Còn núi xanh thì không lo thiếu củi đốt, chỉ cần có thể bảo vệ được đệ tử, sau này tin rằng nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Bây giờ Diệp Tiêu vẫn đang ở trong đó tiến hành một số công kích.

Lần này y sẽ dùng toàn lực và linh lực để phá hoại Hộ Giáo Đại Trận, để đối phương thấy được cách làm trước đó của họ ngu xuẩn đến mức nào, quyết định chiến đấu với y là một quyết định không sáng suốt đến mức nào.

"Tề Thiên Đại Thánh, ngài không thể cứ như vậy nhìn ta ở đây bị bắt nạt.

Bây giờ nếu họ phá vỡ Hộ Giáo Đại Trận, rồi quyết đấu với ta, lấy Ngũ Sắc Thần Thạch là chuyện nhỏ, nhưng nếu ta bị diệt, đó sẽ mang lại tổn thất thảm khốc đến mức nào, tin rằng ngài cũng biết.

Bây giờ bảo bối vạn năm của ta đã vang lên rồi, ngài biết điều đó có nghĩa là gì không?

Không cần nói cũng biết, nên mau lên đi, đừng ở đó chờ nữa." Truyền âm xong, ông ta lập tức dùng toàn lực bắt đầu gia trì cho Hộ Giáo Đại Trận, hy vọng Hộ Giáo Pháp Trận có thể kiên trì thêm một lúc, kiên trì đến khi Tề Thiên Đại Thánh đến.

Hai người họ bây giờ đủ cơ hội để đánh hòa với đối phương.

Mặc dù không biết thực lực của Diệp Tiêu rốt cuộc mạnh đến đâu, nhưng ông ta cho rằng Tề Thiên Đại Thánh cũng đã đạt đến cực hạn của sức mạnh, hẳn có thể cùng nhau đánh một lúc.

Diệp Tiêu bây giờ không còn do dự nữa, trực tiếp ở trong đó tiến hành công kích vô cùng mạnh mẽ, mỗi lần đánh Hộ Giáo Đại Trận đều sẽ rung chuyển, rung chuyển ngày càng dữ dội.

"Mau nhìn kìa, ở đó xuất hiện một lỗ hổng rồi.

Đòn tấn công của hắn lợi hại như vậy, đã tấn công Hộ Giáo Đại Trận sắp vỡ rồi.

Mọi người mau lên, tiếp tục tăng cường pháp lực, duy trì thêm một lúc nữa." Những đệ tử vừa rồi bây giờ toàn bộ đều trở nên vô cùng hoảng loạn, vô cùng sợ hãi.

Nếu người này ra ngoài sẽ giết hết bọn họ, như vậy sẽ không còn cơ hội tu luyện nữa, sẽ không để họ tồn tại trên thế gian này, đó là một vấn đề vô cùng khó khăn.

Diệp Tiêu vẫn ở trong đó tiến hành công kích của mình.

Lần này y trực tiếp truyền linh lực vào Vô Cực Kiếm, trực tiếp đâm mạnh lên trên.

Lần này, phảng phất như ẩn chứa toàn bộ sức mạnh cực hạn, và tất cả sức mạnh đều tập trung vào mũi kiếm, trực tiếp lao lên trên.

Lúc đó trời cũng thay đổi, thời tiết vốn rất quang đãng, bây giờ lại có mây đen tụ tập như vậy.

Kiếm của y trực tiếp lao lên trên, kiếm của y phảng phất như có thể triệu hồi mây đen.

Mây đen ở đó tụ tập thành từng mảng, bây giờ trời ở đó dần dần tối sầm lại, phảng phất như tất cả đều là những nơi vô cùng u ám.

Trong một nơi u ám như vậy, đương nhiên là thời cơ tốt để làm chuyện xấu.

Kiếm của y trực tiếp lao lên đâm, vào khoảnh khắc chạm vào Hộ Giáo Đại Trận, chưởng giáo cảm nhận được đại trận sắp vỡ.

Ông ta lập tức tăng cường pháp lực duy trì, cũng gia nhập linh lực, đại trận lại kiên trì thêm được một lúc.

Chương 239

Diệp Tiêu lại xông lên, dùng lòng bàn tay vỗ về phía trước, một chiêu bình thường thôi, cảm nhận kỹ năng kết hợp của ta đi.

Y cảm nhận được một cường giả vô cùng mạnh mẽ khác đang đến gần.

Nếu không lầm, đó sẽ là Tề Thiên Đại Thánh của Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc.

Tề Thiên Đại Thánh cảm thấy nơi này sắp gặp nguy nan, gây hại cho Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc.

Vì vậy ông ta phải ra tay duy trì hòa bình, đó là chức trách chính.

Vốn dĩ Linh Sơn Tây Phương Giáo đã mời họ làm hộ giáo thần thú, nhưng sau đó họ tự lập thành tộc, do sức mạnh quá lớn, hoàn toàn không chịu sự ràng buộc của Tây Phương Giáo.

Bây giờ uy hiếp đến sự tồn tại của họ rồi, chắc chắn sẽ ra tay.

Diệp Tiêu trực tiếp lao lên, tung ra một chưởng, tên của chưởng này là Lôi Minh Chưởng.

Chưởng này tuy không bắt mắt, nhưng đối với Diệp Tiêu lại vô cùng quan trọng.

Chưởng này có thể dung hợp với Vô Cực Kiếm trước đó, dẫn thiên lôi hạ phàm, đánh thẳng vào Hộ Giáo Đại Trận.

Và thiên lôi được dẫn xuống không phải là thiên lôi bình thường, mà là Ngũ Sắc Thần Lôi, loại lôi dùng để độ kiếp, là một loại lôi vô cùng quan trọng.

Dùng những loại lôi này có lẽ có thể trực tiếp phá vỡ lá chắn của

Hộ Giáo Đại Trận.

"Ta cảm nhận được khí tức của Tề Thiên Đại Thánh của Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc, có lẽ sắp đến rồi.

Nếu ta còn ở đây có thể sẽ bị vĩnh viễn vây khốn trong trận này, nên ta phải lập tức xông ra khỏi trận này, không thể ở đây lưu lại lâu hơn nữa." Bây giờ y dùng toàn lực và thôi động linh lực, để linh lực chảy vào lòng bàn tay rồi vỗ lên trên.

Khi chưởng ấn chạm đến Vô Cực Kiếm, đột nhiên trên trời trong mây đen một đạo thần lôi đánh xuống, trực tiếp cùng với thanh kiếm tương ứng, hai đòn tấn công trong ngoài phối hợp.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng, Hộ Giáo Đại Trận vỡ tan.

Diệp Tiêu xông ra, lập tức trở về bên cạnh Nữ Oa.

"Không biết biểu hiện của ta bây giờ có vừa mắt Thải Vân không, những lời vừa rồi của cô ta ta đều nghe thấy cả rồi." Thải Vân bây giờ cũng vô cùng khó xử, mở miệng nói: "Công tử thật là một anh tài, tuổi còn trẻ như vậy đã có thực lực cao thâm khó lường, quả thực vừa rồi ta đã có mắt không tròng nhìn lầm người, xin công tử thứ lỗi." "Không sao không sao, chúng ta vốn là bạn đồng hành, nên tha thứ cho nhau." Lúc này trên bầu trời mây đen tan đi, một đám mây ngũ sắc bay đến.

Không sai, người ngồi trên đó nhất định là Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh bản thân sẽ luôn ngồi trên một đám mây ngũ sắc, cũng là Cân Đẩu Vân, tốc độ của Cân Đẩu Vân vô cùng nhanh.

Tề Thiên Đại Thánh trong nháy mắt đã đến chiến trường, sau khi đến lập tức xuống khỏi mây, cầm theo một cây gậy gỗ.

Người thường nhìn giống như một cây gậy gỗ, nhưng không phải, cây gậy gỗ này không hề tầm thường.

Nó được làm từ tâm của một cây thần thụ, trông có vẻ cũ nát, nhưng không phải là thứ tầm thường, mà là Như Ý Kim Cô Bổng.

Như Ý Kim Cô Bổng là một vũ khí sát thương vô cùng mạnh mẽ, bây giờ cuối cùng cũng để Diệp Tiêu được thấy.

Nữ Oa nương nương cũng biết, vũ khí này do bà tự luyện chế, bây giờ cũng là lần đầu tiên xuất hiện trước mắt thế nhân.

Trước đây nó vẫn được Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc coi như bảo bối, cất trong kho, không lấy ra.

Bây giờ lấy ra, chắc chắn lại là một trận khổ chiến nữa.

Đối với Diệp Tiêu và Nữ Oa, họ cũng đánh giá rất cao, cho rằng thực lực của đối phương vô cùng mạnh mẽ, nên mới lấy ra vũ khí mạnh như vậy để ứng chiến, đó là sự tôn trọng tối thiểu.

Bây giờ khí thế hai bên đều vô cùng đủ.

Tề Thiên Đại Thánh vừa đến, khí thế liền lập tức bùng nổ, đại diện cho sức mạnh đỉnh cao của cực hạn, là loại sức mạnh mạnh mẽ nhất.

Sau khi đến, các đệ tử lập tức nhường đường cho ông ta đến bên cạnh Tây Phương giáo chủ.

Sau khi nói vài câu với Tây Phương giáo chủ, ông ta liền đứng đó nhìn.

"Mục đích của các ngươi đến đây là gì?

Bây giờ các ngươi uy hiếp đến sự tồn tại của ta, ta không thể khoanh tay đứng nhìn." Khi Tề Thiên Đại Thánh của Đấu Chiến Thắng Phật nhất tộc đến, ông ta bắt đầu phô diễn uy lực, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Ông ta cũng là do một viên thần thạch biến thành, nhưng bản thân

không phải là Ngũ Sắc Thần Thạch.

Ngũ Sắc Thần Thạch là một viên đá vô cùng thần thánh, được sinh ra sau khi trời giáng điềm lành.

Vì vậy Nữ Oa bây giờ vá trời mới cần Ngũ Sắc Thần Thạch, vì Ngũ Sắc Thần Thạch vốn là điềm lành từ trên trời giáng xuống, vốn là một phần của trời, có thể vá lại lỗ hổng trên trời, không để nước Thiên Hà tràn lan, gây hại cho thiên địa và tu sĩ Hồng Hoang.

Bây giờ Tề Thiên Đại Thánh đã đến, Diệp Tiêu lúc này cũng cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ.

Chương 240

Nhưng áp lực này vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của Diệp Tiêu, không đến mức áp đảo y đến không thở nổi.

Tiếp theo Diệp Tiêu lại nói với Tề Thiên Đại Thánh: "Tề Thiên Đại Thánh, không phải ta không nể mặt ngài, nhưng bây giờ ta rất cần Ngũ Sắc Thần Thạch để vá lỗ hổng trên trời, nếu không nước Thiên Hà cứ tràn lan như vậy, chẳng bao lâu nữa cả Hồng Hoang sẽ không còn nơi nào để tu luyện." "Tuy bây giờ nơi này chưa bị ảnh hưởng lớn, nhưng ta tin rằng một thời gian nữa nơi này nhất định sẽ bị ảnh hưởng rất lớn." "Hy vọng ngài có thể nhìn rõ cục thế hiện tại.

Và nếu phải đấu, ta cũng không nhất định sẽ thua ngài, ta có ba người lận đấy." "Thực lực của ba người chúng ta đều cực kỳ mạnh mẽ, ngài cũng có thể hỏi vị Tây Phương giáo chủ bên cạnh, ngài ấy vừa mới lĩnh giáo thực lực của ta." Tề Thiên Đại Thánh là người thế nào, chắc chắn vừa rồi đã cảm nhận được tình hình chiến đấu ở đây.

Nếu không thì ông ta cũng không chịu thua về khí thế, không thể tỏ ra đầu hàng đối phương.

"Ta biết thực lực của các ngươi mạnh, nhưng đừng nghĩ rằng Tây Phương Giáo chúng ta dễ bắt nạt.

Tây Phương giáo chủ bên cạnh thực lực có yếu hơn một chút, nhưng thực lực của ta sẽ không yếu hơn bất kỳ ai trong các ngươi.

Muốn chiến thì chiến, ta không hề sợ." "Nếu muốn chiến, để ta đấu với ngài một trận." Sau khi Diệp Tiêu nói xong, Nữ Oa và Thải Vân bên cạnh đều vô cùng kinh ngạc.

Họ cho rằng có lẽ Diệp Tiêu vừa rồi khi tấn công trận pháp đã bị ảnh hưởng tinh thần, bây giờ có chút bốc đồng, mới đồng ý quyết đấu

với Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh thuộc dạng sức mạnh thuần túy, sức mạnh của ông ta vô cùng cường đại.

"Rốt cuộc là sao?

Sao ngươi lại muốn đấu với ông ta?

Đấu với ông ta không phải là chuyện dễ dàng, tuy thực lực của ngươi mạnh, nhưng ta không cho rằng ngươi có thể chiến thắng." Nữ Oa lúc này bổ sung: "Trận này để ta đánh đi, có lẽ ta có thể đánh được, dù sao thực lực của ta cũng mạnh hơn ngươi một chút." "Nữ Oa nương nương yên tâm, trận này ta nhất định có thể thắng lợi, người cứ yên tâm.

Nếu không thuận lợi, ta sẽ dùng cái đầu trên cổ ta để đổi lấy một viên Ngũ Sắc Thần Thạch." "Không phải ta không tin ngươi, mà thực lực của ông ta thật sự quá mạnh, ta lo rằng ngươi có thể gặp bất lợi, không tốt cho cục diện sau này của chúng ta.

Nếu ngươi nhất quyết như vậy, vậy thì trong trận chiến sau này nhất định phải cẩn thận hơn nữa.

Khi phát hiện thật sự không thể đối đầu được, lập tức đầu hàng, chúng ta có thể bàn bạc đối sách khác." Nữ Oa nương nương đương nhiên không có lòng tốt như vậy, quan hệ giữa bà và Diệp Tiêu cũng không tốt đến thế, tất nhiên sẽ không suy nghĩ cho Diệp Tiêu, để y có cơ hội tặng cho Tề Thiên Đại Thánh một trận thua.

Chẳng qua là bà sợ sau khi Diệp Tiêu và Tề Thiên Đại Thánh chiến đấu, Diệp Tiêu sẽ bại dưới tay Tề Thiên Đại Thánh, khi đó tình thế sẽ vô cùng bất lợi.

Bởi vì trước đó là ba đấu hai, phe họ còn có chút tự tin, nhưng bây giờ nếu mất đi một chiến lực tương đối mạnh như Diệp Tiêu, thì lấy

tư cách gì để đòi thần thạch của người ta nữa?

Hai đấu hai thì không dễ dàng như vậy, chưa chắc đã có thể đấu hòa với Tề Thiên Đại Thánh.

Vậy Thải Vân có thể đấu hòa với Giáo chủ Tây Phương Giáo không?

Rõ ràng là chuyện hoàn toàn không thể.

Vì vậy, họ không thể mất đi một chiến lực mạnh mẽ như Diệp Tiêu.

Phải đảm bảo an toàn cho y, Nữ Oa cũng quyết định nếu có tình huống đặc biệt xảy ra, bà nhất định phải ra tay ngăn cản để cứu Diệp Tiêu, chuẩn bị cho trận chiến sau đó.

Trận chiến này nhất định phải lấy được Ngũ Sắc Thần Thạch để vá lại lỗ thủng trên trời, nếu không nước Thiên Hà cứ tràn lan mãi, trong lòng Nữ Oa cũng vô cùng khó chịu.

Trước đó lượng kiếp nguyên khí giữa thiên địa đột nhiên tăng nhiều, báo hiệu đại kiếp giữa trời đất sắp đến.

"Tề Thiên Đại Thánh, thế này nhé, ta đề xuất một ý kiến, chúng ta không chiến đấu ở đây nữa.

Ta tin rằng Linh Sơn của Tây Phương Giáo chắc chắn có lôi đài, chúng ta lên lôi đài quyết đấu." "Giáo chủ Tây Phương Giáo, các người có lôi đài không?

Đừng nói với ta là không có nhé." "Nếu Diệp công tử đã nói vậy, lôi đài của chúng ta sẽ mở hết, cung cấp cho hai vị tiến hành chiến đấu, với điều kiện là không được làm hại bất kỳ đệ tử nào của Tây Phương Giáo." Giáo chủ Tây Phương Giáo cũng là người sáng suốt, giao lôi đài cho hai người họ chiến đấu, nhưng cũng phải bảo vệ đệ tử của mình, một số đệ tử đều là tương lai của Tây Phương Giáo.

Đương nhiên không thể để họ chịu bất kỳ tổn thương nào, tuy trước đó đã có người bị thương, nhưng phải bảo vệ những người còn lại, không thể để tình hình tiếp tục tồi tệ hơn.

“Khi trận chiến trên lôi đài bắt đầu, ta tuyên bố ba nguyên tắc.” “Ba nguyên tắc này đều do ta đặt ra, Tề Thiên Đại Thánh cũng có thể bổ sung, nhưng ba nguyên tắc ta tuyên bố thì tuyệt đối không được vi phạm, đó cũng là ba mục tiêu để phân định thắng bại.” “Thứ nhất, người rơi khỏi lôi đài trước sẽ thua.

Thứ hai, người sử dụng linh lực trước sẽ thua.” “Cuối cùng, người nhận thua trước sẽ thua.” Nữ Oa nương nương cũng vô cùng thông minh, lúc này bà đã hiểu Diệp Tiêu muốn làm gì, y muốn dùng trí tuệ để chiến thắng Tề Thiên Đại Thánh.

Tề Thiên Đại Thánh vốn dựa vào sức mạnh vũ phu để giành chiến thắng, Diệp Tiêu đặt ra quy tắc này, rõ ràng là muốn lừa Tề Thiên Đại Thánh rơi khỏi lôi đài, quả nhiên là một đứa trẻ trí dũng song toàn.

Những lo lắng ban nãy của Nữ Oa nương nương giờ đã tan biến hết, bà vô cùng yên tâm, bởi vì những quy tắc này đã định sẵn một chiến thắng chắc chắn.

“Diệp công tử, những ý kiến ngươi đề ra ta đều sẽ tuân thủ, ta cũng không đề xuất thêm ý kiến nào nữa.

Hy vọng trong trận chiến trên lôi đài có thể tuân thủ quy tắc.

Nếu ngươi thất bại, xin hãy rời khỏi đây, đừng tìm ta đòi thần thạch nữa.” “Chắc chắn rồi, ta nói được làm được.

Nhưng nếu ngài thất bại, xin đừng nhúng tay vào chuyện này nữa, hãy trở về thánh điện của ngài đi.” Đấu Chiến Thắng Phật của bộ tộc Tề Thiên Đại Thánh bước lên lôi đài, sau đó chỉ vào Diệp Tiêu.

“Mau lên đây, đừng lề mề như thế, không giống đàn ông chút nào,

căn bản không xứng chiến đấu với ta.” “Ồ?

Ta không xứng chiến đấu với ngươi sao?

Chương 241

Đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi thấy thế nào mới là thực lực chân chính, thực lực quyết định tất cả, đừng có lắm lời ở đó nữa.” “Ngươi muốn xem thực lực của ta à?

Vậy thì mau lên đây để ta cho ngươi thấy ai mới là đại diện chân chính của sức mạnh cực hạn.” “Ta thừa nhận ngươi rất mạnh, sức mạnh của ngươi là mạnh nhất trong số những người ta từng gặp, nhưng điều đó không có nghĩa là ngươi chắc chắn có thể đánh bại ta.” “Cứ chờ xem, xem rốt cuộc ta có đánh bại được ngươi không.” Nói xong, Diệp Tiêu liền lao lên lôi đài.

Vừa khi y bước lên, màn chắn bảo vệ của lôi đài lập tức đóng lại.

Màn chắn này được đóng lại để ngăn chặn những thương vong đặc biệt có thể xảy ra trong trận chiến.

Việc này cũng ngăn không cho người bên ngoài có cơ hội vào cứu người, điều đó tuyệt đối không được phép.

Một khi trận đấu bắt đầu thì không thể kết thúc, đây là sinh tử lôi đài, tuyệt đối không thể để bất kỳ ai ảnh hưởng đến trận đấu.

Nếu trận đấu bị ảnh hưởng, điều đó có nghĩa là trận đấu này không hợp lệ hoặc cần phải tiến hành lại, tuy nhiên bên trong vẫn có lựa chọn đầu hàng để từ bỏ.

Nếu đầu hàng, sẽ trực tiếp thua trận, nhưng nếu được người khác cứu, thì có thể sẽ phải bắt đầu một trận đấu khác.

Sinh tử lôi đài không cho phép những hạn chế như vậy, vì thế khi Diệp Tiêu vừa lên, màn chắn bảo vệ lập tức được kích hoạt.

Một khi đã mở, bất kỳ ai bên ngoài cũng không được can thiệp,

nếu can thiệp thì phe của người đó sẽ bị xử thua trận này.

Sau khi lên lôi đài, Diệp Tiêu liền rút ra Vô Cực Kiếm, đây là một bảo bối vô cùng quan trọng, hơn nữa lần này Vô Cực Kiếm có thể dung hợp với Huyền Lôi Ngưng Băng Chưởng để tạo thành kỹ năng tổ hợp, khiến cho kỹ năng trở nên mạnh mẽ hơn.

Vô Cực Kiếm là một vũ khí cực kỳ quan trọng, y liền cầm kiếm đâm tới.

Tề Thiên Đại Thánh cũng không phải dạng vừa, hắn vung Như Ý Kim Cô Bổng lên.

Tuy Kim Cô Bổng trông chỉ như một khúc gỗ cũ kỹ, nhưng khi hắn vung lên, luồng khí thế đó khiến Diệp Tiêu cảm thấy toàn thân khó chịu, linh lực và sức mạnh của bản thân cũng vì thế mà bị ảnh hưởng.

Diệp Tiêu dùng Vô Cực Kiếm đâm tới, Tề Thiên Đại Thánh cũng dùng Kim Cô Bổng bổ về phía trước.

Sau khi vũ khí của hai người va chạm, một luồng sóng xung kích cực mạnh được tạo ra.

Sóng xung kích va vào màn chắn bảo vệ, khiến màn chắn rung chuyển nhẹ, làm cho những người bên ngoài vô cùng kinh ngạc, có thể tưởng tượng được trận chiến bên trong kịch liệt đến mức nào.

Nếu lần này không có màn chắn bảo vệ, có thể biết chắc những người bên ngoài sẽ bị ảnh hưởng bởi trận chiến, những đệ tử có cảnh giới yếu hơn có thể sẽ chết trong làn sóng xung kích này.

Điều này cho thấy đẳng cấp chiến đấu và thực lực của hai người mạnh đến mức nào.

Sau một đòn, cả hai bên đều lùi lại ba bước.

Sau khi lùi lại, không nói một lời, họ lại lao vào nhau tấn công.

Đến hiệp thứ ba mươi, Diệp Tiêu chiếm được một chút thế thượng phong, nhưng Tề Thiên Đại Thánh vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Nhưng lần này hắn buộc phải dùng toàn lực, vì hắn phát hiện Diệp Tiêu đang chuẩn bị sử dụng một đòn mạnh nhất.

Tề Thiên Đại Thánh thấy Diệp Tiêu đang tụ lực cho đòn tấn công mạnh nhất, hắn cũng không do dự, buộc phải dùng đòn mạnh nhất của mình để đáp trả.

Nếu không dùng đòn mạnh nhất, hắn có khả năng sẽ bại dưới tay Diệp Tiêu, hơn nữa trong đầu Tề Thiên Đại Thánh lúc này cũng đang nóng lên.

Hắn cho rằng trận chiến này phải thắng, chỉ có thắng mới có thể lấy lại chút thể diện cho Tây Phương Giáo và giữ được Ngũ Sắc Thần Thạch.

Tất cả những điều này đều được quyết định sau khi suy nghĩ kỹ càng, khiến hắn vô cùng phấn khích, lập tức chuẩn bị tung ra đòn tấn công mạnh nhất.

Chỉ thấy hắn cầm Như Ý Kim Cô Bổng trong tay.

"Lớn, lớn, lớn." Sau khi Tề Thiên Đại Thánh hô xong ba chữ, Như Ý Kim Cô Bổng vốn nhỏ bé giờ đây trở nên vô cùng to lớn, một tay cầm cũng có chút khó khăn, vì vậy hắn phải dùng cả hai tay vung cây gậy khổng lồ đập về phía trước.

Diệp Tiêu thấy cảnh này cũng vô cùng vui mừng, mục đích của y về cơ bản đã đạt được.

Y biết Tề Thiên Đại Thánh là một kẻ lỗ mãng, căn bản không có đầu óc, hoàn toàn nổi danh nhờ sức mạnh.

Sức mạnh của hắn vô cùng đáng sợ, nếu Diệp Tiêu đối đầu trực diện, chắc chắn không có cơ hội thắng, nhưng lúc này Diệp Tiêu lại rất thông minh.

Y không đối đầu sức mạnh với Tề Thiên Đại Thánh mà muốn dùng trí tuệ để giành chiến thắng.

Khi có thể dùng trí tuệ để thắng, tại sao lại phải dùng sức mạnh chứ?

Lúc này, Diệp Tiêu lộ ra một nụ cười gian xảo, nụ cười này không ai khác thấy được, nhưng Nữ Oa nương nương lại chú ý đến.

Bởi vì bà cũng hiểu rõ Diệp Tiêu muốn làm gì, nên vô cùng yên tâm.

Ngay khi Như Ý Kim Cô Bổng của Tề Thiên Đại Thánh sắp đến trước mặt Diệp Tiêu, y đột nhiên biến mất, không biết vì sao bóng dáng y lại đột ngột tan biến.

Vừa rồi y còn đứng đó chuẩn bị tung ra đòn tấn công mạnh nhất, bây giờ lại không thấy người đâu.

Chương 242

Tề Thiên Đại Thánh lúc này cũng có chút ngơ ngác, khi vung cây gậy khổng lồ, hắn lao thẳng về phía trước.

Nhưng vì đã dồn toàn lực vào đòn tấn công mạnh nhất, toàn thân đều nhập tâm vào đó, bây giờ muốn dừng lại ngay lập tức là điều không thể.

Do sức mạnh quá lớn, Kim Cô Bổng cứ thế lao về phía trước, hắn cũng không còn cách nào khác, đành phải lao theo.

Cây gậy đập vào màn chắn bảo vệ rồi dừng lại, nhưng Tề Thiên Đại Thánh do tác dụng của quán tính, hoàn toàn không dừng lại được, tiếp tục lao về phía trước một đoạn nữa.

Suýt chút nữa thì rơi khỏi lôi đài, may mà hắn dừng lại được ngay mép đài.

Nhưng vừa dừng lại, phía sau đột nhiên xuất hiện một bóng người, không sai, chính là Diệp Tiêu.

Y lập tức sử dụng Huyền Lôi Ngưng Băng Chưởng đánh tới.

Một chưởng này tuy nhẹ nhưng lại khiến Tề Thiên Đại Thánh rơi khỏi lôi đài.

Tề Thiên Đại Thánh lúc này vô cùng kinh ngạc, hắn cho rằng mình hoàn toàn có thể chiến thắng Diệp Tiêu, nhưng không ngờ lại thất bại một lần nữa, lại còn thất bại vì nhất thời sơ suất.

Bây giờ hắn vô cùng hối hận, rất muốn tái đấu với Diệp Tiêu.

Hắn không tin mình không thắng được Diệp Tiêu.

Thực ra hắn có thể thắng, nhưng nếu so về trí tuệ thì hoàn toàn

không phải là đối thủ của y.

Diệp Tiêu vừa rồi đã thể hiện sự mưu trí của mình.

“Tề Thiên Đại Thánh, bây giờ ngài đã chịu thua chưa?

Ta đã thắng, theo giao ước trước đó, ngài không được nhúng tay vào chuyện này nữa, bây giờ ngài phải lập tức trở về thánh điện của mình.” “Đúng vậy, ta dám cược dám chịu, bây giờ ta đã thua, ta sẽ trở về, không quản chuyện này nữa.

Ngũ Sắc Thần Thạch thì sao chứ, nhường cho ngươi thì đã sao?

Nhưng ta muốn biết một chuyện.” “Vừa rồi ngươi dùng chiêu thức gì?

Tại sao lại đột nhiên biến mất?

Rõ ràng ta thấy ngươi đứng ở đó, sao lại đột nhiên biến mất được?” “Nói cho ngài biết cũng không sao, nếu ngài đã chiến bại, vậy ta sẽ nói cho ngài biết.

Vừa rồi ta dùng một chiêu huyễn tượng thuật, triệu hồi ảo ảnh.

Chiêu này ta phát hiện trong một di tích, nó có thể tạo ra một ảo ảnh giả, dù tu vi cao đến đâu cũng không phát hiện được.” “Khi ngài đang chuẩn bị tung ra đòn tấn công mạnh nhất, ta đã chuẩn bị sẵn sàng, sử dụng huyễn tượng thuật.

Sau khi dùng huyễn tượng thuật, ta liền né sang một nơi khác, nhưng ngài không biết, vẫn dùng đòn mạnh nhất đánh về phía trước.

Đợi đến khi ngài sắp đánh trúng, ta liền làm cho ảo ảnh biến mất, khiến ngài càng thêm ngơ ngác.” “Trước đó ta dự đoán ngài sẽ trực tiếp ngã xuống, không ngờ ngài có thể đứng vững.

Vậy thì không còn cách nào khác, ta chỉ đành bổ thêm một chưởng từ phía sau.

Ta buộc phải khiến ngài rơi xuống, nếu chỉ so về sức mạnh, ta tuyệt đối không phải là đối thủ của ngài.

Vì để có được Ngũ Sắc Thần Thạch, ta cũng không còn cách nào khác." "Nếu Ngũ Sắc Thần Thạch thực sự quan trọng với ngươi như vậy, vậy ta không nói nhiều nữa, ta về thánh điện, các ngươi cứ tiếp tục." "Cảm ơn Tề Thiên Đại Thánh đã khen ngợi, và cũng cảm ơn ngài đã đồng ý không nhúng tay vào chuyện này nữa." Giáo chủ Tây Phương Giáo lúc này có chút hoảng loạn, vì viện binh Tề Thiên Đại Thánh đã rút lui.

Tề Thiên Đại Thánh cưỡi thất thải tường vân, bay thẳng về thánh điện, không can thiệp vào chuyện này nữa.

Giáo chủ Tây Phương Giáo biết mình chắc chắn không phải là đối thủ của phe kia, nên cũng không làm gì thêm, ngược lại còn rất khách khí đứng đó chờ đợi Diệp Tiêu lên tiếng.

Các đệ tử xung quanh lúc này đều vô cùng hoang mang, Ngũ Sắc Thần Thạch của Tây Phương Giáo sắp bị người khác cướp đi, họ vô cùng không cam lòng.

Thân là đệ tử Tây Phương Giáo, họ cũng rất bất lực.

Vừa rồi còn chế giễu Diệp Tiêu không đánh lại Tề Thiên Đại Thánh, bây giờ lại bị vả mặt, mặt mũi thật sự bị vả chan chát.

Lần này không chỉ tổn thất Ngũ Sắc Thần Thạch mà còn mất cả thể diện, thực sự khiến Tây Phương Giáo không còn mặt mũi nào để tồn tại trong giới tu luyện này nữa.

Tây Phương Giáo sau này làm sao có thể lăn lộn trong thế giới Hồng Hoang này đây, dù sao cũng là một đại giáo, bây giờ lại bị một người hành cho ra bã, thật không còn gì để nói.

"Diệp công tử thật trí dũng song toàn, không ngờ có thể chiến

thắng Tề Thiên Đại Thánh.

Vậy ta thân là Giáo chủ Tây Phương Giáo, cũng không làm khó ngài nữa.

Nếu ngài thực sự cần Ngũ Sắc Thần Thạch…" "Nhưng ngài không được gây hại đến bất kỳ đệ tử nào của Tây Phương Giáo chúng ta." Giáo chủ cũng không còn cách nào khác, vì ông ta phải đảm bảo an toàn cho đệ tử.

Bây giờ ông ta cũng bị ép đến đường cùng, phải lấy bảo vật ra để đối phương lập tức rời đi, nếu không khó mà bảo toàn được.

Bảo bối vạn năm trước đó còn mất, ông ta tự nhiên hiểu điều này đại diện cho cái gì.